

ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ

Πού εκδίδονται σήμερα διά πρώτην φοράν
εις τήν Ἑλλάδα ἀλλά καί εις Παγκόσμιον ἐπίπεδον
μέ καταπληκτικές καί ἀδιάσειστες Ἀστρονομικές διαπιστώσεις

τοῦ ἐξόχου Ἑλληνοῦ Ἀστρονόμου

ΚΩΝΣΤ. ΣΤ. ΧΑΣΑΠΗ

ἀποδεικνύουν παρά τὰς ψευδολογίας καί τὰς παραποιήσεις
τῆς Προϊστορίας μας ἀπό τοὺς ξένους δῆθεν Ἱστορικούς,
τήν Παναρχαίαν καταγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καί
τὴν ἀπαρχὴν καί συνέχειαν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος

**ΠΛΗΡΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**

μέ ἀδιάψευστες Ἀστρονομικές ἐξακριβώσεις καί μέ
τὶς τελευταῖες Ἀρχαιολογικές καί Ἀνθρωπολογικές ἀποδείξεις

*Μετάφρασις καί ἀπόδοσις ΟΛΩΝ τῶν ἀρχαίων κειμένων
«ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ», εις τὴν σύγχρονον γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ
καθηγητοῦ διδάκτορος τῆς Φιλολογίας κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΓΓΙΝΑ*

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ἐρμηνευτικά σχόλια, κριτικά σημειώσεις
καί ἀναλύσεις τῶν συμβολισμῶν τῶν κειμένων
«ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ» ὑπὸ τοῦ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΠΑΣΣΑ

Διευθυντοῦ καί ἐκδότου τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**»

INCLUDING ENGLISH SUMMARY OF THE MAIN REMARCS ON
THE ORPHIC TEXTS BY THE ASTRONOMER K.S. KHASAPIS Page 119

Ἀθήναι — Ἐκδόσεις Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**»

ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ

Με τά αιώνια καί δυσεπίλυτα προβλήματα περί θεοῦ, φύσεως καί ψυχῆς, περί ὕλης καί πνεύματος, περί κοινωνιῶν, πολιτειῶν καί γενικά τῶν ἀνθρώπων, πρῶτοι ἠσχολήθησαν καί τά ἠρεύνησαν αὐτά πολλαπλῶς, ἀπό τό 5.000 π.Χ. καί παλαιότερον οἱ Πανάρχαιο Ἕλληνες, ὅπως ἀποδεικνύουν καί τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, πού ἀναφέρονται διά πρώτην φοράν εἰς αὐτό τό βιβλίον καί εἰς τοῦς Τόμους τό « Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα» καί «ΣΥΜΠΑΝ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ». Ἀνωτέρω ἀνάγλυφον μέ τόν Ὀρφέα καί τήν Εὐρυδικήν. Εὐρίσκεται εἰστό Λοῦβρον τῶν Παρισίων.

ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ

Πού έκδίδονται σήμεραν διά πρώτην φοράν
εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ εἰς Παγκόσμιον ἐπίπεδον
μέ καταπληκτικὰ καὶ ἀδιάσειστος Ἀστρονομικὰ διαπιστώσεις
τοῦ ἐξόχου Ἑλληνοῦ Ἀστρονόμου

Κ Ω Ν Σ Τ. Σ Τ. Χ Α Σ Α Π Η

ἀποδεικνύουν παρά τὰς ψευδολογίας καὶ τὰς παραποιήσεις
τῆς Προϊστορίας μας ἀπὸ τοὺς ξένους δῆθεν Ἱστορικούς,
τὴν Παναρχαίαν καταγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καὶ
τὴν ἀπαρχὴν καὶ συνέχειαν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

ΠΛΗΡΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

μέ ἀδιάψευστος Ἀστρονομικὰ ἐξακριβώσεις
καὶ μέ τὶς τελευταῖες Ἀρχαιολογικὰ ἀποδείξεις.

Μετάφρασις καὶ ἀπόδοσις ΟΛΩΝ τῶν ἀρχαίων κειμένων
«ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ», εἰς τὴν σύγχρονον γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ
καθηγητοῦ διδάκτορος τῆς Φιλολογίας κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΓΓΙΝΑ.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ἐρμηνευτικὰ σχόλια, κριτικὰ σημειώσεις
καὶ ἀναλύσεις τῶν συμβολισμῶν τῶν κειμένων
«ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ» ὑπὸ τοῦ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΠΑΣΣΑ

Διευθυντοῦ καὶ ἐκδότου τῆς Ἑγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**»

Ἐκδόσεις Ἑγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**»

Μαρμάρινον ανάγλυφον Ἀττικῆς τέχνης, τοῦ 400 π.Χ. περίπου, ἀγνώστου καλλιτέχνου, παριστῶν τὴν ἐκ τοῦ Ἄδου ἀνάβασιν τοῦ Ὀρφέως (δεξιὰ), ἀκολουθουμένου ὑπὸ τῆς Εὐρυδίκης (κέντρον), τὴν ὅποιαν συνοδεύει κρατῶν ἀπὸ τὸ χερὶ ὁ Ἑρμῆς (ἀριστερά). Τὸ ἔργον εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως.

**Ἀφιερώνεται εἰς τὴν Ἀθάνατον καὶ ἀδά-
μαστον φυλὴν τῶν Ἑλλήνων, ποῦ κινδυ-
νεύει σήμερον νὰ ἀφανισθῇ, ἀπὸ τὴν ἀδια-
φορίαν ἢ τὴν ὑποπτον ἀνευθυνότητα ὠρι-
σμένων πολιτικῶν καὶ πνευματικῶν ἡγε-
τῶν της.**

Ο Ὀρφεύς ἀπάγων τὴν Εὐριδίκην ἐκ τοῦ Ἅδου (πίναξ τοῦ Φώιεργγμαχ πού εὑρίσκεται στὴν Πινακοθήκη τῆς Χάγης).

Ο Όρφεύς, περιστοιχιζόμενος από Μακεδόνας (από την Πιερειαν), παίζει την λύραν και τραγουδά. (Άγγειογραφία του 450 π.Χ.).

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αδύνατον είναι νά προσδιορισθῆ καί νά καθορισθῆ χρονολογικῶς ἀπό πότε ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀρχίσει νά ἐνδιαφέρεται καί νά παρατηρῆ τὰς κινήσεις τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης, τῶν Πλανητῶν καί τῶν ἄλλων φυσικῶν φαινομένων πού προκαλοῦσαν τήν προσοχήν του. Ἡ ἀνατολή καί ἡ δύσις τοῦ Ἡλίου, ἡ ἀνατολή καί ἡ δύσις τῆς Σελήνης καί αἱ μερικαί καί αἱ ὀλικαί ἐκλείψεις τῶν, οἱ μετεωρίται πού διέσχισον φλεγόμενοι τήν νύχτα τόν οὐρανόν, ἡ ἐμφάνισις καί ἡ ἐξαφάνισις τῶν κομητῶν, αἱ καταγιγίδες, τὰ χιόνια καί οἱ παγετῶνες, οἱ κεραυνοί, τὰ ἠφαιστεια καί οἱ σεισμοί τόν ἐπροβλημάτιζον συνεχῶς καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τόν ἠνάγκασαν νά σκέπτεται καί νά ἐρευνᾷ, ἄλλοτε διαπορῶν καί ἄλλοτε περιδεῆς (τρέμων ἀπό φόβον), τὰς αἰτίας αὐτῶν τῶν φαινομένων.

Πάντως ἀπό τήν ἐποχήν πού ὁ ἄνθρωπος ἀρχισε νά σκέπτεται καί νά συνειδητοποιῆ ὅτι ὑπάρχει ἐντός τοῦ μεγαλειώδους Σύμπαντος πού τόν περιέβαλε, δύο συναισθήματα ἀσφαλῶς τόν διηγειρον καί τόν συνεκλόνιζον· ὁ ἀπεριόριστος καί μέγιστος θαυμασμός του πρὸς τό ἀχανές καί ἀσύλληπτον ἄπειρον, τό Σύμπαν, καί ὁ ἀσίγαστος φόβος του διά τὰ ὅσα συνέβαινον μέ τὰ φυσικά φαινόμενα, πού ἐβλεπε γύρω του.

Καί τήν μέν ἡμέραν ἐθαύμαζε τόν μεγαλοπρεπῆ, τόν θεῖον Ἡλίον, πού ἔλουζε μέ τό λαμπρόν φῶς του τήν Γῆν, τήν δέ νύκτα ἐκπληκτος, ἀνήσυχος, ἢ καί φοβισμένος συνήθως, παρηκολούθει τὰς καθημερινάς ἀξομειώσεις τῆς ὠχρᾶς Σελήνης καί τόν μυστηριώδη καί ἀπέραντον οὐρανόν, μέ τὰ φωτεινά στίγματα, τὰ ἄστρα, πού ἦσαν «καρφωμένα» εἰς τόν σκοτεινόν θόλον του.

Ἀλλά καί ἡ ἀφύπνισις, ἡ ἀναζωογόνησις τῆς Φύσεως τήν ἀνοιξιν, ἡ ὠρί-

μασις τῶν καρπῶν τό θέρος, ἡ ἀπονέκρωσις τῶν πάντων τόν χειμῶνα, ὅπως καί αἱ τροπαί, αἱ μεταβολαί τῶν ἀνέμων ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν, ἐξηνάγκαζον τούς ἀνθρώπους νά ἐπισημαίνουν, νά παρατηροῦν, νά καταγράφουν καί νά σημειώνουν ἀρχικῶς εἰς τήν μνήμην των καί ἀργότερον νά γράφουν ἐπί πετρῶν, ἐπί πηλίνων πινακίδων, ἐπί λεπτῶν σανίδων, ἐπί παπύρων καί ἄλλων ὑλικῶν, καί νά ἐκμεταλλεύωνται πρὸς ὄφελός των αὐτά τά φαινόμενα, λόγῳ τῶν γνώσεων καί τῆς πείρας πού ἀποκοτοῦσαν ἐν τῷ μεταξύ, μέ τήν πάροδον τῶν ἐτῶν

Γνωρίζομεν ὁμως ἐπίσης ὅτι τά φαινόμενα αὐτά δέν εἶχον προκαλέσει μόνον τήν περιέργειαν, τήν ἀνησυχίαν ἢ τόν φόβον, τῶν πρώτων παναρχαίων ἀνθρώπων. Ταυτοχρόνως πολλοί λαοί, ἀρκετά ἐνωρίς, εἶχον θεοποιήσει καί ὠρισμένα ἐκ τῶν φαινομένων αὐτῶν, ὅπως τόν ἥλιον, τήν Σελήνην καί ἄλλα ὀδημιουργήματα τῆς φύσεως.

Οἱ Βαβυλώνιοι καί οἱ Χαλδαῖοι ἐλάτρευον τόν ἥλιον, ὡς θεόν, μέ τό ὄνομα Βῆλον, οἱ Πέρσαι ὡς Μίθραν ἢ Ὠρομάζδην, οἱ Ἀμμωνῖται, οἱ Ἑλαμίται καί οἱ Ἰδουμαῖοι καί ἄλλαι φυλαί τῆς Μεσοποταμίας ὡς Μολῶχ, ἢ Μαρδούκ, οἱ Μωαβῖται ὡς Χιμῶχ ἢ Βεελφεγόρ, οἱ Αἰθίοπες ὡς Ἀσσαβινον, οἱ Ἀραβες ὡς Ἀδωνέα, οἱ Αἰγύπτιοι ὡς Ὡρον, Ἀμμωνα ἢ Ὀσιριν καί οἱ παλαιοί Ἑβραῖοι καί Φοῖνικες ὡς Μολῶχ ἢ Βάαλ. Ἀπόγονος καί υἱός τοῦ ἥλιου εἶναι ἐξ ἄλλου ὁ Μικάδος, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ἰαπώνων καί ἐξαρτήσεις ἢ ἐπιδράσεις παναρχαίων Ἑλλιακῶν παραδόσεων περιέχουν αἱ δοξασαίαι τοῦ Ταοῖσμου (Λάο Τσέ) καί ὁ Κομφουκισμός τῶν Κινέζων, ὁμοῦ μέ ἄλλας Φιλοσοφικάς καί Κοινωνιολογικάς θεωρίας, ὅπως καί ἡ Πυρολατρεία καί ὁ Βουδισμός τῶν Κορεατῶν, καί ὁ Μπόν τῶν Θιβετιανῶν, ὁ Ὀντίν τῶν Σκανδιναυῶν καί ὁ Βοτάν τῶν Γερμανῶν, οἱ σημαντικώτεροι θεοί τῶν ὁποίων προῆλθον ἀπό τό Ἑλληνικόν δωδεκάθεον. Ἀπόδειξις ἀδιάσειστος τῆς προϊστορικῆς, τῆς παναρχαίας, ἐπιδράσεως τῶν λαῶν τοῦ Αἰγαίου εἰς αὐτούς τούς λαούς. (βλέπε καί «Ὠγυγίαν» Ἀθ. Σταγειρίτου Τόμος Β', σελίς 319 καί 372 καί τῶν DEGOUY - CHAL, LAYE - LEROY VIDAUD «Κίνα, Ἰαπωνία, Θιβέτ, Κορέα», ἔκδοσις εἰς τήν Ἑλληνικὴν «Κοραῆ» 1928) καί ἄλλων καί σχετικῶν ἄρθρα τῆς Ἑγλυκλοπαιδείας τοῦ «ἩΛΙΟΥ»

Ὅλοι αἱ θρησκείαι τῶν παναρχαίων λαῶν τόν ἥλιον καί τήν Σελήνην πρωταρχικῶς λατρεύουν. Αὐτά τά οὐράνια σώματα εἶναι οἱ πρώτιστοι, οἱ κυριώτεροι καί οἱ ἰσχυρότεροι θεοί, εἰς τούς ὁποίους πιστεύουν. Εἶναι τά ἄστρα πού θεωροῦν ὡς ὑπερτάτας δυνάμεις καί ὡς αἰώνιους θεούς ὅλοι σχεδόν οἱ ἀρχαῖοι λαοί ὅλων τῶν ἐποχῶν, μηδὲ τῶν Ἑλλήνων ἐξαιρουμένων. Ἀλλά τῶν Ἑλλήνων τῆς πλέον παλαιᾶς καί ἀπροσδιορίστου χρονολογικῶς παναρχαίας περιόδου τῆς πρό τῶν Ὀρφικῶν. Διότι καί κατά τήν πρωτόγονον Ἑλληνικὴν μυθολογίαν καί Κοσμογονίαν, ὁ Οὐρανός καί ἡ Γῆ γεννοῦν μεταξύ τῶν ἄλλων καί τόν Τιτᾶνα Ὑπερίωνα. Τοῦ Ὑπερίονος δέ καί τῆς Θείας ἢ Εὐρυφάεσσας, πού εἶχε λάβει ὡς γυναῖκα του ὁ Ὑπερίων, εἶναι παιδιὰ ὁ ὑπέρλαμπρος ἥλιος, ἡ γλυκεῖα Σελήνη καί ἡ αἰθερία Ἥως, ἡ Αὐγή.

Ἀλλά ὁ Ὑπερίων κατά τήν μυθολογίαν ὑπῆρξε καί βασιλεὺς τῶν μυθολογουμένων Ἀτλανταίων, ἀνθρώπων πού ἐζησαν ἐπί τῆς Γῆς πρό τῆς καταβυθίσεως τῆς Ἀτλαντίδος προφανῶς, ἢ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου. Τό ἐξόχως ὁμως ἐνδιαφέρον μέ τήν περίπτωσιν τοῦ Ὑπερίονος εἶναι ὅτι, κατά τὰς ἰδίας παραδόσεις, ἦτο οὗτος καί ὁ πρῶτος «παρατηρητῆς τῶν ἀστέρων», ἐνῶ ὁ Ἀστραῖος, υἱός τοῦ ἄλλου Τιτᾶνος Κοίου, ἢ

του Κρείου, αναφέρεται ότι είχε γεννήσει τὰ ἄστρα – δηλαδή ἀλληγορικήν ἔννοιαν ἔχει τὸ ὄνομά του. Κατ' ἄλλην ὁμως παράδοσιν ὁ Ἄστραϊός ἦτο ἀρχαῖος μαθηματικός καὶ Ἀστρονόμος καὶ ἐπειδὴ πρῶτος αὐτός ἔδωσεν ὀνομασίας εἰς τὰ ἄστρα, ἐθεωρήθη καὶ ὡς πατὴρ των. («Ἔγγυγία» Τόμος Γ', κεφάλαια Ε και ΣΤ, σελίδες 14 και 15, ἔκδοσις Βιέννης 1817 καὶ Διόδωρος Σικελιώτης, «Κριτικά παραδόσεις»).

Ἐπίσης εἰς τὴν «Ἔγγυγία» ἀναφέρεται ὅτι καὶ ὁ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καταγόμενος καὶ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἐγκατασταθεὶς Ἄτλας (βλέπε Ἔγγυγία, Τόμος Γ', σελίς 35 καὶ Πausανίου Βοιωτικά Κ, 3) ὑπῆρξε διάσημος ἀστρονόμος καὶ ὅτι καὶ εἰς τὴν Σικυώνα εἶχε κατοικήσει κάποιος ἀπὸ τοὺς Τιτᾶνας, εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ ποῦ ἐλέγετο Τιτανίς, καὶ ὁ ὁποῖος κατεγίνετο μέ τὴν ἀστρονομίαν «Παρατηρῶν τὰς τροπὰς τοῦ Ἡλίου». («Ἔγγυγία», Τόμος Γ', Κεφάλαιον ΙΓ', σελίς 36 καὶ Πausανίας Κορινθιακά Ι, α 5).

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ Ἀργοναυτικά ἀναφέρεται (στίχοι 208, 209 βλέπε ἐντὸς τῶν κειμένων), ὅτι ἓνας ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ Ἀγκαῖος, ποῦ κατήγετο ἀπὸ τὴν Πλευρώνα τῆς Αἰτωλίας, ἐγνώριζεν ὄχι μόνον τὰς κυκλικὰς κινήσεις τῶν Ἀστέρων καὶ τῶν πλανητῶν ἐντὸς τῆς οὐρανοῦ σφαιρας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν μελέτην καὶ τὴν κίνησιν τῶν ἄστρον προέβλεπε καὶ προέλεγε διάφορα περιστατικά καὶ διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ συνεπῶς ὁ Ἀγκαῖος δὲν ἦτο μόνον ἀστρονόμος ἀλλὰ καὶ ἀστρολόγος, ἀναφερόμενος διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀστρολογίας.

Πληροφορία περιέργοι, ἀλλὰ καὶ ἐμφανέστατα σημαντικά καὶ ἐνδεικτικά, λόγῳ τῆς παναρχαίας προελεύσεώς των, ἀφοῦ, ἐάν συνδυασθοῦν αὐτὰ μέ τὰς περὶ κοσμογονίας συστηματοποιημένας παραδόσεις καὶ θεωρίας τῶν Ὀρφικῶν, (περὶ τῶν ὁποῖων βλέπε ἐντὸς τῶν κειμένων αὐτοῦ τοῦ βιβλίου) ὀρθῶς φθάνομεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρῶτοι οἱ Ἕλληνες εἰς ἐποχὴν παναρχαίαν εἶχον ἐγκαταλείψει πλήρως τὰς παλαιὰς μυθολογικὰς δοξασίας περὶ θεοποιήσεως τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ εἶχον ἐπιδοθῆ εἰς εὐρυτέρας καὶ πλέον θετικὰς καὶ χρησίμους ἐρεῦνας καὶ μελέτας περὶ τῶν φαινομένων αὐτῶν καὶ τοῦ κόσμου γενικώτερον.

Μέχρι πρό τινας, ἐν τούτοις, εἶχε καθιερωθῆ, χάρις εἰς τὰς ἐπιμόνους, συστηματικὰς καὶ σκοπίμους, ὅπως ἀποδεικνύεται, φροντίδας τῶν ξένων ἐπιστημόνων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀγνοίαν, τὴν ἀμάθειαν ἢ τὴν δουλικότητα τῶν ἡμετέρων, νὰ πιστεύεται, ὅτι πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ ἄλλοι διάφοροι λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς – Χαλδαῖοι, Βαβυλώνιοι, Φοίνικες κλπ. – εἶχον ἐπιτύχει παρατηρήσεις καὶ διαπιστώσεις σημαντικὰς καὶ πρωτοτύπους ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ τὰς ὁποίας, ὅπως ὑπεστήριζον οἱ ξένοι ἀρνηταὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικότητος, ὄχι μόνον ἀγνοοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ τὰς εἶχον διδάξει οἱ λαοὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας!...

Ὡς ἠθελμημένη καὶ συστηματικὴ συσκότισις καὶ διαστρέβλωσις τῆς πραγματικῆς ἀληθείας ἐν προκειμένῳ, μέ ἐπιδίωξιν φανεράν τὸν παραμερισμόν καὶ τὴν μείωσιν τῆς ἀξίας τῶν ὄσων εἶχον ἐξακριβώσει καὶ διδάξει οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες ἐπὶ τοῦ προβλήματος αὐτοῦ, δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ καὶ νὰ ἐρμηνευθῆ ἢ συμπεριφορὰ αὐτῆ τῶν ξένων ἐρευνητῶν καὶ συγγραφέων. Διότι ἡ ἐρευνα τοῦ προβλήματος τῆς κοσμογονίας καὶ τῆς δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος, ὅπως καὶ αἱ ἀπόψεις ποῦ σχετικῶς διετύπωσαν οἱ νεώτεροι ξένοι ἐπιστήμονες, περιφρονοῦντες καὶ παραμερίζοντες τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καὶ τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις ἐπὶ τῶν θεμάτων

αὐτῶν, ἀποδεικνύει ὅτι εἰς ἄλλους ἀπέβλεπον σκοπούς καί ὅτι πάντως ἡ προσπάθειά των αὐτῆ δέν ἦτο ἀνεπίληπτος, ἔντιμος καί ἀμερόληπτος. (βλέπε καί «Ψυγυιαν» Ε΄ Τόμος σελίς 1, Εἰσαγωγή» καί Βασιλ. Βέλλα, «Φλαβίου Ἰωσήπου Λόγοι Α΄ καί Β΄ κατ΄ Ἀπίωνος» περί τῆς προσπάθειας αὐτῆς τῶν ξένων συγγραφέων, καί «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ» τοῦ W. Ντυράντ, καί «Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος» τοῦ Χερμάν Μπένγκτσον, καί τό ἄλλο νέον βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» κ.ἄ.).

Εἶναι ἀπίστευτος, διά νά μή εἶπωμεν καί ὑποπτος ἄρκετά, ἡ ἐπιπολαιότης ἢ ἡ ἀνευθυνότης, μέ τήν ὁποίαν ἔξοχοι κατά τά ἄλλα ξένοι ἐρευνηταί, ἐπιστήμονες καί συγγραφεῖς, ἔχουν ἀσχοληθῆ μέ αὐτά τά σοβαρά θέματα. Ἐξοργιστική κυριολεκτικῶς εἶναι ἡ προχειρότης τῶν ξένων αὐτῶν συγγραφέων καί δῆθεν ἐρευνητῶν – ὅπως ἔχομεν ἀποδείξει καί εἰς τόν ἰδιαίτερον τόμον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ΤΟ «ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» – μέ τήν ὁποίαν ἔχουν ἐρανισθῆ ἢ ἔχουν δημιουργήσει καί παραθέτουν διαφόρους ἀνεξελέγκτους ἢ ἀμφισβητούμενας συνήθως πληροφορίας ἢ παραλείπουν ἄλλας σημαντικές διαπιστώσεις καί παραδόσεις, πού ἀναφέρονται εἰς τά κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καί συγγραφέων περί Κοσμογονίας, Θρησκειολογίας, Ἀστρονομίας καί Ἀστροφυσιτικῆς, ὅπως καί περί τῆς Ἱστορίας καί τῆς καταγωγῆς τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Κοινωνιολογίας καί γενικῶς τῆς ἐπιστήμης, διά νά μειώσουν ἐκ προθέσεως τήν τεραστίαν συμβολήν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ παράγοντος εἰς τήν δημιουργίαν τῶν ἐπιστημῶν καί τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐξυπηρετοῦντες συγκεκριμένους ξένους καί δολίους σκοπούς, πού ἀπέβλεπον καί ἀποβλέπουν εἰς τήν μείωσιν καί τήν ὑποβάθμισιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καί εἰς τόν ἀφανισμόν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό παρατιθέμενα κατωτέρω ἐντός αὐτῶν τῶν σελίδων καί κυρίως εἰς τόν ΕΠΙΛΟΓΟΝ τοῦ ἄλλου βιβλίου μου, «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ» ἀδιάψευστα στοιχεῖα, ἐπεχείρησαν διαφοροτρόπως νά παραποιήσουν καί νά διαστρεβλώσουν τήν πραγματικότητα, τήν ἀλήθειαν καί τήν Ἱστορίαν. (βλέπε καί τό ἄλλο βιβλίον μου «Τό Ἐγκλημα τῆς ἐπιστήμης» καί ἄλλην σημαντικὴν καί ἄγνωστον βιβλιογραφίαν εἰς τό τέλος αὐτοῦ τοῦ Προλόγου καί εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Χιλιετηρίδας πρὶν ἐμφανισθοῦν οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Φοίνικες καί οἱ ἄλλοι λαοί τῆς Ἀνατολῆς, οἱ Ὀρφικοί, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά κείμενα πού μᾶς ἐκληροδότησαν, εἶχον διατυπώσει τὰς θεωρίας των περί Σύμπαντος, περί Φύσεως, περί Ζωῆς, περί Μονοθεΐας κλπ. Καί τὰς θεωρίας των αὐτὰς, ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ, οὔτε ἐγγώριζον, οὔτε ἦσαν εἰς θέσιν νά διατυπώσουν οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοί, ὅπως ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀπό τοὺς Ὑμνους τοῦ Ὀρφέως, τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις ὄχι μόνον ἠγγόνησαν καί ἀπέφυγον νά ἐρευνησοῦν καί οὐδέποτε προσέβαλον οἱ ξένοι ἐπιστήμονες, ἀλλὰ δυστυχῶς δέν ἐπρόσεξαν καί δέν ἠσχολήθησαν μέ αὐτοὺς οὔτε καί οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμονες καί ἐρευνηταί.

Καί ὁμως, ὅπως ἀπέδειξαν παλαιότερον ὁ Ἕλλην ἀστρονόμος Ἀντωνιάδης (βλέπε σχετικόν ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ») ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε τὰς κλοπὰς τοῦ Κοπερνίκου καί ἐσχάτως (1967) ὁ Ἕλλην ἀστρονόμος καί συνεργάτης τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» Κ. Χασιάκης, μέ τὰς ἐκπληκτικὰς καί ἐντελῶς πρωτοτύπους παρατηρήσεις του, πού περιέχονται εἰς τήν ἀπωλεσθεῖσαν μέσα εἰς τά σκονισμένα «χρο-

νοντούλαπα» του Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν διατριβήν του ἐπί διδακτορία, πρῶτοι οἱ Ὀρφικοὶ εἶχον συλλάβει καὶ διαιτυπῶσαι τὴν ἔννοιαν τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος. Καὶ πρῶτοι αὐτοὶ διαιτυπῶσαν ἐπίσης τὴν γνώμην, ὅτι ὁ Ἥλιος εὐρίσκετο κατὰ τὴν ἑαρινὴν Ἰσημερινὰν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ταύρου ἀπὸ τὸ 3.620 π.Χ. μέχρι τοῦ 1.841 π.Χ. καὶ ἀπὸ τὸ 5.000 π.Χ. εἶχον καθορίσει καὶ καταγράψει τὰς διαδοχικὰς θέσεις τοῦ Βορείου Πόλου καὶ κατὰ συνέπειαν τὰς ἀποκλίσεις τοῦ Πόλου, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 11860 π.Χ. εἶχον προηγμένας γνώσεις καὶ μελετοῦσαν τὰ φαινόμενα τοῦ Σύμπαντος, ὅταν οὐδεμία ἄλλη φυλὴ ἀνθρώπων προοδευμένων ὑπῆρχε εἰς τὸ προσκήνιον τῆς Ἱστορίας ἢ εἶχε παρομοίας γνώσεις καὶ τόσον προηγμένας.

Πάντως γενικὰ ἔχει πλέον διαπιστωθῆ, ὅτι ἀπὸ τὰς θεωρίας αὐτὰς τῶν Ὀρφικῶν προῆλθον καὶ αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῆς Φυσιολογίας, τῆς Κοσμογονίας, τῆς Θεογονίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πού διαιτυπώθησαν ἀργότερον ὑπὸ τῶν Προσωκρατικῶν καὶ τῶν μετέπειτα μεγάλων Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ διανοητῶν καὶ συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀρφικῶν εἶχον τεθῆ αἱ βάσεις καὶ τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία τὰ πάντα παρέλαβεν ἐν σπέρματι ἢ ὡς πλήρεις θεωρίας ἢ διαπιστώσεις καὶ ἐδιδάχθη ἀπὸ τούς ἀρχαίους Ἑλληνας σοφοὺς. (Βλέπε καὶ Τόμον «Τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ὡς ἐκ τούτου εἶναι φανερόν ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ παρέχουν γνώσεις, πού ἀποδεικνύουν βαθυτάτην καὶ εὐρυτάτην διείσδυσιν εἰς τὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ κυρίως εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀτόμων, τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς κοινωνιῶν, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ παρατιθέμενα κατωτέρω κείμενα τῶν θεωριῶν τῶν καὶ εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν κανένας ἄλλος λαὸς δὲν ἐμφανίζεται νὰ ἔχει παρομοίας γνώσεις. Ἐφ' ὅσον δὲ οἱ Ὀρφικοὶ ἐγνώριζον καὶ κατέγραφον φυσικὰ φαινόμενα τοῦ 3.600, τοῦ 5.000 καὶ τοῦ 11860 π.Χ., ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ ἀστρονομικαὶ ἐρμηνεῖαι τῶν παρατηρήσεων τῶν καὶ τῶν ἀπόψεων τῶν, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν κάτοχοι παρατηρήσεων καὶ γνώσεων μερικῶν χιλιάδων ἐτῶν προηγουμένως, διὰ νὰ καθορίζουν καὶ νὰ ἐρμηνεύουν εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν, δηλαδὴ τὸ 5.000 ἢ τὸ 11.860 ἔτη π.Χ., τὰ φυσικὰ φαινόμενα πού ἀναφέρομεν ἀνωτέρω. Καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐγνώριζον καὶ κατέγραφον τὰ φυσικὰ φαινόμενα κατὰ τὴν παναρχαίαν αὐτὴν ἐποχὴν δὲν εἶναι ὑπερβολὴ οὔτε προγονοπληξία, ἀλλ' ἡ ἀδιάσειστος ἀλήθεια πού βγαίνει ἀπὸ τὰ ἀδιάψευστα κείμενα. Διότι ἐάν δὲν ὑπῆρχον οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες σοφοὶ καὶ ἐρευνηταί, ἀσφαλῶς ἡ ἐπιστῆμη θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶχε τόσον προοδεύσει εἰς τὴν ἐποχὴν μας, χωρὶς τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὰς βάσεις πού ἔθεσαν ἐκεῖνοι, ἀφοῦ κατὰ γενικὴν παραδοχὴν, ὡς γνωστόν, «ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εἶναι φανερόν, ὅτι, ἐάν ὁ Σχλῖμαν διὰ τῶν ἀνασκαφῶν του εἰς τὴν Τροίαν, τὴν Τίρυνθα, τὸν Ὀρχομενόν καὶ τὰς Μυκήνας καὶ ὁ Ἐβανς εἰς τὴν Κνωσόν, μετέθεσαν τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν παρά τὰς ἀντιδράσεις τῶν ξένων κατὰ 1000 τοῦλάχιστον ἔτη εἰς τὸ παρελθόν, ὁ ἔξοχος Ἑλληνας καὶ διεθνoῦς προβολῆς ἀστρονόμος καὶ συνεργάτης μου Κων. Χασάπης μὲ τὴν μελέτην του ἐπὶ τῶν «Ἕμνων» τοῦ Ὀρφέως καὶ τὴν ἐρμηνεῖαν τῶν ἀστρονομικῶν - τὴν ὁποίαν καὶ παραθέτομεν κατωτέρω - ὄχι μόνον ἀπώθησε καὶ ἐξαπέστειλε τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἐδραίωσε καὶ κατέστησε ἀναμφισβήτητον

τήν πολλακίς κακοποιηθεΐσαν από τούς ξένους αλλά και από ώρισμένους συγχρόνους Ἕλληνας δῆθεν συγγραφείς, περιφρονουμένην ἀλήθειαν, ὅτι οἱ Ἕλληνες, ἡ Ἑλληνική φυλή, καί πρό τοῦ κατακλισμοῦ τοῦ Ὠγύγου καί τήν καταβύθισιν τῆς Αἰγιῆδος, δηλαδή ἀνέκαθεν καί ἀπό τήν ἐποχήν πού ἐνεφανίσθη ὁ ἄνθρωπος καί ὑπῆρξεν ἡ φυλή αὐτή, ἔζησε καί ζῆ ἀδιατάρακτος καί χωρίς νά ἐκριζωθῆ ἢ νά ἀλλοιωθῆ εἰς τόν ἴδιον χῶρον, εἰς τόν ὁποῖον καί σήμερον (1984) ὑπάρχει καί εὐρίσκεται.

Ἐννοεῖται ὅτι μετά τό τεράσιον αὐτό ἄλμα τῆς Προϊστορίας πρὸς τό ἀπροσδιόριστον χρονολογικῶς παρελθόν, αὐτομάτως ἀνακύπτει ὄχι μόνον ἡ ἀναδιάρθρωσις καί ἡ τοποθέτησις τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας εἰς παλαιότερους χρόνους ἀσφαλῶς, ἀλλά καί ἡ ἱστορική ἀναδιάρθρωσις τοῦ χώρου ὁλοκλήρου τῆς Μεσογείου καί τῆς Μεσοποταμίας, διά νά μή εἰπῶμεν καί τῆς ἐκπολιτισθείσης μετά ταῦτα ἀνθρωπότητος. Καί τήν ἀναδιάρθρωσιν αὐτήν ἐπεχειρήσα εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», διότι ὅπως φαίνεται, ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, πρό καί μετά τήν καταβύθισιν τῆς Αἰγιῆδος, ἐσημειώθη καί ἐξεκίνησεν ἡ ἐξημέρωσις καί ὁ ἐκπολιτισμός τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ πνευματική ἀνάπτυξις ἐκείνων πού ἐδημιούργησαν τόν πολιτισμόν, ἀδιάφορον ἐάν ἀνθρώπινα ὄντα εἶχον ἐμφανισθῆ καί εἰς ἄλλας περιοχάς τῆς γῆς - Ἀνατολήν, Νότον ἢ Δύσιν κατὰ διαφόρους ἐπιστήμονας ἀνθρωπολόγους καί ἄλλους - πρό, συγχρόνως ἢ καί ἀργότερον ἀπό τούς Αἰγίους, Ἀρχαιοέλληνας.

Καθ' ὅλα δέ τά δεδομένα καί τάς ἀποδείξεις ἐκ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων καί κειμένων, ἐκ τῶν προσφάτων ἀνασκαφῶν τῶν ἀρχαιολόγων (1960-1984) καί κυρίως ἀπό τήν ἐρμηνείαν, μέ ἀστρονομικάς μεθόδους, παρατηρήσεις καί διαπιστώσεις ἀδιασειστούς ἐκ τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως», τό ἔργον αὐτό, τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπῆρξε καί εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν συνεχῶν προσπαθειῶν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τῶν παναρχαίων Αἰγίων, τῶν Ἀρχαιοελλήνων, καί ὄχι τῶν «Πρωτοελλήνων» ἢ τῶν Ἰνδοευρωπαίων, ὅπως ἀποκαλοῦν τούς Ἀρχαιοέλληνας, διάφοροι ἀμαθέστατοι ξένοι, ἀλλά καί Ἕλληνες δῆθεν συγγραφείς, διαστροφεῖς τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας, καί τῶν μετά ταῦτα Ἑλλήνων τῆς ἱστορικῆς περιόδου, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν, ἀποδεδειγμένως πλέον, ἀπόγονοι καί συνεχισταί τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ ἔργου αὐτῶν τῶν προγόνων τῶν.

Ἄλλως τε καί ἀπό τάς παναρχαίας Ἑλληνικάς παραδόσεις καί τά κείμενα παλαιῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, τά ὁποῖα εἶχον παραμερίσει καί σκοπίμως ἠγνόησαν οἱ ξένοι, καί οὐδέποτε προσεπάθησαν νά ἐρευνήσουν ἐπισταμένως αὐτά καί οἱ ἡμέτεροι, ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ Αἰγίοι, οἱ Ἀρχαιοέλληνες, ἀλλά καί οἱ ἀπόγονοί τῶν, ὄχι μόνον δέν εἶχαν ἔλθει ἀπό ἄλλους τόπους εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἐκκινουῦντες ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, εἶχον ἐπεκταθῆ καί εἰσχωρήσει πρὸς ὅλας τάς κατευθύνσεις τοῦ γνωστοῦ καί ἀγνώστου κόσμου τῆς ἐποχῆς τῶν, ἀπό τήν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, ἀφυπνίζοντες, διαφωτίζοντες καί ἐξημερώνοντες τίς πρωτόγονες καί ἄξεστες νομάδες φυλές ὄλων αὐτῶν τῶν περιοχῶν, δηλαδή πρὸς τήν ἀνατολήν καί τήν Δύσιν καί πρὸς τόν βορρᾶν καί τόν νότον, καί συνεπῶς ἦσαν γηγενεῖς, αὐτόχθονες, εἰς τόν χῶρον αὐτόν, πού ὑπῆρξαν, ἀνεδειχθησαν καί ὑπάρχουν. (Βλέπε καί Κούμαρη Ἰωάν. «Φυσική Ἀνθρωπολογία» εἰς τό Α' μέρος τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ», τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», Ἀρη Πουλιανοῦ

«Ἡ Προέλευσις τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ» καί «Ἡ καταγωγή τῶν Κρητῶν» καί βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Καί γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι πρὸς ἀνατολὰς εἶχον εἰσχωρήσει μέχρι καί πέραν προφανῶς τῶν Ἰνδιῶν (αἱ παραδόσεις περὶ Διονύσου πού ἀναφέρονται καί εἰς τὰ «Ὀρφικά» καί περὶ Ἡρακλέους, ὅταν ἐβάδιζε πρὸς τὸν Καύκασον, κατὰ τὸν Ἀρριανόν, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τὸν Προμηθεά, ὅπως καί ἀποδείξεις περὶ ὑπάρξεως λευκῆς φυλῆς - οἱ Ἄϊνοῦ - εἰς τὴν Ἰαπωνίαν κ.τ.λ.) ἀλλὰ καί εἰς τὸν Ἰνδικόν Ὠκεανόν, εἰς τὴν νῆσον Παγγαίαν (κατὰ τὸν Εὐῆμερον καί τὸν Λατίνον ποιητὴν Ἐννιον «Ἱερά ἀναγραφὴ») καί μέχρι τῆς Κίνας (περίπλους Μαρκιανοῦ τοῦ Ἡρακλεώτου) καί εἰς τὴν Μεσοποταμίαν (Σουμέριοι) εἰς τὴν Μηδείαν καί εἰς τὴν Περσίαν (οἱ Χετταῖοι παλαιότερον πού ἦσαν Κρήτες πανάρχαιοι, Ἑτεόκρητες καί Τυρσηνοὶ καί αὐτοί, καί αἱ παραδόσεις περὶ Μηδείας καί Περσέως) καί εἰς τὸν νότον ἢ παράδοσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἰδρυτὴς τῆς πρώτης Αἰγυπτιακῆς δυναστείας Μῆν ἢ Μένες ἢ Μηνᾶς, ἦτο Κρῆς.

Καί φυσικὰ τὸ διαπιστωθέν, τὸ ἐπισημανθέν κατὰ τὴν παροῦσαν ἔρευναν, εἰς τὰ Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως (στίχοι 44 καί 102, 104) ὅτι ὁ Ὀρφεύς μεταβάς εἰς τὴν Αἴγυπτον καί εἰς τὴν Λιβύην «ἐξελόχευσε», ἐδίδαξε τὸν «ἱερόν λόγον» εἰς ἀπροσδιόριστον ἀρχαίαν ἐποχὴν, δέν δικαιολογεῖ τὴν ὑποστηριζομένην ὑπὸ τῶν ξένων καί ἐπικρατήσασαν διεθνῶς ἄποψιν, τὸ ἀσύστατον διεθνές ψευδός, ὅτι τόσοσιν ὁ Ὀρφεύς ὅσον καί ὁ Πυθαγόρας καί ὁ Πλάτων ἐδιδάχθησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὴν ἀνύπαρκτον, ὅπως ἀπεδείχθη, σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων, (σχετικῶς βλέπε καί ἐντὸς τῶν κειμένων).

Χαρακτηριστικαί ἐξ ἄλλου ἀποδείξεις τῆς διεισδύσεως τῶν Ἀρχαιοελληνῶν εἰς τὴν Δύσιν εἶναι ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἡρακλέους καί πέραν τῶν Ἡρακλειῶν στηλῶν, δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ Ἀτλαντικοῦ καί πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς Κελτικῆς -εἰς τὴν κεντρικὴν Γαλλίαν (κατὰ τὸν Στράβωνα, Διόδωρον τὸν Σικελιώτην, Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσέα καί ἄλλους) ὅπως καί ὁ διάπλους τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ρίο-ντέ Λά Πλάτα, ὅπου ἀνευρέθησαν τὸ 1978 Ἑλληνικοὶ ἀρχαῖοι ἀμφορεῖς τοῦ 5ου αἰῶνος π.Χ., εἰς τὰ σύνορα Οὐρουγουάης καί Βραζιλίας, ἐφθασαν μέχρι τῶν Ἄνδεων κατὰ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, ἴσως δέ καί εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ἀφοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τῆς Χαβάης διεσώθησαν αὐτούσαι Ἑλληνικαὶ λέξεις, δι' ἀλληλοδιαδόχων προφανῶς ἀφίξεων καί διεισδύσεων, αἱ ὁποῖαι δέν ἀποκλείεται καί νὰ δύνανται νὰ ἐπιλύσουν τὸ μυστήριον τῶν ἀγαλμάτων - προτομῶν - τῆς νήσου τοῦ Πάσχα, εἰς τὸν νότιον Εἰρηνικόν καί ὁ διάπλους ἀργότερον τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς, πού εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ, ὅπως ἀπέδειξε μέ τὰς ἐκπληκτικὰς ἐρεῦνας τῆς καί μέ τὸ ἀποκαλυπτικόν βιβλίον τῆς "WINE DARK SEA" (ἢ "θάλασσα μέ τὸ σκοτεινὸ κρασᾶτο χρῶμα", ἔκδοσις Σικάγου 1965) ἢ Ἀμερικανίς ἀρχαιολόγος Ἐνρ. Μέρτζ καί μέ τὸ βιβλίον τῆς «Ἀτλαντὶς» ("Ἐκδοσις Σικάγου 1974). Ἐπίσης βλέπε καί τὸ βιβλίον τοῦ Σάρλ Μπέρλιτζ «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΑΠΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ», ἀπὸ σελίδα 11-35 καί 45-168 κ.τ.λ.).

Ἡ ἐγκατάστασις ἐξ ἄλλου εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον παναρχαίων Ἑλλήνων ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς πόλεις πού ἴδρυσαν εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν περιοχὴν καί ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἀκόμη εὐρήματα τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Σοβιετικῶν (1950-1980) πού δεῖχνουν πόσον παναρχαία ἦτο ἡ διεισδύσις τῶν Ἑλλήνων

εις αὐτάς τās χώρας τοῦ βορρᾶ (περί ὄλων αὐτῶν γράφω λεπτομερέστερον εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Καί ἐνῶ ἀντιθέτως οὐδεμία πληροφορία ἢ παλαιά παράδοσις ὑπάρχει περί εἰσβολῆς εἰς τόν Ἑλληνικόν χώρον, κατά τήν Προϊστορικήν περίοδον, ξένων φύλων ἢ ξένων λαῶν ἀπό τήν Ἀνατολήν, τήν Δύσιν, τόν Νότον ἢ τόν Βορρᾶν, πλὴν τῶν γνωστῶν ἐκστρατειῶν τῶν Περσῶν κατά τήν Ἱστορικὴν περίοδον καί ἄλλων τινῶν παλαιότερων, ἀλλά ἀσυστάτων Σιωνιστικῶν κυρίως μυθευμάτων καί κατασκευασμάτων, (περί Φοινίκων εἰς τήν Ἀργολίδα, Θάσον κ.ἄ.) ἢ διαστροφή καί ἢ παραποίησης τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καί Ἱστορίας ἦτο ὄχι μόνον ὑπουργός, συστηματική καί ἐξοργιστική, ἀλλά καί ἠλιθία, ἀφοῦ ὅλοι αὐτοί οἱ καλοθεληταί πού ἐδημιούργησαν τās γνωστάς ἀνθελληνικάς θεωρίας περί καθόδου εἰς τόν Ἑλληνικόν χώρον ἀνυπάρκτων, ἀγνώστων καί σκοπίμως ἐφευρεθέντων Ἰνδοευρωπαϊῶν, ἀγνοήσαντες τās παραδόσεις καί τὰ κείμενα, δέν ἀντελήφθησαν, ὅτι δέν ἦτο δυνατόν νά ἀποπνιγῇ καί νά στραγγαλισθῇ ἐπ' ἄπειρον ἡ πραγματικότης καί ἡ ἀλήθεια, ὅπως ἀποδεικνύουν κυρίως τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν καί αἱ τελευταῖαι ἀνασκαφαί τῶν Ἀρχαιολόγων.

Διότι καί αἱ πληροφορίες περί ἀφιξεως ξένων εἰς τήν Ἑλλάδα ὑπό τόν Κάδμον, τόν Κέκρωπα, τῶν Δαναΐδων παλαιότερον ἢ Φοινίκων πού εἶχον ἔλθει εἰς τό Ἄργος ἀργότερον, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι μυθεύματα νεωτέρας ἐποχῆς, εἶναι καί ἀσύστατα, ἀστήρικτα κατασκευάσματα νεωτέρων χρόνων, ὅπως ἐξηγῶ καί εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ». Ἀλλά καί τὰ περί Ἀχαιῶν, πού ἤλθον ἀπό τόν Πόντον καί εἰσῆλθον εἰς τό Αἰγαῖον, εἶναι πληροφορίες πού προέρχονται ἀπό κινήσεις παναρχαίων Ἑλληνικῶν φύλων, πού εἶχαν ἐγκατασταθῆ εἰς τās ἀκτᾶς τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου παλαιότερον, ἀπό ὅπου ἀργότερον λόγῳ προφανῶς ἐπεκτάσεως τῶν παγετῶνων, ὁμάδες ἐξ αὐτῶν κατῆλθον εἰς τό Αἰγαῖον καί ἀργότερον πάλιν, παρασύρουσαι καί ἄλλα στοιχεῖα, ὁμάδας, ἀπό τό Αἰγαῖον, ἐπέστρεφον εἰς τās χώρας τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου, τās ὁποίας καί ἐποίκισον, ἰδρύνοντες συνοικισμούς ἀρχικῶς καί πόλεις ὀλοκλήρους ἀκολουθῶς. Δηλαδή ἐπρόκειτο περί παλινδρομήσεων παναρχαίων Ἑλληνικῶν φύλων, Πελασγῶν καί ἄλλων, πού ἐξηκολούθησαν ὡς γνωστόν καί κατά τήν Ἱστορικὴν περίοδον καί ὄχι περί ἀνυπάρκτων Ἰνδοευρωπαϊῶν!...

Ὡς πρὸς τās θεωρίας δέ ὠρισμένον ἀνθρωπολόγον πού ὑποστηρίζουν καί ἐσχάτως ἀκόμη, ὅτι ἡ Προσθία Ἀσία, ἢ Ἀφρική καί αἱ ἀκταί τῆς Μαύρης θαλάσσης εἶναι ὁ χώρος ὅπου ἐγεννήθη ὁ Homo Sapiens, (ὁ ἔμφρων ἄνθρωπος) σφάλουν ἀσφαλῶς, διότι ὅπως αἱ ἀκταί τῆς Μαύρης θαλάσσης (τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου) δέν ἦσαν κατάλληλες δι' ἀνάπτυξιν καί ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ καί πρό 15 ἢ 12.000 ἐτῶν, ὅπως καί παλαιότερον, κατά τούς ἀρμοδίους ἐπιστήμονας, αἱ περιοχαί αὐταί ἐκαλύπτοντο κατά διαφόρους περιόδους ἀπό παγετῶνας καί συνεπῶς ἦτο ἀδύνατον νά ἐπιζῆσῃ καί νά ἀναπτυχθῇ ὁ ἄνθρωπος, τοιουτοτρόπως καί αἱ φλεγόμενα καί μάλιστα περισσότερο ἀπό σήμερον (1984) περιοχαί τῆς Ἀφρικῆς, δέν ἦσαν ἐπίσης κατάλληλοι διὰ τήν ἐμφάνισιν τοῦ ἔμφρονος ἀνθρώπου καί διὰ τόν λόγον αὐτόν αἱ περιοχαί τοῦ Βορρᾶ καί τοῦ Νότου δέν ἀνέδειξαν προηγμένους ἀνθρώπους (βλέπε καί σχετικᾶς πληροφορίας καί ἀπόψεις εἰς τό νέον βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Συνεπῶς ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος εἶναι δημιούργημα τῆς εὐκράτου

ζώνης και έμφανώς τής περιοχής τής Μεσογείου και κυρίως τής Ἐνατολικῆς, ὅπου και ένεφανίσθη και άνεπτύχθη και πρό τής καταβυθίσεως τής Αίγηδος, από ὅπου εξέλισσόμενος μέ τήν πάροδον τών έτών έφθασε εις τήν άνωτάτην βαθμίδα τής άναπτύξεώς του, μέ άποδείξεις άδιασειστους τήν καταπληκτικήν εξέλιξιν τής Ἐλληνικῆς φυλῆς. Πάντως ούτε ὁ Βορράς ούτε ἡ Ἐνατολή, αλλά ούτε και ὁ Νότος ένεφάνισαν διά μέσου τών χιλιετηρίδων πού παρήλθον πνευματικῆς άνατάσεις και έκδηλώσεις ἢ καλλιτεχνικῆς έπιδόσεις, ὅπως τῆς άφθάστους και άπαραμίλλους έκδηλώσεις και κατακτήσεις τής Ἐλληνικῆς φυλῆς, τοῦ Ἐλληνικοῦ πνεύματος, τής Ἐλληνικῆς έπιστήμης, τής Ἐλληνικῆς τέχνης και γενικά τοῦ Ἐλληνικοῦ τρόπου ζωῆς, πού υπήρξε κατά γενικήν ὁμολογίαν και άναγνώρισιν τό παράδειγμα τοῦ προοδευμένου και πολιτισμένου άνθρώπου. (Βιβλιογραφίαν, σχετικήν μέ τῆ άνωτέρω βλέπε και εις τό τέλος τοῦ παρόντος κειμένου τής «Γενικῆς Είσαγωγῆς»).

Και ἄς μή σπεύσουν νά μοῦ προτάξουν επί τοῦ σημείου αὐτοῦ οἱ διάφοροι «ειδικοί μελετηταί», ὅτι υπήρξε και περίοδος, κατά τήν ὁποίαν εις τήν Σιβηρίαν ζοῦσαν άρκετά ζῶα τών τροπικῶν χωρῶν, διότι τό κλίμα ἦτο θερμόν, και συνεπῶς δέν άποκλείεται νά υπήρχον και άνθρωποι, πού θά κατήλθον και ὡς Ἰνδοευρωπαϊοί άργότερον εις τήν Ἐλλάδα!... Ἄλλά και εις τήν Ἐναρτακτίδα, υπήρξεν περίοδος, ἴσως ὁμοία μέ τήν άνωτέρω, κατά τήν ὁποίαν δέν έκαλύπτετο αὔτη από πάγους, ὅπως άποδεικνύουν παλαιοί χάρτες παρατιθέμενοι εις τό βιβλίον τοῦ Μπέρλιτς «Μυστήρια από ξεχασμένους Κόσμους» και τεράστιοι δεινόσαυροι ζοῦσαν κατά παλαιότερους καιρούς εις τήν Ἐμερικήν και άλλας περιοχῆς τής γῆς, αλλά ὁ άνθρωπος ένεφανίσθη άργότερον και δέν υπήρχεν, ὅταν εις τήν Σιβηρίαν, δέν υπήρχον πάγοι εις δέ τήν Ἐναρτακτικήν ὄχι μόνον δέν υπήρχον πάγοι, αλλά διόλου άπίθανον νά άφθονοῦσαν τότε ὡς προϊόντα εκεί τῆ βερύκοκα, οἱ φράουλες και οἱ άνανάδες!!... Και έάν έχουν διάφορον γνώμην οἱ «ειδικοί», παρακαλοῦνται νά μᾶς τό άποδείξουν, διότι άρκετά σπουδαιοφανῆ μυθεύματα, μέ άδιστακτες ψευδολογίες και μέ έντέχνους παραποιήσεις έγραψαν και διέστρεψαν μέχρι σήμερα τήν Παγκόσμιον, αλλά και τήν Ἐλληνικήν Προϊστορίαν, ὅπως άποδεικνύεται μέ στοιχεία άδιάσειστα και εις τῆ κείμενα τοῦ άνά χείρας βιβλίου μου, αλλά και εις τό άλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Ἦτο γνώστον έν τούτοις από τήν άρχαίαν έποχήν, ὅτι, είτε λόγω ἡμιμαθείας ἢ κακῆς έκτιμήσεως και παρουσιάσεως παλαιότερων πληροφοριῶν (ἸΟμηρος, Ἡρόδοτος, Διόδωρος, Κτησίας, Μανέθων, Βήρωσος και άλλοι), είτε από φανεράν πρόθεσην παραλείψεως ἢ διαστροφῆς Ἱστορικῶν δεδομένων και γεγονότων άργότερον κατά τήν Ρωμαϊκήν και τήν Ἐλεξανδρινήν περίοδον, (Φλάβιος Ἰώσηπος, «Λόγοι Κατ' Ἐπίωνος», (α, β), «Ἰουδαϊκή Ἀρχαιολογία» εις εἴκοσι βιβλία, Φίλων ὁ Ἐλεξανδρεὺς, Ἀριστόβουλος και άλλοι) ἢ λόγω συστηματικῆς έπιμόνου και έντέχνου παραποιήσεως, κακοποιήσεως, άποκρύψεως ἢ και άγνοίας Ἱστορικῶν στοιχείων, νεωτέρων Ἱστορικῶν, γλωσσολόγων, άρχαιολόγων, έθνολόγων κ.τ.λ. και μεταξύ αὐτῶν τών Μεγυέρ, Μοργκάν, Γκλότζ, Φαλμεράϋερ, Γκόρντον, Βιλαμόβιτς, Κουρτίου, Βάν-Λόουν, Λιβιγκστον, Πάλμερ και αἱ πλήρεις διαστροφῶν και παραλείψεων έκδόσεις τής Ούνέσκο «Προϊστορία και Ἀρχαί τοῦ Πολιτισμοῦ» και «ὁ Ἀρχαῖος Κόσμος, 1200 π.Χ. - 500 π.Χ.» ὅπως και τό

ἀνθελληνικόν πολύτομον ἔργον τοῦ W. DURANT «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ» καί νεώτεραι Ἑλληνικά Ἱστορία καί δυστυχῶς μεταξύ αὐτῶν καί «Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» τῆς Ἐκδοτικῆς, –ἀξίεπαινη προσπάθεια–, ἡ ὁποία ὁμως καί αὐτή ἀτυχῶς λόγω τῆς ἀνεπαρκεστάτης καταρτίσεως τῶν συγγραφέων τῆς, δέν ἠδυνήθη νά διασπᾶσῃ τό φράγμα τῆς Μινωϊκῆς-Μυκηναϊκῆς περιόδου καί νά ἀπαλλαγῇ ἀπό τὰς ἐπιδράσεις τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν περὶ Ἰνδοευρωπαίων κ.τ.λ., καί ἄλλοι.

Καί ἓνα νέον ἔργον ἐπίσης πού περιέχει ἀπειρα στοιχεῖα διὰ τὴν γενομένην διαστροφὴν τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας ὑπὸ τῶν ξένων καί πού μέχρι σήμερον ἔχει σημειώσῃ ἀρκετάς ἐκδόσεις, ἐνῶ ταυτοχρόνως περιέχει πληρεστάτην βιβλιογραφίαν καί ἀναφέρει, μὲ συνέχειαν Ἱστορικὴν ὅλους τοὺς ξένους συγγραφεῖς, Γερμανοὺς, Ἄγγλους, Ἰταλοὺς, Γάλλους πού συνήρῃσαν εἰς τὴν παραποίησιν τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας, εἶναι «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος» (Griechische Geschichte) τοῦ HERMANN BENGTON (Χέρμαν Μπένγκτσον), καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας εἰς τό Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου, πού ἔχει μεταφρασθῆ καί εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πρό τιος ἀπὸ τὴν «Μέλισσα»).

Ἐπισημαίνεται δὲ εἰς τὰ κείμενα αὐτά, ὅτι ἡ ἔρευνα διὰ τὴν προσφορὰν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ, κατὰ τὴν νεωτέραν περίοδον, δηλαδὴ μετὰ τὴν Ἀναγέννησιν, καθυστέρησε καί δέν προῆλθεν ἀπὸ τὴν Φιλολογίαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν τέχνην, τὴν ποίησιν καί τὴν Φιλοσοφίαν (σελίς 17) καί κυρίως ἡ σχετικὴ ἔρευνα διὰ τὸν Ἑλληνισμόν ἐπεβραδύνθη καί δέν ἐπροχώρησε ταχέως, ὅπως ἡ ἔρευνα διὰ τοὺς ἄλλους Λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου, διότι ὁ Δεσποτισμὸς καί ὁ περιορισμὸς τῶν ἐλευθεριῶν, πού ἐπεκράτει εἰς τὴν Δύσιν (πρωτίστως Αὐστρουγγαρία, Γερμανία, Ρωσία), μέχρι καί τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου πολέμου, λόγω τῆς Ἱερᾶς συμμαχίας κυρίως, (Ρωσία, Αὐστρουγγαρία, Γερμανία, Ἀγγλία), ἐβλεπε μὲ ὑποπτον βλέμμα καί ἦτο φυσικὰ ἀσυμβίβαστος μὲ τό φιλελεύθερον καὶ ἀδέσμευτον ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, πού ἐξέφραζον τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Ἀντιθέτως τό περιεχόμενον τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς τῶν Βαβυλωνίων, Ἀσσυρίων καί Περσῶν καί τὰ ἱερογλυφικά τῶν Αἰγυπτίων, τὰ ὁποῖα μὲ τόσον ἐνδιαφέρον καί μὲ ἀξιοθαύμαστον πρᾶγματι σπουδῆν ἐρευνουῦσαν ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν ἀκόμη περίοδον, ἀλλ' ἐντονώτερον ἀπὸ τὸν 15ον αἰῶνα καί μετὰ ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἐρευνηταί, ἐπρόδιδε καί ἀπεδείκνυε τό ἀπολυταρχικὸν καί τυρανικὸν σύστημα, ὑπὸ τό ὁποῖον ἐζησαν καί ζοῦσαν ἀκόμη οἱ Λαοὶ αὐτοῖ τῆς Ἀνατολῆς, πού δέν ἦτο κατόσον ἀντιπαθῆς εἰς τοὺς διοικοῦντας κατὰ τὴν νεωτέραν περίοδον τοὺς Λαοὺς τῆς Εὐρώπης (περισσοτέρας λεπτομερείας καί ἀποδείξεις διὰ τὴν διαστροφὴν καί τὴν παραποίησιν τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καί Ἱστορίας βλέπε εἰς τό βιβλίον μου ἡ «ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», ἔκδοσις 1984, ὅπου κυριολεκτικῶς ἀνατρέπονται καί ἐκμηδενίζοντα μὲ ἀδιασείστους ἀποδείξεις αἱ γνωσταὶ ἀπόψεις τῶν ξένων διὰ τὴν Προϊστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος). Εἶναι ἄλλως τε γνωστόν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, ἀλλὰ κυρίως ἡ Προϊστορία, εἶχε δεινοπαθῆσει, ἐπαναλαμβάνομεν, μέχρι πρό 100 ἐτῶν καί πρό τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Τροίας, τῶν Μυκηνῶν καί τῆς Κνωσοῦ.

Καί δέν εἶναι ὑπερβολὴ ἡ ἄσκοπον νά προστεθῆ ὅτι ὁμοῦ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν ἀρκετὰ ἐδεινοπάθησεν καί ὁ «Παρείσακτος» καί κατεδιώ-

χθη μέ συνεχείς ανακοινώσεις και λοιδορίας από τό διεθνές, επιστημονικόν δῆθεν κατεστημένον, τό όποϊον εἶχε γελοιοποιήσει μέ τās έρεύνas του ό Σχλίμαν, ένας έμπορος τσαγιού!, ό όποϊος έτόλμησε νά εισηγήσει εἰς τά οικόπεδα τών Ἀρχαιολόγων και τών άλλων «ειδικών επιστημόνων», τά όποϊα, έν τούτοις, όπως κατέδειξεν ό έρασιτέχνης Σχλίμαν, ἦσαν άνίκανοι οὔτοι νά τά αξιοποιήσουν. Καί φυσικά δικαίως ό Σ.Β. Σεράμ, εἰς τό έργον του «Θεοί, Τάφοι και Σοφοί», υπεραμύνεται του Σχλίμαν και τούς επικρίνει, αναφέρων συγχρόνως πόσοι άλλοι έρασιτέχνη έρευνηταί έβοήθησαν μέ τās ανακαλύψεις των και τό έργον των εἰς τήν πρόοδον τῆς Επιστήμης, ένώ ταυτοχρόνως έκθέτει συνοπτικῶς μέν, αλλά λίαν χαρακτηριστικῶς τās άδιακόπους και έπιπόνους προσπάθειas του Σχλίμαν νά περαιώση τό έργον του (έκδοσις και εἰς τήν Ἑλληνικὴν, Γεμετζόπουλος, σελίδες 207-291).

Ἀλλά και έσχάτως, κάποιος άστοιχειώτος και άμαθέστατος αλλά προβεβλημένος δυστυχῶς Ὀλλανδός καθηγητής όνόματι Σάμ Μπέστ, και ό καθηγητής Σ. Μπρούκ τῆς Ἑθνογραφίας και Γεωγραφίας εἰς τό Πανεπιστήμιον τῆς Μόσχας (εἰς τό βιβλίον του «ό πληθυσμός του κόσμου» πού έδημοσιεύθη τό 1983 και στό Παρίσι) όπως και ἡ «Παγκόσμιος Ἱστορία» τῆς Ακαδημίας τών Επιστημών τῆς Μόσχας και άλλοι διάφοροι ξένοι και Ἑλληνες άτυχῶς δῆθεν προοδευτικοί και υποτιθέμενοι μελετηταί και έρευνηταί τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας και Προϊστορίας, όπως τούς αναφέρω εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», υπεστήριζον, ότι ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία άρχιζε από τό 876 π.Χ. ἢ τό 776 π.Χ. – ένarξις τών Ὀλυμπιακῶν άγώνων – ότι οἱ Φοίνικες και οἱ άλλοι Λαοί τῆς Ἀνατολῆς και τῆς Μεσογείου ἦσαν άρχαιότεροι τών Ἑλλήνων, εἰς τούς όποϊους μάλιστα εἶχον διδάξει και τήν γραφήν και τās έπιστήμας, όπως αναφέρω και άνωτέρω ότι οἱ Μακεδόνες και οἱ Θράκες δέν εἶναι πανάρχαιοι Ἕλληνες, ότι, ό Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο Σλαῦος, και ότι ἡ Ἑλληνικὴ φυλή έχει πρό πολλοῦ άφανισθῆ, άλλιωθῆ και έξαφανισθῆ, από τās εισβολάς και από τήν έπιμιξίαν μετά τών ξένων κατακτητῶν, δηλαδή τών άλλων Λαῶν του βορρά, τῆς Ἀνατολῆς ἢ του Νότου, πού εἶχον εισχωρήσει και έγκατασταθῆ, κατ' αὔτους, εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον κατά διαφόρους έποχάς.

Πρέπει όμως νά τονισθῆ, ότι εἰς τήν γενικὴν αὔτην συγχορδίαν τών ξένων κατά τῆς Ἑλλάδος υπῆρξαν και μερικαί έξαιρέσεις, μεταξύ τών όποϊων του Τσέλερ, του Λάσκυ, του Γκαίτε, του Σίλλερ, του Σέλεϋ, του Βύρωνος, του Φάλκε, του Νίτσε, του Μ. Χάιντεγκερ και άλλων τινῶν, αί φωναί όμως τών όποϊων έπνίγοντο, έχάνοντο μέσα εἰς τόν εκκωφαντικόν θόρυβον όλων τών άλλων, πού ώμοίαζε κατά τόν Ντρόϋσεν, (Μακεδονικός Ἑλληνισμός) μέ τās κραυγάς και τούς άλαλαγμούς πού προκαλοῦσαν οἱ θυρσοφόροι Βάκχοι και οἱ εξαλλες Μαινάδες, κατά τās όργιαστικάς τελετάς του Διονύσου.

Και ως πρός τās άσυστάτους θεωρίας περι άφανισμοῦ και έθνολογικῆς άλλιώσεως τῆς φυλῆς τών Ἑλλήνων, ἡ έπιδειχθεῖσα και πρό τινος (1940-1949) προσήλωσις των εἰς τό υπέρτατον ιδεῶδες τῆς Ἑλευθερίας, πού εἶναι άποκλειστικόν και αἰώνιον γνώρισμα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς και τό όποϊον, κατά τούς Ἕλληνας, εἶναι και τό ὕψιστον άγαθόν του ανθρώπου, άσφαλῶς αὔτη άποτελεῖ τήν πλέον Ἑλληνοπρεπή και συντριπτικὴν άπάντησιν εἰς τās θραυστάτας αὔτας ψευδολογίας, διαστροφάς, παραποιήσεις και κακοηθείας.

Μαχόμενοι όλομόναχοι περίπου οι Έλληνες, όπως οι Αθηναίοι εις τόν Μαραθώνα, κατά τήν διάρκειαν του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου εις τά χιονισμένα ύψίπεδα της Ηπείρου, της Αλβανίας και της Μακεδονίας και εις τας αιματοβαμμένας πεδιάδας της Κρήτης, έναντίον των δύο καταφράκτων δυνάμεων του Άξονος, (Ιταλίας και Γερμανίας, αλλά και της συμμάχου των Βουλγαρίας) άντέστησαν μέχρι έσχάτων, μέ αποτέλεσμα, λόγω της καθυστερηθείσης εισβολής των Γερμανών εις τήν Ρωσίαν, νά μεταβληθῆ ἡ τύχη του πολέμου υπέρ των Δυτικών και των Ρώσων. Καί άκολούθως κατισχύσαντες της Έθνοκτόνου και άφρονος έπαναστάσεως των κομμουνιστοσυμμοριτών, απέδειξαν, όπως άνέκαθεν, εις τήν κατάπληκτον άνθρωπότητα, ότι ἡ Έλευθερία, τό ευγενέστερον, τό ωραιότερον αλλά και τό ισχυρότερον και άδέσμευτον συναίσθημα του άνθρώπου, έζησε, ζῆ και θά ζῆ, εις τά ιερά αυτά χώματα της Ελλάδος, διά να αιφνιδιάζῃ κάθε τόσο τούς άδιόρθωτους έχθρούς της και νά διαψεύδῃ τούς άδίστακτους, αλλά και άνοήτους ψευδολόγους και συκοφάντας της.

Καί ἄς μή παραπλανηθοῦν ἢ παρασυρθοῦν νά πιστεύουν οί διάφοροι άσπονδοι φίλοι μας ἢ οί ἠλίθιοι έχθροι μας, ὅτι ἡ επίδρασις ενός οίουδήποτε εὐδαιμονισμού, όπως του σημερινού, ἢ ἡ διαβρωτική μέθοδος διαφόρων ψεύτικων και δολίων ιδεολογιών πού συνήγειρον παλαιότερον και συνεγείρουν και τούς καθυστερημένους και άμαθείς ἢ ένθουσιώδεις και άφελείς άνθρώπους της εποχῆς μας, είναι ικαναί νά διαφθείρουν και νά έξουθενώσουν πλήρως τήν Έλληνικήν ψυχῆν. Διότι εις τήν κατάλληλον στιγμήν, όταν θά θιγῆ τό φιλότιμο, τό ιδιαίτερον αυτό και μοναδικόν γνώρισμα του Έλληνος και διεγερθεῖ, από οίανδήποτε πρόκλησιν ἢ Έθνική του συνειδήσις, ἢ άκατανίκητη, ἢ τιτανική, ἢ φοβερά αὐτή δύναμις του, πού τόν παρόρμησε, τόν παρορμᾷ και τόν ώθει εις άπίστευτες έκδηλώσεις, θά άποδειχθῆ και σήμερα και αύριον και πάντοτε, όπως συνέβῃ τοῦτο και κατά τό διάστημα των χιλιετηριδων, πού υπῆρξεν, υπάρχει και θά ύπάρχῃ αὐτή ἡ αἰώνια φυλή, ὅτι οὔτε διαφθείρεται ουσιαστικῶς, οὔτε δαμάζεται τελικῶς, οὔτε ύποτάσσεται ὀριστικῶς, έπειδή ἔχει γαλουχηθῆ, διαποτισθῆ, έμπνέεται, ὀδηγεῖται και κατευθύνεται από τό πνεῦμα, από τας άρχάς και τά ιδεώδη του αρχαίου Έλληνικού πνεύματος, τό ὅποιον είναι άδάμαστον, άδιάφθορον και άθάνατον και διά τούς λόγους αὐτούς, όπως και ἡ Έλευθερία, οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε ύποκύπτει, οὔτε άποθνήσκει!!!...

Άπόδειξις δέ άναμφισβήτητος της άκατάβλητης και άδάμαστης αὐτῆς φυλῆς είναι, ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλαι φυλαί πού ένεφανίσθησαν, άνεδείχθησαν και έκυριάρχησαν κατά ὠρισμένας περιόδους εις τόν γνωστόν κόσμον της εποχῆς των (Ασύριοι, Βαβυλώνιοι, Χετταῖοι, Σουμέριοι, Αιγύπτιοι, Πέρσαι), άκολούθως, άργότερον εξεμηδενίσθησαν και έξηφανίσθησαν ἢ ὡς δυνάμεις υπερέχουσαι ἢ ὄλοσχερῶς από τό προσκήνιον της Ιστορίας. Καί άσφαλῶς δέν είχαν καλύτεραν τύχην αἱ αυτοκρατορίαι πού έκυριάρχησαν του γνωστοῦ κόσμου της εποχῆς μας, (Ισπανία, Αύστροουγγαρία, Οθωμανική Αὐτοκρατορία, Αγγλία, Γερμανία), άφοῦ, ἄλλαι μέν έξ αὐτῶν κατέρρευσαν πρό πολλοῦ, ἄλλαι δέ άποδυναμωθεῖσαι βαδίζουν συνεχῶς και βεβαίως πρός πλήρη έξουθένωσιν, καταδικασμέναί από τόν φυσικόν νόμον της φθορᾶς.

Άς μή φαντασθῆ δέ κανείς ὅτι από τόν μοιραῖον, τόν άδυσώπητον νόμον της φθορᾶς θά διασωθοῦν εις τό μέλλον και αἱ δύο άντιμαχόμεναι υπερδυ-

νάμεις τῆς ἐποχῆς μας. Διότι ἡ μέν Ρωσία διαλυθεῖσα ἐπίσης ὡς Τσαρική Αὐτοκρατορία καί ἀνασθηθεῖσα ὡς Κομμουνιστική δῆθεν ὑπερδύναμις, ταχέως θά ἀπωλέσῃ τὴν ὑποτιθεμένην σημερινὴν ἰσχύν της, ἀφοῦ ὁμοιάζει μὲ γίγαντα πού στηρίζεται σὲ γυάλινα πόδια, ἐφ' ὅσον ἤδη εὐκρινῶς ἀκούονται οἱ τριγμοὶ τῆς ἐπερχομένης καταρρεύσεως, τὰ τεράστια ἐσωτερικὰ προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει, (μείωσις κυρίως τῆς παραγωγῆς, καί αὐξανόμενη ἀντίδρασις, εἰς τὸ ανελεύθερον σύστημα πού ἐπικρατεῖ, τῶν ἀφυπνιζομένων μαζῶν) ἡ δὲ ἑτέρα Ὑπερδύναμις τῆς Δύσεως, αἱ Η.Π.Α. τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ἀδύνατον νά ἀπαλλαγοῦν καί εἶναι καταδικασμένοι νά ὑποκύψουν εἰς τὸν θανάσιμον ἐναγκαλισμὸν τῶν Σιωνιστῶν, πού κατευθύνουν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καί σήμερον, τὴν οἰκονομικὴν καί ἐξωτερικὴν πολιτικὴν της, ὅπως προέβλεψεν δι' αὐτὴν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τέκνα της, ὁ Φραγκλῖνος, ἐκτός ἐὰν ἐπέμβῃ καί ἐκεῖ κάποιος νεώτερος Χίτλερ... (βλέπε καί ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα, εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία».

Ἀλλὰ ὁ νόμος αὐτὸς τῆς φθορᾶς εἶναι ἀνίσχυρος νά κατισχύσῃ, ἢ μᾶλλον ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, δὲν ἰσχυσε καί δὲν ἰσχύει, διὰ τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν φυλὴν, ἡ ὁποία, ὡς ἄλλος Ἀνταῖος, πίπτει καί ἀνίσταται κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χιλιετηρίδων πού παρήλθον, διότι ὅλοι οἱ ἐχθροὶ της, πού ἐπεδίωξαν νά τὴν ὑποδουλώσουν, δὲν ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι Γεωγραφικὸς χώρος, διὰ νά κατακτηθῆ, ἀλλὰ ἀντιπροσωπεύει τὸ ἐλεύθερον, τὸ ἀδέσμευτον, τὸ ἀνυπότακτον, τὸ ἀθάνατον πνεῦμα τὸ ὁποῖον οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε δαμάζεται, οὔτε ἀποπνίγεται. Καί ἡ Ἑλλάς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός της, ἀφοῦ ἐδημιούργησεν τὸν ἀπαράμιλλον, τὸν ὑπέροχον καί ἀνεπανάληπτον πολιτισμὸν, πού γνωρίζομεν, ἀκολουθῶς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός της ἐπίσης, ἐξεπολίτισεν καί τὴν ὑπόλοιπον ἀνθρωπότητα, τὴν ὁποῖαν καλεῖται σήμερον καί πάλιν νά τὴν σώσῃ εἰς τὴν ἐποχὴν μας, μὲ τὰς κραυγὰς πού ἀκούονται καί πάλιν εἰς τὴν Δύσιν, «ὀπίσω εἰς τὸν Πλάτωνα!», μετὰ τὴν σημειουμένην ἄνοδον τῆς Νέας Δεξιᾶς εἰς τὴν Γαλλίαν καί τὴν πτῶσιν τῶν ἀριστερῶν ἰδεολογιῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Γερμανίαν, Ἰταλίαν κ.ἄ., πού εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταπτώσεως τῶν ἠθικῶν καί πνευματικῶν ἀξιών καί τῆς ἀηδίας καί τῆς ἀπογοητεύσεως τῶν ἀτόμων, ἀπὸ τίς ἐξαλλες καί ἀνατρεπτικὲς ἐκδηλώσεις τῶν δῆθεν προοδευτικῶν καί ἀνοήτων ὁπαδῶν καί ἐμπνευστῶν ἢ ἡγετῶν τῶν διαφόρων χρεωκοπημένων πολιτικοκοινωνικῶν συστημάτων τῆς ἐποχῆς μας.

Ἀλλὰ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν ἔχουν προσέξει πρὸς τούτοις, ὅτι ἐνῶ ἐπέτυχον νά τὸν συρικνώσουν κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ παρόντος αἰῶνος (καταστροφὴ τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν νότιον Ρωσίαν καί ἀλλαχοῦ), παρὰ τὴν ἀπεγνωσμένην, ἀλλ' ἄκαρπον προσπάθειαν τοῦ Ἐλευθ. Βενιζέλου, λόγω τῶν αἰώνιων ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεων μας, ἤδη ἕνας ἄλλος Ἑλληνισμὸς, ὡς ἄλλη πολυκέφαλος Λερναία ὕδρα, τὴν ὁποῖαν δὲν ὑπάρχει ὁ Ἡρακλῆς πού θά τὴν ἀποκεφαλίσῃ, ἀνακύπτει, νεώτερος, σφριγηλός, δραστήριος, δυναμικός, καί ἀναπτύσσεται, ἀνθεῖ, ἐπεκτείνεται καί δρᾷ, εἰς τὰς οἰκονομικῶς ἰσχυρὰς καί ἐλευθέρας Χώρας τῆς ἐποχῆς μας, εἰς τὰς Η.Π.Α., εἰς τὸν Καναδᾶν, εἰς τὴν Αὐστραλίαν καί ἀλλαχοῦ, διδάσκων τὴν ὑφήλιον, δηλαδὴ τοὺς ὑπόυλους φίλους καί τοὺς ἀνοήτους ἐχθρούς του, ὅτι οὐδέποτε θά διαψεύσῃ τὴν Ἱστορίαν του καί τὰς παραδόσεις του, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑποχρεῶνουν ὑπὸ οἵασδήποτε καταδρομᾶς, διώξεως καί δοκιμασίας, νά ἴσταται ὀρ-

θιος, ακατάβλητος, οδηγός και σηματοφόρος με τό άθάνατον πνεύμα του, τών ώραιότερων και ύψηλοτέρων ιδανικών τών ανθρώπων, πού είναι ή Έλευθερία, ή δικαιοσύνη, ή Δημοκρατία, ιδανικά τά όποια πρώτοι οί Έλληνες, ώς γνωστόν, έδίδαξαν όλόκληρον τήν ανθρωπότητα!...

Και φυσικά ούτε ό Πολιτισμός πρόκειται νά όπισθοδρομήσει και νά έξαφανισθή. Έκκινήσας από τήν Άνατολήν – τήν Ελλάδα όπου τό πρώτον ένεφανισθή – έφθασε εις τήν Δύσιν – και εκείθεν εις τήν Άμερικην, διά νά μεταπηδήσει και πάλιν εις τήν Άνατολήν – εις τήν Ιαπωνίαν – όπου ήδη ανακύπτει, έξελίσσεται και αναπτύσσεται, ακολουθών τόν μοιραϊόν, τόν φυσικόν, τόν ανεμπόδιστον δρόμον τής αιωνίας ανακυκλώσεώς του.

Ός προς τάς άλλας δε διαστρεβλώσεις και παραποιήσεις τής Έλληνικής Προϊστορίας και Ιστορίας, ή συντριπτική επίσης απάντησις δίδεται διά τών κατωτέρω.

Διότι από τήν μελέτην και τήν έρμηνειαν τών Όρφικών πού ακολουθούν, - δημοσιεύονται μετά τήν παρατιθεμένην προηγουμένως μελέτην του Κ. Χασάπη - δέν έξανεμίζονται μόνον αι άναφερθείσαι παλαιά άνθελληνικά θεωρία τών ξένων φίλων μας και ώρισμένων ανοήτων και άμαθεστάτων συγχρόνων ανιστόρητων Έλλήνων Ιστορικών, πού επιδιώκουν νά έρμηνεύσουν τόσον τήν παλαιάν όσον και τήν νεωτέραν Έλληνικήν Ιστορίαν, μέ τό χρεωκοπημένον πλέον Μαρξιστικόν σύστημα, ή τήν ξεπερασμένην, παλαιωθείσαν, διάτρητον και άποτυχούσαν επίσης, μέθοδον του « Ιστορικού Υλισμού », εις τήν όποιαν άκόμη πιστεύουν, λόγω τής άμαθείας των και του άθεράπευτου και νοσηρού φανατισμού των, (βλέπε και βιβλίον μου « Τό Έγκλημα τής Έπιστήμης » και τήν εις αυτό περιεχομένην σημαντικήν και πλουσιωτάτην Μαρξιστικήν και αντίθετον βιβλιογραφίαν), αλλά προβάλλεται επίσης και ή άδιάσειστος πλέον άλήθεια, ότι και ή επιστήμη και ή Φιλοσοφία, δηλαδή ΟΛΑΙ ΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ του ανθρώπου, αι έχουσαι κυρίως σχέσιν μέ τήν Φυσικήν, τήν Άστρονομίαν, αλλά και μέ τήν Βιολογίαν, τήν Λογικήν, τήν Ηθικήν, τήν Θρησκειολογίαν και τήν Κοινωνιολογίαν, προήλθον ή μάλλον ήσαν γνωστά και εις τούς Όρφικούς. Αναπτυχθείσαι δε άργότερον από τούς Προσκρατικούς και ακολουθώσας από τόν Σωκράτη, τόν Πλάτωνα, τόν Άριστοτέλη και τούς άλλους άρχαίους Έλληνας σοφούς, μετεδόθησαν γνήσια ή παραποιημένα, όπως συνέβη συνήθως – και ιδίως μέ τάς άπόψεις τών σοφιστών και τών άλλων φιλοσόφων τής παρακμής – και εις όλους τούς άλλους άρχαίους και νεωτέρους Λαούς, μέ άποτέλεσμα νά άφυπνισθή και νά έκπολιτισθή ή ανθρωπότης.

Συνεπώς άποδεικνύεται επίσης εκ τών Όρφικών, όχι μόνον ή παναρχαία καταγωγή τής Έλληνικής φυλής, αλλά και ή ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΟΣ συνέχεια και συγγένεια του πνεύματος και τών γνώσεων τών Αρχαιοελλήνων, μέ τούς διανοητάς και σοφούς τής Ιστορικής περιόδου, τήν πνευματικήν προέλευσιν και άνάτασιν τών όποιων απέδιδον και άνεζήτουν οί νεώτεροι δήθεν έρευνηταί εις τήν άνύπαρκτον, όπως άπεδείχθη, σοφίαν και τήν επίδρασιν τών άλλων άρχαίων Λαών τής Άνατολής και του Νότου, επί τών άρχαίων Έλλήνων.

Όποσδήποτε πρό τών Έλλήνων, καμμία ένδειξις, κανένα στοιχείον δέν ύπάρχει, έξ όσων τουλάχιστον γνωρίζομεν, και έξ όσων άποδεικνύεται εκ τών κειμένων και προκύπτει και από τάς νεωτέρας διαπιστώσεις τών διαφόρων έρευνητών Έθνολόγων, Γλωσσολόγων και Αρχαιολόγων, εκ του

ὁποίου νά δύναται νά ὑποστηριχθῆ βασίμως καί πειστικῶς, ὅτι ἄλλος Λαός, ἄλλη φυλή, εἶχε προαχθῆ, ἐκπολιτισθῆ καί γενικά ἀναπτυχθῆ πνευματικῶς καί διαφοροτρόπως, ἐνωρίτερον τῶν Ἑλλήνων, ἢ εἶχεν σημειωθῆ προσπάθεια διερευνήσεως τῶν φυσικῶν φαινομένων, πρό τῶν Ὀρφικῶν, τῶν Ἀρχαιοελλήνων. Καί φυσικά, οὔτε ἴχνος φιλοσοφικῆς σκέψεως δέν ὑπάρχει ἐπίσης εἰς τόν πνευματικόν ὀρίζοντα τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τά κείμενα ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, πρό τῶν Ὀρφικῶν καί τῶν μετέπειτα Ἑλλήνων σοφῶν, πλὴν διαφόρων θεοσοφικῶν ἀπόψεων ὠρισμένων ἀρχαίων Λαῶν, αἱ ὁποῖαι φυσικά οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τήν συστηματικήν, τήν φωτεινήν, ἀνεπανάληπτον καί ἐδραιομένην Ἑλληνικήν Φιλοσοφίαν. (Βλέπε καί Τόμου «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», «Τό Σύμπαν», «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» καί «Προϊστορίαν» Τόμου «ΕΛΛΑΣ», μέρος Γ' τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ΤΟΥ «ΗΛΙΟΥ», ὅπως καί τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Πρῶτος, ἄλλως τε, ὁ Αἰσχύλος, ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, διὰ νά ἀποδείξῃ ὅτι καί εἰς τήν ἐποχήν του, ἀπό τās γνώσεις τῶν παλαιότερων ἀντιλόγων καί οἱ σύγχρονοί του, εἶχεν εἶπει χαρακτηριστικῶς διὰ τās τραγωδίας του ὅτι «ἦσαν τὰ ἀποφάνια ἀπό τὰ μεγάλα δειπνα τοῦ Ὀμήρου» (Πρόδρομος Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης Ἀδαμ. Κοραῆ, «Αὐτοσχέδιοι στοχασμοί» καί Ἀθηναῖος «Δειπνοσοφισταί», βιβλίον Η') χωρίς βεβαίως νά ὑποψιάζεται καί αὐτός - ὁ Αἰσχύλος - ὅτι καί ὁ Ὀμηρος καί ὁ Ἡσίοδος καί οἱ Προσωκρατικοί, ἀλλά καί ὁ Πλάτων καί ὁ Ἀριστοτέλης ἐν μέρει, κατά τήν ὁμολογίαν του ἐπίσης («Μεταφυσικά» (1, 983, β) καί «Πολιτικά» Α, Β, Γ, Ε), ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι σοφοί, φυσιολόγοι καί συγγραφεῖς, εἶχον εὐωχηθῆ, εἶχον δειπνήσει εἰς τό πνευματικῶς πλουσιώτατον τραπέζι τῶν πρό αὐτῶν διανοητῶν καί κυρίως τῶν Ὀρφικῶν, - διὰ νά μεταχειρισθῶμεν τό σχῆμα ἐκφράσεως τοῦ Αἰσχύλου, - ὅπως ἀποδεικνύουν τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν.¹

Ὅμοιως ἓνας ἀπό τοὺς σπουδαιότερους Ἑλληνιστάς τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ὁ Θωμᾶς Τέϋλορ, εἰς τό ἔργον του «THE MYSTICAL HYMNUS OF ORPHEUS» ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνική Θεολογία προήλθεν ἀπό τοὺς Ὀρφικούς καί ὅτι τόσο ὁ Πυθαγόρας, ὅσον καί ὁ Πλάτων, ἐδανείσθησαν ἀπό τοὺς Ὀρφικούς πολλὰς ἀπό τās θεωρίας των, ὅπως εἶναι τοῦτο φανερόν ἀπό τήν σύγκρισιν τῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν μέ τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν. (βλέπε εἰσαγωγὴν τοῦ ἀνωτέρω ἔργου τοῦ Θωμᾶ

1. (Περὶ Ὀμήρου καί Ἡσιόδου, πού εἶχον λεηλατήσῃ κυριολεκτικῶς τοὺς Ὀρφικούς, βλέπε κατωτέρω καί ἐντὸς τῶν κειμένων «Ἀποσπασμάτια» 6, 18, 31, 39, καί Ὀρφέως «ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα» 24, καί 33 καί 41 περὶ Ἡσιόδου. Περὶ Πυθαγόρου καί Πυθαγορείων πού εἶχον ἀντλήσει ἐπίσης ἀπό τοὺς Ὀρφικούς βλέπε «Ἀποσπασμάτια» 24 καί 36, περὶ Ἡρακλείτου Ἀποσπασμάτων» 19, καί Ὑμνον 10, Ὀρφέως (στίχους 3, 6, 26), ὅπως καί Τόμον ΙΖ' σελίς 182 καί Τόμον «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», σελίς 206 τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ». Περὶ Πλάτωνος, βλέπε «Ὀρφέως ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα» (FRAGMENTA INEDITA) ὑπ' ἀριθμόν 3, 15, 26, καί εἰς «Λυκόφρονα» Ἰωαν. Τζέτζη, (ἔκδοσις Ρώμης, 1803, παράγραφος 275). Διὰ τόν Ὀμηρον ἐπίσης βλέπε καί ἀποσπασμάτιον 33, ἀπό τό ὁποῖον ἐμφαίνεται ὅτι τό Ὀμηρικόν «εἰς κοίρανος - τύραννος - ἔστω, εἰς βασιλεὺς» εἶναι Ὀρφικόν καί διὰ τόν Ἡσίοδον ὅτι εἶχε δανείσθῃ πολλὰ ἀπό τοὺς Ὀρφικούς, βλέπε καί εἰς ἄλλας ἀποδείξεις πού ἀναφέρονται σχετικῶς ἐντὸς τῶν κειμένων καί ἀποσπασμάτων 41 καί 36 (ἀνέκδοτα Ὀρφέως), διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι, καί ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Εὐριπίδης καί ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἀρχαῖοι σοφοί εἶχον δανείσθῃ ἀπόψεις ἀπό τόν Ὀρφέα καί τοὺς Ὀρφικούς).

Τέ ύλορ). Ἄλλα ἀπέφυγε καί αὐτός νά ἐρμηνεύσῃ τούς Ὑμνους, ἢ ἴσως δέν ἠδυνήθη, διότι δέν ἦτο εἰς θέσιν νά ἐρμηνεύσῃ τούς «Ὑμνους τοῦ Ὀρφέως», ἐπειδή ἐστερεῖτο ἀστρονομικῶν γνώσεων, ὅπως καί ὄλοι οἱ ξένοι πού ἠσχολήθησαν μέ τούς Ὀρφικούς, διότι ἦσαν φιλόλογοι, (κατά τήν βεβαίωσιν καί ὁμολογίαν προσφάτως εἰς ἐμέ μεγάλου συγχρόνου Γερμανοῦ ἐπιστήμονος, μετά τήν δημοσίευσιν παρ' ἐμοῦ τῶν Ὀρφικῶν), περιορισθεῖς εἰς τήν κατά λέξιν μετάφρασιν τῶν κειμένων, ἢ ὅποια εἶναι ἀνευ ἀξίας καί εὐρυτέρας σημασίας διά τήν ἐπιστήμην. (CLASSICAL JOURNAL, FOR MARCH AND JUNE 1824, THE MYSTICAL HUMNUS OF ORPHEUS μεταφρασμένοι ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπό THOMAS-TAYLOR LONDON). Καί τήν ἴδιαν μορφήν καί περιεχόμενον, δηλαδή χωρίς ἐνδιαφέρουσαν ἐρμηνείαν, ἔχει καί ἡ ἔκδοσις ἀνωλύμου συγγραφέως, ἡ γενομένη τό 1792 πρός χάριν τοῦ ἀγνώστου συγγραφέως (ἔκδοσις ὑπό TO PAYVE AT THE MEWS GATE, B. WHITE καί υἱός FLEET STREET, LONDON).

Καί φυσικά δέν εἶναι διάφορα καί τά ἔργα τοῦ BOCK, "De Aeschylo poeta Orfico et Orfico - Pythagoreo", Ἰένα, 1914, τοῦ BOULANGER, "L'ORPHISME DANS Le Argonautique, d'Orphee" (Bulletin Bude Paris) janvier 1929, ὅπως καί τά ἔργα τοῦ E. ABEL. "ORFICA", Leipzig, 1885, τοῦ COMPARETI. D. "Laminette Orfiche", Florence, 1910, τοῦ CONWAY. R.S. "From Orpheus to Cicero", (Bulletin of the John Rylands Library 1933), τοῦ DOTTIN G. "Les Argonautiques d'Orphee, texte etabli et traduit", Paris (Bude) 1930, μεταξύ δέ καί ἄλλων πολλῶν ξένων συγγραφέων καί τοῦ W.K.C. GUTHRIE, "Orphee et la Religion Grecque", (PAYOT PARIS 1956) καί τοῦ VICTOR MAGNIEN, "Les MYSTERES D' ELEUSIS" (Payot, PARIS 1938), τοῦ Paul Diel, «Le symbolisme dans la mythologie grecque» ὅπως καί οἱ ἀναφερόμενοι, ὑπό τοῦ Π. Γράβιγγερ εἰς τό βιβλίον του «Ὀρφικοί Ὑμνοι», Συγγραφεῖς DAVID-KARL-DIETSCH, O.J. PLASSEMAN καί ἄλλοι, ἀλλά καί μερικοί παλαιότεροι ἐκδόται τῶν Ὀρφικῶν, οἱ ὅποιοι ὅπως καί οἱ ἡμέτεροι μελετηταί, διανοούμενοι, οὐδόλως ἀντελήφθησαν τήν βαθυτέραν ἔννοιαν καί τούς ἀπείρους συμβολισμούς τῶν Ὀρφικῶν, πού προδίδουν γνώσεις καί παρατηρήσεις, τάς ὁποίας οὔτε εἶχον ὑποψιασθῆ, ἢ ἐάν θέλετε, δέν ἠδυνήθησαν νά τάς ἐννοήσουν ἢ ἀπό ἀγνοίαν, ἢ καί σκοπίμως περιορισθέντες ὄλοι ἀνεξαιρέτως εἰς τήν ἐρευναν τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν καί τῶν μυστικιστικῶν τελετουργιῶν καί ἐκδηλώσεων καί ἀπόψεων τῶν Ὀρφικῶν.

Καί τήν αὐτήν σημασίαν καί ἀξίαν ἔχουν δυστυχῶς διά τήν προσπάθειαν τοῦ σχολιαστοῦ καί αἱ ἀναφερόμεναι ὑπό τοῦ Παναγ. Γεωργιούντζου παλαιότεραι ἐκδόσεις τῶν Ὀρφικῶν, τάς ὁποίας προβάλλει εἰς τόν Τόμον 34/35 τοῦ Δελτίου τῶν Ἑλλήνων φιλολόγων «Πλάτων» (ἔκδοσις 1984, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐκδόσεως τῶν Ὀρφικῶν ὑπό τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»). ἀφοῦ καί αἱ ἐκδόσεις αὐταί δέν περιέχουν ἐρμηνείας, λόγω φυσικά ἀγνοίας τῶν σχολιαστῶν καί τῶν ἐκδοτῶν, μέ ἀστρονομικάς διαπιστώσεις. Καί φυσικά οἱ σχολιασταί καί οἱ ἐρευνηταί καί τῶν ἐκδόσεων αὐτῶν περιορίζονται MONON, ὅπως ὄλοι αἱ ἐκδόσεις, εἰς τήν ἀπλήν παράθεσιν τῶν κειμένων καί τήν ἔκθεσιν τῶν μυστηριακῶν ἀπόψεων καί τελετῶν τῶν Ὀρφικῶν, κατά τήν ἀντίληψιν ἢ γνώμην ἐκάστου ἐκδότου ἢ σχολιαστοῦ. Ὅπως δέ σαφῶς ἀναλύεται καί εἰς τά σχόλια τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» τῆς ἀνά χειρας ἐκδόσεως τῶν Ὀρφικῶν ὑπό τοῦ γράφοντος, ἡ προσπάθεια αὐτή εἶναι μάλλον

άνωφελής και ματαΐα και φυσικά άνευ σοβαροῦ αποτελέσματος και άξιας διά τήν έπιστήμη, λόγω έλλειψεως θετικῶν πληροφοριῶν διά τας μυστηριακάς και μυστικιστικάς τελετάς τῶν Ὀρφικῶν και τήν άληθῆ έρμηνείαν τῶν συμβολισμῶν.

Ἀντιθέτως από τά διασωθέντα κείμενα πού περιέχονται εις τήν έκδοσιν ΤΑΥΧΗΝΙΤΙΖ τῆς Λειψίας τοῦ 1829, πού χρησιμοποιῶ, αποδεικνύεται, μετά τήν έρμηνείαν τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» από τόν Κ. Χασάπη, ὅτι τά κείμενα παρέχουν αποδείξεις και πληροφορίες, αι ὁποΐαι διά πρώτην φοράν έπιβεβαιώθησαν και έχουν έξακριβωθῆ άστρονομικῶς, τελευταίως δέ και διά άρχαιολογικῶν διαπιστώσεων, ὅπως αναφέρω και έντός τῶν κειμένων αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μου και εις τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Ἀλλά από τήν έπισταμένην μελέτην και τήν έρμηνείαν τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» υπό τοῦ Κ. Χασάπη αποδεικνύεται επίσης, ὅτι ὁ Ὀρφεύς και οἱ Ὀρφικοί, ἢ οἱ Ἀρχαιοέλληνες, οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Χώρας αὐτῆς, πρώτοι ἠσχολήθησαν και μέ τήν έρευναν και τήν εξήγησιν τῶν Φυσικῶν φαινομένων και έφθασαν εις άπίστευτες άστρονομικές παρατηρήσεις και διαπιστώσεις, πού φθάνουν και πρό τοῦ 10.000 π.Χ., ὅπως έχει έξακριβωθῆ από τά κείμενα τῶν Ὑμνων πού παραθέτομεν (βλέπε κατωτέρω και κείμενον Κ. Χασάπη «Κεφάλαιον Θ, Ἡ ηλικία τῶν Ὀρφικῶν Ὑμνων»), και ὅτι πρώτοι οἱ Ὀρφικοί και ὄχι οἱ Ἰουδαῖοι, ὅπως ισχυρίζονται διάφοροι κατά καιρούς Σιωνισταί, Ἑβραῖοι συγγραφεῖς, (βλέπε σχετικὰς πληροφορίες εις τά βιβλία μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ» και «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Προσάρτημα Β΄, διά τήν φανεράν ἠάφανῆ δρᾶσιν τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν κατά τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς και τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους και σήμεραν άκόμη), καθιέρωσαν τήν Μονοθεΐαν, εις εποχήν κατά τήν ὁποΐαν ἦσαν άνυπαρκτοὶ και ὡς φυλή οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ Ἑβραῖοι και οἱ ἄλλοι Ἀνατολικοὶ Λαοί, και τήν ὁποΐαν έδίδαξαν άκολουθῶς και εις ὄλους τοὺς ἄλλους άρχαίους Λαοὺς (βλέπε άποσπασμάτια 2, 3, 4, 6, 18, 36, 39 και άνέκδοτα άποσπασμάτια Ὀρφέως 11 και 15, και ύποσημειώσεις εις τό κείμενον Κ. Χασάπη 45 και 61) και ὅτι πρώτοι έγνώριζον επίσης οἱ Ὀρφικοί τό ἠλιοκεντρικόν σύστημα, πρό τοῦ Ἀριστάρχου και ὄλων τῶν ἄλλων άρχαίων Λαῶν (βλέπε και «Ὑμνον τοῦ ΗΛΙΟΥ» αριθμός 8) και Ὑμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, (αριθμόν 34 και «Κεφάλαιον Δ΄ παράγραφοι 27 και 28 εις κείμενον Κ. Χασάπη, πού παραθέτομεν κατωτέρω).

Ἐπίσης πρώτοι οἱ Ὀρφικοί διετύπωσαν Κοσμογονικὰς θεωρίας έμφανῶς έπιστημονικὰς (ἢ θεωρία κατά τήν ὁποΐαν από τό «πρωτογενές» αὐγὸ πού έσπασε και εξῆλθεν έξ αὐτοῦ ὁ Φάνης), και αι ὁποΐαι ελάχιστα διαφέρουν από τὰς θεωρίας και τὰς διαπιστώσεις τῶν συγχρόνων μας Ἀστροφυσικῶν και έρευνητῶν (Θεωρία Τζήης, Βαϊζέκερ, Χόϋλ και ἄλλοι) τοῦ μακρόκοσμου, τοῦ Σύμπαντος πού ὁμιλοῦν περί μικρᾶς πρωταρχικῆς συμπεπυκνωμένης μάζας ὕλης, ἢ νεφέλωμα μικρόν πού διεσπάσθη, πού διερράγη και έπηκολούθησεν ἡ δημιουργία τοῦ Σύμπαντος, από τήν αύξανόμενην και έπεκτεινόμενην άρχικὴν αὐτὴν μάζαν τῆς ὕλης κ.τ.λ. (βλέπε και έντός τῶν κειμένων άποσπασμάτια 4, 5, 6, 7, 8, και 24, 26, 28 και 52 και άνέκδοτα άποσπάσματα Ὀρφέως αριθμοὺς 4, 5, 7 και 28).

Τὰ αναφερόμενα έξ ἄλλου εις τόν «Ὑμνον τοῦ Νόμου» στίχοι 4-6, 7-8, και 9-11, (βλέπε έντός τῶν κειμένων αριθμός Ὑμνου 64) και τά ὁποΐα σχετίζονται μέ τήν βιολογικήν, τήν λογικήν και τήν ἠθικήν ύπόστασιν, μορ-

φήν και εξέλιξιν τῶν ἀτόμων (τῶν ἀνθρώπων) ἀποτελοῦν ἐμφανῶς τὴν ἀφετηρίαν τῶν μετέπειτα ἀπόψεων, διαπιστώσεων καὶ διατυπώσεων, ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν, τῶν Προσωκρατικῶν καὶ τῶν μετ' αὐτοὺς ἐρευνητῶν, φιλοσόφων καὶ συγγραφέων (τραγικῶν, κωμωδιογράφων κ.τ.λ.) ἀφοῦ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐλαχίστους στίχους τοῦ «Ὑμνου τοῦ Νόμου» περιλαμβάνεται περιληπτικῶς, καὶ ὡς ἔναυσμα, ὡς κέντρισμα, θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῆ, ὅτι ἀκριβῶς γνωρίζομεν σχετικῶς ἀπὸ τὴν μετέπειτα ἀφθαστον πνευματικὴν ἐκδήλωσιν καὶ ἀνάτασιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν.

Καὶ ὅμως τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν μελέτην τοῦ Κ. Χασάπη, ὅπως καὶ τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὴν Ἑγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» κείμενα ΟΛΩΝ τῶν Ὀρφικῶν, τὰ ὅποια εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν προσφάτως εἰς τὴν Ἐφημερίδα «ΕΣΤΙΑΝ» (28-4-83), καὶ ὁ παγκοσμίως γνωστός μεγάλος Ἑλλην Μαθηματικός, Εὐάγγελος Σταμάτης, ἐχαρακτήρισεν ὡς «ὑψίστην ἐθνικὴν προσφορὰν καὶ μοναδικὴν καὶ ἀνεκτίμητον βοήθειαν καὶ συμβολὴν διὰ τὴν ὀρθὴν τοποθέτησιν τῆς καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ Ἐπιστήμης», ὅπως καὶ ἡμεῖς ὑποστηρίζομεν, οἱ ἀρμόδιοι τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τῆς περιόδου 1965-1967 τὴν ἀπέκρυψαν καὶ τὴν κατέχωσαν εἰς τὰ «σκομισμένα ντουλάπια» τοῦ Πανεπιστημίου.

Τόσον δέ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὸ Πολυτεχνεῖον, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐφαρμόζουσι ἐπὶ τοῦ τεραστίου αὐτοῦ Ἐθνικοῦ Θέματος «τὴν συνωμοσίαν τῆς σιωπῆς», ἐλπίζοντας ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰς τεραστίας εὐθύνας των ἀπεναντι τοῦ Ἐθνους καὶ τῆς Ἱστορίας. Καὶ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ τὸ 1982, μαζί με τὴν ἀνωτέρω μελέτην τοῦ Κ. Χασάπη, ἡ Ἑγκυκλοπαιδεῖα τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν 24ον Τόμον τῆς καὶ ΟΛΑ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν με ἐρμηνεῖαν, κρίσεις καὶ σχόλια καὶ ἐκ τῶν ὁποίων, με βάσιν τὰς Ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις καὶ ἐρμηνεῖας τοῦ Κ. Χασάπη, ἀποκαλύπτονται καὶ ἐκμηδενίζονται αἱ ἄθλια κακοποιήσεις, διαστρεβλώσεις καὶ παραποιήσεις τῆς Προϊστορίας τοῦ Ἐθνους μας, τῆς φυλῆς μας, ἀπὸ τοὺς ἀδίστακτους καὶ καταχθόνιους ξένους πολεμίους μας, οὐδεμία δυστυχῶς ἀντίδρασις ἐσημειώθη ἐκ μέρους τῶν ἡμετέρων ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων διὰ τὴν προάσπισιν τῶν ὑψίστων αὐτῶν συμφερόντων τοῦ Ἐθνους.

Διατί; Τὰ κείμενα ποῦ ἐδημοσιεύθησαν δὲν εἶναι γνήσια;

Αἱ διαπιστώσεις καὶ αἱ ἐρμηνεῖαι τοῦ Χασάπη, ποῦ ἐμφανίζουσι τοὺς προγόνους μας νὰ ὑπάρχουν καὶ πρό 10.000 ἐτῶν εἰς τὸν τόπον μας καὶ νὰ μελετοῦν τὰ ἄστρα, ἢ τῶν ἀρχαιολόγων Ἑλλήνων καὶ ξένων, ποῦ πιστοποιοῦν ὅτι οἱ Ἑλληνες ζοῦσαν εἰς τὸν τόπον αὐτόν πρό 200 ἢ ἴσως καὶ 800.000 ἐτῶν εἶναι ἐσφαλμένοι; Ἡ εἶναι ἀνίκανοι μὴπως νὰ συλλάβουν, νὰ ἐκτιμήσουν καὶ νὰ ἀξιολογήσουν τὰ ἐκτιθέμενα καὶ νὰ προβάλουν καὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸ Ἐθνικὸν συμφέρον, τὸ ὑπέρτατον καὶ πρωταρχικόν Ἐθνικόν συμφέρον, ποῦ εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς φυλῆς μας ἀπὸ τὰ σκόπιμα, ὑπουλα καὶ ψευδῆ κατασκευάσματα τῶν ξένων, ποῦ ἔχουν ἐπιβληθῆ διεθνῶς καὶ ἀκόμη σήμερον (1984) ἐπαναλαμβάνονται, διὰ τὴν καταγωγὴν μας, διὰ τὴν προέλευσιν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ Πολιτισμοῦ; Διατί σιωποῦν; Τὸ θέμα αὐτὸ δὲν εἶναι θέμα ὑψίστου ἐθνικοῦ συμφέροντος καὶ ἐνδιαφέροντος; Καὶ ἐπαναλαμβάνομεν: Διατί σιωποῦν; Τί συμβαίνει;

Ἔχουν διαβρωθεῖ ἀπό τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἔθνους, ἢ ἔχουν ἀχρηστευθεῖ ἀπό τὸν εὐδαιμονισμόν τῆς ἐποχῆς μας, ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἀσχολούμενοι κυρίως μὲ τὴν εὐζωΐαν τῶν.

Δημοσιεύοντες σήμερον διὰ πρώτην φοράν εἰς βιβλίον μὲ συμπληρωματικά σχόλια καὶ προσθέτους σημειώσεις τὴν μελέτην αὐτὴν τοῦ Κ. Χασάπη, τὴν παραθέτομεν, τὴν προτάσσομεν τοῦ ἀρχαίου κειμένου καὶ τῆς ἀποδόσεως εἰς τὴν σύγχρονον γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Φιλολόγου Σ.Χ. Μαγγίνα, ὄλων τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, τὰ ὁποῖα διὰ πρώτην φοράν ἐπίσης ἐκδίδονται εἰς τὴν Ἑλλάδα ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΩΣ, μὲ μετάφρασιν, σχόλια καὶ ἐρμηνείαν, μὲ ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ δύναται νὰ ἔχη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πλήρη τὴν εἰκόνα ἢ μᾶλλον τὴν ἐννοίαν καὶ τὴν ἀξίαν τῶν περιεχομένων πού ἀκολουθοῦν καὶ τῶν κρίσεων πού διατυπώνομεν.

Ἐπίσης παραθέτομεν καὶ περίληψιν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τῆς ἐρμηνείας τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» ὑπὸ τοῦ Κ. Χασάπη πρὸς γενικὸν κατατροπισμὸν τῶν ξένων ἐπιστημόνων πού ἀγνοοῦν τὴν Ἑλληνικὴν, ἀφοῦ καὶ εἰς τὴν ξένην γραμματολογίαν τὰ κείμενα αὐτὰ εἶναι ἀγνωστα, δέν ὑπάρχουν, μὲ τὰς ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις τοῦ Κ. Χασάπη καὶ μὲ τὰς ἐρμηνείας καὶ τὰ σχόλια ἐπαναλαμβάνομεν πού δημοσιεύονται σήμερον (1984) εἰς αὐτὰς τὰς σελίδας.

Ἄς ἐλπίσωμεν δὲ ὅτι συντόμως θὰ εὑρεθοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπεύθυνοι καὶ ὄχι ἐπαγγελματῖαι πολιτικοί, καὶ κατηρητισμένοι πνευματικοὶ ἡγέται καὶ πατριῶται ἀληθινοί, διὰ νὰ ἀξιοποιήσουν καὶ νὰ προβάλουν καὶ διεθνῶς αὐτὰ τὰ ἀθάνατα, χρησιμώτατα καὶ κυριολεκτικῶς ἐθνικὰ κείμενα, πρὸς μεγίστην ἐξυπηρέτησιν καὶ τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι ἐπιτέλους θὰ ἡσυχάσουν καὶ θὰ παύσουν εἰς τὸ μέλλον νὰ ἀγωνίζονται καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ διαστρέψουν μὲ τοὺς συνεχιζομένους κρωγμούς τῶν τὴν Ἑλληνικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν Παγκόσμιον Προϊστορίαν καὶ Ἱστορίαν, ἀφοῦ θὰ εἶναι ἀστήρικτοι καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος πλέον αἱ προσπάθειαι τῶν, πρὸς συσκοτίσιν καὶ παραποίησιν τῆς Ἱστορικῆς πραγματικότητος μετὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ τὴν διάδοσιν τῶν ἐρμηνευθέντων μὲ ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις κειμένων τῶν Ὀρφικῶν.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς ὄφελος τῆς πατρίδος μας θὰ εἶναι ἡ διάδοσις καὶ ἡ ἀξιοποίησις αὐτῶν τῶν κειμένων, ἀφοῦ δι' αὐτῶν θὰ διαφωτισθοῦν καὶ θὰ συνειδητοποιήσουν ὅπωςδῆποτε ὁ Λαὸς καὶ τὸ Ἔθνος τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ὅπως εἶναι φανερόν, ἠτύχησε κατὰ τὴν νεωτέραν περίοδον, ἀφοῦ ἔχει τόσοσ ἀδιαφόρους καὶ διατὶ ὄχι καὶ φθονερούς, ἀμαθεῖς ἢ καὶ ἀτόλμους, ἢ παραπλανηθέντας ἔστω, ἀλλ' ἐμφανῶς ἐργασθέντας καὶ ἐργαζομένους ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τῶν ξένων, πολιτικούς καὶ πνευματικούς ἡγέτας. Καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐπίμονον καὶ συστηματικὴν ἀδιαφορίαν ἢ καὶ τὴν προφανῆ ἀδυναμίαν τῶν νὰ ἐννοήσουν, νὰ ἐρμηνεύουν καὶ νὰ προβάλλουν ἀρχαῖα Ἑλληνικά κείμενα, ὅπως αὐτὰ πού δημοσιεύομεν εἰς τὰς ἐπομένους σελίδας καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς παναρχαίας καταγωγῆς τῆς φυλῆς μας καὶ τὴν ἀπαρχὴν, τὴν ἀφετηρίαν, τοῦ ἀφθάστου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τὴν πλήρη καταρράκωσιν, ἐξουθενώσιν καὶ ἐκμηδένισιν ὄλων τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν, μὲ τὰς ὁποίας εἶχον κατακλύσει μέχρι σήμερον ἐπαναλαμβάνομεν, οἱ διάφοροι ξένοι δῆθεν φίλοι μας, ὀλόκληρον τὸν κόσμον...

Διότι, χωρὶς καμμίαν ὑπερβολὴν, ἐάν συνεχισθῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ φανερά «συνωμοσία τῆς σιωπῆς», πού ἐπεδείχθη μέχρι σήμερον ἀπὸ τοὺς

πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτας μας, έναντι τῶν ὑψίστων αὐτῶν συμφερόντων τοῦ Ἔθνους, ὀρθῶς καὶ δικαίως θά πρέπει νά χαρακτηρισθοῦν οὗτοι ὡς ΠΡΟΔΟΤΑΙ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Λαοῦ. Διά τῆς συνεχιζομένης ὁμως σιωπῆς των θά ἀποδείξουν ἐπίσης, ὅτι δυστυχῶς δέν εἶναι ὑπεύθυνοι καὶ συνειδητοὶ πολιτικοὶ ἡγέται τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ πατριῶται, ἀλλά ἀπλῶς κινουῦνται καὶ δροῦν ὡς ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ πολιτικοί, «θηρεύοντες ΜΟΝΟΝ τὰς τιμάς καὶ τὰ κέρδη» τοῦ ἐπαγγέλματός των. Ἄλλά καὶ οἱ ἀρμόδιοι Ἀκαδημαϊκοὶ καὶ καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνωτάτων Πνευματικῶν Ἰδρυμάτων, ἐσφαλμένως καὶ κακῶς θά παριστάνουν καὶ σήμερον καὶ εἰς τό μέλλον τοὺς πνευματικούς ἡγέτας καὶ θά θεωροῦνται τῶν καθοδηγητῶν τοῦ Λαοῦ καὶ ἐμπνευσταί, διδάσκαλοι καὶ ὑπερασπισταί τῶν Ἐθνικῶν ἰδεωδῶν καὶ τῆς ἀφθαστης πνευματικῆς κληρονομίας τοῦ Ἔθνους, ἐφ' ὅσον διά τῆς σιωπῆς των θά εἶναι πλέον φανερόν ὅτι ἐξυπηρετοῦν τὰς ἐπιδιώξεις καὶ τὰ συμφέροντα ἄλλων, τῶν γνωστῶν ὑπουργῶν, δολίων καὶ ἀφανῶν πολεμίων τοῦ Ἔθνους μας, τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων, ποὺ εἶχον καὶ ἔχουν ἐπισημανθῆ διαφοροτρόπως, καὶ ἀπό τὴν παλαιάν ἀκόμη ἐποχὴν, ἀλλά καὶ ἐσχάτως, πρό τινος, κατηγγέλθησαν ἀπὸ ἐπίσημα χεῖλη, δημοσίᾳ¹, χωρὶς ὁμως καμμίαν συνέχειαν ἢ ἐνέργειαν δυστυχῶς πρὸς ἀντιματώπισιν των, ὅπως ἐκθέτω διά ἀποδείξεων συντριπτικῶν εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜ. ΠΑΣΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

¹ Ο Συγγραφεὺς τοῦ ἀνά χεῖρας βιβλίου, ἐκτός τῶν ἐντός τῶν κειμένων ἀναφερομένων ἔργων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων, ἐχρησιμοποίησεν, εἶχεν ὑπ' ὄψιν του καὶ τὰς στερεοτύπους ἐκδόσεις τῆς Λεϊψίας TEUBNERI, TAUCHNITZ, OTTONIS HOLTZE, τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καὶ συγγραφέων, ὅπως καὶ τὰς ἀναλόγους ἐκδόσεις τῆς Ὁξφόρδης (Ἀγγλίας) καὶ DIDOT, BIDE, καὶ PAYOT (Παρίσι, Γαλλία) ὅπως καὶ ἄλλας ἀναφερομένας κατωτέρω παλαιότερας ἐκδόσεις, Βιέννης, Μόσχας, Ρώμης, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε λεπτομερέστερον καὶ ἐιδικώτερον εἰς τὴν κατωτέρω παρατιθεμένην βιβλιογραφίαν.

² Ἐπίσης ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν τοῦ γράψαντος καὶ αἱ ἐκδόσεις τῆς Βόννης (BONNAE) ἀπὸ τό 1829 καὶ ἐφεξῆς COPRUS SCRIPRORUM HISTORIAE BUZANTINAE (κείμενα Βυζαντινῶν Χρονικογράφων κ.τ.λ.).

Καὶ φυσικὰ ἐχρησιμοποιήθησαν καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ ἐκδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καὶ συγγραφέων τοῦ «ΦΕΞΗ», τοῦ «ΠΑΠΥΡΟΥ», τοῦ «ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ» καὶ τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ» αἱ ὁποῖα δυστυχῶς δέν εἶναι πλήρεις².

1. Καὶ ὁ κ. Κ. Καραμανλῆς, ὡς Πρωθυπουργός εἰς τό διάγγελμά του τῆς 25ης Μαρτίου 1979 ἀνέφερεν ὅτι «**ΚΑΤΙ ΤΟ ΥΠΟΠΤΟΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΟΤΙ ΟΡΑΤΟΙ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΜΑΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ**». Ἄλλ' ἔκτοτε καὶ αὐτός ἐσιώπησεν. Διατί; Ἀπετράπησαν οἱ κίνδυνοι ποῦ μᾶς ἀπειλοῦσαν ἢ ἐγιγαντώθησαν; Διατί ὅλοι σιωποῦν; Μήπως πράγματι πολλοὶ πολιτικοὶ καὶ πνευματικοὶ ἡγέται μας σιωποῦν διότι εἶναι ἔνοχοι καὶ ΠΡΟΔΟΤΑΙ!... Δυστυχῶς πολλάς καὶ σοβαράς ὑποψίας δημιουργοῦν τὰ ἐκτιθέμενα εἰς τό βιβλίον μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**».

2. Εἶναι ἀπίστευτος, ἀλλά αὐταπόδεικτος, ἡ θλιβερὰ, ἡ τραγικὴ ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἂν καὶ ἔχει ἀπελευθερωθεῖ πρό 160 καὶ πλέον ἐτῶν, οἱ διάφοροι κατὰ καιρούς πολιτικοὶ καὶ πνευματικοὶ ἡγέται τοῦ τόπου δέν ἐνδιαφέρθησαν σοβαρῶς, νά ἐκδώσουν τὰ κείμενα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις ὀφείλει τὴν προβολὴν τῆς διεθνῶς καὶ χάρις εἰς τὰς διδασκαλίας καὶ τὰ διδάγματα τῶν ὁποίων κυρίως ἐπέζησεν καὶ διεσώθει διά μέσου τῶν αἰῶνων ἡ φυλὴ τῶν Ἑλλήνων, ὅταν ἄλλαι ἀρχαῖαι φυλαὶ, ὄχι μόνον ἐξουθενώθησαν, ἀλλά καὶ ἐξηφανίσθησαν ὀριστικῶς ἀπὸ τό προσκήνιον τῆς Ἰστορίας. Καὶ εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι καὶ οἱ λεγόμενοι προηγμένοι, πολιτισμένοι Λαοὶ τῆς

Όμοιος βλέπε αναλυτικώτερον επί τῶν ἀπόψεων καὶ θέσεων τοῦ Συγγραφέως πού περιέχονται εἰς αὐτό τό βιβλίον καί τό Νέον βιβλίον τοῦ «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**» καί περὶ Ὀμήρου, ἰδίως τὰ βιβλία: «**Τά Παραλειπόμενα**» εἰς Ὀμηρον» καί τό βιβλίον:

«**Αἱ καθ' Ὀμηρον Ἀρχαιότητες**» Κεφάλαιον Α' «**Περὶ Θεῶν τῶν παρά τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι**» (σελίς 3 περὶ Ὀρφέως), (σελίς 81 «**Περὶ Μαγικῶν Τεχνῶν**») καί σελίς 253 περὶ Μουσικῆς) (Ἐκδοσις Μόσχας 1804) καί Ὀμήρου «**Ἐπιγόνους**» καί ὅπωςδῆποτε βλέπε καί «**Ἰλιάδα**», «**Ὀδύσειαν**» καί

«**Ἡσιόδου Ἀπαντα**» ὑπὸ Καρόλου Σηττλ (Θεογονία, Ἔργα καί Ἡμέραι, Ἀσπίς Ἡρακλέους κ.τ.λ.) ἔκδοσις 1899 καί αναλυτικώτερον εἰς σχετικόν ἄρθρον τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**».

Αἰσχύλου «**Ἰκέτιδες**» ΒΑ' ἀπὸ § 250-285 ἔκδοσις Λειψίας, καί «**Αἰσχύλου Τραγωδίαι**», ὑπὸ Θωμᾶ Στάνλεϋ (ἔκδοσις Λονδίνου 1663, πού περιέχει χρησιμώτατα σχόλια διὰ τό ἔργον τοῦ Αἰσχύλου καί πλήρη κατάλογον τῶν Τραγωδιῶν τοῦ (78) ὅπως καί τὰ εἰς αὐτόν ἐπιγράμματα, ἐπίσης βλέπε καί ἄρθρα Αἰσχύλος εἰς τόν Β' Τόμον καί εἰς τόν Τόμον «**Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα**» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**».

Σοφοκλέους Τραγωδία (Λειψία ΤΑΥΧΝΗΤΙΖ 1828), καί ἀνάλογα ἄρθρα εἰς τόν Τόμον «**ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**».

ἐποχῆς μας, ἀπό τὰς διδασκαλίας, ἀπό τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ἠντλησαν διὰ νά προοδεύσουν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δὲ αὐτῶν καί ἐξεπολιτίσθησαν.

Ἀλλὰ καί ἡ νεωτέρα ἀνάστασις τοῦ ἔθνους, ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821, ἐκαλλιεργήθει, ἐξέσπασε καί ἐπικράτησε, διότι εἶχεν προηγηθεῖ ἡ ἀφύπνισις ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν δυναστευομένων Ἑλλήνων, ἀπό τὰς διδασκαλίας «**στό κρυφὸ σχολεῖο**» καί ἀπό τὰς παρορμησεῖς τῶν Φιλικῶν, τοῦ Ρήγα, τοῦ Κοραῆ, τοῦ Σταγειρίτου καί ἄλλων καί τὰς ἐκδόσεις τῶν ὁποίων ἐπλήρῶσαν φιλοπάτριδες πλοῦσιοι Ἕλληνας, ὅπως οἱ Ζωσιμάδα καί ἄλλοι καί τὰς διένειμον δωρεάν εἰς τοὺς ὑπόδουλους Ἕλληνας, διὰ νά διεγείρουν τὴν ἀγάπην τῶν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Καί ἐνῶ φιλοπάτριδες Ἕλληνας, ἐπαναλαμβάνω, ἐπλήρῶσαν κατὰ τὴν πρό τῆς Ἐπαναστάσεως περίοδον, διὰ τὴν ἐκδοσιν, τὴν διάδοσιν καί τὴν προβολὴν τῆς σημασίας καί τῆς ἀξίας τῶν κειμένων αὐτῶν, διὰ τὴν χαλύβδωσιν τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν σκλάβων Ἑλλήνων καί τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἔθνικοῦ τῶν συμφέροντος, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν Ἐθνικὴν ἐκείνην ἐποποιῶσαν, ἐμεῖς οἱ νεώτεροι, οἱ ἀπελευθερωθέντες καί προαχθέντες, οἱ σημερινοὶ Ἕλληνας, πληρώνομεν δυσβάστακτους φόρους καί ἀνεχώμεθα νά μᾶς κυβερνοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ὄχι μόνον δὲν ἐφρόντιζαν νά διασώσουν τὴν ἀπαράμιλλον αὐτὴν πνευματικὴν κληρονομίαν, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἀντὶ νά τὴν τελειοποιήσουν, νά τὴν προστατεύσουν καί νά τὴν διδάξουν ὡς Ἐθνικόν Εὐαγγέλιον εἰς τὰ παιδιὰ μας, εἰς τό Λαὸ μας, τὴν ἀπελάκτισαν, καί σήμερον τὴν ὑποβαθμίζουν καί ἐπιδιώκουν νά τὴν ἀφανίσουν, πολιτικοὶ καί πνευματικοὶ ἡγέται ἀμαθέστατοι, ἀδιάφοροι καί ἀπάτριδες. Διότι μὲ τὴν συμπεριφορὰν τῶν αὐτῶν εἶναι φανερόν ὅτι καθιστάμενοι, ἀθέλητα ἴσως, ὄργανα τῶν φανερῶν καί σήμερον ἐχθρῶν μας, προσπαθοῦν νά διαστρέψουν καί νά παραποιήσουν τὴν γλῶσσαν μας καί νά περιορίσουν εἰς τό ἐλάχιστον τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων κειμένων εἰς τὰ σχολεῖα μας, πού ἔχουν ἐπιβάλλει, καί πού ὄδηγεῖ τό ἔθνος εἰς κατὰπτωσιν μὲ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ἀπὸ τὰς παναρχαίας καί ἰσχυρὰς ρίζας τοῦ, αἱ ὁποῖαι τό ἐστήριζαν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, ὅπως ἀποδεικνύουν καί τὰ κείμενα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου καί τό ἐξωθοῦν καί τό καταδικάζουν εἰς πνευματικόν μαρασμόν καί εἰς μελλοντικὴν ἐξουθένωσιν καί ἐξαφάνισιν.

Πάντῃ καί χωρὶς ὑπερβολῆν, Ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη ἀνήκει, εἰς τοὺς ξεχωριστοὺς ἀνωτέρω ἀναφερομένους ἐκδότας, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον χωρὶς καμμίαν Κρατικὴν βοήθειαν, ἀλλὰ συνήθως διωκόμενοι μὲ ἀγρίαν φορολογίαν καί κατ' ἄλλους τρόπους ἀπὸ τό ἀκαταλόγιστον καί ἀνεκδιήγητον αὐτό Κράτος, (ὅπως ἐδιώχθη καί ἡ «**Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ «ΗΛΙΟΥ**» μέχρι ἐξοντώσεως, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς διότι τό ἔργον ὀλοκληρώθηκε), ἐπετέλεσαν τὸν ἄθλον νά ἐκδώσουν ἀρκετοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καί νά συμβάλλουν ἀποτελεσματικῶς, εἰς τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων, ὅταν πολιτικὴ καί πνευματικὴ ἡγεσία προσπαθεῖ νά ἀφανίσῃ καί νά ὑποδουλώσῃ τό ἔθνος. (Ἄλλὰ περὶ αὐτῶν καί τῶν κινδύνων πού μᾶς ἀπειλοῦν πλέον ὡς ἔθνος, βλέπε ἐντὸς τῶν κειμένων καί τοῦ ἀνά χεῖρας βιβλίου καί εἰς τόν ΕΠΙΛΟΓΟΝ τοῦ ἄλλου βιβλίου μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**»).

Ευριπίδου Τραγωδίαι (Ὁξφόρδη 1832), καὶ ἀνάλογα ἄρθρα εἰς τὸν Τόμον «ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Σημειωτέον ὅτι τὰ ἄρθρα αὐτὰ περὶ τῶν ἔργων τῶν Τραγικῶν, ὅπως καὶ ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἔχουν γραφεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον Ἑλληνιστὴν τῆς ἐποχῆς μας, τὸν Κῶν. Γεωργούλην.

Ἀριστοφάνους « Ὀρνίθες » σελίδες 58, 61, 67, ἔκδοσις Λειψίας, Τῶϊμπνερ.

Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀθηναῖον «Περὶ Θεῶν» (βιβλία 3, ἔκδοσις Βιέννης 1811),

Ἡρόδοτον «Ἱστορίαι» (βιβλία 1-5), Ἐκδοσις Παπύρου, Ἀθήναι 1939 καὶ HENRICUS STEIN « Ἡροδότου Ἱστορίαι », Βερολίνον 1884, καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Θουκυδίδην, βιβλίον Α, ἔκδοσις Ὁξφόρδης 1834 καὶ Ἐλευθ. Βενιζέλου Θουκυδίδης ἔκδοσις 1972 «Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων» ἐπιμέλεια Κ.Δ. Στεργιοπούλου (Τόμοι 5), καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Πυθαγόραν, εἰς Διογένην Λαέρτιον, βιβλίον VIII σελίς 90 ἔκδοσις Λειψίας OTTONIS HOLTZE, 1870, εἰς «Προσωκρατικούς» H. DIELS Τόμος Α σελίς 96. Ἐπίσης βλέπε καὶ Πυθαγόρου «Χρυσὰ Ἔπη» μετάφρασις Ἐμ. Γ. Παντελάκη, Ἐκδοσις «ΠΑΠΥΡΟΣ» Ἀθήναι 1938, καὶ Πυθαγόρας Εὐαγ. Σταμάτη, Ἀθήναι 1981 καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὸν Τόμον «ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡράκλειτον, εἰς Διογένην Λαέρτιον, ἔκδοσις Λειψίας, 1870, βιβλίον VIII σελίς 130, εἰς H. Diels Τόμος Α σελίς 139 καὶ N.I. Σπυροπούλου « Ἡράκλειτος », Ἀθήναι 1948.

Ἐπίσης βλέπε εἰς Διογένην Λαέρτιον «Βίους Φιλοσόφων», Ἐκδοσις Λειψίας OTTONIS HOLTZE 1870, Τόμος Α'.

Θαλῆς ἀπὸ σελίδα 10-20 περὶ Ἀναξιμάνδρου, Ἀναξίμενη, Ἀναξαγόρα, Ἀρχελάου, Σωκράτους ἀπὸ σελίδα 60-88 καὶ περὶ Σόλωνος, Πιττακοῦ, Βία, Κλεόβουλου, Περιάνδρου, Ἐπιμενίδη, Μύσωνος, Φερεκύδου, ἀπὸ σελίδα 21-60 καὶ εἰς τὸμον Β' ἀπὸ σελίδα 3-248, Ζήνων ὁ Κιτιεύς, Κλεάνθης, Χρύσιππος, Ἐμπεδοκλῆς, Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, Μέλισσος, Εὐδοξος, Λεύκιππος, Δημόκριτος, Πρωταγόρας, Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, Ἀνάξαρχος, Πύρρων ὁ Ἡλείος, Ἐπίκουρος. Καὶ πρὸς τούτοις βλέπε σχετικῶς καὶ HERMAN DIELS «Προσωκρατικούς» Τόμοι 3, ἔκδοσις 1961, ὅπου περιλαμβάνονται ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Φυσιολόγοι καὶ Φιλόσοφοι καὶ εἰς τὸμον «Τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα», τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», ὅπου εὐρίσκειται πλήρης ἀνάλυσις τοῦ ἔργου καὶ τῶν θεωριῶν ΟΛΩΝ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Φιλοσόφων καὶ Συγγραφέων καὶ ἐκτεταμένη μελέτη περὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπιτευγμάτων τῆς, μέ συστηματικὴν ἀντιπαράθεσιν τῶν θεωριῶν τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν θεωριῶν τῶν νεωτέρων Φιλοσόφων, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ θεωρίαι τῶν νεωτέρων, ἢ εἶναι ἀπήχησις ἢ ἀντιγραφὴ καὶ πολλακίς διαστροφή τῶν θεωριῶν τῶν ἀρχαίων καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύεται ὅτι τίποτε τὸ σοβαρὸν ἢ μᾶλλον τὸ πρωτότυπον ἐπέτυχον νὰ δημιουργήσουν οἱ νεώτεροι. Ἐπίσης βλέπε καὶ

Ρωμαῖν Ρολλάν « Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντίνος »

Πινδάρου, μετάφρασις Π.Γ. Λεκατσᾶ, ἔκδοσις Δημητράκου, Ἀθήναι 1938.

Ἐπίσης βλέπε εἰς Πλάτωνα «Τίμαιον», «Κριτίαν», «Φαῖδρον», «Θεαίτητον», «Πολιτεῖαν» «Κρατύλον» καὶ κυρίως εἰς «Γοργίαν» καὶ «Φαῖδωνα» (Κεφάλαιον ΝΗ') Λειψία 1829, καὶ ἀνάλογα ἄρθρα τοῦ Τόμου «Τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα», εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Πλάτωνος Συμπόσιον ὑπὸ Ἰωάν. Συκουτρῆ, ἔκδοσις Ἰωάν. Κολλάρου, 1934, καὶ

Εἰς Ἀριστοτέλην «Μεταφυσικά» I, 3, 4, καὶ 12, 2 καὶ «Πολιτικά, Α, Β, Γ, Ε, καὶ «Ἠθικά Νικομάχεια» Κεφαλ. 1 καὶ 4 καὶ 5 καὶ 6 καὶ «Περὶ ψυχῆς» I, 5, «Περὶ Οὐρανοῦ» II, 13, «Φυσικά» I, 4, καὶ «Μετεωρολογικά» II, 7 καὶ «Φυσιογνομικά» (εἰς ἔκδοσις Λειψίας, 1829) καὶ Κ. Γεωργούλη Ἀριστοτέλους «Πρῶτη Φιλοσοφία» καὶ Ξενοφῶντα «Κύρου Ἀνάβασις», «Ἑλληνικά» καὶ «Συμπόσιον»

ΙΣΟΚΡΑΤΗ ὑπὸ Γουλ. Ντιντόλφι, Λειψία Τῶϊμπνερ 1825.

Ἐπικτήτου ἅπαντα Τόμοι 2, Α' Τόμος Ἐπικτήτου διατριβαί, κατ' Ἀρριανόν, σελίδες 680 καὶ Β' Τόμος Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον, σελίδες 685-738 καὶ Ἀποσπάσματα Ἐπι-

κπῆτου, σελίδες 739-792. Ἐκδοσις (Τυπογραφεῖον TOMAS WOODWARD, Λονδῖνον 1741 (MDCCXLI)).

Λογγίνου Διον. «Περὶ Ὑψους» Ἐκδοσις Λονδίνου M.DCCXXIV (1724).

Φιλόστρατον μεταξὺ τῶν ὁποίων «Τὰ εἰς Τυανέα Ἀπολλώνιον», «Βίοι Σοφιστῶν», «Ἡρωϊκός» «Νέρων» «Ἐπιστολαί» «Εἰκόνες» κ.τ.λ. (Ἐκδοσις TURICI, 1844-1846).

«Συγγραφαίς Ἐρωτικῶν λόγων» (Τόμος II) Ἀντωνίου Διογένους «Τῶν ὑπὲρ τὴν Θούλην ἀπίστων», ἔκδοσις Λειψίας Τῶϊμπνερ 1855.

Ἕλληνες Ρήτορες, ὑπὸ Λεονάρδου Σπένγκελ, Λειψία Τῶϊμπνερ 1853.

ANTHOLOGIA GRAECA ὑπὸ HUGO STADTMUELLER, Λειψία Τῶϊμπνερ, 1845.

Βιργιλίου «Αἰνεϊάς» βιβλία 4 καὶ κυρίως βλέπε «Σημειώσεις» εἰς βιβλία Α. (α, β, γ) καὶ «Ὑποσημειώσεις» εἰς βιβλία Α, Β, Γ, Δ, Ἐκδοσις Ἰωαν. Νοτάρη, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, Ἀθήναι 1890). Ἐπίσης βλέπε

Πλωτίνου «Αἰ Ἐννεάδες» (εἰσαγωγή, σελίδες 4-40)

Πρόκλου «Φυσικὴ» καὶ σχόλια εἰς «Τίμαιον» Πλάτωνος, ἐπίσης Πρόκλου «Πλατωνικὴ Θεολογία» (ἔκδοσις Λειψίας Τῶϊμπνερ) καὶ «Στοιχειώσις Θεολογικὴ» (ἔκδοσις Ὁξφόρδης 1963, μετὰ φρασιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν (Ἐκδοσις «Πολύτυπο»).

Τάκιτος ὑπὸ C. CORNELLI, Ἐκδότης CAROLI HALMII, Λειψία Τῶϊμπνερ (1856).

Ἀθ. Σταγειρίτου «Ὠχυρία» Τόμος Δ, σελίς 45 (ἔκδοσις Βιέννης 1818)

Φάλκε Ἰακώβου «Ἡ ΕΛΛΑΣ» (ὁ βίος τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων) μετάφρασις Ν.Γ. Πολίτου ἔκδοσις Ἀθήναι 1887.

ELISEE RECLUS «NOUVELLE GEOGRAPHIE, LA TERRE ET LES HOMMES» Ἐκδοσις Παρισίων 1877.

Πλουτάρχου «Συμπόσιον», «Περὶ ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις», I, 3 καὶ «Ἠθικά» καὶ «Παράλληλοι βίοι». Ἐπίσης

«Τὰ Ἀργοναυτικά» τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου, (βιβλία II καὶ III, στίχοι 1192-1198 ἔκδοσις 1961 Ὁξφόρδης).

Εἰς Ἀρριανόν (βιβλίον Ε', κεφάλαιον Α, 4 καὶ κεφάλαιον Ε', 8 περὶ τοῦ ὅτι «ὁ Ἀλέξανδρος πολλὰ σημεῖα διαβάσεως τοῦ Διονύσου ἀπὸ τὰς Ἰνδίας ἀνεῦρεν»).

Ἐπίσης βλέπε Φουρνότου «Θεωρία περὶ τῆς τῶν θεῶν φύσεως» (σελίς 305 ἕως 365), Παλαιφάτου «Περὶ Ἀπίστων Ἱστορίαι» (σελίς 227-269), Ἡρακλείτου «Περὶ Ἀπίστων» (σελίς 285), εἰς Ἀπολλόδωρον (ἔκδοσις Βιέννης 1804) καὶ Φ. Σαλινιάκ «Ἡ Ἱστορία τοῦ Τηλεμάχου» Ἐκδοσις Βενετίας (Ἐνετίησιν) 1803, ἢ «Αἰ τῦχα τοῦ Τηλεμάχου» καὶ

Παυσανίαν «Βοιωτικά», «Μεσσηνιακά», «Ἀρκαδικά», «Ἡλιακά» καὶ «Ἀττικά» (ἔκδοσις Λειψίας 1827),

Διοδώρου Σικελιώτου «Ἱστορικὴ βιβλιοθήκη» (βιβλία Α', Γ' καὶ Ε'),

Ἀθηναίου «Δειπνοσοφισταί»,

Στοβαίου «Φυσικά» (Τόμος Α' σελίς 76) καὶ «Ἀνθολόγιον», Τόμος Β, 2, 3.

Στράβωνος «Γεωγραφικά» (βιβλία 3 καὶ 5 κυρίως) καὶ «Χρηστομάθειαι» (ἔκδοσις Κοραῆ, Παρίσι 1805).

Διονυσίου Ἀλικαρνασσεῶς «Ρωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία» (βιβλίον Α), (ἔκδοσις Λειψίας Τῶϊμπνερ 1840)

Ἡρῶν ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὑπὸ Wilhelm Schmidt, 2 Τόμοι, Λειψία Τῶϊμπνερ 1899.

Hermanns Peter, *Historicorum Romanorum (Fragmenta)*, Λειψία Τῶϊμπνερ, 1883.

Ἰωαν. Τζέτζη «Λυκόφρων» σελίς 275 (ἔκδοσις Ρώμης 1803),

«Ὁ Θησαυρὸς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης» τοῦ Ἐρίκου Στεφάνου (Ἐκδοσις M.DLXXII 1572, Τόμοι 4).

Σουΐδα Λεξικόν, (5 Τόμοι) ἔκδοσις Λειψία Τῶϊμπνερ 1827.

Σκαρλάτου Βυζαντίου «Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης» (Ἀθήναι 1907).

Λεξικόν τοῦ Λιττρέ (Ἐκδοσις Γαλλικὴ 1894).

Ι. Πανταζίδη «Ὀμηρικόν Λεξικόν», μετὰ παραρτήματος Μιχ. Κωνσταντινίδη, ἔκδοσις Ἰωαν. Σιδέρη.

Παύλου Καρολίδη «Καθολικὴ ἢ Παγκόσμιος Ἱστορία», Ἀθήναι 1894.

HERMAN DIELS «Προσωκρατικοί», ἔτερα Ἐκδοσις 1954.

EDVAR SCHURE «Ἡ Γέννησις τῆς Τραγωδίας καὶ τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια».

Victor Magnien «Τα μυστήρια τῆς Ἐλευσίνος» Payot Paris 1938.

Ferdinand Noack «ΕΛΕΥΣΙΣ» έκδοσις πραγματικά μνημειώδης (Βερολίνον - Λειψία 1927) συνοδευομένη από όλόκληρον Τόμον (ιδιαιτερον) με σχεδιαγράμματα καί ανα- παραστάσεις τῶν κτιρίων καί τῶν χώρων ὁλοκλήρου τοῦ ἱεροῦ συγκροτήματος.

Δ.Ν. Γουδῆ «Τά μυστήρια τῆς Ἐλευσίως» (1935) μέ σημαντικὴν σχετικὴν βιβλιο- γραφίαν, ἔργον εἰς τό ὁποῖον ἐπίσης ἐπισημαίνεται ἡ ἀκαρπὸς προσπάθεια διὰ τὴν ἔρμηνειάν τῶν συμβολισμῶν καί τοῦ περιεχομένου τῶν Μυστηρίων.

C. Schlymberger, «Βυζαντινὴ Ἐποποιία». Ἐκδοσις Βιβλιοθήκης Μαρασλῆ 1905- 1906.

«Ἡ Θεία Γραφή» (Παλαιά καί Νέα Διαθήκη) έκδοσις Μόσχας 1821 δαπάνη τῶν Ζωσιμαδῶν.

Ἡ «Παλαιά Διαθήκη», έκδοσις Λειψίας, Μπρόκχάουζ 1880 εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Τόμοι Ζ.

«Ἡ Παλαιά Διαθήκη» κατὰ τοὺς 70κοντα, ἐκ τοῦ ἐν Μόσχα πρωτοτύπου, μετατυπωθεῖσα φροντίδι τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος καί έκδοθεῖσα εἰς Ἀθή- νας ὑπὸ Χ. Νικολαΐδου - Φιλαδελφῶς τό αὐμγ´ (1843).

«Ἡ Καινὴ Διαθήκη» κατὰ τὴν έκδοσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντι- νουπόλεως, ἐπιμέλεια Θ. Κουντουρά, έκδοσις Μιχ. Σαλιβέρου Ἀθῆναι 1917.

«Ἡ Καινὴ Διαθήκη» (Ταμείον τῆς Ἁγίας Γραφῆς) C.H. BRUDER, έκδοσις Λειψίας 1888, ἐπιμέλεια Ἑλληνικῆς έκδόσεως, ἱερέως Ἰωάν. Κ. Διώτη, Ἀθῆναι 1978.

«Ἡ Παλαιά Διαθήκη» ὑπὸ τό φῶς τῆς Κριτικῆς, Ἰωάν. Κορδάτου, Ἐκδοσις Μπου- κουράνη 1973.

Ἀγγέλου Προκοπίου «ὁ Λαὸς τῆς Βίβλου», Ἀθῆναι 1959.

«Πηδάλιον», τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, περιέχον ὅλους τοὺς ἱεροὺς καί θείους Κανόνας, ὑπὸ Μοναχοῦ Νικοδήμου, έκδοσις Ἰωάν. Νικολαΐδου, Ἀθῆναι 1908.

«Τό βιβλίον τοῦ Ἐνώχ» (χαρακτηρισθὲν ὡς ἀπόκρυφον) ὑπὸ Γρηγ. Κατσαρέα, έκδοσις Σπανοῦ, Ἀθῆναι 1973.

«Τά Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια» έκδοσις Λειψίας 1853. Ἔχει γραφεῖ μέ βάσιν τοὺς σημαντικώτερους Ἑλληνικοὺς καί Λατινικοὺς Κώδικας, ὑπὸ C. TISCHENDORF (ἐξε- δόθη καί εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὑπὸ τοῦ έκδοτικοῦ οἴκου Σπανοῦ τό 1972).

Π.Ν. Τρεμπέλα «Ἀπολογητικαὶ Μελέται», έκδοσις Ζωή, Ἀθῆναι 1930.

«Τό Κοράνιον» μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ ὑπὸ Γερασίμου Ι. Πεντάκη καί έκδοθὲν ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντινίδη, Ἀθῆναι 1886.

«Ὁ Μωάμεθ» τοῦ Οὐάσιγκτον Ἐρβεγκ, έκδοσις Ἐλευθερσυδάκη 1930.

«Ὁ Βουδισμὸς» τοῦ PYS NTAIBINTS (μετάφρασις Β. Ρῶτα, έκδοσις Ἐλευθερου- δάκη 1931 Ἀθῆναι.

«Βραχμανισμὸς» βλέπε «Ἰνδικά» Δημ. Γαλανοῦ (Πρῶτη μετάφρασις), έκδοσις Πα- νεπιστημίου Ἀθηνῶν 1854.

ΤΑΟΪΣΜΟΣ, ΚΟΝΦΟΥΚΙΣΜΟΣ, «Ἡ Ἱστορία τῶν Ὀρησκεϊῶν» τοῦ P.D. CHANTE- RIE DE LA SAUSSAYE μετάφρασις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Α. Δαλεζίου, έκδοσις Μιχ. Σαλιβέρου Ἀθῆναι 1924 καί ἀνάλογα ἄρθρα, εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

«Ἡ Προϊστορικὴ Ἀνθρωπότης» τοῦ M. HOLLEBECQUE 1928.

«Ἡ Ἀρχαία Ἰνδικὴ» M. HOLLEBECQUE (1924).

Οἱ Ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι GUSTAVE SEQUIER (1926).

DEGOUY CHALLAYE — LEROU VIDAUD - Κίνα, Ἰαπωνία, Θιβέτ, Κορέα (1925) καί ἀνάλογα ἄρθρα τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας «ΗΛΙΟΥ».

Παγκόσμιος Μυθολογία τοῦ Ρισπέν, Παγκόσμιος Μυθολογία τοῦ Ντεσάρμ, Παγκό- σμιος Μυθολογία τοῦ Ντυπρέ καί Ἀθ. Σταγειρίτου «Ὠγγυία», Ἑλληνικὴ καί Παγκό- σμιος Μυθολογία καί Προϊστορία.

Ν. Κοτζιά «Ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας» Τόμος Α´ σελίδες 7-65 (1876). Ἐπίσης βλέπε

Κ. Σάθα «Μνημεῖα Ἑλληνικῆς Ἱστορίας» (φωτοτυπικὴ ἀνατύπωσις ὑπὸ Βασιλ. Γρηγοριάδη, Ἐκδοσις 1972, Τόμοι 9).

Ἀκαδημαϊκὰ Ἀναγνώσματα, Γεωρ. Ν. Χατζηδάκη, Τόμοι 2 έκδοσις Π.Δ. Σακελαρίου Ἀθῆναι 1902 καί τοῦ ἴδιου «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης» Ἐκδοσις 1915.

Wer. JAEGER (παιδεῖα) μετάφρασις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Γ. Βερροίου, ὅπου ὁ

διάσημος Γερμανός Έλληνοεπίστημος χαρακτηρίζει την επίδραση του Όρφοισμού εις την Έλληνικήν Φιλοσοφίαν καί την Ήθικοθηρησκευτικήν εξέλιξιν, ως άλμα μετά τό 700 π.Χ. (σελίς 203).

G. HEGEL «Ή Φιλοσοφία του Πνεύματος (Φαινομενολογία καί ψυχολογία του Πνεύματος), Μετάφρασις εις την Έλληνικήν καί έκδοσις Αναγνωστίδη, Άθήναι καί Κάντ. Έμμ. «Προλεγόμενα» εις την Κριτικήν του καθαρού Λόγου. Μετάφρασις «οίκου βιβλίου», Άθήναι καί

Θ. Καρλάυλ «Οι Ήρωες», έκδοσις Σαλιβέρου, Άθήναι 1923.

J.W.N. Sullivan 'Limitations of Science', (Αι κατακτήσεις της Έπιστήμης γύρω από τά μεγάλα προβλήματα), Έκδοσις εις την Έλληνικήν υπό «Φίλοι του Βιβλίου», 1947.

HENRY SCHLIEMANN (Σχλίμαν), «Ή Τροία», έκδοσις Λονδίνου 1884 μέ αφθονον εικονογράφησιν, καί

MARTIN D. NILSSON 'THE MINDAN—MYCENAEAN, RELIGION, LUND 1955.

Έβανς, «Σκρίπτα Μινώα» καί τετράτομον έργον «Τά ανάκτορα του Μίνως» καί Καββαδία «Προϊστορική Αρχαιολογία» καί «Ή Ιστορία της Τέχνης» έκδοσις 1916 καί «Τό ιερόν του Άσκληπιού» Έκδοσις Άθήναι 1960, καί

Χρ. Τσοούντα «Μυκήναι» καί η μνημειώδης έκδοσις αι «Προϊστορικά Άκροπόλεις Σέσκλου καί Διμηνίου» καί Ή Ιστορία της Αρχαίας Έλληνικής Τέχνης μετά 575 εικόνων, Άθήναι 1928.

A.Π. Αραβαντινού «Άσκληπιός καί Άσκληπεία» Λειψία 1907.

Ήκώβου Θωμοπούλου τό κλασικόν έργον του «Πελασγικά», Έκδοσις 1912 καί Άνδ.

A. Παπαγιαννοπούλου - Παλαιού «Άρχαία Έλληνικά Έπιγραφαί»,

Σπύρου Μαρινάτου «Ή Αρχαία Κρητική Πολιτισμός», έκδοσις Ξεν. Ε. Στεργιάδου, 1927.

Δημ. Θεοχάρη «Νεολιθική Έλλάς» καί «Τά προϊστορικά θεμέλια του Έλληνικού Πολιτισμού», εις Αρχαιολογικά Άνάλεκτα Άθηνών, τόμος II. Έπίσης βλέπε Βέντρικς καί Τσάγκουϊκ «Μυκηναϊκά κείμενα» (1956) καί «Ή Γραμμική γραφή Β» του Τσάντγουϊκ, (Άθήναι 1963)

Άντιναυάρχου Π.Ε. Κώνστα «Ή Ναυτική Ήγεμονία των Μυκηνηών» καί

«Ή προέλευσις των Έλλήνων» του Άρ. Πουλιανού, καί «Ή καταγωγή των Κρητών» του ίδιου.

«Ή Αιγαία Πολιτισμός» του Γκλότζ,

Λεονάρδ Γούλλεϋ «Αι άνασκαφαί εις την Ούρ» - καταγραφή εργασιών δώδεκα έτών» (εις Μεσοποταμίαν από τό 1920-1932).

ANDRE PARROT 'SUMER' Έκδοσις CALLIMARD, 1960 καί νεωτέρα έκδοσις 1981.

ANDRE PARROT 'ASSUR', Νέα έκδοσις CALLIMARD 1969.

KURT BITTEL, 'LES HITTITES', έκδοσις CALLIMARD 1976, (νέα έκδοσις) καί υπό

LOUIS DELAPORTE, 'LES HITTITES', μέ 34 φωτογραφίες, έκδοσις L' EVOLUTION DE L' HUMANITE, Παρίσι 1936 καί

'LES TRESORS de BABYLONE, έκδοσις PRINCESSE, Παρίσι 1981.

RENE DUSSAUD, LES CIVILISATIONS PREHELLENIQUES, PARIS 1914.

ED. SCHURE «Οι Μεγάλοι Μύσται», Έκδότης Άργύρης Παπαζήσης, Άθήναι 1940.

«Οι Άρχιμεταλλουργοί του Πόντου» του Γερ. Κανδηλάπτου καί

«Άτλανταίοι οι Πρωτοπόροι της Εύρώπης», του Βασ. Τσιτσιμπαση μέ αρκετές πληροφορίες διά τας τελευταίας σημαντικές Αρχαιολογικάς άνασκαφάς των Σοβιετικών, μετά τό 1950, εις τας περιοχάς του Εύξεινου Πόντου.

«Ή Μινωική Γραφή» του Κων. Κτιστοπούλου καί

«Άνθολογία αρχαίων κειμενων» Εύαγ. Σταμάτη.

Άπολλωνίου Κωνικά, υπό Εύαγ. Σταμάτη, Άθήναι 1975.

Διοφάνους Άριθμητικά, υπό Εύαγγέλου Σταμάτη, Άθήναι 1963.

Εύκλειδου Στοιχεία, 5 Τόμοι, υπό Εύαγγέλου Σταμάτη, έκδοσις Λειψίας Τωϋμπνερ 1969.

Εύαγ. Σταμάτη, Εύκλειδου Γεωμετρία, Άθήναι 1958 καί

Στοιχεία Εὐκλείδου I.L. HEIBERG, Τόμοι 9, Ἐκδοσις Λειψία Τῴμπνερ 1883, καὶ ἐπίσης βλέπε

Εὐαγ. Σταμάτη, «Ἄπαντα τοῦ Ἀρχιμήδους», ἔκδοσις Ἀθηνῶν.

«Μακεδονία καὶ Μακεδόνες» τοῦ Ἀντ. Κεραμοπούλου,

«Ἡ Πλαστογράφησις τῆς Ἱστορίας τῆς Μακεδονίας», ὑπὸ Ν.Κ. Μάρτη, Ἀθῆναι 1983.

Βασιλ. Βέλλα «Λόγοι κατ' Ἀπίωνος (α' β') ἔκδοσις Παπύρου 1938.

Γιάννη Φουράκη «Ἐβραῖοι: Οἱ Πλαστογράφοι τῆς Ἱστορίας» Ἐκδόσεις Γραμμὴ 1982.

«Ἡ καταγωγὴ τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων» τοῦ Παν. Γυόκα,

VOYAGE DU JEUNE ANACHARSIS EN GRECE, PAR J.J. BARTHELEMY, CHEZ FIRMIN DIDOT, PARIS 1843, συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν ἐκδοθέντα εἰς τὴν Βιέννην Γεωγραφικὸν Ἀτλαντὰ τὸ 1837.

Ἀλφρέντ καὶ Μῦρις Κρουαζιέ, «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας», Ἐκδοσις Ἀθηνῶν Παπύρου 1938.

ALBIN LESKY «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας», μετάφρασις Γ. Τσοπανάκη, Ἐκδοσις Θεσσαλονίκη 1964, καὶ

HERMAN BENGTSOON «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος», ἔκδοσις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν «Μέλισσα».

Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ «Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας.

Δ. Θερειανοῦ «Ἀδαμάντιος Κοραῆς (Τεργέστη 1889).

Ἀδαμαντίου Κοραῆ «Πρόδρομος Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης» Παρίσιοι, Ἐκδοσις Φιρμινίου Διδότου, (DIDOT), περιέχων καὶ Κλαυδίου Αἰλιανοῦ τὴν «Ποικίλην Ἱστορίαν» καὶ τὰ σωζόμενα Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ καὶ Νικολ. Δαμασκηνοῦ (Ἐκδόσεις δαπάνη τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν).

Ἀδαμ. Κοραῆ Ἐπιστολαὶ ἐκδοθεῖσαι εἰς Ἀθήνας τὸ 1885 ἐπιμελεῖα Νικ. Μ. Δαμαλά (1805).

Τὸ Ἄργος διὰ μέσου τῶν αἰώνων» τοῦ Γερ. Ζεγκίνη καὶ τὴν ἐνδιαφέρουσαν μελέτην τοῦ

Ξ. Λίβα «Ἡ Αἰγιῆς», ἐμπεριστατωμένη μελέτη μὲ πλείστας ἀναφορὰς εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» (Τόμος «ΕΛΛΑΣ»).

«Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους» Κ. Παπαρηγοπούλου, ἔκδοσις Ἀνέστη Κωνσταντινίδη Ἀθῆναι 1886 (Πρῶτῃ ἔκδοσις Τόμοι 5) καὶ νεωτέρα 5ῃ ἔκδοσις ἐπιμελεῖα Παύλου Καρολίδη Τόμοι 9 μετὰ προσθηκῶν καὶ σημειώσεων καὶ μὲ πλήρη κατάλογον Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων πού ἐγραψαν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν ἢ σχετικὰς μονογραφίας, εἰς τὸν τελευταῖον Τόμον τοῦ ἔργου.

Καὶ ἐπίσης βλέπε τὸ «ΕΛΛΑΣ», Τρεῖς Τόμοι, δηλαδὴ ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας (1982), ἔκδοσις τῆς Ἐγκυκλοπαιδεῖας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» μὲ πλουσιωτάτην εἰκονογράφησιν.

«Ἡ Ἱστορία τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας», ὑπὸ Ν. Καραμειζινοῦ (μετάφρασις Κ. Κροκιδᾶ) Ἀθῆναι 1856 ἔκδοσις Χ. Νικολαΐδου - Φιλαδελφῶς Τόμοι 12, καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ Ἰ. Χάμμερ (μετάφρασις Κ. Κροκιδᾶ), ἔκδοσις Χ.Ν. Φιλαδελφῶς Ἀθῆναι 1844, Τόμοι 6, καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὸν Τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδεῖας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία τῆς Γαλλίας, ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί.

Ἡ Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ F. Mignet καὶ A. Mathiez 1876.

«Ἡ Ἱστορία τῆς Ἰταλίας», μὲ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας Μακῶλεϋ, μετάφρασθεῖσα ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδη, ἔκδοσις βιβλιοθήκης Μαρασλῆ 1908 Τόμοι 6 καὶ Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας Ἀντρέ Μωρουᾶ ἔκδοσις Ἀθῆναι 1954, καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία «Τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν» τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ Μπραντόν (μετάφρασις Σ. Καραβιά) ἔκδοσις Ἀθῆναι 1930, καὶ ANDRE MAUROIS «Ἡ Ἱστορία τῶν Ἠνω-

μένων Πολιτειῶν», Ἐκδόσεις Ν. Ὑόρκης 1943, καὶ ἀνάλογον ἀρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «**ΗΑΙΟΥ**».

Παναγ. Κανελλοπούλου «Ἡ Ἱστορία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πνεύματος», Ἐκδόσεις «Οἱ Φίλοι τοῦ Βιβλίου» καὶ βιβλίον τοῦ «Ὁ Κάρλ Μάρξ».

«Ἑλληνικός Πολιτισμός καὶ ἡ ἐξελικτική του πορεία» τοῦ Ἐλευθερίου Πρόκου, Ἡ σχέσις τῶν Μεσσηνίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Ἴωνας» τοῦ Παν. Γεωργούτζου (Ἀνάτυπον ἀπὸ τὸν περιοδικὸν «Πλάτων» 1980)

«Ὁ Ἡρόδοτος εἰς τὴν Αἴγυπτον» τοῦ Ἰωσήφ Βόγκ,

«Τὸ πρῶτον κινουῦν ἀκίνητον κατ' Ἀριστοτέλην» καὶ «Αἱ περὶ χρόνου ἀντιλήψεις τοῦ Ἀριστοτέλους». Ἐμπεριστατωμένη μελέτη τῆς Χριστίνας Κ. Ζήση.

«Ἡ Γεωγραφικὴ Ἐνότις τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσογειακοῦ χώρου» τοῦ Ἀλεξ. Σίνου, (Τόμος Α σελίδες 94-95 καὶ Τόμος Β σελίδες 179-182 κ.λ.)

«Ἡ Ἱστορία τῆς Γορτυνίας» τοῦ Ἰωάν. Κουτσοῦκου. Ἐπίσης τοῦ

Σ.Β. Σερράμ (C.W. CERAM) «Θεοί, Τάφοι καὶ Σοφοί», Ἐκδόσεις καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικήν (Ἀθῆναι Γεμετζοπούλου), μὲ θαυμασίαν ἀνάλυσιν τῶν ἀνασκαφῶν καὶ τῶν ἐρευνῶν τῶν ἀρχαιολόγων εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τοῦ Κόσμου.

Φουριώτῃ Ἀγγέλου «Προομητικοὶ ποιητές» (Λίνος - ἀποκαλυπτική μελέτη διὰ τὰς διαστροφὰς καὶ παραποιήσεις τῶν ξένων, ἐπὶ προσώπων τῆς Προϊστορίας.

Μίνας Ζωγράφου «Ἀμαζόνες» (ἐκδόσεις εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀθῆναι 1972).

Ἐπίσης βλέπε εἰς Cambridge, Ancient Τόμος V, 10 σελίς 103 καὶ

Θόρ Χάγκενταλ «Τὸ Κόν-τίκι» καὶ Σάβα Γεωργίου «Τὸ Ταξίδι τῆς Χαράς» καὶ τὸ ταξίδι τῆς Ἰαπωνίδος Ἄλις Ὁ Τσοῦγκ Χάγκερ, ἡ ὁποία τὸ καλοκαίρι τοῦ 1984 εἰς διάστημα 78 ἡμερῶν καὶ μὲ σκάφος 9 μέτρων διέπλευσε μόνη καὶ εἰς ἡλικίαν 63 ἐτῶν τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον εἰς τὴν Καγκοσίμα τῆς Ἰαπωνίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι μὲ πρωτόγονα μέσα διαπλέονται καὶ σήμερον οἱ Ὠκεανοί.

Καὶ κυρίως βλέπε «Ἀρχαίους Ἑλληνας Γεωγράφους» (ἐκδόσεις Βιέννης 2 τόμοι, 1804-1808). Καὶ μεταξὺ αὐτῶν (εἰς Α' Τόμον) «Περίπλους» Σκύλακος Καρυανδρῶς, ἐπὶ Δαρείου, σελ. 7-109, Ἀωννύμου «Εὐξεινοῦ Πόντου καὶ Μαιώτιδος λίμνης ἐξερεύνησις», σελ. 111-139, Ἀγαθημέρου τοῦ Ὀρθωνος «Περὶ παλαιῶν γεωγράφων» σελ. 141-190, Ἀγαθαρχίδου «Περίπλους Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης», σελ. 193-258, Ἀωννος, Καρχηδονίου Βασιλέως «Περίπλους» σελ. 260-267, Ἀρριανοῦ «Περίπλους Εὐξεινοῦ Πόντου» σελ. 270-333, Νεάρχου «Παράπλους» σελ. 337-373, Μαρκιανοῦ Ἡρακλεῶτου «Περίπλους» σελ. 374-454 -(ἐνθα καὶ περιγραφή ἀγνωστος μέχρι τῆς ἐποχῆς του, (380 μ.Χ.) περὶ Ἰνδικῆς πέραν τοῦ Γάγγου καὶ περὶ Σινῶν (Κινέζων) μὲ διερευνησιν τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Κίνας, ἐκτάσεως 2650 σταδίων, ἀπὸ σελ. 408-453). - Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἐφεσίου, «Τεμάχια τῆς Ἐπιτομῆς τῶν 11 βιβλίων του» ἀπὸ σελίδος 455-476), «Μαρτυρίαι καὶ Τεμάχια» Μενίππου Περγαμηνοῦ σελ. 455-456, Δικαιάρχου «Βίος Ἑλλάδος» σελ. 479-504, Ἰσιδώρου Χαρακηνοῦ «Παρθικοὶ σταθμοί» σελ. 507-513, Σκύμνου τοῦ Χίου «Περιήγησις» σελ. 516-556, Πλουτάρχου «Περὶ ποταμῶν καὶ ὄρων ἐπωνυμίας» σελ. 557-605, «Χρηστομάθειαι» ἐκ τῶν τοῦ Στράβωνος «Γεωγραφικῶν» (μέγιστον μέρος τῶν βιβλίων τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀπωλεσθῆ) σελ. 609-812.

Καὶ Β' τόμος ἐκδόσεις Βιέννης, 1808, περιέχων Διονυσίου «Οἰκουμένης Περιήγησις», μετὰ τῶν παρεμβολῶν τοῦ Εὐσταθίου, ἀπὸ σελ. 6-262 (ὅπου ὑπάρχουν ἀπειροὶ καὶ λεπτομερέστατοι πληροφορίαι περὶ Ἀρχαιοελλήνων καὶ Πελασγῶν εἰς ὑποσημειώσεις, ἀπὸ σελ. 6-192 καὶ ἐφεξῆς). Ἀρριανοῦ ἢ μᾶλλον Ἀωννύμου «Περίπλους Εὐξεινοῦ Πόντου» (ἐτέρου Γεωγράφου συγγραφῆως ἀγνώστου) σελ. 266-276, Πτομαίου «Κανὼν ἐπισήμων πόλεων περὶ Ἀραβίας καὶ τῶν Ἀστερισμῶν ἐκθεσις» σελ. 279-392, Ἀωννύμου «Παράφρασις εἰς τὴν Διονυσίου Περιήγησιν», μὲ παρεκβολὰς καὶ ἀποσπάσματα γεωγραφικά, σελ. 393-530 καὶ Ἀμπούλ Φεδά Ἰσμαήλ Ἀραβος βασιλέως Ἀπαμείας «ἐκ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων».

Ἀπαντὰ τὰ ἀνωτέρω ἔργα τῶν ἀρχαίων Γεωγράφων περιέχουν ἀφάνταστον πλοῦτον πληροφοριῶν, περὶ τῶν παραδόσεων καὶ περὶ τῶν κινήσεων τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Πελασγῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν Προϊστορικὴν περιόδον εἰς τὴν Μεσόγειον, τὸν Εὐξεινον Πόντον, τὴν Ἀραβικήν καὶ Ἐρυθρὰν θάλασσαν, τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κινεζικὴν θάλασσαν, τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν καὶ πέραν αὐτῶν τὴν πρὸς Ἄμερι-

κὴν, τὰς ὁποίας πληροφορίας οἱ ξένοι δῆθεν σοφοὶ ἐρευνηταὶ σκοπίμως ἠγγόνησαν, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα των, πού εἶναι κενὰ ἀπὸ παρομοίας πηγὰς, πλὴν ἐλαχίστων περιπτώσεων, ἐνῶ ἐγνώριζον καὶ γνωρίζουν, ὅτι οὐδεμία παράδοσις, καὶ οὐδεμία Ἱστορία, οὐδενός Λαοῦ, περιέχει ἢ παρέχει τόσον ἀπίστευτον πλοῦτον πληροφοριῶν.

Ἐξ ἴσου ὅμως σημαντικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον περιέχει τεράστιον πλοῦτον πληροφοριῶν, διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν Προϊστορικῶν Ἑλλήνων, καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, εἶναι ἡ πεντάτομος «Ὠγυγία» τοῦ Ἄθαν. Σταγειρίτου, καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν τῆς Βιέννης, μετὰξὺ τοῦ 1796 καὶ 1820. Τὸ πεντάτομον αὐτὸ καὶ καταπληκτικὸν ἔργον, συνετάχθη καὶ ἐξεδόθη μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ περιφήμου βιβλιοθηκαρίου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης Χάαζε καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ. Περιέχει δέ – ὅπως ἀναγράφεται εἰς τὰ περιεχόμενα ἐκάστου Τόμου, ὅπως καὶ εἰς τὰ περιεχόμενα τοῦ Ε' τόμου τοῦ ἔργου – Ἱστορίαν ὄλων τῶν Ἀρχαιοτάτων Ἐθνῶν, ἢ τῶν δύο πρώτων αἰῶνων, τοῦ «Ἀδήλου» καὶ τοῦ «Ἡρωϊκοῦ» τὴν Ἱστορίαν τῆς Κοσμογονίας, Θεογονίας, τὴν ἀρχὴν καὶ πρῶτον τῆς Εἰδωλολατρίας καὶ πάσης κτιστολατρίας, τὰς Ἱεροπραξίας, Ἱεροσκοπίας, Μυθολογίαν Πληρεστάτην (σημειώσεις: οὐδεμία ἀπὸ τὰς γνωστάς ἀτελεστάτας Ξένας καὶ Ἑλληνικὰς Μυθολογίας Ρισπέν, Ντεσάρμ Ντυπρέ καὶ ἄλλων, δύναται νὰ συγκριθῆ μὲ αὐτὴν τὴν λεπτομερεστάτην Μυθολογίαν) περὶ θεῶν καὶ Ἡρώων, μὲ γενεαλογίας σαφηνιζομένας, διὰ τῆς Ἱστορίας καὶ Ἀλληγορίας, τὰς Τελετὰς, τοὺς Ἀγῶνας, τὰ Μαντεῖα καὶ θεογονίας ὄλων τῶν ἀρχαίων Ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς «καὶ πάντα τὰ συμβεβηκότα, συμβάντα καὶ ἔθιμα τῶν Λαῶν, πρὸς πληρεστέραν γνῶσιν (κατανόησιν καὶ ἐκμάθησιν) τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ κατὰληψιν (κατανόησιν) τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν καὶ Συγγραφέων».

Πρόκειται περὶ πνευματικῶν ἔργων ἀνεκτιμητοῦ ἀξίας καὶ χρησιμωτάτου εἰς οἰονδῆποτε Ἱστορικὸν καὶ ἐρευνητὴν. Ἐπίσης πρέπει νὰ προστεθῆ πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐρευνητῶν, ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ Ε' Τόμου τῆς «Ὠγυγίας» περιέχεται κατ' Ἄλφαβητικὴν σειρὰν καὶ τάξιν πίναξ «Κυρίων ὀνομάτων (σελίς 385-476) «Πίναξ Πραγματικῶς» (ὀνομάτων μὲ ἐρμηνείας, σελίς 477-514) Πίναξ Γεωγραφικῶς (σελίς 515-549) Πίναξ ὀνομάτων ὄλων τῶν Ἀρχαίων Ἀθλητῶν (σελίς 550-558) Πίναξ Τεχνητῶν (σελίς 559-563) Πίναξ τῶν ἐν τῷ κειμένῳ ἀναφερομένων Συγγραφέων (σελίς 564-571) καὶ Πίναξ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς ὑποσημειώσεις Ἑλλήνων καὶ ξένων Συγγραφέων (σελίς 572-576).

Καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ, ὅπως καὶ οἱ δύο Τόμοι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Γεωγράφων, πού ἀναφέρονται ἀνωτέρω, εἰς αὐτὴν τὴν βιβλιογραφίαν, δέν ἐξεδόθησαν ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐξεδόθησαν κατὰ τὰ ἔτη 1804-1820 μόνον εἰς τὴν Βιέννην, καὶ δέν εἶναι ἄσκοπον νὰ λεχθῆ, ὅτι ἀγνοοῦνται, πλὴν ἐλαχίστων ἴσως, ἀπὸ τοῦς Ἑλλήνας διανοουμένους καὶ πνευματικοὺς ἡγέτας, ἰδίως τοὺς σημερινούς, ἀφοῦ εἰς κανένα ἔργον τους μέχρι σήμερον καὶ εἰς καμίαν βιβλιογραφίαν τους, δέν ἀναφέρονται αὐτὰ τὰ ἔργα, ὅπως καὶ ἄλλα πολλὰ, πού περιέχονται εἰς αὐτὴν τὴν βιβλιογραφίαν καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι σχετικὰ μὲ τὴν Προϊστορίαν.

Ἀλλὰ χειροτέραν τακτικὴν ἠκολούθησαν καὶ ἀκολουθοῦν καὶ ὠρισμένοι σύγχρονοι Ἕλληνες δῆθεν συγγραφεῖς, ὁπαδοὶ τοῦ Ἱστορικοῦ ὕλισμου καὶ τῶν θεωριῶν τοῦ Μάρξ, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ξεπερασθεῖ σήμερον (1984) εἰς ὅλας τὰς ἐλευθέρας χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ἡ ἐλευθερία τῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς δράσεως τῶν ἀτόμων, τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἀδέσμευτος, καὶ ἡ ἄνοδος τῆς νέας δεξιᾶς εἶναι ἐσχάτως ἐμφανῆς καὶ ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ καὶ εἰς τὴν Μέκκαν τοῦ Κομμουνισμοῦ, τὴν Ρωσίαν, (βλέπε καὶ βιβλίον μου «Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης»), οἱ ὁποῖοι αὐθαιρέτως, χωρὶς καμίαν βιβλιογραφίαν καὶ μὲ πλήρη περιφρόνησιν πρὸς τὰ ἀρχαῖα κείμενα, τὰς ἀρχαιολογικὰς διαπιστώσεις καὶ ἀνακαλύψεις, διότι τὰς ἀγνοοῦν οἱ ἀμαθέστατοι, ἐξακολουθοῦν νὰ τραυλίζουν τὰς κοινοτοπιθεῖσας πρό πολλοῦ παιιδίας θεωρίας περὶ Ἰνδοευρωπαϊῶν, πού, ἤλθον καὶ κατέκτησαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλα ἀσύστατα ψευδολογήματα καὶ μυθεύματα ἀσύστολα καὶ ἀστήρικτα περὶ Μακεδόνων πού δέν εἶναι Ἑλληνικὴ φυλὴ, ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο Σλαῦος καὶ ἄλλες ἀθλιότητες συναγωνιζόμενοι εἰς τοῦτο, ἢ ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὰς ἀνθελληνικὰς δημοσιεύσεις τοῦ περιβοητοῦ ιδρύματος Δραγάν, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται ἐσχάτως καὶ

εις τήν Εὐρώπην (Γαλλίαν), τάς Η.Π.Α., τόν Καναδᾶν καί τήν Αὐστραλίαν, εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καί βιβλία, χωρίς καμμίαν συστηματικὴν καί ἔντονον ἀντίδρασιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν ἀρμοδίων πνευματικῶν ἡγετῶν, (βλέπε καί βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία») ὅπου ἐκμηδενίζονται κατὰ τρόπον συντριπτικόν, μέ στοιχεῖα ἀδιάσειστα, τὰ παραμύθια τῶν ἀδιόρθωτων ἢ ἀμαθεστάτων αὐτῶν Ἑλλήνων, δῆθεν συγγραφέων).

Πέραν ὅμως τῶν ἀναφερομένων ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, φαίνεται ὅτι, οἱ Προϊστορικοὶ Ἕλληνες εἶχον κατευθυνθῆ καί πρό τοῦ Κολόμβου φυσικά εἰς τήν βόρειον καί Νότιον Ἀμερικὴν. Καί περί αὐτῶν βλέπε καί τευχίδιον Γερασίου Κολαΐτου πλοιάρχου «Ὀδυσσεὺς Περίπλους» (ἐκδοθέν εἰς Ἰθάκην καί εἰς τήν Ἀγγλικὴν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1958) καί εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἐνριέττας Μέρτζ «The Wine Dark Sea» (ἐκδοσις Σικάγου 1965). Τὸ βιβλίον εὑρίσκεται καί εἰς τήν ἐθνικὴν βιβλιοθήκην καί τήν βιβλιοθήκην τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας Ἀθηνῶν, ἐάν δέν ἔχει ἐξαφανισθεῖ! Ὑπὸ τῆς Μέρτζ ἀναφέρεται ἡ περιπλάνησις τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς τήν Βόρειον Ἀμερικὴν, καί (περί τῶν κινήσεων τοῦ ὁποίου παραθέτομεν καί εἰδικούς χάρτας, δημοσιευθέντας διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὸν Α΄ Τόμον, σελίδες 48-49, τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», κατόπιν εὐγενεοῦς ἐκχωρήσεως αὐτῶν ὑπὸ τῆς συγγραφῆς). Ἡ ἴδια δὲ ὑποστηρίζει καί ἀποδεικνύει βάσει τῶν ἀστρονομικῶν πληροφοριῶν, πού περιέχονται εἰς τὰ «Ἀργοναυτικά» Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, ὅτι καί οἱ Ἀργοναῦται πρό τοῦ Ὀδυσσεὺς μετέβησαν εἰς τήν Νότιον Ἀμερικὴν φθάσαντες καί εἰσχωρήσαντες εἰς τήν ξηρὰν μεταξὺ τῶν συνόρων Βραζιλίας καί Οὐρουγουάης, ὅπου εὐρέθησαν καί πινακίδες μέ ἑλληνικά γράμματα, τρεῖς ἐκ τῶν ὁποίων καί δημοσιεύονται, κατὰ παραχώρησιν τῆς ἴδιας συγγραφῆς εἰς τὸν Α΄ Τόμον σελίδες 48-49 τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί εἰς τὸ παρὸν βιβλίον.

Ἡ Μέρτζ ἀναφέρει μάλιστα καί ἀρκετάς πόλεις τῆς Βραζιλίας, πού καί σήμερα ἔχουν ἀρχαῖα Ἑλληνικά ὀνόματα καί περιπτώσεις ἀνευρέσεως εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἀρχαίων κτισμάτων, πού ἐπρόδιδον παναρχαίαν Ἑλληνικὴν προέλευσιν καί ἐπίδρασιν καί τὰ ὅποια κατέστρεψαν αἱ Κυβερνητικαὶ Ὑπηρεσίαι, (σχετικῶς βλέπε τὸ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία» καί εἰς τὸ βιβλίον «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» τῆς Ἐνρ. Μέρτζ ἐκδοσις Σικάγου 1974) ὅπου λεπτομερέστερον ἐκτίθενται ὅλα τὰ ἀνωτέρω), ἐνῶ ὁ Τσάρλς Μπέρλιτζ εἰς τὸ βιβλίον του «Μυστήρια ἀπὸ Κόσμος ξεχασμένους» (σελίς 282) - τὸ βιβλίον ἐγγράφη μέ τήν συνεργασίαν 20 ξένων γνωστῶν ἐπιστημόνων - παραθέτει λέξεις Ἑλληνικὰς, αὐτοῦσις πού περιέχονται εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Χαβανέζων. Ἀπὸ πολλὰς δὲ φωτογραφίας καί πληροφορίας πού δημοσιεύει εἰς τὸ βιβλίον του, μεταξὺ τῶν σελίδων 64-65, 160-161 καί 240-241, (σύνολον 32 φωτογραφιῶν) ὁ πειρασμὸς παρακινεῖ τὸν μελετητὴν νὰ υποθέσῃ, ὅτι καί οἱ ἀγνώστοι προελεύσεως ἀρχαῖοι Ἀμερικανικοὶ πολιτισμοὶ τῶν Ἀτζέκων, τῶν Ἰνκας καί τῶν Μάγυας, προῆλθον καί ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ Μεσογειακὰς κυρίως ἐπιδράσεις, ὅπως βεβαιώνουν καί ὁ Μπέρλιτζ καί ἡ Μέρτζ. Καί ἐπειδὴ κανένας ἄλλος ἀρχαῖος Λαός, πλὴν τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Κυκλαδιτῶν, τῶν Μινωικῶν καί τῶν Μυκηναίων, καί τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἱστορικῆς περιόδου, δέν εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ναυσιπλοΐαν, κατὰ τὴν Προϊστορικὴν αὐτὴν περίοδον, οὐδόλως ἀποκλείεται, μετὰ τοῦς Ἀργοναύτας καί τὸν Ὀδυσσεῆ ἢ καί πρό αὐτῶν καί ἄλλοι τολμηροὶ Ἕλληνες θαλασσοπόροι, ἀγνώστοι εἰς ἡμᾶς, παρασυρόμενοι ἀπὸ «τὸ Γκόλφ-Στρήμ» νὰ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, προσελκυσμένοι καί ἀπὸ πληροφορίας παλαιότερων, διὰ τὸν ἀφθονον χρυσόν «Τὸ χρυσόμαλον δέρας» - τὸ ὁποῖον καί ἡ Μέρτζ τοποθετεῖ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν - καί τὰς πολυτίμους πέτρας πού ὑπῆρχον καί ὑπάρχουν καί σήμερα (1984) ἐκεῖ, ὅπως ἦτο καί ἡ πραγματικότης καί ὅπως ἀπεδείχθη καί ἀπὸ τὴν λεηλασίαν καί τὴν πλοσίαν λείαν πού ἀπεκόμισαν, οἱ πρῶτοι Ἰσπανοὶ ἐπιδρομεῖς κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν.

Ἀλλὰ διὰ πληρεστέραν ἐνημέρωσιν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐκτὸς τῶν ὄσων παραθέτω εἰς τὸ βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», βλέπε καί τὸ βιβλίον τοῦ Henri Stierlin, «L'ART AZTEQUE» ἐκδοσις 1982, Office du Livre. S.A. Fribourg Suisse) σελίδες 30, 74-76, φωτογραφίας μέ σχήματα πυραμίδων, σελίς 72 κτίσμα, ὅπως ἡ εἰσοδος τοῦ Τάφου τοῦ Ἀτρέως εἰς τὰς Μυκῆνας, σελίδες 111 καί 112, κοσμήματα, ὅπως Ἑλληνι-

κά 'Αρχαϊκά, κολιέ με μικρά κρεμαστά βελανίδια και άλλα σχήματα κ.τ.λ. που είναι άγνωστα και ως σχήματα, και ως προέλευσις ή δημιουργήματα καλλιτεχνικά άλλων εποχών παλαιών και Λαών. 'Επίσης βλέπε τό βιβλίον του Simone Waisbard L' ART INCAS έκδοσις 1980, 'Ατλαντίς Verlag. S.A. Zurich και έκδοσις 1980 Παρισίων (Edition Arthaud Paris) σελίδες 65, 73, 76 και εις άλλας εικόνας του βιβλίου, που έμφανίζει τοιχοδομίαν, όπως τών αρχαίων 'Ελληνικών κτισμάτων και σχήματα πυραμίδων, ομοίως και σελίς 125 χώρος θεάτρου με κερκίδες, που σου θυμίζουν θέατρον αρχαϊον 'Ελληνικόν. 'Επίσης βλέπε και τό νεώτερον βιβλίον του Henri Stierlin L' ART INCAS Office du Livre S.A. Fribourg, έκδοσις 1983 (Suisse), όπου εις τās σελίδας 173, 174 και 257 παρατίθενται φωτογραφίες που έμφανίζουν κτίσματα αρχαίου 'Ελληνικού (Μυκηναϊκού) ρυθμού, εις τās σελίδας 166-167, κτίσματα συνεχομένων οικιών συνοικισμού, όπως του Σέσκλου και Διμηνίου και εις τήν εικόνα 163 παρατίθεται κάτι τό άπίστευτον πράγματι, αλλά αληθέστατον. Φωτογραφία ποτηριού με διακοσμήσεις 'Ελληνικού Μαιάνδρου (Γκρέκα) διά νά επιβεβαιώση τήν άποψιν τής Μέρτζ και του Μπέρλιτζ, ότι αρχαιοέλληνες είχαν φθάσει εις τήν Κεντρικήν 'Αμερικήν και είχαν εισδύσει εις τό έσωτερικόν τών περιοχών, όπου ανεπτύχθησαν κατοπιν και άνεδείχθησαν εκεί, οι 'Αζτέκοι, οι Μάγυας και οι 'Ινκας. 'Επίσης βλέπε

Και τό βιβλίον του Henri Stierlin L'ART MAYA έκδοσις 1981 Office du Livre S.A. Fribourg, Suisse, φωτογραφίες 145, 149, 159, 166, 179, 187 με σχήματα από διάφορα κτίσματα επιδράσεως Αίγαια κής και με Πυραμίδας, που δέν ομοιάζουν καθόλου με τās Αιγυπτιακάς, θυμίζουν όμως τήν λατρευτικήν συνήθειαν του Μίνως που άνήρχετο εις τό όρος διά νά συνομιλεῖ με τόν θεόν, συνήθεια ή όποια μετεφέρθη άργότερον υπό τών Κρητών προφανώς και εις τήν Αίγυπτον, όπου άνηγέρθησαν και εκεί Πυραμίδες και εις τήν Σουμερίαν, όπου άφθονοῦν αι λατρευτικοί λόφοι - τά Ζιγκουράτ - από όπου επίσης, δηλαδή εκ τών Κρητών και ή επίδρασις επί του Μωυσέως που κατέφωγε εις τό όρος, διά νά λάβη τās 10 έντολάς από τόν 'Ιαχβέ και ή όποια λατρευτική συνήθεια δέν αποκλείεται νά είχε μεταφεθῆ από παναρχαίους Κρήτας θαλασσοπόρους και εις τήν Κεντρικήν 'Αμερικήν, διότι πυραμίδες άσχετες ως μορφή από τās Αιγυπτιακάς, δέν αναφέρονται πουθενά άλλου ως υπάρχουσαι κατά τās προϊστορικές αυτές περιόδους. 'Επίσης και εις τήν κοιλάδα του Μισισσιπι, άφθονοι οι άγνώστου προελεύσεως μυστηριώδεις λόφοι, ενώ από τās έρευνάς τής 'Ενρ. Μέρτζ επί τών « Αργοναυτικών» Απολλωνίου του Ροδίου και τής « Οδυσσειας» του 'Ομήρου άπεδείχθη (βλέπε και βιβλίον μου « Η 'Αληθινή Προίστορία») ότι τόσοσιν οι 'Αργοναῦται όσον και ό 'Οδυσσεύς είχαν φθάσει και εις τήν 'Αμερικήν, ίσως δέ πρό αυτών και άλλοι Προίστορικοί 'Ελληνες θαλασσοπόροι.

Τό περιεργότερον όμως με τούς 'Ινκας, 'Ατζέκους και Μάγυας είναι, ότι πολλά από τά διασωθέντα κτίσματα αυτών τών Λαών και κυρίως τών 'Ινκας, σου θυμίζουν (βλέπε φωτογραφίας εντός τών ανωτέρω βιβλίων) και μάλιστα χωρίς μεγάλην προσάθειαν τής φαντασίας σου και ρυθμούς Βυζαντινούς του 4ου και 5ου αιώνας μ.Χ., όπως ό ρυθμός τών εκκλησιών του 'Αγίου Γεωργίου, Ροτόντα, (4 αιών μ.Χ.) τής 'Αγίας Σοφίας (5ος αιών) και τής Θεοτόκου τής 'Αχειροποιήτου τής Θεσσαλονίκης (5 αιών μ.Χ.) χρονική περίοδος κατά τήν όποίαν προσδιορίζεται υπό τών έρευνητών και ή πρώτη έμφανής εξέλιξις και ή τεχνική ανάπτυξις τών πολιτισμών τών Λαών αυτών τής Κεντρικής 'Αμερικής. 'Εάν εις τά ανωτέρω προστεθῆ ότι εις τήν γλώσσαν Κετούα ή Κουίτσουάς τών 'Ινκας υπάρχουν αρκετές λέξεις 'Ελληνικές, όπως και εις τās γλώσσας τών 'Αζτέκων, τών Μάγυας και τών Πολυνησιων του Ειρηνικού, ή πιθανότης ότι οι Λαοί αυτοί τής 'Αμερικής, νά υπέστησαν επιδράσεις αρχαιοελλήνων, που έφθασαν εις τās περιοχάς αυτάς με τήν βοήθειαν, ή παρασυρθέντες από τό Γκόλφ Στρήμ, προσεγγίζει εκπληκτικάς πράγματι διαπιστώσεις, διά τήν δρῶσιν τών 'Αρχαιοελλήνων και τήν άπροσδιόριστον φυσικά Προίστορικήν περιόδον, κατά τήν όποίαν έφθασαν οὔτοι εις τήν 'Αμερικανικήν 'Ηπειρον. Και πιθανώς νά έξηγηθεῖ και τό μυστήριο τών αγαλμάτων τής νήσου του Πάσχα, εις τόν Νότιον Ειρηνικόν, αφού είναι δυνατόν αρχαιοέλληνες νά διήλθον εκείθεν, έφ' όσον εις τήν Πολυνησίαν οι κάτοικοι ένθυμούνται ως λευκούς τούς προγόνους των και εις τήν γλώσσαν τών κατοίκων τής Χαβάης, υπάρχουν αυτούσαι λέξεις 'Ελληνικάι (άετός, Νούς, Μανθάνω, Λαός,

Μελωδία, φθάνω και άλλες) βλέπε και «Μυστήρια από ξεχασμένους κόσμους», του Σ. Μπέρλιτζ σελίς 282 και από σελίδες 12-25 και από 32 έως 53 και 115 και έφεξης), και Σ.Β. Σεράμ «Θεοί, Τάφοι και Σοφοί» από σελίδες 388 περί Ἀζτέκων, Τολτέκων και μέχρι 406 περί νέων, μελλοντικών έρευνών τών έπιστημόνων, άφοϋ, ως γνωστόν, ή Ἱστορική και γενικά ή Ἀρχαιολογική έρευνα εις τό θέμα τής Προϊστορίας εμφανώς καρκινοβατεί και συνεπώς δέν γνωρίζομεν ποίας έκπλήξεις μάς έπιφυλάσσει και από τής πλευράς αϋτής τό μέλλον. (βλέπε κυρίως και βιβλίον μου « Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» επί του άνωτέρω θέματος, όπου μέ άδιόσειστα στοιχεΐα και μέ τήν βοήθειαν τών Ἀστρονομικών διαπιστώσεων του Κ. Χασάπη και τής Ἐνρ. Μέρτζ, ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΝΕΤΑΙ ΠΛΗΡΩΣ, ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ. Χρειάζεται να προστεθί διά τήν άξιοπιστιαν του Μπέρλιτζ, επί τών θεμάτων αϋτών, ότι εις τās πρώτας σελίδας του έργου του «Μυστήρια από ξεχασμένους Κόσμους», ο Μπέρλιτζ γράφει και τά έξης: « Ὁ συγγραφεύς έπιθυμει - δηλαδή ο Μπέρλιτζ - να εύχαριστήση γιά τήν συνεργασία του τόν ΤΖ. Μάνσον Βαλεντάιν, Δόκτορα τής Φιλοσοφίας, Ἐπίτιμον Ἐπιθεωρητή του «Μουσείου τής Ἐπιστήμης του Μαϊάμι» και Μέλος τής Ὁμάδας Ἐρευνών του «Μουσείου Μπίσοπ» τής Χονολουλου. Ὁ Δρ. Βαλεντάιν προσφέρει σ' αϋτό τό βιβλίον τήν μακρόχρονη πείρα του, τίς θεωρίες του και τά εύρήματά του σχετικά μέ τήν προϊστορική άρχαιολογία, πού πραγματοποιήσασε άποστολές στην Κεντρική και Νότιο Ἀμερική, στή νησιώ Φίτζι, στή Χαβάη, στή Νέα Ζηλανδία, στην Ἰρλανδία, στή Λαπωνία, στή Βόρειο Ἀφρική, στίς Κανάριες, στίς Δυτικές Ἰνδίες και στίς Μπαχάμες, όπου συνέχισε τίς έρευνές του γιά τούς πολιτισμούς πού χάθηκαν στίς ζουγκλες, στά βουνά, στίς σπηλιές και κάτω από τήν θάλασσα. Οί περισσότερες φωτογραφίες αϋτου του βιβλίου πάρθηκαν σ' αϋτές τίς άποστολές και πολλές δημοσιεύονται έδω γιά πρώτη φορά». Ἐπίσης και ή Μέρτζ εις τό βιβλίον της « Ἀτλαντίς», όπου παραθέτει και ένα Κρητικόν πίθον μέ διπλοϋς πελέκεις, πού άνευρέθη εις τήν περιοχήν Ἄνδρος - Μπιμίνοι, εις τās Μπαχάμας, άναφέρεται εις τās εργασίας του Βάλενστάιν (βλέπε και βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Και έπιπροσθέτως προσάγω, διά τό γεγονός, τό φαινόμενον, ότι ή Προϊστορία καρκινοβατεί, ή στραγγαλίζεται εις τās χείρας ύπουλων και καταχθονίων διωκτών της, και τήν διαμαρτυριαν του άναφερομένου άνωτέρω συγγραφέως και έρευνητου τής Προϊστορίας, Σ.Β. Σεράμ, ο όποιος εις τό βιβλίον του «Θεοί, Τάφοι, και Σοφοί», δέν διατάζει να έπικρίνει χωρίς καμμίαν έπιφύλαξιν και τούς Ἀμερικανούς και τούς Εύρωπαίους άρχαιολόγους και άλλους ειδικούς έπιστήμονας, διότι, ένω, ήρέυνησαν και έρευνούν τās Χώρας τής Μεσοποταμίας και τήν Αίγυπτον, άποφεύγουν να άσχοληθούν και δέν έρευνούν έπισταμένως τās Χώρας τής Κεντρικής Ἀμερικής πού έζησαν και άνεπτύχθησαν οι Ἴνκας, οι Ἀζτέκοι, οι Τολτέκοι και οι Μάγυας, και όπου είχαν δημιουργήσει άξιόλογους παλαιούς πολιτισμούς. Φαινόμενον τό όποιον ισχύει ως γνωστόν και διά τήν Ἑλλάδα, διά τόν Ἑλληνικόν χώρον, ο όποιος είναι φανερόν και πασίγνωστον, ότι δέν έχει έρευνηθεΐ επαρκώς, ένω από πολύ παλαιότερα, όλοι περίπου οι Ξένοι έρευνηταί και συγγραφείς είχαν άποφανθεΐ κατηγορηματικώς, ότι οι Ἕλληνες δέν ήσαν αϋτόχθονες, γηγενείς εις τήν Ἑλλάδα, ότι ήλθον και έγκατεστάθησαν εις τήν Ἑλλάδα, από άλλας χώρας, ότι τό άρχαϊον Ἑλληνικόν πνεϋμα πού άνεπτύχθη και έλαμψεν εις τόν τόπον αϋτόν, είναι δάνειον, τό έπήραν οι Ἕλληνες από τούς καθυστερημένους, όπως άποδεικνύεται Λαούς τής Ἀνατολῆς και τήν Αίγυπτον, και τά άλλα γνωστά μυθεύματα, πού κονιορτοποιούνται πλέον από τά Ὀρφικά και τās τελευταίας Ἀρχαιολογικάς άνασκαφάς εις τήν Ἑλλάδα.

Ὅπως δέποτε ή άπάντησις επί όλων αϋτών εύρίσκειται νομιζω εις τās καταγγελίας και τās άποκαλύψεις τής Ἐνρ. Μέρτζ διά τήν Ἑλληνικήν και τήν Παγκόσμιον Προϊστοριαν, πού περιέχονται εις τό βιβλίον μου « Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία», όπου έκτίθεται έπίσης, ότι «αι άρμόδια Ἀμερικανικά ύπηρεσία κατευθυνόμενα, ή έπηρεαζόμενα από γνωστούς πολεμίους του Ἑλληνισμοϋ, πού είναι και σήμερα γνωστοί, τούς Ἑβραϊούς Σιωνιστάς, συστηματικώς άφανίζουν τās άποδείξεις πού ύπήρχον, διά τήν διεϊσδυσιν Ἀρχαιοελλήνων (Ἀργοναυτών, Ὀδυσσέως και άλλων άκολουθως) εις τήν Ἀμερικήν, κατά τήν προϊστορικήν περιόδον, επιδιώκοντες να καταστή-

σουν αδιάβλητον τήν ἀποψιν πού υποστηρίζουν καί προβάλλουν, ὅτι πρῶτος ὁ Κολόμβος μετέβη καί ἀνεκάλυψεν τήν Ἀμερικὴν, μέ προφανή, ἢ μάλλον ἐμφανεστάτην ἐπίδιωξιν, τῆς πλήρους ἐξαφανίσεως παντός ὑπάρχοντος στοιχείου, πού θά ἀποδείκνυεν τὰς διεισδύσεις, τήν δραστηριότητα καί τὰς ἐπιδράσεις, ἀλλὰ καί τήν ὑπεροχὴν καί τήν ἐκπολιτιστικὴν προσπάθειαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς παντοῦ ὅπου ἐνεφανίσθη καί ἔδρασεν, ἀπὸ τὴν ἀνωτάτην Ἀρχαιοτῆτα.

Καί τὰ ἀνωτέρω ἔχουν καταγγελεῖ ἀπὸ τὴν Μέρτζ καί εἰς διεθνή συνέδρια, ὅπως καί ὁ πόλεμος πού διεξάγεται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἀμερικὴν καί τὴν Εὐρώπην, κατὰ τοῦ συνδέσμου τῶν «Ἀμερικανιστῶν», οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουν, ὅτι πρῶτοι οἱ ἈρχαιοἝλληνες ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Καί ὅλα αὐτὰ συνέβαινον καί συμβαίνουν, ἐνῶ οἱ ἡμέτεροι ἀρμόδιοι ἐκάθευδον ἢ καθεύδουν, κοιμοῦνται, ἀφοῦ δὲν ἀντιδρῶν. (βλέπε εἰς τὸ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία» καί τὰς ἐν Ἑλλάδι περιπετείας τῆς Μέρτζ, τοῦ Σχλίμαν παλαιότερα καί ἄλλων).

Καί ὅταν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τὴν Βραζιλίαν ὑπάρχουν πόλεις μέ ἀρχαῖα Ἑλληνικά ὀνόματα καί ἀπειρες ἐπιγραφές εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καί ὅτι τόσον οἱ Ἀργοναῦται ὅσον καί ὁ Ὀδυσσεύς εἶχον μεταβεῖ εἰς τὴν Βόρειον καί Νότιον Ἀμερικὴν, κατὰ τὰς διαπιστώσεις καί τὰς ἀποκαλύψεις τῆς Μέρτζ, ὅταν κτίσματα διάφορα εἰς τὰς περιοχὰς τῶν Ἀζτέκων, τῶν Μάγυας καί τῶν Ἰνκας τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς, ὁμοιάζουν μέ ἀρχαῖα Ἑλληνικά, κυρίως Μυκηναϊκά καί κοσμήματα καί κεραμεϊκὰ εἶναι φανερὰς ἐπιδράσεως ἢ ὁμοιάζουν μέ ἀρχαῖα Ἑλληνικά καί Κρητικὰ καί ὅταν αὐτοῦσιναι Ἑλληνικὰ λέξεις ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Χαβανέζων, ὅπως ἔ φέρθη ἀνωτέρω, δηλαδὴ ἐκεῖθεν τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅταν εἰς τὰς Μπαχάμας ἔχουν ἀνασυρθεῖ πίθοι Κρητικοὶ μέ διπλοῦς πελέκεις καί εἰς τὸ Ρίο-ντέ-Λα-Πλάτα ἀμφορεῖς Ἑλληνικοὶ καί εἰς τὰ εὐρήματα τῶν Ἰνκας ὑπάρχουν ἀντικείμενα μέ διακοσμήσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Μαιάνδρου καί τέλος ὅταν ὁ Χασάπης μέ τὴν ἐρμηνεῖαν τῶν Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως, καθορίζει τὴν Προϊστορικὴν ὑπαρξιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ὅπως ἀποδεικνύεται εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ποίας ἄλλας ἀδιασείτους ἀραγε ἀποδείξεις χρειάζονται οἱ ἀμέριμνοι τουλάχιστον – διὰ νὰ μὴν χρησιμοποίησω τὸ ἐπιθετον καί τὸν χαρακτηρισμὸν πού χρειάζεται εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν περίπτωσιν – πολιτικοὶ καί πνευματικοὶ ἡγέται τοῦ τόπου αὐτοῦ – Ἀκαδημία, Πανεπιστήμια, Πολυτεχνεῖον – διὰ νὰ δραστηριοποιηθοῦν καί νὰ διακηρύξουν εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ὅπου ἔχει διασυρθεῖ καί δυσφημισθεῖ αὐτὴ ἡ Ἀθάνατος, ἡ θαυμασία φυλὴ, τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ὅτι, εἶναι ἐκεῖνο πού ἐξημέρωσε τοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς ἀνέσυρε ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν καί τοὺς ἐξεπολίτισεν, χωρὶς οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν; Ποίας ἄλλας συντριπτικὰς καί ἀδιάψευστους ἀποδείξεις χρειάζονται;

Ἐάν οἱ Ἑβραῖοι Σιωνισταί, οἱ ἀφανεῖς καί φανεροὶ ἐχθροὶ καί διώκται τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Πολιτισμοῦ, ἀπὸ τὴν παναρχαίαν ἐποχὴν, ὅπως ἀποδεικνύεται εἰς τὸ ἀνά χεῖρας βιβλίον μου «ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ» καί εἰς τὸ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία», διέθετον παρόμοια στοιχεῖα, θά εἶχον συνεγείρει τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νὰ δικαιολογήσουν τοὺς ἰσχυρισμοὺς των, ὅτι εἶναι «ἡ ἐκλεκτὴ φυλὴ τοῦ Θεοῦ!». Ἀντιθέτως οἱ σημερινοὶ ἡγέται αὐτῆς τῆς αἰωνίας καί ἀθάνατης Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἢ ὅποια ἐξεπολίτισεν ἀποδεδειγμένως πλέον τὴν ἀνθρωπότητα ὅχι μόνον ἀδρανοῦν καί ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν προβολὴν αὐτῶν τῶν ἐπιτευγμάτων της, ἀλλὰ καί ὑπονομεύουν καί διαλύουν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν μας. Κακοποιοῦν δὲ καί διαφθείρουν μέ ἐξοργιστικοὺς βαρβαρισμοὺς τὴν γλυκυτάτην, τὴν θεῖαν γλῶσσαν μας ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἔχουν δανεισθῆ καί τὰ 25% περίπου τοῦ λεξιλογίου των, αἱ γλῶσσαι ΟΛΩΝ τῶν δῆθεν προηγμένων Ἐθνῶν τῆς ἐποχῆς μας, χωρὶς ὅμως καί οὐδεμίαν ἐξ' αὐτῶν νὰ εἶναι πληρεστέρα, περισσότερον ἐυέλκτος, εὐφώνως, εὐήχος μουσικώτερη καί πλουσιώτερη εἰς ἐκφράσεις ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας, ἐνῶ ταυτοχρόνως προσπαθοῦν νὰ διαστρέψουν καί νὰ παραποιήσουν καί τὴν ἀσύγκριτον Ἱστορίαν μας, μέ τὰς βλακειὰς καί τὰς Ἱστορικὰς ἀνακριβείας καί διαστροφὰς πού διδάσκουν ἀκόμη καί σήμερον (1984) εἰς τὰ Σχολεῖα μας οἱ ἄφρονες, οἱ ἀστοιχείωτοι, οἱ ἡμιμαθεῖς!...

Ἐντροπή!!!... Ἐντροπή!!!... τίποτε ἄλλο!...

Ι.Δ.Π.

Κατωτέρω παραθέτομεν τόν «Πρόλογον» καί ὀλόκληρον τό κείμενον ἀκολουθῶς τῆς ἐξαφανισθείσης εἰς τὰ σκονισμένα χρονοντούλαπα τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν ἀπό τό 1965 διατριβῆς τοῦ Κ. Χασάπη ἐπί τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» καί τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Ἐκτός τῆς “Ἀλμαγέστης” τοῦ Πτολεμαίου, ἀπό τὰ γραπτά τῶν μεγάλων Ἑλλήνων ἀστρονόμων πολύ ολίγα ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν ὑπό ἀδιάφθορον μορφήν. Τά υπάρχοντα κείμενα προέρχονται ἐξ ἀντιγραφῆς ἀρχαιοτέρων, τά ὅποια, ὁμοίως, εἶχον ἀντιγραφή παλαιότερον ἐκ τῶν πρωτοτύπων. Μετά τήν πτώσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, κατά τούς χρόνους τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, οἱ ἀντιγραφεῖς ἦσαν μικροῦ διανοητικοῦ ἀναστήματος, κάποτε δέ μάλιστα παρουσιάζονται ὄχι εὐφυεῖς. Οὕτως ὑπεισηλθον μεγάλα ἀλλοιώσεις εἰς τάς ἀρχαίας ιδέας. Θεωρίαί μὴ δημοφιλεῖς, ὅπως ἡ ἡλιοκεντρική τοῦ Ἀριστάρχου (καί ἡ ὅποια εἶχε καταπολεμηθῆ, ὡς γνωστόν, ἀπό τούς φανατικούς θεολόγους τῆς Ἀναγεννήσεως), ἐσώθησαν χάρις εἰς κάποια τυχαία σχόλια εὐρισκόμενα εἰς κείμενα συγγραφέων, ἀσχετῶν πρὸς τήν Ἀστρονομίαν. Διὰ τοῦτο, ὅσαι ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ιδεῶν ἔχουν τό μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον διὰ τόν σύγχρονον νοῦν, εἶναι ἐκεῖναι ἀκριβῶς, διὰ τάς ὅποιας ἔχομεν καί τάς ὀλιγωτέρας πληροφορίας».

Ταῦτα ἀναφέρει, ἐπί λέξει, εἰς τήν Ἀστρονομίαν του ὁ **Hoyle** (24, 79)¹ καί ἔχονται βεβαίως ἀληθείας. Δέν ἀποτελοῦν ὅμως καί τούς μόνους λόγους, διὰ τούς ὁποίους παρέμεινεν ἄγνωστον καί μάλιστα ἐν πολλοῖς, τό περιεχόμενον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἀστρονομίας. Θά προσθέσωμεν ἀκόμη δυο ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων:

1. Ἐκ τῶν ἐντὸς παρενθέσεως παραπεμπτικῶν ἀριθμῶν εἰς τό κείμενον τοῦ Κ. Χασάπη ὁ μὲν πρῶτος δίδει τόν αὖξοντα ἀριθμὸν τοῦ ἀναφερομένου ἔργου εἰς τήν βιβλιογραφίαν τοῦ Κ. Χασάπη Ἑλληνικοῦ ἢ ξένου, βιβλιογραφία πού εὐρίσκεται εἰς τό τέλος τῆς παρούσης μελέτης τοῦ Κων. Χασάπη, ὁ δὲ δεῦτερος δηλώνει τήν σχετικὴν σελίδα τοῦ ἀναφερομένου ἔργου.

Ἐπίσης τὰ ἐντὸς παρενθέσεως καί χωρὶς ἀριθμούς πρόσθετα κείμενα, συμπληρώσεις, ἢ σημειώσεις καί παραπομπαί ἐντὸς τῶν κειμένων τοῦ Κ. Χασάπη, ἢ παραπομπαί μὲ μαῦρα ἢ λευκά γράμματα μὲ τό σημεῖον * καί ἀριθμὸν, δέν εἶναι τοῦ Κ. Χασάπη ἀλλὰ τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Ὀρφικῶν», διευθυντοῦ τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**» Ἰωάν. Δ. Πασσά, ὅπως παραδείγματος χάριν δεικνύει ἡ πρώτη ὑποσημείωσις τῆς ἐπομένης σελίδος.*¹

Ο πρώτος αναφέρεται εις τό ότι από τής εποχής τής Αναγεννήσεως, όταν ελευθέρως ήρχισε νά γίνεται μία πληρεστέρα έρευνα τών αρχαίων Ελληνικών έργων, τήν όλην πρωτοβουλίαν τής διερευνησεώς των ταύτης ανέλαβον όχι Έλληνες, άλλ' έρευνηταί άλλων έθνικοτήτων, οι όποιοι όμως ήσαν κυρίως φιλόλογοι.★¹

Δυστυχώς, διά λόγους τούς όποίους δέν δύναται νά σταθμίση κανείς εύκόλως, οι έρευνηταί ούτοι παρείδον (παρέβλεψαν) ώρισμένας άληθειας, περιεχομένας εις τά Έλληνικά έργα, πιθανώς δέ τās αντιπαρήλθον, ως έκ τής άδυναμίας του «μή ειδικού», νά τās άναγνωρίσουν (ή νά τās άναγνώσουν και νά τās κατανοήσουν)★².

Ούτως, είναι χαρακτηριστικόν, ότι αύτήν ταύτην τήν ήλιοκεντρικήν ιδέαν του Αριστάρχου (όπως αποδεικνύεται όμως από τά κείμενα, ή ιδέα ήτο τών Ορφικών) δέν τήν ανέκάλυψαν οι φιλόλογοι τήν εύρε όμως και τήν έχρησιμοποίησαν, εμφάνισας αύτήν ως ιδικήν του, όπως απέδειξε τό 1930 ο Ευγένιος Αντωνιάδης (45, 147-4), ένας Πολωνός άστρονόμος γνωρίζων τήν Ελληνικήν. Ούτος ήτο ο Κοπέρνικος, ο όποίος και απέκλήθη από τότε ως θεμελιωτής τής νεωτέρας Αστρονομίας, λόγω τών δήθεν νέων θεωριών του. Και ενώ τό έργον του De revolutionibus orbium coelestium άπεκαλύφθη πλέον ως μία συρραφή χωρίων αρχαίων Έλληνικών κειμένων, δυστυχώς και μέχρι σήμερα (1965★²) εις τά έγχειρίδια Κοσμογραφίας τών σχολείων τής Ελλάδος, (άλλά και διεθνώς) γίνεται έξακολουθητικώς λόγος περί «Κοπερνικείου» ήλιοκεντρικού συστήματος, αλλά και του Ιστορικού ψεύδους, ότι «οι Φοίνικες ήσαν αρχαιότεροι τών Ελλήνων». Και είναι τουτο τόσον περισσότερον λυπηρόν, διότι όχι μόνον ύπάρχουν, αλλά συνεχώς και προστίθενται εις τήν βιβλιογραφίαν τής ιστορίας τής Αστρονομίας έργα άποδοκιμάζοντα τόν Κοπέρνικον. Και ή άπόδειξις: «Πιθανώς, λέγει ο Couderc (16, 79), διά νά αποδεχθοϋν οι σύγχρονοι του τήν έπαναστατικήν θεωρίαν του, ο Κοπέρνικος ανεζήτησεν εις τούς Έλληνας τās ιδέας, αι όποιαι έπλησιαζον περισσότερον εις τήν ιδικήν του. Έν τούτοις, προξενεί έκπληξιν, ότι ο Κοπέρνικος δέν άνέφερεν εις τό βιβλίον του τόν πραγματικόν πρόδρομόν του, τόν Αρισταρχον, του όποίου ή μεγαλοφυΐα ήτο ίση μέ τήν ιδικήν του: πλήν όμως, εις τό χειρόγραφόν του ύπάρχει περικοπή, διαγραφείσα, που άναφέρει τήν κίνησιν τής γής κατ' Αρισταρχον και Φιλόλαον». Η περικοπή αύτη, ή όποια μαρτυρεί τήν θλιβεράν άλήθειαν, είδε τό φώς μόλις τό 1873, δηλαδή 333 έτη μετά τόν θάνατον του Κοπερνίκου, δέν τήν ανέκάλυψαν δέ, και πάλιν, οι φιλόλογοι τής Δύσεως.

Ο δεύτερος λόγος, διά τόν όποιον παρέμειναν άγνωστοι αι αρχαία Έλληνικά ιδέαι επί τής Αστρονομίας, σχετίζεται πρός ήμας τούς ίδιους τούς Έλληνας. Διότι, όλίγον χρόνον πρό τής άπελευθερώσεως από τόν Τουρκικόν ζυγόν, οι περί τόν Αδαμ. Κοραήν ήρχισαν νά έκδίδουν και νά σχολιάζουν τά αρχαία Έλληνικά έργα. Έκτοτε, αν και παρήλθον 150 έτη, δυστυχώς, δέν έχουν ακόμη έκδοθή εις τήν Ελλάδα όλα τά αρχαία Έλληνικά κείμενα. Χαρακτηριστικόν παράδειγμα αποτελοϋν τά «Ορφικά», χωρίς νά είναι και τό μόνον. Οι ξένοι έξακολουθοϋν νά έχουν τό προβάδισμα εις τήν έκδοσιν και τήν σχολίαν τών κειμένων. Ημείς άρκούμεθα, εν πολλοίς, νά δεχώμεθα ό,τι ειπον οι άλλοι διά τούς προγόνους μας και δέν διστάζομεν νά επαναλαμβάνωμεν ό,τι λέγει ο τυχών άμαθής έκ τών ξένων σχολιαστών, χωρίς πολλάκις νά έλέγχωμεν

★¹ (Τά αύτά γράφει και εις τόν «Πρόδρομον» τής «Έλληνικής Βιβλιοθήκης» ο Αδαμάντιος Κοραής (έκδοσις Φιρμινίου Διδότου (DIDOT), Παρίσιοι 1805).

★² (Άλλά και σήμεραν 1984 γίνεται και συνεχίζεται τό ίδιον)

τάς απόψεις του, αδιάφορον εάν είναι αὐται, ὅπως συμβαίνει συνήθως, καί ἐναντίον μας!!

Ἄλλ' ἡ εὐθύνη μας δεν σταματᾷ οὔτε ἐδῶ. Διότι, τό πολυστόχαστον καί πολυσύνθετον ἀρχαῖον πνεῦμα δέν εἶναι δυνατόν νά γίνη εὐκόλως ἀντιληπτόν ἀπό τούς μὴ ἐπαίοντας (κατηρτισμένους), αἱ δέ φιλότιμοι προσπάθειαι τῶν Ἑλλήνων φιλολόγων δέν ἐπαρκοῦν. Δέν εἶναι δυνατόν π.χ., φιλόλογος, μὴ γνωρίζων Ἀστρονομίαν, νά ἐπιδοθῆ εἰς τήν σχολίαν τῆς «Ἀλμαγέστης» τοῦ Πτολεμαίου, ἢ ἀκόμη καί τοῦ «Τιμαίου» τοῦ Πλάτωνος. Οὕτω, παρέμειναν μέχρι σήμερον, δυστυχῶς, τελείως ἀνεξερευνήτα ἀρκετά ἔργα ἀρχαίων Ἑλλήνων καί ἡ σοφία τῶν προπατόρων μας ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἀγνωστος, παρά τήν ὑπαρξίν γραπτῶν μνημείων (ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπό τὰ Ὀρφικά).

Τό γεγονός τοῦτο εἶχε καί μίαν ἀκόμη σπουδαιότεραν συνέπειαν. Ἐνῶ ἀλλαχοῦ ἐπεστρατεύθησαν μαθηματικοί καί ἀστρονόμοι διά νά μελετήσουν Ἀσσυροβαβυλωνιακάς πινακίδας καί παπύρους Αἰγυπτιακοῦς, ἢ κείμενα Ἰνδικά, πρός ἐξακρίβωσιν τῶν γνώσεων τῶν ἀρχαίων αὐτῶν λαῶν, ἀλλά καί διά τήν χρονολόγησιν τῶν ἐπιτευγμάτων των (τῶν ὧσων εἶχον ἐπιτύχει) καί τῆς ἐν γένει ἱστορίας των, βάσει ἀστρονομικῶν μεθόδων, ἡμεῖς παρεδέχθημεν ἀνεπιφυλάκτως ὅσα ὑπεστήριξαν Ἕξνοι συγγραφεῖς, (διά τήν χώραν μας), ὅτι δηλαδή βάρβαρα καί μάλιστα μὴ Ἑλληνικά φύλα κατώκουν τήν Ἑλλάδα πρό τοῦ 1100 π.Χ. καί ὅτι ἡ Ἑλληνική ἱστορία ἤρχιζε μόλις ἀπό τοῦ 876 π.Χ. καί μάλιστα κατά τρόπον ὅλως παράδοξον καί ἀνεξήγητον, διά τῆς ἐμφανίσεως ἐνός θαύματος, τό ὁποῖον ἐξεδηλώθη εἰς τόν ἐπόμενον καί τόν μεθεπόμενον αἰῶνα· διά τοῦ θαύματος τῆς Ἰωνικῆς καί τῆς Πυθαγορείου ἀστρονομικῆς σχολῆς καί τῶν μεγάλων σοφῶν. **Ὅλα, τά προ τούτων, ἐλογίσθησαν ὑπό τῶν Ἕξνων δῆθεν ἐρευνητῶν, ὡς μῦθοι καί ἐπιστεῦθη ὅτι ἡ σοφία τελείως ξαφνικά ἐνεφανίσθη τόν 7ον αἰῶνα!** Καί δέν εἶχον παρέλθει παρά μόνον δέκα τρία περίπου ἔτη, (ὁ Χασάπης γράφει τό 1965) ὅταν, μετά τήν ἀνάγνωσιν τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β', **οἱ Ἕξνοι καί πά. ἰν ἀπεφάσισαν νά ἀναγνωρίσουν, ὅτι ἡ Ἑλληνική ἱστορία ἀρχίζει τουλάχιστον 400 ἔτη πρὶν (15, 169), ὅτι οἱ Μυκηναῖοι καί οἱ Κρήτες ἦσαν Ἕλληνες καί ὄχι... Ἐτροῦσκοι (15, 27, 37, 43, 52) καί ὅτι τὰ γραπτὰ κείμενα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καλύπτουν περίοδον 33 αἰῶνων (14, 493), ὅσων, πλήν (ἴσως) τῆς Σινικῆς, (Κινεζικῆς) δέν καλύπτει καμμία ἄλλη γλῶσσα τοῦ κόσμου***³.

Ἐπ' αὐτάς, λοιπόν, τάς συνθήκας ἀπηξιώσαμεν (οἱ Ἕλληνες) νά ἐρευνησωμεν ὅ,τι εἶχομεν ὡς κληρονομίαν μας, ὅ,τι ἡμεῖς καί μόνοι καί περισσότερον παντός ἄλλου ἠδυνάμεθα νά διερευνησωμεν καί ἀδιαμαρτυρητῶς ἐδέχθημεν νά ταφή εἰς τήν ἀφάνειαν τό Ἑλληνικόν πνεῦμα καί γενικώτερον ἡ Ἑλλάς, ἢ πρό τοῦ 8ου αἰῶνος, λογισθέντων ἀκόμη καί αὐτῶν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, ὡς διαλαμβανόντων (περιεχόντων) μυθεύματα*⁴.

*³ (Σημειωτέον ὅτι ὁ διάσημος Γερμανός φιλόλογος Ἐρμάν Ντίλς εἰς τό σπουδαιότατον ἔργον του «Προσωκρατικοί» καί εἰς τό ἄρθρον Ὀρφεύς - σελίς 3 - ἀναφέρει ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες καί οἱ Ὀρφικοὶ ὄχι μόνον ἐγνώριζον γραφήν, ἀλλά καί ἔγραφον τάς παρατηρήσεις καί τά διανοήματα των ἐπὶ λεπτῶν σανίδων, αἱ ὁποῖαι προφανῶς ἀνεγράφοντο, ὅταν ἤρχιζαν νά φθειρῶνται, ὅταν δέ τελικῶς κατεγράφησαν ἐπὶ Πεισιστράτου καί Ἰπάρχου τὰ κείμενα αὐτά, τὰ ἐπὶ σανίδων γραμμένα ἐγκατελείφθησαν προφανῶς ὡς ἄχρηστα (τό σημαντικόν αὐτό δεδομένον εἶχε διαφύγει καί τοῦ Κων. Χασάπη).

*⁴ Ἀπειρία ἱστορικῶν προλήψεων καθιερωμένων καί ἀδιασείστων μέχρι πρό τινας, ὅπως καί πλῆθος ἀρχαίων καί νεωτέρων συγγραφέων, ἐρμηνευτῶν, σχολιαστῶν καί λεξικογράφων ὑπάρχουν, οἱ ὁποῖοι διετύπωσαν ἢ διατυπώνουν θεωρίας καί ἀπόψεις ἀσυστά-

Εἰς τὴν διατριβὴν ταύτην περιλαμβάνεται ὅ,τι προκύπτει διὰ τὰς ἀρχαίας ἀστρονομικὰς γνώσεις καὶ ἰδέας, τὰς ἀναγομένης εἰς τὴν Β΄ π.Χ. χιλιετηρίδα καὶ παλαιότερον, ἀπὸ τὴν σπουδὴν τῶν ἀνεκδότων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ οὐδέποτε σχολιασθέντων ἀστρονομικῶς Ὀρφικῶν Ὑμνων μίᾳ σπουδῆς, ἡ ὁποία ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦτο δὲν ἔχει γίνεαι καὶ οὐδαμοῦ ἄλλοῦ μέχρι σήμερον (διεθνῶς). Εἶναι δὲ αἱ ἰδέαι καὶ αἱ γνώσεις αὗται «ἐκ τῶν λίαν ἐνδιαφερουσῶν τὸν σύγχρονον νοῦν», ὅπως ἀκριβῶς λέγει ὁ Hoyle. Μόνον ὅτι δὲν εἶναι πτωχαί, ἀλλ' ἀντιθέτως λίαν πλούσιαι★⁵.

Κ.Σ. ΧΑΣΑΠΗΣ

Ἀστρονομικὸς Σταθμὸς Πεντέλης 1967

τους, αὐθαιρέτους, σκοπίμως ἀστηρίκτους καὶ καταφανῶς ἀναληθεῖς, σχετικῶς μὲ τὴν γλῶσσαν τῶν διαφόρων παναρχαίων φύλων τῶν Ἀρχαιοελλήνων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων τῶν Ἱστορικῶν χρόνων. Ἡ ἐπιδίωξις ἦτο καὶ εἶναι προφανῆς. Κατεπολέμησαν τὴν γνησιότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἢ μᾶλλον προσεπάθησαν καὶ προσπαθοῦν ἀκόμη νὰ ἀποδείξουν μὲ ἐπιχειρήματα λαμβανόμενα ἀπὸ τα γλωσσικὰ ἰδιώματα τῶν παναρχαίων καὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἦσαν αὐτόχθονες εἰς τὸν τόπον πού ἐνεφανίσθησαν καὶ ὑπάρχουν, ἀλλὰ προήλθον, ἐφθασαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὸν Βορρᾶν καὶ τὴν Ἀνατολήν - αἱ ἐξανεμισθεῖσαι θεωρίαι περὶ Ἰνδοευρωπαίων κ.τ.λ. (βλέπε καὶ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία») - μὲ ἰσχυροτέραν ἀπόδειξιν, ὅπως ἐπίστευον, τὴν ξενικὴν καταγωγὴν τῆς γλώσσης.

Εὐτυχῶς ἀπὸ τὴν ἀνάλυσιν - τὴν ἐξήγησιν - τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως», πού ἐγινε ἀπὸ τὸν Κ. Χασάπη καὶ ἀπὸ τὴν παράθεσιν ὄλων τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, πού ἀκολουθεῖ μετὰ τὰ κείμενα τοῦ Κ. Χασάπη, ὄχι μόνον ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων τῆς χώρας αὐτῆς, τῶν Ἑλλήνων, εἶναι μὲ διαφόρους ἐκφραστικὰς παραλλαγὰς, ἡ ἴδια γλῶσσα, πού ὠμιλεῖτο ἀνεκαθεν εἰς τὴν χώραν αὐτήν, διότι παναρχαία ἀδιατάρακτος καὶ ἀμετακίνητος ὑπῆρξε καὶ εἶναι ἡ φυλὴ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν χώραν πού κατοικοῦσαν καὶ κατοικοῦν, ἀλλὰ καὶ κωνιορτοποιοῦνται ὄλοι αὐταὶ αἱ προσπάθειαι, πού ὑπεστήριζον ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐστεροῦντο παλαιότερον γραφῆς, ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν εἰσῆχθη ἐξώθεν, ἀφοῦ καὶ οἱ ἴδιοι ἦλθον ἀπὸ ἄλλας χώρας καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰς ἀπόψεις αὐτὰς τῶν ξένων καὶ ὅτι καὶ τὰ γράμματα τὰ ἔλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Φοίνικας, ὅπως καὶ ὄλοι αἱ ἄλλαι παραποιήσεις, διαστρεβλώσεις, παραλείψεις καὶ κακοποιήσεις τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καὶ Ἱστορίας. (Λεπτομερέστερον βλέπε σχετικῶς «Προϊστορίαν», Τόμον «ΕΛΛΑΣ», Γ μέρος καὶ Εἰσαγωγὴν Τόμου «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καὶ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία»).

★⁵ Φοβερὰ καὶ ἀπίστευτος εἶναι ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ κατηγορία τοῦ ἀειμνήστου συνεργάτου μου Κ. Χασάπη κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων τῆς νεωτέρας καὶ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ φυσικὰ ἐναντίον ἐκείνων πού ἐκυβέρνησαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν. Ἡ ἀμάθεια τῶν πρώτων συναγωνίζεται, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐργασία, ἡ ἐκδοσις αὐτῆ, τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν - δὲν διστάζομεν νὰ τὴν χαρακτηρίσομεν - ἀσυνειδησίαν, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, τῶν δευτέρων καὶ μετὰξὺ αὐτῶν τοῦ ἐξόχου Ἕλληνος καὶ πατριώτου Ἐλευθ. Βενιζέλου, ὁ ὁποῖος παρὰ τὴν θυελλώδη ἀπασχόλησίν του μὲ τὴν πολιτικὴν, εἶχεν ἀνεύρει καὶ διαθέσει καιρὸν διὰ τὴν μετάφρασιν καὶ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Θεουκιδίδου.

Θύμα δὲ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῆς τῶν ἡμετέρων καὶ κυρίως τῶν ξένων ὑπῆρξε καὶ εἶναι ἡ Ἑλλάς καὶ οἱ Ἕλληνες, ἀφοῦ οἱ διάφοροι ξένοι δὲν ἐδίστασαν, παραποιοῦντες καὶ διαστρέφοντες τὰς παραδόσεις, ἢ παραμερίζοντες καὶ ἀγνοοῦντες τὰ ἀρχαία κείμενα καὶ τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς καμμίαν ἀντίδρασιν τῶν ἰδικῶν μας νὰ ἀμφισβητήσουν τὸ γεγονός, πού ἀποδεικνύεται ἀδιασείστως ἀπὸ τὰ «Ὀρφικά», ὅτι ἀνευ τῶν Ἑλλήνων, ὄλα τὰ Ἔθνη παλαιὰ καὶ νεώτερα θὰ ἦσαν ἀκόμη βυθισμένα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας!...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εἰς τοὺς «Ὑμνοὺς τοῦ Ὀρφέως»*

Α' Ὀ Ὀρφεύς. Δέν θά ἀναφερθῶ εἰς τό ἀκανθῶδες θέμα τῆς ἱστορικότητος τοῦ Ὀρφέως¹, ἀλλά καί δέν παραλείπω νά ἀποσαφηνίσω τήν θέσιν, τήν ὁποίαν λαμβάνω ἐπί τούτου. Τήν ἀποψιν, ὅτι ὁ Ὀρφεύς ὑπῆρξε καί μάλιστα ὅτι ἐζησε πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, τουλάχιστον δέ κατὰ τὰ μέσα τῆς Β' χιλιετηρίδος π.Χ., οὐδεὶς πλέον δύναται νά ἀμφισβητήσῃ. Τήν θέσιν ταύτην θά στηρίξω δι' ὅσων θά λεχθοῦν ἀναφορικῶς, πρὸς τήν ἡλικίαν τῶν Ὀρφικῶν Ὑμνων ὅπως αὕτη προσδιορίζεται ἀστρονομικῶς εἰς τό τελευταῖον κεφάλαιον★¹ (αὐτῆς τῆς μελέτης).

Ἐνταῦθα θά περιορισθῶ εἰς μίαν πολὺ περιληπτικὴν ὑπόμνησιν τῶν περὶ Ὀρφέως ἀρχαίων πληροφοριῶν.

Ἐγεννήθη εἰς τήν Πίμπλαν τῆς Πιερίας, παρά τὰς βορειοανατολικὰς ὑπωρείας (πρόποδας) τοῦ Ὀλύμπου (Στράβων VIII 330 καί X 47) καί ἐλέγετο Θράξ, ἐπειδὴ ἡ περιοχὴ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου ὠνομάζετο τότε Θράκη★².

★ Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, αἱ ὑποσημειώσεις μὲ ἀριθμὸν καί χωρὶς ἀστερίσκον ἀνήκουσιν εἰς τὸν Κ. Χασάπην, ἐνῶ αἱ ὑποσημειώσεις μὲ ἀστερίσκον καί μικρὸν ἀριθμὸν, ὅπως καί αἱ ἐντὸς τῶν κειμένων τοῦ Χασάπῃ παρενθέσεις, εἶναι τοῦ συγγραφέως τοῦ ἀνά χειρας ἔργου.

1. Πλέον τῶν τριάκοντα συγγραφέων, οἱ ὅποιοι κατανέμονται εἰς ὄλους τοὺς χρόνους τῆς ἀρχαιότητος, ὁμιλοῦν περὶ τοῦ Ὀρφέως, ὡς προσώπου ὑπάρξαντος καί παραθέτουν ἀποσπάσματα τῆς διδασκαλίας του. Αὐτὸ καί μόνον ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπὸ μερικῶν ἀμφισβητήσις τῆς ἱστορικότητος του εἶναι ἐντελῶς ἀστήρικτος. (Δύναται δέ νά ἀνεύρη ὁ ἐπιθυμῶν πάντας τοὺς συγγραφεῖς αὐτοὺς εἰς τὰ «Ὀρφέως ἀποσπάσματα» καί ἐντὸς τῶν ἀρχαίων κειμένων πού δημοσιεύονται ὅλα κατωτέρω).

★¹ (Ὅπως θά καταδειχθῇ ἐν τούτοις καί ἀπὸ τὰ δημοσιευόμενα κείμενα ὄλων τῶν Ὀρφικῶν καί ὁ Κ. Χασάπης σφάλλει καί αὐτὸς εἰς τό θέμα τῆς χρονολογήσεως τοῦ Ὀρφέως καί τῶν Ὀρφικῶν, ἢ μᾶλλον δέν ἐτόλμησε νά γράψῃ ὀλόκληρον τήν ἀλήθειαν, διότι ἐφοβήθη προφανῶς καί αὐτὸς νά ἐλθῃ εἰς πλήρη ἀντίθεσιν μὲ τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι μὲ μεγίστην ἐπιφύλαξιν καί ἀρκετὰ διστακτικὰ πάντοτε, ὅπως καί ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ἀρνοῦνται ἀκόμη νά ἀποδεχθοῦν τὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς παναρχαίας ὑπάρξεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς εἰς τὸν ἴδιον χῶρον, πού ὑπάρχει καί σήμερον).

★² (Συνεπῶς, σκοπὶμῶς ἢ ἀπὸ ἀγνοίαν διάφοροι ξένοι νεώτεροι σχολιασταὶ μεταθέτουν τὸν τόπον καταγωγῆς τοῦ Ὀρφέως εἰς τήν σημερινὴν Θράκην, ἀγνοοῦντες σκοπὶμῶς τό

Κατά τόν Ἑλλάνικον (485-405 π.Χ.) εἶναι πρόγονος τοῦ Ὀμήρου² καί κατά τόν Εὐσέβιον (265-339 μ.Χ.) ἐγεννήθη 85 ἔτη πρό τῆς καταστροφῆς τῆς Τροίας. Ἐπειδή δέ, ὡς ἀπεδείχθη διά τῆς μεθόδου τοῦ ἄνθρακος 14 (C¹⁴), ἡ ἄλωσις τῆς Τροίας ἐγένετο τό 1183 π.Χ. (σφάλμα χρονολογικόν) ὁ Ὀρφεύς πρέπει νά ἐγεννήθη, κατ' Εὐσέβιον, τό 1268 π.Χ. δηλαδή 40 περίπου ἔτη πρό τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας (1225 π.Χ.)³.

Ἐταξίδευσεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐμυθήθη ὑπό τῶν ἱερέων τῆς Μέμφιδος εἰς τήν Αἴγυπτιακὴν σοφίαν (πληροφορία σκοπίμως παραποιημένοι, ἀσύστατοι καί ἀνυπόστατοι, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κειμένων κατωτέρω, ἀφοῦ εἰς τόν στίχον 44 καί 104 τῶν « Ἀργοναυτικῶν » σαφέστατα ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Ὀρφεύς μεταβάς εἰς τήν Αἴγυπτον καί τήν Λιβύην, ὄχι μόνον δέν ἐδιδάχθη, ἀλλά ἀντιθέτως, διεκέρυξεν - «ἐξελόχευσε» - ἐδίδαξεν, τόν ἱερόν λόγον), ἐν συνεχεία δέ κατὰ Διόδωρον (V, 64), μετέβη εἰς τήν Κρήτην, ὅπου ἐδιδάχθη ὑπό τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. Ὅπως λέγει ὁ Ἡρόδοτος (II, 81) καί ὁ Ἀπολλόδωρος (1, 15), ἐπιστρέψας εἰς Θράκην εὔρε (εἰσήγαγεν;) καί τὰ Διονύσου μυστήρια, ἔχων προηγουμένως δεχθῆ τήν ἐπίδρασιν τῆς Αἴγυπτιακῆς λατρείας³.

² Ἐζησε καί ἔδρασεν εἰς τήν περιοχὴν τῶν Λειβήθρων⁴. Ἀναφέρεται ὅτι ἐφο-

ἀναφερόμενον καί ἀπό τόν Τζέτζην εἰς τόν «Λυκόφρωνα» ὅτι «... κατώκει περί τόν Ἐλικῶνα καί τόν Λειβήθριον...» - «Λυκόφρων» σελίς 276, ἔκδοσις Ρώμης 1803, εἰς σχόλια πρώτη στήλη). Ὁ Διόδωρος (11, 64) λέγει ὅτι ἦτο υἱός τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Οἰάγρου, τοῦτο δέ ἐπιβεβαιοῦται καί εἰς τὰ « Ἀργοναυτικά », ὅπου λέγεται: « Ὀρφεῦ, Καλλιόπης τε καί Οἰάγρου φίλε «εὐρε» (77), ἀλλά, καί εἰς τό Ἀποσπασμάτιον 32 (ἀνέκδοτα Ὀρφέως, πού παρατίθεται ἐν γός τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν λέγεται: « Ὀρφεύς ὁ παῖς Οἰάγρου ») (ὅπως καί εἰς τήν τελευταίαν παράγραφον τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Ὀρφεύς ἀναφέρει ὅτι ἐγεννήθη ἐπάνω εἰς τό κρεβάτι τοῦ μεγαλόκαρδου Οἰάγρου) μέσα εἰς τό ξακουστόν σιγήλιον εἰς τὰ Λειβηθρα). (Βλέπε καί ἄρθρον « Ὀρφεύς » εἰς «ΩΓΥΓΙΑΝ» Σταγειμίου Ἀθ. Τόμος Δ, (σελίδες 45-48) ἔκδοσις Βιέννης 1818).

2. « Ἑλλάνικος δέ καί Δαμάσκης καί Φερεκύδης εἰς Ὀρφέως τό γένος ἀνάγουσι τοῦ Ὀμήρου » (Πρόκλου, Βίος Ὀμήρου 26, 14).

³ (« Ὅλα αὐταί αἱ ἡμερομηνίαί πού εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ Χασάπης ὅταν συγκριθοῦν μέ νέα Χετταϊκά κείμενα καί ἄλλα νεώτερα καί σύγχρονα δεδομένα δέν εὐσταθοῦν πλέον διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ Τρωϊκός πόλεμος ἐγένετο κατὰ τὰ μέσα τοῦ 15ου αἰῶνος π.Χ. καί ὄχι κατὰ τό 1183 π.Χ., ὅπως μέχρι σήμερον ἐπιστεῦετο (βλέπε σχετικῶς καί ἐμπειριστατωμένην μελέτην τοῦ Παν. Κ. Γεωργουτζοῦ δημοσιευθεῖσαν εἰς τό Περιοδικόν «Πλάτων» καί ἐκδοθεῖσαν εἰς ἀνάτυπον τό 1980 ὑπό τόν τίτλον « Ἡ σχέση τῶν Μεσσηνίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καί τοὺς Ἴωνας », σελίς 19).

3. « Τὴν μὲν γάρ Ὀσίριδος τελετὴν τῆ Διονύσου τὴν ἀρχὴν εἶναι, τὴν δέ τῆς Ἰσιδος τῆς Δήμης τῶς ὁμοιοτάτην ὑπάρχειν, τῶν ὀνομάτων μόνον ἐνηλλαγμένων », λέγει ὁ Διόδωρος (1,23,2 αἰ 96 4). Χωρὶς βεβαίως νά προσθέτει ὅτι αἱ μυστηριακαὶ αὐταὶ τελεταὶ εἶχον μεταφερθεῖ εἰς χρόνους π.π. ἀρχαίους, ἀπὸ τῆν Ἑλλάδα εἰς τήν Αἴγυπτον (ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἐκ τῶν στίχων 44 καί 102-104 τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ὀρφεύς μεταβὰς εἰς τήν Αἴγυπτον καί τήν Λιβύην «ἐξελόχευσε», ἐδίδαξε, διεκέρυξε τόν ἱερόν λόγον. Καί συνεπῶς ἡ πληροφορία αὕτη ὄχι μόνον εἶναι ἀσύστατος, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, ἀλλά ἀντιθέτως ὑπάρχουν ἀποδείξεις πού ἀναφέρονται κατωτέρω εἰς τὰ σχόλια καί τὰς παραπομπάς, ὅτι αἱ παραδόσεις τῶν Ὀρφικῶν συνέτειναν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν Αἴγυπτίων, ὅπως καί ὅλων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς. (βλέπε καί Προϊστορίαν Τόμου «ΕΛΛΑΣ» Γ' μέρος καί Τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς», Εἰσαγωγὴν τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί βιβλίον μου « Ἡ Ἀθηνικὴ Προϊστορία »).

4. Ὅπως ἀναφέρει ὁ Τζέτζης (Εἰς «Λυκόφρωνα» 275 « Ἐπεὶ περ Ὀρφεύς, ἀρχὴ καί πατὴρ ἀρχῶν τῶν ποιητῶν, κατώκει περί τόν Ἐλικῶνα καί τόν Λειβήθριον, ἐμυθολογήθη, ὡς αἰετοὶ περὶ τοὺς ἐκέισε τόπους οἰκοῦσι καλούμενοι Λειβηθριάδες καί Πιμπληιάδες ») (ἐκ τῆς γενετήριας τοῦ Πιμπλας ἢ Πιμπλειᾶς). Καί ὁ Τζέτζης συνεχίζει ὡς πρὸς τὴν

νεύθη από τās Θράσας (γυναίκας τῆς Θράκης) καί ἐτάφη εἰς τὴν ἼΑντιόσαν, τὸ σημερινόν χωρίον Γαβαθᾶ τῆς Λέσβου ἢ εἰς τὰ Λειβηθρα, τὴν σημερινὴν Λεπτοκαρυάν, παρά τὸν ἸΟλυμπον, ὅπου ἐσώζετο ὁ τάφος του ἀκόμη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μ. ἸΑλεξάνδρου, φέρων ἐπ' αὐτοῦ καί «ξόανον» ἐκ κυπαρίσσου. ἸΟπως ἀναφέρει ὁ Πausανίας (X 7), ὅταν βραδύτερον μετ' ἐφέθησαν τὰ ὄστα του εἰς τὸ Δίον τῆς Πιερίας, πλημμυρίας ὁ ποταμὸς Σῆς, ὁ σημερινὸς Ζηλιανᾶς, κάτεπόντισε τὰ Λειβηθρα, ὁπότε ἐξηφανίσθη καί ὁ τάφος τοῦ ἸΟρφέως.

Β' ἸΟ ἸΟνομάκριτος καί τὰ «ἸΟρφικά». Μεταξύ τῶν ἐτῶν 527 καί 514 π.Χ., ἄρχει εἰς τās ἸΑθήνας ὁ υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου ἸΟΙππάρχος. Οὗτος συνεκρότησεν ἐπιτροπὴν, ἢ ὁποία ἀνέλαβε τὸ ἔργον τῆς συγκεντρώσεως ὄλων τῶν ἸΟρφικῶν, δηλαδὴ ὄλων τῶν παραδιδομένων, μέχρι τότε, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, πνευματικῶν δημιουργημάτων τοῦ ἸΟρφέως καί τῶν μαθητῶν του, σπουδαιότερος τῶν ὁποίων ὑπῆρξε ὁ Μουσαῖος⁵, ὁ πρῶτος γνωστὸς ἸΟΕλλην ἀστρονόμος⁶ τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος. (Καί εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν διαφέρει τοῦ Χασάπη ἢ πληροφορία τοῦ Ντίλς - «Προσωκρατικοί», Τόμος Α, σελίς 3) ὅτι οἱ πανάρχαιο ἸΟἝλληνες ἐγραφον τὰ διανοήματά των καί ἐπὶ λεπτῶν σανίδων).

ἸΟΕκ τῶν πρωτοστατούντων μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἸΟἩρόδοτος (VII 6), ἦτο ὁ ἸΟνομάκριτος (560-490 π.Χ.) καί κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ Κέρκωψ καί Βροντίνος, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ὁ Κλήμης ὁ ἸΟΑλεξανδρεὺς (Στρωματεῖς I κεφ. 21, 131, 3-5). ἸΟΟ ἸΟνομάκριτος μάλιστα εἶχε μίαν αὐθεντικότητα ὡς συλλογεύς, διότι παλαιότερον ὁ πατὴρ τοῦ ἸΟΙππάρχου, ὁ Πεισιστρατος, εἶχεν ἀναθέσει εἰς αὐτόν τὴν συγκέντρωσιν καί καταγραφὴν καί τῶν ἸΟΟμηρικῶν ἐπῶν.

Παρά ταῦτα, ὁ διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου Λάσος ὁ ἸΟΕρμιονεὺς, κατηγορήσεν τὸν ἸΟνομάκριτον, ὅτι εἰς τὴν ἐνεργουμένην συλλογὴν τῶν ἸΟρφικῶν παρενέβαλε καί μερικοὺς ἸΟιδικοὺς του στίχους, οἱ ὁποῖοι ἀνεφέροντο εἰς τὴν καταβύθισιν κάποιων νήσων πλησίον τῆς Λήμνου. Τόσον δὲ μεγάλη σημασία ἀπεδόθη εἰς τὴν ἐν λόγω παρεμβολήν, ὡστε, ὅπως λέγει ὁ ἸΟἩρόδοτος (VII 6), διὰ τούτο καί μόνον ὁ ἸΟΙππάρχος ἐξώρισεν τὸν ἸΟνομάκριτον. Τό ἐν λόγω γεγονός ἐπιτρέπει νά ἐκτιμῶσωμεν τὸν βαθμὸν ἀκριβείας τῶν διασωθέντων ἸΟρφικῶν κειμένων, ὡς πρὸς τὴν παναρχαίαν μορφήν των καί ὡς πρὸς τὸ ἀρχικόν των περιεχόμενον. ἸΟἩ ἀκρίβεια αὕτη, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, δύναται νά θεωρηθῆται τοῦλάχιστον ἀνάλογος πρὸς ἐκείνην τῶν διασωθέντων ἸΟΟμηρικῶν ἐπῶν, ὡς πρὸς τὴν ἀρχικὴν των μορφήν, ἐπειδὴ φαίνεται

καταγωγὴν τοῦ ἸΟρφέως: «Τούτο δὲ ἸΟρφεὺς σαφέστερον παραδείκνυσι: Λειβῆθριος γάρ, ὦν, φησί: Νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Λειβηθριάς, ἐννεπε Μούσα» καί προσθέτει: «Φησί γάρ ἐκεῖνος (ὁ ἸΟρφεὺς), Λειβῆθριος ὦν: νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Κωνσταντίας ἐννεπε Μούσα» (βλέπε εἰς «ἸΟΑποσπασμάτια» 45, 46, εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον καί μετάφρασιν).

5. ἸΟὍτι ὁ Μουσαῖος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ ἸΟρφέως, ὅπως τὸν χαρακτηρίζει καί ὁ Πausανίας (X 7,1) προκύπτει σαφῶς καί ἐκ τῆς παραινετικῆς τοῦ ἸΟρφέως «εὐχῆς πρὸς Μουσαῖον» ἢ ὁποία προτάσσεται τῶν ἸΟρφικῶν ἸΟἕμνων. Διὰ τούτο πρέπει νά λογίζεται ὡς ἐτελὼς ἀσθήρικτος ἢ πολὺ μεταγενεστέρα (200 μ.Χ.) ἀποφῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συγγραφέως Κλήμεντος τοῦ ἸΟΑλεξανδρέως (B Στρωματεῖς I), κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μουσαῖος ἦτο διδάσκαλος τοῦ ἸΟρφέως. ἸΟἌλλωστε καί ὁ σύγχρονος τοῦ Κλήμεντος ἸΟΕρμίας λέγει «Ὅρως πῶς ὁ ἸΟρφεὺς... ἐρωτικώτατός τε ἐστίν, ὡς αὐτὸς λέγων φαίνεται πρὸς τὸν Μουσαῖον καί προτεινῶν αὐτῷ τὰ θεῖα ἀγαθὰ καί τελειῶν αὐτόν».

6. ἸΟἘξ ἄλλου, ὅτι ὁ Μουσαῖος ἦτο ἀστρονόμος ὡς ἀναφέρεται καί εἰς ὠρισμένας ἸΟιστορίας τῆς ἸΟΑστρονομίας (3,96) προκύπτει δὲ καί ἀπὸ τὸ ποίημα «Διαθηκαί» τοῦ ἸΟρφέως, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν πραγματικότητα ἐγραψεν ὁ ἸΟΑριστόβουλος (Εὐσεβίου, Ευαγ. παρασκ 3, 12), ὅπου ὁ ἸΟρφεὺς ἀπευθύνεται πρὸς τὸν «υἱόν» του (τὸν πνευματικόν) Μοισίον ὡς εἰς ἐπαίοντα (κάτοχον, γνώστην) τῆς ἸΟΑστρονομίας (40, 451).

ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς καταγραφῆς τῶν κειμένων θά ὑπῆρχον πολλοὶ ποῦ θά ἤδυναντο νά ἐλέγξουν τὴν ἀκρίβειαν αὐτῶν.

Διότι οὐδεὶς δύναται νά διισχυρισθῆ ποτέ, ὅτι τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη, ἀναφερόμενα εἰς γεγονότα τοῦ 1200 ἢ τοῦ 1350 π.Χ., διευτυώθησαν διὰ πρώτην φοράν τό 850 π.Χ., δηλαδή ἐπειτα ἀπό 350 ἢ 450 ἔτη, ὅπως δεχόμεθα ὅτι ἐζησεν ὁ Ὀμηρος. **Εἶναι ὡσάν νά ἐλέγομεν ὅτι τό 2300 μ.Χ. θά εὔρεθῆ κάποιος ποιητής διὰ νά στιχορρογήσῃ καί γινόντα τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους τοῦ 1940, περιγράφων συγχρόνως καί ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, εἰς ἓνα μέγα ποίημα 20.000 καί πλέον στίχων.** Ἡ μόνη ἀληθοφανής ἀποψις εἶναι ὅτι ὁ Ὀμηρος διήρθρωσε τὰ παλαιά λαϊκά τραγούδια⁷ καί τὰ συνεκρότησεν εἰς ἓνα σύνολον, τό ὁποῖον «ἐτραγουδοῦσαν» καί εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους οἱ Ἕλληνες ὡς «ἔπη τοῦ Ὀμήρου». Τό ἴδιον ἄλλωστε συνέβαινε καί κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀνομακρίτου, ὅταν ἐγένετο ὑπό τούτου ἡ συλλογὴ των. Καθ' ὅμοιον τρόπον οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι συνιστοῦν ὄχι ἀπλῶς τό περιεχόμενον ἑνός ἱστορικοῦ γεγονότος, ἀλλά τό περιεχόμενον μιᾶς λατρείας καί μιᾶς θρησκείας ἡ ὁποία διηρθρώθη (διεμορφώθη) ἀπό τόν Ὀρφέα καί ἐζησε μέχρι τῶν μεταχριστιανικῶν ἀκόμη χρόνων, διετήρησε καί περισσότερον μάλιστα ἀπό τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη, τὴν ἀρχικὴν του μορφήν, ὡς ἐκ τῆς θρησκευτικῆς φύσεώς του καί ἐπὶ πλέον ὡς ἐκ τοῦ λατρευτικοῦ του προορισμοῦ. Τό περιεχόμενον τοῦτο περισυνέλεξε καί κατέγραψεν ἢ περὶ τὸν Ὀνομάκριτον ἐπιτροπὴ ἢ ἴδια, ἡ ὁποία συνέλεξε τότε καί τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη.

Τὰ Ὀρφικά κείμενα δέν εἶναι γραμμένα εἰς τὴν καθαρῶς Ὀμηρικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ παρουσιάζουν ἰδιωματισμούς τῶν μεταγενεστέρων χρόνων. Τό γεγονός τοῦτο ἐρμηνεύεται εὐκόλως, ἐάν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ Ὀρφισμός ἦτο μία πλήρης θρησκεία καί μάλιστα καί διάφορος τῆς «Δωδεκαθεϊκῆς», τῆς γνωστῆς μας ὡς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκείας. Ὁ Ὀρφισμός ἦτο συγχρόνως καί μιά ἀνωτέρα μύησις τῶν ὀπαδῶν του, μία παναρχαία μυστικιστικὴ μύησις, τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν εἰς παμπαλαίους χρόνους ὁ Ὀρφεύς καί ἡ ὁποία διατηρηθεῖσα εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, ἐδίδασκετο εἰς τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια (28 κεφ. 11), δηλαδή καί πάλιν μόνον εἰς τοὺς μεμνημένους εἰς αὐτήν. Καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σχετίζονται μέ τὴν περισυλλογὴν τῶν Ὀρφικῶν, ὁ Ὀνομάκριτος, ὁ Κέρκωψ, ὁ Λάσος, ὁ Ἴππαρχος, παρουσιάζονται εἰς τὰ σωζόμενα ἔργα ἄλλων συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητος (Ἡρόδοτος VII 6, Πausanias VIII 31, Πλάτωνος «Τίμαιος» XIII 40, Ἀριστοτέλους «Μεταφυσικά» IA' 1071 κλπ.) ὡς μεμνημένοι εἰς τόν Ὀρφισμόν. Διὰ τοῦτο ἄλλωστε καί ἐφρόντισαν οὗτοι τό ἔργον τῆς περισυλλογῆς τῶν Ὀρφικῶν. Συνεπῶς, συνάγεται τό συμπέρασμα ὅτι ἡ παράδοσις τοῦ Ὀρφισμοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπό καί πρό τῆς Β' χιλιετηρίδος μέχρι τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνος, ὅταν ἐγένινεν ἡ καταγραφὴ τῶν Ὀρφικῶν ἀπό τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Ὀνομακρίτου, δικαιολογεῖ τὴν διαφοροποίησιν τῆς γλῶσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφησαν ταῦτα. Εἶναι ἡ γλῶσσα, ἡ ὁποία κρατεῖ μὲν τό χρῶμα τῆς Ὀμηρικῆς, χωρὶς ὅμως νά εἶναι καί ἡ γραφομένη τὸν 6ον π.Χ. αἰῶνα. Εἶναι ἡ γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδόθησαν βαθμιαίως τὰ ἀρχαιότερα κείμενα, ὥστε νά καθίστανται ἀντιληπτὰ ἀπό τοὺς μουυμένους τῆς νεωτέρας τότε ἐποχῆς (530 π.Χ.)⁸.

7. Καί σήμερον λαμβάνει χώραν κάτι τό ἀνάλογον. Εἰς Κρήτην, εἰς ἡμέρας ἐορτῶν, τραγουδοῦνται ἀπό μνήμης ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ Ἐρωτοκρίτου, συνοδεία μάλιστα μουσικῶν ὀργάνων.

8. Δέν θά εἶχε θεοῖν εἰς τὴν παρούσαν πραγματείαν μίαν ἀνάλυσις τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων ἀπό γλωσσικῆς ἀπόψεως, διὰ νά δεῖξη κατὰ ἓνα ἐπιπρόσθετον τρόπον – ἐκτός τοῦ ἀστρονομικοῦ – ὅτι ἡ ἡλικία τῶν Ὕμνων ἀνάγεται εἰς τὴν Β' χιλιετηρίδα π.Χ. Ἐν τούτοις, δέν θά παραλείψω νά τονίσω εἰς τὴν ὑποσημείωσιν ταύτην, ὅτι, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν

Είναι ἐξ ἄλλου ἡ διάλεκτος τῶν Ὀρφικῶν ἢ «Αἰολική» μέ ὑπέροπλα στοιχεῖα τῆς « Ἀττικῆς» διαλέκτου, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καί προκειμένου περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, ὅπως ἀκριβῶς ἔπρεπε καί νά τό ἀναμένωμεν. Διότι, τόσον τά Ὀμηρικά, ὅσον καί τά Ὀρφικά, προέρχονται ἀπό τήν παναρχαίαν « Ἀχαικὴν» διάλεκτον, τῆς ὁποίας κλάδος εἶναι ἡ Αἰολική· ἡ πρόσμιξις δὲ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ἐγένετο κατὰ τήν περισυλλογὴν καί τήν καταγραφὴν τόσον τῶν Ὀμηρικῶν, ὅσον καί τῶν Ὀρφικῶν, ὑπὸ Ἴωνων καί μάλιστα Ἀθηναίων, ὅπως ἦτο ὁ Ὀνομάκριτος.

Δι' ὅλων αὐτῶν θέλομεν νά ἀποσαφηνίσωμεν τήν ἐξῆς θέσιν: Naί μέν τα Ὀρφικά κείμενα εἶναι μιά συγγραφὴ, ἀναγομένη εἰς τὸν 6ον π.Χ. αἰῶνα, πλὴν ὅμως: α') τό περιεχόμενον τῆς ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰς ἰδέας τῶν χρόνων τῆς Β' χιλιετηρίδος π.Χ. καί παλαιότερον, ὅπως θά ἀποδειχθῇ καί εἰς τό τελευταῖο κεφάλαιον ἀστρονομικῶς καί β') ἀκριβῆ παράφρασιν - διὰ νά μή εἰπῶμεν μετάφρασιν - τῶν Ὀρφικῶν Ὑμνων, ὅπως οὗτοι ἀπηγγέλλοντο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Β' χιλιετηρίδος π.Χ. Τήν ἀκρίβειαν ἄλλως τε τῶν Ὀρφικῶν ἰδεῶν, τῶν περιεχομένων εἰς τοὺς « Ὑμνους» κυρίως, μαρτυρεῖ ἐπίσης κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ἡ τόσον αὐστηρά τιμωρία τοῦ Ὀνομακρίτου, ἐπειδὴ ἠθέλησε νά προσθέσῃ εἰς τὰ γνήσια Ὀρφικά μερικoὺς ἰδικoὺς τοῦ στίχους. Διότι, τό γεγονός τοῦτο ἀποδεικνύει δύο τινά: α') ὅτι ὑπῆρχον οἱ δυνάμενοι νά ἐλέγξουν τήν ἀκρίβειαν τῆς συλλογῆς Ὀρφικῶν ὁπαδοί, ὅπως ὁ Λάσος καί β') ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἐλεγχος ἠδύνατο νά ἐπιτευχθῇ, προφανῶς διὰ τῆς συγκρίσεως πρὸς ἀρχαιότερα κείμενα, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπό τοὺς μεμνημένους εἰς τὸν Ὀρφισμόν καί τὰ ὁποῖα παρεδίδοντο εἰς αὐτοὺς, κατὰ τόπους, ἀπό γενεᾶς εἰς γενεάν. (**Ἀπόδειξις πού ἐνισχύει τήν πληροφορίαν τοῦ Ἐρμάν Ντίλις πού ἀναφέρθη ἀνωτέρω καί κατὰ τήν ὁποίαν οἱ Ὀρφικοί καί γενικῶς οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες φαίνεται ὅτι ἔγραφον ἐπὶ λεπτῶν σαλίδων τὰς παρατηρήσεις καί τὰ διανοήματά των.**)

Γ' Τά « Ὀρφικά» καί οἱ ἐν αὐτοῖς « Ὑμνοι». Τά διασωθέντα Ὀρφικά κείμενα, τὰ ὁποῖα εἶναι γνωστά ὑπὸ τήν γενικὴν ἐπωνυμίαν « Ὀρφικά», εἶναι:

α') Τά « Ἀργοναυτικά» ἐκ 1384 στίχων·

β') Οἱ « Ὑμνοι», δηλαδὴ 88 ὕμνοι τῆς Ὀρφικῆς λατρείας ἐκ 1133 στίχων·

γ') Τά «Λιθικά» ἐξ 768 στίχων, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Ὀρφεύς διδάσκει τὸν Θεοδάμαντα περὶ τῆς χρησιμότητος καί τῆς μυητικῆς ἀξίας εἴκοσι πολυτίμων καί ἡμιπολυτίμων λίθων καί

δ') Τά « Ἀποσπασμάτια» καί τὰ « Ἀνέκδοτα» (Orphicorum fragmenta), τὰ ὁποῖα εἶναι: α') Περικοπαῖ ἀπωλεσθέντων Ὀρφικῶν κειμένων, διασωθεῖσαι εἰς ἔργα ἄλλων Ἑλλήνων καί β') περισωθεῖσαι ἐπιγραφαί, εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρονται

τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β', ἀναγομένης καί πέραν τοῦ 1200 π.Χ. διαπιστοῦται τοῦτο: Εἰς τοὺς Ὀρφικοὺς Ὑμνους ἀπαντᾶται ἓνα πλῆθος λέξεων καί ἰδιωματισμῶν τῆς Μυκηναϊκῆς διαλέκτου, ὅπως αὕτη ἀποκαλύπτεται εἰς τήν Γραμμικὴν Γραφὴν Β'. Ἡ γενικὴ εἰς -οῖο, τό συχνότατον ἀπαντῶμενον ἐπίθετον πότνια, τό πρόσφυμα - με (μευ) καί τόσα ἄλλα. Ὅπως λέγει ὁ ἐκ τῶν ἐρμηνευτῶν τῆς Γραμμικῆς Β' καθηγητῆς Chadwick (15, 162), μία λέξις, πού ἀναφέρεται εἰς τὰς πινακίδας εἶναι ἡ λέξις *fa-va-so-i*, ἡ ὁποία ὁμοιάζει πολὺ μέ τήν Ἑλληνικὴν λέξιν «φανάσσοιν» (δουικός τοῦ ἀνασσα) καί τήν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησεν ὁ Palmer διὰ νά στηρίξῃ τήν ἀνυπόστατον θεωρίαν του ὅτι ἡ Μυκηναϊκὴ θρησκεία ἐδημιουργήθη διὰ τοῦ δανεισμοῦ ἐκ τῶν θρησκειῶν τῆς Μεσοποταμίας. Δέν μάς ἐνδιαφέρει ἡ ἀποψις τοῦ Palmer, ἐνδιαφέρει ὅμως ὅτι ἡ λέξις ἀνασσα καί ἀναξ ἐπαναλαμβάνεται εἰς τοὺς ἡμίσεις ἐκ τῶν 88 ὕμνων, δεικνύουσα σαφῶς τήν σχέσιν τῆς γλώσσης τῆς Ὀρφικῆς λατρείας πρὸς ἐκείνην τῆς λατρείας κατὰ τήν Β' χιλιετίαν π.Χ. (καί συνεπῶς ὀρθῶς ὁ Χασάπης ἐπισημαίνει καί ἄλλην παραποίησιν καί σκόπιμον διαστροφήν, ὑπὸ ξένου δῆθεν ἐρευνητοῦ καί συγγραφέως τοῦ Πάλμερ, τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν κειμένων).

πληροφορίες, σχετικές προς τόν Ὀρφέα καί τόν Ὀρφισμόν, (ὅπως τοῦ Μουσαίου «Ἡρώ καί Λέανδρος» οἱ Ὕμνοι τοῦ Πρόκλου καί τοῦ Καλλιμάχου καί μερικά ἄλλα κείμενα, τά ὁποῖα ἀναφέρονται λεπτομερέστερον κατωτέρω, εἰς τήν ἀρχήν τοῦ ἀρχαίου κειμένου τῶν Ὀρφικῶν, - ἐκδοσίς Λειψίας 1829, Τωῦμπνερ, τήν ὁποίαν καί χρησιμοποιοῦμεν - καί τά ὁποῖα παραθέτομεν εἰς τό ἀκέραιον καί ἀνευ περικοπῶν κατωτέρω).

Ἐνταῦθα - συνεχίζει ὁ Χασάπης - ἀναφερόμεθα εἰδικῶς εἰς τούς Ὕμνους καί μάλιστα εἰς ἐκείνους, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτουν αἱ πληροφορίες περὶ τῶν ἀστρονομικῶν ἰδεῶν καί τῶν γνώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπικρατοῦσαν εἰς τήν Β' χιλιετηρίδα π.χ.⁹. Παραλλήλως ὁμως ἐχρησιμοποιήθησαν καί ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καί ὅλα τά ἄλλα χωρία, τῶν ἄλλων Ὀρφικῶν κειμένων, τά ὁποῖα σχετίζονται πρὸς τήν Ἀστρονομίαν.

K.X.

9. Οἱ Ὀρφικοὶ Ὕμνοι εἶναι ἐντελῶς ἀντίστοιχοι πρὸς τοὺς θρησκευτικούς Βεδικούς ὕμνους τῶν Ἰνδῶν καί μάλιστα ἀνάλογοι πρὸς τοὺς ἀρχαιοτάτους Rig-Veda. Ὡς δέ οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπετέλεσαν τήν πηγήν τῶν ἀρχαιολογικῶν καί γενικώτερον τῶν ἐπιστημονικῶν ἰδεῶν τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν, καθ' ὅμοιον τρόπον οἱ Ὀρφικοὶ συνιστοῦν πηγήν ἀντλήσεως τῶν Ἑλληνικῶν ἀστρονομικῶν ἰδεῶν. Ἐξ ἄλλου, ἡ μεγάλη συγγένεια τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων καί τῶν ὕμνων τῆς Rig-Veda δεικνύει καί τήν κοινήν καταγωγὴν: (ἢ μᾶλλον τήν ἐπίδρασιν τῶν παναρχαίων Αἰγαίων, τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῶν Ἰνδῶν. (Βλέπε σχετικῶς καί «Εἰσαγωγὴν» τοῦ Τόμου «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» καί «Προϊστορίαν» Τόμου «ΕΛΛΑΣ», Γ' μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», ὅπως καί τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» καί «Ἰνδικά» Δημ. Γαλανοῦ, ἐκδοσίς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1954).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Τ Ο Σ Υ Μ Π Α Ν

Δέν πρόκειται νά ἐκτεθοῦν ἐδῶ παρά μόνον ὄσα ἀναφέρονται εἰς τήν καθάραν ἐπιστήμην, εἰς τάς ἰδέας δηλαδή τῶν Ὀρφικῶν, αἱ ὁποῖαι δύνανται νά συγκριθοῦν πρὸς τάς κλασσικὰς ἀστρονομικὰς ἀντιλήψεις¹⁰. Διὰ τόν λόγον δέ αὐτόν δέν περιλαμβάνονται ἐνταῦθα αἱ Κοσμογονικαὶ διδασκαλίαι τῶν Ὀρφικῶν, αἱ ὁποῖαι συνδέονται στενῶς πρὸς τάς Θεογονικὰς ἀπόψεις των, ἐκ τῶν ὁποίων ἐδέχθησαν τήν ἐπίδρασιν, κυρίως αἱ φιλοσοφικοαστρονομικαὶ ἀντιλήψεις τῶν μετέπειτα Ἑλληνικῶν χρόνων, μέχρις ἀκόμη καί τοῦ Δ΄ π.Χ. αἰῶνος.*

1. Οὐρανός, Φύσις, Κόσμος. Εἰς τήν λέξιν Οὐρανός, ὅπως προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὕμνου τοῦ Οὐρανοῦ (Ὑμνος 4), οἱ Ὀρφικοὶ δέν νοοῦν μόνον ὅ,τι σήμερον καλοῦμεν οὐρανόν, ἢ οὐράνιον σφαῖραν, ἀλλ' ἐπί πλέον, ὅ,τι ἡμεῖς ὀνομάζομεν ἀστρικόν κόσμον. Διὰ τοῦτο καί ὁ Οὐρανός καλεῖται **οὐράνιος** καί **χθόνιος** (4, 5), ὡς περιλαμβάνων καί τήν γῆν ἀκόμη.

Τό αὐτό ἰσχύει καί περί τῆς Φύσεως. Ἡ Φύσις, ὡς ἐπίσης συνάγεται ἐκ τοῦ εἰς αὐτήν ἀφιερωμένου ὕμνου, δέν εἶναι διὰ τοὺς Ὀρφικοὺς τό ἐπιστητόν, τό ὑποπίπτον εἰς τήν ἀντίλημίν μας· εἶναι τό πᾶν, τό περί ἡμᾶς, γῆ, θάλασσα, αἰθήρ, ἀλλά καί οὐρανός· **φύσις χθονίη τε καί εἰναλίη, αἰθερίη** (10, 14), ἀλλά καί **οὐρανίη** (10, 2).

Συνεπῶς οἱ δύο οὗτοι ὕμνοι¹¹ ἀφοροῦν, κατ' οὐσίαν, εἰς ἓνα καί τό αὐτό ἀντικείμε-

* (Αἱ ἄλλαι ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν πλὴν τῶν Ἀστρονομικῶν σχολιάζονται ἐντός τῶν κυρίως κειμένων τῶν Ὀρφικῶν πού παρατίθενται κατωτέρω). (Προσοχή! Αἱ ἐντός παρενθέσεως παραπομπαὶ τοῦ Χασάπη ὅπως π.χ. (4, 5, ἢ 10, 14) ἐννοοῦν ὅτι ὁ πρῶτος ἀριθμός ἀναφέρει τόν ἀριθμόν τοῦ Ὑμνου τοῦ Ὀρφέως καί ὁ δεῦτερος τόν στίχον τοῦ Ὑμνου. Τό αὐτό σημειώνεται καί ὅταν ἀναφέρεται εἰς τὰ Ἀποσπασμάτια ὁ Χασάπης).

10. Εἰς οὐδένα ἄλλον ἐκ τῶν ἀρχαίων λαῶν ἀνευρίσκομεν τὰς ἰδέας ταύτας τῶν Ὀρφικῶν, ἀναπτυσσομένας κατὰ τήν Β΄ χιλιετίαν π.Χ. Εἶναι, συνεπῶς, αὐταὶ καθαρῶς Ἑλληνικαὶ καί πρωτότυποι.

11. Θά ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐφ' ὅσον πρόκειται περί θρησκευτικῶν ὕμνων, ἀπευθυνόμενων πρὸς δυο «θεότηας» καλουμένας «Οὐρανός» καί «Φύσις», δέν θά ἔπρεπε νά ταυτίσωμεν αὐτάς πρὸς ὅ,τι ὀνομάζομεν σήμερον διὰ τῶν ἰδίων ὀνομάτων. Ἐν τούτοις ὁμως ἡ ἐνστάσις αὐτὴ δέν εὐσταθεῖ, διότι δέν ὑπάρχει εἰς τοὺς Ὀρφικοὺς Ὑμνοὺς ὁ διαχωρισμός αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ὁ φυσικός οὐρανός καί ἡ θεότης Οὐρανός π.χ. συμπίπτουν,

μενον: εις τον Κόσμον, Σύμπαν. Την συνταύτησιν ταύτην Ούρανοῦ καὶ Φύσεως δεικνύει ἐξ ἄλλου, χαρακτηριστικῶς, τὸ ὅτι ὄσα ἀναφέρονται εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Ούρανοῦ περιλαμβάνονται ὄλα καὶ εἰς τὸν ὕμνον τῆς Φύσεως. Ὁ διαχωρισμὸς εἰς δυο διακεκριμένας ἐννοίας ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ὑπὸ τὸν ὄρον «Οὐρανός» νοοῦν κυρίως τὸ μέρος τοῦ κόσμου, τὸ μακρὰν ἡμῶν εὐρισκόμενον, «τὸν μακρόκοσμον», ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπως ἀκριβῶς λέγομεν καὶ σήμερον· ἐνῶ ἡ Φύσις εἶναι καὶ διὰ τοῦς Ὀρφικοὺς, τὸ ἀμέσως πλησίον ἡμῶν καὶ περιβάλλον ἡμᾶς μέρος τοῦ Κόσμου.

Ἐξ ἄλλου καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ὀρισμὸς τοῦ Σύμπαντος, ὁ διδόμενος παρ' ἡμῶν σήμερον, ἔχει τὴν ἀρχὴν του ἐκ τοῦ ὕμνου τούτου τῆς Φύσεως. Διότι εἰς τὸν στίχον 10, 28 λέγεται: **πάντα σὺ ἔσσι· τὰ πάντα σὺ γὰρ μούνη τάδε τεύχεις·** τὰ πάντα σὺ εἶσαι, διότι σὺ καὶ μόνη κατασκευάζεις, παράγεις τὰ πάντα.

Συνεπῶς, πάσαι αἱ πληροφορίαι περὶ τῶν ἰδεῶν τῶν Ὀρφικῶν ἐπὶ τοῦ Σύμπαντος, ὑπὸ τὴν σημερινὴν ἐννοίαν τῆς λέξεως, προκύπτουν ἐκ τῶν ὕμνων τοῦ Οὐρανοῦ (4ου), καὶ τῆς Φύσεως (10ου), ἀπὸ κοινοῦ θεωρουμένων. (Βλέπε ὁλοκληρωτοὺς τοῦς ὕμνους αὐτῶν τῶν κειμένων, τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» κατωτέρω).

2. Ἡ ἀρχὴ τοῦ Κόσμου. Κατὰ τοῦς Ὀρφικοὺς ὑπάρχει ἀρχὴ τοῦ κόσμου. Τὸ Σύμπαν ἐγεννήθη εἰς κάποιαν χρονικὴν στιγμὴν. Τοῦτο ὁμως ἔλαβε χώραν πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν.

Οὕτω, ὁ μὲν Οὐρανὸς χαρακτηρίζεται ὡς **πρεσβυγένεθλος** (4,2), δηλαδὴ ὡς τὸ πρῶτον γεννηθεὶς, ἡ δὲ Φύσις ὡς **πρωτογένεια** (10,5), πρωτότοκος, παναρχαία, ἀλλὰ καὶ ὡς **παλαίφατος** (10,5), ἀρχέγονος, παμπαλαία.

Ἐξ ἄλλου ἡ γένεσις αὕτη δὲν προεκλήθη ἐξ ἑνὸς ἄλλου προϋπάρξαντος κοσμικοῦ γεγονότος· διότι εἰς 10,10 λέγεται διὰ τὴν Φύσιν, ὅτι εἶναι **ἀπάτωρ** καὶ, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ἐν συνεχείᾳ, καλεῖται **αὐτοπάτωρ**, ὡς ἐξ ἑαυτῆς γενομένη, προελθοῦσα.

3. Ἡ ἀφθαρσία καὶ ἡ αἰωνιότης τοῦ κόσμου. Καὶ ἐνῶ τὸ Σύμπαν ἔχει ἀρχὴν, ἐν τούτοις δέχονται οἱ Ὀρφικοὶ, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀφθαρτον, ἀκατάλυτον καὶ αἰώνιον.

Ἀκατάβλητος καὶ εἰς τὸν αἰῶνα ἀκαμπτος. «**αἰὲν ἀτειρὲς μέρος κόσμου**» (4, 1) χαρακτηρίζεται ὁ Οὐρανός, ἀκόμη δὲ καὶ **ἀδάμαστος** (4,7), διὰ τὴν ἰσχυρίαν, ὅτι δὲν καταβάλλεται οὔτε ἀπὸ τὸν παράγοντα τοῦ χρόνου, οὔτε ἀπὸ καμμίαν ἄλλην δύναμιν. Ὁμοίως **ἀδάμαστος** (10,3), **ἀφθιτος** (10,5) καὶ **ἀτελής** (10,8), δηλαδὴ ἀκατάβλητος καὶ ἄνευ τέλους, ἀθάνατος, λογίζεται καὶ ἡ Φύσις, ἐνῶ εἰς 10,9 λέγεται, ὅτι εἶναι ἡ μὲν Φύσις τὸ τέλος ὄλων τῶν ἐν αὐτῇ πραγμάτων καὶ ὄντων, ἡ ἰδία ὁμως - καὶ μόνη αὕτη - δὲν ἔχει τέλος· «**ἀκοινώνητος δὲ μούνη τελευτῆς**» (δηλαδὴ δὲν μετέχει τῆς γενικῆς φθορᾶς). Ἐπαναλαμβάνεται δὲ ὁ ἴδιος χαρακτηρισμὸς τῆς αἰωνιότητος τῆς εἰς τὸ ἐπίθετον «**αἰδίη**» (10,21), δηλαδὴ αἰώνια. (Καὶ κατὰ τὴν θεωρίαν πού διετύπωσεν πρῶτος ὁ Μέλισσος, ἀλλὰ καὶ ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ξενοφάνης καὶ ἀνέπτυξεν κατόπιν ὁ Πλάτων «ὁ κόσμος ἐάν θά εἶχε γεννηθεῖ, δημιουργηθεῖ, ἀπὸ κάποιαν ἀρχὴν, μοιραίως καὶ θά ἀπέθνησκε, ἀφοῦ πᾶν τὸ γεννώμενον ἀποθνήσκει ἀναγκαστικῶς»). Συνεπῶς φανερά εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῶν Ὀρφικῶν ἐπὶ τῶν Προσωκρατικῶν καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψιν αὐτήν).

ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὕμνου καθ' ὅλην του τὴν ἑκτασίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀποδεικνύουν κατὰ τρόπον λίαν ἐμφανῆ αἱ περικοπαί, κατὰ τὰς ὁποίας οὗτος φαίνεται «**σφαιρηδὸν ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν**» (4, 3) καὶ μάλιστα ὡς σβοῦρα· «**ρόμβου δίνησιν ὀδεύων**» (4,4). Ἐπὶ πλεον κατὰ τὸν ὕμνον τοῦτον, ὅπως καὶ σήμερον λέγεται, ὁ οὐρανὸς εἶναι ὁ τόπος διαμονῆς τῶν θεῶν· οἶκος θεῶν μακάρων (4,4). Ἄλλωστε δὲν ἔχει καμμίαν ἐννοσίαν ἐάν εἶναι ὁ Οὐρανὸς θεότης καὶ ταυτοχρόνως οἶκος θεῶν.

4. Τό μέγεθος του Κόσμου. Μετ' άπιθάνου άκριβολογίας ό μέν Ούρανός θεωρείται **μέρος του κόσμου** (4,1), προφανώς διά νά άντιδιασταλή πρός τήν Γήν, ή όποία συνιστά τό άλλο μέρος αύτου. Ή δέ άλλη Φύσις, περιέχουσα καί τόν Ούρανόν, ως **ούρανίη** (10,2), δέν λογίζεται άπειρος, άλλ' άπλώς **μεγίστη** (10,10).

5. Ή φύσις του Κόσμου. Ως πρός τήν φύσιν του, άποδίδονται εις τό Σύμπαν δύο χαρακτηρισμοί.

Πρώτον, είναι **πυρίπνου** (10,26). Είναι συνεπώς πυρίνη ή κατάστασις του, όλόκληρος ή Φύσις λάμπει· είναι **πανταυγής** (10,3) και **σελασφόρος** (10,6), φέρουσα τό φώς καί τήν λαμπρότητα, όπως νά έχη λαμπρά, ωραία ένδύματα, όχι μόνον τήν ήμέραν, συνεπεία του δυάχτου φωτός αλλά καί κατά τήν νύκτα, ως **έννουχιή** (10,6)· διότι ό πύρινος αύτος καταυγασμός της διαχέεται καί τότε υπό του ούρανού, άφου ή Φύσις είναι καί **ούρανίη** (10,2).

Δεύτερον, είναι τό Σύμπαν καί ή **άίδιος ζωή** (10,27). Είναι ή ζωή καί μάλιστα ή άτελείωτος. **Αυτή αύτη ή «ύπαρξις του κόσμου» είναι, κατά τούς Ήρφικούς, «ζωή», εις τρόπον ώστε κόσμος καί ζωή νά καθίστανται συνώνυμα.** Ή δέ ζωή συνδέεται άρρήκτως (στενώς) πρός τό πύρ, ως τουτο μαρτυρεί ή κατά συνέχειαν παράθεσις των δύο χαρακτηρισμών: **«πυρίπνου», «άίδιος ζωή».** Χάρις λοιπόν εις τό πύρ του, τό Σύμπαν ζή τό ίδιον, ως όλον, αλλά καί παρέχει τήν ζωήν - ύπαρξιν εις τά μέρη του*¹.

6. Ή δημιουργική δύναμις της Φύσεως. Ήφ' όσον τό Σύμπαν είναι διά τούς Ήρφικούς ένας ζών οργανισμός, παρέχων εις τά μέρη του τήν δυνατότητα ύπάρξεως, τήν ζωήν, τουτο τό ίδιον είναι καί ό γεννήτωρ όλων, όσα ύπάρχουν εις τόν κόσμον· είναι ό **παγγενέτωρ** Ούρανός (4,1) καί ή **παμμήτειρα Φύσις** (10,1), ή **πάντων πατήρ**, (καί συγχρόνως) **μήτηρ** (10,18).

Ή γενετική καί δημιουργική δύναμις του Σύμπαντος καθορίζεται έπακριβώς εις τόν ύμνον της Φύσεως. Διότι αύτη α') όλα τά κτίζει: **πάντα σύ γάρ μούνη τάδε τεύχεις** (10,28), β') κτίζει πολλά, ως (10, 2 και 10, 20), γ') **δίδει εις αυτά μορφήν, ως πλάστειρα** (10,20) και δ') κίνησιν, ως **κινησιφόρος** (10,21).

Συνεπώς είναι τό Σύμπαν ή άρχή όλων. Ήλλ' είναι καί τό τέλος όλων· **άρχή πάντων, πάντων τε τελευτή** (4,2) χαρακτηρίζεται ό Ούρανός· **κοινή πάντεσιν τελευτή** (10,8-10) λέγεται καί διά τήν Φύσιν. Γεννώνται, έπομένως όλα εκ του Σύμπαντος καί εις αυτό ύπάρχουν, θνήσκοντα δέ εις αυτό καί πάλιν παραμένουν.

7. Ή «κοσμοκρατορική» ισχύς του Σύμπαντος. Ή δημιουργική δύναμις του Σύμπαντος συνεπάγεται τήν εκδήλωσιν της έξουσιαστικής ισχύος του επί των δημιουργημάτων του. Ούτω τό Σύμπαν έμφανίζεται, ως κυβερνών τά μέρη του, όπως ακριβώς, θεωρούμεν καί όνομάζομεν σήμερα τόν Ήλιον «κυβερνήτην» των κόσμων, του ήλιακού μας συστήματος. Ήψ' αύτήν ακριβώς τήν έννοιαν ό Ούρανός μέν άποκαλείται **Κοσμοκράτωρ** (4,3) ή δέ Φύσις **Παντοκράτειρα** (10,4).

Καί, εκείνος μέν, είναι ό φυλάσσων τά πάντα εις τόν ούράνιον θόλον καί εις τήν γήν, υπό πάντων περιβαλλόμενος, (**ούράνιος χθονίός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς**) [4,5], αλλά καί βλέπων τά πάντα, ως **πανδερκής** (4,8)· ή Φύσις δέ, ως **κυβερνήτειρα, κράντειρα** (10,3 και 10,12) κυβερνά εις τήν Γήν, τήν θάλασσαν καί τόν αιθέρα (**αιθερίη, χθονίη τε και ειναλίη μεδέουσα**) (10,14), ύπο-

*¹ Αί κατόπιν, άναπτυχθείσαι θεωρίαι του Ήρακλείτου (τό Σύμπαν έσσεται άείποτε πύρ άπότμενον καί σβενύμενον) προέρχονται συνεπώς από τās άπόψεις των Ήρφικών.

τάσσοις εἰς αὐτὴν ὅλα ταῦτα καὶ τὰ πεπρωμένα τούτων ὀρίζουσα, ὡς **πανδαμά-
τειρα πεπρωμένη αἴσα** (10,3 καὶ 10,26).

8. Τὸ Σύμπαν - «Κόσμος» (στολισμός). Ἡ δημιουργικὴ δύναμις τῆς Φύσεως προϋποθέτει τὴν δυνατότητα τῆς ἁρμονικῆς συγκροτήσεως τῶν δημιουργημάτων τῆς. Πράγματι δέ, ἡ ἁρμονικὴ αὐτὴ συγκρότησις ὑφίσταται εἰς τὸν κόσμον (4,1), διὰ τὸν λόγον δέ αὐτὸν καὶ ἡ δημιουργὸς Φύσις εἶναι καὶ ὀνομάζεται **κοσμήτειρα** (10,8), ἀλλὰ καὶ **ὠριάς** (10,19), ὡς προκαλοῦσα τὰς ἐποχικὰς ἐναλλαγὰς. Ἐξ ἄλλου, ἡ ὠραιότης τῆς Φύσεως εἶναι συνέπεια τὸσον τῆς τελειότητος καὶ τῆς παντοδυναμίας τῆς Φύσεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ αὐτὴ ἀποκαλεῖται **κρατίστη** (10,25), ὅσον καὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι οὐδενὸς αὐτὴ στερεῖται ἢ ἔχει ἀνάγκην, ἐφ' ὅσον εἶναι **αὐτάρκεια** (10,13).

Ὡς ἐκ τῶν γνωρισμάτων τοῦ «κόσμου» ἡ Φύσις ἀποκαλύπτεται **πάνσοφος** (10,16), πλήρης συνέσεως **περίφρων** (10,21), καὶ πολλὰς βουλὰς ἔχουσα, **πολύμητις** (10,10), ἀλλ' ἐπὶ πλέον, **πολύπειρος** (10,6 καὶ 10,21) καὶ **πολυμήχανος** (10,1), τέλος δέ, εἰς ὅλα εἰδήμων (**δαήμων** [10,11]).

Ἐπειδὴ, τέλος, τὰ συνιστῶντα τὸν «κόσμον» σώματα προέρχονται ἐκ τῶν ἰδίων τῆς συστατικῶν πάντοτε, αὐτὴ ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ πολυπλέκεται, ὡς **πλοκίη** (10,11) καὶ νὰ πολυμειγνυται, ὡς **πολύμικτος** (10,11).

9. Ἡ Φύσις δοτὴρ καὶ συντηρητὴς τῆς ζωῆς. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως γνωρίσμα τοῦ «κόσμου» εἶναι ἡ ζωὴ (τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων), τὴν ὅποια ἐπίσης παρέχει ἡ Φύσις ὡς **φερέσβιος** (10,12), καὶ μάλιστα καὶ **πολύσπορος** (10,19), ἀκόμη δέ καὶ ὡς **ὠκυλόχεια** (10,19).

Αὕτη, ἐπὶ πλέον, μεριμνᾷ διὰ τὴν συντήρησιν καὶ τὴν αὔξησιν τῶν ζώντων ὄντων, ἔχουσα ἀφθόνους τὰς δυνατότητας τῆς διατροφῆς τῶν, ὡς **αὐξίτροφος πίειρα** (10,17) καὶ, παρέχουσα εἰς ὅλα, τὰ πάντα, ὡς **κομίστρια** (10,16), **τροφὸς ἡδὲ τιθηνός** (10,18), **πανδώτειρα** (10,16) καὶ **πάντροφος** (10,12), φροντίζουσα ἀτελευτήτως δι' αὐτὰ, ὅπως φροντίζει καὶ διὰ τὴν συντήρησιν παντός δημιουργήματός τῆς, ὡς **ἀθάνατος πρόνοια** (10,27).

Οὐδὲν ὅμως ἐκ τῶν ζώντων ὄντων διατηρεῖ εἰς τὴν ζωὴν ἐπ' ἀπειρον χρόνον. Ὅλα αὐξάνουν, ὠριμάζουν καὶ ἐν συνεχείᾳ, παρακμάζουν, ἐν τέλει δέ ἡ Φύσις τὰ ἀναλαμβάνει (τὰ παίρνει) ἀπὸ τὴν ζωὴν, ὡς **πεπαινομένων τε λύτειρα** (ὡς πεθαμένην, ὡς εξαφανιζομένην ζωὴν, ὡς λυτρωτὴς) (10,17).

10. Ὁ «παγκόσμιος νόμος» καὶ ὁ χρόνος. Ὅτι ὀλόκληρος ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Σύμπαντος ὑπακούει εἰς τὸν φυσικὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ διασφαλίζει ὑπὸ τούτου, διδάσκεται κατὰ τρόπον σαφέστατον εἰς τὸν 64ον ὕμνον, τοῦ Νόμου, ὁ ὁποῖος καὶ ἀναφέρεται εἰδικῶς καὶ μόνον εἰς τὸν «παγκόσμιον νόμον» (Κεφάλαιον Η'). Ἐν τούτοις, εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Οὐρανοῦ-Σύμπαντος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀγνοηθῇ ὁ «παγκόσμιος νόμος» καὶ δι' αὐτὸ καὶ προλέγεται ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Οὐρανός **«κρατεῖ ἐν ἑαυτῷ τὸν φοβερόν καὶ ἀσύλληπτον νόμον»**, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου διέπεται **ἐν στέρνοισιν ἔχων φύσεως ἀπλητον ἀνάγκην** (4,6).

Καθ' ὅμοιον τρόπον, ἐνῶ ὁ 13ος ὕμνος ἀφιερῶται εἰς τὸν χρόνον (ἔπου καὶ δίδεται ὑπὸ τοῦ ὕμνογράφου ἢ ἐρμηνεία, **ὅτι ὁ Κρόνος εἶναι ὁ χρόνος**· καὶ ὅτι οὗτος εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχη ἀφ' ὅτου καὶ μόνον ὑπάρχει καὶ ὁ ὑλικὸς κόσμος, ὁ Οὐρανός, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦτο δύναται νὰ θεωρῆται γεννήτωρ τοῦ Κρόνου-χρόνου) ἐν τούτοις, δὲν παραλείπεται, οὔτε εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Οὐρανοῦ, νὰ γίνῃ νύξις περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, χρησιμοποιομένου διὰ τὸν Οὐρανὸν τοῦ ἐπιθέτου Κρονό-τεκνος (4,8)· ἀλλ' ἐπὶ τούτου, διεξοδικώτερος λόγος γίνεται εἰς τὸ κεφάλαιον Ζ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Η ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΣΦΑΙΡΑ

Οἱ ἴδιοι ὕμνοι, ὁ IV (4ος) τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ὁ X (10ος) τῆς Φύσεως, συνιστοῦν τὴν πηγὴν ἀντλήσεως καὶ τῶν περὶ τῆς οὐρανοῦ σφαίρας γνώσεων τῶν Ἑλλήνων τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. Αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας εὐρίσκομεν εἰς τοὺς ὕμνους τούτους, εἶναι μὲν ὀλίγαι, ἀλλ’ ὁμως ἀναφέρονται, σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου, ἐπὶ ὠρισμένων θεμελιωδῶν ζητημάτων τῆς Σφαιρικῆς Ἀστρονομίας.

11. Σχῆμα καὶ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ ὀρίζεται εἰς τὴν φράσιν **σφαιρηδὸν ἐλισσόμενος περὶ γαίαν** (4,3). Εἶναι λοιπόν, κατ’ ἀρχὴν, σφαιρικόν¹². Ἐάν ὠρίζετο ὡς ἡμισφαιρικόν τοῦτο δὲ θὰ εἶχε καμμίαν βαθυτέραν ἀξίαν, ἐφ’ ὅσον θὰ ἐπρόκειτο περὶ διαπιστώσεως, ἀπορροεούσης ἐκ μιᾶς πολὺ κοινῆς, καθημερινῆς ἐντυπώσεως καὶ ἐμπειρίας.

12. Εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὅπως λέγει ὁ Couberg, μέχρις ἀκόμῃ καὶ τῶν Βαβυλωνιακῶν χρόνων (ἀρχῶν τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ.), ὁ οὐρανός, ἀκαθορίστου πάχους, ἐθεωρεῖτο κοίλος, περιέχων τὰ «ἐκ τῶν ἄνω» ὕδατα. Δύο θύραι, ἡ μιὰ πρὸς ἀνατολάς, ἡ δ’ ἄλλη πρὸς δυσμάς, ἐπιτρέπουν εἰς τὸν ἥλιον καθ’ ἐκάστην πρωΐαν νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς ἀνατολικῆς καὶ νὰ εἰσέρχεται, τὸ ἑσπέρας, διὰ τῆς δυτικῆς εἰς τὴν κατοικίαν του (16,17). Εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν, ἐξ ἄλλου, Κίναν περὶ τὸ 1700 π.Χ. πιστεύεται ὅτι ἡ κατωτέρα ὀψις τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἐπίπεδος, κυκλική, στηρίζεται δὲ ἀκίνητος δι’ ὀκτῶ στύλων ἐπὶ τῶν περάτων τῆς γῆς. Μεταξὺ τῆς κάτω ὀψεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ὑπάρχουν τὰ ἀστρα. Οἱ στῦλοι, ἀρχικῶς, ἦσαν ἴσοι καὶ ὁ οὐρανός παράλληλος τῆς γῆς. Κατόπιν ὁμως ἐνός κατακλυσμοῦ, ὑπέστη καθίζησιν ὁ στῦλος τοῦ βορρά, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἀστέρες κινουῦνται ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς (16,21). *

*1. Φανερόν συνεπῶς εἶναι πόσον καθυστερημένοι ἦσαν αἱ ἀντιλήψεις τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, μὴδὲ τῶν Αἰγυπτίων ἐξαιρουμένων, ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἐναντι τῶν προηγμένων αὐτῶν ἀντιλήψεων τῶν Ὀρφικῶν καὶ τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων, τὴν ἰδίαν ἐποχὴν. Συνεπῶς πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εὐσταθήσουν αἱ ἀναφερθεῖσαι ἀπόψεις ὅτι ὁ Ὀρφεύς, μεταβάς εἰς Αἴγυπτον ἐδιδάχθη ἀπὸ τὰς καθυστερημένας ἀντιλήψεις τῶν Αἰγυπτίων, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν θεωρίας καὶ ἀπόψεις του; Ἄρα ἡ ἀπόπειρα, ἡ προσπάθεια προβολῆς τῶν ἀνυπάρκτων ἀρχαίων γνώσεων τῶν Αἰγυπτίων εἶναι ἐμφανής. Ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνευρίσκομεν ἀπὸ τὴν παναρχαίαν ἐποχὴν πλείστας πόλεις μὲ ὀνόματα Ἑλληνικά, ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχουν πόλεις μὲ ὀνόματα Αἰγυπτιακά, ἀποδεικνύει τὴν ἐξ Ἑλλάδος ἐπίδρασιν καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετον. Τὰ περὶ διδασκαλίας τοῦ Ὀρφέως ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἀναφέρονται ὡς

Ἐκ τοῦ «σφαιρηδόν» προκύπτουν τὰ ἐξῆς:

α') ἀποκλείεται, ἐμμέσως, νά λογίζεται ἡ γῆ ὡς ἄπειρος καί ἐπίπεδος, ἐφ' ὅσον περί ταύτην ἐλίσσεται ὁ οὐρανός.

β') ἡ λέξις «σφαιρηδόν», συνδεομένη πρός τό «ἐλίσσόμενος περί γαῖαν», παρέχει καί τήν πρώτην νύξιν περί τοῦ ὅτι ἡ γῆ θεωρεῖται κειμένη ἐν τῷ κέντρῳ τῆς οὐρανόσφαιρας καί ὄχι εἰς κάποιαν ἄλλην θέσιν ἐντός αὐτῆς (βλέπε παράγραφον 44)· καί

γ') τό «σφαιρηδόν» δηλοῖ, ὅτι ὁ οὐρανός σ ο υ μ π ε ρ ι φ έ ρ ε τ α ι ἀπλῶς ὡς σφαῖρα, χωρίς νά ὑποχρεούμεθα νά τόν θεωρῶμεν, ὡς ἔχοντα, πραγματικῶς, σχῆμα σφαιρικόν. Δεδομένου δέ ὡς εἶδομεν, ὅτι οἱ ὄροι «κόσμος» καί «οὐρανός» συμπίπτουν εἰς τοὺς Ὅρφικούς, ἡ ἀνωτέρω περικοπή σημαίνει ὅτι «**ὁ κόσμος συμπεριφέρεται ὡς σφαῖρα κινουμένη περί τήν γῆν**».

Εἰς ἐπιρρωσιν, ἐνίσχυσιν, τούτων ἔρχονται καί οἱ χαρακτηρισμοί τῆς Φύσεως, ὡς **πανρύτου κυκλοτεροῦς** (10,23).

Ἐξ ἄλλου, ὅπως καί σήμερον, ἀρχίζομεν εἰς τὰ βιβλία μας ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ, καθ' ὅμοιον τρόπον δέν παραλείπεται, εἰς τόν περί Οὐρανοῦ ὕμνον, νά προσδιορισθῇ τοῦτο ὡς **κυανόχρουν** (4,7), ἐνῶ εὐθύς ἀμέσως μνημονεύεται καί τό διάχυτον καί λαμπρόν φῶς τοῦ οὐρανοῦ, κατά τήν ἡμέραν, χαρακτηριζομένου τούτου ὡς **παναίολου, ὡς παμφώτου** (4,7).

12. Ἡ φαινόμενη ἡμερησία κίνησις τῆς οὐρανόσφαιρας. Ἡ μνημονευθεῖσα ἀνωτέρω περικοπή τοῦ ὕμνου τοῦ Οὐρανοῦ, **σφαιρηδόν ἐλίσσόμενος περί γαῖαν** (4,3) ὀλοκληροῦται εἰς τόν ἐπόμενον στίχον διὰ τῆς φράσεως **ρόμβου δίνῃσιν ὀδεύων** (4,3). Οὕτω, ἡ κατά λέξιν πλήρης ἀπόδοσις αὐτῆς εἶναι: «περιστρεφόμενος, ὡς σφαῖρα περί τήν γῆν, ὀδεύων δέ διὰ κινήσεων, ὁμοίων πρός τάς περιστροφάς, τάς ὁποίας ἐκτελεῖ ἡ σβοῦρα». Συνεπῶς, ἔχομεν ἐνταῦθα μιαν σαφῆ περιγραφὴν τῆς φαινόμενης κινήσεως τῆς οὐρανόσφαιρας, πέριξ τῆς γῆς.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐννοια τοῦ **πάνρυτε κυκλοτερῆς** (10,23) εἰς τόν ὕμνον τῆς Φύσεως εἶναι ὅτι ἡ Φύσις «**κινεῖται δι' ὄλων τῶν μερῶν τῆς** (ῥέει ὀλόκληρος, κατά τήν ποιητικὴν ἔκφρασιν τοῦ ὕμνου) **κυκλοτερῶς**». Ἄλλ' ἡ ἐν λόγω διατύπωσις συνιστᾷ, κατ' οὐσίαν, τόν ἕνα τῶν νόμων τῆς φαινόμενης κινήσεως τῆς οὐρανόσφαιρας, κατά τοῦ ὁποίου «πάντα τὰ σημεῖα αὐτῆς διαγράφουν κυκλικὰς τροχιάς».

πληροφορία παρεχόμενα ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὑπὸ τοῦ Διοδώρου Σικελιώτου (βιβλίον Α, 11, 3 καὶ 23, 1 καὶ 6 καὶ εἰς τό ἀποσπασμάτιον V περί Ὀσίριδος). Πόλεις μέ Ἑλληνικά ὀνόματα εἰς τήν Αἴγυπτον τὰς ὁποίας ἔκτισαν διάφοροι θεοὶ εἶναι αἱ, Ἐρμούπολις, Ἀπολλωνόπολις, Πανόπολις καὶ ἡ Ἡλιούπολις (Διοδ. Σικελιώτης βιβλίον Α, 12, 6), κτισθεῖσα κατά τήν παράδοσιν ἀπὸ τόν υἱόν τοῦ Ἡλίου Ἀκτίς, ὁ ὁποῖος μετέβη εἰς τήν Αἴγυπτον ἀπὸ τήν Ρόδον, διδάξας μάλιστα καὶ Ἀστρονομίαν τοὺς Αἰγυπτίους, ἡ πόλις Σαῖς κτισθεῖσα ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους (Διοδ. Σικελιώτης βιβλίον 5ον, 56), ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι μετὰ τόν κατακλισμόν, οἱ Αἰγύπτιοι ἐνεφανίζοντο ὡς κάτοχοι πολλῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας εἶχον διδασχθῆ ὁμως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οἱ μορφωμένοι τῶν ὁποίων κατά τὰ λεγόμενα τῶν Αἰγυπτίων κατοικοῦντες εἰς τὰς πεδιάδας καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης ἀπώλεσθησαν μέ τόν κατακλισμόν ὁμοῦ μέ τὰς γνώσεις των. Οἱ ἱερεῖς ἐν τούτοις τῶν Αἰγυπτίων, πού εἶχον καταγράψει τὰ γεγονότα αὐτά, παρεδέχοντο ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν παλαιότεροι τῶν Αἰγυπτίων καὶ μάλιστα κατά 9-10.000 ἔτη. (Βλέπε καί «Τίμαιον» Πλάτωνος, Τόμος VII σελίς 6 καὶ ἐφεξῆς καὶ «Κριτίαν» Πλάτωνος, ἀπὸ σελίδα 127 καὶ ἐφεξῆς, στερεότυπος ἐκδοσις ΤΑΥΧΗΝΙΤΙ, Λειψία 1829). Ἄλλὰ καὶ ἡ θεωρία τῶν Αἰγυπτίων ὅτι ὁ κόσμος, ἡ ζωὴ, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τόν Νεῖλον, ἀποσις προφανῶς προελθοῦσα ἀπὸ τήν σχετικὴν θεωρίαν τοῦ Ἀναξιμάνδρου, οἱ δέ θεοὶ των, ὅπως ἐπίστευον, ἦσαν ζωόμορφοι, ἀποδεικνύουσαν ἐπίσης πόσον καθυστερημένοι ἦσαν γενικῶς καὶ ὑποδεέστεροι τῶν Ἑλλήνων εἰς ἐπιστημονικὰς ἀναζητήσεις καὶ κατακτήσεις).

Ταύτην δὲ τὴν ἰδέαν προκαθορίζει, οὕτως εἰπεῖν, ὁ ὕμνωδός καὶ εἰς τὸν ἀμέσως προηγούμενον στίχον τοῦ ὕμνου τῆς Φύσεως, ὅπου λέγεται **ἀενάω στροφάλλιγι θοὸν ρύμα δινεύουσα (10,22)** καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κυριολεκτικὴ ἀπόδοσις εἶναι: στροβιλιζουσα εἰς δίνην ἀέναον τὸ ταχύ ρεῦμα (τοῦ κόσμου).

13. Φυσικὴ αἰτία τῆς φαινομένης περιστροφῆς τῆς οὐρανίας σφαίρας. Ἡ κίνησις ὅμως αὕτη, ὡς περιγράφεται, εἰκονιζομένη πρὸς τὴν περιστροφήν «σβούρας», προϋποθέτει ἄξονα περιστροφῆς τῆς οὐρανίου σφαίρας. Πράγματι δὲ γίνεται ἡ πρώτη νύξις, περὶ τοῦ ἄξονός της, εἰς τὸν ὕμνον τῆς Φύσεως, ὅπου αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς **σκηπτουχοῦσ' ἐφύπερθε (10,25)**, δηλαδή ὡς φέρουσα σκῆπτρον καὶ δὴ (καὶ μάλιστα) καὶ τὸ «**ὑπέρτερον**» τῶν σκῆπτρων, ἐνῶ συγχρόνως, εἰς τὸν προηγούμενον στίχον καλεῖται **εὐθρονος (10,24)**. Οὐδεμία ὁμως ἐξηγήσις δίδεται ὑπὸ τοῦ ὕμνωδου, ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὀνομάζει «θρόνον» τῆς Φύσεως καὶ ποῖον εἶναι τὸ «σκῆπτρον» της. Ὡς ἐκ τούτου παρέχεται, ἐκ πρώτης ὄψεως, τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι πρόκειται περὶ ποιητικῶν σχημάτων λόγου, παρά τὸ γεγονός, ὅτι οὐδαμῶς ἄλλοι εἰς τὸν ἐν λόγω ὕμνον – ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὕμνους – χρησιμοποιεῖται, ἄνευ πλήρους αἰτιολογήσεως, οἰαδήποτε σημαντικὴ λέξις. Ἐν τούτοις ὅμως, ἡ ἀποσιώπησις αὕτη δὲν γίνεται ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου. Διότι γνωρίζει ὁ ὕμνωδός, ὅτι τὸ «σκῆπτρον» τοῦτο δὲν ἀνήκει ἀμέσως εἰς τὴν Φύσιν, ἀλλ' ἀναφέρεται εἰς τὸν «θρόνον», περὶ τὸν ὅποιον αὕτη περιστρέφεται **εἰς τὴν Γῆν**. Ὅτι δὲ ὁ «θρόνος» οὗτος εἶναι ἡ Γῆ καὶ τὸ «σκῆπτρον» **ὁ ἄξων αὐτῆς**, καταλήγων μάλιστα εἰς τὸν οὐράνιον πόλον, δὲν λέγεται ἐμμέσως, ἀλλ' ἀναπτύσσεται ὑπὸ τοῦ ὕμνωδου ἐπακριβῶς, ἐκεῖ ὅπου καὶ ἔχει θέσιν εἰς τὸν ὕμνον τῆς Γῆς, ὡς θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ Κεφάλαιον στ' (6ον).

Ἐξ ἄλλου, δίδεται καὶ εἰς τὸν ὕμνον τῆς Φύσεως ἡ σαφεστέρα τῶν περιγραφῶν τῆς περιστροφῆς ταύτης, εἰς τὴν περικοπὴν **δεινοκάθεκτε, ἄσσοφον ἀστρογάλοισιν ποδῶν ἴχνος εἰλίσσουσα (10, 6-7)**, ἡ ἐννοιολογικὴ ἀπόδοσις τῆς ὁποίας εἶναι: «δεν εἶναι εὐκόλον νὰ καθησυχάσῃ κανεὶς ἐσένα, ἡ ὁποία κινεῖσαι (στροβιλιζεσαι) ἀθροῦβως, ὥστε οὔτε ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι σὲ πατοῦμεν δὲν ἀντιλαμβανόμεθα τὸν θόρυβόν σου». Εἶναι δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη ἀνάλογος πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ μας, χρησιμοποιουμένην σήμερον ἔκφρασις: «ἡ Γῆ κινεῖται ὑπὸ τοῦ πόδας μας».

Ἔθεν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω χωρίων, ὄχι μόνον διδάσκεται εἰς τοὺς μεμνημένους – οἱ ὅποιοι καὶ ἀπαγγέλλουν τοὺς ὕμνους – ἡ ἡμερησία κίνησις τῆς οὐρανίου σφαίρας, ἀλλ' ἀκόμη δὲν παραλείπεται, ἐν συσχετισμῶ, ἡ διδασκαλία καὶ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς Γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται ἡ πρώτη.

14. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν ὄψεων τοῦ οὐρανοῦ. Εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Οὐρανοῦ λέγεται, ὅτι οὗτος εἶναι **αιολόμορφος (4,7)** δηλαδή ἀλλάσσει συνεχῶς ὄψιν· ὅτι δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ συνδέεται ἡ λέξις αὕτη πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τῆς ὄψεως τοῦ οὐρανοῦ, συναρτῆσαι τῆς νεφώσεώς του, προκύπτει ἀπὸ τὰ ἐπίθετα **κυανόχρους, παναίολος** (γαλάζιος, ἀπαστράπτων), τὰ ὁποία προτάσσονται τοῦ **αιολόμορφος** εἰς τὸν ἴδιον στίχον.

Ὁμοίως, εἰς τὸν ὕμνον τῆς Φύσεως ἐπαναλαμβάνεται, ὅτι αὕτη ἀκαταπαύστως ἀλλάσσει μορφήν· εἶναι **ἄλλοτριμορφοδιαίτος (10,23)**. Ὁ στίχος ὀλόκληρος λέγει: **πάνρυτε κυκλοτερῆς ἄλλοτριμορφοδιαίτε**· τοῦτο δεικνύει ὅτι ἡ ἀκατάπαυστος ἀλλαγὴ τῶν ὄψεων της συνδέεται πρὸς τὴν κυκλικὴν κίνησιν της.

Ἡ ὄψις ὅμως τοῦ οὐρανοῦ ἀλλάσσει: α') συναρτῆσαι τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους τοῦ τόπου παρατηρήσεως, β') ὡς ἐκ τῆς ἡμερησίας κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας, γ') ὡς ἐκ τῆς ἐτησίας φαινομένης κινήσεως τοῦ ἡλίου καὶ δ') ὡς ἐκ τῆς μεταπτώσεως, ἐντὸς τῆς μακροτάτης περιόδου τῶν 26.000 ἐτῶν περίπου:

Ἐκ τῶν περιπτώσεων τούτων, οἱ Ὀρφικοὶ γνωρίζουν, ἀσφαλῶς, τὰς τρεῖς πρῶ-

τας, διότι ἐκ τοῦ κειμένου τῶν « Ἀργοναυτικῶν » προκύπτει, ὅτι εἶναι γνωστοί εἰς αὐτούς τόποι διαφόρων γεωγραφικῶν πλατῶν, τουλάχιστον ἐντός τοῦ Μεσογειακοῦ χώρου, ἀπό τῆς Κύπρου μέχρι τῶν « Ἡρακλείων Σητῶν » (στίχος 1249)· ταξιδεύουν δέ εἰς τόν χῶρον αὐτόν, ἀπό τοῦ « ὑπερβορείου Κασπίου ἔθνους » (1081), τῆς χώρας τῶν Σκυθῶν (1078) καί τοῦ Καυκάσου (1051) μέχρι τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Λιβύης (103, κείμενον Ἀργοναυτικῶν) δηλαδή εἰς περιοχὴν πλάτους 15° (μοιρῶν) περίπου εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι δυνατὴ ἡ αἰσθητοποίησις τῆς ἀλλαγῆς τῆς ὕψεως τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἐκ τοῦ πρώτου λόγου¹³. Λαμβανομένου δ' ὑπ' ὄψιν, ὅτι χρησιμοποιοῦν τούς ἀστέρας εἰς τὴν ὁδήγησίν των καί εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ὥρας τῆς νυκτός (« Ἀργοναυτικά » 538-539, 1031), δύναται νά θεωρηθῆι ὡς ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι γνωρίζουν τόσο τὴν πρώτην, ὅσον καί τὴν δευτέραν περιπτώσιν ἀλλαγῆς τῆς ὕψεως τοῦ οὐρανοῦ. Τέλος, ὡς θέλομεν ἰδεῖ (παράγραφος 33), γνωρίζουν καί τὴν ἔτησιαν κίνησιν τοῦ Ἡλίου καί τὰ ἐκ ταύτης προερχόμενα φαινόμενα.★²

Συνεπῶς τὰ ἐπιθετα **αιολόμορφος** καί **ἀλλοτριμορφοδιαίτος** ἀσφαλῶς συνδέονται πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τῆς ὕψεως τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ὀφειλομένην εἰς τούς τρεῖς πρώτους παράγοντας.

13. Πολύ βραδύτερον (610 π.Χ.), οἱ Φοίνικες, κατ' ἐντολὴν Νεχώ τοῦ Β', ταξιδεύοντες κατὰ μῆκος τῶν Ἀφρικανικῶν ἀκτῶν, διέκριναν τὴν μεταβολὴν τοῦ ὕψους τῶν ἀστέρων, κατὰ τὴν μεσουράνησίν των, ὅταν αὐτὴ παρατηρεῖτο ἐκ τόπων διαφορετικοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους. (βλέπε πληρέστερον καὶ Τόμον Α', Ἀρχαῖοι Ἑλληνες Γεωγράφοι (σελίς 259) κεφάλαιον « Ἄνωτος Καρχηδονίου Βασιλέως Περιπίλους », ὅπου περιγράφεται λεπτομερῶς τὸ ταξίδιον αὐτὸ τῶν Φοινίκων - Καρχηδονίων κατὰ μῆκος τῶν δυτικῶν Ἀφρικανικῶν ἀκτῶν, κατ' ἐντολὴν τοῦ Αἰγυπτίου Φαραῶ Νεχώ).

★². Βλέπε σχετικῶς καί « Ἀργοναυτικά » τοῦ « Ἀπολλωνίου Ροδίου » (βιβλίον III 1196) καί Ὀδύσειαν (XII, 68-72) ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ἡ Ἀργὴ ἐπέρασε τὸν Ἀτλαντικόν καί ἐφθάσε εἰς τὰ σύνορα Βραζιλίας - Οὐρουγουάης εἰς τὸν ποταμὸν Λά-Πλάτα. Ἀλλὰ καί εἰς τὰ « Ἀργοναυτικά » τῶν Ὀρφικῶν ἀναφέρεται ὅτι ἡ Ἀργὴ διήλθε ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικόν (στίχοι 1160 καί ἐφεξῆς) πληροφορία ἡ ὁποία προφανῶς διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Χασάπη). Καὶ συνεπῶς μόνον ὡς ἀστεῖοι πρέπει νά θεωρηθοῦν οἱ ἰσχυρισμοὶ καί αἱ θεωρίαι τῶν ξένων, ὅτι οἱ Φοίνικες ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων, ἀφοῦ καί βάσει ἀστρονομικῶν διαπιστώσεων ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἑλληνες ἐγνώριζον τὰ τῆς πραγματικῆς μορφῆς τοῦ Σύμπαντος, ὅταν οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοὶ καὶ ὄχι μόνον οἱ Φοίνικες, ἦσαν ἀγνωστοὶ καί ὡς ὀνόματα εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκτός τοῦ ὅτι οἱ Φοίνικες, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν νεωτέραν ἔρευναν, ἦσαν Λαὸς πού προήλθεν ἀπὸ τὴν ἀνάμιξιν ἐντοπιῶν φύλων μὲ εἰσδύσαντας παναρχαίους Κρήτας εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς. (βλέπε καὶ βιβλία μου « Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης » καί « Ἡ Ἀθηνὴ Προϊστορία »). Διότι ἐάν οἱ Ὀρφικοὶ, οἱ πανάρχαιοι Ἑλληνες ὅπως ἀποδεικνύεται κατωτέρω, εἶχον ἀρχεῖς ἢ καταλήξει εἰς παρατηρήσεις, τὸ 11.800 ἔτη π.Χ. καί εἶχον φθάσει εἰς διαπιστώσεις, τὰς ὁποίας καί σήμερον (1967-1984) εὐρίσκομεν ἀκριβεστάτας, περὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων καί γενικὰ περὶ Σύμπαντος, ἀπὸ τὸ 3660 π.Χ. (βλέπε κατωτέρω κεφάλαιον Θ' ἢ χρονολόγησις τῶν Ὀρφικῶν Ὑμνων) δέν χρειάζεται περισσότερον ἀδιάσειστος ἀπόδειξις περὶ τοῦ ὅτι, ὅλοι οἱ ἄλλοι, δῆθεν ἀρχαῖοι Λαοὶ, εἶναι νεώτεροι ὅπως ὁποῖτε τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Αἰγαιῶν καί ἐν πάσῃ περιπτώσει τῶν κατοικούντων ἀνεκάθεν εἰς τὴν χώραν αὐτήν, τὴν πατρίδα μας, τὴν Ἑλλάδα.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Γ '

Ο Ι Α Σ Τ Ε Ρ Ε Σ

Α' ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΙΚΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ

15. Οἱ δύο πρῶτοι νόμοι τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρα-
νίου σφαίρας. Ἐάν εἰς τόν ὕμνον τοῦ οὐρανοῦ διδάσκεται ἡ φαινομένη κίνη-
σις τῆς οὐρανίου σφαίρας περί τήν γῆν, ὡς ὄλου θεωρουμένης, εἰς τόν 7ον ὕμνον,
ὁ ὁποῖος ἀφιερῶται εἰς τοὺς ἀστέρας, ἐπί τοῦ ὁποίου καί ἀναφέρεται τό παρόν
κεφάλαιον, ἐπανέρχεται ὁ ὕμνωδός εἰς τήν ἐν λόγω κίνησιν. Ἐπιζητεῖ νά τονίση,
ὅτι αὕτη συνάγεται ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἐπί τῆς οὐρανίου σφαίρας προσηλωμένων
ἀστέρων, ὡς ἀκριβῶς κάμνομεν καί σήμερον.

Λέγει: **ἀστέρες οὐράνιοι, ἐγκύκλιοι, δίνησι περιθρόνιοι κυκλέοντες** (7,
3-4)· δηλαδή, κατά λέξιν, «οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ὁποῖοι διά στροβίλων (περι-
στροφικῶν κινήσεων) διαγράφουν κύκλους περί τόν θρόνον (γῆν) ἐπανερχόμενοι
περιοδικῶς (ἐγκύκλιοι)...»¹⁴. Τό νέον στοιχεῖον εἶναι ἡ περιοδικότης τῆς κινήσεως.

Συνεπῶς, κατόπιν τῶν ὄσων ἐλέχθησαν εἰς παράγραφον 12, συνάγεται πλήρως
ὁ πρῶτος νόμος τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας, κατά τόν ὁποῖον
«ὁ περιεχόμενος χρόνος μεταξύ δύο διαδοχικῶν ἀποκαταστάσεων τυχόντος ἀστέ-
ρος, εἰς τό αὐτό σημεῖον τῆς τροχιάς του εἶναι σταθερός». Καί ναί μέν οἱ Ὀρφικο
δέν ἀποσαφηνίζουν ἐνταῦθα, ὅτι «ὁ χρόνος οὗτος εἶναι ὁ αὐτός, δι' ὅλους τοὺς
ἀστέρας», τοῦτο ὁμως συνάγεται πλήρως, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἐν λόγω χωρίου,
πρός τό **ρόμβου δίνησιν ἐλισσόμενος περί γαῖαν** (4, 3-4), ὅπου ὀλόκληρος ὁ οὐ-

14. Ἀκόμη καί κατά τοὺς Βαβυλωνιακοὺς χρόνους (1700 - 1600 π.Χ.) λέγει ὁ Couperc,
εἰς τήν Μεσοποταμίαν, ἐπιστεύετο, ὅτι ἡ γῆ εἶναι ὄρος ἐπιπλέον τῶν ὑδάτων ὠκεανοῦ,
ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται, στερεός, ὁ οὐράνιος θόλος. Γῆ καί οὐρανός ἔχου
κοινόν στήριγμα τόν ὠκεανόν, ἐνῶ οἱ ἀστέρες κυκλοφοροῦν ἐπί τοῦ οὐρανίου θόλου,
φερόμενοι ἐπί ἀρμάτων. Εἰς τήν Αἴγυπτον, ἐξ ἄλλου, ἕκαστος ἀστήρ θεωρεῖται κινού-
μενος ἐπί λέμβου (46, 17, 20). (Συνεπῶς πῶς εἶναι δυνατόν νά εὐσταθοῦν αἱ ἀπόψεις τῶν
ἀμαθεστάτων νεωτέρων ἐρευνητῶν καί δῆθεν μελετητῶν ὅτι οἱ Βαβυλώνιοι καί οἱ Αἰγύ-
πτιοι ἦσαν παλαιότεροι τῶν Ἑλλήνων καί εἶχον προηγμένας γνώσεις, ἀπό τὰς ὁποίας ἐ-
πηρεάσθησαν καί οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες;).

ρανός εξομοιάζεται προς σβοῦραν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας ὑπολογίζονται, προφανῶς, οἱ ἀστέρες, ὡς προσηλωμένοι.

Ἐξ ἄλλου, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο τούτων χωρίων προκύπτει ἀκόμη καὶ ὁ δεῦτερος νόμος τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, κατὰ τὸν ὁποῖον «αἱ τροχιαὶ τῶν ἀστέρων εἶναι περιφέρεια κύκλων καθέτων ἐπὶ τὴν αὐτὴν διάμετρον τῆς οὐρανοῦ σφαίρας». Διότι ἡ διάμετρος αὕτη δηλοῦται εἰς τὸν ἄξονα περὶ τὸν ὁποῖον καὶ μόνον εἶναι δυνατόν νὰ θεωρητῆται περιστρεφόμενος ὁ **ρόμβος**: περισσότερο δὲ καὶ ἐπακριβέστερον δηλοῦται εἰς τὸ **σκῆπτρον** – ἄξονα τοῦ θρόνου – γῆς.

Συνεπῶς, πλεόν ἢ σαφῶς διδάσκεται ἡ φαινομένη κίνησης τῆς οὐρανοῦ σφαίρας.

16. Οἱ ἀειφανεῖς ἀστέρες. Δέν γίνεται ἡ πλήρης διάκρισις τῶν ἀστέρων εἰς ἀειφανεῖς, ἀμφιφανεῖς καὶ ἀφανεῖς. Γίνεται ὁμως σαφῆς μνεία τῶν ἀειφανῶν, οἱ ὁποῖοι διαχωρίζονται τῶν ἄλλων, μάλιστα δὲ τῶν ἀμφιφανῶν, χαρακτηριζόμενοι ὡς ὄρατοί δι' ὅλης τῆς νυκτός, **ἐννύχιοι**¹⁵ (7, 11), **δηλαδὴ ὡς μὴ ἀνατέλλοντες οὐδέ δύνοντες**¹⁶.

17. Ἡ ζωδιακὴ ζώνη. Ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν εἶναι γνωστὴ ἡ ζωδιακὴ ζώνη. Ἀναφέρεται εἰς τὸν ὕμνον τῶν ἄστρον, ὡς **ἐπταφαεῖς ζῶναι**. Δέν γίνεται λόγος περὶ μιᾶς ζώνης, ὡς ἐκφραζόμεθα σήμερον, διότι αὕτη λογίζεται ὡς διχοτομημένη ὑπὸ τῆς ἐκλειπτικῆς. Εἶναι δὲ γνωστὴ ἡ ἐκλειπτικὴ, ὅπως προκύπτει ἐκ τοῦ ὕμνου τοῦ Ἡλίου (βλέπε παράγραφον 24), ὅπου αὕτη κατονομάζεται **οἶμος** (8,7), «**δρόμος**» οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς αὐτόν: «**ἐποπτεύουσιν αὐτόν**», ὅπως λέγει ὁ ὕμνος: **ἐφορώμεμοι ἐπταφαεῖς ζῶνας** (7,8) ἀστέρες.

Εἶναι προφανές, ὅτι οἱ ἐποπτεύοντες τὰς ἐπταφαεῖς ζῶνας ἀστέρες εἶναι οἱ τῶν ζωδίων· οἱ ζωδιακοὶ ἀστερισμοί.

Ὅτι δὲ πράγματι οἱ Ὀρφικοὶ γνωρίζουν καὶ ὀνομάζουν τούτους «ζῶδια» (ἐντεῦθεν δὲ προήλθε καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ὀνομασία των ὡς ζωδίων) μαρτυρεῖται εἰς τὸ 41ον, ἐκ τῶν διασωθέντων Ὀρφικῶν ἀποσπασμάτων, κατὰ τὸ ὁποῖον «**Ὀρφεὺς δέ**

15. Ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, οἱ περιπόλιοι ἀστέρες, ἐπειδὴ εἶναι ὄρατοί καθ' ἕλον τὸ ἔτος, ὀνομάζοντο «ἄφθαρτοι».

16. Περὶ τῶν ἀειφανῶν ἀστέρων ὁμιλεῖ καὶ ὁ Ὅμηρος (λαμβάνων τὴν πληροφορίαν ἀπὸ τούτων Ὀρφικῶν). Οὕτω διὰ τὴν Μεγάλην Ἄρκτον, ἡ ὁποία εἶναι μὲν σήμερον ἀμφιφανής κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος της, ἦτο ὁμως ἀειφανής πρὸ 3.000 ἐτῶν, λέγει ὁ Ὅμηρος, «οἷη δι' ἄμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο («Ἰλιάς» Σ 489), διότι, ὡς ἀειφανής, «δέν λούεται εἰς τὸν ὠκεανόν» ὅπως οἱ ἀμφιφανεῖς ἀστέρες.

Ἐνταῦθα διαπιστοῦται, ὅτι ὁ Ὅμηρος μεταφέρει εἰς τὰ ἔπη του τὰς λαϊκὰς ἀντιλήψεις, περὶ ἐπιπέδου γῆς, περιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ ὠκεανοῦ, αἱ ὁποῖαι καὶ δέν εἶναι ἀστήρικτοι, ἐάν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὡς ἐλέχθη, ἦτο γνωστός τότε εἰς τούτους Ἕλληνας ὁ Ἀτλαντικός, κατέχων ὅλην τὴν πρὸς δυσμὰς τῶν Ἡρακλείων Στηλῶν ἑκτασιν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου καὶ ἐφαίνοντο βυθιζόμενοι οἱ ἀστέρες κατὰ τὴν δύσιν των. Οἱ μεμνημένοι ὁμως τοῦ Ὀρφισμοῦ εἶναι ἀπηλλαγμένοι αὐτῆς τῆς πλάνης, ὡς συνάγεται σαφῶς ἀπὸ τὸν ἀντίστοιχον, πρὸς τὸν μνημονευθέντα Ὀμηρικόν, στίχον τῶν Ἀργοναυτικῶν: «ἄστρα τε τηλεφανῆ δύνεν ρόν ὠκεανοῖο» (538) δηλαδὴ «τὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα εἶναι μακράν, εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ὠκεανοῦ». Δέν «λούονται» συνεπῶς, ἀλλὰ «δύνουν» οἱ ἀστέρες, εἰς τὸν πρὸς δυσμὰς κείμενον Ἀτλαντικόν, κατὰ τούτους Ὀρφικούς.

Πάντως καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ὅρος «δύσις», διὰ τοῦ ὁποῖου δηλοῦται τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, προέκυψε ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν ἐποπτεῖαν, τὴν αἴσθησιν, τὴν παρατήρησιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐπὶ τῆς φαινομενικῆς εἰσόδου τῶν ἀστέρων εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, ὅταν, λόγω τῆς περιστροφῆς τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, ἐφθάνον οὗτοι εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐχάνοντο δύνοντες.

ἐκεῖνος ὁ Θράκιος, ἐν τῇ περὶ γεωργίας, οὐ τὴν ἀπλῶς ἡμέραν τῆς σελήνης τὴν τοιάνδε λέγει λυσιτελεῖν, ἢ καὶ ἀνόνητον· ἀλλ' ὅταν τοιῶσδε σχηματισθῆ καὶ συντρέχη ζωδίοις τε καὶ τοῖς ἀστράσιν». (Τζέτζη, Ἔργα καὶ ἡμέραι 175a). Εἰς ἄλλο δὲ σημεῖον τοῦ ἀποσπασματίου τούτου ἀναφέρονται τρία ἐκ τῶν ζωδίων, τὰ τῆς Παρθένου, Ὑδροχόου καὶ Ἰχθύων: «Ὀρφεύς μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται δρᾶν· οἷον σελήνης τρεχούσης περὶ Παρθένον, πάντα φυτεύειν πλὴν μόνον ἀμπέλων... Διὸς Ὑδροχόον περιπολεύοντος μὴ πλεύσης... Τοῦ αὐτοῦ Διὸς ἐν Ἰχθύσιν ὄντος, καλόν γάμους ποιεῖν, καὶ τὰ λοιπά ὁμοίως» (Τζέτζη Ἔργα 130b). (Εἶναι ἀπολύτως φανερόν καὶ ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ τοῦ Τζέτζη, ὅτι ὁ Ἡσίοδος ἔχει ἀντιγράψει τοὺς Ὀρφικούς).

Εἰς τὰ Λιθικά ἀναφέρεται ἐμμέσως ὁ Σκορπιός καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Ὠρίων: Σκορπίε, σεῖο δε λᾶαν ὁμώνυμον ἐμμεναι ἤρως ἀγλαός Ὠρίων οὐκ ἐκλευεν· ἢ γάρ, οἷω πικρήσιν τότε γυῖα πεπαρμένους ἄμφ' ὀδύνησιν, μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκε μιν ἄστρον (488-491) δηλαδὴ Σκορπίε, ὁ ἀγλαός ἤρως Ὠρίων δὲν εἰσήκουε (δὲν ἐδέχετο) νὰ ἔχῃς τὴν ὁμώνυμόν σου λίθον· διότι... ἤθελε νὰ ἀνήκη αὐτῇ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀστερισμούς.

Εἰς ἄλλο ἐπίσης ἀποσπασμάτιον γίνεται ἐμμέσως μνεῖα τριῶν εἰσέτι ζωδιακῶν ἀστερισμῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ὀφειως: Κρίους, ταυρείους, ὄφιως, χαροποῦ τε λέοντος (40, 503).

Οὕτω, ἐκ τῶν 12 ζωδιακῶν ἀστερισμῶν, ἀνευρίσκομεν ἀναφερομένους τοὺς ἐπτά¹⁷. Γίνεται δὲ λόγος εἰδικός περὶ Ταύρου, καὶ Λέοντος, ὡς θὰ ἴδωμεν εἰς τὰς παραγράφους 66, 67.

17. Εἰς τοὺς παλαιστάτους χρόνους καὶ κυρίως τῆς Β' χιλιετηρίδος π.Χ. οἱ Μεσοποτάμιοι λαοὶ, ἐχρησιμοποίησαν τρεῖς «δρόμους» καθορίζοντας μίαν εὐρέϊαν ζώνην τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκ τῶν δρόμων τούτων ὁ ἕνας εὕρισκετο περὶ τὸν ἰσημερινόν (Ἄνου) περιλαμβανῶν 17 ἀστερισμούς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο εὕρισκοντο περὶ τοὺς τροπικούς τοῦ Καρκίνου (Ἐνλίλ), κατὰ τὴν ἑκτασίαν τοῦ ὁποίου ἐσημειοῦντο 23 ἀστερισμοὶ καὶ τοῦ Αἰγόκερω (Ἐά), ἔχοντος 12 ἀστερισμούς. Ἀργότερον ἤρχισαν προσδιορίζοντες τὴν ἐτησίαν κίνησιν τοῦ ἡλίου καὶ ἐχρησιμοποιοῦν, διὰ τὴν ἐπισήμανσιν τῆς πορείας του, ὠρισμένους λαμπροὺς ἀστέρας, εὐκόλως ἀναγνωριζομένους. Κατόπιν ὤρισαν τὴν ζωδιακὴν ζώνην. Τοῦτο μαρτυροῦν πινακίδες, ἀναγόμεναι ἀσφαλῶς εἰς χρόνους πρό τῆς καταστροφῆς τῆς Νινευί (612 π.Χ.), αἱ ὁποῖαι παριστοῦν ζωδιακόν, ὡς εὐρυτάτην ζώνην πλάτους 20° (μοιρῶν). Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καμβύσου (523 π.Χ.) ὁ ζωδιακός των ἐμφανίζεται διηρημένος εἰς 12 ζώδια. Ἐκ τῶν χρονολογήσεων τούτων κατὰ τὸν ἀστρονόμον Taton, προκύπτει ὅτι ὁ ζωδιακός ἔχει Μεσοποταμιακὴν προέλευσιν, διὰ τοῦτο καὶ λέγει: «Πρέπει νὰ ἀπορρίψωμεν τὴν ἀποψιν ὅτι ὁ ζωδιακός ἦτο Αἰγυπτιακῆς προελεύσεως», ἐνῶ ἐξ ἄλλου προσθετεῖ (43, 81): «ἢ ἀνάπτυξις τῆς Ἀστρολογίας ἐν Μεσοποταμίᾳ πιστοποιεῖ καὶ τὴν ἐκεῖθεν προέλευσιν τοῦ ζωδιακοῦ καὶ τῶν 12 ζωδίων του, ὡς τὰ ἐδανείσθησαν οἱ Ἕλληνες».

Ὅμως, ὅπως προκύπτει ἐξ ὧν ἀνεφέρθησαν προηγουμένως οἱ Ὀρφικοὶ ἐγνώριζον τὸν ζωδιακόν καὶ πρό τῆς Β' χιλιετίας π.Χ. ὅπωςδῆποτε δὲ τουλάχιστον 1000 περίπου ἔτη πρό τῆς ἐποχῆς τοῦ Καμβύσου. Καθὼς δὲ λέγει ὁ Rannekock, «δὲν φαίνεται ὅτι οἱ 12 ἀστερισμοὶ τοῦ ζωδιακοῦ κατεῖχον εἰς τοὺς Βαβυλωνίους μίαν εἰδικὴν σημασίαν. Μία ἐνδειξις δύναται ἴσως νὰ εὐρεθῆ εἰς τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἔπος τοῦ «Γκιλγκαμές» τὸ ὁποῖον περιέχει πολλὰ χαρακτηριστικὰ ἐνός ἡλιακοῦ μύθου, διαιρεῖται εἰς 12 ραψωδίας, κάθε μία τῶν ὁποίων ἀντιστοιχεῖ εἰς ἓνα τῶν 12 ζωδίων. Πλὴν ὁμως καὶ ἡ διαιρέσις αὕτη δύναται νὰ εἶναι μία μεταγενεστέρα διαιρέσις (33, 32). (Ἄναλυτικώτερον βλέπε καὶ βιβλίον Σ.Β. Σερράμ «Θεοὶ, Τάφοι καὶ Σοφοί», (σελίς 60), ἐκδόσεις Γεμετζόπουλου, Ἀθήναι).

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀποψις κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Αἰγύπτιοι εἰσήγαγον πρῶτοι τὸν ζωδιακόν, ἐσπρίχθη ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἀνευρέθησαν εἰς τὴν Τεντυρίδα καὶ τὸ Ἔσωνε δύο παραστάσεις αὐτοῦ, ἀναγόμεναι εἰς τοὺς Ἑλληνιστικούς χρόνους, δηλαδὴ εἰς τοὺς μετέπειτα τοῦ Δ' αἰῶνος π.Χ. χρόνους. Ἐν τούτοις, ὡς λέγει ὁ Taton (43-38), «ἔπαυσε νὰ γίνεται

Συνεπῶς προκύπτει ἀκόμη ὅτι καί αἱ ὀνομασίαι τῶν ἀστερισμῶν¹⁸, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦμεν σήμερον διεθνῶς, ἀνάγονται εἰς τοὺς Ὀρφικοὺς τουλάχιστον χρόνους.

συζήτησις περί Αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς τοῦ ζωδιακοῦ, ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη πλέον, ὅτι αἱ παραστάσεις αὐταὶ ἔχουν δεχθῆ τὴν ἐπίδρασιν ἀπὸ τὰς Ἑλληνιστικὰς ἀντιλήψεις» καὶ ἐπιλέγει (43-43): «τὰ 12 ζῶδια ἦσαν ἀγνωστα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους πρὸ τῆς Ἑλληνιστικῆς περιόδου. Ἄλλως τε ἐπιβεβαιοῦται πλέον ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐχρησιμοποιοῦν τὸ σύστημα τῶν «δεκάδων» ἀγνώστων εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους λαούς, διὰ τῶν ὁποίων μία εὐρεία ἰσημερινῆ ζώνη τοῦ οὐρανοῦ, διηρεῖτο εἰς 36 - καὶ ὄχι 12 - ἴσα μέρη. Οἱ δέκανοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἄλλοτε μὲν μεμονωμένοι λαμπροὶ ἀστέρες, ἄλλοτε δ' ἀθροίσματα ἀστέρων, ἐκαλοῦντο δι' ὀνομάτων οὐδεμίαν σχέσιν ἐχόντων πρὸς τὴν Ἑλληνικωτάτην ὀνομασίαν τῶν ζωδίων, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τῶν ἀστερισμῶν. Οὕτω π.χ., ἐλέγοντο «Ὀφρὺς τοῦ νότου», «Ὀφρὺς τοῦ βορρᾶ», «Θεὸς διασχίζων τὸν οὐρανόν», ὁ δὲ πρῶτος δέκανος, πού ἦτο ὁ Σείριος, ἐλέγετο «Δεσπότης τοῦ ἔτους». Ἡ τελευταίως (1953) γενομένη εἰδικὴ ἐρευνα ὑπὸ τοῦ Neugebauer, ἐπὶ τῶν δεκάνων, ἔδειξεν ὅτι οὗτοι ἐμφανίζονται τὸ πρῶτον περὶ τὸ 2100 π.Χ. Ἐχρησιμοποιοῦντο ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων Σέτη τοῦ Α' (1300 π.Χ.) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ραμσή τοῦ Δ' (1170 π.Χ.), εὐρίσκονται δὲ ἀπεικονισμένοι ἐπὶ τῶν καλυμμάτων λαρνάκων. Οἱ δέκανοι εἶναι διατεταγμένοι εἰς 36 στήλας ἐκ τῶν ὁποίων κάθε μία εἶχεν πλάτος 10° (μοιρῶν), ἀλλ' ἐπὶ 12, ἐν συνόλῳ σειρῶν (ζωνῶν) τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ εὐρεία ἰσημερινῆ ζώνη τῶν δεκάνων ἦτο λοιπὸν ἀσχετος πρὸς τὴν ζωδιακὴν, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ τελευταία ἔχει βάσιν τὴν ἐκλειπτικὴν καὶ πλάτος β = +8°, ἐνῶ τὸ πλάτος τοῦ Σειρίου π.χ. εἶναι β = -40° περίπου (30, 47-48).

Οἱ Ἴνδοι τέλος ἐχρησιμοποιοῦν εἶδος Σεληνιακοῦ ζωδιακοῦ, ἀσχετοῦ πρὸς τὸν Ἡλιακὸν ζωδιακὸν κύκλον, διαιρούμενον εἰς 28 ἴσα μέρη, καλούμενα Νανσχάτρα. (43-156).

Συνεπῶς, συνάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ζωδιακὸς εἶναι Ἑλληνικὸς καθ' ὅλοκληρίαν, καὶ ἀνάγεται εἰς τοὺς Ὀρφικοὺς χρόνους.

18. Οἱ Αἰγύπτιοι ὠνόμαζον τὴν Μεγάλην Ἄρκτον Κνήμην Βοός, τὸν Βοώτην παρίστανον δι' ἐνὸς κροκοδείλου καὶ ἐνὸς ἵπποποτάμου περιπτυσσομένων τὸν Κύκνον ὡς ἀνθρωπὸν ἔχοντα ἐκτεταμένους βραχίονας κ.ο.κ. Γενικῶς, πάλιν δὲ κατὰ τὸν Τατοῦ (43-43) «τὰ σύμβολα τὰ ὁποῖα εἰσῆχθησαν ἐκ τῆς Βαβυλωνίας διαφέρουν ἐξ ὀλοκλήρου τῶν Αἰγυπτιακῶν συμβόλων. Κατόπιν ὁμοῦ τῶν ὄσων ἐλέχθησαν προκύπτει ὅτι τὰ σύμβολα καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα δὲν ἦσαν καθόλου οὔτε καὶ Βαβυλωνιακῆς προελεύσεως, ὄχι μόνον διότι ἀνάγονται εἰς χρόνους πολὺ προγενεστέρους τῆς Βαβυλωνιακῆς Ἀστρονομίας καὶ Ἀστρολογίας, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι καθαρῶς Ἑλληνικά, ὡς συνδεόμενα ἀπολύτως πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν καὶ τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις (34).

Εἰς ἐπίρρωνιν (ἐνίσχυσιν) τούτου ἔρχεται τὸ γεγονός ὅτι εἰς οὐδένα τῶν ἀρχαίων λαῶν ἀνευρίσκομεν τὸ ἴσχυον Ἑλληνικὸν ὀνοματολόγιον τῶν ἀστερισμῶν. Οὕτω π.χ., ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰώβ (9,9 καὶ 38,31-32), οἱ Ἑβραῖοι ἐκάλουν τὴν Μεγάλην Ἄρκτον, Ἄς ἢ Αἴς, τὸν Ὠρίωνα Κεσίλ, καὶ τὰς Πλειάδας Κιμά. Ἐκ τῶν τριῶν ὁμοῦ τούτων ἀστερισμῶν, ὁ τοῦ Ὠρίωνος ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰ Ὀρφικά (βλέπε «Λιθικά» 489), πού μαρτυρεῖ (πού ἀποδεικνύει) τὴν ἀρχαιοτάτην καὶ ἐντελῶς Ἑλληνικὴν προέλευσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου.

(Ἐκτός ὁμοῦ τῶν ἀνωτέρω διαπιστώσεων τοῦ Κ. Χασάπη, ἤδη γνωρίζομεν σήμερον (1984), ὅτι ὅλαι αἱ γνώσεις καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων καὶ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Μεσοποταμίας, προήλθον ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν Σουμερίων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν Πανάρχαιοι Κρήτες προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Παγχαίαν κ.τ.λ. (βλέπε καὶ Τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καὶ τὰ βιβλία μου «Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Προσάρτημα Β, σελίς 203 καὶ «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία»).

Β' ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

18. Οί «οὐράνιοι» καί «χθόνιοι» ἀστέρες (διάπτοντες). Οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς Ὀρφικοὺς διαχωρίζονται εἰς δύο κατηγορίας: τοὺς οὐρανίους καὶ τοὺς γηίνους: **οὐράνιοι χθόνιοι τε** (7,9). Εἰς τὴν πρώτην ἀνήκουν οἱ ἀπλανεῖς καὶ οἱ πλανῆται· εἰς τὴν δευτέραν κατατάσσονται οἱ διάπτοντες καὶ αἱ βολίδες.

Ὅτι δὲ οἱ χθόνιοι εἶναι οἱ διάπτοντες προκύπτει: α') ἐκ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον οὗτοι διαγράφουν πυρίνους δρόμους ἀδιακόπως (**πυρίδρομοι αἰέν ἀτειρεῖς** (7,9), ἀλλὰ καὶ β') ἐκ τοῦ ὅτι ὀνομάζονται προσέτι **ἡερόπλαγκτοι** (7,8) δηλαδὴ πλανώμενοι ἐντὸς τοῦ ἀέρος· τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἐπειδὴ δὲ οὐδαμοῦ οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ἡ σελήνη ἐπιθετολογοῦνται εἰς τοὺς μακροτάτους ὕμνους των, ὡς «ἡερόπλαγκτοι», (τοῦτο δὲ λέγεται μόνον διὰ τινος ἀστέρας), συνάγεται ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν λογίζεται ἡ ἀτμόσφαιρα, ὁ ἀήρ, ὡς ἐκτεινόμενος μέχρι τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἐπομένως δὲ καὶ μέχρι τῶν «οὐρανίων» ἀστέρων, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ὅτι τὸ «ἡερόπλαγκτοι» ἀναφέρεται μόνον εἰς τοὺς χθονίους, τοὺς «γηίνους» ἀστέρας. Ἄλλωστε, τὸ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν φθάνει μέχρι καὶ τῶν «οὐρανίων» ἀστέρων, μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς ὑπεράνω τοῦ ἀέρος εὐρίσκεται, ὡς θὰ ἴδωμεν (παράγραφος 51-52), ὁ αἰθήρ, ὁ ὁποῖος λογίζεται **ἀστρων, ἡελίου τε σεληναίης τε μέρισμα** (5, 2), (ὕμνος πρὸς τὸν Αἰθέρα) χαρακτηριζόμενος δ' ἐπὶ πλέον, ὡς **ἀστροφεγγῆς** (5,5). Συνεπῶς, οἱ «ἡερόπλαγκτοι» εἶναι μόνον οἱ «χθόνιοι» ἀστέρες· οἱ διάπτοντες, καί ὄντες ἀδιακόπως ἐντὸς τοῦ ἀέρος καὶ ἀφίνοντες «πυρίνας» οὐράς εἰς τοὺς «δρόμους» των.

19. Οἱ πλανῆται. Ἡ διάκρισις τῶν ἀστέρων εἰς ἀπλανεῖς καὶ πλανήτας προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπιθέτου **ἐπταφαεῖς** (7,8), τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τὰς δύο ζώνας τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ὡς φωτισμένων ὑπὸ τῶν ἑπτὰ πλανητῶν. Διότι ἄλλωστε, μόνον οἱ ἑπτὰ πλανῆται, διανύοντες τὰς τροχιάς των ἐντὸς τοῦ ζωδιακοῦ, καθιστοῦν ταύτας ὑπαρκτάς, ὀρίζοντες καὶ τὸ πλάτος ἐκάστης, ἴσον πρὸς 8° (μοίρας). Ὅτι δὲ πράγματι οἱ ἑπτὰ πλανῆται νοοῦνται εἰς τὸ «ἐπταφαεῖς» καὶ ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ὄχι μόνον γνωρίζουν καὶ διαχωρίζουν τοὺς ἀστέρας τούτους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀνομάζουν «πλανήτας», προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ χωρίου τῶν Ἀργοναυτικῶν: «**Ἀγκαῖός τ' ἔμολεν Πλευρώνιος, ὃς ρα πορείας οὐρανίας ἀστρων ἐδάη, κύκλους τε πλανήτας (208-209)**». Δηλαδὴ: «Καὶ ἦλθεν ὁ ἐκ Πλευρῶνος»¹⁹ (τῆς Αἰτωλίας) Ἀγκαῖος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν τὰς οὐρανίους κυκλικὰς πορείας τῶν ἀστρων, καὶ τοὺς πλανήτας».

Ἐπὶ πλέον, ὡς εἶδομεν εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον, ἐκ τῶν μνημονευθέντων εἰς τὴν παράγραφον 17, κατονομάζεται ἐκεῖ ἕνας ἐκ τῶν πλανητῶν, ὁ Ζεὺς, ὡς διατρέχων τοὺς ἀστερισμοὺς Ὑδροχόου καὶ Ἰχθύων. Ἐξ ἄλλου περιεσώθη αὐτοῦσιον ἀποσπασμάτιον, τὸ 41ον, εἰς τὸ ὁποῖον κατονομάζεται καὶ ὁ Ἄρης, χάρις εἰς τὸν Τζέτζην (*Ἔργα καὶ ἡμέραι* 170b), ὁ ὁποῖος μάλιστα τὸ προλογίζει ὡς ἐξῆς:... «**δεινῶς καὶ συγκεχυμένως, ἔτι δὲ καὶ ψευδῶς· καὶ οὐχ ὡσπερ ὁ μέγας Ὀρφεύς**

19. Ἐκ τῶν πινακίδων τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β' τῶν ἀνευρεθεισῶν εἰς τὴν Πύλον, μία μικρὰ ἀναφέρει, ὅτι ὁμάς ἐκ 30 κωπηλατῶν ὤφειλε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Πλευρῶνα, ἡ ὁποία εὐρίσκετο παρὰ τὸ Μεσολόγγιον. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀνευ σημασίας, ὅτι ἡ Πλευρῶν τῶν Ὀρφικῶν, ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰς πινακίδας τῆς Πύλου, ἀναγομένης ἀσφαλῶς εἰς τὸ περί τὸ 1200 π.Χ., ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι πράγματι ὑπῆρχε καὶ τότε ἡ πόλις, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο εἰς τῶν ἀστρονόμων τῶν Ὀρφικῶν χρόνων, ὁ Ἀγκαῖος, ὁ ὁποῖος καὶ μετέσχεν τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας.

**διδασκαλικῶς τε καὶ τεταγμένως πρὸς εὐκρίνειαν, καὶ τὸ πλέον τεχνικωτέ-
ρως, καὶ ἀληθῶς. Ἐκεῖνος μὲν οὕτω φησί»** παραθέτει δὲ τὸ ἀπόσπασμα, τοῦ
ὁποίου οἱ δυὸ πρῶτοι στίχοι εἶναι: «**Πρῶτον μὲν πρῶτω ἐνὶ ἡματι φαίνεται ἼΑρης.
μῆνη δ' εἰς τ' ἼΑρην ἐπιτέλλεται**».

Συνεπῶς, ἔχομεν πληροφορίας, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι τὰ σημερινὰ
ὀνόματα τῶν πλανητῶν **ἀνάγονται ὁμοίως, τουλάχιστον, εἰς τοὺς ἽΟρφικούς
χρόνους.**

Ἐκ τοῦ πλήθους τῶν πλανητῶν, ὡς ἐπτά, προκύπτοντος ἐκ τοῦ «ἐπταφαεῖς»,
συνάγεται, ὅτι προσμετροῦνται εἰς τοὺς πέντε ὀρατοὺς διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ
πλανήτας, καὶ ὀνομάζονται ἐπίσης πλανῆται, ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ὅπως ἄλλωστε
συμβαίνει ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς χρόνους τῆς Α' χιλιετηρίδος π.Χ. ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ
εἰς ὅλους τοὺς ἀρχαίους λαοὺς καὶ μάλιστα καὶ εἰς τοὺς ἀνατολικούς.

Ἐξ ἄλλου, ἐφ' ὅσον οἱ ἄλλοι πέντε πλανῆται εἶναι οἱ διὰ γυμνοῦ μόνον ὀφθαλμοῦ
ὀρατοὶ (Ἐρμῆς, Ἄφροδίτη, ἼΑρης, Ζεὺς καὶ Κρόνος), προκύπτει τὸ σημαντικόν
συμπέρασμα, ὅτι κατὰ τοὺς ἀπωτάτους χρόνους τῆς Β' χιλιετηρίδος π.Χ. εἶχεν ἤδη
γίνει ἡ ταύτισις τοῦ Ἐωσφόρου καὶ τοῦ Ἐσπέρου εἰς ἓνα καὶ μόνον πλανήτην, τὴν
Ἄφροδίτην, ὅτι δὲ τὸ ἴδιον συνέβη καὶ διὰ τὸν Ἐρμῆν. **Ὅμως, ἡ ἐπιστημονικὴ
αὕτη κατάκτησις, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ μέχρι τοῦδε ἐκτεθεῖσαι, δὲν εἶναι δυνατόν
νά ἔγινεν ἀποτόμως. Πρέπει λοιπὸν νά εἶναι τὸ προῖόν μιᾶς ἀκόμη παλαιο-
τέρας κληρονομίας, ἀναγομένης τουλάχιστον εἰς τοὺς τελευταίους αἰῶνας
τῆς Γ' χιλιετηρίδος ²⁰ π.Χ. ἢ καὶ παλαιότερον.**

20. Οἱ ἀπλανεῖς. Φαίνεται ὅτι οἱ ἽΟρφικοὶ ὀνομάζουν τοὺς ἀπλανεῖς ἀπλῶς
ἀστέρας. Διότι δὲν ἀπαντᾶται ὁ ὄρος «ἀπλανεῖς» τόσοσιν εἰς τὸν ὕμνον ὅσον καὶ οὐ-
δαμοῦ ἄλλου εἰς τὰ διασωθέντα κείμενα.

20. Ὅπως λέγει ὁ Doig (18-12-13) χωρὶς βεβαίως καὶ τὰ ἀναφερόμενα ὑπ' αὐτοῦ νά
εἶναι ἀπολύτως ἐξηκριβωμένα καὶ συνεπῶς ἀληθῆ, εἰς τὴν Κίναν ἐκτίσθη ἓνα μέγα ἀστε-
ροσκοπεῖον ἐπὶ βασιλείας τοῦ Huar - Ti (2650 π.Χ.) διὰ τὴν ἐκτέλεσιν παρατηρήσεων τοῦ
Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῶν πλανητῶν. Ὅμοίως ἀναφέρεται σύνοδος τῶν πλανητῶν Ἐρ-
μοῦ, Ἄφροδίτης, Ἄρεως, Διὸς καὶ Κρόνου, λαβοῦσα χώραν ἐπὶ αὐτοκράτορος Chauy -
Hsu (2513 - 2436 π.Χ.), ἡ ὁποία, κατὰ τοὺς γενομένους σήμερον ὑπολογισμούς, δέον νά
ἔλαβε χώραν τὴν 28ην Φεβρουαρίου τοῦ 2436 π.Χ. Τέλος μεταξύ τῶν ἐτῶν 2255 καὶ
2200 π.Χ., κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Uü Shun - ἐγένοντο παρατηρήσεις θέσεως τῶν πέντε
πλανητῶν τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης διὰ τεταρτοκυκλίου. Συνεπῶς εἰς τὴν Κίναν ἔχο-
μεν μίαν ἀνάπτυξιν, παρατήρησιν, σύγχρονον περιπίου καὶ φυσικὰ ὄχι προγενεστέραν
τῆς Ὀρφικῆς, ἀφοῦ τώρα γνωρίζομεν, ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ, «οἱ Ὑμνοὶ» τοῦ Ὀρφῆως, ἀναφέ-
ρουν παρατηρήσεις καὶ πέραν τοῦ 3.600 π.Χ.

Εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, αἱ ἀρχαιότεραι παρατηρήσεις τῶν πλανητῶν, διασωθεῖσαι ἐπὶ
πινακίδων, χρονολογοῦνται κατὰ 1000 περίπου ἔτη βραδύτερον. Οὕτω μία παρατήρησις
τῆς Ἄφροδίτης (Ἰστάρ) ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀμισαντούκα, περὶ τὸ 1650 π.Χ., αἱ
δὲ νεώτεραι αἱ ὁποῖαι δύνανται νά λογισθοῦν ἀξιόλογοι ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως,
ἀναφέρονται μόνις εἰς τοὺς Η' καὶ Ζ' π.Χ. αἰῶνας, ὅτε ἀρχίζει καὶ ἡ ἀκμὴ τῆς μετέπειτα
τῶν Ὀρφικῶν Ἑλληνικῆς Ἀστρονομίας εἰς τὴν Ἰωνίαν τῆς Ἱστορικῆς πλέον περιόδου.

Προκειμένου περὶ τῶν Αἰγυπτίων, ὅπως λέγει ὁ Talon (43, 38), αἱ παρατηρήσεις τῶν
πλανητῶν συμφώνως πρὸς τὰ διασωθέντα κείμενα ἀναφέρονται εἰς θέσεις τῶν πλανητῶν
ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· «πλὴν ὅμως φαίνονται νά ἔχουν δεχθῆ ἰσχυράν τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἑλ-
ληνιστικῆς ἀστρονομίας (Δ' αἰὼν π.Χ.), τὴν ὁποῖαν καὶ συνεχίζουν». Ἡ Ἄφροδίτη ὀνομά-
ζεται «ἀστήρ τῆς πρῶιας», ὁ Ζεὺς «ὁ λάμπων ἀστήρ», ὁ Κρόνος «ἽΩρος τοῦ Ταύρου» καὶ
ὁ ἼΑρης «Ἐρυθρὸς ἽΩρος». Ἀπὸ κοινοῦ οἱ πλανῆται καλοῦνται «ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι
δὲν ἀναπαύονται ποτέ».

(Ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστρονομίας ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων, ἐπανα-
λαμβάνομεν ὅτι ἡ πόλις Ἡλιούπολις τῆς Αἰγύπτου, ἐκτίσθη κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς παραδό-

Περὶ τῶν ἀπλανῶν γνωρίζουν οἱ Ὀρφικοί, ὅτι εἶναι διάπυροί²¹, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπιθέτου **πυρόεντες** (7, 5). Τοῦτο ἄλλωστε καὶ ἀναμένομεν, κατόπιν τῶν ὅσων ἐλέγχθησαν εἰς τὸν ὕμνον τῆς Φύσεως (Κεφάλαιον Α' § 5).

Ἐξ ἄλλου ἔχει παρατηρηθεῖ ἡ στίλβη (τὸ λαμπύρισμα) τῶν ἀπλανῶν – οἱ πλανῆται δὲν στίλβουν – αὕτη δὲ ἀναφέρεται εἰς δύο στίχους. Οὕτω, λέγεται δι' αὐτοὺς **μαρμαρυγαῖς στίλβοντες** (7, 11), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ συνάγεται, ὅτι καὶ ὁ ὄρος «στίλβη», τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῦμεν σήμερον, εἶναι Ὀρφικῆς προελεύσεως. Ἐξ ἄλλου χαρακτηρίζονται οἱ ἀστέρες ὡς **ἀνταυγεῖς** (7, 5), σπινθηροὶ οὐλοῦντες, ὅπερ ὁμοίως οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ παρά τὸ «στίλβοντες».

Ἐπειδὴ τὸ «**ἀνταυγεῖς**» προηγεῖται συνδεδόμενον ἀμέσως μετὰ τοῦ «**πυρόεντες**» εἰς τὸν αὐτὸν στίχον, συνάγεται ὡς λίαν πιθανόν, ὅτι ἡ στίλβη – σπινθηρισμός ἐλογίζετο ὡς σχετιζομένη πρὸς τὴν πυρίνην φύσιν τῶν ἀστρων.

Τέλος, οἱ Ὀρφικοὶ ἐτοποθέτουν τοὺς ἀστέρας, πολὺ μακρὰν τῆς γῆς, εἰς τὰ ὄρια τῆς ὁρατότητος, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν Ἀργοναυτικῶν «**ἄστρα τε τηλόσε φαντά**» (340), δηλαδή: τὰ ἄστρα τὰ ὁρατά, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν («τηλόσε») ἀλλὰ καὶ **τηλεφανῆ** (Ἀργοναυτικά 529). Ἐκ τῆς λέξεως «φαντά», δηλαδή «ὁρατά», τοῦ ἰδίου χωρίου, προκύπτει ἡ ἔνδειξις ὅτι ὑπέθετον τὴν ὑπαρξιν καὶ μὴ ὁρατῶν ἀστέρων ἐκ τῆς ἀποστάσεως.

Τὸ ὅτι δὲ τὴν ἐννοιαν τῆς διακρίσεως ταύτης περιέχει ἐνταῦθα ἡ λέξις «φαντά» ἐνισχύεται ἀκόμη περισσότερο ἐκ τοῦ ὅτι πουθενά ἄλλου δὲν ἀναφέρεται ὡς ἐπιθέτον τῶν ἀστέρων, πάντοτε δὲ γίνεται χρήσις ἐπιθέτων ἐχόντων σχέσιν πρὸς τὴν λαμπρότητά των, ὅπως «**αὐγάζοντες**» ἀστέρες, «**λαμπετήν**» **σελήνην** κ.ο.κ.

21. Ἡ Ἀστρολογία. Ὅπως προκύπτει ἐκ τῶν στίχων «**ἐμοιρίδιοι πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες ἠνθῶν ἀνθρώπων θεῖην διέποντες ἀταρπὸν**» (7, 6-7), κατὰ τοὺς ὁποίους «οἱ ἀστέρες ὀρίζουν τὸ πεπτρωμένον, σημαίνοντες τὴν μοῖραν καὶ ρυθμίζοντες τῶν ἀνθρώπων τὴν ζωὴν», Ἡ Ἀστρολογία ἐκαλλιεργεῖτο ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν.

Ἐξ ἄλλου καὶ τὸ ἀπόσπασμα περὶ τοῦ ἀστρονόμου Ἀγκαίου, πού εἶδομεν εἰς παράγραφον 5, καταλήγει ὡς ἔξῃς: «**δίδοτο γὰρ τ' ἐόντα, τα τ' ἐσόσμεν ἀνθρώποισιν**» (Ἀργοναυτικά 208) δηλαδή ὁ Ἀγκαῖος «ἐπεδίδετο εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν τροχιῶν τῶν ἀστέρων καὶ τῶν κινήσεων τῶν πλανητῶν, ὡς καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν κύκλων τῆς οὐρανοῦ σφαίρας», διότι «ἀνεζητεῖ τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους». Συνεπῶς ὁ Ἀγκαῖος ἦτο ἀστρολόγος – ἀστρονόμος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ περικοπή τοῦ 41ου ἀποσπασματίου, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὴν παράγραφον 17, ἀναφέρει ἀστρολογικὰς ἀντιλήψεις, ἐφ' ὅσον ἀπαγορεύει τὴν «πλευσιν τῶν πλοίων, ὅταν ὁ Ζεὺς εὐρίσκειται εἰς τὸν Ἵδροχόνον καὶ συνιστᾷ τὴν τέλεσιν γάμων, ὅταν διατρέχη τὸ ζῶδιον τῶν Ἰχθύων». Συνεπῶς εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ἡ Ἀστρολογία ἀνεπτύχθη εἰς τὴν Ὀρφικὴν Ἑλλάδα πολὺ πρὶν ἢ ἐμφα-

σεις ἀπὸ τὸν Ἀκτίς, υἱὸν τοῦ Ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ρόδον μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ παναρχαίαν ἐποχὴν, ὅπου ἐδίδαξεν καὶ Ἀστρονομίαν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους).

21. Κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους τοὺς ὁποίους οἱ Ἕενοι δῆθεν ἐρευνηταὶ καὶ σχολιασταὶ συνεχῶς ἐνεφάνιζον χωρὶς ἐντροπὴν καὶ ὡς διδασκάλους τοῦ «Ὀρφέως», ὁ οὐρανός εἶναι μεταλλικόν καὶ καμπύλον κουβούκλιον φέρον ὅπας, ἐκ τῶν ὁποίων δια νημάτων (με κλωστής) εἶναι ἀνηρητημένοι (κρεμασμένοι) οἱ ἀστέρες, ὡς λυχνῖαι, (ὡς λάμπες) ἀόρατοι ἢ σβεννύμενοι τὴν ἡμέραν καὶ ἀναπτόμενοι πάλιν κατὰ τὴν νύκτα (16, 20 καὶ 19, εἰσαγωγή).

νιθοῦν οἱ ἀστρολόγοι τῆς Μεσοποταμίας²². Ἐξ ἄλλου, συνάγεται ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ἀστρονόμοι ἦσαν συγχρόνως καὶ ἀστρολόγοι, ἢ δὲ παρακολούθησις, ἰδίᾳ τῶν πλανητῶν ἡλίου καὶ σελήνης, διὰ λόγους ἀστρολογικοῦς, συνετέλεσεν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς καθαρᾶς Ἀστρονομίας*³.

Τὴν Ἀστρονομίαν, αὐστηρῶς ἀναπτυσσομένην, ἀνευρίσκομεν εἰς τοὺς Ὀρφικοὺς ὕμνους, οἱ ὅποιοι ἐδίδασκον, ὡς εἰσαγωγὴν εἰς τὴν μῦθον, τὴν «ἀλήθειαν» ἐν γένει εἰς τοὺς μουσικούς. Πλὴν ὁμως, ἢ «ἀλήθεια» αὕτη, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἀστρονομίαν, ἦτο τὸ προϊόν ὄχι μόνον μιᾶς συνεχοῦς παρατηρήσεως τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ χρόνου παναρχαίου, ἀλλὰ καὶ τῆς διαισθητικῆς καὶ διεισοδικτικῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματος τῆς Ὀρφικῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ὑμνωδὸς Ὀρφεύς ἀποκαλύπτεται εἰς τοὺς ὕμνους ὡς «ὁ θεωρητικὸς» τῆς Ἀστρονομίας τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἐποχῆς εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρξε καὶ ἔδρασεν.

22. Πάντως καὶ οἱ Σῖναι (Κινέζοι) ἀστρονόμοι εἶναι μεταξύ ἐκείνων πού ἐπεδόθησαν εἰς παρατηρήσεις τῶν ἀστρῶν διὰ νὰ ἀνεύρουν καὶ νὰ στηρίξουν προμαντεύσεις περὶ τῶν μελλόντων νὰ συμβοῦν σχετικῶς πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ ἀρχαιότερον ὠροσκόπιον τῆς Βαβυλωνίας ἀνέρχεται μόλις εἰς τὸ 410 π.Χ. καὶ συνεπῶς εἶναι πολὺ νεώτερον τῶν Ὀρφικῶν. Ἐκ τῶν Βαβυλωνίων ἡ Ἀστρολογία ἐφθασεν εἰς τοὺς Φοίνικας ἀργότερον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν μετέπειτα χρόνων, ὅτε ὁ ἀστρολόγος - ἱερεὺς τοῦ Βήλου, Βήρωσος ἤρθε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Κῶ, ὅπου ἴδρυσε καὶ σχολὴν διδασκῶν τὴν Ἀστρολογίαν.

Οἱ Αἰγύπτιοι, τέλος, δὲν ἀνέπτυξαν τὴν Ἀστρολογίαν.

Ἡ Ἀστρολογία, συνεπῶς, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλει ἡ Ἀστρονομία τὰ θεμέλιά της, ἐκαλλιεργήθη κατ' ἐξοχὴν ἐν Ἑλλάδι, ὅπως δὲ λέγει ὁ Thiel, ἀν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀστρολογικοὺς κανόνας τοῦ Μεσαίωνος ἀνάγονται εἰς τοὺς Βαβυλωνίους, ὁμως οἱ πλεῖστοι προέρχονται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἀστρολόγους (44, 36)

*³. Ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Ἀστρολόγος Βήρωσος εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Κῶ ἐπιβεβαιώνει τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸν «Τίμαιον» καὶ τὸν «Κριτίαν», ὅτι εἶπε διὰ τοὺς Ἕλληνας ὁ εἰς τὴν Σάιν τῆς Αἰγύπτου ἱερεὺς τῆς Ἰσιδος πρὸς τὸν Σόλωνα. Κατὰ τὰ λεχθέντα οἱ Αἰγύπτιοι ἐθεώρουν τοὺς Ἕλληνας ὡς νεωτέρους, διότι μετὰ τὸν κατακλυσμόν οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀπωλέσει τὰς παλαιὰς παραδόσεις καὶ γνώσεις τῶν, πού διεσώθησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Συνεπῶς καὶ οἱ Αἰγύπτιοι παρεδέχοντο ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον παλαιότερας παραδόσεις καὶ γνώσεις, τὰς ὁποίας διασώσαντες οἱ Αἰγύπτιοι, ἐδίδασκον κατόπιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀναγνωρίζοντες ὁμως, ὅπως ἀνέφερον ὁ ἱερεὺς τῆς Ἰσιδος, ὅτι αἱ γνώσεις αὗται προήρχοντο ἀρχικῶς ἀπὸ τοὺς παναρχαίους Ἕλληνας, πού ὑπῆρξαν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἀδιάφορον ἐάν οἱ νεώτεροι ξένοι συγγραφεῖς, ἐρμηνευταὶ κ.τ.λ. διέστρεψαν, ἠγγύησαν καὶ παρεποίησαν τὰ ἀρχαῖα κείμενα σκοπιμῶς διὰ νὰ μειώσουν τὴν πρωταρχικὴν ἀξίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ παράγοντος εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ χαρακτηριστικὴ ἴσως ἔνδειξις, ὄχι ὁμως καὶ ἀπόδειξις περὶ τῶν παναρχαίων γνώσεων τῶν Ἑλλήνων εἶναι καὶ ἡ σχετικὴ ἐργασία τοῦ Θ. Μανιᾶ ὁ «Γεωμετρικὸς καὶ Γεωδαιτικὸς Τριγωνισμὸς τῶν ἀρχαίων Μνημείων καὶ πόλεων» διότι χρειάζεται εὐρυτέρα ἀκόμη καὶ περισσότερον συστηματικὴ ἐρευνα διὰ τὴν πλήρη ἐξακρίβωσιν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τῆς μελέτης, [βλέπε Τόμος Ζ', σελίς (256-257)] τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» - καὶ τοῦ βιβλίου του «τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὰς πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου»).

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἰνδιαν δὲν εὐρίσκομεν νὰ καλλιεργήται ἡ Ἀστρολογία κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους, τοὺς Βεδικοὺς. Μόλις κατὰ τοὺς τελευταίους προχριστιανικοὺς αἰῶνας ἤρχισεν ἡ ἀστρολογικὴ δραστηριότης, ἢ ὁποία συνεχίζεται ἐκεῖ μέχρι σήμερον (1970), γράφει ὁ Κ. Χασάπης.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Δ '

Ο Η Λ Ι Ο Σ

Τάς περί τοῦ Ἡλίου πληροφορίας ἀντλοῦμεν ἐκ τοῦ VIII (8) ὕμνου, τοῦ Ἡλίου καί τοῦ XXXIV (34) ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅτι δέ εἰς τήν Ὀρφικὴν μῆσιν Ἀπόλλων καί Ἡλιος ταυτίζονται, ἔχομεν πολλὰς μαρτυρίας, προερχομένας ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν Ὀρφικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτομεν δύο χαρακτηριστικά. Οὕτω, κατὰ τὸ διασωθὲν XXVIII (28ον) ἀποσπασμάτιον μαρτυρεῖ καί ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατήρι Ὀρφεύς τάδε λέγων περὶ τῶν ἀλληγορικῶν σημασιῶν τῶν ὀνομάτων τῶν θεῶν: «**ΕΡΜΗΣ Δ' ἑρμηνεύς τῶν πάντων ἀγγελός ἐστιν· ΝΥΜΦΑΙ ὕδωρ· πῦρ ΗΦΑΙΣΤΟΣ· σίτος ΔΗΜΗΤΗΡ· ἡ δέ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἡ δ' Ἐνοσίχθων· καὶ πόλεμος μὲν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐστ' ΑΦΡΟΔΙΤΗ·...** ἥλιος, ὃν καλέουσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον, ΦΟΙΒΟΝ ἐκηβαλέτην, μάντιν πάντων ἐκάεργων, ἰητήρα νόσων, ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ· ἐν τάδε πάντα». Ὁμοίως καί ἡ ἑτέρα μαρτυρία προέρχεται ἐκ τοῦ 32ου ἀποσπασματίου τῆς ἀπωλεσθείσης Θεογονίας τοῦ Ὀρφέως, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται: «**᾿Ω ἄνα, Λητοῦς υἱ', ἐκατηβόλε, φοῖβε, κραταίε, πανδερκές,...** ἥελιε χρυσέησιν ἀειρόμενε πτερύγεσιν...». Ὅθεν, δέν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἦτο ὁ ἥλιος διὰ τοὺς Ὀρφικούς, ἀνεξαρτήτως ἐάν ὁ λαός διεχώριζεν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων.

Ἐκτός ὅμως τῶν ἀνωτέρω, ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ περιεχομένου τοῦ εἰς Ἀπόλλωνα 34ου ὕμνου συνάγεται, ὅτι οὗτος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν ἥλιον καί ὅτι, συνεπῶς, Ἀπόλλων καί Ἡλιος συμπίπτουν (συνταυτίζονται), εἶναι τὸ ἴδιον.

Α' Τ Ο Ο Υ Ρ Α Ν Ι Ο Ν Σ Ω Μ Α

22. Σχῆμα, χρῶμα, καί φυσικὴ κατάστασις τοῦ ἡλίου. Καίτοι τὸ σχῆμα τοῦ ἡλίου ὀρίζεται, ὡς εἶναι, ἐντελῶς κυκλικόν²³, **περίδρομον δμμα** (8,14), δέν

23. Οἱ Αἰγύπτιοι ὁμῶς εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, δηλαδὴ μετὰ τοὺς Ὀρφικούς μετρήσαντες διὰ τοῦ γνῶμονος καί τῆς κλεψύδρας τὴν φαινομένην διάμετρον τοῦ ἡλίου, ἐξετίμησαν (ἀνεῦρον) τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον διὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου, ὡς ἴσον πρὸς τὸ 1/750 τοῦ ἡμερονοκτίου. Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει τιμὴ ἴση πρὸς 28' 48'', μικροτέραν τῆς πραγματικῆς περίπου κατὰ 2' (3.94).

παραλείπεται νά λεχθῆ ἀκόμη ὅτι παρουσιάζει οὗτος διαφόρους μορφάς θεώμενος προφανῶς, πλησίον τοῦ ὀρίζοντος, ὅτε φαίνεται πεπλατυσμένος (μεγαλύτερος) καί παραμορφωμένος, **αἰολοδείκτης** (8,12).

Ἐξ ἄλλου τό χρῶμα του καθορίζεται ὡς χρυσοκίτρινον τόσον εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἥλιου, ὅπου οὗτος ἀναφέρεται ὡς **χρυσουαγῆς** (8,2), ὅσον καί εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου χαρακτηρίζεται ὡς **χρυσοκόμης** (34, 9), ἐνῶ εἰς ἀμφοτέρους ἀποκαλεῖται **χρυσολύρης** (8,9 καί 34,3).

Ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς του καταστάσεως, ὁ ἥλιος ἀποκαλεῖται **πυρόεις**²⁴ (8,6)· καί διὰ νά τονισθῆ ἡ φυσική του προέλευσις καί τό αὐτοδύναμον τοῦ σχηματισμοῦ καί τῆς ὑπάρξεώς του χαρακτηρίζεται **αὐτοφυῆς** (8,3).

23. Ἡμερησία κίνησις τοῦ ἡλίου. Ἡ κίνησις αὕτη ἀναφέρεται διὰ τῶν γνωρισμάτων τῆς. Οὕτω λέγεται, ὅτι ὁ ἥλιος ἐμφανίζεται μεθ' ὀρμῆς, ὅταν ἀνατέλλῃ, ὡς **«ροιζήτωρ»** (8,6) καί ἐν συνεχείᾳ, ὅτι ταχέως ἀνέρχεται εἰς τόν οὐρανόν, ὡς **«εὐδρομος»** (8,6), φθάνει τήν μεσημβρίαν εἰς τήν μεσουράνησίν του, ὡς **«ὑπερίων»** (8,2) καί χωρεῖ ἀκολουθῶς εἰς τήν δύσιν του, πάντοτε **«εὐδρομος»**, διὰ νά ἐπαναλάβῃ τα ἴδια κατὰ πᾶσαν ἡμέραν, ὡς ἀκαταπόνητος, **(ἀκάμας)** (8,3). Ἡ κίνησις αὕτη εἶναι κυκλική, ὡς ἐκ τούτου δέ ὁ ἥλιος ὀνομάζεται **«κυκλοέλικτος»** (8,11), δηλαδή ἐλισσόμενος ἐν κύκλῳ.

Ἐπειδή, ὅταν εὐρίσκεται ὑπέρ τόν ὀρίζοντα, **«πυρπολεῖ»** τὰ πάντα καθ' ἐκάστην περιφοράν του, χαρακτηρίζεται συγχρόνως μετὰ τοῦ **«κυκλοέλικτος»** καί **πυριδρόμος**²⁵ (8,11)· διότι δέ αἱ καυστικαί ἀκτίνες του ἐξακοντίζονται **«εὐστόχως»** καί πολύ μακράν ἀπ' αὐτοῦ, πρὸς πάσαν κατεύθυνσιν, ἀποκαλεῖται, ὡς Ἀπόλλων, **ἐκηβόλος τοξοβέλεμος** (34,6).

24. Ἐτησία κίνησις τοῦ ἡλίου· ἐκλειπτική. Ἡ ἐτησία κίνησις παρέχεται εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἥλιου, ὅπου ὁ ὕμνωδός λέγει: **σύ, χορεύων διὰ τεσσάρων ποδῶν** (8,5), **διατρέχεις τήν ἐκλειπτικήν**²⁶, ἐκτελῶν κινήσεις κυκλικάς, ὁμοίας πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποίας θά διέγραφε παμμέγιστος στρόβος (8,7), ἔχων δέ τήν χρυσῆν σου λύραν, **σύρεις τόν ἐναρμόνιον δρόμον τοῦ κόσμου** (8,9)· **«τετραβάμοσι ποσσί χορεύων (8, 5) ... ρόμβου ἀπειρεσίου δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων (8,7) ... χρυσολύρη, κόσμου τόν ἐναρμόνιον δρόμον ἔλκων»** (8,9).

24. Τὴν ἐπωνυμίαν πυριφεγγέος Ἡέλιος ἀνευρίσκομεν καί εἰς τὰ Ἀργοναυτικά (στίχ. 218).

25. Τὴν ἐπωνυμίαν του ταύτην ἀπαντῶμεν καί εἰς τὰ Ἀργοναυτικά, «ἔπειτα δέ Κιμμερίοισιν... ἰκάνομεν, οἷα ρά τε μῦνοι αἰγλῆς ἀμμοροὶ εἰσι πυριδρόμου ἡελίοιο», (1123-1124). Πράγματι δέ οἱ Κιμμέριοι, κατοικοῦντες παρά τό σημερινόν Κέρτς τῆς Ρωσίας, ἀπὸ ὅπου φ = + 45°, ἐβλεπον τόν ἥλιον, κατὰ τό χειμερινόν ἡλιοστάσιον, μεσουρανοῦντα εἰς ὕψος μόλις 21° (μοιρῶν) ἀνωθεν τοῦ ὀρίζοντος· συνεπῶς, ἡ «αἰγλή» του, δέν ἦτο δυνατόν νά λογισθῆ «πυρόεσσα».

26. Οἱ Ἀσσυροβαβυλώνιοι καί οἱ Αἰγύπτιοι ἐχρησιμοποιοῦν τὴν ἐῶν ἐπιτολήν τὴν (Ἀνατολήν) τῶν ἀστέρων, διὰ νά δυνηθοῦν νά προσδιορίσουν τὴν τροχίαν τοῦ ἡλίου. Δι' αὐτοῦ ὁμῶς τοῦ τρόπου καθίστατο δυνατὴ ἡ ἀνεύρεσις τῆς πορείας τοῦ ἡλίου ἐν μέσῳ τῶν ἀστερισμῶν κατὰ τρόπον χονδρικόν. Δεν ἦτο δυνατόν νά προσδιορισθῆ ὁ κύκλος τῆς ἐκλειπτικῆς, ἀφοῦ ἡ ὅλη παρατήρησις συνίστατο εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἀστέρων, ἀνατελλόντων περὶ τὴν μίαν ὥραν πρὸ τοῦ ἡλίου, καθ' ὃν χρόνον τό λυκαυγές ἠμπόδιζε τόν καθορισμὸν τῆς σχετικῆς θέσεως τοῦ ἡλίου ὡς πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ ἀστέρας. Μόνον οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοὶ ἐπενόησαν ἐμμεσον ἄλλ' ἀκριβέστερον τρόπον ἐπισημάνσεως τῶν διαδοχικῶν θέσεων τοῦ ἡλίου, διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῆς θέσεως τῆς σελήνης, κατὰ τὰς φάσεις τῶν πανσελήνων καί τῶν τετάρτων. Τότε τὰ δυὸ σώματα διαφέρουν ἀλλήλων κατὰ 180° ἢ 90° (μοίρας) ἀντιστοίχως καί ὁ προσδιορισμὸς τῆς θέσεως τοῦ ἡλίου δύνανται νά ἐπιτευχθῆ μετὰ μεγάλης προσεγγίσεως (43, 157, βλέπε καί παραπομπήν 17).

Ἐκ τῆς περικοπῆς ταύτης προκύπτουν δύο τινά: α') τὸ χωρίον «τετραβάμασι ποσὶ χορευῶν», δηλοῖ, προφανῶς, τὴν ἑτησίαν κίνησιν διὰ τῶν τεσσάρων ἐποχῶν (ποδῶν), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθίσταται ἐμφανέστερον ἐκ τῶν λεγομένων εἰς τὸ ἴδιον στίχον ὡς πρὸς τὰς ἐποχὰς (παράγραφος 31) καὶ β') τὸ ἐπιθετον «**χρυσολύρης**», συνδεόμενον πρὸς τὸν «**ἐναρμόνιον δρόμον**», ὁμοίως ἀναφέρεται εἰς τὰς ἐποχὰς. Διότι εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Ἄπολλωνος, ὡς θέλομεν ἐκθέσει, γίνεται πλήρης καὶ σαφῆς ἀντιστοιχίσις τῆς ἐναρμονίου σχέσεως τῶν ἤχων, ἐκάστης τῶν χορδῶν τῆς λύρας, πρὸς ἐκάστην τῶν ἐποχῶν (παράγραφος 32).

Εἰς τὰς δύο ταύτας εἰκόνας προστίθεται καὶ τρίτη, ἐξ ἄλλης περικοπῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος, ὡς ἀρματηλάτης, (**διφρευτοῦ** (8,6)) καὶ ὄδηγός ἵππων, (**ἐλασίππου** (8,18)), κατευθύνει τὸ ἄρμα, τὸ ὁποῖον σύρουσιν τέσσαρες ἵπποι, αἱ τέσσαρες καὶ πάλιν ἐποχαί: **μάστιγι λιγυρῆ τετράορον ἄρμα διώκων** (8,19). Αἱ ὡς ἄνω εἰκόνες συνοδεύονται ὑπὸ τῆς, ὡς κάτωθι, καθαρᾶς ἀστρονομικῆς περιγραφῆς:

α') Ὁ ἥλιος «**ἐλαύνει**» ἐπὶ τοῦ «**οἴμου**», δηλαδή τοῦ δρόμου (8,7 καὶ 8,9). Ἄλλὰ «δρόμος» καλεῖται ἡ ἐκλειπτικὴ ἀκρόμη καὶ μέχρι τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς τῶν μετέπειτα μεγάλων Ἑλλήνων ἀστρονόμων. Οὕτως ὁ Ἀρχιμήδης (250 π.Χ.) εἰς τὸν Ψαμμίτην λέγει: **Τάν δε γὰν περιφέρεισθαι περί τόν ἄλιον, κατὰ κύκλου περιφέρειαν, ὃς ἔστιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δρόμων κείμενος** (5,5). Συνεπῶς, τὸ «ἐλαύνων οἴμον» (8,7) σημαίνει, κατὰ λέξιν, «προχωρῶν ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς». Ἐπὶ πλεόν ὁ ὅρος οἴμος - δρόμος ἀποκαλύπτεται, ὅτι προῆλθεν ἐκ τῶν Ὀρφικῶν ἀστρονόμων.

β') Τὸν «οἴμον - ἐκλειπτικὴν» διατρέχει ὁ ἥλιος, συμπεριφερόμενος ὡς παμμέγιστος στρόβος: «**ἀπειρείσιος ρόμβος**» (8,7). Τὸ «ἀπειρείσιος» δύναται νὰ συσχετισθῆ ἢ πρὸς τὸ πραγματικὸν μέγεθος τῆς ἡλιακῆς σφαιράς ἢ πρὸς τὸ μήκος τοῦ μεγίστου κύκλου, τῆς ἐκλειπτικῆς, τὸν ὁποῖον διαγράφει ὁ ἥλιος. Ἡ δευτέρα ἐκδοχὴ εἶναι καὶ ἡ πιθανωτέρα, ὡς ἐνισχυομένη ἐκ τοῦ ἐννοιολογικοῦ περιεχομένου ὀλοκλήρου τοῦ στίχου, κατὰ τὸν ὁποῖον, ἢ συμπεριφορὰ τοῦ ἡλίου, ὡς «**ρόμβου ἀπειρείσιου**», ἀναφέρεται εἰς τὸ «**δινεύμασιν**», δηλαδή εἰς τὰς κινήσεις τοῦ στρόβου: τότε ἕκαστον «**δινεῦμα**» εἶναι καὶ μιά πλήρης περιφορὰ ἐπὶ τοῦ «δρόμου», ἐπὶ τοῦ ὁποίου προχωρεῖ, «ἐλαύνων» ὁ ἥλιος.

25. Συνδυασμός ἑτησίας καὶ ἡμερησίας κινήσεως τοῦ ἡλίου. Συσχετίζοντες τὸν στίχον «**ρόμβου ἀπειρείσιου δινεύμασιν οἴμον ἐλαύνων**» (8,11) μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ **κυκλοέλικτος** (8,11), λαμβάνομεν τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ συνδυασμοῦ φαινομένης ἑτησίας καὶ φαινομένης ἡμερησίας κινήσεως τοῦ ἡλίου. Διότι, ὡς γνωστόν, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τούτου ὁ ἥλιος πράγματι ἐλίσσεται. Μεταβάλλων καθ' ἡμέραν ἀπόκλισην, ὡς κινούμενος ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς, δέν διαγράφει ἡμερησίως, ὡς οἱ ἀστέρες, παραλλήλους πρὸς τὸν ἰσημερινόν, κλειστάς κυκλικὰς τροχιάς, ἀλλὰ διανύει τὰς ἰσοῦσιν ἐπιπέδου καμπύλας μιᾶς ἑλικος.

Ὅθεν καὶ ὁ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς «κυκλοέλικτος» διαφέρει ἀπολύτως τοῦ «κυκλέοντες» καὶ τοῦ «ἐγκύκλιοι» (7,4), οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν φαινομένων κυκλικῶν ἡμερησίων κινήσεων τῶν ἀστέρων. Ἐνταῦθα χρησιμοποιεῖται τὸ «**κυκλοέλικτος ἥλιος**», διὰ νὰ παρασχεθῆ, προφανῶς ἡ ἀκριβὴς εἰκὼν τοῦ καθ' ἡμέραν ἐλίσσομένου, κυκλικῶς, ἡλίου, δηλαδή ὁ συνδυασμὸς τοῦ κύκλου καὶ τῆς ἑλικος, ὡς ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα. Ὁμολογουμένως δὲ ἡ τόσο λεπτή αὕτη διάκρισις δέν γίνεται συνήθως οὔτε εἰς τὰ σύγχρονα ἀστρονομικὰ ἔργα.★⁴.

★⁴. Καὶ μιά ἀκόμη ἀδιάσειστος ἀπόδειξις τῆς μεγίστης παρατηρητικότητος καὶ ἰκανότητος τῶν Ὀρφικῶν διὰ νὰ συλλάβουν καὶ νὰ καθορίσουν τόσο λεπτοτάτας ἐννοίας καὶ

26. Αι έκλειψεις του ήλιου. Πολύ πτωχά είναι αι πληροφορίες περί τῶν ἡλιακῶν ἐκλειψεων. Ἀπλῶς λέγεται, ὅτι ἐνῶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου εἶναι πάντοτε καθαρὸς καὶ φωτισμένος ἐξ ὀλοκλήρου, ἐνίστε, «ὁ κυκλικὸς οὗτος ὀφθαλμὸς τοῦ κόσμου» σβέννυται (σβήνει) καὶ κατόπιν ἀναλάμπει, ἐξαποστέλλων πάλιν τὰς πολυτίμους φωτεινάς του ἀκτίνας ²⁷ (εὐδιδε, πασιφαῆς, κόσμου τε περιδρομον ὄμμα, σβεννύμενον λάμπον τε καλαῖς ἀκτίσι φαειναῖς, (8,14-15).

Ὅμως, ἐάν δέν γίνεται λόγος περί τοῦ αἰτίου, τοῦ προκαλοῦντος τὰς ἐκλείψεις ταύτας, εἶναι φανερόν, ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ δέν θεωροῦν τό φαινόμενον ὡς ὑπερφυσικόν. Δέν τό ἐρμηνεύουν, ὡς προκαλούμενον ὑπό δαιμόνων καὶ δρακόντων. Ὁ ἴδιος ὁ ἥλιος σβέννυται καὶ ἀναλάμπει. Συνεπῶς, τό φαινόμενον λογίζεται ἐντελῶς φυσικόν²⁸.

μάλιστα ἀνευ εἰδικῶν ὀργάνων, ἀλλά τὰς ὁποίας ἠγγνόσαν καὶ προσεπάθησαν νά παραποιήσουν οἱ νεώτεροι ἐρευνηταί.

27. Ἡ πρώτη ὑπό τῶν Σινῶν (Κινέζων) ἀστρονόμων ἀναφερομένη ἐκλείψις τοῦ ἡλίου εἶναι τοῦ ἔτους 2159 π.Χ. ἐάν ἡ πληροφορία εἶναι ἀκριβῆς (3.89). Εἰς τήν Μεσοποταμίαν, πινακίδες ἀναφέρουσαι συστηματικὰς παρατηρήσεις ἐκλείψεων ἀνάγονται, κατὰ τόν Taton, εἰς τοὺς Η' καὶ Ζ' π.Χ. αἰῶνας (43-125) καὶ κατὰ τόν Abetti, ἡ ἀρχαιότερα ἡλιακὴ ἐκλείψις, τήν ὁποίαν παρετήρησαν οἱ Βαβυλώνιοι εἶναι ἡ τῆς 19ης Μαρτίου τοῦ ἔτους 721 π.Χ. (1-13). Τέλος, εἰς τὰ Αἰγυπτιακά κείμενα ματαίως θά ἀναζητήση κανεῖς τήν μνείαν μιάς ἔστω καὶ μόνης ἐκλείψεως, ὡς λέγει ὁ Taton, (43-37).

Ἐξ ἄλλου, ἀναφορικῶς πρὸς τήν πρόρρησιν τῶν ἐκλείψεων, εἰς τήν Κίναν, ἀναφέρεται ὅτι ἐξετελέσθησαν οἱ ἀστρονόμοι Ηί καὶ Ηο, ὡς ὑπεύθυνοι, διότι δέν κατώρθωσαν νά προῖδουν τήν ἐκλείψιν τοῦ ἡλίου, τοῦ 2159 π.Χ. ὅπως ἀναφέρει ὁ D'log, (18-13). Εἰς τήν Μεσοποταμίαν, λέγει ὁ Abetti. «ἡ πρόβλεψις τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων καὶ τῶν περιοχῶν ὁρατότητός των ἦτο ἀκατόρθωτος, διότι οὐδεὶς ἐγνώριζε τό σχῆμα καὶ τό μέγεθος τῆς γῆς ἢ τήν παράλλαξιν τῆς Σελήνης. Μόνον δέ ἀργότερον μέ τήν βοήθειαν τῆς προηγουμένης Γεωμετρίας καὶ Τριγωνομετρίας τῶν Ἑλλήνων, ἦτο δυνατός ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος». Ἐπίσης, κατὰ τόν Couderc, ἡ 18ετής περίοδος τοῦ «σάρου» ἀδικαιολογητῶς ἐλογίσθη ἀπό τοῦ I μ.Χ. αἰῶνος καὶ μετὰ ὑπό τοῦ Halley, ὡς ἀνακάλυψις τῶν Χαλδαίων, διότι οὐδέν γραπτὸν ὀδηγεῖ εἰς μίαν τοιαύτην ὑπόθεσιν, ἀντιθέτως δέ πλείστοι λόγοι πείθουν ὅτι τόν ἠγνόουν. Αἱ Χαλδαϊκαὶ πινακίδες προβλέπουν ἐκλείψεις σεληνιακὰς κυρίως, εἶναι δέ πολὺ πιθανόν, ὅτι ἡ πρόβλεψις των αὕτη ἐστηρίζετο εἰς τήν ἀπλήν παρατήρησιν, τήν πολὺ ἀπλουστέραν τοῦ «σάρου», κατὰ τήν ὁποίαν 5-6 σεληνιακαὶ ἐκλείψεις συνεχίζονται κατὰ διαλείμματα 170 ἡμερῶν, μετὰ δέ παρέρχονται 17 μῆνες ἀνευ ἐκλείψεων. Πολὺ βραδύτερον, τόν Γ' ἢ τόν Β' π.Χ. αἰῶνα ἐξηκρίβωσαν ἡ ἔμαθον οἱ Χαλδαῖοι τόν «σάρου». Ἀντιθέτως ὡς λέγει ὁ Αἰγινήτης, ὁ Θαλῆς εἰς τήν Ἑλλάδα «ἠδυνήθη νά προείπη τήν περιφημον ἐκλείψιν τοῦ ἡλίου, τῆς 29 Μαΐου τοῦ ἔτους 585 π.Χ., συνεπεία τῆς ὁποίας κατέπαυσεν ὁ Λυδομηδικὸς πόλεμος, ἀναμφισβητήτως μέ τήν βοήθειαν τοῦ «σάρου» (2-158). Πράγματι κατὰ τόν Ἡρόδοτον (Α 74) «συμβολῆς γενομένης συνήνεικεν ὥστε τῆς μάχης συνεστῶσης τήν ἡμέραν ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι, τήν δέ μεταλλαγὴν ταύτην τῆς ἡμέρας Θαλῆς ὁ Μιλήσιος τοῖσιν Ἴωσι προσηγόρευεν ἔσεσθαι Οὐρον προθέμενος ἐνιαυτὸν τοῦτον, ἐν τῷ δὲ καὶ ἐγένετο ἡ μεταβολή. Οἱ δὲ Λυδοὶ τε καὶ οἱ Μηδοὶ ἐπέι τε εἶδον νύκτα ἀντὶ ἡμέρης γενομένην τῆς μάχης τε ἐπαύσαντο καὶ μᾶλλον τε ἔσπευσαν καὶ ἀμφοτέρω ἐιρήνην ἑαυτοῖσι γενέσθαι». Συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω: α') ὅτι ὁ «σάρου» δέν εἶναι ἀνακάλυψις Βαβυλωνιακοχαλδαϊκῆ, β') ὅτι ἦτο γνωστός εἰς τήν Ἑλλάδα πολὺ ἐνωρίς, δηλαδὴ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 6 π.Χ. αἰ. καὶ γ') ὅτι, διὰ νά εἶναι τότε γνωστός, χωρὶς νά ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις του εἰς τόν Θάλητα, τόν πρῶτον ἐν τῇ ἱστορίᾳ «ἐπίσημον» Ἑλληνα ἀστρονόμον, πρέπει νά ἀπετέλει οὗτος μίαν παλαιότεραν, Ἑλληνικὴν ὁμως κληρονομίαν, ἡ ὁποία ἦτο τό προϊόν μιάς σειρᾶς μακρῶν ἐπιμελῶν καὶ συστηματικῶν παρατηρήσεων τῶν ἐκλείψεων, ἀναγομένων εἰς ἀρκετοῦς τοῦλάχιστον αἰῶνας πρότερον. (συνεπῶς παρατηρήσεων τῶν Ὀρφικῶν).

28. Κατὰ τὰς λαϊκὰς ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων (μία ἄλλη ἀπόδειξις τῶν καθυστερημένων γνώσεων τῶν Αἰγυπτίων) αἱ ἡλιακαὶ ἐκλείψεις ὠφείλοντο εἰς τό μυθικόν

Ἐξ ἄλλου, ἐκ τοῦ ἐπιθέτου «εὐδιδος», τό ὁποῖον προτάσσεται τῆς ὡς ἄνω περικοπῆς, προκύπτει, ὡς λιάν πιθανόν, ὅτι δέν παρετηρήθησαν μέχρι τότε ἐπί τοῦ ἠλιακοῦ δίσκου, αἱ σπανίως ὀρώμεναι διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ μεγάλαι κηλίδες.

Β' Ο ΗΛΙΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ

27. Ὁ «κοσμοκράτωρ» ἥλιος. Ἐκ τῶν ὕμνων Ἡλίου καί Ἀπόλλωνος συνάγεται ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ἐδίδασκον τόν ἠλιοκεντρισμόν, ἂν ὄχι, ὡς ἀκριβῶς τόν ὀρίζομεν σήμερον, τουλάχιστον κατά τὰς βασικάς του ιδέας. Διότι:

α') Ὑπάρχουν, κατ' ἀρχήν, οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ ἡλίου, ὡς **κοσμοκράτορος** (8, 11) καί **δεσπότη τοῦ κόσμου** (8, 16), οἱ ὅποιοι ἀφαιροῦν ἀπό τήν γῆν τό πρόνομιον τῆς ἡγετικῆς θέσεως τῆς ἐν τῷ κόσμῳ.

β') Ὁ προτελευταῖος στίχος τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος διασαφίζει περισσότερο τήν ἡγετικήν θέσιν τοῦ ἡλίου, καθ' ὅσον λέγει, ὅτι οὗτος ἔχει τήν σφραγιδα διὰ τῆς ὁποίας **«ἐτυπώθη» ὁ κόσμος: «παντός ἔχεις κόσμου σφρηγιδα τυπῶτιν»** (34, 26). Ὁ ἐν λόγῳ στίχος ἐννοεῖ, προφανῶς, ὅτι ὁ κόσμος «ἐγένετο» ὑπό τοῦ ἡλίου καί, συνεπῶς, ἡ διδασκομένη ἰδέα, κοσμογονικῆς φύσεως, εἶναι ὅτι ὁ κόσμος προῆλθεν ἐκ τοῦ ἡλίου. Ὅμως, ἡ κοσμογονική αὕτη «ἀρχή» συνεπάγεται καί τήν πρωταρχικήν θέσιν τοῦ ἡλίου εἰς τόν κόσμον, τήν ὁποίαν ἄλλωστε παρέχουν εἰς αὐτόν ὄχι μόνον τὰ ἐπίθετα «κοσμοκράτωρ» καί «δεσπότης», ἀλλά καί τό ὄλον περιεχόμενον τῶν δύο ὕμνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναφερόμεθα.

28. Ὁ ἥλιος «ἔλκει» τόν κόσμον. Ὡς ἰδιαιτερον ἐπιστημονικόν ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ὁ στίχος, **κόσμου τόν ἐναρμόνιον δρόμον ἔλκων** (8, 9). Διότι, τό ρῆμα «ἔλκω» εἶχε τήν σημασίαν, τήν ὁποίαν τοῦ ἀποδίδομεν καί σήμερον, τόσον εἰς τὰ Ὀρφικά, ὅσον καί εἰς τὰ Ὀμηρικά κείμενα. Ὅθεν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νά δεχθῶμεν, ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ὀμιλοῦν περὶ ἔλξεως τοῦ ἡλίου, ἀσκουμένης ἐπί τοῦ «δρόμου τοῦ κόσμου». Ἄλλ' «ἔλξις τοῦ δρόμου» δέν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως ἐννοίαν, ἐφ' ὅσον, ὅπως εἶδομεν, «δρόμος» ἐλέγετο ἢ ἐκλειπτική. Ἡ ἔλξις ὅμως ἐπί τοῦ **«δρόμου τοῦ κόσμου»** λαμβάνει ἐννοιολογικόν περιεχόμενον, ἐάν καί μόνον (ἐφ' ὅσον) ὁ κόσμος ἔλκεται ὑπό τοῦ ἡλίου καί ἐάν ὁ κόσμος - καί ὄχι ὁ ἥλιος - διανύη τήν τροχίαν ταύτην. Ἀλλά καί ἡ συντακτική πλοκή καί ἐρμηνεία τοῦ στίχου τοῦτο ἀκριβῶς λέγει, ὅτι ὁ κόσμος διατρέχει τήν ἐκλειπτικήν. Ὁφείλομεν ὅθεν νά δεχθῶμεν, ὅτι:

α') ὁ ἥλιος νοεῖται ἀκίνητος καί ὁ κόσμος κινούμενος ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς καί
β') ὁ ἥλιος ἔλκει τόν κόσμον κατά τήν κίνησιν ταύτην.

Συνεπῶς, οἱ Ὀρφικοὶ παρέχουν καί τήν ἐξηγήσιν τῆς κινήσεως, διδάσκουν δέ, ὡς φυσικήν αἰτίαν τῆς κινήσεως τοῦ κόσμου, τήν ἔλξιν τοῦ ἡλίου, τρεῖς καί πλέον χιλιετηρίδας πρὶν ὀμιλήσῃ περὶ ταύτης ὁ Νεύτων τό 1687 μ.Χ. (**ἐπομένως, προσθέτομεν ἡμεῖς καί τοῦ πρό αὐτοῦ Δημοκρίτου (βλέπε Ἑρμάν Ντίλς «Προσωκρατικοί», ἄρθρον Δημόκριτος καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», σελίς 136 καί ἐφεξῆς).**

Τό ἀδιασάφητον σημεῖον τοῦ στίχου εἶναι ὁ «κόσμος». Ἐν τούτοις τό ὅτι προτάσσεται εἰς τόν στίχον ὁ χαρακτηρισμός **«χρυσολύρης»** ἥλιος ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς τὰς ἐποχάς τῆς γῆς ὡς ἐλέχθη καί ὡς θά ἴδωμεν ν' ἀποσαφηνίζεται

τέρας «ἀπόπι», τό ὁποῖον ἐπετίθετο ἐναντίον τοῦ θεοῦ τοῦ ἡλίου «Ρά». Ὁ Ρά ἐν τέλει κατέβαλλε τό θηρίον καί ὁ ἥλιος ἀπεκαλύπτετο. (16-20). Ὡς λέγει καί ὁ Αἰγινήτης, πολλοί τῶν λαῶν καί μέχρι σήμερον ἀκόμη, πρὸς ἐκφοβισμόν τοῦ ἐπιτιθεμένου δράκοντος, προκαλοῦν μέγαν θόρυβον διὰ φωνῶν καί κρότων. (2, 151-19, Εἰσαγωγή).

ὑπό τοῦ ἰδίου ὕμνωδοῦ κατωτέρω καί τό ὅτι, εὐθύς ἀμέσως, εἰς τόν ἐπόμενον στίχον ἀκολουθεῖ ὁ προσδιορισμός **ὠροτρόφος** (8, 10) ἥλιος, ὁδηγεῖ εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι ὡς «κόσμος» δύναται νά θεωρηθῆ, κατ' ἀρχήν, ἡ γῆ. Ἡ ἀποφίς αὐτῆ ἐνισχύεται σημαντικῶς ἐκ τοῦ δεδομένου, ὅτι οὐδαμοῦ εἰς τά «Ὀρφικά» ἀναφέρεται κινήσεις τοῦ ἡλίου περί τήν γῆν.

Ἐν τούτοις, τό γεγονός ὅτι δέν γίνεται σαφῆς μνεῖα τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν περί τόν ἥλιον, ὁδηγεῖ εἰς τό τελικόν συμπέρασμα κατὰ τό ὅποιον οἱ Ὀρφικοί ἀσφαλῶς μέν θεωροῦν τόν ἥλιον ὡς κέντρον κινήσεως καί μάλιστα καί ἐλξεως τοῦ κόσμου, δέν προχωροῦν ὁμως εἰς τήν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος, διδάσκοντες σαφῶς τήν κίνησιν τῶν πλανητῶν πέριξ αὐτοῦ· ἐφθασαν τρόπον τινά μέχρι τῆς ἀντίληψεως καί τοῦ καθορισμοῦ τῆς γῆς, ὡς πλανήτου, ὑπό τήν σημερινήν ἔννοιαν τῆς λέξεως.

Παρά ταῦτα, δέν γνωρίζομεν ἐάν ἡ ἔννοια «κόσμος» ἐνεῖχε καί τότε, ὡς συνέβη εἰς τούς μετέπειτα χρόνους ἐν Ἑλλάδι, καί τήν περιεκτικὴν σημασίαν τοῦ συνόλου τῶν πλανητῶν, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθεν ἡ χρησιμοποιουμένη μέχρι σήμερον ἔκφρασις «ἡλιοκεντρικόν σύστημα τοῦ κόσμου». Καί τοῦτο ὁμως φαίνεται πολύ πιθανόν, **διότι ὅλοι σχεδόν οἱ μετέπειτα «ἀρχαῖοι» ἀστρονομικοὶ ὄροι εὐρίσκονται, τὸ πρῶτον, εἰς τούς Ὀρφικούς.** Ἐάν, αὐτεπὼς, εἰς τόν ὄρον «κόσμος», ἡννῶον πράγματι τούς πλανήτας, εἰς τό σύνολόν των, τότε ἡ ἡλιοκεντρικὴ ἰδέα παρουσιάζεται ὄχι μόνον ὠλοκληρωμένη, κατὰ τό ἓνα σκέλος τῆς, δηλαδὴ κατὰ τήν κίνησιν τῶν πλανητῶν περί τόν ἥλιον, ἀλλὰ παρουσιάζεται πλήρης καί κατὰ τό δευτέρον σκέλος αὐτῆς, δηλαδὴ, ὡς πρὸς τήν κίνησιν τῆς γῆς περί τόν ἀξονά τῆς, διὰ τήν ὁποίαν, ἐκτός τῶν ἤδη λεχθέντων, γίνεται δεξοδικώτερος λόγος εἰς τά περί Γῆς (Κεφάλαιον στ' (6ον).

29. Ἡλιος, ὁ δοτῆρ ζωῆς, κινήσεως καί ἐνεργείας. Μετά τῆς ἰδέας τοῦ «κοσμokrάτορος» ἡλίου συνδέεται καί ἡ ὀρθὴ ἀντίληψις περί τῆς σχέσεώς του, ὡς πρὸς τήν ζωήν, τήν κίνησιν καί τήν ἐνεργειαν.

Εἰς τόν ἥλιον ὀφείλεται ἡ ζωὴ, λέγεται σαφῶς εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἡλίου, ὅπου οὗτος ἀποκαλεῖται **«ζωῆς φῶς** (8, 18), **φερέσβιος**²⁹ καί **κάρπιμος**» (8, 12), ἀλλὰ καί εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου τά ἐπίθετα, οἱ προσδιορισμοὶ **«σπερμειὸς καί ἀρότριος**» (34, 3), δηλοῦν, ὅτι ἡ δυνατοτης τῆς ἀρρύσεως καί τῆς σποράς τῆς γῆς παρέχονται ὑπό τοῦ ἡλίου, εἰς τόν ὅποιον ὀφείλονται αἱ βροχαί. Τήν ἰδίαν σημασίαν περιέχει καί ὁ παρόμοιος χαρακτηρισμός του ὡς «ἀγρίου» (34, 5), ἐφ' ὅσον δύνανται νά θεωρηθῆ ὡς ρυθμιστῆς τῆς ἐν γένει ἀγροτικῆς ζωῆς.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἥλιος εἶναι ἡ πηγὴ ἐνεργείας, ὁ φέρων τό φῶς, **«φωσφόρος»** (8, 12 καί 34, 5), ἀλλὰ καί τό ἀρχικόν αἴτιον ἀναπτύσσει ὁ ὕμνωδός, χρησιμοποιῶν ὡς παράδειγμα τήν περιίππων τῶν ἀνέμων, οἱ ὅποιοι δέον ν' ἀποδίδωνται εἰς τόν ἥλιον: **ἀνέμων συρίγμαθ' ἰέντα** (34,35). Δύνανται δέ νά λεχθῆ, ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἴσως ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων Ὀρφικῶν, ἐφ' ὅσον τά φυσικὰ ἐν γένει φαινόμενα προσλαμβάνουν οὕτω δι' αὐτούς μίαν καί μάλιστα καί ἐνιαίαν, ὀρθήν κατ' ἀρχήν, φυσικὴν ἐξήγησιν, ὡς ὀφειλόμενα εἰς τόν ἥλιον.

29. Ἡ ἐπὶ κλησις τοῦ Ἡλίου ἀθάνατε Ζεῦ (8, 13), εἶναι συσχετισμένη πρὸς τήν Ζεῖδωρον, τήν ζωοδῶτειραν, ἐνεργειαν αὐτοῦ. Διότι, κατὰ τό 39ον Ὀρφικόν ἀποσπασμάτιον «Ζεὺς γάρ ἐδῶκε, ζῶα τ' ἐγέννησεν· καὶ ΖΗΝ' αὐτόν καλέουσιν, καὶ ΔΙΑ τ' ἡδ', ὅτι δὴ διὰ τοῦτον ἀπαντα τέττικται, (εἰς δὲ πατῆρ οὗτος πάντων, θηρῶν τε βροτῶν τε), ἐξ οὗ καὶ ὁ ἥλιος - Ἀπόλλων ἀποκαλεῖται Ζεὺς, ἀλλὰ καὶ ἀρχὴ τε τελευτὴ μέλουσα, παντοθαλῆς (34, 15-16).

Γ' ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

30. Διάχυτον φῶς, λυκαυγές, λυκόφως. Τό διάχυτον φῶς τοῦ οὐρανοῦ, τό οὐράνιον φῶς (8,2) ὀφείλεται εἰς τόν ἥλιον· εἶναι αὐτό τοῦτο τό ἡλιακόν φῶς.

Ἄλλά καί ἡ ἠώς, τό λυκαυγές καθῶς καί ἡ νύξ ὀφείλονται εἰς τόν ἥλιον· «**δεξιέ μεν γενέτωρ ἡοῦς, εὐώνυμε νυκτός**» (8,4), λέγει ὁ ὕμνωδός.

Ἐκ τοῦ στίχου τοῦτου προκύπτει ἀκόμη ὅτι καί οἱ Ὀρφικοί προσανατολίζοντο, βλέποντες πρὸς βορρᾶν³⁰.

Τὴν πλήρη ὁμως περιγραφὴν καί αἰτιολόγησιν τοῦ λυκαυγοῦς καί τοῦ λυκόφωτος εὐρίσκομεν εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου λέγεται διὰ τόν ἥλιον: «διότι σύ βλέπεις αὐτόν τόν ἀπέραντον καί καθαρὸν αἰθέρα ὀλόκληρον, καθῶς καί τὴν γῆν ἄνωθεν, ἀλλ' ἀκόμη καί μέχρι τεσσάρων ὠρῶν, πρὶν τελειώσῃ ἢ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ νύξ, καθ' ὃν χρόνον ἐπικρατεῖ ἄκρα γαλήνη, ὅτε σύ εὐρίσκεισαι ὑπὸ τὰς ρίζας τοῦ σκότους καί (ἐκεῖθεν) ὄρας (τά πάντα), ἐκ τῶν κάτω ἀλλὰ καί ἐξουσιάζεις τῶν περὰ τῶν ὅλου τοῦ κόσμου»· (τόνδε σύ γάρ λεύσσεις τόν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα, γαίαν τ' ... ὑπερθεν καί δι' ἀμολγοῦ νυκτός ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' ... ὄρφνης ρίζας νέρθε δέδορκα, ἔχεις δέ τα πείρατα κόσμου παντός) (34, 11-15).

Ἐκ τῆς περικοπῆς ταύτης προκύπτουν τὰ ἐξῆς: Εἰς τὰ φαινόμενα τοῦ λυκαυγοῦς καί τοῦ λυκόφωτος λαμβάνουν μέρος ὁ ἥλιος, ἀλλὰ καί ὁ αἰθήρ· («διότι βλέπεις τόν αἰθέρα»). Ὁ αἰθήρ, ὡς θέλομεν ἶδει (παράγραφος 52) εὐρίσκεται εἰς τόν χῶρον καί συνιστᾷ τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας. Συνεπῶς λέγεται ἐνταῦθα, ὅτι ἀπαιτεῖται ὁ αἰθήρ, διὰ νὰ λάβουν χώραν τό λυκαυγές καί τό λυκόφως. Ἄλλά καί εἰς τόν ὕμνον τῆς νυκτός ἀναφέρεται ὁ ρόλος τῆς ἀτμοσφαιρας εἰς τὰ φαινόμενα ταῦτα. Διότι ἡ νύξ ἀποκαλεῖται «**παίκτηιρα διώγμασιν ἡεροφούτοις**» (3,9), δηλαδή «ἡ νύξ παιγνιδίζει εἰς τὰ ἐντός τοῦ ἀέρος γινόμενα κυνηγητά». Εἶναι δέ προφανές, ὅτι τὰ ἐν λόγω παίγνια καί κυνηγήματα εἶναι αἱ διαδοχικαὶ μεταβάσεις ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς νυκτός εἰς τό φῶς τῆς ἡμέρας καί ἀντίστροφα διὰ τοῦ λυκόφωτος καί τοῦ λυκαυγοῦς.

β') Τὰ φαινόμενα ὀφείλονται εἰς τό ἡλιακόν φῶς. Συνεπῶς ἡ ἠώς δέν ἔχει ἰδιαιτέραν ὑπόστασιν.

γ') Ἰδιάζουσιν σημασίαν προσλαμβάνουν αἱ λέξεις «**δι' ἀμολγοῦ νυκτός**», αἱ ὁποῖαι ἀπαντῶμεν καί εἰς τόν Ὅμηρον, ἀλλὰ καί εἰς τοὺς μετέπειτα συγγραφεῖς

30. Οἱ Ὀρφικοί γνωρίζουν τόν βόρειον πόλον τοῦ οὐρανοῦ (παράγραφος 46), ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀποκαλεῖται «**παιγνιστός**». Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1000 καί 2000 π.Χ. οὐδεὶς λαμπρὸς ἀστήρ ἐπισημαίνει τόν πόλον, ὁ δὲ πλησιέστερος ἀστήρ πρὸς αὐτόν, ἀπὸ τοῦ 1000-1400 π.Χ. εἶναι ὁ β UMi. Ἐκ τοῦ δεδεμένου, ὅτι ὀνομάζουν τόν βορρᾶν «**ἄρκτον**» («**ἄρκτώεις περάτεσσιν**»). Ἀργοναυτικά 1071) δηλοῦται, ὅτι ἐχρησιμοποιοῦν προφανῶς διὰ τόν προσανατολισμόν τῶν ἀστέρων β UMi ἢ, τό πιθανώτερον, τὴν συνδέουσαν τόν β UMi καί δ UMi γραμμὴν ἐνθεν καί ἐκεῖθεν τῆς ὁποίας εὐρίσκετο ὁ πόλος καθ' ὅλην τὴν Β' χιλιετηρίδα π.Χ. (Εἰκὼν 4).

Ἐξ ἄλλου ἐκάλουν τόν νότον «**μεσημβρίαν**», ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ μεσημβρινόν ἡέρα («**Ἀργοναυτικά** 1130), ἀλλὰ καί «**νότον**», διότι ὕμνος Νότου ἀνέμου, ἀποκαλεῖται ὁ 81ος ὕμνος, τὰ δὲ δύο ἄλλα κύρια σημεῖα, «**ἀνατολήν**» - ἀπ' ἀνατολῆς ἐφάνη (Ἀργοναυτικά 1052) - καί «**δύσιν**» ὡς εἶδομεν εἰς παραπομπὴν 16).

Ὅπως δὲ λέγει ὁ Abetti (1-22), οἱ Φοῖνικες, ἢ μᾶλλον οἱ Βαβυλώνιοι, ἐχρησιμοποιοῦν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1000 καί 500 π.Χ. τὴν Μικρὰν Ἄρκτον δι' ἕνα ἀκριβέστερον προσανατολισμόν, ὠνόμαζον δ' αὐτὴν Κυνόσουραν. Πρὸ τοῦ 1500 π.Χ. προσανατολίζοντο διὰ τῆς Μεγάλης Ἄρκτου, ἡ ὁποία δέν ἦτο δυνατόν νὰ παράσχη εἰμὴ μόνον πολὺ χονδρικήν προσέγγισιν.

σημαίνουν «χρονικόν διάστημα μέχρι τεσσάρων ώρων, πρό τῆς ἀνατολῆς ἢ μετά τήν δύσιν τοῦ ἡλίου» (27, τ. Ι, 137). Ὑπάρχει δέ τό ἐνδιαφέρον των εἰς τό ὅτι δι' αὐτῶν προσδιορίζεται ἡ διάρκεια τῶν φαινομένων τοῦ λυκαυγοῦς καί τοῦ λυκόφωτος.

Ἡ διάρκεια ὁμως αὕτη εἶναι πολύ μεγάλη προκειμένου περί τόπων ὅπως τῆς Ἐλλάδος, ὅπου, διά μίαν μέσην τιμήν τοῦ $\varphi = + 40^\circ$, (μοίρες) ὄχι ἀκόμη καί κατά τό θερινόν ἡλιοστάσιον, ὄχι μόνον τό πολιτικόν, ἀλλ' ἀκόμη καί αὐτό τό ἀστρονομικόν, λυκαυγές καί λυκόφως δέν ὑπερβαίνουν τάς 2 ὥρας. Μόνον εἰς τόπους, ἔχοντας $\varphi = + 50^\circ$ καί μάλιστα καί κατά τήν θερινήν τροπήν, ἡ διάρκεια τῶν φαινομένων τούτων παρατείνεται ἐπί τόσον μακρόν χρόνον ὥστε λυκόφως καί λυκαυγές συμπλέκονται συγχρόνως κατά τάς μεσονυκτίους ὥρας. Συνεπῶς, οἱ τόποι οὔτοι εἶναι καί οἱ μόνον διὰ τοὺς ὁποίους τό ἀνωτέρω ἀπόσπασμα λαμβάνει μίαν κυριολεκτικὴν σημασίαν, ὄχι μόνον ὡς πρός τήν διάρκειαν, ἀλλά καί ὡς πρός τήν ὅλην διατύπωσιν, κατά τήν ὁποίαν «ὁ ἥλιος βλέπει συγχρόνως τήν γῆν ἄνωθεν καί κάτωθεν, κατά τό μεσονύκτιον»· **«ὕπ' ὄρφνης ρίζας»**. Ἔχουν λοιπόν οἱ Ὀρφικοὶ μίαν πλήρη ἀντίληψιν τῆς τοιαύτης συμπεριφοράς λυκαυγοῦς καί λυκόφωτος καί εἰς τήν περιγραφὴν των λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τήν ἄκραν θέσιν τοῦ ἡλίου, κατά τήν θερινήν τροπήν· ἐξ αὐτοῦ καί προκύπτει, ὅτι πράγματι γνωρίζουν τοὺς τόπους τῶν γεωγραφικῶν αὐτῶν πλατῶν καί ὅτι ἔχεται ἀληθείας ἡ ἀφήγησις τῶν Ἀργοναυτικῶν (1050 κ.ε.) κατά τήν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐπραγματοποίησαν τὸν περιπλοῦν τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀνελθόντες ἀκόμη καί εἰς τήν Ἀζοφικὴν Θάλασσαν εἰς τάς νοτίους περιοχάς τοῦ Καυκάσου.

δ') Τέλος ἡ διατύπωσις **«λεύσσεις ὑπερθεν (βλέπεις ἄνωθεν) καί δέδορκας νέρθε** (βλέπεις κάτωθεν) **πεῖρατα κόσμου παντός»** δεικνύει πόσον ἐπιμελῶς ἀποφεύγει ὁ ὕμνωδός νά εἴπῃ, ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται περί τήν γῆν ἡμερησίως, ἐφ' ὅσον ἡ κίνησις αὕτη δέν εἶναι πραγματικὴ καί πόσον δίδει περισσότερον ζωηρότεραν τήν ἀλήθειαν λέγων, ὅτι ὁ ἥλιος φαίνεται ἄλλοτε ἄνωθεν καί ἄλλοτε κάτωθεν τοῦ ὀρίζοντος ἐνός τόπου, ὅτι δέ ἀκόμη γίνεται ὀρατός (διαδοχικῶς), ὑπό πάντων τῶν τόπων, **πειράτων**, ὅλης τῆς γῆς. Παρέχει οὕτω ἐμμέσως καί τήν σχετικότητα τῶν ἐννοιῶν «ἄνω» καί «κάτω», ἡ ὁποία δέν μαρτυρεῖται, ὅταν λέγωμεν, ἀπλῶς ὅτι ὁ ἥλιος ἀκολουθεῖ τήν φαινομένην κίνησιν τῆς οὐρανίου σφαίρας.

Ἄν καί δέν λέγεται κάτι πουθενά περί κλίσεως τοῦ ἄξονος τῆς γῆς, ἐν τούτοις, τὰ δύο ζητήματα τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους καί τῶν ζωνῶν τῆς γῆς, ὀφειλόμενα εἰς τὸν κλίσιν ταύτην, συσχετίζονται πρός ἀλληλα εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Α' ΑΙ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

31. Φυσικὴ προέλευσις καί πλήθος τῶν ὥρων τοῦ ἔτους.

1) Κατ' ἀρχήν, εἰς τὸν ὕμνον του ὁ ἥλιος χαρακτηρίζεται τροφός τῶν ἐποχῶν **«ὠροτρόφος»** (8,10), ἀκόμη δέ καί ὡς ὁ προκαλὼν τὸν συγκερασμόν αὐτῶν **«κράσαν ἔχων ὥρων»** (8,5). Συνεπῶς αἱ ἐποχαὶ ὀφείλονται, κατά τοὺς Ὀρφικοὺς, εἰς τὸν ἥλιον.

2) Ἐν *συνεχείᾳ*, ὁ στίχος (8,5) λέγει τὸ ἤδη ἀναφερθέν (παράγραφος 24): **«τετραβάμοσι ποσσί χορεύων»**, τέλος, δ' ἀλλαχού προστίθεται τὸ **«μάστιγι λιγυρῆ τετράορον ἄρμα διώκων»** (8,19). Τὸ «τετραβάμοσι ποσσί», ὅσον καί τὸ «τετράορον ἄρμα» τοῦ ἔτους, μάλιστα δέ τό τελευταῖον, – ὅπερ ἀπαντᾶται καί εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Ποσειδῶνος (17,5) συσχετισμένον πρός τήν συμπεριφορὰν τῶν ὑδάτων, συναρτῆσαι τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους - μαρτυροῦν ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ διήρουν τό ἔτος

εις τέσσαρας εποχάς και όχι εις τρεις ως συνέβαινε εις άλλους συγχρόνους των λαούς³¹

32. Ἡ ἄρμονία τῶν ἐποχῶν. Ἡ προσωνομία χρυσολύρης (8,9-34,3) καὶ ὁ ἑναρμόνιος δρόμος (8,9) ἀποσαφηνίζονται ὡς ἐξῆς: «σὺ δὲ συναρμόζεις πᾶσαν ὄψιν τῆς σφαίρας, διὰ τῆς πολυήχου λύρας σου, ἄλλοτε μὲν βαίνων εις τὸ τέρμα τῆς κατωτάτης χορδῆς τῆς, ἄλλοτε δὲ πάλιν (κρούων) τὴν ἀνωτάτην χορδὴν καὶ ἄλλοτε τὴν (μεσαίαν) Δωρικὴν, (χωρῶν) διαδοχικῶς καὶ κατὰ τάξιν· προσμειγνύεις δὲ τὰς διαφόρους ὄψεις τῆς σφαίρας (ἀλλά) καὶ διαχωρίζεις τὰ φύλα, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἐν ζωῇ ἀναμειξας ἁρμονικῶς καὶ εις παγκόσμιον ἕκτασιν τὴν μοῖραν τῶν ἀνθρώπων· προσμίξας (εις τὸ ἔτος) ἐκ τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους ἴσον (μέρος) ἐξ ἀμφοτέρων (καὶ) διαχωρίσας εις τοὺς ἤχους τῆς ἀνωτάτης χορδῆς τὸν χειμῶνα, εις δὲ τοὺς ἤχους τῆς κατωτάτης τὸ θέρους καὶ εις τὸ ἕαρ τοὺς Δωρικοὺς ἤχους δηλ. τῆς μέσης χορδῆς· **«σὺ δὲ πάντα πόλον³² κιθάρη πολυκρέκτω ἀρμόζεις, ὅτε μὲν νεάτης³³ ἐπὶ τέρματα βαίνων, ἄλλοτε δ' αὐθ' ὑπάτην, ποτέ Δώριον εις διάκοσμον πάντα πόλον κινᾶς, κρίνεις βιοθρέμματα φύλα, ἁρμονίη κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν· μίξας χειμῶνος θέρους τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν, εις ὑπάτας χειμῶνος θέρους νεάταις διακρίναις, Δώριον εις ἕαρος πολυηράτου σιν, εις ὑπάτας χειμῶνος θέρους νεάταις διακρίνας, Δώριον εις ἕαρος πολυηράτου ὠριον ἀνθος»** (34, 17-23).

Συνεπῶς, αἱ ἐποχαὶ συνιστῶσι τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔκφρασιν μιᾶς τῶν πολλῶν «ἁρμονικῶν»³⁴ δραστηριοτήτων τοῦ ἡλίου εις τὸν κόσμον, δηλουμένης οὕτω καὶ πάλιν τῆς κοσμοκρατορικῆς του ἰσχύος.

31. Οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοί, ὡς συνάγεται ἀπὸ τὴν Rig-Veda, διήρουν τὸ ἔτος των εις τρεῖς εποχάς, ἐκάστην ἐκ τεσσάρων μηνῶν.

Τὸ αὐτὸ ἴσχυε καὶ διὰ τοὺς Αἰγύπτιους, αἱ ἐποχαὶ τῶν ὁποίων ἦσαν: α') ἡ τῆς πλημμύρας (Akhet), β') ἡ τοῦ χειμῶνος (Peret), κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε χώραν ἡ ἀποκάλυψις τῶν γαιῶν ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου καὶ ἐγίνοντο αἱ καλλιέργειαι καὶ γ') ἡ τοῦ θέρους (Shemou), ὅτε παρετρεῖτο ἡ ἔλλειψις ὑδατος, ἀλλὰ καὶ ἐγίνετο ἡ συγκομιδὴ.

32. Τὸ οὐσιαστικότερον «πόλος» σημαίνει: α') τὸν πόλον, ὡς τὸν νοοῦμεν σήμερον, β') τὸν ἀξονα περιστροφῆς ὀλόκληρον καὶ γ') τὴν σφαῖραν, τὴν στρεφόμενην περὶ ἀξονα. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα ἔχει τὴν τρίτην σημασίαν προκύπτει ἐκ τῶν συμφραζομένων, (δηλαδὴ ἀπὸ τὴν σύνδεσιν τῶν δύο ἐννοιῶν) ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν προτασσομένην ἀντωνυμίαν «πάντα», ἡ ὁποία δὲν θά εἶχεν θέσιν ἐάν ἐπρόκειτο περὶ τῶν δύο ἄλλων σημασιῶν, ἀκόμη δὲ περισσότερο ἐκ τῶν ρημάτων «ἀρμόζεις» (34, 17) καὶ «κινᾶς» (προσμειγνύεις) τοῦ μεθεπομένου στίχου.

Ἰγὸ τὴν σαφῆ ἐννοίαν τῆς Οὐρανίου σφαιρας ἀναφέρεται ἡ λέξις «πόλος» καὶ εις τὰ Ἀργωναυτικά: «κατ' ὄρφναίοιο πόλου χρυσηνίος Ἡὼς ἀνατολίας ἦνοιγεν, ἐδέχλυτο δ' ὁ οὐρανός ὄρθρον» (565-566) δηλαδὴ, ἡ Ἡὼς ἦνοιγε τὴν ἀνατολήν τῆς σκοτεινῆς νυκτερινῆς σφαίρας, ὁ οὐρανός δὲ ἐδέχετο τὸν ὄρθρον.

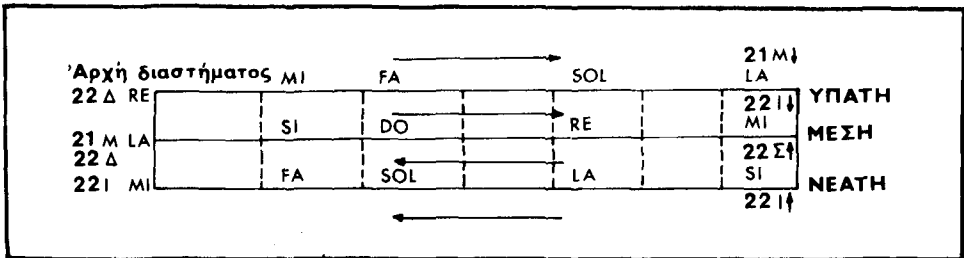
Συνεπῶς τὸ «πάντα πόλον», κατὰ λέξιν μεταφραζόμενον «πᾶσαν σφαῖραν», δηλοῖ προφανῶς «πᾶσαν ὄψιν τῆς σφαίρας».

33. Ἐκ τριῶν χορδῶν τῆς κιθάρας (ἡ λύρας ἄλλως λεγομένης), ἡ κατωτάτη ὠνομάζετο «νεάτη» ἢ «νήτη», ἡ μεσαία ἐλέγετο «μέση» καὶ ἡ ἀνωτέρα «ὑπάτη». Ἡ «νεάτη» ἀπέδιδε τοὺς ὀξυτέρους ἤχους, ἐνῶ ἡ «ὑπάτη» τοὺς βαρυτέρους, ὡς συμβαίνει καὶ εις τὰ ἐγχόρδα μουσικὰ ὄργανα. Οἱ τόνοι τῆς «μέσης» ἀντεστοίχουν εις τὴν «Δωρικὴν», ὡς ἐκαλεῖτο, μουσικὴν, ἐνῶ οἱ ὀξεῖς ἤχοι τῆς «νεάτης» εις τὴν «Λυδικὴν» καὶ οἱ βαρεῖς τῆς «ὑπάτης» εις τὴν «Φρυγικὴν» μουσικὴν. Τὴν «ὑπάτην» χορδὴν, κατὰ τὴν παράδοσιν, εἰσήγαγεν ὁ Ὀρφεύς.

34. Ἐντεῦθεν προκύπτει, ὅτι ἡ σχέσις, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε βραδύτερον ὁ Πυθαγόρας καὶ ἡ σχολὴ τοῦ, ὡς ὑφισταμένην μεταξὺ μουσικῆς ἁρμονίας καὶ δομῆς τοῦ κόσμου, ἔλκει,

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω στίχων ἡ ἀντιστοιχίαις μεταξὺ χορδῶν καὶ ἐποχῶν ἐμφανίζεται ἀναλυτικώτερον ὡς ἐξῆς:

Ἐάν, χάριν ἐποπτείας νοήσωμεν τὰς τρεῖς κατωτέρας χορδὰς βιολίου ἢ μανδολίνου (Σχ. 1) τότε εἰς τὴν ἀνωτέραν τοῦ *re*, τὴν «ὑπάτην» τῶν Ὀρφικῶν, ἀντιστοιχεῖ ὁ χειμῶν. Ἡ κρούσις τῆς χορδῆς ταύτης, ἐλευθέρας, παρέχει τὸν χαμηλότερον ἦχον, ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος, δηλαδὴ εἰς τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον. Ἡ προχώρησις τοῦ χειμῶνος, συνεπαγομένη τὴν βαθμιαίαν ἀνοδὸν τοῦ ἡλίου ἐν τῷ νοτίῳ ἡμισφαιρίῳ εἰκονίζεται, κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς, διὰ τῆς προϊούσης αὐξήσεως τοῦ ὕψους τῶν ἡχων, καθ' ὅσον προχωροῦμεν ἐπὶ τῆς χορδῆς ταύτης, μέχρι καὶ τοῦ ἑβδόμου διαστήματος, πού παρέχει τὴν λῆξιν τοῦ χειμῶνος.

Σχῆμα 1. Ἡ ἁρμονία τῶν ἐποχῶν.

Διότι πράγματι, ὁ ἀποδιδόμενος ὑπὸ τοῦ διαστήματος τούτου ἦχος ἔχει τὸ αὐτὸ ὕψος, πρὸς τὸν ὕψος τοῦ ἡχου, τοῦ παρεχομένου ὑπὸ τῆς «μέσης» χορδῆς, τοῦ *la*, πληττομένης ἐλευθέρας ἢ ὁποῖα καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ *εαρ*. Συνεπῶς, τὸσον τὸ ἑβδομον διάστημα τῆς ἀνωτέρας, ὅσον καὶ ἡ ἐλευθέρας πληττομένη «μέση» χορδῆ, ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν, ἡ δὲ μετάβασις εἰς τὴν «μέσην» χορδὴν παριστᾷ τὴν μετάβασιν τοῦ ἡλίου εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον. Πληττοντες διαδοχικῶς τὰ διαστήματα τῆς «μέσης» μέχρι καὶ τοῦ ἑβδόμου, διανύομεν τὸ *εαρ* καὶ ὁ ἥλιος, διατρέχων τὸ ἀνερχόμενον τόξον τῆς ἐκλειπτικῆς, φθάνει εἰς τὴν θερινὴν τροπὴν.

Ἡ θερινὴ τροπὴ συνεπάγεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀλλαγὴν τῆς χορδῆς, ὡς ἐκ τῆς ἐνάρεξως τοῦ θέρου, ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὴν κατωτάτην χορδὴν τοῦ *mi*, τὴν «νεάτην», ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φορᾶς κινήσεως καί, λόγω τῆς καθόδου τοῦ ἡλίου. Ἔτσι «βαίνομεν ἐπὶ τὰ τέρματα» τῆς χορδῆς καὶ ἀρχόμεθα ἐκ τούτων, κατερχόμενοι συνεχῶς. Οὕτω τὸ ἑβδομον διάστημα τῆς κατωτάτης ἀντιστοιχεῖ ὁμοίως εἰς τὴν θερινὴν τροπὴν, ἐνῶ τὰ προηγούμενα τούτου, πληττόμενα διαδοχικῶς πρὸς τὴν φορὰν τῆς ἀρχῆς τῶν διαστημάτων καὶ ἀναδίδοντα

ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκ τοῦ Ὀρφισμοῦ. Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι ὁ Πυθαγόρας ἐδέχθη ἰσχυρὰν τὴν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν ἰδεῶν, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν του περὶ τῶν ἀριθμῶν, ὡς τῶν μόνων «ἀληθῶν πραγματικότητων». Οὕτω εἰς τὰ Ἀριθμητικὰ θεολογούμενα τοῦ Ἰαμβλίου (36ον ἀποσπασμάτιον), λέγεται τὴν ΕΞΑΔΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον οἱ Πυθαγόρειοι κατακολουθοῦντες Ὀρφεῖ (40, 493), ἐνῶ ἐξ ἄλλου, ὡς πρὸς τὴν ἁρμονίαν καὶ τοὺς ἀριθμοὺς διεσώθη τὸ 48ον ἀποσπασμάτιον ἔχον ὡς ἐξῆς: «Τύνη (σύ) δ' ἑσσί πατήρ, καὶ μητέρος ἀγλάδων εἶδος καὶ τεκέων (τέκνων) τέρεν ἄνθος, ἐν εἶδειν εἶδος ὑπάρχων, καὶ ψυχῆ, καὶ πνεῦμα, καὶ ἁρμονίη, καὶ ἀριθμός» (40.500). Περί τῆς ἐπιδράσεως ταύτης τοῦ Ὀρφισμοῦ εἰς τὰς Πυθαγορείους ἰδέας ὁμιλοῦν καὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὡς ὁ Ἡρόδοτος (B, 81) καὶ ὁ Πλούταρχος (Συμπόσιον 11,3). (Βλέπε καὶ Γενικὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ παρόντος βιβλίου).

όλονέν χαμηλοτέρους ήχους, δηλοῦν τήν κάθοδον τοῦ ἡλίου πρὸς τόν ἰσημερινόν καί τήν διάνυσιν τοῦ θέρους. Ἡ κρούσις τῆς κατωτάτης χορδῆς, ἐλευθέρας, δηλοῖ τήν ἀφιξιν τοῦ ἡλίου εἰς τήν φθινοπωρινήν ἰσημερίαν. Ἄλλ' αὕτη ἀποδίδει ἤχον τοῦ αὐτοῦ ὕψους πρὸς ἐκεῖνον τοῦ ἐβδόμου διαστήματος τῆς «μέσης».

Μεταφερόμενοι εἰς τήν χορδὴν ταύτην, δηλοῦμεν τήν κάθοδον τοῦ ἡλίου εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον καί διανύοντες τὰ διαστήματα κατὰ τήν αὐτὴν φορὰν, δηλαδή ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου πρὸς τὸ πρῶτον, διανύομεν τὸ φθινόπωρον, ἐνῶ, τέλος, ἡ κρούσις τῆς «μέσης» χορδῆς ἐλευθέρας δηλοῖ τήν ἀφιξιν τοῦ ἡλίου εἰς τὸ χειμερινόν ἡλιοστάσιον.

Ὁ νέος ἐτήσιος κύκλος θά ἀρχίσῃ καί πάλιν διὰ τῆς ἀνακρούσεως τῆς «ὑπάτης» χορδῆς ἐλευθέρας. Ἡ διαδοχὴ τῶν χορδῶν γίνεται οὕτω πάντοτε «εἰς διάκοσμον», δηλαδή κατὰ τάξιν, ἡ δὲ «μέση», ἀντιπροσωπεύουσα δύο ὁμοίας ἐποχάς, ἔαρ καί φθινόπωρον, «διαχωρίζει» τὰς δύο ἄλλας, ἄκρως ἀντιθέτως, τοῦ θέρους τῆς «νεάτης» καί τοῦ χειμῶνος τῆς «ὑπάτης».

33. Ἡ διάρκεια τῶν ἐποχῶν. Ὁ στίχος «μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν» (34, 21), κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἡλιος «προσέμιξε» (εἰς τὸ ἔτος) ἐκ τοῦ χειμῶνος καί τοῦ θέρους ἴσον (μέγεθος) ἐξ ἀμφοτέρων» εἶναι ὑψίστης σημασίας· διότι ὁ ὕμνωδός, ὁμιλῶν περὶ τῆς ἰσότητος τῶν ἐποχῶν τούτων, παρέχει καί τήν πρώτην δυνατότητα χρονολογήσεως τῶν ὕμνων, ὡς θά ἴδωμεν (εἰς παράγραφον 65). Ἐνταῦθα ἐνδιαφέρει κατ' ἀρχὴν ἕτερον ζήτημα, ὄχι μικρότερας σπουδαιότητος.

Ὡς γνωστόν, αἱ ὥραι τοῦ ἔτους εἶναι πάντοτε ἄνισοι, ἐμφανίζεται δ' ὡς μακρότερα, συμφῶνως πρὸς τὸν νόμον τῶν ἐμβαδῶν, ἐκείνη ἡ ἐποχὴ, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ἀφήλιον τῆς γηίνης τροχιάς. Ἡ ἐξίσωσις τῆς διάρκειας τῶν ἐποχῶν ἀνά δύο, ἐμφανιζομένη κάθε 5.000 ἔτη περίπου, πραγματοποιεῖται εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας: α') συμπίπτει ὁ ἄξων τῶν ἀψίδων μετὰ τῆς ἰσημερινῆς γραμμῆς, ὅτε τὸ θέρος (Θ) ἰσοῦται πρὸς τὸ φθινόπωρον (Φ) καί ὁ χειμῶν (Χ) ἰσοῦται πρὸς τὸ ἔαρ (Ε), εἶναι δὲ $X = E > \Theta = \Phi$, ὅταν τὸ ἀφήλιον (Α) εὐρίσκεται πρὸς τὸ γ, ἐνῶ ἡ ἀνισότης ἀντιστρέφεται, ὅταν τοῦτο κεῖται πρὸς τὸ γ' β') ὁ αὐτός ἄξων συμπίπτει μετὰ τῆς γραμμῆς τῶν τροπῶν, ὅτε $E = \Theta > \Phi = X$, ἢ $E = \Theta < \Phi = X$ καθ' ὅσον τὸ Α εὐρίσκεται πρὸς τὴν θερινὴν ἢ τὴν χειμερινὴν τροπὴν καὶ γ')

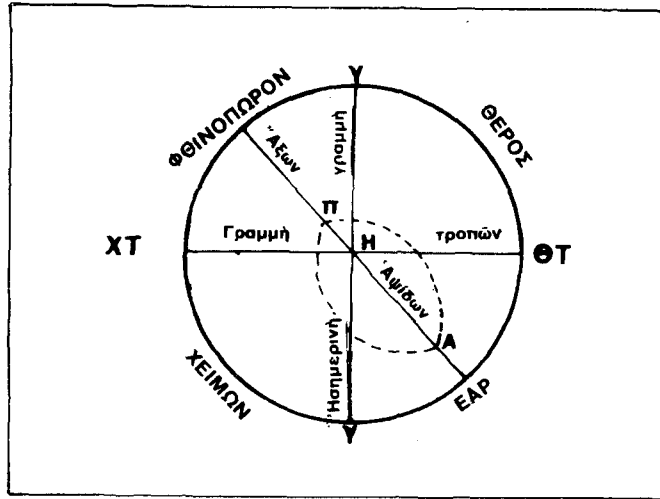
ὁ ἐν λόγω ἄξων διχοτομεῖ τοὺς δύο ἐκ τῶν τεσσάρων ὀρθογωνίων τομέων τῆς ἐκλειπτικῆς, ὅτε ἐξισοῦνται αἱ ἐποχαὶ ἐνὸς μόνο ζεύγους καὶ μάλιστα καὶ $E = \Phi$, ἂν διχοτομῶνται οἱ τομεῖς χειμῶνος καὶ θέρους, ἢ $\Theta = X$, ἐὰν διχάζωνται οἱ δύο ἄλλοι τομεῖς (Σχ. 2). Συνεπῶς, ὁ ὡς ἄνω στίχος ἀναφέρεται εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, τῆς ἰσότητος θέρους καὶ χειμῶνος.

Συνεπῶς συνάγονται τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

α') Οἱ Ὀρφικοί, ἀφοῦ ἠδυνήθησαν νὰ διαπιστώσουν τὴν ἰσότητα θέρους - χειμῶνος, καθ' ὅμοιον τρόπον θά κατῴρθωσαν νὰ ἐξακριβώσουν καί τὴν ταυτοχρόνως ἐμφανιζομένην ἀνισότητα³⁵ ἔαρος - φθινοπώρου τόσοσιν ὡς πρὸς ἀλλήλα ($E > \Phi$), ὅσον καί ὡς πρὸς τὰς ἀναφερομένας ὡς ἴσας ἐποχάς, δηλαδή ὅτι $E > \Theta = X > \Phi$. Διότι, ἄλλως ἐὰν ὅλαι αἱ ἐποχαὶ ἐλογίζοντο ὡς ἴσαι, τότε δέν θά εἶχε λόγον ἡ ἰδιαιτέρα μνεία τῆς ἰσότητος τῶν δύο καὶ μάλιστα καὶ ἐκείνων, πού μόναι ἦσαν τότε εἰς τὴν πραγματικότητα ἴσαι πρὸς ἀλλήλας.

β) Ἐπειδὴ ἡ διαφορὰ μετὰξὺ τῶν ἀνίσων, ἐν γένει, ἐποχῶν δέν ὑπερβαίνει τὰς 5 ἡμέρας, αὕτη δὲ διαμοιράζεται ἀνίσως μετὰξὺ των, συμπεραίνομεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐγνώριζον καί νὰ ἠδύναντο νὰ ἐκτελοῦν τὰς λιαν λεπτεπιλέπτους εἰς

35. Οἱ Χαλδαῖοι πολὺ βραδύτερον διεπίστωσαν, ὅτι αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους δέν εἶχον ὅλαι τὴν αὐτὴν διάρκειαν.

Σχῆμα 2. Θέσεις τῆς τροχιάς τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ἐκλειπτικὴν τὸ ἔτος 1366 π.Χ. Χ.Τ. (χειμερινὴ τροπή), Θ.Τ. (θερινὴ τροπή), γ γ' (ισημερινὰ σημεῖα), Π (περιήλιον), Α (ἀφήλιον), Η (ἥλιος).

ἀκριβείαν παρατηρήσεις προσδιορισμοῦ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῶν ἰσημερινῶν σημείων καὶ τῶν τροπῶν³⁶, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ ἐκτίμησις τῆς διαρκείας τῶν ἐποχῶν, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας ἀπαιτεῖ μέτρησιν τοῦ χρόνου, συνάγομεν ὅτι:

γ') θά ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιοῦσαν μετρητικὰ ὄργανα τοῦ χρόνου, τὸ πιθανώτερον κλεψύδρας, αἱ ὁποῖα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἦσαν γνωστὰ καὶ πρὸ τῆς Β' χιλιετηρίδος π.Χ. εἰς τοὺς Ὀρφικοὺς.

Β' ΑΙ ΖΩΝΑΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

34. Ἡ περιστρεφόμενη γήινη σφαῖρα. Ἐκ τῶν περικοπῶν «πάντα πόλον ἀρμόζεις» (34, 16-17) καὶ «πάντα πόλον κιννάς» (34-19), δηλαδὴ (συναρμόζεις καὶ προσμειγνύεις τὰς διαφόρους ὄψεις τῆς σφαίρας», προκύπτει ἡ κατ' εὐθύν τρόπον πληροφόρησις περὶ τοῦ σφαιρικοῦ σχήματος τῆς γῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ λέξις πόλος δέν σημαίνει ἀπλῶς τὴν σφαῖραν, ἀλλὰ σφαῖραν περιστρεφομένην,

36. Ἀναφέρεται, ὅτι εἰς τὴν Κίναν, περὶ τὸ 2360 π.Χ., ὁ αὐτοκράτωρ Ἰάο ὠδήγησε τοὺς ἀστρονόμους του ἵνα ἐκτελέσουν παρατηρήσεις διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν θέσεων τῶν ἡλιοστασιῶν καὶ τῶν ἰσημερινῶν. Τὸ 2285 π.Χ. τοῦ ἐδόθη ἕκθεσις περιέχουσα τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων πλησίον τῶν ὁποίων ἐσημειοῦντο αἱ θέσεις τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν ἐναρξιν ἐκάστης ἐποχῆς. (Δηλαδὴ μετὰ 75 χρόνια, πληροφωρία ἐλάχιστα σοβαρὰ ἐκτός ἐάν ὁ αὐτοκράτωρ ὑπῆρξεν αἰωνόβιος καὶ ἀνέμενε τὸ 2285 τὴν πληροφωρίαν πού ἐζήτησεν). Ὅπως λέγει καὶ ὁ Δοῖς, ἐάν ταῦτα εἶναι ἀκριβῆ, τότε οἱ Σῖναι ἀστρονόμοι ἠδυνήθησαν πρὸ 42 αἰώνων νὰ καθορίσουν (πιθανῶς διὰ τῶν ἀνατολῶν καὶ δύσεων τοῦ ἡλίου) τὰς θέσεις αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους καὶ νὰ γνωρίσουν, ὅτι οἱ ἀστέρες ἀποκρύπτονται κατὰ τὴν ἡμέραν λόγω τοῦ ἡλιακοῦ φωτός (18,12 - 13). (Ἄλλ' ἐνῶ διὰ τὰ ἀναφερόμενα περὶ Σινῶν, ὑπάρχουν ἀμφιβολίαι διὰ τὴν ἀκριβείαν των, ἀντιθέτως ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν ἀνάλυσιν τῶν Ὀρφικῶν ἀποδεικνύεται ὅτι οὗτοι, οἱ Ὀρφικοὶ, σαφέστατα ἐγνώριζον καὶ εἶχον καθορίσει τὴν ἀνισότητά των ἐποχῶν).

συνάγεται, ότι διά τῆς λέξεως ταύτης διδάσκεται ὑπό τῶν ἽΟρφικῶν τόσον τό σφαιρικόν σχῆμα τῆς γῆς, ὅσον καί ἡ περί ἄξονα κίνησις αὐτῆς, περί τῶν ὁποίων γίνεται λόγος διεξοδικώτερος εἰς τὰς παραγράφους 45-48.

35. Αἱ περιοχαί τῆς γῆς: «ψυχρά», «ἔμπυρος», «μεσηγύς». Ἡ περικοπή «πάντα πόλον κινράς» (34-19) συμπληρώνεται ὡς ἐξῆς: «κρίνεις βιοθρέμωνα φύλα, ἀρμονιή κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν» (34, 19-20)· δηλαδή προσμειγνύεις τὰς διαφόρους ὄψεις τῆς γῆς καί διαχωρίζεις τὰ φύλα, πού ὑπάρχουν ἐν ζωῇ, συνενώσας ἀρμονικῶς καί εἰς παγκόσμιον ἕκτασιν τήν μοῖραν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐάν ἡ ὡς ἄνω περικοπή περιωρίζετο εἰς τήν «πρόσμιξι» τῶν διαφόρων ὄψεων τῆς γῆς καί μόνον, τότε ἀσφαλῶς θά ἀνεφέρετο εἰς τήν ἀδιάλειπτον καί διηνεκῆ ἑναλλαγὴν τῆς ὄψεως τῆς γῆινης σφαίρας μέ τήν συνάρτησιν τῶν ἐποχῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ πρότασις συμπληροῦται διά δύο ἀκόμη ἀποτελεσμάτων, τούτων «εἰς παγκόσμιον ἕκτασιν», συνάγονται τὰ ἐξῆς δύο συμπεράσματα: α') οἱ ἽΟρφικοὶ γνωρίζουν, ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι φυλαί, πού κατοικοῦν εἰς ἄλλας περιοχάς τῆς γῆς, διαφορετικῶν βιοκλιματολογικῶν συνθηκῶν καί β) ἀποδίδουν τόσον τήν ὑπαρξιν τῶν φυλῶν, ὅσον καί τῶν ἐν λόγῳ βιοκλιματολογικῶν διαφορῶν εἰς τὰς ἐποχάς τῆς γῆς καί κυρίως εἰς τόν διάφορον τρόπον, διά τοῦ ὁποίου ἐπιδρῶν αὐταὶ εἰς ἐκάστην τῶν ἐν λόγῳ περιοχῶν. (Ὁ Κ. Χασάπης δὲν ἐπρόσεξεν ὅτι καί εἰς τοὺς «ἽΥμνος τοῦ ἽΟρφέως» περί «Δίκης» ὕμνος 62 (στίχος 3) καί περί «Εὐμενίδων» ὕμνος 69, (στίχος 10) ἀναφέρεται ἡ διαφορὰ τῶν διαφόρων φυλῶν τῆς γῆς, πού εἶχεν ὀρθῶς ἐπισημάνει εἰς τόν ὕμνον 34 τοῦ ἽΑπόλλωνος). Ἄλλ' αἱ περιοχαὶ αὐταὶ δὲν εἶναι ἄλλαι, παρά αἱ ζῶναι τῆς γῆς. Συνεπῶς, ὅσον καί ἂν δέν γίνεται σαφὴς μνεῖα τῶν ζωνῶν, ὀδηγοῦμεθα ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν περικοπιῶν τούτων εἰς τό νά δεχθῶμεν, ὅτι οἱ ἽΟρφικοὶ «διαχωρίζουν τήν σφαῖραν» εἰς διακεκριμένας ἀλλήλων περιοχάς τῆς ἐπιφανείας τῆς, αἱ ὁποῖαι «συνέχονται πρὸς ἀλλήλας ἀρμονικῶς», δηλαδή εἰς τὰς σήμερον καλουμένας «ζῶνας».

Ὅτι δὲ εἰς τὰς ἐν λόγῳ περιοχάς νοοῦνται αἱ ζῶναι τῆς γῆς, τό ἐπιβεβαιοῖ τό 19ον ἀποσπασμάτιον, δισωθέν ὑπό τοῦ Πρόκλου (Εἰς Τίμαιον 38. 7) ὁ ὁποῖος καί τό προλογίζει ὡς ἐξῆς: «Ὅ μόνον οἱ μαθηματικοὶ λέγουσι περί τοῦ μὴ πᾶν κλίμα πρὸς ἀνθρώπων οἰκῆσιν σύμμετρον (κατάλληλον) ἀλλά καί ὁ ἽΟρφεύς οὕτως διορίζων. Διῶρισε δ' ἀνθρώποις»· καί παραθέτει ἐν συνεχείᾳ τό ἽΟρφικόν ἀποσπασμάτιον, τό ὁποῖον λέγει, «χωρίς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἔδος, ἡ μέσος ἄξων ἡ ἡλίου τρέπεται ποτινεύμενος³⁷, οὔτε τι λίην ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς, οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσηγύς». Δηλαδή «... νά διαμῆνη κανεῖς, ὅπου ὁ μέσος ἄξων τοῦ ἡλίου βαίνει κλινόμενος, καί ὅπου ὁ ἡλῖος εἶναι, οὔτε πάρα πολύ ψυχρὸς ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας, οὔτε (πάλιν) πολύ φλογερὸς³⁸, ἀλλ' (εὐρίσκεται) μεταξὺ τούτων».

Συνεπῶς, κατὰ τό ἀποσπασμάτιον 19, πρέπει νά κατοική κανεῖς εἰς τήν «μεσηγύν», τήν ἐνδιάμεσον περιοχὴν, τήν καλουμένην σήμερον «ἐγκρατον ζώνην» καί ὄχι εἰς τήν περιοχὴν τοῦ ψυχροῦ ἡλίου τήν «κατεψυγμένην» ἢ εἰς τήν τοῦ ἐμπύρου, τήν «διακεκαυμένην». Ἐπομένως οἱ ἽΟρφικοὶ ὄχι μόνον γνωρίζουν τὰς ζῶνας τῆς

37. Ὁ ὅρος «ποτινεύμενος» ἀπαντᾶται μόνον εἰς αὐτό τό ἽΟρφικόν ἀποσπασμάτιον χρησιμοποιούμενος ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ «προσνεύμενος», κλινόμενος. Δηλαδή δύναται νά λεχθῆ ὅτι τό «ποτινεύμενος» εἶναι λέξις τήν ὁποῖαν δέν μετεχειρεῖτο ὁ λαός, ἀλλ' ἀνήκε εἰς τήν αὐστηρῶς ἀστρονομικὴν ορολογίαν τῶν ἽΟρφικῶν χρόνων.

38. Τὰ ἽΟμηρικὰ ἔπη, ἀντικατοπιρίζοντα τὰς λαϊκὰς γνώσεις, οὐδαμοῦ ἀναφέρουν κάτι περί τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος εἰς τοὺς διαφόρους τόπους τῆς γῆς, ὅπως γίνεται εἰς τὰ ἽΟρφικά.

γῆς, ἀλλά καί ὀνομάζουσαν ταύτας, ὡς ἡμεῖς σήμερον, οἱ ὅποιοι παρ' αὐτῶν ἐκληρονομήσαμεν καί τὰς ἐπωνυμίας τῶν ζωνῶν.

36. «Ὁρθή», «κεκλιμένη» καί «παράλληλος» σφαῖρα. Μεγαλυτέραν σημασίαν καί ἀπό τὰς ζώνας λαμβάνει ἡ πρότασις «ἡ μέσος ἄξων ἡελίου τρέπεται ποτινέυμενος», εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἀποσπασμάτιον. Διότι εἰς τὴν πρότασιν ταύτην περικλείεται ὁλόκληρον τὸ ζήτημα τῶν βασικῶν ὀψεων τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, ὡς ὀρθῆς, κεκλιμένης καί παραλλήλου.

Πράγματι, εἰς τόπους τῆς «ἐμπύρου» ζώνης, ὁ ἥλιος καί οἱ ἀστέρες, κατὰ τὴν ἡμερησίαν των κινήσιν, διαγράφουσαν τροχιάς καθέτους ἢ σχεδόν καθέτους πρὸς τὸν ὀρίζοντα (ὀρθή σφαῖρα), ἐνῶ ἡ πλαγιότης τῶν ἐν λόγῳ τροχιῶν αὐξάνει εἰς τοὺς «μεσηγεῖς» τόπους τῶν εὐκράτων ζωνῶν (κεκλιμένη σφαῖρα) καί, καθ' ὅσον πλησιάζομεν τοὺς πόλους, εἰς τὰς «ψυχράς» ζώνας, αἱ τροχιαὶ οὗται τεινοῦν νά καταστοῦν παράλληλοι πρὸς τὸν ὀρίζοντα (παράλληλος σφαῖρα). Ἀλλά, ταῦτα ἀκριβῶς διδάσκει καί ἡ ὡς ἄνω πρότασις, κατὰ τὴν ὁποίαν «ὁ μέσος ἄξων τοῦ ἡλίου βαίνει κλινόμενος». Διότι ὡς συνάγεται ἐκ τῶν συμφραζομένων, «ἄξωνα» ἐκάλουν οἱ Ὀρφικοί, πᾶσαν ἐν γένει εὐθείαν, ὠρισμένης ἀρχῆς· ἐν προκειμένῳ δε «ἄξων τοῦ ἡλίου» εἶναι ἡ ὀπτική ἀκτίς ἢ ἐκπορευομένη ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸν ἥλιον, ἡ ὁποία ὡς καί σήμερον, ὀρίζει μετὰ τοῦ ὀριζοντίου ἐπιπέδου τὸ ὕψος αὐτοῦ. Ὁ «μέσος ἄξων» εἶναι φανερόν, ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὴν ὀπτικὴν ἀκτῖνα τὴν διευθυνομένην πρὸς τὸν μεσουρανοῦντα ἥλιον· διότι αὕτη καί μόνη, ἄλλωστε, παρέχει τὴν κλίσιν τῆς ἡμερησίας τροχιάς του ὡς πρὸς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ὀριζοντος, περὶ τῆς ὁποίας καί ὁμιλεῖ τὸ ἀποσπασμάτιον 19. Συνεπῶς τὸ «ὁ μέσος ἄξων τοῦ ἡλίου βαίνει κλινόμενος», δηλῶν τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν μεσουρανῆσίν του, ἀνωθεν τῶν διαφόρων τόπων, σημαίνει κατ' οὐσίαν, τὴν πλαγιότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, με συνάρτησιν τοῦ πλάτους τῶν τόπων τῆς γῆς, ἀλλὰ καί με συνάρτησιν τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, προκειμένου περὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου³⁹.

Τοιοῦτου εἶδους λεπτολογημένας ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις καί ἠτιολογημένα συμπεράσματα, δὲν εὐρίσκομεν εἰς οὐδένα ἄλλον τῶν ἀρχαίων λαῶν. (Καί ὅμως αὐτὰς τὰς σημαντικὰς, τὰς μοναδικὰς πληροφορίας τῶν Ὑμνων τῶν Ὀρφικῶν, τὰς ἠγγόνησαν οἱ διάφοροι κατὰ καιροὺς ξένοι ἐρευνηταὶ διὰ νά μειώσουν τὴν ἀξίαν καί τὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἑλλήνων καί νά προβάλουν τὰς ἀνυπάρκτους κατακτήσεις καί διαπιστώσεις ἄλλων δῆθεν παλαιότερων λαῶν).

37. Αἱ ὀψεις τοῦ οὐρανοῦ συναρτῆσαι τῶν ἐποχῶν. Ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς προτάσεις πάντα πόλον ἀρμόζεις (34, 16-17) καί «πάντα πόλον κιννάς» (34, 19), δυνάμεθα νά καθορίσωμεν τὸν ἐξῆς διαχωρισμόν.

Ἀμφότεραι, ὡς εἶδομεν, δύνανται ν' ἀναφέρονται εἰς τὰς διαφόρους ὀψεις τῆς σφαίρας (πόλου) τῆς γῆς. Ἐν τούτοις ὅμως ἐξ ἴσου συνδέονται πρὸς τὰς ἐποχὰς καί αἱ διάφοροι ὀψεις τῆς σφαίρας τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, τὰ ἐν συνεχείᾳ λεγόμενα, ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς κινήσιν τοῦ ἡλίου, εἰκονιζομένην διὰ τῆς διαδοχικῆς κρούσεως τῶν χορδῶν τῆς λύρας, ἀναφέρονται εἰς φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ, δυνάμεθα νά συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ ἔκφρασις «προσαρμόζεις πᾶσαν σφαῖραν» ἀναφέρεται εἰς τὰς διαφόρους ὀψεις τῆς οὐρανοῦ σφαίρας. Τοῦτο ἐνισχύεται περισσότερο, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ὕμνωδός προκειμένου περὶ τῶν φαινομένων ἐπὶ τῆς γῆνης σφαίρας, τῶν συσχετισμένων πρὸς τὰς ἐποχὰς καί τὰς ζώνας, χρησιμοποιεῖ, ἐν συνεχείᾳ, τὸ «πάντα πόλον προσμι-

39. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπίστευον, ὅτι τὸ μὲν θέρος, ὅπως ὁ Νεῖλος, οὕτω πλημμυρίζει καί ὁ οὐρανός καί ἡ «ἡλιακὴ λέμβος», ἐξερχόμενη τῆς κοίτης τῆς, πλησιάζει τὴν Αἴγυπον, τὸν δὲ χειμῶνα ὅπως ἀποσύρονται τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ἀποσύρεται καί ἡ λέμβος τοῦ ἡλίου, ἀπομακρυνόμενη τῆς Αἰγύπτου· διὰ τοῦτο, τὸν χειμῶνα, ὁ ἥλιος εὐρίσκεται χαμηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα.

γνύεις». Τέλος τὰ εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον λεχθέντα περὶ τῆς πλαγιότητος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕψους τοῦ ἡλίου μαρτυροῦν, ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ γνωρίζουν σαφῶς τὰς διαφόρους ὀψεις τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, συναρτῆσει τῶν ἐποχῶν, διὰ τόπους τοῦ αὐτοῦ πλάτους (παράγραφος 14).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ε'

Η Σ Ε Λ Η Ν Η

Πολύ περιωρισμένοι εἶναι αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ ἀντλήσωμεν ἐκ τοῦ πολὺ μικροῦ – μόλις δωδεκαστίχου – ἐννάτου (9) ὕμνου τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὴν Σελήνην. Ἐν τούτοις μερικαὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀρκούντως ἐνδιαφέρουσαι.

38. Ἡ λαμπρότης τοῦ ἀστέρος τῆς νυκτός. Ἐάν ὁ ἥλιος εἶναι ὁ ἀστήρ τῆς ἡμέρας, ἡ σελήνη εἶναι ὁ λαμπρὸς ἀστήρ τῆς νυκτός· «**εὐάστερος**» (9,3). Εἶναι συνεπῶς ἡ σελήνη ἀστήρ, ὡς οἱ ἄλλοι, διαφέρουσα τούτων, μόνον ὡς πρὸς τὴν λαμπρότητα. Ἐξ ἄλλου, ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀστήρ τῆς νυκτός, εἶναι νυκτόβιος **ἐννυχίη** (9,3) καὶ μάλιστα καὶ «**δαδοῦχος**» (9,3) τῆς νυκτός, καταυγάζουσα διὰ τοῦ φωτός τῆς, ὡς «**φαισφόρος**» (9,1), «**αὐγήτειρα**» (9,5) καὶ «**καταυγάστειρα**» (9,6), **ἀλλὰ καὶ ὡς «λαμπετήη»** (9,9) καὶ λάμπουσα (9,12). Εἶναι δὲ τόση ἡ λαμπρότης τῆς, ὥστε δὲν δύναται νὰ συγκριθῆ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, καὶ δι' αὐτὸ καλεῖται «**ἀστάρχης**» (9,10), ἐκείνη προκαλεῖ δὲ διὰ τοῦ φωτός τῆς τὴν ἀπόκρυψιν τῶν ἀμυδροτέρων ἀστέρων καὶ ἐπιτρέπει τὴν παρουσίαν κατὰ κάποιον τρόπον συνοδείας αὐτῆς, μόνον τῶν λαμπροτέρων· «**καλοῖς ἀστροισι βρούουσα**» (9,7). **Δι' αὐτούς τοὺς λόγους εἶναι καὶ ἡ δόξα τῆς νυκτός· «νυκτός ἀγαλμα»** (9,9).

39. Αἱ φάσεις τῆς σελήνης. Ἡ σελήνη διατρέχει δύο στάδια φάσεων· τῆς «**αὐξούσης**» καὶ τῆς «**φθινούσης**»· **αὐξομένη καὶ λειπομένη, θῆλύς τε καὶ ἀρσην** (9,4). Ποιητικῆ ἀδεΐα τὰ δύο ταῦτα στάδια χαρακτηρίζονται ὡς διαφορετικοῦ γένους, διὰ νὰ ἐπισημανθῆ οὕτω τὸ ὅτι ἐνῶ ἡ αὐξουσα σελήνη «βλέπει» σταθερῶς πρὸς ἀνατολάς, ἡ φθινουσα «βλέπει», ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτως, πρὸς δυσμάς. Λόγω τῆς παραμονῆς τῆς εἰς τὴν ἀφάνειαν καὶ ὡς ἐρχομένη ἐκ τῆς ἀφανείας⁴⁰

40. Κατὰ τὸν ἀρχαῖον Αἰγυπτιακὸν λαόν, ὅπως ὁ ἥλιος, οὕτω καὶ ἡ σελήνη κινεῖται ἐπὶ λέμβου, αἱ δὲ φάσεις τῆς ὀφείλονται εἰς τὴν ἐπίθεσιν χοίρου, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει νὰ τὴν καταβροχθίσῃ· καθ' ἕκαστον μῆνα, οὗτος προκαλεῖ τὴν κατακρήμνισίν τῆς εἰς τὸν ποταμόν, ὅπου αὕτη βαθμιαίως σβέννυται, τελικῶς ὅμως σώζεται ὑπὸ τοῦ ὑπερβαίνοντος ἡλίου (16, 21/19, Εἰσαγωγή).

Ὁ πάπυρος Carlsberg 9 περιγράφει μέθοδον προσδιορισμοῦ τῶν φάσεων τῆς σελήνης ἢ ὁποία δὲν φαίνεται νὰ ἔχη δεχθῆ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἑλληνιστικῆς ἐπιστήμης. Πλὴν ὅμως, ἐν καὶ φαίνεται πηγάζων ἐξ ἀρχαιοτέρων δεδομένων, ἐγράφη μόλις τὸ 144 μ.Χ. (43, 38).

ταύτης, κατά τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνός ὀνομάζεται «**ἡεροφοίτις**» (9,9). Καλεῖται «**μήνη**» (9,2) ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος τῶν φάσεων τῆς, καί, πρὸς ἀντιδιαστολήν, λέγεται **κόρη** («**νέα**») **μήνη** (9,3) εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνός⁴¹. Ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ μηνίσκου ἐπιθετολογεῖται «**ταυρόκεως**» (9,2), δηλαδὴ μηνίσκος, ἀπολήγων εἰς «**κέρατα**» **ὄξέα**, ὡς τοῦ ταύρου. Ἐπειδὴ ἡ «**μήνη**» δὲν ἀποκρύπτει διὰ τοῦ φωτός τῆς τοὺς ἀστέρας, χαρακτηρίζεται ὡς «**ἀστροχίτων**» (Ἀργοναυτικά 515). Ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς ὁμοίως ἀνευρίσκεται ἡ ἐπωνυμία «**πλήθουσα μήνη**» (1114), διὰ τῆς ὁποίας δηλοῦται ἡ πανσέληνος.

Συνεπῶς προκύπτει ὅτι, ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων σήμερον εἰς τὴν ἀστρονομικὴν ὁρολογίαν σεληνιακῶν ὄρων, ἡ «**αὐξουσα**» καὶ «**φθίνουσα**» σελήνη, οἱ «**μηνίσκος**» καὶ «**κέρατα**», ὡς καὶ ἡ «**νέα**» σελήνη, εἰσῆχθησαν τὸ πρῶτον ἀπὸ τούτων Ὀρφικῶς ἢ καὶ ἴσως, παλαιότερον, κατὰ τοὺς προορφικοὺς χρόνους.

40. Κίνησις τῆς σελήνης. Ὡς ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἐπωνυμία τῆς σελήνης, ὡς «**ἑλικοδρόμου**» καὶ ὄχι «**κυκλοδρόμου**»: «**ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη**» (9,10). Προκύπτει ἐκ ταύτης ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ἐπέτυχον, διὰ τῶν ἀπαιτουμένων λεπτῶν παρατηρήσεων, νὰ ἐξακριβώσουν, ὅτι ἡ σελήνη δὲν διανύει κάθε μῆνα ἓνα κύκλον κλειστόν καὶ ὅτι τὸ σύνολον τῶν ἐντὸς ἔτους διατρεχομένων τροχιῶν, συνιστοῦν (ἀποτελοῦν) ἑλικοειδῆ γραμμὴν, ὡς πράγματι συμβαίνει⁴².

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 9 ἀποσπασμάτιον λέγεται: «**ὄφρ' ἐν μηνί τρέπη, ὄπερ ἥλιος εἰς ἐνιαυτόν**» (βλέπε ἀρχαῖον κείμενον κατωτέρω καὶ μετάφρασιν): δηλαδὴ «**διὰ νὰ διευθύνεται, διαρκοῦντος τοῦ μηνός, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἥλιος διαρκοῦντος τοῦ ἔτους**». Συνεπῶς προκύπτει ἐκ τούτου, ὡς λίαν πιθανόν, ὅτι καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἡ ἔτησις κίνησις τοῦ ἡλίου καὶ αἱ θέσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς διαρκοῦντος τοῦ ἔτους ὠρίζοντο ἐκ τῶν θέσεων τῆς σελήνης, δηλαδὴ κατὰ μὲν τὰς πανσελήνου, ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι, κατὰ δὲ τοὺς τετραγωνισμούς, ὡς διαφέρουσαι κατ' ὀρθὴν γωνίαν (βλέπε καὶ παραπομπὰς 26 καὶ 17).

41. Ἡ φυσικὴ κατάστασις τῆς σελήνης καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς ζωὴ. Ἐάν ἐκ τῶν ὕμνων οὐδὲν προκύπτει, ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν κατάστασιν τῆς σελήνης, ὅμως τὸ ὑπ' ἀριθμ. 9 ἀποσπασμάτιον τῶν Ὀρφικῶν ὀφειλόμενον εἰς τὸν Πρόκλον, λέγει τὰ ἑξῆς: «**Μῆσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἦντε σελήνην ἀθάνατοι κλήζουσιν, ἐπιχθόνιοι δὲ τε μήνην· ἢ πολλὰ οὔρε' ἔχει, πολλὰ ἄστυα, πολλὰ μέλαθρα**». (Εἰς Τίμαιον 4 p 283, 11 καὶ βιβλιογραφίας 40, 470). Δηλαδὴ «**ἀπειργάσθη δὲ (μίαν) ἄλλην γῆν, ἄνευ περάτων, (σφαιρικὴν), τὴν ὁποῖαν οἱ ἀθάνατοι ὀνομάζουν σελήνην, οἱ δ' ἄνθρωποι τῆς γῆς, μήνην· ἢ ὁποῖα ἔχει πολλὰ ὄρη, πολλὰς πόλεις, πολλὰς κατοικίας**».

41. Ἐκ τῆς «**μήνης**» ὀνομάσθη μὴν καὶ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς συνοδικῆς περιόδου τῆς σελήνης. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ παρ' Αἰγυπτίους· ἡ λέξις, τὴν ὁποῖαν ἐχρησιμοποιοῦν διὰ τὸν μῆνα, προήρχετο ἐκ τοῦ συμβόλου, ὄπερ ἐσήμαινε τὴν σελήνην.

42. Οἱ Χαλδαῖοι εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, μεταχειριζόμενοι ὡς βάσιν τὴν ἐκλειπτικὴν, διέκριναν, ὅτι τὸ ἐπίπεδον τῆς τροχιάς τῆς σελήνης, ἦτο (γυρτόν) κεκλιμένον ὡς πρὸς αὐτὴν· ὅτι αἱ τροχιαὶ ἡλίου-σελήνης τέμνονται (διαχωρίζονται) κατὰ τοὺς δεσμούς, εἰς τὴν «**κεφαλὴν**» καὶ τὴν «**οὐράν**» τοῦ Δράκοντος καὶ ὅτι οἱ δεσμοὶ μετεκινοῦντο ἐπὶ τοῦ ζωδιακοῦ, ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν ἀρχικὴν των θέσιν περιοδικῶς. Προέβησαν ἐν συνεχείᾳ καὶ εἰς τὴν μέτρησιν τῆς φαινομενικῆς διαμέτρου τῆς σελήνης, διαπιστώσαντες, ὅτι αὕτη μεταβάλλεται. Πάντα ταῦτα ὅμως ἐπέτυχον κατὰ τοὺς τελευταίους προχριστιανικοὺς αἰῶνας, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω (παραπομπὴ 17).

Ἐκ τούτων προκύπτουν τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

α') Ἡ σελήνη δέν εἶναι διάπυρος, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀστέρες, ἄν καί ὅπως εἶδομεν συγκαταλέγεται μεταξύ τούτων. Ὁμοιάζει πρὸς τὴν γῆν· συνεπῶς δέν εἶναι καὶ αὐτόφωτος.

β') Ἡ ἐπιφάνειά της λογιζεται ἀνάλογος τῆς γηίνης. Ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ μνεία τῶν ἐπ' αὐτῆς ὁρέων. Ἄν δέν ἠδύνατο νὰ τὰ ἰδῶσι⁴³ κατώρθωσαν ὁμως νὰ δώσωσι μίαν σαφῆ καὶ ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ διαφορετικοῦ φωτισμοῦ τῶν μερῶν τοῦ δίσκου της, ὡς ὀφειλομένου εἰς τὸ ἀνάγλυφον τῆς σεληνιακῆς ἐπιφάνειας, πού δημιουργεῖ σκιάς ἐπ' αὐτῆς.

γ') Ἡ σελήνη κατοικεῖται· συνεπῶς ἡ ζωὴ δέν ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν γῆν· καί

δ') Ἀφοῦ ἡ σελήνη, ἄν καί ὀμοιάζουσα πρὸς τὴν γῆν, συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν ἄστρον, κατ' ἐπέκτασιν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ἐθεώρουν ὡς ἄστρον καὶ τὴν γῆν.

42. Αἱ ἐπιδράσεις τῆς σελήνης. Δύο προσδιορισμοὶ τῆς σελήνης, χαρακτηριζομένης ὡς **φερεκάρπου καὶ φιλίππου** (9,5) δεικνύουν ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ συνεσχέτιζον τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βλαστῆσεως, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἐκδηλώσεις παρατηρουμένας εἰς τὰ ἔμβια ὄντα, πρὸς τὰς ἐπὶ τούτων ἀσκουμένας ἐπιδράσεις τῆς σελήνης. Τοῦτο ἄλλωστε, ὡς εἶδομεν (παραγρ. 17), ἐπιβεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ Τζέτζη (Ἔργα καὶ ἡμέραι 175 α), κατὰ τὸν ὅποιον: «ὁ Ὀρφεύς, εἰς τὰ περί γεωργίας, λέγει, ὅτι ὄχι μόνον τὴν ὠρισμένην ἡμέραν (τῆς ἡλικίας) τῆς σελήνης πρέπει νὰ θεωρῶμεν ὡς ἐπωφελῆ ἢ ἀνωφελῆ, ἀλλ' ἐπὶ πλεόν, πέραν τῆς ἡλικίας αὐτῆς, δέον νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ ζῶδια καὶ οἱ ἀστέρες, ἐντὸς τῶν ὁποίων κινεῖται ἡ σελήνη». Προσθῆτε δὲ ὁ Τζέτζης εἰς τὸ ἴδιον (41ον) ἀποσπασμάτιον: «ὁ Ὀρφεύς παραγγέλλει ὅλα νὰ γίνωνται μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας· οὕτω, τῆς σελήνης τρεχούσης περὶ τὴν Παρθένον, δυνάμεθα νὰ φυτεύωμεν τὰ πάντα πλὴν τῶν ἀμπέλων». Τέλος λέγει ἀκόμη: «**Εἰ δέ, ὡς φησιν Ὀρφεύς, τῆ ἀτη ἀνεῖται ἡ ἐπτακαίδεκάτη, (ἡμέρα τῆς ἡλικίας τῆς σελήνης) καὶ διὰ τοῦτο τῆ τομῆ τῆς ὕλης ἐστὶν οἰκεία, καὶ τῆ τοῦ καρποῦ γυμνώσει τῶν περικαρπίων**» (βλέπε μετάφρασιν).

43. Δέν εἶναι δυνατόν βεβαίως νὰ ὑποστηρίξη κανεὶς, ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ἐχρησιμοποιοῦν τοὺς φακοὺς, ὑπὸ τὴν σημερινὴν των μορφήν, ὡς μέσα ὀπτικά. Ἐν τούτοις ὁμως εἰς τὰ Λιθικά λέγονται τὰ ἐξῆς διὰ τὴν κρύσταλλον: «**Λάβε εἰς χεῖρας λίθον ἐκ κρυστάλλου λάμποντα τὰς διαυγῆς... Ἄλλ' ὁμως, ὅταν βεβαίως οὔτος (τεθῆ) κατέναντι τοῦ λάμποντος ἡλίου, πάραυτα ἐκτινάσσει μικρὰν ἀκτίνα ὑπεράνω δάδων, ἢ ὁποία (ἀκτίς), ὅταν θίξη ξηρὰν καὶ λιπαρὰν ὕλην, θά διεγείρη καπνόν, ἔπειτα δὲ ὀλίγον πῦρ καὶ μετὰ τοῦτο φλόγα μεγάλην· αὐτὴν ἄρα (τὴν φλόγα) οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν «ἱερὸν πῦρ· Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσὶν λαῶν,... αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτίνα τανύσσει ἡ δ' ὄτε καταφαλέης τε θίγη καὶ πίνος ὕλης, καπνόν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν ὄρσει. τὴν δ' ἄρα φασί παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ»** («Λιθικά» στίχοι 170-171, 178-182). Ὁμοίως καὶ διὰ τὸν ἴασπιν περιγράφεται (Λιθικά 271), ὅτι συμπεριφέρεται ὅπως ἡ κρύσταλλος⁵.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐστιάση ἡ κρύσταλλος ἀπαιτεῖται νὰ ἔχη φακοειδὲς σχῆμα, ὅπως ὀδηγοῦτε. Συνεπῶς, εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὄχι μόνον ἐγνώριζον, ἀλλὰ καὶ ἐχρησιμοποιοῦν τὰς ιδιότητας φακοειδῶν κρυστάλλων, ἀκόμη καὶ οἱ πολὺ παλαιότεροι τῶν Ὀρφικῶν Ἕλληνας· οἱ «παλαιγενέες» τῶν Ὀρφικῶν. Καὶ θά συμφωνήσουν ἀσφαλῶς μαζί μου, καὶ οἱ πλέον δῦσπιστοι καὶ ἀρνηταὶ τῶν ἐπιστημονικῶν γνῶσεων τῶν παναρχαίων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀρχαῖος λαὸς δέν εἶχε παρομοίας γνῶσεις, ὅπως αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν.

⁵ Αὐτὸ ὁμως δέν εἶναι ἀληθές, διότι ὁ ἴασπις εἶναι λίθος «ἀδιαφανής» καὶ συνεπῶς δι' ἄλλον λίθον διαφανῆ θά ἀνέφερον ἀρχικῶς τὰ «Λιθικά» ἴσως Τοπάζιον, ὁ ὁποῖος ἀλλάξε προφανῶς ὄνομα ἀπὸ κάποιον ἀμαθέστατον ἀντιγραφέα.

“Οθεν προκύπτει, ὅτι ἡ πίστις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μέχρι σήμερον, ὡς πρὸς τὰς ἐπιδράσεις τῆς σελήνης ἐπὶ τῆς βλαστήσεως καὶ μάλιστα ὡς πρὸς τὴν ὑλοτόμησιν ἐν ὥρᾳ νέας σελήνης ἢ πανσελήνου, εἶναι μία ἀκόμη ἽΟρφικῆς προελεύσεως κληρονομία. ★⁶

★⁶. Ταυτοχρόνως ὁμως ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται, ὅτι ὄχι μόνον ὁ Ὅμηρος εἶχε λάβει φράσεις καὶ περικοπὰς ἀπὸ τούτων Ὀρφικῶν, ὅπως ἀνεφέρθη εἰς τὰ προηγούμενα – Τζέτζη «Λυκόφρων» – καὶ τὰ ἀναφερόμενα σχετικῶς «Ἀποσπασμάτια» τῶν Ὀρφικῶν εἰς τὴν «Γενικὴν Εἰσαγωγὴν», ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡσίοδος, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰς συστάσεις τοῦ Ἡσίοδου πρὸς τοὺς Γεωργούς εἰς τὸ «Ἔργα καὶ Ἡμέραι» ὁλόκληρον περίπτου τὸ κείμενον τὸ εἶχε λάβει ἀπὸ τούτων Ὀρφικῶν (βλέπε καὶ Καρόλου Σήτλ, «Ἄπαντα Ἡσίοδου» (σελίδες 380-640), ἔκδοσις 1899, «Ζωγράφειος βιβλιοθήκη», Κωνσταντινούπολις).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Σ Τ΄

Η Γ Η

Εἰς τὴν γῆν εἶναι ἀφιερωμένος ὁ 26ος ὕμνος «τῆς Γῆς». Ἴλλά καὶ ὁ ἐν συνεχείᾳ τούτου, 27ος, «τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν», ὁμοίως εἰς τὴν γῆν ἀναφέρεται. Ὅτι δὲ ἡ Μητηρ αὕτη εἶναι ἡ μήτηρ-γῆ λέγεται σαφῶς ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ὕμνῳ: «**ἡ κατέχεις κόσμιο μέσον θρόνον, οὐνεκεν αὐτῇ γαῖαν ἔχεις**» (27, 5-6) δηλαδὴ: «σύ, ἡ ὁποία κατέχεις τὸν θρόνον τοῦ κόσμου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ ἰδία κατέχεις καὶ τὴν γῆν». Ἐξ ἄλλου ὁμως καὶ ἐν τῷ συνόλω του θεωρούμενος ὁ ὕμνος οὗτος δηλοῖ, σαφῶς διὰ τοῦ περιεχομένου του, ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὴν γῆν.

Α΄ Ο ΓΗΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

43. Ἡ γῆ γεννήτωρ τροφός και φθορέύς τῶν ἐπ' αὐτῆς ὄντων. Κατ' ἀρχὴν, ὅπως δ' ἀντιστοίχως πρὸς τὴν φύσιν, (παραγρ. 9), ἡ γῆ ὀνομάζεται μήτηρ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων (26,1), ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη τὸ γένος τῶν θνητῶν (ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἀθανάτων): «**ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη**» (27,7). Ἴλλά καὶ «**πανδῶτειρα**» (26,2), ὡς δῶσασα τὰ πάντα, **ἀκόμη δὲ καὶ «βιοθρέπτειρα»** (27,13), ἐφ' ὅσον συντηρεῖ τὴν ζωὴν. Καλοῦν δὲ αὐτὴν «**πλουτοδότιν**», διότι χαρίζει εἰς τοὺς θνητοὺς δῶρα ἐκ παντοίων καλῶν «**σέ δ' ὀλβιοδότιν καλέουσιν, παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζη**» (27,9-10) παρέχουσα εἰς αὐτοὺς τὰς καταλλήλους τροφάς, «**θνητοῖσι τροφάς παρέχουσα προσηνεῖς**» (27,6) καὶ τρέφουσα ὅλα τὰ ὄντα, ὡς πάντροφος (26,2) καὶ τροφός πάντων (27-1). **Γεννῶσα τὰ τόσα εἶδη «καρπῶν», ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἐν ὠδίσι λεχῶ, «ἡ λοχίους ὠδίσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ»** (26,5), φέρουσα δὲ τοὺς καρπούς, τοὺς χαρίζει ἀφθόλους, διαρκουσῶν τῶν ὠραίων ἐποχῶν «**φερέ-καρπος, καλαῖς ὠρησι βρύουσα**» (26,3). Τρέφουσα, προάγει τὴν αὐξησιν τῶν ἐμβίων ὄντων (τὰ ἀναπύσσει), διὸ καὶ ὀνομάζεται «**αὐξιθαλής**» (26,3). Πλήν ὁ-

μως, μετά τήν ἀκμήν των, ὀδηγεῖ τά πάντα εἰς τό τέλος αὐτῶν, ὡς «**τελεσφόρος**» (26,2) καί τά ἀφανίζει ὡς «**παντολέτειρα**» (26-2).

44. Ἡ γῆ, «αἰώνιον ἔδρανον» τοῦ «ἀθανάτου κόσμου». Ἐάν ὁμως τά ἔμβια ὄντα ἔχουν περιορισμένην ζωήν, τούναντίον, τόσον (ὅπως) ἡ φύσις (παράγραφος 3) οὕτω (ὅσον) καί ἡ γῆ παραμένει αἰωνίως, «**καθ' ὃ αἰδίη**» (26,6). Συνοιστᾶ δέ τό θεμέλιον τοῦ κόσμου, ὃ ὁποῖος μετ' αὐτῆς δέν θνήσκει: «**ἔδρανον ἀθανάτου κόσμου**» (26,4).

Ἐξ ἄλλου τό «ἔδρανον» καί ὁ «ἀθάνατος κόσμος» καθορίζεται διὰ τοῦ στίχου, εἰς τόν ὁποῖον λέγεται, ὅτι στηρίζονται εἰς τήν γῆν αἰωνίως, (ἀθανάτως), οἱ ποταμοί καί αἱ θάλασσαί: «**σοί ποταμοί κρατέονται ἀεὶ καί πᾶσα θάλασσα**» (27,8). Συνεπῶς ὁ «ἀθάνατος κόσμος», τοῦ ὁποῖου ἡ γῆ ἀποτελεῖ (εἶναι) τό «ἔδρανον», εἶναι κατ' ἀρχήν αἱ θάλασσαί καί οἱ ποταμοί. Κατ' ἐπέκτασιν δύνανται νά νοηθοῦν μετ' αὐτῶν ὡς «ἀθάνατοι» οἱ ποικίλοι μακρόβιοι σχηματισμοί τῆς ἐπιφανείας τῆς, οἱ ὁποῖοι συναποτελοῦν τόν ὀριζόντιον καί κάθετον διαμελισμόν αὐτῆς.

Συνεπῶς, τόσον ὁ «ἀθάνατος» κόσμος τῆς γηίνης ἐπιφανείας, ὅσον καί ὀλόκληρος ἡ «**αἰδίη γῆ**», ἐπὶ τῆς ὁποίας **ἐδράζεται οὗτος, εἶναι μέρη τῆς ὅλης «αἰδίου» Φύσεως** τοῦ αἰωνίου σύμπαντος (παραγρ. 3).

B' ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΗΛΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

Ἡ περὶ ἄξονα περιστροφή τῆς γῆς, πού συνοιστᾶ τό δεῦτερον σκέλος τῆς ἡλιοκεντρικῆς ἰδέας, συνάγεται ἐμμέσως μέν ἀλλά σαφῶς ἐκ τῶν χωρίων τῶν ὕμνων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς ἐπομένους παραγράφους (45-47), περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἄξονος περιστροφῆς τῆς γῆς πρὸς τόν ἄξονα τοῦ οὐρανοῦ. Διατυποῦται ὁμως αὕτη καί εὐθέως εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποσπασμάτιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρεται ἡ παράγρ. 48.

45. Ἡ γῆ εἶναι τό κέντρον τῆς οὐρανίου σφαίρας. Ὡς εἶδομεν (παραγρ. 13-15) ὁ ὕμνωδός ἔκαμνε τήν πρώτην νύξιν τῆς ἐπωνυμίας τῆς γῆς ὡς «**θρόνου**» τοῦ οὐρανοῦ εἰς τοὺς ὕμνους τῆς φύσεως καί τῶν ἀστρῶν, ὅπου τήν μέν φύσιν ἐκάλει «**εὐθρονον**» (10,24), τοὺς δ' ἀστέρας «**περιθρονίους κυκλόεντας**» (7,4). Ἦδη, ἀπευθυνόμενος πρὸς τήν μητέρα - γῆν λέγει: «**ἡ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὐνεκεν αὐτή γαῖαν ἔχεις**» (27, 5-6) δηλ. «κατέχεις τόν μέσον θρόνον τοῦ κόσμου, καί ὡς ἐκ τούτου καί ἐξουσιάζεις τῆς γῆς». Κατά τήν πρότασιν ταύτην, ἡ γῆ (θρόνος) κεῖται εἰς τό μέσον (κέντρον) τοῦ κόσμου. Ἐπειδή δ' ἐκ τῶν ἀναφερομένων κατωτέρω χωρίων (παραγρ. 47) προκύπτει, ὅτι ὡς «**κόσμος**» νοεῖται ἐνταῦθα τό σύνολον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, ἐπικυροῦται τό συμπέρασμα (βλέπε παράγρ. 11), ὅτι ἡ γῆ λογίζεται ὡς κατέχουσα τό κέντρον τῆς οὐρανίου σφαίρας.

46. Ἡ ταυτότης τῶν ἀξόνων τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ. Περί τοῦ ἄξονος περιστροφῆς τῆς οὐρανίου σφαίρας ὁ ὕμνωδός ἔκαμνε πάλιν τόν πρώτων ὑπαινιγμόν εἰς τόν ὕμνον τῆς φύσεως (βλέπε παράγρ. 13), ἀποκαλῶν αὐτήν «**σκηπτοῦχον**» (10,25). Ἦδη **διασαφίζει ὅτι τό «σκηπτρον» τοῦτο ἀνήκει εἰς τήν γῆν, ποιούμενος τήν ἀποστροφήν: «σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου»** (27,4). Κατά τόν στίχον τοῦτον, ἀφοῦ τό σκηπτρον τῆς γῆς εἶναι τό «**τοῦ πασιγνώστου πόλου**»⁴⁴,

44. Τήν ἀκίνησιαν τοῦ πολικοῦ ἀστέρος λέγεται ὑπό τῶν ξένων εἰδικῶν ὅτι ἐξηκριβώσε πρῶτος ὁ ἐκ τῶν Σινῶν ἀστρονόμος Γιοῦ-Σῆ, τόν ΚΖ' (27ον) αἰῶνα π.Χ. Ἄλλα καί ἡ διαπίστωσις αὕτη εἶναι παρατήρησις τῶν Ὀρφικῶν ἀσφαλῶς, ἀφοῦ καί πρό τοῦ 5.000 π.Χ. ὁπως θά ἴδωμεν κατωτέρω, εἶχον καταπληκτικὰς ἀστρονομικάς γνῶσεις.

δέν είναι δυνατόν νά είναι άλλο από τόν άξονά της. Πλήν όμως, ώς προκύπτει έκ τών στίχων (26, 8-9) τών άναφερομένων κατωτέρω (παραγρ. 47), ό πόλος ούτος είναι ό ένας τών πόλων τής ούρανού σφαίρας, δηλαδή ό βόρειος. "Οθεν, έκ του συνδυασμού μετά τών λεχθέντων (παραγρ. 45), προκύπτει τό ένιαϊον συμπέρασμα, ότι ή γή εύρίσκεται εις τό κέντρον τής ούρανού σφαίρας και ό άξων της περατούται εις τόν ούράνιον πόλον. Συνεπώς, ό άξων τής γής είναι και ό άξων του ούρανοϋ.

47. Ἡ περί τόν άξονα τής γής περιστροφή του ούρανοϋ. Ὡς εἶδομεν, (παραγρ. 12 και 15) «ό ούρανός ελίσσειται περί γαϊαν» (4, 3) και οι άστέρεις είναι «οι κυκλόντες περί τόν θρόνον» (7,4). Ἡδη ό ύμνωδός λέγει εις τόν ύμνον τής γής: «περί τήν κόσμος πολυδαίδαλος άστρων ειλείται φύσει άνανάω και ρεύμασι δεινοίς» (26, 8-9), δηλαδή περί τήν όποιαν γήν, ό πλουσίως πεποικιλμένος κόσμος τών άστρων περιστρέφεται. Συνεπώς:

α') ό «κόσμος», του όποιου ή γή κατέχει τόν «θρόνον», έν τώ «μέσω» αυτού είναι ό κόσμος τών άστρων, και

β') άφοϋ ή περιστροφή τών άστέρων και του ούρανοϋ ενεργείται περί τήν γήν, τότε ό άξων περιστροφής πρέπει νά είναι ό άξων τής γής ό καταλήγων εις τόν πόλον. Ἐλλ' έν τοιαύτη περιπτώσει ό άναφερόμενος, ώς «πασίγνωστος πόλος», είναι ό ούράνιος και όχι ό γήινος, ό όποιος δέν ήτο δυνατόν, ώς και σήμεραν, νά είναι γνωστός τοίς πᾶσιν.

Ἐξ άλλου τό φύσει άνανάω και ρεύμασι δεινοίς, δύναται ν' αποδοθῆ, κατ' έννοιαν, ώς έξής: ό κόσμος τών άστρων περιστρέφεται άνανάως, ακολουθών τάς θαυμαστάς τροχιάς τής περιστροφικής κινήσεως («ρεύμασι δεινοίς»).

48. Ἡ γή περιστρέφεται εις χρόνον ίσον πρός τόν χρόνον περιστροφής του ούρανοϋ- ή άστρική ήμέρα. Ἐφ' όσον, ώς έλέχθη (παραγρ. 34), διά του όρου «πόλος» έννόουν οι Ὀρφικοί, συγχρόνως, τόσων τό σφαιρικό σχήμα, όσον και τήν περιστροφήν τής γής, δέν θά έχρειάζετο ίσως μεγαλυτέρα διευκρινήσις: ό δ' έμμεσος τρόπος, τόν όποιον ήκολουθήσαμεν άνωτέρω (παραγρ. 45-47), ώστε έκ τής ύπάρξεως άξονος εις τήν γήν νά συνάγεται ή περιστροφή της περί τουτον, δέν ήτο άπαραίτητος.

Πέραν όμως και τών δύο τούτων δεδομένων ύπάρχει σαφής ή διατύπωσις τής περιστροφής τής γής εις τό ύπ' αριθμ. 2 άποσπασμάτιον, τό διασωθέν ύπό του Ευσεβίου (*Εύαγγελικά, παράγραφος* 13, 12). Τούτο προέρχεται από τόν Ἰουδαϊον περιπατητικόν φιλόσοφον Ἀριστόβουλον, ό όποιος άναφέρεται και έν τῆ Π. Διαθήκη (Α' Μακαβαίων, α' 10): ήτο δέ ούτος σύμβουλος και διδάσκαλος ένός τών Πτολεμαίων (11-9), κατά πᾶσαν πιθανότητα του Ε', του Ἐπιφανοϋς, βασιλεύσαντος κατά τά έτη 204-181 π.Χ.⁴⁵). Οι στίχοι 24-26 του έν λόγου άποσπασματίου έχουν ώς έξής: *ἰδρις γάρ εην άστροιο πορείης, και σφαίρης κίνημ' άμφι χθόνα ώς περιτέλλει κυκλωτερής, έν ίσω τε κατά σφέτερον κνώδακα.* Δηλαδή, κατά λέξιν:

45. Οι Ἰουδαίοι τών Ἀλεξανδρινών χρόνων έθεσαν εις κυκλοφορίαν ποιήματα, ώς τό του Ἀριστοβούλου, εις τά όποια άνεμειγνυον στίχους έκ τών Ὀρφικών κειμένων μετά ιδικῶν των, άποβλέποντες εις τό νά δείξουν, ότι οι άρχαιοι Ὀρφικοί έπίστευον εις ένα Θεόν, ό όποιος δέν ήτο άλλος ειμή ό θεός Γιαχβέ τής Παλαιάς Διαθήκης. Δύναται νά θεωρηθῆ πλέον ώς βέβαιον, ότι οι Ὀρφικοί, έδέχοντο ένα και μόνον Θεόν και έδίδασκον, ότι οι πολυώνυμοι θεοί και θεαιναι του λαοϋ ήσαν αι έκδηλώσεις, ιδίως έν τῆ φύσει, του ένός και μόνου Θεοϋ. Περὶ τούτου όμιλεϊ σαφώς και ό Πρόκλος, παραθετων μάλιστα μακρόν άπόσπασμα τής Ὀρφικής διδασκαλίας, έκ 42 στίχων, έν τῷ έργω του Εἰς Τίμαιον Πλάτωνος (2, 95, 34, 49). Βλέπε και 40, 456-458. (ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΑΡ-

«Διότι ἐγνώριζεν (ἦτο εἰδήμων) τὴν πορείαν τοῦ ἄστρου καὶ τὴν κίνησιν τῆς (οὐρανίου) σφαίρας περὶ τὴν γῆν, καθὼς αὕτη (ἡ γῆ), στρογγύλη οὖσα, περιστρέφεται καὶ μάλιστα καὶ ἐν ἴσω, χρόνῳ περὶ τὸν ἰδικὸν τῆς ἄξονα».

Τοιοτοτρόπως, ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω συνάγονται σαφῶς τὰ ἐξῆς συμπεράσματα διὰ τὴν γῆν καὶ τὴν οὐράνιον σφαῖραν:

α') ἡ γῆ εὐρίσκεται ἐν τῷ κέντρῳ τῆς οὐρανίου σφαίρας (παράγραφος 45),

β') εἶναι σφαιρική⁴⁶ (παράγρ. 34 καὶ 48).

γ') ἔχει ἄξονα περὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφεται (παράγρ. 48).

δ') ὁ γήινος ἄξων ἐπεκτείνεται μέχρι τοῦ οὐρανίου πόλου (παράγρ. 46).

ε') περὶ τὸν ἄξονα τοῦτον ἐνεργεῖται ἡ περιστροφή τῆς οὐρανίου σφαίρας (παράγρ. 47) καὶ

ς') ἡ περιστροφή γῆς καὶ οὐρανοῦ εἶναι ἰσόχρονος· ἀστρική ἡμέρα (παράγρ. 48) καὶ

ζ') ἡ περιστροφή ἐνεργεῖται βάσει φυσικῶν νόμων (παράγρ. 47).

Ἄλλὰ ταῦτα συνιστοῦν ἀκεραιωμένον (ὀλοκληρωμένον) τὸ δεῦτερον σκέλος τῆς ἡλιοκεντρικῆς ιδέας, δηλαδὴ τὴν περὶ κοινὸν ἄξονα, ἰσόχρονον περιστροφήν γῆς

ΝΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΑΥΤΗΝ, ΟΤΙ ΠΡΩΤΟΙ ΟΙ ΟΡΦΙΚΟΙ ΕΙΧΟΝ ΔΙΔΑΞΕΙ ΤΗΝ ΜΟΝΟΘΕΪΑΝ, ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΕΝΟΙ ΨΕΥΔΩΣ ΟΤΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΔΗΛΑΔΗ, ΥΠΕΣΤΗΡΙΞΑΝ ΤΑ ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΘΕΪΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΕΥΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΟΝΟΘΕΪΣΜΟΝ) ἀποφεύγοντες νά παραδεχθῶν καὶ λησμονοῦντες, ὅτι, ὅταν οἱ Ὀρφικοὶ ἐδίδασκον τὴν Μονοθεΐαν, οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ὑπῆρχον ὡς λαὸς κατὰ τὸ 3.000 καὶ πλέον π.Χ.

46. Περὶ τὸ 1700 π.Χ. εἰς τὴν Κίνα, ὡς προκύπτει ἐκ διασωθεισῶν ἀπεικονίσεων, παρίστατο ὁ κόσμος δι' ἄρματος, τοῦ ὁποῖου τὸ κύριον σῶμα ἀποτελεῖ ἡ γῆ, ἡ ὁποία εἶχε σχῆμα τετραγωνικόν, τὴν δὲ σκεπὴν αὐτοῦ ὁ στρογγυλὸς οὐρανός. Ἡ γῆ περιεκυκλούτο ὑπὸ τεσσάρων συγκοινωνουσῶν θαλασσῶν. Ἐκ τῶν ἀναφερομένων ἀνωτέρω περὶ τῶν ἀντίληψεων τῶν Κινέζων, κατὰ τὸ 1700 π.Χ. διὰ τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου, ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ τὸ 1700 π.Χ. καὶ οἱ Κινέζοι εἶχον ἀσαφεῖς καὶ καθυστερημένας ἀντίληψεις διὰ τὴν μορφήν τοῦ κόσμου καὶ συνεπῶς, οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν νεωτέρων ἐρευνητῶν πού ἀναφέρονται εἰς τὰς ὑποσημειώσεις 27 καὶ 36, περὶ ἀστρονομικῶν Γνώσεων τῶν Κινέζων ἀπὸ τὸ 2700 π.Χ. εἶναι τὸ ὀλιγώτερον ἀστήρικτοι καὶ ὑποπτα κατασκευάσματα τῶν νεωτέρων. Εἰς τοὺς Μεσοποταμίους τῆς ἐποχῆς τῆς Νιππούρ (Σουμέριοι), ὡς λέγει ὁ Dreyer (19, εἰσαγωγή), ἡ γῆ ἐλογίζετο, ὡς ὄρος διάτρητον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζετο ὁ οὐρανός. Βραδύτερον, εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἡ γῆ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπιπέδουσα τῶν ὑδάτων τοῦ ὠκεανοῦ (16, 17 καὶ 17, 3). Παρ' Αἰγυπτίους ἡ μὲν γῆ εἶναι πεδιάς ἐλαφρῶς κοίλη, περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ Νεῖλος ἀποτελεῖ διακλάδωσιν, τὸ δὲ σύμπαν ἔχει σχῆμα ὀρθογωνίου παραλληλεπίπεδου κιβωτίου (16, 20 /49). Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου ὁ ἥλιος ἐκινεῖτο ἐπὶ λέμβου κατὰ τὴν νύκτα καὶ ἐκ τῆς δύσεως, διὰ τοῦ βορρᾶ, ἐφθανεν εἰς τὴν ἀνατολήν (24, 78). Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν, ἡ γῆ ἦτο ἐπίπεδος περιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν (20). Κατὰ τὴν Ἡσιόδειον Θεογονίαν ἡ ἐπίπεδος γῆ διαχωρίζεται εἰς δύο τὸ σφαιρικόν σύμπαν (40, 96). Γενικῶς, δύναται νά λεχθῆ, ὅτι ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ θεωροῦν τὴν γῆν ἐπίπεδον, στηριζομένην ἐπὶ στύλου ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καὶ περιεβάλλετο (16, 16-17). (Ἐκτὸς τῶν Ὀρφικῶν).

Κατ' ἐξαιρέσιν ἀπαντᾶται μία ιδέα περὶ μετεώρου γῆς εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ (κεφ. 26, 7) λέγεται «Ἐκτείνων βορέαν ἐπ' οὐδέν, κρεμάζων γῆν ἐπὶ οὐδενός». Δὲν εἶναι γνωστόν οὔτε ποῖος εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου, οὔτε ποῖος ὁ χρόνος τῆς συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἄν καὶ ὑπολογίζεται ὅτι ἐγγράφη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Βαβυλωνιακῆς αἰχμαλωσίας (586-538 π.Χ.), ἐν τούτοις πιστεύεται, ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ ἀπῆχε παλαιότερας παραδόσεις (καὶ φυσικὰ ἐπίδρασιν Ὀρφικῶν διδασκαλιῶν καὶ πληροφοριῶν, ἀφοῦ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν «Ἵμνων», πού παραθέτομεν οἱ Ὀρφικοὶ ἐγνώριζον πάντα ταῦτα, δηλαδὴ ὅτι ἡ γῆ ἦτο σφαῖρα, τουλάχιστον 2.000 χρόνια πρὸ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ Ἰώβ).

καί οὐρανοῦ, τήν ὁποίαν **ἐδίδασκον οἱ Ὀρφικοί 3000** περίπου ἔτη προτοῦ ἢ ὁ **Κοπέρνικος ἰδιοποιηθῆ** καί παρουσιάσῃ ὡς **ἰδικάς του, εἰς τήν ἐποχήν του, τάς Ὀρφικῆς προελεύσεως δοξασίας τῶν Πυθαγορείων καί τοῦ Ἀριστάρχου** (βλέπε καί «Ἀποσπασμάτιον», 36).

Εἶναι δέ χαρακτηριστικόν, ὅτι ὁ Ἀριστόβουλος, εἰς τά τέλη τοῦ Γ' π.Χ. αἰῶνος, **δέν παρουσίασε τάς λαμπράς ταύτας διδασκαλίας τῶν Ὀρφικῶν ὡς ἰδικάς του, ἀλλά τάς ἀνέφερε σαφῶς ὡς ἀναγομένας εἰς τόν Μουσαῖον, αὐτήκοον μαθητήν τοῦ Ὀρφέως, τοῦτον δέ καί ἀποτελεῖ «εἰδήμονα», ἴδριν (γνώστην) τῆς Ἀστρονομίας.**

Γ' Η ΓΙΝΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Εἰς τά λεχθέντα ἐν ἀρχῇ τοῦ Δ' κεφαλαίου, ἀναφορικῶς πρὸς τήν ἀλληγορικὴν σημασίαν τῶν ὀνομάτων τῶν θεῶν, παρ' Ὀρφικοῖς, δύναται νά προστεθῆ τώρα ὅτι οὔτοι λέγοντες «Ἥρα», ἐννόουν τήν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς. Ἥρα = ἀήρ. Τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ **16ου ὕμνου**, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ μουσούμενος εἰς τήν Ὀρφικὴν ἀληθειαν ἐδιδάσκετο, κατ' ἀρχήν, τήν ἀλληγορίαν ταύτην καί συγχρόνως ὅτι ἦτο γνωστόν ὡς πρὸς τόν ἀτμοσφαιρικόν ἀέρα.

Ἐξ ἄλλου, ὁ **15ος ὕμνος**, τοῦ Αἰθέρος, ἀναφέρετο εἰς τό «στοιχεῖον», ὡς ἔλεγον, τό ὁποῖον ἐπεξετείνετο καί πέραν τῆς ἐξ' ἀέρος ἀτμοσφαιρας.

β') Ὁ στίχος (16, 8), κατὰ τόν ὁποῖον οἱ συριγμοὶ τῶν ἀερίων ρευμάτων ὀφείλονται εἰς τοὺς τιναγμούς τοῦ ἀέρος, **ἠερίοις ροίζοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα**, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τόν χαρακτηρισμόν **ἀνέμων τροφέ** (16, 4) δηλοῦν, ὅτι ἐδίδετο ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν ἡ ὀρθῆ ἐρμηνεία τῶν ἀνέμων, ὡς μετακινήσεων τῶν ἀερίων μαζῶν. Τοῦτο ἐξ ἄλλου δηλοῦται καί εἰς τήν πρότασιν **αὔρας θνητοῖς παρέχουσα** (16,3), ἀλλ' ἐπί πλέον καί εἰς τοὺς ὕμνους τοῦ Βορέου ἀνέμου (80ον), τοῦ Ζεφύρου (81ον) καί τοῦ Νότου (82ον), ὅπου, πλὴν τῆς περιγραφῆς τῶν μετακινήσεων τοῦ ἀέρος, παρέχονται καί τὰ συνοδεύοντα ἕκαστον ἄνεμον μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

γ') Τέλος, ὁ ἕτερος χαρακτηρισμὸς **ὄμβρων μήτηρ** (16, 4) μαρτυρεῖ τήν ὀρθήν ἐπίσης ἐρμηνείαν τῶν Ὀρφικῶν, κατὰ τήν ὁποίαν ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εἶναι τό φυσικόν ἐργαστήριον τῆς βροχῆς καί, κατὰ προέκτασιν, ὄλων τῶν κατακρημνιζομένων ὑδρομετεώρων. Τοῦτο, ἐξ ἄλλου λέγεται καί εἰς τόν **20όν ὕμνον**, τῶν Νεφελῶν, προσδιοριζομένων ὡς **ἠερίων νεφελῶν** (21,1) καί **ὄμβροτόκων** (21,2).

50. Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ καί ἡ ζωῆ. Ἐκ τοῦ χαρακτηρισμοῦ ψυχοτρόφος (16,3), ἀλλά καί ἐκ τῆς περικοπῆς **παντογένεθλε· χωρίς γάρ σέθεν οὐδέν ὄλωσ ζωῆς φύσιν ἔγνω** (16, 4-5), ἡ ὁποία κατὰ λέξιν σημαίνει «σύ ἐγέννησες τὰ πάντα διότι ἄνευ σοῦ οὐδέν ἀπολύτως (ἐκ τῶν ἐμβίων ὄντων) ἐγνώρισέ ποτε, τήν ὑπαρξιν τῆς ζωῆς», προκύπτει ὅτι οἱ Ὀρφικοί διδάσκουν τήν πρωταρχικὴν σημασίαν τῆς ἀτμοσφαιρας διὰ τήν ζωὴν καί γνωρίζουν, ὅτι ἄνευ τοῦ ἀέρος εἶναι ἀδύνατος ἡ ὑπαρξις πάσης ζωῆς. Διὰ τοῦτο καί εἰς τοὺς στίχους **κοινωνεῖς γάρ ἅπασι κεκραμένη ἠέρι σεμνῶ· πάντων γάρ κρατέεις μούνη πάντεσσι τ' ἀνάσσεις** (16, 6-7) διδάσκεται ὅτι ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εὐρίσκεται ἀπανταχοῦ καί κοινωνοῦν μετ' αὐτοῦ πάντα (ὅσα εὐρίσκονται εἰς τήν ἐπιφανείαν τῆς γῆς), χάρις δ' εἰς τήν ἀπανταχοῦ παρουσίαν ταύτην τοῦ ἀέρος ἐξασφαλίζεται ἡ ζωὴ καί διὰ τόν λόγον αὐτόν καί ὀνομάζεται **«κυρίαρχος πάντων».**

51. Φύσις τοῦ αἰθέρος. Ὁ αἰθήρ ἀποκαλεῖται εἰς τόν στίχον 5, 4, τοῦ

εις αὐτὸν ἐφιερωμένου ὕμνου **κόσμου στοιχεῖον ἄριστον**⁴⁷ ἀλλὰ καὶ συστατικὸν μέρος τῶν ἀστρῶν, τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου (**ἀστρῶν ἡλίου τε σεληναίης τε μέρισμα** (5,2). Συνεπῶς, ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρῶτον καὶ κύριον «κοσμικὸν στοιχεῖον», πέραν τῶν τεσσάρων πυρός, γῆς, ὕδατος καὶ ἀέρος, τὰ ὅποια καὶ ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν ἐλογίζοντο ὁμοίως ὡς συστατικά τοῦ κόσμου «στοιχεῖα»⁴⁸. Ὅπως μάλιστα μᾶς πληροφοροῦν ὁ Ὀλυμπιόδωρος, (βλέπε εἰς Πλάτωνος «Φαῖδρον» ὑπομνήματα), οἱ Ὀρφικοί, δεχόμενοι τὰ τέσσαρα κοσμογονικά στοιχεῖα, συνεσχέτιζον ταῦτα πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ κυρίως τὸ πῦρ πρὸς τὴν ἀνατολήν, τὴν γῆν πρὸς τὴν δύσιν, τὸ ὕδωρ πρὸς τὸν βορρᾶν καὶ τὸν ἀέρα πρὸς τὸν νότον (40, 510). Δὲν ὑπάρχουν ὁμῶς πλείονες (περισσότεραι) πληροφορίες περὶ τῆς βαθυτέρας σημασίας τῆς τοιαύτης ἀντιστοιχίσεως.

Ὡς εἶδομεν (παράγρ. 5), τὸ Σύμπαν ἐχαρακτηρίζετο ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν ὡς «πυρίπνου» (10, 26) καὶ ἐπὶ πλέον, ὡς ἡ «**αἰθίος ζωή**» (10,27). Καθ' ὅμοιον τρόπον, ὅπως θὰ τὸ ἀνεμόμενον, καὶ ἡ «**πρωτοῦλη**» του, ὁ **αἰθῆρ**, **θεωρεῖται ὡς ἐμπερικλείουσα τὰς δύο ταύτας θεμελιώδεις ιδιότητας. Πράγματι, χαρακτηρίζεται ὁ αἰθῆρ ὡς πυρίπνου** (5, 3), ἀλλὰ καὶ ὡς σπινθήρ πάσης ζωῆς (**πᾶσαν ζωοῖσιν ἔναυσμα** [5,3]).

52. Θέσις καὶ ἔκτασις τοῦ αἰθέρος. Ὅπως συνέβη καὶ καθ' ὅλους τοὺς μετέπειτα χρόνους τῆς ἀρχαιότητος, ὅτε ὁ αἰθῆρ ἐλογίζετο ὡς καταλαμβάνων τὰ ἀνώτερα στρώματα τοῦ ἀέρος καὶ τὸν ὑπέρτερον τούτων κείμενον χῶρον, ἔτσι καὶ οἱ Ὀρφικοί, πηγὴ τῶν ἰδεῶν τούτων, ἐθεώρουν τὸν **αἰθέρα ὑψιφανῆ** (5,4), ἀλλὰ καὶ διακεχυμένον ἀπανταχοῦ εἰς τὸ Σύμπαν. Τοῦτο διδάσκει ὁ στίχος, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ αἰθῆρ βαστάζει τὸ ἀφθαρτον καὶ αἰώνιον κράτος τοῦ Διός (τὸ Σύμπαν), τοῦ ὁποίου τὸ θολωτὸν ἐπιστέγασμα (ὃ οὐρανός) εἶναι πάνυ ὑψηλόν (**Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰέν ἀτειρές** [5, 1]). Τὴν ἀπανταχοῦ παρουσίαν τοῦ αἰθέρος ἐν τῷ χῶρῳ ἀνευρίσκομεν ἀκόμη καὶ εἰς τὰ Ἀργοναυτικά, ὅπου λέγεται... «**ὅτε δὲ ὁ ἥλιος, διασχίζων τὸν ἀπέραντον αἰθέρα...**» (Ἦμος δ' Ἡέλιος, **ἀπειρίτον αἰθέρα τέμνων** [305]). Τέλος, ὁ αἰθῆρ ἀποκαλύπτει τὴν παρουσίαν του, φωτιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀστέρων. (**ἀστεροφεγγής**) (5, 5) ἀλλ' ἐπίσης φωτίζων καὶ ὁ ἴδιος διὰ τοῦ σέλαός του **ὡς σελασφόρος** (5, 5).

Εἶναι δύσκολον νὰ λεχθῆ μετὰ βεβαιότητος, ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ἐνόουν ἐνταῦθα, διὰ τοῦ «σελασφόρος», τὸ παρ' ἡμῶν ὀριζόμενον καὶ ἐμφανιζόμενον, πράγματι, εἰς τὰ ἀνώτερα ἀτμοσφαιρικά στρώματα φαινόμενον τοῦ σέλαος, διότι «σέλας» ὠνομάζετο, γενικώτερον, τὸ φῶς. Ἐν τούτοις ὁμῶς, ἡ ἀποψις ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ σέλαος ἐνισχύεται ἐκ τῶν ἐξῆς λόγων:

α') Μόνον ὁ αἰθῆρ καὶ, ὡς θὰ ἀνεμόμενον, ἡ φύσις φέρουν τὸ ἐπίθετον «**σελασφόρος**», πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν συναντᾶται ὁ ὄρος· οὔτε εἰς τοὺς ἀστέρας, οὔτε εἰς τὴν σελήνην, ἀλλ' οὔτε προκειμένου καὶ περὶ τοῦ φωτεινοτάτου ἀκόμη ἡλίου.

β') Ἀλλὰ καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς «**πυρίπνου αἰθῆρ**» λαμβάνει συγκεκριμένην

47. Κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους, ἐπανευρίσκομεν τὴν παλαιάν Ὀρφικὴν παράδοσιν περὶ τοῦ αἰθέρος ὡς κοσμογονικοῦ στοιχείου, εἰς τὸν Ξενοφάνη, τὸν Ἐμπεδοκλῆ, τὸν Ἀναξαγόραν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀριστοτέλη (46 / 11).

48. Ἡ περὶ τῶν τεσσάρων τούτων κοσμικῶν στοιχείων ἰδέα ἀνευρίσκεται εἰς ὅλους τοὺς μετέπειτα χρόνους, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τῶν Ἴωνων ἀστρονόμων. Μόνον, ὅτι ἄλλοι μὲν, ὅπως ὁ Ἀναξίμανδρος καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ἐδέχοντο καὶ τὰ τέσσαρα, ὡς πρῶτα στοιχεῖα, ἐνῶ ἄλλοι, ὅπως ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξίμενης, ὁ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Εὐδοξος, ὁ Κάλλιπος κλπ. περιωρίζοντο εἰς ὀρισμένα, ἢ καὶ εἰς ἓνα μόνον ἐξ αὐτῶν (46/11).

σημασίαν, μόνον όταν τόν συσχετίσωμεν πρὸς τὸ «σελασφόρος» καὶ πρὸς τὸ ἐρυθρορόδιον χρῶμα τοῦ σέλαος καὶ τὴν ἀκτινωτὴν ἢ ραβδωτὴν μορφήν αὐτοῦ, πολὺ ὁμοιάζουσαν πρὸς τὰς φλόγας πυρὸς.

γ') Καὶ ὁ ἕτερος χαρακτηρισμὸς «ὑψιφανής» δέν δύναται νά δικαιολογηθῆ ἄλλως, εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ἐκδοχῆς ὅτι ὁ αἰθὴρ ἐθεωρεῖτο ὡς γινόμενος «ὄρατός εἰς τὰ ὕψη», ὅταν παρουσιάζετο σέλας.

δ') Τέλος, τὸ γεγονός ὅτι τὸ σέλας καθίσταται ὄρατόν καὶ εἰς τὰ ἡμέτερα πλάτη, σπανίως μὲν, ἀλλ' ὄχι ἐντελῶς ἀσυνήθως⁴⁹, ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἀσφαλές συμπέρασμα, ὅτι θά ἐπεσημάνθη ἡ ἑκτακτος παρουσία του καὶ ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν. Συνεπῶς δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ὄχι μόνον ἡ ἐπωνυμία τοῦ σέλαος εἶναι Ὀρφικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀτμοσφαιρικά στρώματα ἀκριβῆς.

49. Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ βόρειον σέλας ἐγίνετο ὄρατόν καὶ μάλιστα ἐντόνως ἐπανειλημμένως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, κυρίως δὲ τὴν 25ην Ἰανουαρίου 1938, ὅταν ἡ παραταθείσα καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα διάρκειά του καὶ ἡ εἰς μέγα ὕψος ἑκτασις τῶν ἀκτίνων του, συνετέλεσαν νά καταστῇ ἀντιληπτὴ ἡ παρουσία του ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς εὐρυτάτην κλίμακα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Ο ΧΡΟΝΟΣ

«Κρόνος», είναι ἡ ἀλληγορική ὀνομασία τοῦ χρόνου. Τοῦτο, κατ' ἀρχὴν διδάσκεται εἰς τόν 13ον ὕμνον, ὅπου ὁ ὕμνωδός λέγει: «Κρόνε, ὁ γεννῆτωρ τοῦ χρόνου, (αἰῶνος), δι' ὅλα τά πράγματα» (**αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ** [13,5]).

Κατ' ἀνάλογον τρόπον εἰς τόν ἐν συνεχεία 14ον ὕμνον τῆς Ρέας διδάσκεται ὅτι «Ρέα» εἶναι ἡ ἀλληγορική σημασία τῆς γῆς. Τοῦτο ἀνευρίσκομεν καί εἰς τό 34ον ἀποσπασμάτιον, ὀφειλόμενον εἰς τόν Πρόκλον, ὅπου οὗτος λέγει διά τήν γῆν: «**Κατ' Ὀρφέα τῶ μὲν Κρόνω συνοῦσα, ΡΕΑ καλεῖται τόν δέ Δία παράγουσα... ΔΗΜΗΤΗΡ**». Ἐξ ἄλλου καί εἰς τό 51ον ἀποσπασμάτιον, περισωθέν ὑπό τοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου λέγεται ἐπίσης «**Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλουτοδότειρα**». Συνεπῶς Ρέα καί Δημήτηρ⁵⁰ εἶναι αἱ ἀλληγορική σημασίαι τῆς γῆς⁵¹. Τοῦτο ἄλλωστε ἐπαναλαμβάνεται καί εἰς τόν ὕμνον τῆς Μητρός-Γῆς, ἡ ὁποία ἀποκαλεῖται ἐκεῖ σύζυγος τοῦ Κρόνου «**Κρόνου συνόμενος**» (237, 12), ὅπως ἡ Ρέα, εἰς τόν ὕμνον αὐτῆς, ἀποκαλεῖται ὁμοίως σύζυγος τοῦ Κρόνου, «**Κρόνου σύλλεκτρος**» (14, 5).

Τέλος, εἰς τόν αὐτόν ὕμνον, ἡ Ρέα ἀποκαλεῖται «**μήτηρ καί τῶν θεῶν καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων**» (**μήτηρ μὲν τε θεῶν ἡ δέ θνητῶν ἀνθρώπων** [14, 9]), ὅπως ἀκριβῶς εἶδομεν, ὅτι ἀποκαλεῖται καί ἡ Γῆ (παράγραφος 43).

53. Κοσμολογική ἀρχή τοῦ χρόνου. Ὅπως δι' ὅλα τά φαινόμενα, οὕτω καί διά τήν φυσικήν ἔννοιαν τοῦ χρόνου οἱ Ὀρφικοί ἐνδιαφέρονται, κατὰ κύριον λόγον, νά δώσουν τήν κοσμολογικήν ἐρμηνείαν αὐτοῦ. Λέγουν: «**γαίης τε βλάστημα καί οὐρανοῦ ἀστερόεντος**» (13, 6), δηλαδή «ὁ χρόνος ἀπέρρευσε ἐκ τῆς γῆς καί τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ». Τόσον ἡ «γαῖα» ὅσον καί ὁ «οὐρανός» δέν γράφονται εἰς τό χωρίον διά κεφαλαίων ἀρχικῶν γραμμάτων, διά νά δειχθῆ ὅτι ὁ

50. Ὅπως λέγει ὁ Διόδωρος (III, 62, 7): Καθ' ὅλων γάρ ὑπό τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καί μυθογράφων τήν Δημήτρα γῆν μητέρα προσαγορεύεσθαι.

51. Ἡ Ρέα μάλιστα ἐσυμβόλιζεν κυρίως τήν «γῆν», ὡς ἓνα τῶν τεσσάρων κοσμογονικῶν στοιχείων, δηλαδή τήν ὕλην ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθεν ὁ κόσμος, εἰς τήν πρωτογονικήν μορφήν του καί κατάστασιν. Τοῦτο λέγεται σαφῶς εἰς τόν ὕμνον τῆς: «**θύγατερ Πρωτόγονοιο (14, 1) ἐκ σοῦ γάρ καί γαῖα καί οὐρανός εὐρύς ὑπερθεν καί πόντος, πνοιαί τες**» (14, 10-11).

ὕμνωδός δὲν ἐννοεῖ τὰς μυθολογικὰς προσωποποιήσεις τῶν γεννητόρων τοῦ Κρόνου. Διὰ τὸν αὐτὸν ἐπίσης λόγον προστίθεται εἰς τὸ «οὐρανός» ὁ προσδιορισμὸς «**ἀστερόεις**», ὥστε νὰ τονισθῆ ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ φυσικοῦ οὐρανοῦ.

Συνεπῶς, διότι, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ὅτου ὑπῆρξεν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἐν εἶδει ἀρχικοῦ φυσικοῦ ζεύγους, συναποτελοῦντες τὸν ὑλικὸν κόσμον, ἐγεννήθη καὶ ἡ ἐννοία τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ καὶ ἡ σημερινὴ Κοσμολογία δέχεται, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι ἀδύνατον νὰ νοηθῆ ἄνευ τῆς συναντιλήψεως τῆς συγκρίσεως τοῦ ὑλικοῦ σύμπαντος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐκτυλισσομένων φαινομένων· τὸ φυσικὸν μέγεθος τοῦ χρόνου λαμβάνει ὑπόστασιν, ὑπάρχοντος τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καὶ μόνον ἐν αὐτῷ. Οὕτως, ἡ Ὀρφικὴ διδασκαλία περὶ χρόνου δύναται νὰ θεωρηθῆ πρόδρομος τῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν κυρίως εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ αἰῶνος μας. (Βλέπε καὶ Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» ἀπὸ σελίδα 140 καὶ ἐφεξῆς, ὅπου ἐκτίθενται αἱ περὶ χρόνου καὶ χωροχρόνου θεωρίαι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καὶ τῶν νεωτέρων - Αἰνστάιν καὶ λοιποί).

54. Ἡ παγκοσμιότης τοῦ χρόνου. Ὁ χρόνος ἔχει παγκόσμιον ἰσχύν· τοῦτο διδάσκεται διὰ τῶν στίχων «**δεσμούς ἀρρήκτους ὃς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον** (13,4) καὶ **ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο**» (13, 8). Συνεπῶς, **συνδέεται ὁ χρόνος, ἀρρήκτως, μεθ' ὄλου τοῦ ἀπεράντου κόσμου καὶ ἐνυπάρχει εἰς πάντα τὰ μέρη αὐτοῦ.**

Ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου κατάγονται ἐκ τοῦ Κρόνου - χρόνου καὶ τῆς (ἐν συνεχείᾳ) συζύγου του Ρέας - γῆς ὅλα τὰ δημιουργήματα, τὰ ὁποῖα εἶναι «μικρότερα» τῶν ἀρχικῶν γεννητόρων, δηλαδὴ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς «**γέννα, φυῆς μειώσει, Ρέας πόσι**» (13, 7). Οὕτω, μετὰ τὴν ἀρχικὴν ἐμφάνισιν τοῦ κόσμου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνενεφανίσθη ὁ χρόνος, πᾶν νέον γεννώμενον, προέρχεται ἐκ τοῦ χρόνου· νοεῖται δηλαδὴ γεννώμενον μὲ χρόνον καὶ ἔχει ὑπόστασιν, διότι ἀκριβῶς ἡ ὑπόστασις του ὀρίζεται χρονικῶς.

55. Ὁ χρόνος εἶναι ἀπείρωσ μέγας. Ἐξ ἄλλου ὁ στίχος «**μεγασθενές, ὃς δαπανᾷ μὲν ἅπαντα καὶ αὐξοῖ ἐμπαλιν αὐτός**» (13, 3), δηλαδὴ «ὁ ὁποῖος (χρόνος) ἀναλίσκει μὲν τὰ πάντα καὶ ἔπειτα πάλιν τὰ αὐξάνει ὁ ἴδιος», δηλοῖ, προφανῶς, κατόπιν τῶν λεχθέντων καὶ εἰς τὸν παράγραφον 54, ὅτι: α') Πᾶσα ὑπαρξίς ἔχει μίαν χρονικὴν ἀρχὴν καὶ ἓνα τέλος χρονικόν, ἐφ' ὅσον καὶ ὁ αὐτὸς ὅρος «ὑπαρξίς» δὲν εἶναι νοητὸς ἄνευ τῶν δύο τούτων χρονικῶν ὀρίων. Ὡπως δὲ λέγει καὶ ὁ Πρόκλος (Ἰπομνήματα εἰς Πλάτωνος «Παρμενίδην»), κατὰ τὸν Ὀρφέα «**ὅπου γὰρ γένεσις ἐκεῖ καὶ χρόνος**». Συνεπῶς, δι' ἕκαστον ἐν γένει ὄν ὑπάρχει μία πλήρης ἀνάλωσις τοῦ «χρόνου του»· β') Ἐνῶ ὁμως μία συνεχὴς γέννησις («αὐξοῖσις») ὀλονέν νέων ὑπάρξεων λαμβάνει χώραν, ὅπως ἐπίσης καὶ μία συνεχὴς ἀνάλωσις τοῦ χρόνου παρ' ἑκάστου τούτων ἀκολουθεῖ, ἕως ὅτου καὶ ταῦτα φθαροῦν («δαπανηθοῦν») ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἐν τούτοις ὁ χρόνος, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν καὶ εἰς τὸ σύνολόν του θεωρούμενος, εἰς τὸν κόσμον δὲν παύει ποτὲ ὑφιστάμενος καὶ δὲν ἐλαττοῦται, ἄν καὶ ἀναλίσκεται ὑπὸ παντός ὑπάρχοντος, ἀλλ' ἀντιθέτως «συνεχῶς τὰ πάντα δαπανᾷ καὶ κατόπιν πάλιν τὰ αὐξάνει». Οὕτω, λόγῳ τῆς μεγάλης του δυνάμεως, τοῦ «μεγασθενοῦς» του, ὁ χρόνος παραμένει ἰκανὸς «νὰ αὐξάνη» νέα πάντοτε ὄντα εἰς τὸ διηνεκές, (συνεχῶς) ὅσονδήποτε μέγα καὶ ἂν θεωρηθῆ τὸ ἀναλωθὲν ὑπὸ τῶν δαπανηθέντων ὄντων παρελθόν. Συνεπῶς ἐκ τῆς τοιαύτης «δαπάνης» καὶ αὐξήσεως τῶν ὄντων ὑπὸ τοῦ χρόνου συναγεται ἐμμέσως ἡ ἀφθαρσία καὶ τὸ ἀπείρωσ μέγα τοῦ ἰδιοῦ τοῦ χρόνου.

56. Οἱ περὶ χρόνου μῦθοι. Διὰ τῶν λεχθέντων ὑπὸ τοῦ ὕμνωδου ἐρμηνεύεται πλήρως καὶ ἡ βαθυτέρα σημασία τῆς ὑπὸ τοῦ Κρόνου συνεχοῦς καταπόσεως τῶν τέκνων αὐτοῦ. Διότι ὅλα εἰς τὸν κόσμον συμφῶνως πρὸς τὸ «δαπανᾷ ἅπαντα», ἔχουν τέλος, ἀφανιζόμενα ἐν χρόνῳ, ἐκτός τοῦ Διός, τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν μυθοποιηθεῖσαν ταύτην ἀλήθειαν ἀναφέρεται κυρίως καὶ ἡ προσφώνησις «**Κρό-**

νε ποικιλόμυθε» (13,5), δηλαδή, Κρόνε, ού ό όποιος λέγεις (δημιουργεΐς) ποι- κίλους μύθους.

Αποκαλύπτεται τέλος εις τόν ύμνον αυτόν, διά τής επικλήσεως «**σεμνέ Προ- μηθεύ**» (13, 7), ότι και τά μυθολογούμενα περί Προμηθέως αφοροϋν εις τόν Κρό- νον-χρόνον⁵².

· Η μέτρσις τού χρόνου

Είναι πολύ πτωχά αι πληροφορίες, ώς προς τήν υπό τών 'Ορφικών μέτρησιν τού χρόνου, άλλ' άρκετά σαφείς αι αναφερόμεναι εις τό ύπ' αυτών χρησιμοποιούμενον ήμερολόγιον.

57. Τό έτος και οι μήνες. Τό ήμερολόγιον. Εις τόν ύμνον τού ήλιου άνευρίσκεται ό χαρακτηρισμός αυτού «**ώς πατρός τού χρόνου**» (8, 13). Η προ- σωυμία αυτή σχετίζεται προς τό ήμερονύκτιον, τās εποχάς και τό έτος, τά όποια έχρησιμευον ώς μονάδες μετρήσεως τού χρόνου. Έξ άλλου ή σελήνη ώνομάζεται «**χρόνου μήτηρ**» (9,5), ώς καθορίζουσα τόν μήνα και τήν εβδομάδα.

Τό ήμερολόγιον⁵³ τών 'Ορφικών χρόνων ήτο σεληνιακόν. Τοϋτο προκύπτει εκ τών στίχων τών 'Αργοναυτικών «... **έθνος ές άφνειός και πλούσιον έξικόμεθα Μακροβίων, οι δη πολέας ζώουσ' ενιαυτούς, δώδεκα χιλιάδας μηνών, εκα- τονταετήρους, πληθούσης μήνης...**» (1111-1114) δηλαδή: έφθάσαμεν εις ένα έθνος μακροβίων, οι όποιοι ζοϋν πολλούς «ενιαυτούς εκατονταετήρους», περιλαμβανοντας δώδεκα χιλιάδας μηνών πανσεληνιαίων. Συνεπώς, δέκα τοιοϋτοι ενιαυτοί ίσοϋντο προς 12.000 μήνας: έξ οϋ προκύπτουν:

52. Ο άμέσως προηγούμενος, 12ος ύμνος, άποκαλύπτει, ότι και τά περί 'Ορφικού 'Ηρακλέους μυθολογούμενα αναφέρονται όμοίως εις τόν χρόνον, τόν άϊδιον πατέρα χρό- νου (12, 3), τόν παγγενέτορα και παμφάγον (12, 6) όπως ό Κρόνος.

53. Οι Βαβυλώνιοι έχρησιμοποιοϋν σεληνιακόν ήμερολόγιον. Τό έτος ειχε 360 ήμέρας και διηρείτο εις 12 μήνας. Πρώτος μήν τού έτους ήτο εκείνος, ό όποιος ήκολούθει τήν έαρινήν ισημεριαν. Έγένετο παρ' αυτοίς και χρήσις ενός είδους εβδομάδος, καθ' όσον ή 7η, 14η, 21η και 28 ήμέρα τής σελήνης έθεωροϋντο δυσοίονοι: άν και κατά τόν Dampier, (17-3) ή εβδομάς τών 'Ασσυροβαβυλωνίων έσχετιζετο μάλλον προς τόν αριθμόν τών έπτά πλανητών και όχι προς τās ήμέρας τών τετάρτων. Όπως λέγει ό Rannekock, μία θε- τική ένδειξις περί τού άρχαιοτάτου ήμερολογίου εις τήν 'Ασσυριακήν Μεσοποταμιαν προκύπτει έξ ενός καταλόγου, εις τόν όποιον αναφέρονται 36 όνόματα άστρων ή άστε- ρισμών, (τριών δι' έκαστον μήνα), εκ τών όποιών, ή έώα έπιτολή τού πρώτου εκάστης τριάδος συνεδέετο προς τήν άρχήν καθενός τών μηνών. Όπως λέγει ό Tatou, ένας εκ τών κυρίων σκοπών τών άστρονομικών παρατηρήσεων τών 'Ασσυροβαβυλωνίων ήτο ή φροντίς των νά έπιφέρουν τās διορθώσεις πού έπρεπεν εις τό εκ σεληνιακών μηνών έτος των, ώστε τοϋτο νά άνταποκρίνεται εις τόν ρυθμόν τών φαινομένων τού ήλιου.

Οι Φοινικες ειχον έτος και ήμερολόγιον σεληνιακόν. Τό έτος διηρείτο εις 12 μήνας, τών όποιών τά όνόματα δέν συμπίπτουν προς εκείνα τών 'Ασσυροβαβυλωνιακών μηνών. Εκ τούτου προκύπτει, ότι τά ήμερολόγια αυτά ήσαν, άλλον άσχετα μεταξύ των.

Τό έτος τών 'Εβραίων επίσης ήτο σεληνιακόν. Οϋτοι έδέχθησαν τήν έπίδρασιν, ως φαίνεται, τών Βαβυλωνίων, διότι οι 12 μήνες έφερον τά αυτά όνόματα και εις τούς δύο Λαούς.

Εις τούς 'Ινδούς, όπως προκύπτει από τήν Rig-Veda, τό έτος ειχε 360 ήμέρας και διη- ρείτο εις 12 μήνας, εκ 30 ήμερών, ένώ ένας 13ος έμβόλιμος μήν, διαρκείας 25 ή 26 ήμε- ρών, προσετίθετο ανά 5ετιαν, διά νά έπιφέρη τήν έξίσωσιν τού εποχικού και τού πολι- τικού έτους. Η 5ετής περίοδος, καλουμένη «γιοϋγκα» περιείχε έν συνόλω 1826 ήμέρας άντί τών 1826, + 21 ήμερών, αι όποια άντιστοιχοϋν εις τό κοινόν πολλαπλάσιον 5 τρο- πικών έτών και 61 συνοδικών μηνών. Συνεπώς, τό ήμερολόγιον τών 'Ινδών ήτο σεληνηο-

α') Τό έτος και τό ήμερολόγιον ήσαν σεληνιακά, διότι έκαστον έτος περιελάμβανε 12 συνοδικούς μήνας πάντοτε·

β') Έκαστος συνοδικός μήν ώρίζετο μεταξύ δύο πανσελήνων (μήνες πληθούσης μήνης). Έπειδή δέ ό συνοδικός μήν περιέχει 29,5 ήμέρας⁵⁴ κατά προσέγγισιν, είναι λιαν πιθανόν, ότι και εις τούς Έρφοικούς, όπως συνέβαινε εις άλλους λαούς χρησιμοποιούντας σεληνιακόν έτος εκ δύο διαδοχικών μηνών, ό ένας θά περιελάμβανε 29 και ό έτερος 30 άκραίας ήμέρας.

γ') Τό σεληνιακόν των έτος ήρίθμει $29,5 \text{ ήμ.} \times 12 = 354 \text{ ήμέρας}$, και

δ') τό Έρφοικόν σεληνιακόν έτος⁵⁵ ίσοϋτο πρός $29,5305886 \times 12 = 354,367 \text{ ήμέρας}$, δοθέντος, ότι ή άκριβής διάρκεια του συνοδικού μηνός 29 ήμ. 12 ώρ. 44 λ. 2,8 δ = 29,5305886 ήμ.

Έπειδή δέ 33 τροπικά έτη έχουν διάρκειαν 12.052,993 ήμερών και 34 σεληνιακά έτη περιέχουν 12.048,480 ήμέρας, προκύπτει τό συμπέρασμα, ότι εντός περιόδου 33 τροπικών έτών, εκάστη των ώρών⁵⁶ διέτρεχε πάσας τάς χρονολογίας του έτους. Τουτο περίπου συμβαίνει σήμερα εις τό σεληνιακόν ήμερολόγιον των Μωαμεθανι-

λιακόν, ή δέ θεώρησις των κινήσεων ήλιου και σελήνης, από κοινού, χρονολογείται εις τούς Ένδούς από των Βεδικών άκόμη χρόνων.

Οι Αιγύπτιοι διήρουν τό έτος των εις 12 μήνας, εκ 30 ήμερών εκαστον. Πλέον των 360 ήμερών έλογίζοντο και έτερα 5 «έπαγόμεναι» ήμέραι. Συνεπώς, τό ήμερολόγιόν των ήτο ήλιακόν, αριθμούν 365 ήμέρας εν συνόλω. Η παράλειψις των 6 ώρών έτησίως, συνεπήγετο προχώρησιν ενός μηνός ανά 120 έτη, οϋτω δέ, ανά 1460 έτη συνέπτιπον και πάλιν αι άρχαί του πολιτικού και του τροπικού έτους. Η περιόδος αύτη εκάλειτο «Σωθιακή», εκ του όνόματος «Σώθις» του Σειρίου, ή έως έπιτολή (ή ανατολή) του όποιου, κατά την έναρξιν της έποχής των πλημμυρών, έσημείωνε και την άρχήν του πολιτικού των έτους, ανά 1460 έτη. Έπειδή μία τοιαύτη σύμπτωση της έως έπιτολής του Σειρίου πρός την άρχήν του πολιτικού έτους, άρχήν της «πλημμύρας», συνέβη τό 139 μ.Χ., προκύπτει, ότι ανάλογοι συμπώσεις θά έπρεπε νά έλαβον χώραν τά έτη 1321, 2781 και 4241 π.Χ. λαμβανομένης δέ ύπ όψιν και της μεταπτώσεως, αι χρονολογία αύται μετατοπίζονται εις τά έτη 1366, 2871 και 4376 π.Χ.

(Έννοείται ότι ό υπολογισμός αυτός οϋδόλως σημαίνει ότι οι Αιγύπτιοι έγνώριζον και τό 4376 π.Χ. νά καθορίζουν Σωθιακήν περίοδον. Ως πρός τάς θεωρίας και άπόψεις συγχρόνων έρευνητών, ότι ή πυραμίδ του Χέοπος άποτελεί ύλοποίησιν των άνωτάτων μαθηματικών γνώσεων των Αιγυπτίων, αι άπόψεις του Γάλλου Έκαστημικού Μοντέλ - έργασία του με τόν τίτλον, «Έπί της Πυραμίδος του Χέοπος, 1947 - και αι άντιλήψεις παλαιότερων άστρονόμων (Σμιθ 1867 και Έβ. Μοραί 1925), ότι ή Πυραμίδ του Χέοπος άποτελεί μνημειον, εις τό όποιον έχουν έναποτεθ ή άστρονομικαί και γεωδαιτικαί γνώσεις των Αιγυπτίων αύται είναι όχι μόνον αναπόδεικτοι, αλλά και δέν συμφωνούν με την γνωστήν πληροφοριαν ότι ό Θαλής απέδειξεν εις τόν Φαραώ Έμμασιν, ότι οι Αιγύπτιοι εις την έποχήν του Θαλή (565 π.Χ.) δέν έγνώριζον νά καταμετρήσουν τό ύψος της πυραμίδος του Χέοπος, καταμέτρησιν την όποιαν ένήργησε ταχύτατα ό Θαλής ένώπιον του Έμάσιος δι' άπλής καταμετρήσεως και συγκρίσεως της σκιάς της πυραμίδος και της σκιάς της ράβδου του Θαλή. (Βλέπε και άρθρον Θαλής εις την Έγκυκλοπαιδειαν του «ΗΛΙΟΥ»).

54. Έ Χαλδαίος άστρονόμος Κιδενοϋ, άγνώστου έποχής, όπωςδήποτε όμως των τελευταίων προχριστιανικών αιώνων, ύπελόγησε πρώτος την διάρκειαν του συνοδικού μηνός, ως ίσην πρός 29 ήμ. 12 ώρ. 44 λ. 33 δ. (3, 91).

55. Προκύπτει εκ των λεχθέντων, ότι τά ήμερολόγια των άρχαίων και μάλιστα των Αιγυπτίων και Μεσοποταμιών διεφερον έντελώς του Έρφοικού ήμερολογίου, καθαρώς σεληνιακού, εκ 354 ήμερών, τό όποιον άλλωστε διετηρήθη ως τοιοϋτον και κατά τούς ακολουθήσαντας χρόνους της Α' χιλιετηρίδος π.Χ. εις την Έλλάδα.

56. Μόλις περί τόν Ε' π.Χ. αιώνα ό Μέτων διεπίστωσε, ότι 235 σεληνιακοί μήνες ίσοϋνται πρός 19 έτη («κύκλος Μέτωνος»). Έ κύκλος οϋτος υιοθετήθη εν συνεχεία ύπό των άλλων λαών. Όπως αναφέρει ό Wolf, τόν κύκλον του Μέτωνος ειχεν ανακαλύψει

κῶν λαῶν, ὅπου 32 τροπικά ἔτη ἐξισοῦντο πρὸς 33 σεληνικά, διότι λαμβάνονται ἐναλλάξ δύο ἔτη ἐκ 354 ἡμ. καὶ τὸ τρίτον ἐκ 355 ἡμ. (3, 75).

“Ὅπως προκύπτει ἐκ τοῦ 36ου ἀποσπασματίου, ὅπως λέγει ὁ Πρόκλος, (Σχόλια εἰς Ἡσίοδον), «ὁ μὴν ἐν τῇ ἀρχῇ παρ’ Ὀρφεῖ προσαγορεύεται **ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ ΜΟΣΧΟΣ**» (17, 493).

Ἐπειδὴ ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία, κατὰ τοὺς Ὀρφικούς χρόνους, ἐλάμβανε χώραν εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου (παράγραφον 68), εἶναι πολὺ πιθανόν, ὅτι ἡ ἐπωνυμία τοῦ «μηνὸς ἐν τῇ ἀρχῇ» τοῦ ἔτους σχετίζεται πρὸς τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὅπως ἐλέχθη ἀνωτέρω (ἐδάφιον δ’), ἀνά 33 τροπικά ἔτη ἡ ἀρχὴ τοῦ Ὀρφικοῦ σεληνιακοῦ ἔτους συνέπιπτε πρὸς τὴν περίοδον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας.

Τέλος, ἐκ τοῦ 41ου ἀποσπασματίου (παράγραφος 42), ὅπου μνημονεύεται ἡ ἐπτακαίδεκάτῃ⁵⁷ ἡμέρα τῆς ἡλικίας τῆς σελήνης, προκύπτει ὅτι αἱ ἡμέραι ἐκάστου μηνὸς ἐμετροῦντο ἀπὸ τῆς «νέας σελήνης», ὡς σήμερον. Ἀντιθέτως, ἡ πανσέληνος ἐχρησίμευεν ἀπλῶς διὰ τὸ εὐχερέστερον τοῦ καθορισμοῦ ἐκάστης συνοδικῆς περιόδου.

58. Τὸ ἡμερονύκτιον. Προκειμένου περὶ τοῦ ἡμερονυκτίου, μοναδική πηγή εἶναι ὁ 3ος ὕμνος τῆς Νυκτός, περὶ τῆς ὁποίας, κατ’ ἀρχὴν, λέγεται: «**ἡμιτελή χθονίη, ἡδ’ οὐράνιη πάλιν αὐτή**» (3,8). Κατὰ τὸν στίχον τοῦτον ἡ νύξ «ἡ ὀγκύρα κρατεῖ τόσον εἰς τὴν γῆν, ὅσον καὶ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶναι ἡμιτελής». Ἡ ἔφρασις «ἡμιτελής νύξ» σημαίνει ἀσφαλῶς, ὅτι αὐτὴ ἀναλογεῖ εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ ἡμερονυκτίου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ διάρκεια ἡμέρας καὶ νυκτός εἶναι διάφορος, συναρτῆσει τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους, τὸ «ἡμιτελής» λαμβάνει κυριολεκτικὴν σημασίαν, μόνον διὰ τὰς ἡμερομηνίας τῶν ἰσημερινῶν. Τότε δὲ μόνον ἔχει γενικωτέραν ἰσχύν, ὅταν ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ὀρφικὴν Ἑλλάδα συνέβαινε ὅ,τι καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον⁵⁸, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν μέτρησιν ἡμέρας καὶ νυκτός, δηλαδὴ, ἐάν τὸσον ἡ ἡμέρα, ὅσον καὶ ἡ νύξ διηροῦντο σταθερῶς εἰς δώδεκα ὥρας ἐκάστη, ἀνεξαρτήτως ἐποχῆς, ἡ δὲ διάρκεια τῆς ὥρας διέφερε συναρτῆσει τῆς ἐποχῆς.

- ἐάν ἡ πληροφορία αὕτη εἶναι ἀκριβής, διότι δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ -, περὶ τὸ 2620 π.Χ. ὁ Κινέζος ἀστρονόμος Χοάγκ-Τι, παρέμεινε δὲ γνωστός εἰς τοὺς Σίνας (Κινέζους) ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Τσόγκ (βλέπε καὶ ὑποσημείωσιν 46 περὶ τῶν ἀμφιβολιῶν διὰ τὰς ἀρχαίας γνώσεις τῶν Κινέζων). Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Χαλδαῖοι, ἐξακριβώσαντες πολὺ βραδύτερον τῶν Ἑλλήνων τόσον τὴν ἀκριβῆ διάρκειαν τοῦ ἔτους, ὅσον καὶ τοῦ συνοδικοῦ μηνός, δὲν κατῴρθωσαν, ὅπως λέγει ὁ Couberg (46-29), νὰ ἀνεύρουν ἓνα στοιχειώδη κύκλον, ὅπως ὁ τοῦ Μέτωνος, δι’ ἡμερολογιακὴν χρῆσιν.

57. Εἰς τὰ « Ἀργοναυτικά» ἀνευρίσκονται αἱ ἡμέραι «ἕκτη», (ἕκτη ἡλυθεν ἕως (1 110) «δεκάτη» (δεκάτη ἐφάνη ἕως (1082) «δωδεκάτη» (δωδεκάτη ἐπήϊεν ἡριγένεια, δηλαδὴ πρῶτα, (1190), ποὺ ἀντιστοιχοῦν, τὸ πιθανώτερον, εἰς ἀριθμῶν ὁμοίως τῶν ἡμερῶν τῆς σελήνης.

58. Διὰ τοὺς ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Μεσοποταμίας καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, λέγει ὁ Hoyle (24-35), ἡ χρονικὴ μονὰς «ῶρα» δὲν εἶχε τὴν σημερινὴν σημασίαν καὶ διάρκειαν τοῦ 1/24 τοῦ ἡμερονυκτίου. Αὕτη ἰσοῦτο πρὸς τὸ 1/12 τοῦ διαστήματος μεταξὺ ἀνατολῆς καὶ δύσεως ἡλίου ἢ, προκειμένου περὶ τῶν ὥρῶν τῆς νυκτός, πρὸς τὸ 1/12 τοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς δύσεως μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Εἰς τοὺς Αἰγύπτιους ἡ ἀρχὴ τοῦ ἡμερονυκτίου ἀντεστοίχει εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἡ νύξ ἤρχιζε μετὰ τὴν δύσιν καὶ ἡ ἡμέρα διὰ τῆς παρουσίας τοῦ λυκαυγοῦς. Τόσον ἡ ἡμέρα, ὅσον καὶ ἡ νύξ περιεῖχον ἴσον πλῆθος ὥρῶν πάντοτε καὶ μάλιστα 12 ὥρας ἐκάστη. Αἱ ὥραι αὗται ἦσαν ἀνίσου διαρκείας εἰς συσχετισμὸν πρὸς τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους, ὑπῆρχον δὲ πίνακες τοῦ «ῶριαίου χρονικοῦ διαστήματος δι’ ἕκαστον μῆνα τοῦ ἔτους, ἄλλοι διὰ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ ἄλλοι διὰ τὰς ὥρας τῆς νυκτός. Τὴν διάρκειαν ταύτην

Ἡ αποψις αὐτὴ ἐνισχύεται ὑπὸ τοῦ προσδιορισμοῦ «**περιοδική**», (**ἐγκυκλίη νύξ** [3, 9]), ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ εὐθύς ἀμέσως τὸ «**ἡμιτελής**». Διότι τὸ φαινόμενον τῆς ἐναλλαγῆς ἡμέρας καὶ νυκτός δέν εἶναι περιοδικόν, ὑπὸ τὴν αὐστηράν ἔννοιαν τῆς περιοδικότητος, λόγῳ ἀνισότητος τῆς διαρκείας τῶν δύο. Συνεπῶς, δέν δικαιολογεῖται πλήρως τὸ «**ἐγκυκλίη**». Τότε δέ μόνο, λαμβάνει καὶ τοῦτο κυριολεκτικὴν σημασίαν, ἐάν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὅλαι οἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες τοῦ ἔτους ἐμετρῶντο διὰ τοῦ αὐτοῦ πλήθους, τῶν δώδεκα ὥρων, κάθε δέ ὥρα εἶχε διάρκειαν διαφέρουσαν ἐποχικῶς.

Ἐξ ἄλλου, γίνεται σαφῆς λόγος περὶ μεσονυκτίου, προσδιοριζομένου διὰ παρατηρήσεων τῶν ἀστέρων: «**νύξ δέ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν**» («**Ἀργοναυτικά** 1031): δηλαδὴ «ἡ ἀστροχίτων νύξ διήρχετο τὸ μέσον αὐτῆς». Ἀλλὰ καὶ ὁ ὅρος «**μεσημβρία**» (παράγραφος 30, παραπομπή 30) δεικνύει ὁμοίως τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. Περί τοῦ μέσου τούτου γίνεται μνεία καὶ εἰς τὸν στίχον «**αὐτὰρ οἱ μεσάτην ἢ φέρον ὠκέες ἵπποι Ἑλίου**» («**Ἀργοναυτικά**» 652-653). Ὄθεν, ὀδηγοῦμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐχρησιμοποιοῦν τὰς διαβάσεις ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου καὶ ἀστέρων, τὰς ὁποίας ὠρίζον διὰ τῆς λέξεως «**μέσος**» ἢ «**μέση**», ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ προέκυψεν ὁ ὅρος μεσημβρία.

Τέλος, εἰς τὸν ὕμνον τῆς νυκτός ὁ ὕμνωδὸς προσθέτει: «**ἡ φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα καὶ πάλιν φεύγεις εἰς Ἄϊδην. δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρα-**

προδιώριζον ἀπὸ τοῦ 1580 π.Χ. τοῦλάχιστον, μετὰ τὴν βοήθειαν κλεψύδρας (ἀλλὰ καὶ αἱ ἡμερομηνιαὶ αὗται εἶναι ἀμφίβολοι διὰ τὴν ἀκρίβειάν των, ὅπως ἀνεξακριβῶτα εἶναι καὶ τὰ ὄργανα μετρήσεως τοῦ χρόνου ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ μᾶλλον, δέν εἶναι ἐξηκριβωμένον ἀπὸ πότε εἶχον ἀρχίσει νὰ χρησιμοποιοῦν παρόμοια ὄργανα καὶ ποῖα).

Εἰς τοὺς Βαβυλωνίους ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμέρας ἐπεσημαίνετο διὰ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Οὗτοι διήρουν τὴν ἡμέραν εἰς 12 ἴσα μέρη, τὰ «**μπερού**», καθένα τῶν ὁποίων ἀντεστοίχει εἰς μίαν ὥραν, διπλῆς διαρκείας, ὡς πρὸς τὴν ὥραν τῆς σήμερον. Ἡ «**διπλῆ**» ὥρα διηρεῖτο εἰς 60 «**διπλά**» πρῶτα λεπτά καὶ τὸ «**διπλοῦν**» λεπτόν εἰς 60 «**διπλά**» δευτερόλεπτα. Τὸ σύστημα τῶν 12 διπλῶν ὥρων σχετίζεται ἴσως πρὸς τοὺς 12 μῆνας τοῦ ἔτους. Οἱ Ἀσσυροβαβυλωνιοὶ εἶναι οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ δωδεκαδικοῦ συστήματος, ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ δεκαδικοῦ τῆς σήμερον (1981). Ἀλλὰ καὶ τὸ δωδεκαδικόν τοῦτο προήρχετο ἐξ ἑνὸς «**διπλοῦ**» ἑξαδικοῦ συστήματος, καὶ προέκυψεν ἡ διαιρέσις τῆς ὥρας εἰς 60 διπλά λεπτά κ.ο.κ.

Εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὡς ἀρχὴ τῆς ἡμέρας ἐλαμβάνετο ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, ὄχι δέ ἡ ἀνατολή, ὅπως εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἡ δὲ ἡμέρα δέν διηρεῖτο ὑπ' αὐτῶν εἰς ὥρας.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοὶ διήρουν τὸ ἔτος εἰς 10.800 στιγμάς, τὰς «**μουχούρτα**». Εἰς ἕκαστον μῆνα ἀντεστοίχουν συνεπῶς 900 στιγμαί. Δεδομένου, ὅτι ὁ μῆν περιεῖχε πάντοτε 30 ἡμέρας, εἰς ἕκαστον ἡμερονύκτιον ἀνελόγουν 30 στιγμαί. Ἐκ τούτων αἱ 15 ἦσαν τῆς ἡμέρας (43, 158). Συνεπῶς, ἡ διαιρέσις ἡμέρας καὶ νυκτός εἰς ἴσον πλῆθος «**μουχούρτα**», δηλαδὴ ἐκάστης εἰς 15 στιγμάς, εἰς τοὺς Ἰνδοὺς, καὶ ἡ διαιρέσις, εἰς τοὺς Ὀρφικούς, τοῦ ἡμερονυκτίου εἰς δύο ἴσα μέρη, μαρτυροῦν τὴν ἰδίαν ἀρχικὴν ἰδέαν. Τὸ Rig-Veda, ὡς ἕκαστος (ἀνάλογος τῶν Ὀρφικῶν καὶ ἐν πολλαῖς συγγενῆς) περιλαμβάνει 10.800 μετρικὰς μονάδας, ὅσαι ἦσαν καὶ αἱ «**στιγμαί**» τοῦ ἔτους, ὀνομαζομένης «**πανκτί**», ἐνῶ ἕκαστον πανκτί συνίστατο ἐκ 40 πάντοτε συλλαβῶν. (Ὅπως δὲ εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς διαπιστώσεις τῶν Ὀρφικῶν διὰ τὴν μέτρησιν τοῦ χρόνου εἶχον ἐπηρεασθῆ καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοί, ἀφοῦ ἀποδεδειγμένως οἱ Ὀρφικοὶ πρῶτοι καὶ εἰς ἐποχὴν παναρχαίαν, δηλαδὴ καὶ ἀπὸ τὸ 11.800 π.Χ. ὅπως θὰ καταδειχθῆ κατωτέρω (κεφάλαιον Θ, 9ον) εἶχον προχωρήσει εἰς τὴν ἔρευναν τῶν φυσικῶν φαινομένων, δηλαδὴ εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον δέν ὑπάρχουν οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοί, ἀλλὰ οὔτε ὡς ὀνόματα δέν ἀναφέρονται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνασυρθέντες κατόπιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀπὸ τοὺς ξένους δῆθεν ἐρευνητάς, ἀλλὰ διαστρεβλωτάς πράγματι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καὶ ἱστορίας...)

τύνει» (3, 10-11), δηλαδή: «ή όποία (νύξ) έξαποστέλλεις τό φῶς ύπό τήν γήν και (έπειτα) πάλιν μεταβαίνεις σύ εις τά ύποχθόνια, διότι ό φοβερός φυσικός νόμος διέπει τά πάντα», τήν νύκτα και τήν ήμέραν τήν περιστροφήν τής γής και τοῦ οὐρανοῦ, όπως εκτίθεται εις τό επόμενον κεφάλαιον.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Η '

Ο Π Α Γ Κ Ο Σ Μ Ι Ο Σ Ν Ο Μ Ο Σ

Οί 'Ορφικοί απήύθυνον τούς λατρευτικούς των ύμνους προς τās δυνάμεις τής φύσεως, εν γένει, αι όποιαι έθεωροῦντο, ως φαίνεται, εκφράσεις τοῦ ενός θεοῦ, εις τόν όποϊον έπίστευον. 'Ο παγκόσμιος νόμος, ό όποϊος διείπε τά πάντα και τόν όποϊον ό μέν λαός ήγγόει, εκείνοι δέ έδίδασκον προς τούς μουμένους εις τήν αλήθειαν⁵⁹, εύλόγως έτιμάτο υπ' αὐτῶν ιδιαιτέρως, όπως αναφέρεται και εις τό υπό τοῦ Πρόκλου (Εις Πλάτωνος «'Αλκιβιάδην» υπόμν. 1) διασωθέν αποσπασμάτιον «**Πάρεδρος ό νόμος τοῦ Διός, ως φησιν 'Ορφεύς**». 'Εντεῦθεν και ή άφιέρωσις τοῦ 64ου ύμνου προς τόν νόμον, εκ τοῦ όποϊου άντλοῦμεν τās πλήρεις σοφίας διδασκαλίας των.

59. 'Η παγκοσμιότης τοῦ Νόμου. Κατ' αρχήν διακηρύσσει ό ύμνωδός, ότι ό φυσικός νόμος είναι παγκόσμιος, ισχύων εις τόν οὐρανόν και τήν γήν: «**Καλέω... οὐράνιον Νόμον, άστροθέτην, σφραγίδα δικαίην πόντου τ' ειναιλιου και γής**» (64, 1-3), δηλαδή: «Καλῶ τόν οὐράνιον νόμον, ό όποϊος έταξιθέτησε τούς άστέρας (και ό όποϊος άποτελει), τήν όρθήν και άρμόζουσαν σφραγίδα και τής ύγρās θαλάσσης και τής (ξηρās) γής».

Συνεπῶς, κατά τό χωρίον, ό νόμος:

α') διέπει τόν οὐρανόν, εν τῷ συνόλω του, ως «**οὐράνιος**», είναι δέ, ειδικώτερον, ό «**άστροθέτης**» τοῦ οὐρανοῦ. Τό «**άστροθέτης**» δύναται να αναφέρεται, τόσοσ εις τήν ταξιθέτησιν τῶν άστέρων εις άστερισμούς, όσον και εις τόν διαχωρισμόν τούτων εις είδη άστέρων (παράγραφος 18-20). 'Επί πλέον δύναται να επεκταθῆ ό προσδιορισμός οὔτος εις τήν συγκρότησιν τοῦ άστρικου κόσμου, ώστε να ύπάρχη τό σύμπαν (παράγραφος 10) και να έχη τήν μορφήν, τήν όποϊαν περιέγραψεν ό ύμνωδός εις τούς ύμνους τοῦ οὐρανοῦ, τής φύσεως και τῶν άστρων (Κεφάλαια Α', Β', Γ').

β') 'Ο νόμος επεκτείνεται και εις τό έτερον μέρος τοῦ κόσμου, εις τήν γήν,

59. 'Ως λέγει ό Droyer (19, Εισαγωγή) «οί 'Ελληνες ήλευθερώθησαν τῶν μυθολογικῶν δοξασιῶν και προσεπάθησαν να εύρουν τούς νόμους, πού διέπουν τά φυσικά φαινόμενα, άνευ τής παρεμβολής υπερφυσικῶν όντων. Τοῦτο επέτυχον διά τής έλευθερίας τής σκέψεως των, τής όποιας έστεροῦντο οι 'Ανατολικοί λαοί». Τό επέτυχον δέ αρκετά ένωρίς δηλαδή από τούς 'Ορφικούς χρόνους.

διότι αποτελεί τήν σφραγίδα παντός ὅ,τι ὑπάρχει, τόσο εἰς τήν ξηράν, γῆν, ὅσον καί εἰς τόν ὑγρόν πόντον. Ἡ παρουσία αὐτῆ τοῦ νόμου εἰς τήν γῆν χαρακτηρίζεται ὡς «δικαία», δηλαδή ἐμπρέπουσα καί ὀρθή, ἀλλ' ἐπί πλέον καί τοιαύτη, ὡστε νά ἐξασφαλιστεῖ καί εἰς τόν γήινον κόσμον ἡ τάξις, ὅπως ἀκριβῶς ἐταξίθετήθη ὁ οὐρανός.

60. Ὁ νόμος ἐξασφαλίζει τήν σταθερότητα ὑπάρξεως εἰς τόν κόσμον. Ἐξ ἄλλου «ὁ νόμος διασφαλίζει καί διατηρεῖ τήν σταθερότητα καί ἀσφάλειαν, ἀλλά καί τό ἀδιασάλευτον καί ἀσταμάτητον (τῆς λειτουργίας) τῆς φύσεως» «φύσεως τό βέβαιον ἀκλινές ἀσασίαστον ἀεί τηροῦντα» (64, 3-4).

Συνεπῶς, ὁ κόσμος ὑπάρχει ἀπαύστως, ἐξασφαλίζεται δέ ἡ σταθερότης αὐτοῦ, ἀλλά καί τό ἀπαρέγκλιτον (τό αἰώνιον) ἐντός αὐτοῦ, χάρις εἰς τήν ἀδιλείπτον λειτουργίαν τοῦ φυσικοῦ νόμου.

61. Οἱ ἐπί μέρους νόμοι: Ὁ νόμος εἶναι ἕνας, ἀλλ' ἐκδηλώνεται εἰς τόν κόσμον καί κατισχύει ἐπ' αὐτοῦ διά μερικωτέρων νόμων, οἱ ὅποιοι διέπουν τά ἐπί μέρους φαινόμενα. Τοῦτο λέγεται εἰς τούς στίχους «ἀεί τηροῦντα νόμοισιν, οἷσιν ἄνωθεν φέρων μέγαν οὐρανόν αὐτός ὁδεύει, καί φθόνον οὐ δίκαιον ροίζου τρόπον αὐτός ἐλαύνει» (64, 4-6) (δηλαδή ἐπιτυγχάνεται ἡ σταθερότης καί ἡ διατήρησις τοῦ κόσμου ὑπό τοῦ νόμου, «μέσω (ἐπί μέρους) νόμων πάντοτε, διά τῶν ὁποίων οὗτος κατευθύνει ἄνωθεν, (δι' ὑπερτέρας δυνάμεως προφανῶς) καί διασχίζει τόν μέγαν οὐρανόν, τόν ὅποιον ὀδηγεῖ πάντοτε κατά τόσον τέλειον τρόπον, προχωρῶν ὀρμητικῶς, ὡστε δέν πρέπει, δέν εἶναι ὀρθόν, ἢ δέν δυνάμεθα νά τόν ζηλεύωμεν – κατά τόν ὑμνωδόν – (ἢ μάλλον δέν δυνάμεθα, δέν εἴμεθα ἱκανοί νά τόν ἐρευνήσωμεν, νά τόν ἀνεύρωμεν, διότι τόσον ἀσύλληπτος καί ἀπρόσιτος, ἀφθαστος εἶναι). (Ἴσως εἰς τό σημεῖον αὐτό τοῦ Ἵμνου ἐμφανίζεται καί ἡ πρώτη γνωστή διατύπωσις τοῦ Ἄγνωστοκισμοῦ. Δέν ἀποκλείεται ὅμως καί νά ἐπισημαίνεται διά τῆς ἐκφράσεως αὐτῆς «καί φθόνον οὐ δίκαιον ροίζου τρόπον αὐτός ἐλαύνει» **Ἡ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΣΥΛΛΑΒΗ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑΝ, ΤΗΝ ΜΟΡΦΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ, ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ**, καί συνεπῶς δέν πρέπει νά ματαιοπονηθῇ, μέ ἐρεῦνας ἐπί τῆς δημιουργίας καί τοῦ μυστηρίου τοῦ Σύμπαντος, διότι στερεῖται αὐτῆς τῆς ἰκανότητος. (βλέπε καί βιβλίον Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», σελίδες 186-194).

Συνεχίζει δέ ὁ ὑμνωδός περί-τοῦ τρόπου ἐκδηλώσεως καί λειτουργίας τῶν ἐπί μέρους νόμων, τόσο εἰς τόν τομέα τῶν **βιολογικῶν φαινομένων**, ὅσον καί εἰς τούς **τομεῖς τῆς Λογικῆς καί τῆς Ἠθικῆς**, (περί τῶν ὁποίων κατωτέρω), λέγων ὅτι πάντα τά φαινόμενα, φυσικά, βιολογικά, ἠθικά κλπ., διέπονται μέν ὑπό μερικωτέρων νόμων, **οὔτοι ὅμως συγκροτοῦν καί συναποτελοῦν τόν ἕνα καί μόνον παγκόσμιον νόμον.**

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη συσχέτισις καί ἐνοποιήσις τῶν ἐπί μέρους νόμων εἶναι καί ὁ σκοπός εἰς τόν ὅποιον κατατείνει καί ἡ σημερινή Κοσμολογία, ὡς Ἐπιστήμη ἀλλά καί ὡς Μεταφυσική Φιλοσοφία, (ματαιῶς ἐπιδιώκουσα νά συλλάβῃ καί νά ἐρμηνεύσῃ τήν δημιουργίαν, προσθέτω ἐγώ, ὁ γράφων).

62. Οἱ βιολογικοὶ νόμοι. Ἐπί τούτων, ἐπεκτεινόμενος, λέγει ὁ ὑμνωδός: «ὅς καί θνητοῖσιν βιότης τέλος ἐσθλόν ἐγείρει. αὐτός γάρ μόνος ζῶν οἶκα κρατῦνει» (64, 7-8) δηλαδή «οὔτος (ὁ νόμος) ἐπιφέρει τό τέλος εἰς τήν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, διότι οὔτος καί μόνος διατηρεῖ τό πηδάλιον τῆς ζωῆς τῶν ζῶντων ὄντων».

Συνεπῶς, ρυθμίζονται ὑπό τοῦ νόμου, μέσω τῶν ἐπί μέρους νόμων («οἷσιν νόμοισιν»), ὅλα τά φαινόμενα τῆς «ζώσης» ὕλης, ὅπως συμβαίνει καί διά τήν «νεκράν» τοιαύτην· δηλαδή ἰσχύει δι' ὀλόκληρον τό ἐπιστητόν.

63. Ἡ Λογική καί ἡ Ἠθική. Τέλος, ὁ ὕμνωδός προσθέτει ὅτι ὁ παγκόσμιος νόμος, ὑπείσέρχεται εἰς τήν λογικήν συνέπειαν καί τήν ἠθικήν συγκρότησιν τῶν ἀνθρώπων «**γνώμαις ὀρθοτάτησι συνῶν, ἀδιάφθορος ἀεὶ, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δέ φέρων κακότητα βαρεῖαν**» [64, 9-11]. Δηλαδή, «διέπει («οἷσιν νόμοισιν») τήν διατύπωσιν τῶν ὀρθῶν μόνον συλλογισμῶν καί τῶν ἀλανθάστων δοξασιῶν, οὐδεμίαν ἐπιτρέπων ποτέ (ἀλλά καί μὴ ἐπιδεχόμενος ὁ ἴδιος), φθοράν ἢ διαστροφήν, συμπαρίσταται δέ μεταξύ πάντων ἐκείνων πού πολιτεύονται καί συμπεριφέρονται νομίμως (ἐννοεῖ λογικῶς), χωρίς νά προκαλῆ εἰς αὐτούς καμμίαν βλάβην ἢ νά ἀποτελῆ δι' αὐτούς κίνδυνον ἐνῶ ἐπιφέρει βαρεῖαν τήν ἀνταπόδοσιν τοῦ κακοῦ εἰς τούς ἀνόμους, διότι ὡς **πολύπειρος** (παντογνώστης), τούς διακρίνει»★¹.

64. Ἡ ἠλικία τοῦ νόμου. Διά νά τονισθῆ, ὅτι ὁ νόμος εἶναι ἀφ' ἑνός πανάρχαιος, ἀφ' ἑτέρου δέ ἴσχυσε ἀφ' ὅτου διεμορφώθη ὁ κόσμος καί ἰδίως ὁ γήινος, εἰς τήν μορφήν, πού ἔχει καί σήμερα, δηλαδή μετά τὸ φυσικόν φαινόμενον τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου, ὁ ὕμνωδός ἀποκαλεῖ τόν νόμον «Ὠγυγίον» (64, 10).

Πράγματι, κατά τὰς Ἑλληνικάς παραδόσεις ἐγένοντο δύο κατακλυσμοί: ὁ ἀρχαιότερος ἐπὶ Ὠγύγου καί ὁ μεταγενέστερος, ὁ τοῦ Δευκαλύωνος, ἐπὶ Κραναοῦ. Ὁ τοῦ Δευκαλίωνος, ὡς γνωστόν, συμπίπτει καθ' ὅλα πρὸς τήν περιγραφὴν τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε. Ὁ προηγούμενος, τοῦ Ὠγύγου ἀποτελεῖ, ἀσφαλῶς τήν ἀνάμνησιν ἑνός ἀπώτερου παρελθόντος, ὅταν ἐλάμβανον ἀκόμη χώραν αἱ μεγάλαι κοσμικαὶ ἀναστατώσεις καί διαταραχαὶ τῆς διαμορφώσεως τοῦ ὅλου χώρου τοῦ Αἰγαίου, αἱ ἀκολουθήσασαι τόν καταποντισμὸν τῆς Αἰγιίδος.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καί εἰς τούς μετέπειτα τῶν Ὀρφικῶν χρόνους ἐχαρακτήριζον ὡς Ὠγύγιον πᾶν ὄ,τι ἀνεφέρετο εἰς ἀμνημονεύτους χρόνους. Ὅθεν, εἰς τήν προηγουμένην περίπτωσιν, ὁ νόμος καλεῖται «Ὠγύγιος» διὰ νά τονισθῆ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἐπελθούσης ἀποκαταστάσεως τῆς «φυσικῆς

★¹. Τὰ ἀναφερόμενα ἀνωτέρω εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Νόμου (64) τοῦ Ὀρφέως (στίχοι 4-6, 7-8 καί 9-11) καί τὰ ὁποῖα σχετίζονται μὲ τήν «βιολογικήν», «τήν λογικήν» καί τήν «ἠθικήν» ὑπόστασιν, μορφήν καί ἐξέλιξιν τοῦ ἀτόμου (τοῦ ἀνθρώπου) ἀποτελοῦν ἐμφανῶς τήν βάσιν καί τήν ἀφετηρίαν τοῦ μετέπειτα φαινομένου τῆς ἀνευ προηγουμένου εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος πνευματικῆς ἀνατάξεως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς διδασκαλίας καί τὰς θεωρίας τῶν Προσωκρατικῶν φυσικῶν καί φιλοσόφων καί τῶν ἀκολουθησάντων τούτους Σωκράτη, Πλάτωνα, Ἀριστοτέλην καί λοιποὺς ἀρχαίους σοφοὺς, ἀφοῦ εἰς τούς ἐλαχίστους αὐτοὺς στίχους τοῦ ὕμνου τοῦ Νόμου περιλαμβάνονται περιληπτικῶς ὅλαι αἱ θεωρίαι καί αἱ φιλοσοφικαὶ καί περὶ Φύσεως ἀντιλήψεις των. Κυρίως ὅμως ἐπισημαίνεται καί τονίζεται ἰδιαιτέρως **Ἡ ΑΔΙΑΣΕΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ**, κατὰ τήν ὁποίαν, «ὅταν ὁ ἀνθρώπος συμπεριφέρεται νομίμως (βαδίζει μὲ τήν λογικήν) – «**ΓΝΩΜΑΙΣ ΟΡΘΟΤΑΤΗΣΙ ΣΥΝΩΝ**» (δὲν κινδυνεύει νά ὑποστῇ καμμίαν βλάβην ἢ ζημίαν) – «**ΑΒΛΑΠΤΩΣ ΠΑΣΙ ΣΥΝΟΙΚΩΝ ΤΟΙΣ ΝΟΜΙΜΟΙΣ**» – ἐνῶ ἀντιθέτως ὅταν ἐκτρέπεται ὅταν ἐγκαταλείπῃ καί ἀποχωρίζεται τήν Λογικήν, θά ὑποστῇ βαρεῖας κυρώσεις, μεγάλην ζημίαν – «**ΑΝΟΜΩΝ ΔΕ ΦΕΡΩΝ ΚΑΚΟΤΗΤΑ ΒΑΡΕΙΑΝ**» στίχος 9-11) καί παράγραφος ἀνωτέρω 61, 62 καί 63 εἰς τὸ κείμενον τοῦ Χασάπη. Καί ἀποδεικνύεται τοῦτο καί εἰς τήν ἐποχὴν μας δυστυχῶς, λόγω τῆς ἐκτροπῆς καί τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἐρευνητῶν τῆς ἐπιστήμης, τῶν ἐπιστημόνων, εἰς περιοχάς καί χώρους εὐρισκομένους πέραν τῶν δυνατοτήτων τῆς λογικῆς καί τῆς ἰκανότητος τοῦ ἀνθρώπου καί αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νά ἐρευνηθοῦν διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ νοῦ του, νά ἀποκτήσουν περισσοτέρας γνώσεις, χωρίς νά ὑπολογίζουσι τὰς συνεπείας πού ἀντιμετωπίζει σήμερον ἡ ἀνθρωπότης, κινδυνεύουσα νά αὐτοκαταστραφῇ μαζί μὲ τήν ὑδρόγειον σφαῖραν, τήν γῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ζῆ ὁ ἀνθρώπος παραλογιζόμενος, (ὁ πυρηνικός καί ὁ βιολογικός κίνδυνος) καί μὲ θλιβερόν ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ δὲν λογικῶς εἶναι καί ὑπερφρονεῖ τὰς κοινωνικὰς ἀναστατώσεις καί τήν ἀναρχίαν πού συνταράσσουσι τήν ἐποχὴν μας. (Βλέπε καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ ἐγκλημα τῆς ἐπιστήμης», σελίς 180 καί ἐφεξῆς).

τάξεως» μετά τόν «κοσμογονική» μορφῆς κατακλισμόν. Εἶναι δέ ἐντελῶς χαρακτηριστικόν, ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ φυσικοῦ νόμου τοῦ κόσμου δέν συσχετίζεται μετὰ θεογονικῶν γεγονότων τῆς Ὀρφικῆς θεογονίας, ἀλλὰ μετὰ φυσικῶν φαινομένων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐξηγήσεων καὶ παρατηρήσεων★².

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Θ '

Η Η Λ Ι Κ Ι Α Τ Ω Ν Ο Ρ Φ Ι Κ Ω Ν Υ Μ Ν Ω Ν

Ὅπως εἶδομεν (παράγραφος 33), εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος γίνεται λόγος περὶ τῆς ἰσότητος τῶν ἐποχῶν, χειμῶνος καὶ θέρους (**μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν** (34, 21). Εἶναι ὁμως δυνατόν νά ὑπολογισώμεν μετὰ πάσης ἀκριβείας τόν χρόνον, κατὰ τόν ὅποιον ἔλαβε χώραν τό φαινόμενον τοῦτο, ἐξ αὐτοῦ δέ νά συμπεράνωμεν κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ περὶ τοῦ χρόνου, πού διευτυπώθησαν οἱ Ὀρφικοὶ ὕμνοι.

65. Ἡ ἰσότης τῶν ἐποχῶν (X) = (Θ) ἐσημειώθη τό 1366 π.Χ. Πράγματι, ἂν καλέσωμεν $\Delta\varphi_1$ τήν ἐτησίαν γωνιώδη κίνησιν τοῦ ἄξονος τῶν ἀψίδων ΠΑ (σχῆμα 2), (τό Π, σημαίνει περιήλιον καὶ τό Α, ἀφήλιον) ἐνεργουμένην κατ' ὀρθήν φοράν καὶ $\Delta\varphi_2$ τήν εἰς τόν ἴδιον χρόνον γωνιώδη κίνησιν τῆς ἰσημερινῆς γραμμῆς γγ', γενομένην κατ' ἀνάδρομον φοράν. Λόγω τῆς παραμενούσης σταθερᾶς καθετότητος τῆς γραμμῆς τῶν τροπῶν $\Theta\tau\chi\tau$ ($\Theta\tau$, θερινή τροπή καὶ $\chi\tau$, χειμερινή τροπή) πρὸς τήν ἰσημερινήν γραμμὴν γγ', ἡ γωνιώδης κίνησις $\Delta\varphi_2$ τῆς τελευταίας ταύτης συνεπάγεται ἰσογώνιον, κατὰ μέτρον καὶ φοράν, ἐτησίαν κίνησιν καὶ τῆς γραμμῆς τῶν τροπῶν. Συνεπῶς, ἡ ἐτησία μεταβολὴ $\Delta\varphi$, τῆς γωνίας φ , ἡ ὁποία σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ ἄξονος τῶν ἀψίδων καὶ τῆς γραμμῆς τῶν τροπῶν θά εἶναι

$$\Delta\varphi = \Delta\varphi_1 + \Delta\varphi_2 \quad (1)$$

Ἐπειδὴ δέ εἶναι $(\Delta\varphi_1) = 11''$, $7'$ καὶ $(\Delta\varphi_2) = 50''$, $2'$, ἡ δέ κίνησις τῶν δύο γραμμῶν ἀντίρροπος, θά εἶναι καὶ

$$(\Delta\varphi) = 11,7 + 50,2 = 61'', 9' \quad (2)$$

Ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ εἶναι $(\Theta) = (X)$, ὅταν ὁ ἄξων τῶν ἀψίδων διχοτομητὰ τεταρτημόρια τῆς ἐκλειπτικῆς Ε καὶ Φ (παράγραφος 33), ἡ δέ μεταβολὴ τῆς γωνίας φ εἶναι

★² (Συνεπῶς ἰδοὺ καὶ ἡ πρώτη αἰτία, ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῶν Προσωκρατικῶν ἀπὸ τὰς θεογονικὰς ἐρμηνείας τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ ἡ διατύπωσις ὑπ' αὐτῶν θεωριῶν καὶ ἀπόψεων στηριζομένων πλέον εἰς τόν φυσικόν νόμον ἐπὶ φυσικῶν δεδομένων).

όμαλή, προκύπτει, ότι ο απαιτούμενος χρόνος t (εις έτη) διά να λάβη ο άξων τών άψίδων τήν θέσιν ταύτην τής διχοτόμου τών E και Φ τεταρτημορίων, παρέχεται από τας σχέσεις:

$$(\Delta\phi)t_1 = 45^{\circ} \text{ (μοίρας)} \quad (3\alpha)$$

και

$$(\Delta\phi)t_2 = 225^{\circ} \text{ (μοίρας)} \quad (3\beta)$$

Έκ τής (3α) λαμβάνομεν $t_1 = 2617,1$ έτη (5)

και εκ τής (3β) $t_2 = 13.085,6$ έτη (6)

Δοθέντος τέλος, ότι τό 1251 μ.Χ. έμηδενίσθη ή γωνία ϕ του άξονος τών άψίδων και τής γραμμής τών τροπών (2,63) συνάγεται, ότι αι χρονολογία T_1 και T_2 , κατά τας όποιας ο άξων τών άψίδων είχε τήν ζητούμενην θέσιν είναι:

$$T_1 = 1251 - 2.617,1 = - 1366,1 = 1.366 \text{ π.Χ.} \quad (7)$$

και

$$T_2 = 1251 - 13.085,6 = - 11834,6 = 11.835 \text{ π.Χ.} \quad (8)$$

Έκ τών δύο τούτων χρονολογιών ή (8) είναι αναντιρρήτως άπορριπτέα έφ' όσον, ώς προς τήν (7) μεταθέτει τά γεγονότα κατά 10.369 έτη προς τό άπώτερον παρελθόν, κατά τό όποϊον ουδεμία ένδειξις ύπάρχει και έπομένως πιθανότης διά να έγράφησαν οι ύμνοι. Συνεπώς, τό έτος 1366 π.Χ. είναι τό έτος τής άναφερομένης εις τόν ύμνον του Άπόλλωνος ισότητος (X) = (Θ). (σχετικήν έρμηνειάν τής ακατανοήτου αύτης άπόψεως του Χασάπη επί τής δευτέρας ύπ' αυτού εύρεθεισης έξισίσεως τήν όποιαν άπορρίπτει «άδικαιολόγητα», βλέπε εις κατωτέρω ύποσημείωσιν)★³.

★³ Όπως είναι φανερόν, τό κεφάλαιον αυτό είναι πλήρως κατανοητόν μόνον από ειδικούς έπιστήμονας (Άστρονόμους, Μαθηματικούς κ.τ.λ.), παρά ταύτα όμως τά τελικά συμπεράσματα δύνανται να τά κατανοήσουν και μή ειδικοί. Άτυχής όμως είναι και ο ισχυρισμός του Χασάπη, ότι επειδή δυνάμεθα να εξακριβώσωμεν πλήρως τήν έποχήν, τήν χρονολογίαν, κατά τήν όποιαν έσημειώθη τό φαινόμενον τής ισότητος τών έποχών χειμώνος και θερούς, δυνάμεθα ως εκ τούτου, κατά τόν Χασάπην και να συμπεράνωμεν κατά τρόπον άσφαλή και τόν χρόνον κατά τόν όποϊον διετυπώθησαν, έγράφησαν και οι «Όρφικοί Ύμνοι», άφού είναι φανερόν και αύταπόδεικτον, ότι εις άλλην χρονολογίαν θά πρέπη να έγράφησαν οι Όρφικοί Ύμνοι και εις άλλην, εις πολύ παλαιότεραν έποχήν, θά έπρεπε να είχαν άρχίσει αι σχετικαί παρατηρήσεις τών παλαιότερων ανθρώπων (ίσως και υπό Προορφικών παρατηρητών) επί τών φυσικών φαινομένων, διά να διατυπωθούν άργότερον εις συγκεκριμένας γνώσεις, όπως αναφέρονται εις τούς «Ύμνους» του Όρφέως. Συνεπώς, ή δευτέρα έξισίσις πού δεικνύει χρονολογίαν 11.835 χρόνια π.Χ. και τήν όποιαν άπορρίπτει ο Χασάπης ως χρονολογίαν διατυπώσεως τών Όρφικών Ύμνων, πρέπει να ύπολογισθῆ, ως πιθανή άφετηρία τών άστρονομικών παρατηρήσεων τών Άρχαιοελλήνων, δεδομένον τεραστίας σημασίας βεβαίως διά τήν Έλληνικήν, αλλά και τήν Παγκόσμιον Προϊστορίαν και όχι φυσικά ως έποχή πού έγράφησαν οι Ύμνοι του Όρφέως, άφού ή διαπίστωσις από τήν δευτέραν έξισίωσιν του Χασάπη, δηλαδή τό 11.835 έτη π.Χ. συμβιβάζεται και με τά λεχθέντα εις τόν Σόλωνα από τόν Αιγύπτιον ιερέα τής Ίσιδος, εις τήν Σάϊν, όπως αναφέρει ταύτα ο Πλάτων εις τόν «Τίμαιον» και εις τόν «Κριτίαν» και συμφώνως με τήν όποιαν, κατά τήν όμολογίαν του Αιγυπτίου ιερέως, οι Έλληνες φέρονται ως παλαιότεροι τών Αιγυπτίων κατά 9.000 έτη π.Χ. (βλέπε σχετικώς και στερεότυπον έκδοσιν Λειψίας, TAUCHNITIL, 1829, Τόμος VII «Τίμαιος» Πλάτωνος από

66. Ἡ ἑτησία κινήσεις τοῦ ἡλίου εἶναι ἀπόρροια τῆς μεταβατικῆς κινήσεως τῆς γῆς. Ἐλέχθη (παράγραφοι 24 καί 31), ὅτι ἡ ἑτησία κινήσεις τοῦ ἡλίου εἰκονίζεται, ὡς γινομένη ἐφ' ἄρματος «μάστιγι λιγυρῆ τετράορον ἄρμα διώκων» (8,19). Εἰς τόν στίχον αὐτόν τό ἐπιθετόν «τετράορον» ἀναφέρεται εἰς

σελίδα 6 καί ἐφεξῆς καί «Κριτίαν» Πλάτωνος, ὁ ἴδιος τόμος VII, ἀπό σελίδα 127 καί ἐφεξῆς).

Ἀλλά ἐκτός τῶν ἀνωτέρω, ἀπό τήν νεωτέραν ἔρευναν ἔχει ἐξακριβωθῆ, ὅτι ὁ Τρωϊκός πόλεμος δέν διεξήχθη τό 1183, ὅπως παλαιότερα ἐπιστεύετο. Διότι βάσει νεωτέρων δεδομένων φαίνεται ὅτι διεξήχθη περί τό 1450 π.Χ. (βλέπε σχετικῶς καί «Γενικήν Εἰσαγωγήν» τοῦ παρόντος) καί συνεπῶς, κατά τήν ἐσφαλμένην, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀποψιν τοῦ Κ. Χασάπη, ὅτι οἱ Ὕμνοι ἐγράφησαν τό 1366, πρέπει νά ἐγράφησαν μετά τόν Τρωϊκόν πόλεμον, γεγονός ἀπαράδεκτον φυσικά, ἀφοῦ ὅλα τά ἀρχαία κείμενα ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ὀρφεύς μετέσχε τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, ἡ ὁποία ἔγινε πολύ πρό τῶν Τρωϊκῶν καί ἐν πάσῃ περιπτώσει τόσον «οἱ Ὕμνοι» ὅσον καί τά κείμενα τῶν «Ἀργοναυτικῶν» καί τά «Ἀποσπασμάτια» τῶν Ὀρφικῶν πού παραθέτομεν κατωτέρω ἀναφέρονται εἰς γεγονότα, πού ἔλαβον χώραν εἰς τόν Ἑλληνικόν χώρον πρό τῶν Τρωϊκῶν.

Καί ἐάν ὅμως ἀποδεχθῶμεν ἀκόμη καί τήν ἡμερομηνίαν, ὅτι ὁ Τρωϊκός πόλεμος ἔγινε τό 1183 π.Χ., εἶναι ἀδύνατον νά ἀποδεχθῶμεν ὅτι πρό 180 μόλις ἐτῶν, δηλαδή τό 1366 π.Χ., εἶχον γραφῆ οἱ Ὕμνοι τῶν Ὀρφικῶν καί ὅτι μόλις πρό 180 ἐτῶν ἐπίσης εἶχε γίνει καί ἡ Ἀργοναυτική ἐκστρατεία καί συνεπῶς ὅτι τότε ὑπῆρξε καί ὁ Ὀρφεύς.

Κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω, πρέπει νά παραδεχθῶμεν πρὸς τιμὴν τοῦ Χασάπη, ὅτι οἱ Ὕμνοι θά ἐγράφησαν πολύ παλαιότερον σύμφωνα καί μέ τὰς ἄλλας ἀναφερομένας διαπιστώσεις, πού ἔχει κάμει ὁ ἴδιος εἰς τήν ἔρευνάν του πού παραθέτομεν, οἱ δέ Ὀρφικοί, οἱ Προορφικοί, οἱ Ἀρχαιοέλληνες, εἶχον ἀρχίσει τὰς Ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις τῶν εἰς πολύ παλαιότεραν ἐποχὴν, διότι ἀσφαλῶς παρατηρήσεις χλιετηρίδων θά ἐχρειάσθησαν διὰ νά συγκεντρώσουν τὰς γνώσεις πού γνωρίζομεν καί τὰς ὁποίας μᾶς ἐκληροδότησαν, ὅπως ἐπισημαίνομεν καί ἀναφέρομεν καί εἰς τήν «Γενικήν Εἰσαγωγήν» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, περί μυθικῶν προσώπων πού εἶχον ἀσχοληθεῖ μέ τήν Ἀστρονομίαν.

Προφανῶς, ὁ ἄριστος καί διεθνήως ἀνεγνωρισμένος ὡς ἀστρονόμος Κ. Στ. Χασάπης, ἐνεπλάκη καί παρασυρθεῖς ἀπέρριψεν – ἰως ἀβασανίστως – ὡς ἀπαράδεκτον, ὅπως ἔγραψε, τό ἀποτέλεσμα τῆς δευτέρας ἐξιώσεως, πού εἶχεν ὁ ἴδιος ἐν τούτοις ἀνεύρει. Ἀλλ' ἡ ἐξιώσις αὕτη ἀποτελεῖ τήν σημαντικωτέραν διαπίστωσίν του, διότι προσάγει τήν φανεράν καί ἀδιάσειστον ἀπόδειξιν τῆς παναρχαίας ἐπιδόσεως τῶν κατοίκων τοῦ τόπου αὐτοῦ, εἰς τήν ἔρευναν τῶν φυσικῶν φαινομένων, ὅταν οἱ ἄλλοι Λαοί, ΟΛΟΙ οἱ ἄλλοι Λαοί, ἦσαν βυθισμένοι εἰς τό σκότος τῆς ἀμαθείας, τυφλωμένοι ἀπό τὰ θεοσοφικά καί τυραννικά καθεστῶτα ὑπό τὰ ὁποία ζοῦσαν, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες παρασυρόμενοι καί ἐμπνεόμενοι ἀπό τήν ἀδέσμευτον, τήν ἐλευθέραν σκέψιν των, προχώροῦσαν ἀματωδῶς εἰς τήν ἔρευναν καί τὰς διαπιστώσεις πού ἐπετύγχανον. Πρὸς τούτοις ὅμως ἡ δευτέρα διαπίστωσις τοῦ Χασάπη ἐπιβεβαιώνεται πλήρως, ὄχι μόνον ἐκ τῶν ἀναφερομένων ὑπό τοῦ Πλάτωνος εἰς τόν «Τίμαιον» καί τόν «Κριτίαν», ἀλλά καί ἀπό τὰ ὅσα ἔχουν ἐξακριβωθῆ ἀπό τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος, κατά τήν τελευταίαν 15ετίαν (1965-1980), καί κυρίως εἰς τό σπήλαιον τῶν Πετραλώνων τῆς Χαλκιδικῆς, ὅπου τό τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου 1981 ὁ ἀνθρωπολόγος Ἄρ. Πουλιανός, ὅπως ἀνεκοίνωσεν, παρά τὰς βεβαιώσεις τῶν «εἰδικῶν» ἀρχαιολόγων ὅτι ἡ ἔρευνα εἶχε τερματισθεῖ εἰς τό σπήλαιον, ἀνεύρε σκελετοὺς ἀνθρώπων ἡλικίας πέραν τῶν 700.000 ἐτῶν, ἀπό τὰς ἔρευνας εἰς τό σπήλαιον Φράχτι τῆς Ἐρμιονίδος, ὅπου ἀνεκαλύφθη πολιτισμὸς πέραν τῶν 25.000 ἐτῶν, ἀλλά καί εἰς τήν περιοχὴν Ἀσπροχάλικο τῆς Ἡπείρου (Λοῦρος) ὅπως καί ἀλλαχοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων καί ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τήν Ἑλλάδα κατοικοῦσαν ἄνθρωποι καί πρό 100.000 ἢ καί πρό 800.000 ἐτῶν καί μάλιστα ἄνθρωποι τῆς ἰδίας φυλῆς, ἡ ὁποία εἶχε σημειώσει μετά ταῦτα τήν ἀπαράμιλλον πνευματικὴν ἐκδήλωσιν πού γνωρίζομεν, ἀφοῦ ἡ περιοχὴ αὕτη τοῦ Αἰγαίου, παρέμεινεν ἀνενόχλητος ἐξ εἰσβολῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν βορρᾶν, λόγω τῶν παγετῶνων πού ὑπῆρχαν πρὸς βορρᾶν τῆς Μακεδονίας καί τῆς Θράκης, μέχρι καί πρό 15.000 ἐτῶν π.Χ.

Λέγω δέ ὅτι ἀπέρριψεν ὁ Χασάπης τήν δευτέραν ἐξιώσιν πού ἀνεύρεν ἀβασανίστως

τάς τέσσαρας эпоχάς. Ἄλλά καί προκειμένου περί τῆς γῆς γίνεται μνεῖα τοῦ ἄρματος τούτου, διότι λέγεται δι' αὐτῆν: «**ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα λεόντων**» (76,3), δηλαδή, «ἡ ζεύξασα τό ταχύδρομον ἄρμα, τό ὁποῖον σύρουν οἱ λέοντες, οἱ ὅποιοι ἐφόνευσαν τόν ταῦρον». Συνεπῶς, ἐκ τοῦ στίχου τούτου προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἰδία ἡ γῆ «ζευγνύει» τό ἄρμα τοῦ ἔτους. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐπαναλαμβάνεται καί εἰς τόν ὕμνον τῆς Ρέας-Γῆς, ὅπου λέγεται: «πρός χάριν σου ὁ λέων, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τόν ταῦρον, ὀδηγεῖ καί προχωρεῖ τό ἄρμα (τοῦ ἔτους), τό φέρον τοὺς (τέσσαρας) τροχούς (τῶν ἐποχῶν)»: (ἢ **λίς ταυροφόνος ἱερότροχον ἄρμα τιταίνει** (14,2)).

Συνεπῶς, ὀλοκληροῦται καί εἰς τάς λεπτομερείας τῆς ἡλιοκεντρικῆς διδασκαλίας τῶν Ὀρφικῶν. Διότι ἐκ τῆς συσχέτισεως τῶν δύο τελευταίων χωρίων (27,3 καί 14,2), ἀναφερομένων εἰς τήν γῆν, πρὸς τό 8, 19, πού λέγεται διά τόν ἥλιον, συνάγεται ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ συνέδεον τήν ἐτησίαν κίνησιν τοῦ «ἡλιακοῦ» ἄρματος

καί τήν ὁποῖαν ἐν τούτοις δέν χαρακτηρίζει ὡς λανθασμένην, διότι, ἐπαναλαμβάνω, δέν ἐπρόσεξεν ὅτι ἄλλη ἦτο ἡ ἐποχή, πού κατεγράφησαν οἱ «Ὑμνοι» πολύ ἀργότερα βεβαίως, καί ἄλλη ἡ ἐποχή πολύ παλαιότερα πού εἶχον ἐπισημανθῆ, πού εἶχον γίνεαι αἱ ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις καί ἐξακριβώσεις, πού ἀναφέρονται εἰς τοὺς Ὑμνους.

Ἄλλά διὰ νά εἶμεθα ἀπολύτως δίκαιοι, πρέπει νά εἰπῶμεν ὅτι ἄλλοι ἀσφαλῶς εἶναι καί οἱ λόγοι πού ὁ Κ. Χασάπης ἐγκατέλειψε καί ἀπέρριψε τήν λαμπράν, τήν τόσο διαφωτιστικὴν, ὀρθὴν καί χρησίμον, ἐπιστημονικῶς καί ἐθνικῶς, διαπιστώσιν του. Ἦτο καί εἶναι πράγματι τόσο τεραστία, συγκλονιστικὴ καί ἀποδεδειγμένως ἐπαναστατικὴ ἀλλὰ ἀδιάβλητος καί ἀδιάψευστος ἡ ἀποκάλυψις πού ἐνεφανίζετο μέ τήν δευτέραν αὐτῆν ἐξισωσίν του, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνομεν, ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τὰς ἀναφερομένας ἀνωτέρω, ἀρχαιολογικάς, ἀνασκαφάς, ὡστε δέν ἐτόλμησε, προφανῶς, νά τήν ὑποστηρίξη, φοβούμενος τήν ἀγρίαν ἀσφαλῶς ἀντίδρασιν τῶν ξένων δῆθεν «ἐρευνητῶν» καί «εἰδικῶν», αἱ παλαιαὶ καί νέα ἀνθελληνικὰ ἀπόψεις τῶν ὁποίων περί καταγωγῆς τῆς φυλῆς, τῆς γραφῆς, τῆς ἐπιστήμης, τοῦ πολιτισμοῦ, καί τῶν Μαθηματικῶν γνῶσεων τῶν Ἑλλήνων, ὅπως προδίδουν καί αἱ διαπιστώσεις τοῦ Ε. Σταμάτη, κυριολεκτικῶς ἐξανεμίζονται ἀπό τήν διαπίστωσιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τό 11.800 π.Χ. εἶχον προηγμένας γνῶσεις ἐπὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων καί ἠσυχολοῦντο μέ τήν ἐρευναν τοῦ Οὐρανοῦ, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἠσυχολοῦντο ἔκτοτε, ἢ ἔστω καί ἀργότερον καί ὡσαύτως εἰς παναρχαίαν ἐποχὴν, ὅπως ἀποδεικνύει «Ὁ Ὑμνος τοῦ Νόμου» (64) καί μέ ἐρεύνας βιολογικάς καί μέ τήν Λογικὴν καί τήν Ἠθικὴν διάπλασιν τῶν ἀτόμων, καί φυσικά μέ τήν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτήρος καί τήν ψυχικὴν καί πνευματικὴν συγκρότησιν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τούτοις καί τήν ὑψίστης Ἐθνικῆς σημασίας καί ἀξίας μελέτην αὐτῆν τοῦ Κ. Χασάπης οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ Πανεπιστημίου τῆς περιόδου 1965-1967 τήν ἀπέκρουσαν εἰς τὰ χρονοντούλαπα τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου εἶχε ὑποβληθεῖ ὡς διατριβὴ ἐπὶ διδακτορία, διότι ὁ Χασάπης ἀπεκάλυπτε τήν γυμνότητα, καί τήν ἀδιαφορίαν, τήν ἀμάθειαν, ἀλλὰ καί τήν δουλοπρέπειαν τῶν ἀρμοδίων τῆς Ἀκαδημίας, τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καί τῶν Ἀνωτάτων Πνευματικῶν Ἰδρυμάτων. Διότι ἀκολουθοῦντες οὕτω τυφλῶς τὰς διδασκομένας ὑπὸ τῶν ξένων καί καθιερωμένας ἀνθελληνικάς θεωρίας διὰ τήν Ἑλληνικὴν ἀλλὰ καί τήν Παγκόσμιον Προϊστορίαν, δέν ἐτόλμησαν καί δέν τολμοῦν καί σήμερον (1984), νά προβάλουν τὰς διαπιστώσεις τοῦ Χασάπης, πού ἔχουν ἐξακριβωθεῖ μέ Ἀστρονομικὰ παρατηρήσεις καί εἶμεθα βέβαιοι οὔτε καί εἰς τό ἐγγύς μέλλον θά τολμήσουν, διότι εἶναι δέσμοι, δούλοι ὄχι μόνον τοῦ φθόνου καί τῆς ἐμπαθείας τῶν κατὰ τοῦ Κ. Χασάπης, ἀλλὰ καί τοῦ διεθνούς κατεστημένου, τό ὁποῖον καταπολεμεῖ καί τὰς ἀπόψεις τῆς Ἐννρηέτας Μέρτζ, ἡ ὁποία μάχεται διεθνῶς διὰ τήν ἀποκατάστασιν τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καί τῶν δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, χωρὶς καμμίαν βοήθειαν τῶν Ἑλλήνων «εἰδικῶν»!!... (Δια περισσοτέρας καί συντριπτικὰς πληροφορίας καί ἀποδείξεις σχετικῶς, βλέπε καί ΝΕΟΝ βιβλίον μου «**Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**»).

πρός τήν ἐτησίαν κίνησιν τοῦ «γῆνιου» ἄρματος. Ἄλλά τοῦτο οὐδέν ἄλλο δύναται νά σημαίη, παρά μόνον ὅτι ἡ κίνησις τοῦ ἡλίου ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς ἦτο συνέπεια τῆς κινήσεως τῆς γῆς. Ἐάν δέ συσχετίσωμεν, τέλος, τά ἀνωτέρω χωρία πρός τό «ὁ ἥλιος ἔλκει τόν κόσμον» (8,9), πού ἐγένετο λόγος (παράγραφος 28), ἔχομεν μίαν πλήρη τοποθέτησιν τοῦ ὅλου ζητήματος δηλαδή: Ὁ ἥλιος ἔλκει τόν κόσμον (γῆν) συνεπεία τῆς ἔλξεως ταύτης ἡ γῆ κινεῖται περί τόν ἥλιον ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως τῆς γῆς εἶναι ἡ ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς κίνησις τοῦ ἡλίου.

Ὅτι δέ τό ἄρμα, τό ὁποῖον ζευγνύει ἡ γῆ, τό συρόμενον ὑπό τοῦ λέοντος⁶⁰ εἶναι αὐτό τοῦτο τό ἡλιακόν ἄρμα, προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν κατωτέρω.

67. Αἱ ἰσημερίαι καί αἱ τροπαί ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς. Τό ἄρμα, τό ζευγνύμενον ὑπό τῆς γῆς χαρακτηρίζεται ὡς ἄρμα λεόντων ταυροφόνων (27,3)· ἐπαναλαμβάνεται δέ: **λίς (λέων) ταυροφόνος τιταίνει** (σύρει δρομέως) τό ἄρμα (14,2).

Δέν δύναται νά στηριχθῆ μία ἄλλη ἐρμηνεῖα ἐκτός ἐκείνης, κατά τήν ὁποίαν ὁ λέων καί ὁ παρ' αὐτοῦ φονευθεῖς ταῦρος εἶναι οἱ δύο ἐκ τῶν δώδεκα ἀστερισμῶν τοῦ ζωδιακοῦ, διά μέσου τῶν ὁποίων χωρεῖ ὁ ἥλιος εἰς τήν ἐκλειπτικὴν. Τό ὅτι δέ οἱ Ὀρφικοί γνωρίζουν καί ὀνομάζουν τόν Λέοντα καί τόν Ταῦρον, τούς δύο ἐκ τῶν ζωδιακῶν ἀστερισμῶν καί ὅτι ἐχρησιμοποιοῦν τό καί σήμερον ἰσχύον ὀνοματολόγιον τῶν ζωδίων (ζῶων, τοῦ ἡλιακοῦ δρόμου) ἐδείχθη διά τῆς παραθέσεως τῶν καταλλήλων χωρίων (παράγραφος 17). Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον τό ἄρμα τό ζευγνύμενον ὑπό τῆς γῆς, διανύει τήν ὁδόν διά μέσου τῶν ἀστερισμῶν τοῦ Ταύρου καί τοῦ Λέοντος, δεικνύεται ἐξ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο εἶναι καί τό ἡλιακόν ἄρμα. Ἐάν δέ συγκρίνωμεν τό **τετράρορον ἄρμα** (8, 19 καί 17, 5), τό ὁποῖον ὀδηγεῖ ὁ ἥλιος πρός τό **ιερότροχον ἄρμα** τό ὁποῖον **λίς τιταίνει** (14,2) παρατηροῦμεν ὅτι, ἐνῶ τό πρῶτον σύρεται ὑπό τῶν ἐποχῶν, τό δεύτερον σύρεται ὑπό τοῦ Λέοντος. Ἄλλ' ὁ Λέων, ὅπως καί ὁ Ταῦρος τάς ἐποχάς πάλιν καί μόνον ἐπισημαίνου.

Διότι ἡ εἰκὼν, κατά τήν ὁποίαν «ὁ λέων σύρει δρομαίως τό ἄρμα», ἀποδίδει μίαν πραγματικότητα, εἰς τήν περιπτώσιν κατά τήν ὁποίαν ὁ ἀστερισμός οὔτος περιέχει τό θερινόν ἡλιοστάσιον, ὅπου ὁ ἥλιος ὄχι μόνον παύει ἀνερχόμενος πρός βορρᾶν, ἀλλά φαίνεται ὡς παύων κινούμενος, ἐκ τοῦ ὁποίου καί προέκυψεν ὁ ὄρος «ἡλιοστάσιον». Ἄλλ' ὅταν ὁ Λέων περιέχη τήν θερινήν τροπήν, τότε ὁ μνημονευόμενος ταῦρος εἶναι θεμελιώδης ἀστερισμός τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Πράγματι δέ, τό ἐπίθετον «**ταυροφόνος**» λέων, τῆς ποιητικῆς εἰκόνας τοῦ ἡλιακοῦ ἄρματος, λαμβάνει οὕτω κυριολεκτικὴν σημασίαν. Διότι ὁ ἥλιος, μέχρι τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, ὀδεύει συνεχῶς ἀνερχόμενος, ἀλλ' εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τό νότιον ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τόν Ταῦρον δέ διαβαίνει τόν ἰσημερινόν, εἰσερχόμενος εἰς τό βόρειον ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ. Διά τοῦτο καί εἰς τήν χρησιμοποιουμένην εἰκόνα, ὁ Ταῦρος ἀποτελεῖ τόν «φύλακα» τοῦ ἐαρινοῦ ἰσημερινοῦ τῆς διαβάσεως τοῦ ἡλίου ἐκ τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου τοῦ χειμῶνος (καί τοῦ θανάτου) πρός τό βόρειον ἡμισφαίριον τοῦ ἔαρος (καί τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ζωῆς).

Εἶναι δέ γνωστόν, ὅτι εἰς τούς Ὀρφικούς καί ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἰδρύθησαν ὑπό τοῦ Ὀρφικοῦ ἀστρονόμου Μουσαίου ἢ τοῦ υἱοῦ

60. Ἐάν εἰς τόν στίχον (27,3) χρησιμοποιηῖται ὁ πληθυντικός «λέοντες» τοῦτο, ἀφ' ἐνός γίνεται χάριν ἐμφάσεως καί ἀφ' ἑτέρου ἀποτελεῖ ποιητικὴν ἐκφρασίαν, ὅπως ἀκριβῶς καί σήμερον συμβαίνει εἰς τήν λογοτεχνίαν καί μάλιστα εἰς τήν ποίησιν.

ἢ τοῦ πατρός του, τοῦ Εὐμόλπου, ἑνός ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τοῦ Ὀρφισμοῦ, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοσις, ἢ φυσική διαδικασία τῆς μεταβάσεως ἀπό τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ ἔαρ, ἐταυτίσθη πρὸς τὴν μετάβασιν ἐκ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἡ ὅλη μυθολογική λειτουργία ἀπέβλεπεν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς συσχετίσεως ταύτης τῶν ἐποχῶν πρὸς τὴν ζωὴν. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ θυσία τοῦ «ἔαρινου ταύρου», περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος εἰς τὰ «Λιθικά» (150-155), ἀλλὰ καὶ γενικώτερον αἱ ταυρικαὶ θυσίαι, πού συναντῶμεν καὶ πού ἀνευρίσκομεν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν τῆς Μινωικῆς καὶ Μικηναϊκῆς Ἑλλάδος. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ Ζεῖδωρος ἥλιος «φονεῦει» τὸν φύλακα Ταῦρον καὶ ὁ Λέων, ὁ σύρων τὸ ἡλιακὸν ἄρμα, καλεῖται «ταυροφόνος». Ἐντεῦθεν καὶ ὁ ταῦρος καὶ ἡ θυσία του συμβολίζουν τὴν ζωὴν⁶¹.

Συνεπῶς, οἱ στίχοι τῶν Ὑμνων (27,4 καὶ 14,2) ἀναφέρονται εἰς τὰ δύο καὶ κύρια τῶν ζωδίων τῆς ἐκλειπτικῆς, τὸν Ταῦρον τῆς ἔαρινῆς ἡμερίας καὶ τὸν Λέοντα τοῦ θερινοῦ ἡλιοστασίου.

68. Ἡ ἔαρινή ἡμερία εἰς τὸν Ταῦρον. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνεπῶς προκύπτει ὅτι ὅταν διευτυπώθησαν οἱ Ὀρφικοὶ Ὑμνοι, ἡ ἔαρινή ἡμερία ἐσημειοῦτο κατὰ τὸν χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἥλιος εὕρισκετο εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου.

Ἄλλ' εἶναι δυνατόν νά εὑρεθῇ μετὰ πάσης ἀκριβείας ὁ χρόνος, πού συνέβαιεν ἡ ἔαρινή ἡμερία εἰς τὸν Ταῦρον.

Πράγματι, θεωροῦντες ὅτι ἡ κατανομή τῶν ἀστέρων εἰς τοὺς ζωδιακοὺς ἀστερισμοὺς ἦτο καὶ τότε ἐκείνη πού παρεδόθη εἰς ἡμᾶς ἀργότερον ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου καὶ ὅτι ἡ θέσις αὐτῶν δέν μετεβλήθη αἰσθητῶς ἐκ τῆς ἰδίας κινήσεως των, δοθέντος δέ ὅτι, διὰ τὸν πρῶτον λαμπρὸν ἀστέρα τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου, δηλαδὴ διὰ τὸν

ο Ταυ (Mag 3,8) καὶ διὰ τὸ ἔτος 1965,0

ἔχομεν ἐκ τῶν ἡμεριδῶν

$$\alpha \text{ (ο Ταυ)} = 3^{\text{h}} 22^{\text{m}} 55^{\text{s}},6 \quad (9\alpha)$$

καὶ ἐτησίαν μεταβολὴν τῆς α , ἐκ τῆς μεταπτώσεως,

$$\Delta\alpha \text{ (ο Ταυ)} = +3^{\circ},2 \quad (9\beta)$$

ἐνῶ διὰ τὸν τελευταῖον λαμπρὸν ἀστέρα τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου, δηλαδὴ διὰ τὸν ζ Ταυ (Mag 3,0) καὶ διὰ τὸ ἔτος 1965,0

εἶναι:

$$\alpha \text{ (ζ Ταυ 1)} = 5^{\text{h}} 35^{\text{m}} 33^{\text{s}} \quad (10\alpha)$$

καὶ ἐτησία μεταβολὴ τῆς α ἐκ τῆς μεταπτώσεως

$$\Delta\alpha \text{ (ζ Ταυ)} = +3^{\circ},6 \quad (10\beta)$$

εὕρισκομεν ὅτι: Ὁ μὲν ὠριαῖος τοῦ ο Ταυ, συνέπιπτε μετὰ τοῦ κολούρου τῶν ἡμεριῶν, πρὸ χρόνου t_1 , παρεχομένου ὑπὸ τῆς σχέσεως:

61. Τόσον πολὺ δεσπάζει ὁ ταῦρος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς χρόνους, ὥστε εἰς ἀποσπασμάτιον (vi) 6 διασωθέν ὑπὸ τοῦ Πρόκλου, ὅπου κηρύσσεται ὁ μονοθεϊσμός καὶ ὁ Ζεὺς, ὡς δοτὴρ τῆς ζωῆς (παραπομπὴ 29) δηλοῦται ὡς ἕνας καὶ μόνος θεός (βλέπε καὶ σχόλια εἰς τὸ τέλος τοῦ κειμένου τῶν Ὑμνων). Λέγεται ὅτι ἀνήκουν εἰς αὐτὸν «ταῦρα δ' ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια κέρατα ἀνατολὴ τε δύσις τε... ὄμματα δὲ ἡέλιός τε καὶ ἀντιώσα σελήνη· νοῦς δὲ οἱ ἄψευδής, βασιλῆιος, ἀφθίτος αἰθήρ» (ἀποσπασμάτιον, 24-27). Ἐντεῦθεν ἐρμηνεύεται καὶ ἡ μυθολογουμένη μεταμόρφωσις καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Διὸς εἰς ταῦρον.

Δικαιολογοῦνται, οὕτω, ἐπίσης καὶ αἱ τόσαι ἐπωνυμίαι αἱ σχετιζόμεναι πρὸς τὸν ταῦρον: «ταυρόκερως» ἢ σελήνη· «μόσχος» ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἔτους· «βοῦς» ὁ μῆν ἐν γένει κλπ.

$$t_1 = \frac{a(\text{o Tau})}{\Delta a(\text{o Tau})} = 3.804,875 \text{ \textepsilon}\tau\eta \quad (11\alpha)$$

ή κατά τήν χρονολογίαν T_1 ,

$$T_1 = 1964 - 3804,875 = -1840,875 = 1841 \text{ π.Χ.} \quad (11\beta)$$

ένώ, έκ του τελευταίου άστέρος του άστερισμού τούτου, του ζ Ταυ, διήρχετο ό κóλουρος τών ισημεριών πρό χρόνου t_2 , όπου

$$t_2 = \frac{a(\zeta \text{ Ταυ})}{\Delta a(\zeta \text{ Ταυ})} = 5,592,528 \text{ \textepsilon}\tau\eta \quad (12\alpha)$$

ή κατά τήν χρονολογίαν T_2

$$T_2 = 1964 - 5,592,528 = -3,628,528 = 3.629 \text{ π.Χ.} \quad (12\beta)$$

Συνεπώς, ό ήλιος εύρίσκετο κατά τήν έαρινήν ισημερίαν εις τόν Ταύρον από του 3629 π.Χ. μέχρι του 1841 π.Χ., δηλαδή επί συνολικόν πληθος 1788 έτών.

69. Χρονολόγησις τών Ὀρφικῶν Ὑμνων. Ἡ έτησία μεταβολή $\Delta\varphi=61'$, 9' τῆς γωνίας φ (παράγραφος 65) συνεπήγετο πρό του έτους 1366 π.Χ. έτησίαν αύξησιν τῆς διαρκείας του χειμῶνος και ισόχρονον ελάττωσιν τῆς διαρκείας του θερούς Δt , ἴσῃν πρός 50^s περίπου. Συνεπώς, ή έτησία διαφορά (X) - (Θ) ήτο $(X)-(Θ) = 2\Delta_1 = 1^m 40^s$ (13)

Ἀλλά ή διαφορά αύτή είναι τόσο μικρά, ὥστε πρακτικῶς καταντᾶ έντελῶς άμελητέα. Θά έπρεπε νά παρέλθῃ πλέον του τρίτου του αἰῶνος διά νά άνέλθῃ εις μίαν ὥραν. Ἐάν, επί πλέον, ληφθῆ ύπ' ὄψιν, ὅτι τόσοσν τά ὄργανα μετρήσεως του χρόνου, πιθανῶς αἱ κλεψύδραι⁶², ὄσον και τό σύστημα μετρήσεως (παράγραφος 58), άλλ' επί πλέον και αἱ μέθοδοι προσδιορισμού τών ισημεριών και τών τροπιών, ήσαν κατά τούς άπωτάτους εκείνους χρόνους άτελεῆ, τότε δέν γεννᾶται ζήτημα, ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ άστρονόμοι ὀμιλοῦντες περι έποχικῆς ισότητος άνεφέροντο εις μίαν προσέγγισιν άκόμη και άρκετῶν ὥρων.

Ὅμως, 475 έτη πρό τῆς έξιώσεως (X) = (Θ), δηλαδή μέχρι τών μέσων του 19ου π.Χ. αἰῶνος, ὅταν ό ήλιος εύρίσκετο άκόμη εις τόν Ταύρον κατά τήν έαρινήν ισημερίαν, ό χειμῶν δέν διέφερε του θερούς παρά κατά 13 περίπου ὡρας, δηλαδή μέγεθος ὀλιγώτερον κατά πολύ τῆς μιᾶς ήμέρας. Συνεπώς και αἱ δύο αὐται έποχαι ήδύναντο πρακτικῶς νά λογίζωνται ὡς ἴσαι άκόμη και τότε, έν σχέσει πρός τό μακρότατον έαρ, πού διέφερε κατά 5 περίπου ήμέρας τών ἴσων μεταξύ των έποχῶν. Κάτι παρόμοιον συμβαίνει και εις ήμᾶς σήμεραν (1965 μ.Χ.) ὅταν τό φθινόπωρον διαφέρει του χειμῶνος κατά 19 ὡρας και 23 λεπτά περίπου και αἱ δύο

62. Οἱ Ἕλληνες τῶν μεταγενεστέρων χρόνων παρηκολούθουσαν τήν κίνῆσιν του ήλιου δι' ὄργανον καλουμένου «πόλος» ή «σκάφη», τό ὅποιον συνίστατο έκ κοίλου ήμισφαιρίου, λαξευμένου (σκαλισμένου) επί λίθου ή μετάλλου, εις τό βάθος του ὁποίου έστηρίζετο γνῶμων, του ὁποίου ή σκιά έδεικνυεν επί τῶν χαραγῶν του πόλου τήν κίνῆσιν του ήλιου. (Πιθανῶς, άν ὄχι άσφαλῶς, τό ὄργανον τούτο νά έχρησιμοποιεῖτο και κατά τούς Ὀρφικούς χρόνους ή κάποιο άλλο παρόμοιον, διότι οἱ ισχυρισμοὶ τῶν νεωτέρων έρευνητῶν εις τούς ὁποίους είχε παρασυρθῆ και ό ήμέτερος Χασάπης ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες τήν κλεψύδραν, τόν γνώμονα και τό ήλιακόν ήμερολόγιον τά έλαβον από τούς Αἰγυπτίους είναι τουλάχιστον φαιδροί, άφού ὅταν οἱ Ὀρφικοὶ είχαν έπιτύχει άστρονομικᾶς παρατηρήσεις και πρό του 5.000 π.Χ., οἱ Αἰγύπτιοι ήσαν άγνωστοι εις τήν Ἱστορίαν και φυσικά οἱ Ὀρφικοὶ διά νά προβαίνουν εις αύτάς τάς άστρονομικᾶς παρατηρήσεις ὅπως ὅποτε θά είχαν κάποια ὄργανα μετρήσεως, τά ὁποία δέν διεσώθησαν... Ἄλλως τε εις τήν Αἴγυπτον αἱ κλεψύδραι άναφέρονται από τῆς ΙΗ' δυναστείας, δηλαδή ΜΟΝΟΝ από του 1580 περίπου π.Χ.).

αὗται ἐποχαὶ ἔχουν πρακτικῶς ἴσην διάρκειαν, ἐνῶ ἡ βραχυτέρα ἐποχή, ὁ χειμῶν (89 ἡμ. Ο ὥρ. 12 λ.) διαφέρει τῆς μεγαλυτέρας, τοῦ θέρους, κατὰ 4 ἡμ. καὶ 15 ὥρ.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν τὸ 1841 π.Χ. τὸ ἐαρινόν ἰσημερινόν σημεῖον γ ἐξῆλθε τοῦ ζωδίου τοῦ Ταύρου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν Κριόν, ἐπὶ μακρότατον χρόνον εὐρίσκετο εἰς περιοχὴν κενὴν ἐξ ἀστέρων, λαμπροτέρων τοῦ 5ου μεγέθους. Μόλις τὸ 1382 π.Χ. ἔφθασεν εἰς τὸν ὠριαῖον, τοῦ ἔχοντος τὴν μεγαλυτέραν ὀρθὴν ἀναφορὰν ἐκ τῶν ἀμυδρῶν ἀστέρων τοῦ Κριοῦ, τὸν

δ Ari (Mag 4,5), $\alpha = 03^{\text{h}} 09^{\text{m}} 37^{\text{s}}, 4$ (1965,0), $\Delta\alpha = + 3^{\text{s}}, 4$ (14)

πολύ δὲ βραδύτερον εἰσῆλθεν εἰς τὴν περιοχὴν τῶν λαμπρῶν ἀστέρων τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου. Ἐπομένως, καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ 1841 π.Χ. μέχρι τοῦ 1382 π.Χ., ὄχι ἀδικαιολογητῶς, ἐλογίζετο κατ' ἐξακολούθησιν ὁ Ταῦρος, ὡς ὁ ἀστερισμὸς τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας (Σχῆμα 3).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι τόσοσιν ἡ ἰσότης τῶν ἐποχῶν χειμῶνος – θέρους, ὅσον καὶ ἡ παρουσία τοῦ ἡλίου εἰς τὸν Ταῦρον, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος, ἀντιστοιχοῦν πρακτικῶς εἰς τὴν χρονικὴν περίοδον 1841 – 1366 π.Χ. Συνεπῶς καὶ ἡ ἡλικία τῶν Ὑμνων πρέπει νὰ ἀναχθῆ εἰς τὴν περίοδον ταύτην καὶ, τὸ πιθανώτερον, εἰς τοὺς περὶ τὸ μέσον τῆς περιόδου αὐτῆς χρόνους, δηλαδὴ περὶ τὸ 1600 π.Χ., ὅταν τὸ μέν γ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη εἰς τοὺς ἀμυδρούς ἀστέρας τοῦ Κριοῦ, αἱ δὲ ἐποχαὶ χειμῶνος καὶ θέρους διέφερον μεταξύ τῶν ὀλίγων πλέον τῶν ἐξι ὤρων★⁴.

70. Ἡ Ἀστρονομία τῆς Γ' χιλιετηρίδος π.Χ. Ἄλλ' ἐάν τὰ δύο φαινόμενα τῆς ἰσότητος θέρους – χειμῶνος καὶ τῆς ἰσημερίας εἰς τὸν Ταῦρον συνδυάζονται καὶ δύνανται νὰ τοποθετηθοῦν χρονικῶς περὶ τὸ 1600 π.Χ., ὁμως, προκειμένου μόνον περὶ τοῦ δευτέρου φαινομένου, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ παρατή-

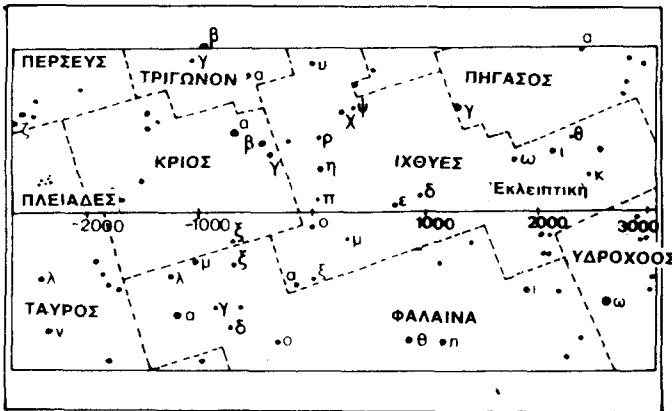
★⁴ Καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, εἰς τὴν παρατήρησίν του αὐτὴν, ὁ Κ. Χασάπης ἐσφαλμένως καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἡλικία τῶν Ὑμνων πρέπει νὰ ἀναχθῆ καὶ νὰ προσδιορισθῆ διὰ τῆς χρονικῆς περιόδου τῆς ἰσότητος τῶν ἐποχῶν Χειμῶνος – Θέρους πού ἀναφέρεται εἰς τοὺς Ὑμνους, ἀφοῦ εἶναι φανερόν ὅτι ἄλλην ἐποχὴν, πολὺ παλαιότεραν ἀσφαλῶς, ἐγένοντο αἱ παρατηρήσεις τῶν Ὀρφικῶν ἢ τῶν προορφικῶν παρατηρητῶν τοῦ Οὐρανοῦ, πού ἀναφέρονται εἰς τοὺς Ὑμνους καὶ εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ἀναμφισβητήτως νεωτέραν, διευτυπώθησαν μὲ ἀκρίβειαν καὶ κατεγράφησαν οἱ Ὑμνοι, καὶ συνεπῶς ἡ ἐποχὴ πού διευτυπώθησαν οἱ Ὑμνοι δὲν ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἀπόδειξιν, τὴν βάσιν, πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου πού ἐγράφησαν, οὔτε ἡ ἀναφερομένη εἰς τοὺς Ὑμνους διαπίστωση ἰσότητος τῶν ἐποχῶν, ἐγένετο φυσικὰ τὴν ἐποχὴν πού διευτυπώθησαν οἱ Ὑμνοι, ἀφοῦ ὄχι ἑκατοντάδες ἐτῶν, ἀλλὰ χιλιετηρίδων παρατηρήσεις θὰ ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ καταλήξουν εἰς ὠρισμένα συμπεράσματα οἱ παρατηρηταί.

Καὶ προσπαθεῖ νὰ διορθώσῃ τὴν αὐθαίρετον αὐτὴν χρονολόγησιν τῶν Ὑμνων εἰς τὸ 1600 π.Χ. ἀκολουθῶς ὁ Χασάπης (εἰς τὴν παράγραφον 70) ἀλλὰ καὶ πάλιν διστάζει νὰ καθορίσῃ ἐλευθέρως τὸν χρόνον παρατηρήσεων τῶν Ὀρφικῶν, περιοριζόμενος ἐντὸς τῆς Γ' χιλιετηρίδος, ἐνῶ αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ εἶχον ἀρχίσει καὶ πρὸ τῆς δεκάτης χιλιετηρίδος, ὅπως ὁ ἴδιος ἔχει ἀνεύρει, εἰς τὴν δευτέραν ἐξίσωσιν (βλέπε ἀνωτέρω παράγραφος 65) καὶ τὴν ὁποῖαν ἀπέρριψεν διότι δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀποδεχθῆ, νὰ τὴν προβάλλῃ, καὶ νὰ τὴν διακηρύξῃ, φοβούμενος τὴν ἀντίδρασιν τῶν ξένων δῆθεν ἐρευνητῶν καὶ εἰδικῶν, οἱ ὁποῖοι πράγματι ἐπεδίωξαν νὰ καταποντίσουν καὶ νὰ ἀποπνίξουν εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα, σχετικῶς μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Προϊστορίαν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἄλλως τε τοῦτο πλέον, ὄχι μόνον ἀπὸ τὰς διαπιστώσεις τοῦ Κ. Χασάπης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀνακαλύψεις τῶν Ἀρχαιολόγων, ὅπως ἀναφέρεται καὶ ἀνωτέρω ἐντὸς αὐτῶν τῶν κειμένων καὶ εἰς τὸ βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

ρησις τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἐγένετο διὰ πρώτην φοράν στὸν ΙΣΤ΄ ἢ ἔστω καὶ τὸν ΙΖ΄ π.Χ. αἰῶνα. Ὡς ἐλέχθη (παράγραφος 68) τὸ γ εὐρίσκετο εἰς τὸν Ταῦρον ἀπὸ τοῦ 3629 μέχρι καὶ τοῦ 1841 π.Χ. Αἱ Πλειάδες, πού συνιστοῦν, κατ' οὐσίαν, τὸ δυτικόν ἀκραῖον ὄριον τοῦ ἀστερισμοῦ, διεσχίζοντο ὑπὸ τοῦ κολούρου τῶν ἰσημεριῶν τὸ 1900 π.Χ. Τότε οὕτως συνέπιπτε μετὰ τοῦ ὠριαίου τοῦ

ἠ Ταυ (Mag 3,0), $\alpha = 3^h 45^m 24^s, 0$ (1965,0), $\Delta\alpha = +3^s, 5$. (15)

Συνεπῶς, τότε ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξη μία ἐποπτικὴ ἀντίληψις τῆς παρουσίας τοῦ ἡλίου εἰς τὸν Ταῦρον, κατὰ τὴν ἰσημεριαν, τὴν ὁποῖαν ἀντίληψιν, ἀντιθέτως, δέν θὰ ἤδύνατο νὰ δώσῃ ποτέ ἢ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους διαδρομὴ τοῦ ἡλίου διὰ τῆς κενῆς ἐκ λαμπρῶν ἀστέρων ἀνατολικῆς περιοχῆς τοῦ Κριοῦ. Μόνον δέ ἢ ἐποπτικὴ αὕτη ἀντίληψις τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου εἰς τὰς Πλειάδας τοῦλάχιστον. τοῦ Ταύρου, θὰ ἐδικαιολογεῖ καὶ τὴν ὄλως ἐξέχουσαν καὶ ἰδιάζουσαν θέσιν, τὴν ὁποῖαν κατέλαβεν ὁ Ταῦρος εἰς τὰς λατρευτικὰς ἐκδηλώσεις τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τὴν χρησιμοποίησίν του, ὡς συμβόλου τῆς ζωτικότητος καὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ζωῆς, ἀκόμη δέ καὶ ὡς ἐμβλήματος τῆς Μητρὸς - γῆς.

Σχῆμα 3: Μετάθεσις τοῦ ἑαρινοῦ ἰσημερινοῦ σημείου ἀπὸ τῆς γ΄ χιλιετηρίδος π.χ. κ.έ.

Ἐξ ἄλλου, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναπτυχθῇ ἀποτόμως περὶ τὰ μέσα τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. μία Ἀστρονομία, ὅπως αὕτη πού ἀποκαλύπτεται εἰς τοὺς Ὀρφικούς Ὕμνους. Διότι, αἱ ἀνευρισκόμενοι εἰς τοὺς Ὕμνους ἀστρονομικαὶ γνώσεις μαρτυροῦν, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτοῦν μίαν μακραίωνα καλλιέργειαν τῆς ἀστρονομικῆς παρατηρήσεως καί, πολὺ περισσότερο, μίαν μακροχρόνιον ἀνάπτυξιν τῆς θεωρητικῆς διερευνήσεως τῶν φαινομένων.

Ταύτην, τὴν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἀνάπτυξιν τῆς Ἀστρονομίας, ἀποκαλύπτει ὁ «Ταυρικὸς» ἡλιος⁶³. Ἀποκαλύπτει ὅτι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Γ΄ χιλιετηρίδος π.Χ., ὅταν ἢ

63. Ἡ ἐπιδιδομένη εἰς εἰδικὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς Σανσκριτικῆς γλώσσης Ἑλληνοαμερικανίς κ. Νέλλα Κούκ ἔθεσεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα τῶν Βεδικῶν ὕμνων (Βισνοῦ Πουράνα, Βιβλίον Ι, κεφάλαιον Γ', 6-12), ἀναφορικῶς πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὸν ταῦρον: «Δέκα πέντε ριπαὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἓνα «καστά», ἐνῶ 30 καστά συναποτελοῦν ἓνα «καλά» καὶ 30 καλά ἓνα «μουχουρτά»: τέλος 30 μουχουρτά ἢ στιγμαί, ὡς εἶδομεν, (παραπ. 58), συνιστῶσιν ἓν ἡμερονύκτιον. Ὁ μὴν διαιρεῖται εἰς δύο ἡμίση, «παξά», ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον, ἀπὸ τῆς νέας σεληνῆς μέχρι τῆς πανσελήνου καλεῖται «πουρβά», τὸ δ' ἕτερον «ἀπαρά». Ἐκαστον τῶν δύο παξά ὑποδιαιρεῖται εἰς 15 σεληνιακὰς ἡμέρας, τὰς καλουμένας «τιθί», αἱ ὁποῖαι

έαρινή ισημερία συνέβαιναν εις τὰς Πλειάδας καὶ τὰς Ἰγδάδας τοῦ Ταύρου⁶⁴, ἤρχισαν ἢ παρατήρησις τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος περὶ τὸ 1600 π.Χ. (ἴσως ὅμως καὶ πρό τοῦ 1600 π.Χ.), ὠδήγησεν εις τὴν ἀκμὴν τῶν Ὀρφικῶν καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῆς μεγάλης μορφῆς τοῦ Ὀρφέως, τὸν ὁποῖον δικαίως ἐτίμησαν, τόσοσιν πολὺ, οἱ Ἕλληνας ἀκολούθως, τοποθετήσαντες τὴν λύραν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐδίδαξεν ἐκεῖνος τὴν ἁρμονίαν τῶν ἐποχῶν, εις τὸν λαμπρότερον ἀστέρα τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου τοῦ οὐρανοῦ¹. (Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ὀρθότατα καὶ ἀκριβέστατα ὁ Κ. Χασιάης τοποθετεῖ τὸ θέμα τῆς χρονολογήσεως τῶν Ὀρφικῶν εις αὐτὸν τὸν χρόνον, εις τὸ κείμενον αὐτὸ καὶ συνεπῶς ἐσφαλμένως, ἢ μᾶλλον δι' ἄλλους λόγους, ὅπως ἐξηγῶ καὶ ἀνωτέρω παράγραφος, ³ παραμέρισεν, ἀπέρριψεν τὴν δευτέραν διαπίστωσιν του διὰ τὸ 11.865, π.Χ. ὅπως ἔχω ἐπισημάνει καὶ ὑποστηρίζω, εις τὴν παράγραφον αὐτὴν).

μετρῶνται ὡς 1η, 2α, 3η... 15η». Ἀλλὰ τὸ σύστημα τοῦτο, ὅσον ἀφορᾷ εις τὸν μῆνα, ὑπενθυμίζει τὰ λεχθέντα (παράγραφοι 39, 57) διὰ τὸν Ὀρφικὸν μῆνα, τὴν διαίρεσιν εις δύο ἡμίση, τὴν ἀριθμησιν τῶν ἡμερῶν κλπ. Τὸ ἴδιον βεδικὸν ἀπόσπασμα συνεχίζει: «Ἐξ ἡμῆνης ἀπαρτίζουσι «τό ἄγενα». Ὑπάρχουσι δύο ἄγενα» τὸ ἓνα εὐρίσκεται πρὸς νότον τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ τὸ ἕτερον πρὸς βορρᾶν αὐτοῦ. Τὰ δύο ἄγενα συναποτελοῦν ἓνα ἔτος, καλούμενον «βάρς». Εὐρίσκομεν λοιπὸν μίαν διαίρεσιν τοῦ ἔτους σχετιζομένην πρὸς τὸν ἰσημερινόν, πρὸς τὸ γ, ἀνάλογον πρὸς τὴν δηλουμένην διὰ τοῦ Ὀρφικοῦ ταύρου.

Τοῦτο ὅμως λαμβάνει ὄλως ἰδιαιτέραν σημασίαν, ἐάν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι πρὸς «τὸ βάρς» συνδέεται ἐτυμολογικῶς ἡ ἀρχαία Σανσκριτικὴ λέξις «βρισά» = ταῦρος, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ἡ νεωτέρα λέξις βρισάμπά = ταῦρος, τῆς ὁποίας, τέλος, τὸ ρηματικὸν θέμα βρίς, ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ παρέχειν τὴν ζωὴν, τὴν ζωικὴν δύναμιν. Ἀλλὰ τὴν σημασίαν ταύτην ἀνεύρομεν καὶ εις τὸν Ὀρφικὸν ταῦρον (παράγραφος 67). Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ἕτερα σημασία τοῦ βρισά = δροσίζειν, ἀνευρίσκεται εις τὴν χρησιμοποιουμένην εὐρύτητα παρ' Ὀμήρου («Ἰλιάς» ψ 598, «Ὀδύσσεια» Ν 245), ὡς καὶ παρ' Ἡσόδῳ ἀπαντωμένην (Θεογονία 83) λέξιν ἔρση = δρόσος, ἀλλὰ καὶ εις τὴν σημερινὴν λέξιν βροχὴ, αἱ ὁποῖαι ἔλκουσι τὴν ἀρχὴν των (προέρχονται) ἐκ τῆς ἰδίας Σανσκριτικῆς ρίζης.

Τέλος, αἱ εἰδικαὶ ἐρευναι τοῦ πρίγκηπος Πέτρου τῆς Ἑλλάδος εις Ἰνδιαν καὶ ἡ ὑπὸ τούτου ἀποκαλυφθεῖσα πλήρης ἀντιστοιχία μεταξὺ ταυρικῶν θυσιῶν εις τὴν Ἰνδιαν καὶ εις τὴν Ἑλλάδα ἀποδεικνύουσι, κατ' ἀναμφισβήτητον τρόπον, τὴν κοινὴν ἀρχὴν τοῦ ταυρικοῦ συμβολισμοῦ.

64. Ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως διεσώθη ὁ Ὀρφικὸς στίχος «Ταῦρος δράκοντος καὶ πατὴρ ταύρου δράκων» (Προτρεπτικός II 16, 1-2). Ἀλλ' οὗτος μίαν καὶ μόνην ἐρμηνείαν ἐπίδεχεται, ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποῖαν ὅταν τὸ γ εὐρίσκητο εις τὸν Ταῦρον, ὁ πολιτικὸς ἀσπὴρ εὐρίσκητο εις τὸν Δράκοντα. Πράγματι δέ, τοῦτο ἔλαβε χώραν τὸ 3000-2000 π.Χ., ὅταν ὁ πόλος εὐρέθῃ ἐγγύτατα τοῦ α Dra. Ἐκτοτε, ἀπεμακρύνετο σταθερῶς παντός λαμποῦ ἀστέρος, μέχρι τῶν τελευταίων αἰῶνων, ὅταν ἐπλησίασε καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη πλησιάζων τὸν α UMI (Σχῆμα 4).

*¹ Ὄθεν, συναγεται ἐκ πάντων τούτων, ὄλων δέ συσχετισμένων πρὸς τὴν κοινὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ταύρου εις τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰνδιαν, ὅτι ἡ ὄνομασία αὕτη εἰσήχθη πρὸ ἀμνημονευτῶν χρόνων καὶ μάλιστα τότε ὅταν πιθανώτατα οἱ Λαοὶ οὗτοι συνεβίουν πλησίον ἀλλήλων, εις τὸν αὐτὸν ἐκτεταμένον προϊστορικὸν γεωγραφικὸν χώρον, δηλαδὴ εις τὴν Αἰγιίδα καὶ β') ἢ ἑαρινὴ ἰσημερία συνετελεῖτο εις τὸν ἀστερισμὸν τούτον, δηλαδὴ κατὰ τὴν Γ' χιλιετηρίδα π.Χ. καὶ μέχρι τῶν μέσων τῆς Δ' (βλέπε σχετικῶς καὶ «Προϊστορίαν» Τόμου «ΕΛΛΑΣ» (μέρος Γ' καὶ «Εἰσαγωγή» Τόμου «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» πῶς καὶ κατὰ τὰς παναρχαίας Ἑλληνικὰς παραδόσεις ὅτε ὁ Διόνυσος ὅπως ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν κειμένων, εἶχε φθάσει ἀργότερον μέχρι τῶν Ἰνδιῶν ἡγούμενος στρατοῦ κ.τ.λ.).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Δύο γενικά συμπεράσματα προκύπτουν εκ τῆς παρούσης ἐρεύνης: Τό ἕνα ἀναφέρεται εἰς τήν Ἑλληνικήν Ἀστρονομίαν καί τό δεύτερον εἰς τήν Ἑλληνικήν ἱστορίαν.

Α΄ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Δέν εἶναι λοιπόν ὀρθόν καί ἀληθές ὁ,τι πιστεύεται μέχρι σήμερον ἀναφορικῶς πρὸς τήν Ἀστρονομίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Ἐκεῖνο δέ τό ὅποιον πιστεύεται ὑπό τοῦ Hoyle, ὁ ὁποῖος γράφει ἐνδεικτικῶς, ἀναφέρεται ἀρκετά σαφῶς: «Ἡ ἀνάπτυξις τῆς Ἀστρονομίας ἐν Ἑλλάδι καί ἐν Μεσοποταμίᾳ δέν εἶναι σύγχρονοι. Οἱ Μεσοποτάμιοι λαοί ἐσημείωσαν τήν ἀκμήν των εἰς τήν ἐπιστήμην ταύτην 500 ἔτη πρὸ τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ Ἑλληνική Ἀστρονομία πρὸ τοῦ 1000 π.Χ. ἦτο ὅλως διόλου ἀμελητέα, ἐνῶ εἰς τήν Βαβυλώνα τήν ἰδίαν ἐποχὴν εἶχε μίαν μεγάλην ἀνάπτυξιν, καί πρὸ τῶν Βαβυλωνίων, οἱ Σουμέριοι δυνατόν νά εἶχον ἕνα κεφάλαιον ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων, ἀρκούντως ἀνεπτυγμένον» (24,70)★¹. Καί ὁ Sartou προσθέτει: «Οἱ Ἕλληνες ἐκληρονόμησαν Αἰγυπτιακὰς ἰδέας, αἱ ὁποῖαι δέν μνημονεύονται. Ἡ προώθησις τήν ὁποῖαν ἐδέχθησαν ἐκ τῆς Βαβυλώνας ἦτο κατά πολὺ μεγαλυτέρα⁶⁵, ἀλλ' ἔλαβε

★¹ (Σημείωσις Ἰωάν. Δ. Πασιᾶ: Οἱ Σουμέριοι ἦσαν Πανάρχαιοι Κρήτες, βλέπε καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

65. «Ὁ Ἰππάρχος, λέγει ὁ Hoyle, ὠδηγήθη ἴσως εἰς τήν ἀνακάλυψιν τῆς μεταπτώσεως, διὰ τῆς συγκρίσεως τῶν ἰδικῶν του παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν ἡλιοστασιῶν, πρὸς ἀρχαιότερας, γενομένας ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων. Διότι θά ἦτο παράφρων, ἐάν ἀπέρριπτε ταῦτα, ὡς ἀνακριβεῖς, ὑποθέτων, ὅτι ὅσον ἀρχαιότεροι ἦσαν, τόσο ὀλιγώτερον θά ἦτο δυνατόν νά βασιοθῆ κανεῖς εἰς αὐτάς. Ὅθεν ἡ σύγκρισις των ἔδειξεν εἰς τόν Ἰππάρχον, ὅτι ἡ θέσις τοῦ ἡλίου εἰς τὰ ἡλιοστάσια εἶχε μεταβληθῆ σημαντικῶς, ἐντός 2000 ἐτῶν» (24,146). Καί ὁμως, πάντα ταῦτα δέν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ πραγματικά δεδομένα, τόσο διότι, ὡς ἐδείχθη (παραπ. 17), δέν ἐχρησιμοποιεῖτο ὁ ζωδιακός ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Μεσοποταμιῶν, ὅσον καί περισσότερο, διότι εἶναι γνωστό*, ὅτι ὁ Ἰππάρχος συνέκρινε τὰς παρατηρήσεις του πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποῖας ἐξετέλεσαν ὁ Ἀρίστουλλος καί ὁ Τιμόχαρις ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ στάχυος (α Vir) πρὸ 154 τότε ἐτῶν (45, 305).

* Ἀσφαλῶς οἱ Ἕλληνες ἐχρησιμοποίησαν παρατηρήσεις Βαβυλωνιακάς. Ὅ,τι ὁμως ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ἡλικία τῶν ληφθεισῶν παρατηρήσεων. Οὕτως, εἶναι βέβαιοι, ὅτι ὁ Πτολεμαῖος μετεχειρίσθη Χαλδαϊκὰς παρατηρήσεις, ἡ ἀρχαιότερα τῶν ὁποίων ἦτο τοῦ 27ου ἔτους (721 π.Χ.) τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος. «Ὁ Πτολεμαῖος ἐλυπεῖτο μάλιστα, λέγει ὁ Tatou, διότι δέν ἠδύνατο νά εὑρῆ εἰς τὰ Μεσοποταμιακά κείμενα ἀξιο-

χώραν πολύ βραδύτερον. Ὡς εἶναι δυνατόν νά κρίνωμεν, ἡ προομηρική Ἀστρονομία τῶν Ἑλλήνων ἦτο κατά πολύ, Αἰγυπτιακῆς προελεύσεως» (38, 118)★³.

Καί ὁμως! Οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι παρέχουν τās ἐπί τῆς ἐπιστήμης τοῦ οὐρανοῦ γνώσεις τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων τῆς Β΄ καί τῆς Γ΄ ἀκόμεν χιλιετηρίδος π.Χ. Ἀποδεικνύονται δέ αἱ γνώσεις αὐταὶ ὄχι μόνον ἀνεπτυγμένα καί ἀξιόλογοι, ἀλλά παρουσιάζουν καί τό στοιχεῖον μιᾶς βαθείας εἰσδύσεως εἰς τήν φύσιν τῶν φαινομένων τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ὁποία δέν ἀνεπύχθη ποτέ οὔτε ὑπό τῶν Βαβυλωνίων⁶⁶, ἀλλ' οὔτε καί ὑπό τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν.

λόγους ἐνδείξεις ἐπί τῶν πλανητῶν, κατώρθωσε δέ νά συντάξῃ πίνακας, ἀνερχομένου μόνον μέχρι τοῦ Η΄ π.Χ. αἰῶνος». Διά τοῦτο πληροφορίαί ὡς τοῦ Σιμπλικίου, κατά τās ὁποίας ὁ Καλλιθένης, ἀκολουθήσας τόν Ἀλέξανδρον συνέλεξε, μετὰ τήν κατάληψιν τῆς Βαβυλώνας (327 π.Χ.), καί ἀπέστειλεν εἰς τόν θεῖον τοῦ Ἀριστοτέλη παρατηρήσεις ἐκλειψέων, γενομένας ἐν Χαλδαίᾳ πρό 1900 ἐτῶν, εἶναι μιᾶ ὑπερβολή ὡς πρός τήν ἡλικίαν τῶν παρατηρήσεων. Τοῦτο συνάγεται σαφῶς καί ἐκ τῶν λεχθέντων εἰς τήν παραπομπήν 27, ἀλλ' ἐπί πλέον καί ἐκ τοῦ ὅτι, ὡς λέγει ὁ Talon, κατά γενικήν τακτικήν, οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἐπέδειξαν μίαν τάσιν ὑπερεκτιμήσεως τῆς ἰκανότητος τῶν Μεσοποταμίων ἀστρονόμων, χωρίς μάλιστα νά ὑπαινίσσωνται κἀν τās θεωρητικάς (πτωχάς καί ἐσφαλμένας) ἀντιλήψεις των, ὡς πρός τό Σύμπαν. Μόνον ὁ Πλίνιος, περισσότερο ἢ ὁ Γέμιος καί ὁ Πτολεμαῖος, ὠμίλησε (Historia Naturalis VII 57) διά τούς «πλουσίους θησαυρούς τῆς Μεσοποταμιακῆς ἀστρονομίας», χωρίς ὁμως νά περιπίπτῃ εἰς τās κατά παράδοσιν ὑπερβολάς.

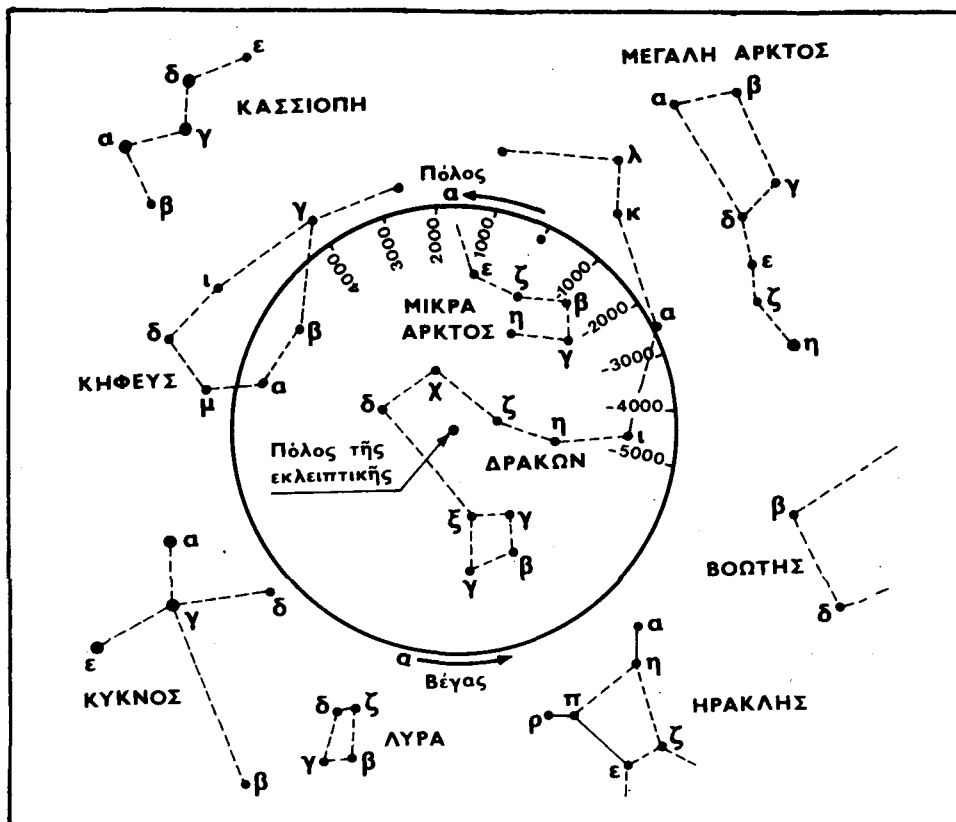
Οἱ Χαλδαῖοι διετείνοντο, ὅτι διετήρουν παρατηρήσεις 470.000 ἐτῶν (3,90). Ὡς λέγει ὁ Dugant ἀνευρέθη πράγματι εἰς τήν Οὐρ καί εἰς βάθος σημαντικόν στρώμα ἀργίλλου καί ἄμμου, πάχους 2,5 μ., τό ὁποῖον μαρτυρεῖ μίαν καταστροφικήν πλυμύραν (τόν κατακλυσμόν), κάτωθεν δέ τοῦ στρώματος τούτου διεπιστώθη ἡ παρουσία λειψάνων προκατακλυσμιαίου πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς εἶναι ὁ περιγραφεῖς ὑπό τῶν μετέπειτα Μεσοποταμίων ὡς «χρυσοῦς αἰών». Οἱ ἱερεῖς κατέστρωσαν βραδύτερον πίνακας τῶν προκατακλυσμιαίων δυναστειῶν, χρονολογουμένων ἀπό 43-2.000 ἐτῶν (20,133-134). Ἀλλά διά τόν χρυσοῦν αἰῶνα κάμνει λόγον καί ὁ Ἡσίοδος, (Ἔργα καί Ἡμέραι), ἀσχετῶς ἐάν τό Ἑλληνικόν (Ὀρφικόν) ἱερατεῖον δέν κατέστρωσε παρομοίους πίνακας δυναστειῶν καί δέν διίσχυρισθη, ὅτι ἐγένοντο ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις πρό ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι★².

Ὡπως λέγει ὁ Sarton, τό ὅτι μερικοὶ Ἕλληνες, ὅπως ὁ Γέμιος, ὁ Ὑφικλής, ὁ Διόδωρος Σικελιώτης καί ἄλλοι, ἔλαβον ἀπό τήν Μεσοποταμίαν, δηλαδή ἀνεφέρθησαν εἰς τās κατακτήσεις τῶν Βαβυλωνίων, τοῦτο δέν δύναται νά ληθῆ ὑπ' ὄψιν, διότι αἱ πληροφορίες αὐταὶ ἦσαν μεταγενέστεραι καί ἐγένιναν γνωσταί, ἀφοῦ εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἡ Ἑλληνική Ἀστρονομία. Δυνάμεθα συνεπῶς νά εἰπῶμεν, ὅτι ἐπιστημονική ἀστρονομία ἦτο μόνον ἡ Ἑλληνική καί, ἴσως, ἡ μετέπειτα Ἀστρονομία τῶν Χαλδαίων καί Βαβυλωνίων (38, 118, 120).

★² Ὡπως ἀποδεικνύεται εἰς τήν «Προϊστορίαν» τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ» Γ΄ μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀναφερόμεναι καί ἀπό τόν Κ. Χασάπην πληροφορίες περί καταστροφῶν ἀπό κατακλυσμόν εἰς τήν Μεσοποταμίαν, πού περιγράφονται καί εἰς τὰ κεφάλαια VI, VII καί VIII τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς κατακλυσμός τοῦ Νῶε, εἶναι μυθεύματα, προερχόμενα ἀπό τό ἔπος τοῦ Γκιλγκαμές καί τήν περιγραφήν τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε, πληροφορίες πού ἀποδεικνύονται ἀσύστατοι εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», ὅπου ἐκτίθενται λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν διαφόρων ξένων ἀρχαιολόγων καί κυρίως τοῦ Γούλεῦ εἰς τήν Οὐρ.

★³ Ἐμφανεστάτες καί ἀδιάσειστες ἀποδείξεις καί τῶν συγχρόνων τῶν σημερινῶν ἐπιστημόνων, διά τήν συνεχιζομένην προσπάθειαν τῶν ξένων, νά μειώσουν ὀπωσδήποτε τήν ἀξίαν καί τήν σημασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, εἰς τήν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ καί διά τήν ἐπίμονον προσπάθειάν των πρός παραποίησην καί διαστροφήν τῶν δεδομένων καί ἀποδείξεων περί τῆς καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

66. Ἡ Βαβυλωνιακή ἀστρονομία, λέγει ὁ Abetti, εὑρίσκεται οὐσιωδῶς εἰς κατωτέραν βαθμίδα τῆς Ἑλληνικῆς ἀστρονομίας (1, 17), ὁ δέ Dreyer προσθέτει: «εἶναι δυνατόν νά

Σχήμα 4: Διαδοχικοί θέσεις του Β. Πόλου. Του Ουρανού από του 5.000 π.Χ. κ.έ.

“Όπως λέγει πάλιν ο Hoyle, συγκρίνουν την αστρονομίαν της κλασικής Ελλάδος (ΣΤ΄ - Α΄ αιών π.Χ.), προς την Βαβυλωνιακήν: «Οι Βαβυλώνιοι επέτύγχανον αστρονομικάς διατυπώσεις διά τήν πρόβλεψιν μελλοντικών θέσεων των πλανητών. Οι Έλληνες είχαν διαφορετικήν μέθοδον. Έφαντάζοντο τας κινήσεις των ουρανίων σωμάτων υπό τας προϋποθέσεις ενός γεωμετρικού σχε-

λεχθή, ότι η αστρονομία εξεκίνησεν από τους Βαβυλωνίους, άλλ' η κοσμολογία, ανεξαρτητος της μυθολογίας, προέρχεται εξ Ελλάδος» (19, Εισαγωγή). Ο Tatou επιλέγει: «Τόσον η Βαβυλωνιακή κοσμολογία όσον και η αρχαιότερα Σουμεριακή, δέν είχαν κατορθώσει να υπερβούν τό επίπεδο των μύθων. Δέν υπάρχουν εις τήν Μεσοποταμιακήν κοσμολογίαν συστήματα, όπως εκείνα της Ιωνίας. Διά τους λαούς τούτους η κινήσεις των πλανητών και η περιγραφή του ουρανού απέτέλουν ζητήματα δευτερευόντα» (43, 127).

Αλλά και ως προς τους άλλους λαούς, ό μέν Doig λέγει: «Η αστρονομία των Ινδών, εις τους μεταγενεστέρους χρόνους, έχει δεχθή τήν επίδρασιν των Έλληνικών ιδεών» (18,28) ό δέ Abeili προσθέτει: «γενικώς μεταξύ των Φοινίκων δέν ανεπτύχθησαν αστρονομικά διερευνησεις» (1, 22), ένω ο Tatou επιλέγει: «γενικώς η συμβολή των Φοινίκων υπήρξε πολύ μικρά» (43, 141). Τέλος ό Sartou προσθέτει: «Η επιστημονική αστρονομία, διά της οποίας νοούμεν ένα σύστημα λογικών εξηγήσεων των κινήσεων των ουρανίων σωμάτων, όφειλει όλίγα εις τους πρώτους Βαβυλωνίους και τους Αιγυπτίους. Η επιθυμία διά τιαύτας έρμηνείας φαίνεται χαρακτηριστικώς Έλληνική και η έπεξεργασία των έρμηνειών άπησχόλησε τό Έλληνικόν πνεύμα επί πολλούς αιώνας» (38, 118-120).

δίου, πρὸς τὸ ὅποιον συνέκρινον τὰ ἐξαγόμενα τῆς παρατηρήσεως καὶ τὸ σχέδιον ἐπεκυροῦτο ἢ ἀπερρίπτετο, ἀντικαθιστάμενον ὑπὸ βελτιωμένης γεωμετρικῆς εἰκόνας.

Ἐν ἰσχυρῶς συνεπῶς βασικῇ διαφορᾷ μεθόδων. Εἰς τοὺς Βαβυλωνίους ἦτο ἀδιάφορον ποῦ εὐρίσκοντο οἱ πλανῆται καὶ οἱ ἀστέρες, ὅταν ἔδωον ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐάν ἐξηκολούθουν τὴν κίνησιν των κάτωθεν τῆς γῆς, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀνατολήν των. Δὲν δύναται ὁμως νὰ καταλήξῃ κανεὶς εἰς μίαν γεωμετρικὴν ἀπεικόνισιν, ἂν δὲν δύναται νὰ ἀπαντήσῃ: ποῦ εὐρίσκονται οἱ ἀστέρες καὶ οἱ πλανῆται καὶ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ ὀρίζοντος» (25, 77).

Τοῦτο ὁμως δὲν τὸ ἔκαμνον οἱ Ἕλληνες μόνον εἰς τὴν κλασσικὴν ἐποχὴν. Ἦρχισαν νὰ τὸ κάμνουν 1000 καὶ πλέον ἔτη πρὸ τοῦ ΣΤ΄ αἰῶνος, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ Ὀρφικοὶ Ὕμνοι. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀνεκάλυψαν τότε καὶ τὴν περὶ ἄξονα κίνησιν τῆς γῆς καὶ τὴν περὶ τὸν ἄξονα τῆς γῆς κίνησιν τῆς οὐράνιου σφαίρας τὸν ἡλιοκεντρισμόν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔλξιν τοῦ ἡλίου πρὸ παντός δὲ τὸν φυσικὸν νόμον, ὁ ὁποῖος διέπει τὰ πάντα. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ ἐνδιαφέρθησαν ὀλιγώτερον τῶν Μεσοποταμίων εἰς τὴν ἀναζήτησιν ἀστρολογικῶν ἐπιπεπραγμένων καὶ περισσώτερον ἐκείνων ἐμελέτησαν τὴν φύσιν τῶν ἀστρῶν. Οὕτως, ἐπέτυχον νὰ διαισθανθοῦν χωρὶς φασματοσκόπιον, ὅτι οἱ ἀπλανεῖς εἶναι «πυρόεντες», ὅτι ἡ σελήνη ἔχει ὄρη, καὶ ὅτι οἱ διάπροντες εἶναι «ἠεροπλάγκτοι». Διὰ τοῦτο ἐπεσήμαναν τὴν ἰσημερινὰν τοῦ Ταύρου τῶν ἐποχῶν χειμῶνος καὶ θέρους, τὴν διάφορον κλίσιν τῶν ἀκτίνων εἰς τὰς ζώνας τῆς γῆς καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν τόσον ἐπιτυχήν συσχέτισιν τῆς ἀρμονίας τῶν ἤχων καὶ τοῦ ὕψους αὐτῶν, πρὸς τὴν ἔντασιν τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας καὶ τὴν ἀρμονίαν ἐναλλαγῆς τῶν ἐποχῶν.

Πέραν ὁμως τοῦ «γεωμετρικοῦ σχεδίου» οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ θαύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦν καὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Πλάτωνος διὰ τὴν στασιμότητα τῶν ἄλλων λαῶν καὶ τὴν ἀξιοποίησιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὄχι μόνον τῶν ἰδικῶν των παρατηρήσεων, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων, τὰς ὁποίας τυχόν ἐδανείσθησαν παρὰ τῶν Βαβυλωνίων ἢ τῶν Αἰγυπτίων. Γράφει λοιπὸν ὁ Πλάτων: «Ὁ,τι περ ἂν Ἕλληνες βαρβάρων παραλάβωσι, κάλλιον τοῦτο εἰς τέλος ἀπεργάζονται» (Ὁ,τιδῆποτε οἱ Ἕλληνες παραλάβουν ἐκ τῶν βαρβάρων - τῶν ξένων δηλαδὴ λαῶν - τὸ καθιστοῦν καλύτερον).

διότι

«πολλὴ δ' ἐλπίς ἅμα καὶ καλὴ κάλλιον καὶ δικαιότερον ὄντως τῆς ἐκ τῶν βαρβάρων ἐλθοῦσης φήμης τε ἅμα καὶ θεραπείας πάντων τούτων τῶν θεῶν ἐπιμελήσασθαι τοὺς Ἕλληνας, παιδείαις τε καὶ ἐκ Δελφῶν μαντείαις χρωμένους καὶ πάσῃ τῇ κατὰ νόμον θεραπείᾳ» (πολλὴ ἐλπίδα συνάμα καὶ καλὴ εἶναι καλλίτερο καὶ δικαιότερο πρᾶγμα στὰ ἀλήθεια ἀπὸ τῆ φήμη (δόξα) ποῦ προήλθε στοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τοὺς βαρβάρους συγχρόνως καὶ θὰ φροντίσουν τῇ λατρείᾳ ὄλων αὐτῶν τῶν θεῶν οἱ Ἕλληνες, χρησιμοποιώντας τὴν παιδευτικὴν τοὺς ἰκανότητα καὶ τοὺς χρησμούς τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν καὶ κάθε φροντίδα ποῦ προβλέπει ὁ νόμος).

«Ἐπινομίς» (987e-988a)

Οἱ Ἕλληνες διέθετον μίαν διαισθητικὴν καὶ διεισδυτικὴν δύναμιν. Εἰς αὐτὴν ὀφείλονται οἱ βαθυστόχαστοι στίχοι τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ συμπύκνωσις, ἀλλὰ καὶ ἡ σαφήνεια τῆς ἐπιστημονικοφιλοσοφικῆς σκέψεως, ἀμιλλῶνται ὄχι μόνον πρὸς τὴν γλαφυρότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν λυρικότητα τοῦ ποιητικοῦ στίχου.

Β΄ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τό δεύτερον συμπέρασμα αναφέρεται εις τήν Ἑλληνικήν Ἱστορίαν. Οἱ ἱστοριοδίφαι καθὼς καὶ οἱ χρονολόγοι τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἐτοποθέτησαν τήν ἀρχήν αὐτῆς περί τούς πρώτους αἰῶνας τῆς Α΄ π.Χ. χιλιετηρίδος. Τελευταίως, καθὼς ἐπεκτείνονται αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ καὶ τὰ εὐρήματα πληθύνονται, μετὰ τήν ἀνεύρεσιν δὲ καὶ τῆς κλειδὸς τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β΄ ὑπὸ τοῦ Ventris, τὸ 1952, ἤρχισε νά γίνεται λόγος ὑπὸ τῶν ξένων ἀλλὰ μέ πολλοὺς δισταγμούς, διὰ μίαν προώθησιν τῆς ἀρχῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας μόλις κατὰ 400 ἔτη παλαιότερον τῆς μέχρι σήμερον (1970) παραδεδεγμένης⁶⁷. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰ εὐρήματα τοῦ Μυκηναϊκοῦ καὶ Μινωικοῦ πολιτισμοῦ, γενικώτερον δὲ τοῦ καλουμένου «Αἰγαίου χώρου», ὑπάρχει πάντοτε ἡ φανερά ἐπιφύλαξις τῶν ξένων ὅτι ταῦτα εἶναι ἐπιτεύγματα ἀγνώστων «προελληνικῶν» φύλων, πιθανῶς ἀσχέτων πρὸς τούς μετέπειτα ἐμφανισθέντας Ἕλληνας (καὶ οἱ ὅποιοι θὰ κατῆλθον ἀπὸ τόν... παγωμένον τότε βορρᾶν, διὰ νά διδάξουν τούς Ἕλληνας πολιτισμόν - ἀφοῦ ἀκόμη δὲν ἐντρέπονται ὅσοι ὑποστηρίζουν τὰ ἀνωτέρω!...)★¹

67. Ὁμολογουμένως καταπλήττει - γράφει ὁ ἀείμνηστος Χασάπης - ἡ συνεχιζομένη τοιαύτη φειδωλότης ἐάν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν:

1) Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1963 γενομένη μερικὴ ἀποκρυπτογράφησις τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Α΄ καὶ τοῦ δίσκου τῆς Φαιστοῦ ὑπὸ τοῦ καθηγ. Vladimir Georgien, τῶν ἀναγομένων εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. καὶ ἡ διαπίστωσις, ὅτι ἡ μία τῶν δύο γλωσσῶν των εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ, χρησιμοποιοῦμένη ὅπως ὅποτε κατὰ τὸ 1500 π.Χ.

2) Αἱ μετρήσεις διὰ τοῦ (ἀνθρακὸς 14) C¹⁴, αἱ γινόμεναι ὑπὸ τοῦ Cote Östlund, αἱ ὁποῖαι ἐδείξαν ὅτι χρονολογημένα εὐρήματα ἀνασκαφῶν εἰς Κύπρον ἀνάγονται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ΣΤ΄ χιλιετηρίδος π.Χ., ἀντὶ τῆς Δ΄, ὅπως ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων μέχρι σήμερον καὶ

3) Αἱ πρόσφατοι (1964) μετρήσεις διὰ τοῦ C¹⁴ τῶν εὐρημάτων τῆς Νέας Νικομηδείας, εἰς Μακεδονίαν, αἱ ὁποῖαι δεικνύουν ὅτι ταῦτα ἀνάγονται εἰς τήν Ζ΄ χιλιετηρίδα π.Χ. Μεταξὺ τῶν ἐν λόγῳ εὐρημάτων ὑπάρχουν 2000 περίπου ἀπανθρακωμένοι σπόροι, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι οἱ μακρινοὶ ἐκεῖνοι πρόγονοι ἡμῶν ἐγνώριζον νά καλλιεργοῦν τήν γῆν εἶχον λοιπὸν ἕνα προηγμένον πολιτισμόν.

Εἶναι συνεπῶς ἀντιφατικαὶ αἱ δύο θέσεις: ὁ μὲν Ἑλληνικὸς χώρος νά κατοικῆται ὑπὸ γεωργῶν τήν Ζ΄ χιλιετηρίδα, ἀπόδειξιν τήν ὁποίαν ἀρνοῦνται οἱ ξένοι ἐπιμόνως, αἱ δὲ Ἑλληνικαὶ παραδόσεις, περὶ τῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, πού ἀναφέρονται ὅτι συνέβησαν κατὰ τήν Β΄ χιλιετηρίδα, νά τίθενται ἐν ἀμφιβόλῳ, ἔστω καὶ ἐάν αὐταὶ ἀναφέρωνται εἰς γεγονότα πολεμικά, πολιτιστικά, θρησκευτικά καὶ κοινωνικά ἐν γένει, ἔστω καὶ ἐάν εἰς πάντα ταῦτα κατονομάζωνται ἑκατοντάδες πρωτοστατησάντων Ἑλλήνων. Ἀποτελεῖ δὲ, τὸ ὀλιγότερον, ἀδικίαν πρὸς τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, τὸ ὅτι λογίζονται ὡς μυθικὰ κατασκευάσματα καὶ προϊόντα φαντασίας τῶν μεταγενεστέρων Ἑλλήνων τὰ ἱστορηθέντα εἰς τὰς γραπτὰς παραδόσεις, ὅταν μάλιστα ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη, μόνον ἐξ αὐτῶν, τῶν δῆθεν «μυθεμάτων», ὀδηγεῖται καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὸ φῶς τὰ κατασκευάσματα τῶν προγόνων μας, εἰς τὰς θέσεις ἀκριβῶς ἐκείνας, πού ἡ παράδοσις ὑποδεικνύει καὶ ἀναφέρει.

★¹ Σημειωτέον ὅτι ὁ Κ. Χασάπης γράφων τὰ ἀνωτέρω δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὰς τελευταίας διαπιστώσεις τῶν ἀρχαιολόγων ἀπὸ τὸ σπήλαιον Πετραλώνων τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπὸ τὸ σπήλαιον Φράχθι τῆς Ἑρμιονίδος, ἀπὸ τὸ Ἀσπροχάλικο τοῦ Λούρου κ.τ.λ. (βλέπε σχετικῶς καὶ προϊστορίαν τοῦ Γ΄ μέρους τοῦ τόμου «ΕΛΛΑΣ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καὶ βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς χώρος κατωκεῖτο συνεχῶς καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀνθρώπων (Αἰγαῖοι - Ἀρχαιοέλληνες) πρὸ τοῦ 100.000 καὶ μάλιστα καὶ ἀπὸ τὸ 800.000 π.Χ. ὅπως ἀνεκοίνωσε τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου (1981) ὁ ἀνθρωπολόγος Ἄρ. Πουλιανός, βάσει δύο νέων ἀνθρωπίνων σκελετῶν πού ἀνεῦρεν εἰς τὸ σπήλαιον Πετράλωνα τῆς Χαλκιδικῆς, καὶ οὔτε φυσικὰ εἶχεν ὑπ' ὄψιν του καὶ τὰ μυθεύματα περὶ κατακλισμοῦ εἰς τήν Μεσοποταμίαν

Ἡ παρούσα μελέτη ἔρχεται νά δείξη ὅτι καί οἱ χρονολογικοὶ οὔτοι προσδιορισμοὶ δέν εἶναι τελειῶς ἀκριβεῖς· καί αἱ περί ἀγνώστων Προελλήνων καί Αἰγαιῶν θεωρίαι ἀφίστανται τῆς ἀληθείας. Διότι, τὰ διασωθέντα Ὀρφικά κείμενα, γνήσια δημιουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀναφέρουν οὐράνια φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπουν τήν ἐφαρμογὴν τῆς ἀστρονομικῆς μεθόδου χρονολογήσεως. Εἶναι δέ ἡ μέθοδος αὕτη καί ἀντικειμενική, ἀλλά καί τὰ συμπεράσματα τῆς ἀκριβέστερα πολλῶν ἄλλων μεθόδων, χρησιμοποιουμένων κυρίως ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογίας. Καί ἡ μέθοδος αὕτη ἐφαρμοσθεῖσα ἐνταῦθα, προωθεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐν γένει φυλῆς εἰς τὸ ἀπώτερον παρελθόν.

Ἐρχεται ἐπὶ πλέον νά ἀποδείξη ἡ γενομένη ἐρευνα ὅτι δέν ἀποτελεῖ πάντοτε ἀσφαλές κριτήριον χρονολογήσεως τῶν ἀρχαίων κειμένων ἡ γλῶσσα, εἰς τὴν ὁποῖαν ταῦτα ἔχουν γραφῆ καί αἱ ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὰ κείμενα δέν εἶναι ὑποχρεωτικῶς ὁμόχρονοι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ διάλεκτος εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγράφησαν ταῦτα. Οὐδεὶς βεβαίως δύναται νά ἀμφιβάλλῃ ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ Ὕμνοι περιουσιελέγησαν, τὸ πρῶτον, περί τὸν ΣΤ' π.Χ. αἰῶνα, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰππάρχου (520 π.Χ.), ἀλλά καί οὐδεὶς δύναται νά ἀμφισβητήσῃ πλῆρον, ὅτι οὔτοι διετυπώθησαν παλαιότερον. Ἡμεῖς ἀπεβλέψαμεν εἰς τὸ νά καθορίσωμεν τὴν ἡλικίαν τῶν εἶναι δέ ἡ ἡλικία τῶν καὶ ἡλικία τῶν φαινομένων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται, ἀλλά καί ἡ ἡλικία τῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας περιέχουν. Καί ἐάν αἱ ἰδέαι τῶν Ὕμνων δίδουν ἐναργῆ καθαρὰν ἀντίληψιν τοῦ ὑψηλοῦ βαθμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον προήχθη ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς τῶν παναρχαίων ἐκείνων Ἑλλήνων, ἡ χρονολογήσις τῶν ἰδεῶν προσδιορίζει τοὺς χρόνους ἀναπτύξεως τοῦ πνευματικοῦ τούτου πολιτισμοῦ, ἀλλά καί τοὺς χρόνους εἰς τοὺς ὁποίους ἀνάγονται αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Εἰς τοῦτο, ὄχι δευτερευόντως, καί ἀποβλέψαμεν: Νά δεῖξωμεν τὸν ἀληθῆ πνευματικὸν πολιτισμὸν τῶν μακρυνῶν Ἑλλήνων προγόνων μας καί νά ἀποκαταστήσωμεν τούτους εἰς τὴν πατρίδα τῶν, τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπ' ἀρκετὸν τοὺς ἐξετόπισαν οἱ δῆθεν «Προέλληνες» τοῦ παρελθόντος πού ἐφευρέθησαν ἀπὸ τοὺς ξένους συγγραφεῖς καί οἱ δῆθεν «φιλέλληνες» ἐρευνηταὶ τοῦ παρόντος*²

Κ. ΣΤ. ΧΑΣΑΠΗΣ

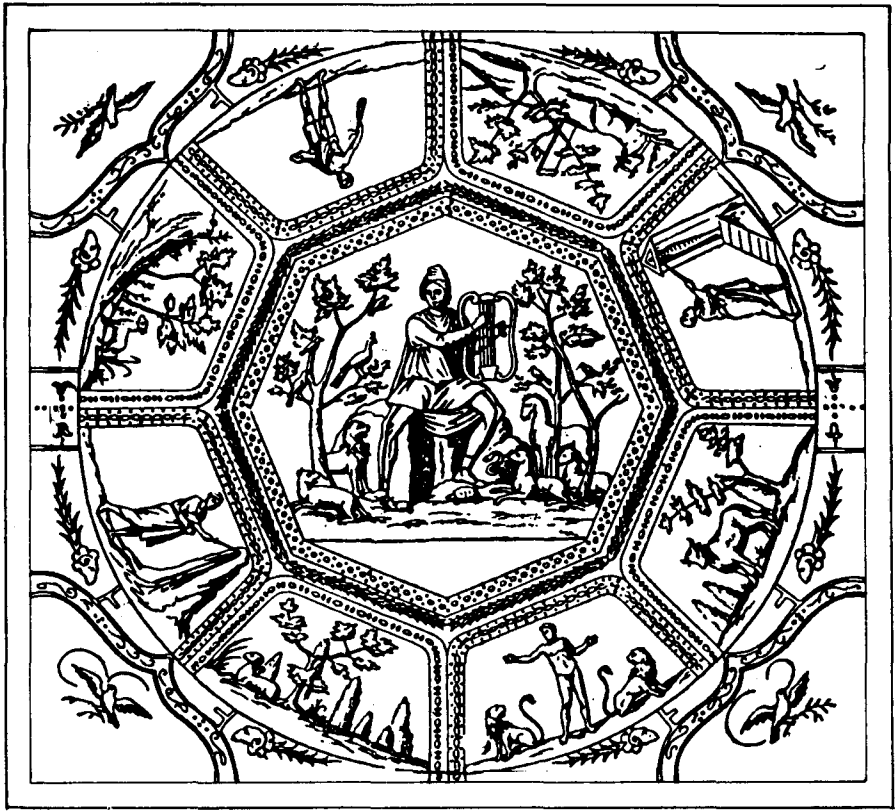
(τοῦ Νῶε) πού ἀποκαλύπτονται βάσει τῶν τελευταίων ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων, πού περιέχονται εἰς τὸ κεφάλαιον «Προϊστορία» τοῦ Γ' μέρους τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ» καί εἰς τὸ βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

*² Ἄξιος ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης εἶναι ὁ ἀείμνηστος συνεργάτης μου Κ. ΣΤ. Χασάπης, μέ τὴν μελέτην του αὐτὴν, ἡ ὁποία μού ἐπέτρεψε χρησιμοποιῶν τὰ στοιχεῖα πού περιέχονται ἐν συνδυασμῷ μέ τὰς ἐργασίας τῆς Ἐνρ. Μέρτζ, τοῦ Εὐαγ. Σταμάτη καί τῶν ἄλλων ἐρευνητῶν Ἀρχαιολόγων πού ἀναφέρω, νά προβάλλω κατὰ τρόπον ἀδιάβλητον καὶ ἀδιάσειστον πλῆρον τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀλήθειαν τὴν ὁποῖαν, διαφοροτρόπως κατεπολέμησαν καί προσπάθησαν νά ἀποπνίξουν οἱ ξένοι δῆθεν φίλοι μας διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἀλλά καί τῆς νεωτέρας, ἐποχῆς, μέ τὴν ἀχαρακτήριστον δυστυχῶς ἀνοχὴν τῶν Πολιτικῶν καί πνευματικῶν ἡγετῶν τοῦ τόπου μας, ὅπως ἀποδεικνύεται καί εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον μου, ἀλλά καί εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Διότι, ὅταν ὅλοι οἱ ἀρμόδιοι πολιτικοὶ καί πνευματικοὶ ἡγέται αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὅπως ἔχει ἀποδειχθεῖ ἀπὸ τὴν διαπιστωθεῖσαν ἐξ αὐτῶν τῶν κειμένων ἀδράνειάν τους, μέ τὴν οὐράν ὑπὸ τὰ σέλη, ἔτρεμον τοὺς ξένους, πού ἐδυσφημίζον καί δυσφημίζον καί διέσυρον καί διασύρουν τὴν Ἑλλάδα καί σήμερον ἀκόμη (1984) καί ἀπέφευγον καί ἀποφεύγουν καί σήμερον τὸ καθῆκον τους, δηλαδὴ τὴν ὑπεράσπισιν, τὴν ἐξυπηρέτησιν καί

τήν προβολήν τῶν δικαίων τῆς φυλῆς, τοῦ ἔθνους διὰ τήν ἐπιτέλειον τοῦ ὁποίου ἐμισθοδοτοῦντο καί μισθοδοτοῦνται καί ἐνισχύονται ποικιλοτρόπως ἀπό τό δημόσιον Ταμεῖον, ὑπό τοῦ Κράτους, ἀπό τόν ἀπληροφόρητον καί συνεχῶς ἐμπαιζόμενον ἀτυχῆ αὐτόν Λαόν, ὁ Κ. Χασάπης μέ τιτανικήν, θά ἐλέγομεν, δύναμιν προθέσεως, καί ἀφοσίωσιν εἰς τόν σκοπόν του ἐπισημαίνει καί ἀποκαλύπτει, παρά τās ὠρισμένας ἀμφιβολίας ἢ δισταγμούς, πού παρουσιάζει εἰς κάποια σημεία τό ἔξοχον καί σημαντικόν αὐτό ἔργον του, τās σκοτεινάς, δολίας συστηματικάς καί ἐπιμόνους ἀνθελληνικάς προσπάθειάς τῶν ξένων κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἀποδεικνύει καί ἡ μελέτη του.

Χωρίς ὑπερβολήν σνεπεῶς ὁ Κ. Χασάπης ὑπήρξε καί εἶναι ὁ ἀναμφισβήτητος θαρραλέος ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος μέ τόν δαυλόν τῶν ἀσύγκριτων καί Ἑθνοφελῶν διαπιστώσεων του ὑψωμένον, καταυγάζει τήν παρ' αὐτοῦ διανοιχθεῖσαν εὐρυτάτην λεωφόρον τοῦ παρελθόντος ἀπό τήν ὁποίαν ἐξεκίνησεν, ἐβάδιζεν καί θά βαδίζει καί εἰς τό μέλλον, παρά τās φανεράς καί σήμερον ἀντιδράσεις τῶν ξένων ἐχθρῶν καί δῆθεν φίλων της, ἀλλά καί τῶν ἀφρόνων ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν καί ὑπονομευτῶν της, μέ τήν ἐπιδιωκομένην κυρίως ἐκβαρβάρωσιν καί δολοφονίαν τῆς γλώσσας μας, ἡ αἰωνία καί ἀκατάβλητος αὐτή φυλή, τό ἔθνος τῶν Ἑλλήνων...

Δύο εικόνες προερχόμενες από Χριστιανικές κατακόμβες. Ἡ ἄνω παρουσιάζει τὸν Χριστὸν νὰ παίξει –ὅπως ὁ Ὀρφεύς– λύραν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὁποίας ἐξημερώνονται τὰ ζῶα. Ἡ δὲ κάτω ἐμφανίζει τὸν Ὀρφέα ὡς καλὸν ποιμένα. Αἱ εἰκόνες αὐταὶ ἀποδεικνύουν τὴν μεγίστην ἐπίδρασιν πού εἶχον αἱ θεωρίαι τῶν Ὀρφικῶν καὶ ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ

Παραθέτομεν επίσης κατωτέρω τά συμπεράσματα τῶν Ἀστρονομικῶν διαπιστώσεων τοῦ Κ. Στ. Χασάπη ἐπί τῶν Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» εἰς τήν Ἀγγλικήν γλῶσσαν, πρὸς χρῆσιν τῶν ξένων, πού ἀγνοοῦν τήν Ἑλληνικήν γλῶσσαν.

SUMMARY

A. «The Orphic Hymns give us information on the Astronomical knowledge of the Greeks during but also and before the 2nd Millennium B.C. Because, from the line

μίξας χειμῶνος θέρεος τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν (34,21),¹

it results that the hymns have been formulated when the seasons winter and summer had an equal duration, that is, round 1366 B.C. On the other hand, it is proved, that line

ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα λεόντων (27, 3)
and line

ἦ λίς ταυροφόνος ἱερότροχον ἄρμα τιταίνει (14,2)

refer to the spring equinox and to the summer solstice, when these were taking place (respectively) in the Taurus and the Leon, up to 1841 B.C.

As during the years 1841-1366 B.C.

1) the seasons summer and winter were practically equal, not differing more than 13 hours and

2) the point γ passed through regions without brilliant stars, so that practically it entered in Aries in 1382 B.C., when it reached the hour circle of δ Ari (Mag. 4,5).

It is concluded, that the Orphic Hymns have been formulated between 1841 and 1382 B.C. and most probably in the years round the middle of the period, that is, the 17th century B.C., when first γ had not yet reached the weak stars of

the Aries and second the seasons winter and summer differed just more than 6 hours.

1. The numbers within brackets denote the first one the hymn and second the relative line there of.

B. The Greeks in the Orphic times had conceived the heliocentric idea, and it was from them that it was later borrowed by Pythagoreans and Aristarchus.

Indeed, they were aware of the sphericity and the rotation of the earth, because, it is proved, that the term «πόλος» which one meets in the lines:

**πάντα πόλον ἀρμόζεις (34, 16-17) and
πάντα πόλον κιννάς (34, 19).**

means the globe, of which they also determined the zones: torrid («ἔμπυρον»), temperate («μεσηγεῖς») and frigid («ψυχράς»). This is derived from the extract:

**χωρίς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἔδος, ἢ μέσος ἄξων
ἡελίου τρέπεται ποτινεύμενος, οὔτε τι λίην
ψυχρός ὑπέρ κεφαλῆς, οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλά μεσηγύς,**

which extract is saved by Proclus (Εἰς Τίμαιον 38,7).

The sentence

μέσος ἄξων ἡελίου τρέπεται ποτινεύμενος

denotes the change of altitude of the sun, during its culmination above the various places, with φ.

On the other hand, the lines

**σκηptoῦχε κλεινοῖο πόλου, (27,4)
περί τήν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρον
εἰλεῖται... ρεύμασι δεινοῖς (26, 8-9)
ἢ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὔνεκεν
αὐτῆ γαῖαν ἔχεις, (27, 5-6)**

denote that the earth is the center of the celestial sphere, the axis of which is identified with the axis of the world and is terminated in the well known («πασίγνωστον») (northern) pole of the sky, and that the sky rotates round this axis.

Furthermore, the fact that the Orphics were teaching the equal time duration of the rotation of the earth and the celestial sphere, is mentioned explicitly in the extract «διαθήκαι» (testament) of Aristobulus, saved by Eusebius («Εὐαγγελικά», § 13,12) where Orpheus says to Musaeus:

**ἴδοις γάρ εἰν ἄστροιο πορείης, καί σφαίρης κίνημ' ἀμφί χθόνα περιτέλλει
κυκλωτέρης, ἐν ἴσῳ τε
κατά σφέτερον κνώδακα.**

The literal version of this extract is: "because he knew the course of the stars and the movement of the (celestial) sphere round the earth, as this (the earth), which is round, rotates in equal time round its own axis".

These refer to the first part of the heliocentric idea, that is to the sphericity and the rotation of the earth.

On the other hand, from the line

μάστιγι λιγυρή τετράορον ἄρμα διώκων (8,19)

and the line (26,3) which is mentioned above, it is derived that the chariot of the four seasons of the year, which the sun draws is yoked by the earth. This idea is repeated also in the hymn of Rea-Earth, (13,2) where it is said: "for your sake" (because of you) Leon, (summer solstice), which killed Taurus (equinox), drives and advances the chariot (of the year), which is drawn by the (four) sacred wheels (of the seasons). It is therefore understood that because of the movement of the earth round the sun the four seasons occur. These, combined with the line of the hymn of the sun

κόσμου τόν ἐναρμόνιον δρόμον ἔλκων (8,9)

where «κόσμος» is called the earth and «δρόμος» the ecliptic explicitly denote that the Orphics accepted the sun as the center of attraction which round the earth moves on the ecliptic.

Therefore, the Orphics taught to the initiated also the second part of heliocentricity, the motion of the world-earth round the sun and the expression "heliocentric system of the world" is of Orphic origin. They attributed the motion of the world round the sun to its attraction, which Newton formulated 3000 years later.

C. Finally it is proved that:

The Orphics knew the global shape of the sky as well as the two first laws of the apparent motion of the celestial sphere.

They distinguished the stars into «πυρόεντας», that is fiery and into the seven planets, which they called after their today's names, which, consequently, are of Orphic origin. They introduced the zodiac. The names of the constellations and especially those of the zodiac are Orphic (as it seems from the compared textes).

They determined the ecliptic, and the term «δρόμος» which Archimedes uses in «Ψαμμίτης» (4,5) for the ecliptic is of Orphic origin.

They developed Astrology, and Angaeus («Ἀργοναυτικά» 210) was an Astrologer - Astronomer.

They determined the duration of each season.

They knew that the diffused light, as well as that of dawn, and of twilight were due to solar light and the presence of the atmosphere.

They introduced the idea of the ether, as filling the space beyond the atmosphere.

They accepted the presence of mountains on the Moon.

They were using a lunar calendar of twelve conjunctive months, (of the same duration of time) every one of which was considered between two full moons.

They accepted that all phenomena were governed by the universal law, which regulates all of the sky and earth and secures the stability of the existence of the earth.

From the «Λιθικά» (170-182) it is derived that they also knew about lenses.

From what is mentioned above it results that

a) the existing views in the history of Astronomy, concerning the so called

priority of the Assyro-Babylonians against the Greeks, for many of the above exposed notions, must be revised, and

b) the views of Prehistory, according to which the Ancient Greeks and the Aegeans were not Greek tribes, must be revised. Because the dating of the Orphic Hymns through astronomical methods proves that these, regardless of the time of their gathering and registration, during the 6th century B.C., were formulated much earlier and were communicated from generation to generation by the initiated of Orphism. Markwell that Herman Diels in "Fragmenta der Vorsokratiker" refers - chapter "Orpheus" Page 3, that the ancient Greeks were writing their opinions and their observation on very thin boards. These hymns were the genuine product of the Greeks who lived in the country in the depths of the 2nd Millennium B.C. They cultivated the observation of the sky, and layed the foundations of the basic theoretical astronomical truths, the very ancient epoch.

C.S. CHASSAPIS

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Εἰς τὴν μελέτην τοῦ Κων. Χασάπη

α') Ἔργα Ἀρχαίων συγγραφέων

1. Ἀριστοτέλους, «Μετά τά Φυσικά».
2. Ἀρχιμήδους, «Ψαμμίτης».
3. Βέδαγ Βισνού Πουράνα
4. Διοδώρου Σικελιώτου, «Ἱστορική Βιβλιοθήκη».
5. Εύσεβίου, «Εὐαγγελικά παρασκευάσματα».
6. Ἡροδότου, «Ἱστορίαι».
7. Ἡσιόδου, «Ἔργα καί Ἡμέραι».
8. Ἡσιόδου, «Θεογονία».
9. Ἰαμβλίχου, «Ἀριθμητικά θεολογούμενα».
10. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, «Προτρεπτικός».
11. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως «Στρωματεῖς».
12. Ὀλυμπιοδώρου, «Εἰς Πλάτωνος Φαῖδωνα ὑπομνήματα».
13. Παυσανίου, «Ἑλλάδος περιήγησις».
14. Πλάτωνος, «Ἐπινομίς».
15. Πλάτωνος, «Τίμαιος».
16. Πλινίου, «Φυσική Ἱστορία».
17. Πλουτάρχου, «Συμπόσιον».
18. Ὀμήρου, «Ἰλιάς».
19. Ὀμήρου, «Ὀδύσεια».
20. Πρόκλου, «Εἰς Πλάτωνος Ἀλκιβιάδην ὑπομνήματα».
21. Πρόκλου, «Εἰς Ἡσιόδου ἔργα».

22. Π ρ ό κ λ ο υ, «Περί τῆς Θεολογίας κατά Πλάτωνα».
23. Π ρ ό κ λ ο υ, «Εἰς Πλάτωνος Παρμενίδην ὑπομνήματα».
24. Π ρ ό κ λ ο υ, «Εἰς Πλάτωνος Τίμαιον ὑπομνήματα».
25. Τ ζ έ τ ζ η, «Εἰς Ἡσιόδου Ἔργα καί Ἡμέρας».
26. Τ ζ έ τ ζ η, «Εἰς Λυκόφρονα».

β') Σύγχρονος βιβλιογραφία

1. A b e t t i G., «The history of Astronomy», Edinburgh, 1954.
2. Αἰ γ ι ν ῆ τ ο υ Δ., «Μαθήματα Ἀστρονομίας», Ἀθήναι, 1929.
3. Ἀ ν α σ τ α σ ι ᾶ δ ο υ Α.Σ., «Τό Σύμπαν», Ἀθήναι, 1936.
4. Ἀ ν τ ω ν ι ᾶ δ ο υ Ε.Μ., «Ἡλιοκεντρικόν Σύστημα καί Κοπέρνικος», Μ.Ε.Ε., τ. ΙΒ', ΙΔ' Ἀθήναι, 1930.
5. B a i l l y M., «Histoire de l' Astronomie ancienne, depuis son origine jusqu' a l' établissement de l' école d' Alexandrie», Paris, 1781.
6. B a u d o u i n M., «La préhistoire par les étoiles», Paris, 1926.
7. B e r r y, «A history of Astronomy», 1898.
8. B o q u e t F., «Histoire de l' Astronomie».
9. B o u l a n g e r A., «Orphée», Paris, 1925.
10. Β ο υ τ σ ι ν ᾶ Σ., «Ἡ Ἀστρονομία καί ὁ Ὅμηρος», Κέρκυρα, 1928.
11. B r é h i e r E., «Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας». Μετάφρασις Π. Ἰωαννίδου, Ἀθήναι, 1957.
12. B r y a n t, «A history of Astronomy», 1907.
13. B u r n e t, «Early Greek Philosophy», London, 1930.
14. Γ ε ω ρ γ ο ύ ν τ ζ ο υ Π., «Γραμμική Β', ἡ πρώτη Ἑλληνική γραφή», Ἀθήναι, 1962.
15. C h a d w i c k J., «Γραμμική Β', ἡ πρώτη Ἑλληνική γραφή», Ἀθήναι, 1962.
16. C o u d e r c P., «Les étapes de l' Astronomie», Paris, 1948.
17. D a m p i e r W. C., «A history of Science», Cambridge, 1946.
18. D o i g P., «A concise history of Astronomy», London, 1950.
19. D r e y e r J. L., «A history of Astronomy from Thales to Kepler», Revised Dover, N. Y., 1953.
20. D u r a n t W., «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ». Πρόλογος Σ. Μαρινάτου. Μετάφρασις Ἀ. Φραγκιά, Ἀθήναι, 1957.
21. G e o r g i e v V I., «Les deux langues des inscriptions Crétoises en linéaire A», Sofia, 1963.
22. G u t h r i e W. K. C., «Orpheus and Greek religion», London, 1952.
23. H e a t h, «Greek Astronomy», London, 1932.
24. H o y l e F r., «Astronomy», London, 1962.
25. I o n i d e s S t. & M a r g., «One day telleth another», London, 1946.
26. K e r n O t., «Orphicorum Fragmenta», Berlin, 1922.
27. L i d d e l l H. G. - S c o t t R., «Μέγα Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης», κατά μετάφρασιν ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς ὑπό Ξ. Μόσχου, τόμοι 4, Ἀθήναι, 1948.
28. Μ α λ τ έ ζ ο υ Γ.Θ., «Τά Ἐλευσίνια Μυστήρια», Ἀθήναι, 1963.
29. M o r e u x Th., «La science mystérieuse des Pharaons», Paris, 1925.

30. Neugebauer O., «The Egyptian decans», *Vistas in Astronomy*, vol. A, London, 1955.
31. Neugebauer O., «The exact sciences in antiquity», Princeton, 1952.
32. Neugebauer O., «The exact sciences in antiquity», Princeton, 1952.
32. Neugebauer O., «History of ancient Astronomy», *Publ. of the Astr. Soc. of the Pacific*, 1946.
33. Pannkoek A., «A history of Astronomy», London, 1961.
34. Porter G., «Οι άστέρες εις τήν ποιήσιν και τήν Μυθολογίαν. Διασκευή Αίγλ. Αιγινήτου», Ἀθήναι.
35. Pratt Id., «Ancien Egypt», 1942.
- 35β. Quandt G., «Orphei hymni», Berlin, 1962.
36. Reichen Ch. A., «Geschichte der Astronomie», Berlin, 1963.
37. Rey A., «La science orientale avant les Grecs», 1942.
38. Sarton G., «A history of science», London, 1942.
39. Σταγειρίτου Α., «Ψυχία», τόμος 5.
40. Stephani H., Eschenbachii A. C., Gesneri I. M., Tyrwhitti Th., «Orphica», Lipsiae, 1805.
41. Sweedish Cyprica Expedition, vol. IV.
42. Tannery P., «Recherches sur l'histoire d' Astronomie ancienne», Paris, 1893.
43. Taton R., «Histoire générale des sciences», vol. I. Paris. 1957.
44. Thiel R., «Undes ward licht», Hamburg, 1956.
45. Χασάπη Κ. «Σύγχρονος εκλαϊκευμένη Ἀστρονομία», Ἀθήναι, 1957.
46. Χασάπη Κ. «Κοσμογονία», Ἀθήναι, 1952.
47. Χασάπη Κ. «Τό μυστικόν τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος», Ἀθήναι, 1963.
48. Χαστούπη Α.Π., «Παλαιά Διαθήκη», τόμ. Β' Ἀθήναι, 1960.
49. Williams H. S., «History of science».
50. Wolf R., «Geschichte der Astronomie», München, 1877.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ Κ. ΧΑΣΑΠΗ

Πρόλογος σελ. 41

Εισαγωγή σελ. 45

Α' Ὁ Ὀρφεύς

Β' Ὁ Ὀνομάκριτος καί τά «Ὀρφικά»

Γ' Τά «Ὀρφικά» καί οἱ ἐν αὐτοῖς ὕμνοι

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ σελ. 51

1. Οὐρανός, Φύσις, Κόσμος
2. Ἡ ἀρχή τοῦ κόσμου
3. Ἡ ἀφθαρσία καί ἡ αἰωνιότης τοῦ κόσμου
4. Τό μέγεθος τοῦ κόσμου
5. Ἡ φύσις τοῦ κόσμου
6. Ἡ δημιουργική δύναμις τῆς Φύσεως
7. Ἡ «κοσμοκρατορική» ἰσχὺς τοῦ Σύμπαντος
8. Τό Σύμπαν – «Κόσμος» (στολισμός)
9. Ἡ Φύσις δοτήρ καί συντηρητής τῆς ζωῆς
10. Ὁ «παγκόσμιος νόμος» καί ὁ χρόνος

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ἡ ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΣΦΑΙΡΑ σελ. 55

11. Σχῆμα καί χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ
12. Ἡ φαινομένη ἡμερησία κίνησις τῆς οὐρανόσφαιρας
13. Φυσική αἰτία τῆς φαινομένης περιστροφῆς τῆς οὐρανόσφαιρας
14. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν ὀψεων τοῦ οὐρανοῦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ σελ. 59

Α΄ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΙΚΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ

15. Οί δύο πρώτοι νόμοι τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας
16. Οί ἀειφανεῖς ἀστέρες
17. Ἡ ζωδιακὴ ζώνη

Β΄ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

18. Οί «οὐράνιοι» καί «χθόνιοι» ἀστέρες· διάπτοντες
19. Οί πλανῆται
20. Οί ἀπλανεῖς
21. Ἡ Ἀστρολογία

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ο ΗΛΙΟΣ σελ. 67

Α΄ ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΣΩΜΑ

22. Σχῆμα, χρῶμα καί φυσικὴ κατάστασις τοῦ ἡλίου
23. Ἡμερησία κίνησις τοῦ ἡλίου
24. Ἐτησία κίνησις τοῦ ἡλίου· ἐκλειπτικὴ
25. Συνδυασμός ἐτησίας καί ἡμερησίας κινήσεως τοῦ ἡλίου τοῦ ἡλίου
26. Αἱ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου

Β΄ Ο ΗΛΙΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ

27. Ὁ «κοσμοκράτωρ» ἡλιος
28. Ὁ ἡλιος «ἔλκει» τόν κόσμον
29. Ἡλιος, ὁ δοτὴρ ζωῆς, κινήσεως καί ἐνεργείας

Γ΄ ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

30. Διάχυτον φῶς, λυκαυγές καί λυκόφως

Α΄ Αἱ ὥραι τοῦ ἔτους

31. Φυσικὴ προέλευσις καί πλῆθος τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους
32. Ἡ ἄρμονία τῶν ἐποχῶν
33. Ἡ διάρκεια τῶν ἐποχῶν

Β΄ Αἱ ζῶναι τῆς γῆς

34. Ἡ περιστρεφομένη γηίνη σφαῖρα
35. Αἱ περιοχαὶ τῆς γῆς, «ψυχρά», «ἔμπυρος» καί «μεσηγύς»
36. «Ὁρθή», «κεκλιμένη» καί «παράλληλος» σφαῖρα
37. Αἱ ὄψεις τοῦ οὐρανοῦ συναρτήσῃ τῶν ἐποχῶν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Η ΣΕΛΗΝΗ σελ. 81

- 38. Ἡ λαμπρότης τοῦ ἀστρου τῆς νυκτός
- 39. Αἱ φάσεις τῆς σελήνης
- 40. Κίνησις τῆς σελήνης
- 41. Ἡ φυσικὴ κατάστασις τῆς σελήνης καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς ζωὴ
- 42. Αἱ ἐπιδράσεις τῆς σελήνης

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

Η Γῆ σελ. 84

Α΄ Ο ΓΗΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

- 43. Ἡ γῆ γεννήτωρ, τροφός καὶ φθορεὺς τῶν ἐπ' αὐτῆς ὄντων
- 44. Ἡ γῆ «αἰώνιον ἔδρανον» τοῦ ἀθανάτου κόσμου

Β΄ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΗΛΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

- 45. Ἡ γῆ εἶναι τὸ κέντρον τῆς οὐρανοῦ σφαίρας
- 46. Ἡ ταυτότης τῶν ἀξόνων τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ
- 47. Ἡ περὶ τὸν ἀξονα τῆς Γῆς περιστροφή τοῦ οὐρανοῦ
- 48. Ἡ γῆ περιστρέφεται εἰς χρόνον ἴσον πρὸν τὸν χρόνον περιστροφῆς τοῦ οὐρανοῦ· ἡ ἀστρική ἡμέρα

Γ΄ Η ΓΗΙΝῆ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

- 49. Φαινόμενα ὀφειλόμενα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν
- 50. Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ καὶ ἡ ζωὴ
- 51. Φύσις τοῦ αἰθέρος
- 52. *Θέσις καὶ ἔκτασις τοῦ αἰθέρος*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Ο ΧΡΟΝΟΣ σελ. 91

- 53. Κοσμολογικὴ ἀρχὴ τοῦ χρόνου
- 54. Ἡ παγκοσμιότης τοῦ χρόνου
- 55. Ὁ χρόνος εἶναι ἀπείρως μέγας
- 56. Οἱ περὶ χρόνου μῦθοι

Η ΜΕΤΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

- 57. Τὸ ἔτος καὶ οἱ μῆνες. Τὸ ἡμερολόγιον
- 58. Τὸ ἡμερονύκτιον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΜΟΣ σελ. 97

59. Ἡ παγκοσμιότης τοῦ νόμου
60. Ὁ νόμος ἐξασφαλίζει τὴν σταθερότητα ὑπάρξεως εἰς τὸν κόσμον
61. Οἱ ἐπὶ μέρους νόμοι
62. Οἱ βιολογικοὶ νόμοι
63. Ἡ Λογικὴ καὶ ἡ Ἠθικὴ
64. Ἡ ἡλικία τοῦ νόμου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Ἡ ἡλικία τῶν Ὀρφικῶν Ὑμνῶν σελ. 100

65. Ἡ ἰσότης τῶν ἐποχῶν (X) = (Θ) ἔλαβε χώραν τὸ 1366 π.Χ.
66. Ἡ ἐτήσια κίνησις τοῦ ἡλίου εἶναι ἀπόρροια τῆς μεταβατικῆς κινήσεως τῆς γῆς
67. Αἱ ἰσημερία καὶ αἱ τροπαὶ ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς
68. Ἡ ἔαρινή ἰσημερία εἰς τὸν Ταῦρον
69. Χρονολόγησις τῶν Ὀρφικῶν Ὑμνων
70. Ἡ Ἀστρονομία τῆς Γ΄ χιλιετηρίδος π.Χ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ σελ. 110

A΄ Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀστρονομία

B΄ Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία

SUMMARY

Βιβλιογραφία σελ. 120

Πίναξ περιεχομένων σελ. 123

«ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ»

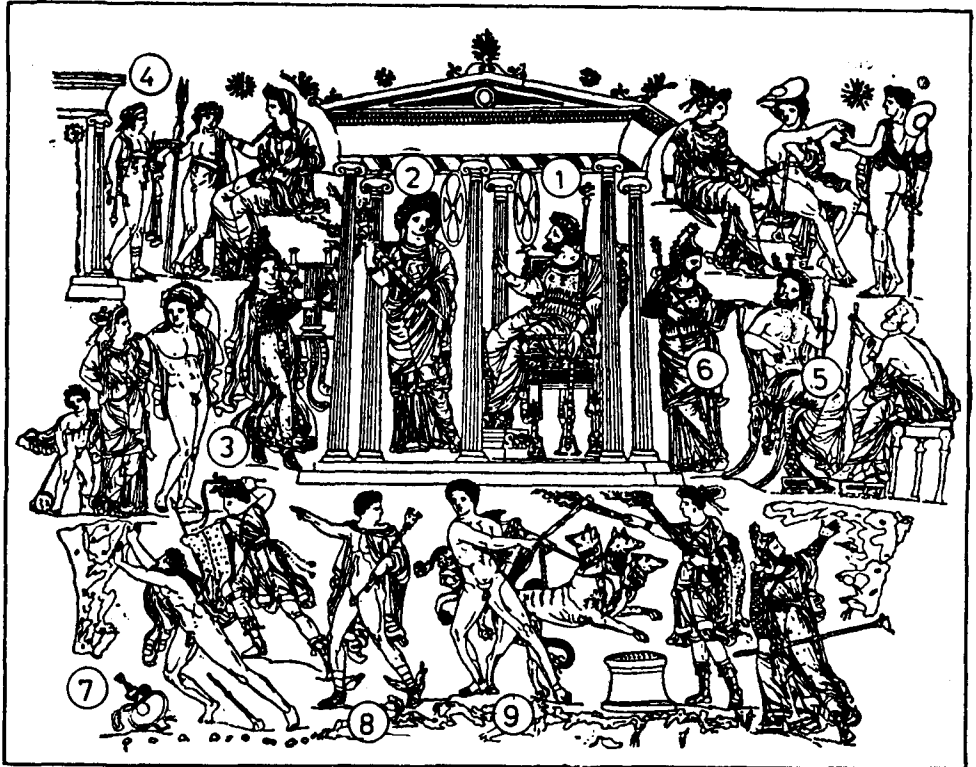
Περιέχονται «Τά ἼΑργοναυτικά» οἱ «ἽΥμνοι τοῦ
ΟΡΦΕΩΣ» «Τά Λιθικά» «Τά ἼΑποσπασμάτια»
Οἱ «ἽΥμνοι τοῦ Πρόκλου» Τό «ἼΗρώ καί Λέανδρος»
τοῦ Μουσαίου, καί «Οἱ ἽΥμνοι» καί τά
«ἼΕπιγράμματα» τοῦ Καλλιμάχου

πού ἐκδίδονται διά πρώτην φοράν
εἰς τήν ἼΕλλάδα καί παγκοσμίως
μέ μετάφρασιν ἐρμηνείαν, σχόλια καί σημειώσεις
καί βάσει ἼΑστρονομικῶν διαπιστώσεων
ὑπό τοῦ ἼΑστρονόμου Κων. Χασάπη

ἼΑπόδοσις τοῦ κειμένου εἰς τήν Νεοελληνικήν
ὑπό τοῦ Σπυρ. Χ. Μαγγίνα, διδάκτορος τῆς Φιλοσοφίας.

ἼΕπιμέλεια ἐκδόσεως, σχόλια ἐρμηνευτικά καί σημειώσεις,
ὑπό τοῦ ἼΙωάν. Δ. Πασσᾶ
Διευθυντοῦ τῆς ἼΕγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ
ἀπό τήν στερεότυπον ἐκδοσιν ΤΑΥΧΗΝΙΤΙΛ.
ΛΕΙΨΙΑ 1829

Ἀρχαία Ἑλληνική ἀγγειογραφία με θέμα σκηνάς ἀπό τόν Ἴαδον. Προέρχεται ἀπό ἀρχαίον ἀγγεῖον εὐρισκόμενον εἰς τό Ἀρχαιολογικόν Μουσεῖον τοῦ Μονάχου. Εἰς τό κέντρον ἄνω τῆς φωτογραφίας παριστάνονται ὁ Πλούτων (1) καί ἡ Περσεφόνη (2) θεοὶ τοῦ Ἰαδου; ἀριστερά δέ αὐτῶν ἵσταται ὁ Ὀρφεύς (3) παίζων τὴν λύραν του. Ἄνω ἀριστερά (4) εἶναι ὁ Θησεύς καί ὁ Πειρίθους. Ὁ Ραδάμανθης (5) καί ὁ Αἰακός (6). Ὁ Σίσυφος με τόν βράχον του (7), ὁ ψυχοπομπὸς Ἑρμῆς (8) καί ὁ Ἡρακλῆς δαμάζων τόν Κέρβερον (9). Εἰς τὴν εἰκόνα ὑπάρχουν καί ἄλλαι ἀλληγορικαὶ μορφαὶ ποὺ ἔχουν σχέση με τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ἀλλὰ καί με τὴν σημαντικὴν δρᾶσιν τῶν Ὀρφικῶν.

**ORPHICA
PROCLI HYMNI
MUSAEI
CARMEN DE HERO ET LEANDRO
CALLIMACHI
HYMNI ET EPIGRAMMATA**

**AD
OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM
ACCURATE EDITA.**

EDITIO STEREOTYPA.

**LIPSIAE
SUMTIBUS ET TYPIS CAR. TAUCHNITZ
1829.**

Λειψικῆς Ἰ. Γκοττφ. Β.

Τό ἐξώφυλλον τῆς στερεοτύπου ἐκδόσεως τῶν
«Ὀρφικῶν» κατά τό 1829 εἰς τήν Λειψίαν πού ἔχει ἐξαφανισθῆ

· Αρχαία Ἑλληνική ἀγγειογραφία εὐρισκομένη εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως. Αἱ παραστάσεις σημαίνουν: Πλούτων (1), καὶ Περσεφὼν (2). Ὁ Ὀρφεύς (3) παίζει τὴν λύραν του. Ὁ Θησεύς καὶ ὁ Πειρίθους (4). Ὁ Ραδάμανθης (5) καὶ ὁ Αἰακός (6). Ὁ Τριπτόλεμος (7) κρατῶν εἰς τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα σπᾶχυν σίτου, ὁ Σίσυφος (8) μὲ τὸν βράχον του, ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν θεῶν Ἑρμῆς (9), ὁ Ἡρακλῆς (10) δαμάζων τὸν Κέρβερον, αἱ Δαναΐδες (11) μὲ τὰς ὑδρίας των, καὶ ἄλλαι ἀλληγορικοὶ μορφᾶί τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μυθολογίας, κατὰ τὴν ὁποίαν σημαντικὴν ὄραν ἐμφανίζεται νὰ ἔχη καὶ ὁ Ὀρφεύς. Κατὰ τὸν Χάρρισον τὸ θέμα εἶναι Ὀρφικόν, κατὰ δὲ τὸν Γκάθρι, Ἑλευσίνειον, δεδομένου ὅτι ἡ Ἑλευσίς ἦτο κέντρον τελέσεως τῶν Ἑλευσινίων Μυστηρίων παύ ἦσαν ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὰς μυστικιστικὰς τελετουργίας τῶν Ὀρφικῶν.

Υπό τόν τίτλον «ORPHICA» περιλαμβάνονται τά «Ἀργοναυτικά» σελίς 1-53, οἱ «Ὑμνοι» σελίς 54-100, «Τά Λιθικά», «Οἱ Λίθοι» σελίς 100-132, καί τά «Ἀποσπασμάτια» σελίδες 133-174, εἰς ἰδιαίτερα δέ κεφάλαια «Οἱ Ὑμνοι» τοῦ Πρόκλου σελίς 175-184, «Ἡρώ καί Λέανδρος» τοῦ Μουσαιοῦ σελίς 185-199 καί οἱ «Ὑμνοι» καί τά «Ἐπιγράμματα» τοῦ Καλλιμάχου σελίδες 200-256. (Ἡ ἀρίθμησις τῶν σελίδων ἐγένε βασιεῖ τοῦ ἀρχαίου κειμένου).

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΟΡΦΕΩΣ

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

στίχοι 1-17

στίχοι 1-17

Ἵναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε,
μάντι,
ὃς λάχεσ ἠλιβάτου κορυφῆς Παρνησίδα
πέτρην,
σὴν ἀρετὴν ὑμῶν· σὺ δέ μοι κλέος
ἔσθλον ὀπάσσαις·
πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἑμαῖς
ἔτυμηγόρον αὐδῆν,
ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς
λιγύφωνον ἀσιδῆν
ἠπύσω, Μούσης ἐφετμαῖς, καί πηκτίδι
πυκνῆ.

Nῦν γάρ σοι, λυροεργέ, φίλον μέλος
ἀεῖδοντα
θυμός ἐποτρύνει λέξαι, τάπερ οὔποτε
πρόσθεν
ἔφρασ', ὅταν Βάκχοιο καί Ἀπόλλωνος
ἄνακτος
κέντρῳ ἐλαυνόμενος, φρικώδεια κῆλα
πιφαιύσκω

Ἵνακτα προστάτη τῆς Πυθῶνος, τοξότη
μακροβόλε, μάντι,
πού σοῦλαχε κάποιος βράχος τοῦ Παρνασσοῦ
εἰς μίαν ἀπόκρημνον κορυφὴν του,
τὴν ἰδικὴν σου ἀρετὴν ἐξυμῶν· ἀλλὰ καί σὺ
εἶθε νά μοῦ δώσης ὄνομα δοξασμένο·
καί (σέ παρακαλῶ) νά μοῦ χαρίζης φωνήν
πού νά λέγη τὴν ἀλήθειαν,
διά νά τραγουδήσω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, πού
εἶναι διασπορπισμένοι εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς,
τραγοῦδι λιγυρόφωνο,
κατ' ἐντολήν τῆς Μούσης, καί μέ πηκτίδα
(ὄργανον μουσικόν) καλοφκασμένη.
Διότι τώρα, ἐνῶ φιλικό τραγοῦδι τραγουδῶ διά
σέ, πού ἔχεις ὡς ἔργον νά παίξης τὴν λύραν,
ἡ καρδιά μου μέ παροτρύνει νά εἰπῶ πράγματα,
πού ποτέ προηγουμένως δέν ἐξεστόμισα,
ὅταν παρακινούμενος ἀπὸ τό κέντρισμα τοῦ
Βάκχου καί τοῦ βασιλέως Ἀπόλλωνος
ἐφανέρωσα εἰς τοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους τά
φρικτά βέλη

θνητοῖς ἀνθρώποισιν, ἀχείματα δ' ὄργια
 μύσταις·
 ἀρχαίω μὲν πρῶτα χάους ἀτέκμαρτον
 ἀνάγκην,
 καὶ Κρόνον, ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίαις
 ὑπὸ κόλποις
 Αἰθέρα καὶ διφυῆ, πυρσωπέα, κυδρὸν
 Ἔρωτα,
 Νυκτὸς ἀειγνήτης υἷα κλυτόν, ὃν ῥα
 Φάνητα
 ὀπλότεροι κηίζουσι βροτοί· πρῶτος γάρ
 ἐφάνθη.
 Βριμοῦς τ' εὐδυνάτιο γονάς, ἡδ' ἔργ'
 αἰδηλα

στίχοι 18-46

Γηγενέων, οἱ λυγρὸν ἀπ' Οὐρανοῦ
 ἐκμάξαντο
 σπέρμα γονῆς, τό τε πρόσθεν ὄθεν
 γένος ἐξεγένοντο
 θνητῶν, οἱ κατὰ γαίαν ἀπείριτον αἰέν
 ἔασι·
 θητεῖαν τε Ζηνός, ὄρεσσιδρόμου τε
 λατρεῖαν
 μητρός, ἃ τ' ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν
 μητίσατο κούρην
 Φερσεφόνην περὶ πατρός ἀμειμακέτου
 Κρονίωνος·
 Εὐβούλου τε καὶ Ἡρακλέος περιφημον
 ἄμυξιν·
 ὄργια τ' Ἰδαίων, Κορυβάντων τ' ἄπλετον
 ἰσχύν·
 Δήμητρος τε πλάνην, καὶ Φερσεφόνης
 μέγα πένθος·
 θεσμοφόρον θ' ὄσιν· ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα
 Καβείρων·
 χρησμούς τ' ἀρρήτους Νυκτὸς περὶ
 Βάκχου ἀνακτος·
 Λημόν τε Ζαθέην ἡδ' εἰναλίην
 Σαμοθρήκην,
 αἰπεινήν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναιήν
 Ἀφροδίτην,
 ὄργια Πραξιδικῆς, καὶ ἀρείης νύκτας
 Ἀθήνης,
 θρήνους τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὀσιρίδος
 ἱερά χύτλα.
 ἀμφὶ δέ μαντεῖς ἐδάης πολυπειρονας
 οἴμους
 θηρῶν τ' οἰωνῶν τε, καὶ ἡ σπλάγγων
 θέσις ἐστίν·

καὶ εἰς τοὺς μνημένους τίς ἤσυχες μυστηρια-
 κές τελετές.
 Κατὰ πρῶτον μὲν (ἐφανέρωσα) τοῦ ἀρχαίου
 (τοῦ πρωτογενοῦς) χάους τὴν ἀκαταμάχητη
 ἀνάγκην,
 καὶ τὸν Κρόνον, πῶς ἐγέννησεν εἰς τοὺς
 ἀπεράντους κόλπους του
 τὸν Αἰθέρα καὶ τὸν δίμορφον, πού ἐκτοξεύει
 πύρινα βλέμματα, τὸν ἔνδοξον Ἔρωτα,
 τὸν ξακουστὸν υἱὸν τῆς αἰωνίας Νυκτὸς·
 τοῦτον βέβαια Φάνητα
 τὸν ὠνόμασαν οἱ μεταγενέστεροι ἄνθρωποι
 διότι πρῶτος ἐφανερῶθη (ἐγεννήθη).
 Ἐπίσης (ἀπεκάλυψα) τῆς πολυδύναμης
 Βριμοῦς τοὺς ἀπογόνους, καὶ τῶν Γηγενῶν τὰ
 ἀόρατα ἔργα.

στίχοι 18-46

Αὐτοὶ (οἱ Γηγενεῖς) ἀπετύπωσαν (ἐπλασαν
 ὁμοίωμα) ἀπὸ τὸν Οὐρανόν
 τό ὀλέθριον γεννητικὸν σπέρμα, ἀπὸ ὅπου
 ἐγεννήθη καὶ τό προηγούμενον γένος τῶν
 ἀνθρώπων,
 οἱ ὅποιοι εἶναι (κατοικοῦν) πάντοτε εἰς τὴν
 ἀπέραντον γῆν·
 ἐπὶ πλέον (ἐφανέρωσα) τὴν ὑπηρεσίαν (τὴν
 ἐνεργὸν δρᾶσιν) τοῦ Διὸς καὶ τὴν δουλείαν τῆς
 μητρός,
 πού διατρέχει τὰ βουνά, ἡ ὅποια εἰς τὰ Κύβηλα
 ὄρη συνεβουλεύθη τὴν κόρην τῆς Περσεφό-
 νην
 διὰ τὸν ἀκαταμάχητον πατέρα Κρονίωνα (τὸν
 υἱὸν τοῦ Κρόνου)·
 ἀκόμη ἔκαμα λόγον καὶ διὰ τοῦ Εὐβούλου καὶ
 τοῦ Ἡρακλέους τὸν περιφημον σπαραγμόν·
 καὶ διὰ τὰ ὄργια τῶν Ἰδαίων βουνῶν καὶ διὰ
 τῶν Κορυβάντων τὴν μεγάλην ἰσχύν·
 καὶ διὰ τῆς Δήμητρος τὴν περιπλάνησιν καὶ διὰ
 τό μεγάλο πένθος τῆς (τὴν μεγάλην λύπη τῆς)
 διὰ τὴν Περσεφόνην· καὶ διὰ τὴν Δικαιοσύνην
 πού θέτει τοὺς νόμους· καὶ διὰ τὰ λαμκρά
 δῶρα τῶν Καβείρων·
 καὶ διὰ τοὺς ἀνεκφράστους χρησμούς τῆς
 Νυκτὸς περὶ τοῦ ἀνακτος Βάκχου·
 καὶ διὰ τὴν ἱεράν Λημόν καὶ τὴν θαλασσινήν
 Σαμοθράκην
 καὶ διὰ τὴν ὑψηλὴν Κύπρον καὶ τὴν Ἀδωναιήν
 Ἀφροδίτην,
 διὰ τὰς μυστηριακὰς τελετάς τῆς Πραξιδικῆς
 καὶ τὰς νύκτας τῆς φιλοπολέμου Ἀθηνᾶς.
 διὰ τοὺς θρήνους τῶν Αἰγυπτίων καὶ διὰ τοῦ
 Ὀσιρίδος τὰ ἱερά ὑγρά.
 Ἄλλὰ καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν μαντικὴν τέχνην
 ἔμαθες τοὺς παντοειδεῖς δρόμους
 τῶν θηρίων (τῶν ζώων) καὶ τῶν πτηνῶν, καὶ
 ποῖα εἶναι ἡ θέσις τῶν σπλάγγων· (ἐδιδάχθης

ἡδ' ὅσα θεσπίζουσιν ὄνειροπόλοισιν
 ἀταρποῖς
 ψυχαὶ ἐφημερίων, ὕπνω βεβολημένα
 ἦτορ·
 σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄστρον τε
 πορείας·
 ἀγνοπλόον τε καθαρόν, ἐπιχθονίοις
 μέγ' ὄνειαρ·
 ἰλασμούς τε θεῶν, φθιμένων τ'
 ἐπιπήχυτα δῶρα·
 ἄλλα δέ σοι κατέλεξ', ἅπερ εἴσιδον,
 ἡδ' ἐνόησα,
 Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην σκοτὴν ὁδόν,
 ἄιδος εἴσω,
 ἡμετέρῃ πισυνος κιθάρῃ, δι' ἔρωτ'
 ἀλόχοιο·
 ἡδ' ὅσον Αἰγύπτω ἱερόν λόγον
 ἐξελόχευσα,
 Μέμφιν ἐς ἡγαθέην πελάσας, ἱεράς τε
 πόλης
 Ἄπιδος, ἃς πέρι Νεῖλος ἀγάρροος
 ἐστεφάνωνται·
 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῶν στέρνων
 δεδάηκας.

στίχοι 47-74

Nūn δ', ἐπεὶ ἡερόφοιτος ἀπέπτατο δῆϊος
 οἴστρος,
 ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπῶν, εἰς
 οὐρανόν εὐρύν,
 πεύσει ἀφ' ἡμετέρης ἐνοπής, ἃ πρὶν
 *ἔκευθον,
 ὡς ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ' ἄκρα
 κάρηνα
 ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων πρόμος
 ἐξεπέρησεν,
 λισσόμενός μ' ἐπίκουρον ἐοῦ νόστοιο
 γενέσθαι,
 ποντοπόρω σὺν νηϊ πρὸς ἄξενα φυλ'
 ἀνθρώπων,
 ἔθνος ἐς ἀφνειόν καὶ ἀτάσθαλον, ᾧ ἐνὶ
 κραινεν
 Αἰήτης, υἱὸς φαεσιμβρότου Ἥελιοιο.
 Θέσφατα γὰρ Πελῆϊς δειδίσσετο, μὴ
 οἱ ὀπισθεν
 χειρός ὑπ' Αἰσονίδεω καθέλη βασιλῆϊον
 ἀρχήν.
 καὶ οἱ ὑπὸ πραπίδεσσι δόλου τρίβον
 ἡπερόπευεν·

ἐπίσης ἀπὸ ἐμέ·
 καὶ ὅσα προφητεύουσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων,
 πού εἶναι πρόσκαιροι, κατὰ τὰς ὄνειροπόλους
 διαδρομάς των (κατὰ τὴν ὥραν τῶν ὄνειρων),
 ὅταν αὐταὶ εἶναι καταβεβλημένοι ἀπὸ τὸν
 ὕπνον·
 καὶ τῶν διοσημιῶν (τῶν θεϊκῶν σημείων) καὶ
 τῶν θαυμάτων
 ἔμαθες τὰς ἐρμηνείας, ἐπίσης καὶ τὰς πορείας
 τῶν ἀστέρων·
 καὶ τὸν καθαρισμόν πού ἐξαγνίζει καὶ πού εἶναι
 μεγάλο κέρδος εἰς τοὺς ἀνθρώπους·
 καὶ τὰς ἐξίλαστηρίους προσφοράς εἰς τοὺς
 θεοὺς καὶ τὰ ἄφθονα δῶρα τῶν νεκρῶν.
 Καὶ ἄλλα ἐπὶ πλεον σοῦ ἀπηρίθμησα, ὅσα εἶδα
 καὶ ἀντελήφθην, ὅταν, ἔχων πεποιθήσιν εἰς τὴν
 ἰδικὴν μου κιθάραν,
 κατέβην τὴν σκοτεινὴν ὁδόν εἰς τὸ Ταίναρον
 καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν Ἄδην,
 λόγῳ τοῦ ἐρωτός μου πρὸς τὴν σύζυγόν μου
 (διότι ἀγαποῦσα τὴν σύζυγόν μου).
 Ἐπίσης (σοῦ εἶπα) καὶ ὅσα ἱερά λόγια ἐξεγέν-
 νησα (διεκήμεξα) εἰς τὴν Αἴγυπτον,
 ὅταν προσήγγισα εἰς τὴν ἱεράν Μέμφιν καὶ τὰς
 ἱεράς πόλεις τοῦ Ἄπιδος,
 τὰς ὁποίας στεφανώνει (περιβάλλει) ὁ Νεῖλος,
 πού χύνει πολλὰ νερά.
 Ὅλα αὐτὰ μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν τὰ ἔμαθες
 ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μου στέρνα.

στίχοι 47-74

Ἄλλὰ τώρα, ἀφοῦ ὁ ἔμπειρος οἴστρος, πού
 πλανᾶται εἰς τὸν ἀέρα, ἐγκατέλειψε τὸ ἰδικόν
 μου σῶμα καὶ ἐπέταξε εἰς τὸν εὐρύν οὐρανόν,
 θά μάθης ἀπὸ τὴν ἰδική μου φωνὴν (ἀπὸ τὸ
 στόμα μου) ὅσα προηγουμένως σοῦ ἀπέκρυ-
 πτα.
 Θά μάθης δηλαδή, ὅτι κάποτε ἐπέρασεν
 (ἦλθεν) εἰς τὴν Πιερίαν καὶ εἰς τὰς ὑψηλὰς
 κορυφὰς τῶν Λειβήθρων
 ὁ πρῶτος μεταξύ τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἡμιθέων,
 ὑποβάλλων εἰς ἐμέ τὴν παράκλησιν νά προσ-
 ἔλθω ἀρωγός (νά τὸν βοηθήσω) εἰς τὸ ἰδικόν
 του ταξίδι,
 (τὸ ὁποῖον προητοίμαζε νά κάμῃ) μὲ ἓνα πον-
 τοπόρον πλοῖον εἰς ἀφιλόξενα φύλα ἀνθρώ-
 πων,
 εἰς ἓνα λαόν πλούσιον καὶ ἀκόλαστον, εἰς τὸν
 ὁποῖον ἦτο ἀρχῶν ὁ Αἰήτης, υἱὸς τοῦ Ἥλιου,
 πού φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους.
 Διότι ὁ Πελῆϊας ἐφοβεῖτο τὸν χρησμόν, μήπως
 μὲ ὕπουλον τρόπον θά ἔχανε τὴν βασιλικὴν
 ἐξουσίαν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰσονος
 (τοῦ Ἰάσονος).
 Διὰ τοῦτο συνέλαβεν εἰς τὸν νοῦν του δο-
 λερὸν σχέδιον, διὰ νά τὸν ἐξαπατήσῃ (τὸν υἱόν

τάσσε γάρ ἐκ Κόλχων χρύσειον κῶας
ἐνείκαι
Θεσσαλὴν εὐπωλον. ὃ δ' ὡς κλύεν
ἔκνομον αὐδὴν,
χεῖρας ἐπαντεῖνας ἐπεκέκλετο πότνια
Ἥρην·
τήνδε γάρ ἐκ μακάρων περιώσια
κυδαίνεσκεν.
ἢ δέ οἱ εὐχλωῆσιν ἐφέσπετο κηδομένη
περ·
ἔξοχα γάρ μερόπων ἠγάζετο καὶ
φιλέεσκεν
δεινοβίην ἦρωα περικλυτόν Αἴσονος υἷα,
καὶ ρα καλεσσαμένη ἐπετέλλετο
Τριτογενεῖη,
ἢ οἱ φηγινέην πρῶτον τεκτῆνατο νῆα,
ἢ οἱ ὑπ' εἰλατινοῖς ἐρετμοῖς ἀλιμυρέα
βένθη
πρῶτη ὑπεξεπέρησε, τρίβους δ' ἤνυσσε
θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτοῦς
βασιλῆας,
Θρήκην εἰς εὐπωλον ἐπείγετο δῖος
Ἰήσων,
καὶ μ' ἐκίχανε χέλυν πολυδαίδαλον
ἐντύνοντα,
ἄφρα κε σοι μέλπων προχέω μελιγερυν
ἀσιδὴν,
κηλήσω δέ τε θῆρας ἰδ' ἔρπετά καὶ
πετεηνά.

στίχοι 75-103

ἦνικα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον
εἰσεπέρησεν,
μείλιχον ἐκ λασίων στέρνων ἀνενεῖκατο
φωνήν·
Ὅρφευ, Καλλιόπης τε καὶ Οἰάγρου
φίλε κοῦρε,
Βιστονίη Κικόνεσσι πολυρρήνοισιν
ἀνάσσω,
χαῖρ' ἐπεὶ Αἰμονίους ὀχέας πρῶτιστον
ἰκάνω,
Στρυμονίας τε ροάς, Ροδόπης τ' αἰτεινά
πρὸς ἄγκη.
εἰμί δ' ἐγὼ Μινύησι πανέξοχον αἶμα
λελογχῶς,
Θεσσαλὸς Αἰσονίδης· ξείνος δέ σοι
εὐχόμαι εἶναι.
ἀλλὰ φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέχνησο,
καὶ κλύε μῦθον

τοῦ Αἴσονος)·
τόν διέταξε δηλαδή νά μεταφέρῃ ἀπό τήν
χώραν τῶν Κόλχων εἰς τήν Θεσσαλίαν, πού ἔχει
πολλά ἄλογα, τὸ χρυσόμαλλον δέρμα.
Ἐκεῖνος δέ (ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσονος), καθώς
ἤκουσε τήν παράνομον ἐντολήν τοῦ Πελείου,
ἀφοῦ ὕψωσε πρὸς τὰ ἐπάνω τὰ χέρια του,
ἀπήυθυνεν ἐπικλήσεις πρὸς τήν δέσποιναν
Ἥραν·
διότι αὐτὴν ἀπό ὅλους τοὺς ἄλλους θεοὺς
ἐδόξαζεν (ἐτίμα) ὑπερβολικά.
Καὶ ἐκεῖνη (ἡ Ἥρα), ἐπειδὴ ἐνδιαφέρετο δι'
αὐτόν, εἰσήκουσε τὰς εὐχὰς του·
διότι ἐτίμοῦσε καὶ ἀγαποῦσε κατ' ἐξοχὴν
μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τὸν ἰσχυρόν ἦρωα, τὸν
ἐνδοξον υἱόν τοῦ Αἴσονος·
καὶ ἀμέσως, ἀφοῦ τήν παρεκάλεσεν, ἔδωσεν
ἐντολήν εἰς τήν Τριτογένειαν, (τήν Ἀθηνᾶν)
ἡ ὅποια διὰ πρῶτην φορὰν κατεσκεύασε δι'
αὐτόν πλοῖον ἀπὸ ξύλο βαλανιδιάς·
καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖον μὲ κουπιά ἐλάτινα διεπέ-
ρασε πρῶτον τὰ βάθη ποταμῶν, πού χύνονται
εἰς τήν θάλασσαν,
καὶ διέπλευσε θαλασσινὰς ἐκτάσεις.
Ἄλλ' ὅταν ἐπὶ τέλους συνεκέντρωσε τοὺς
ἐνδόξους βασιλεῖς,
ὁ θεϊκὸς Ἰάσων ἐσπευσεν εἰς τήν Θράκην (Θρά-
κη ἐλέγετο κατὰ τήν ἀρχαιότητα καὶ ἡ Μα-
κεδονία) πού ἔχει πολλά ἄλογα, καὶ μὲ συνήν-
τησεν, ἐνῶ ἐτοίμαζα τήν πολυποικίλον λύραν,
διὰ νά ἀνακροῦσω γλυκόφωνο τραγούδι διὰ
χάρι σου, διὰ νά σέ ἐξυμνήσω.
καὶ νά μαγεύσω μὲ τὸ τραγούδι μου τὰ ζῶα
καὶ τὰ ἔρπετά καὶ τὰ πετεινά.

στίχοι 75-103

Ὅταν δέ ὁ Ἰάσων ἐπέρασε μέσα εἰς τὸ
πολυαγαπημένον μου σπήλαιον,
γλυκεῖαν φωνὴν ἀνεπεμμεν ἀπὸ τὰ δασύτριχα
στήθη του (καὶ μοῦ εἶπε):
Ὅρφέα, ἀγαπητέ υἱέ τῆς Καλλιόπης καὶ τοῦ
Οἰάγρου,
πού βασιλεύεις εἰς τήν Βιστονίαν μεταξὺ τῶν
Κικόνων, πού ἔχουν πολλά ποίμνια,
χαῖρε, ἀφοῦ διὰ πρῶτην φορὰν ἐρχομαι εἰς τὰς
Αἰμονίας κορυφάς
καὶ εἰς τὰ ρεῦματα τοῦ Στρυμῶνος καὶ εἰς τὰς
ὑψηλὰς κοιλάδας τῆς Ροδόπης.
Ἐγὼ ἀνήκω εἰς τοὺς Μινύας καὶ μέσα μου ἔχω
ἐξαιρετικόν αἶμα,
εἰμί ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσονος, Θεσσαλός, καὶ χαίρω
διότι εἶμαι φιλοξενούμενός σου.
Ἄλλὰ (σέ παρακαλῶ) νά μέ ὑποδεχθῆς ὡς
φίλος μὲ εὐμένειαν καὶ ἄκουσε τήν πρότασιν
μου μὲ γλυκεῖαν ἀκοήν (μὲ εὐνοϊκὴν διάθεσιν)
καὶ νά προσέξῃς ἐμένα πού σέ παρακαλῶ νά μέ

μειλιχίαις άκοαΐς, καί λισσομένω
ύπάκουσον,
Ἄξένου ἐς πόντοιο μυχοῦς καί Φάσιν
ἐραννόν
νηϊ σύν Ἄργώη πελάσαι, δεΐξαι τε
θαλάσσης
Παρθενίης άτραπούς, ἐπιήρανον
ήρώεσσιν,
οἷ ρα τεήν μίμνουσι χέλυν καί θέσκελον
όμφήν,
ἐλδόμενοι ξυνών πελάγει ἐπαρηγόνα
μόχθων.
ού χάρ δη πλεῦσαι πρὸς βάρβαρα φύλα
μέδονται
νόσφι σέθεν· καί γάρ ρα ποτί ζόφον
ήερόντα,
νειάτων εἰς κευθμῶνα, λιπῆς εἰς πυθμένα
γαίης,
μοῦνον άπ' ανθρώπων πελάσαι, καί
νόστον άνευρεΐν

(μικρόν κενόν κειμένου)

ών ἔνεκα ξυνήν τε δῦν Μινύησιν
άρέσθαι,
καί κλέος ανθρώποισιν ἐπ' ἔσσομένοισι
πυθέσθαι.

Τόν μὲν ἐγώ μύθοισιν άμειβόμενος
προσέειπον·

Αἰσονίδη, τί με ταῦτα παραιφάμενος
ἐρεΐνες,
όφρα κεν ἐς Κόλχους Μινύαις ἐπιήρανος
ἔλθω,
νηϊ σύν εὐσέλμω πλεΐων ἐπί οἶνοπα
πόντον;
ήδη γάρ μοι ἄλις καμάτων, ἄλις ἐπλετο
μόχθων,
ών ἰκόμην ἐπί γαΐαν άπειριτον ήδέ
πόληας,
Αἰγύπτω, Λιβύη τε βροτοῖς ἄνα θέσφατα
φαίνων.

στίχοι 104-132

καί ρά μ' ἄλητείης τε καί ἐξ οἰστρου
ἔσώσεν
μήτηρ ήμετέρη, καί ρ' εἰς δόμον
ήγαγεν ἄμόν,
όφρα τέλος θανάτοιο κίχω μετά γήραϊ
λυγρῶ.
άλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα
κεΐται.

άκολουθήσης εἰς τοὺς μυχοῦς τοῦ Ἄξένου
(Εὐξείνου) πόντου καί εἰς τόν τερπνόν Φάσιν
μέ τό πλοΐον Ἄργώ καί νά μᾶς δεΐξης τοὺς
δρόμους τῆς Παρθενίας θαλάσσης, ὡς βοη-
θός τῶν ήρώων,
οἱ όποιοι περιμένουν (νά άκούσουν) τήν ἰδικήν
σου λύραν καί τήν θαυμαστήν φωνήν σου,
ἐπειδή ἐπιθυμοῦν νά σε ἔχουν παραστάτην
τῶν κοινῶν εἰς τό πέλαγος ταλαιπωριῶν.
Διότι δέν σκέπτονται βέβαια νά αποπλεύσουν
πρὸς βαρβαρικούς λαούς
χωρίς ἐσέ· καί πράγματι μόνον ἐσύ από ὅλους
τοὺς ανθρώπους (ήμπορεΐς) νά προσπελάσης
εἰς τό σκοτεινόν άγνωστον,
εἰς τόν τελευταῖον κρυψῶνα, εἰς τά βάθη τῆς
άκαλλιεργήτου γῆς,
καί νά άνεύρης τόν δρόμον, (νά κατευθύνης
τόν πλοῦν).

Ἐξ αἰτίας αὐτῶν θά σηκῶσης (θά αναλάβης)
κοινήν μέ τοὺς Μινύας εὐθύνην (προσπά-
θειαν),

καί θά άποκτήσης δόξαν εἰς τās μεταγενε-
στέρας γενεάς.

Πρὸς αὐτόν (τόν Ἰάσονα) άποκρινόμενος ἐγώ
τοῦ εἶπα τά ἐξῆς:

Υἱέ τοῦ Αἰσονος, διατί μοῦ λέγεις αὐτά
προσπαθῶν νά μέ πείσης,
διά νά προσέλθω βοηθός εἰς τοὺς Μινύας
κατά τό ταξίδι των εἰς τοὺς Κόλχους,
διαπλέων τόν μαῦρον πόντον μέ πλοΐον, πού
ἔχει καλοφτιαγμένο κατάρωμα;
Διότι τώρα πλέον μοῦ εἶναι άρκετοί οἱ κόποι
καί αἱ ταλαιπωρίαί πού πέρασα
διερχόμενος τήν άπέραντον γῆν καί τās
πόλεις,
άποκαλύπτων εἰς τοὺς ανθρώπους τά θέσφατα
(τοὺς χρησμούς) εἰς τήν Αἰγυπτον καί εἰς τήν
Λιβύην.

(Ἐκ τοῦ στίχου αὐτοῦ ὅπως καί από
τόν στίχον 44 άποδεικνύεται ὅτι ὁ Ὀρφεύς
εἰς τήν Αἰγυπτον καί τήν Λιβύην μετέβη, διά
νά διδάξη τοὺς ανθρώπους καί ὄχι νά διδα-
χθῆ ὅπως ὑπεστήριξαν νεώτεροι ἐρευνη-
ταί, πού δέν ήννόησαν ή δέν ήθέλησαν νά
άντιληφθοῦν τήν ἔννοϊαν τοῦ κειμένου).

στίχοι 104-132

Καί πράγματι μέ ἔσωσεν από τās περιπλα-
νήσεις καί από τήν μανίαν (νά περιπλανῶμαι) ή
μητέρα μου
καί μέ ὠδήγησεν εἰς τό ἰδικόν μου σπίτι,
διά νά εὐρω ἐκεῖ τό τέλος τοῦ θανάτου (διά νά
τελειῶσω τόν βιον μου) μέ τά θλιβερά γερά-
ματα.

Ἄλλ' ὅμως δέν εἶναι δυνατόν νά άποφύγω
ἐκεῖνα πού εἶναι πεπρωμένον νά γίνουν.

Μοιρῶν ἐννεσίησιν ἐπέιγομαι. οὐ γάρ
ἄτιμοι
ἱκεσίου Ζηνός κοῦραι Λιταί. ἴξομαι ἤδη
ὀπλοτέροις βασιλευσι καὶ ἡμιθέοις
ἐνάριθμος.

Καὶ τότε δὴ λίπον ἄντρον ἐπήρατον,
ἠδ' ἐπέρησα
αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, καὶ ἐς Μινύας
ἀφίκανον
λαιψηροῖσι πόδεσσι, ὑπὲρ Παγασηΐδας
ἀκτάς.
ἐνθα δ' ἀριστῶν Μινυῶν λόχος
ἠγερέθοντο·
στεινόν δε ψαμάθους ὁμάδω, ρηγμῖνά τ'
Ἀναύρου.
ἀλλ' ὅτε δὴ μ' ἐνόησαν ἀτορπιτόν
ἐξανύοντα,
ἀσπασίως ἠγερθεν ἐγήθεε δ' ἦτορ
ἐκάστω·
αὐτάρ ἐμυθεόμην, ἔρεεινων ἄνδρας
ἀρίστους.

Πρῶτα δέ εἶδον βῆν Ἡρακλῆος
θεῖοιο,
ὄν τέκεν Ἀλκμήνη Ζηνί Κρονίωνι
μιγείσα,
ἦμος ὅτε τρισσὴν μὲν ἐλείπετο σείριος
αἴγλην
ἠέλιος, δολιχὴ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν
ὄρφνη.
Τίφυν τ' Ἀγνιάδην, δολιχῆς ἰθύντορα
νηός·
Θεσπιέων δ' ὄγε δῆμος ἐφ' ὕδασι
Περμησσοῖο,
ἄγχουρον λαοῖς Σιφάεσι ρεῖθρον
ἄμειβεν·
ὃς πέρι μὲν βύκτησι καὶ ἀργήεσσι
ἀέλλαις
νῆα κατιθύνειν δεδάει πολυμήτιδι τέχνη.
Κάστορά θ' ἵπποδαμον Πολυδεύκεά τ'
εἰσενόησα,
καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὄν Ἄμψυκι
νυμφευθεῖσα
Χαονίην ὑπὸ φηγόν Ἀρηγονίς
ἐξελόχευσεν·
Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαόν υἱόν,

Πιέζομαι ἀπὸ τὰς προτροπὰς τῶν Μοιρῶν δι-
ότι αἱ Λιταί, κόραι τοῦ Διός (αἱ Μοῦσαι), ποῦ
προστατεύει τοὺς ἱκέτας, ἀπολαύουν τιμῆς
(ἀπὸ τοῦς ἀνθρώπους), καὶ εἶπα εἰς τὸν Ἰά-
σονα:

Θά ἔλθω τώρα μαζί σου,
συγκαταριθμούμενος καὶ ἐγὼ μεταξύ τῶν νεω-
τέρων βασιλέων καὶ τῶν ἡμιθέων.
Καὶ τότε ἐγκατέλειπα τὸ ἀγαπητόν μου σπή-
λαιον καὶ φέρων μαζί μου τὴν φόρμιγγά μου (τὸ
μουσικόν του ὄργανον) ἐφθασα εἰς τοὺς Μι-
νύας μὲ γρήγορα πόδια (ταχέως),
διελθὼν ἀπὸ τὰς Παγασηΐδας ἀκτάς.

(Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὁ Ὀρφεὺς
περιγράφει τοὺς ἥρωας ποῦ συνήνησε
πλησίον τοῦ πλοίου « Ἀργώ », μὲ τὸ ὁποῖον
θά ἀναχωροῦσαν διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ
« Χρυσοῦ δέρατος », πού ἦτο σκοπός τῆς
ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, βασιλέων
τῶν Μινυῶν καὶ τῶν ἄλλων ἠρώων).

Ἐδῶ εἶχε συγκεντρωθῆ ὁ ὄμιλος τῶν Μι-
νυῶν ἀρχόντων·
συνεπυκνοῦντο δέ μὲ θόρυβον εἰς τὴν ἀμ-
μώδη περιοχὴν καὶ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ
Ἀναύρου.

Ἄλλ' ὅταν μὲ ἀντελήφθησαν, ὅτι ἐφθασα,
ἐσηκώθησαν (καὶ μὲ ὑπέδεχθησαν) μὲ χαρὰν
καὶ ἡ καρδιά τοῦ καθενός ἠσθάνετο ἀγαλλίασιν
διὰ τὴν ἀφιξίν μου.

Ἐπειτα τοὺς ὠμίλησα ἀπευθύνων τὸν λόγον
πρὸς ἀρίστους ἄνδρας.

Καὶ πρῶτον δέ εἶδον τὸν θεϊκόν Ἡρακλῆ,
τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ Ἀλκμήνη, ἀφοῦ ἦρθε
εἰς ἐπαφήν με τὸν Δία, τὸν υἱόν τοῦ Κρόνου,
κατὰ τὴν ὥραν ποῦ ὁ καυστικός ἥλιος ἐγκατέ-
λειπε τὸ τριπλοῦν φῶς
καὶ ἀπὸ παντοῦ ἐπήρχετο βραδέως τὸ σκοτάδι
τῆς μακρᾶς νύκτας.

Εἶδα ἔπειτα τὸν Τίφυν τὸν Ἀγνιάδην (τὸν υἱόν
τοῦ Ἀγνίου), τὸν κυβερνήτην τοῦ μακροῦ
πλοίου·

(καὶ ἐδῶ) ὁ λαός τῶν Θεσπιέων εἰς τὰ νερά
τοῦ Περμησσοῦ ἀντήλλασε τὸ γειτονικὸν
ρεῦμα μὲ τοὺς Σιφαεῖς λαούς.

Αὐτός (ὁ Τίφης) ἐγνώριζε νὰ κατευθύνῃ μὲ
τὴν πολυμήχανον τέχνην του
τὸ πλοῖον ἐν μέσῳ σφοδρῶν καὶ λευκῶν θεελ-
λῶν. (χιονοθελλῶν).

Ἐπειτα ἀνεγνώρισα τὸν Κάστορα, τὸν ἵπποδα-
μαστὴν, καὶ τὸν Πολυδεύκη
καὶ τὸν Μόψον ἀπὸ τὸν Τίταρον,
τὸν ὁποῖον ἡ Ἀρηγονίς, ἀφοῦ ἐνυμφεῦθη τὸν
Ἄμψυκα, ἐγέννησε κάτω ἀπὸ τὴν Χαονίαν βα-
λανιδιά·
εἶδα καὶ τὸν Πηλέα, τὸν υἱόν τοῦ Αἰακοῦ, ποῦ

ὄς Δολόπεσσι ἀνασεν ἐνὶ Φθίῃ
ἐριβόλω.

στίχοι 133-161

τρισὴν δ' Ἑρμείῳ κλυτὴν εἰσέδρακα
γένναν,
Αἰθαλίδην, ὃν ἔτικτε περικλυτὴ
Εὐπολέμεια,
Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἄλόπη ἐνὶ
πετρῆσση.
ἦδ' Ἔρυτον, καὶ καλὸν Ἐχίονα, τοὺς
ποτε νύμφη
Λαοθὴ Μενετοῖο παρενηθεῖς
ἐλόχευσεν
Κυλλήνης μεδέων χρυσόρραπις
Ἀργειφόντης.
αὐτὰρ Ἀλεκτοριδῆς καὶ βουφάγος ἦλθε
Κόρωνος.
Ἴφικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος
ἀντεβόλησεν·
Βούτης τ' Αἰνιάδης, ἴκελος χρυσάορι
Φοῖβω.
Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης
ἐπέρρησεν,
ὃν δὴ μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ'
ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης, νόστου τ' οἰκονδε
λαθέσθαι.
Ἄλκωνος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰσῆπιο
ροάων
ἦλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἀλιστεφές ἔκτισεν
ἄστῃ.
Ἴφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέσπετο
Ναυβόλου υἱός,
Φωκίδος ὃς ῥ' ἦνασσε καὶ εὐπύργιο
Τανάργης.
Λαοδόκος, Ταλαός, καὶ Ἀρήϊος, υἱοὶ
ἄμωμοι
ἦλθον Ἀβαντιάδαι περιώνυμοι, οὓς τέκε
Πηρῶ.
Ἀμφιδάμας δ' Ἀλέου παῖς ἦλυθε·
πέμψε γὰρ αὐτόν
ἴφθιμος γενέτης, Τεγέης ὄρια
προλιπόντα.
ἦλυθε δ' Ἐργίνος, Βράγχου πολύπυρον
ἄρουραν
ἐκπρολιπών, καὶ τύραιν ἐρυμνῆς
Μιλήτιοι,
ἐνθα ροαὶ κλύζουσι πολυπλανέος
Μαιάνδρου.
ἐν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος

ἦτο λαμπρὸς υἱὸς τῆς Αἰγίνης,
ὁ ὁποῖος (Πηλεΐδης) ἐβασίλευε μεταξὺ τῶν Δο-
λόπων εἰς τὴν εὐφορον Φθίαν.

στίχοι 133-161

Εἶδα καὶ τὴν τριπλῆν ἐνδοξον γενεάν τοῦ
Ἑρμοῦ (τοὺς τρεῖς ἐνδόξους ἀπογόνους τοῦ
Ἑρμοῦ),
τὸν Αἰθαλίδην δηλαδή, τὸν ὅποιον ἐγέννησεν
εἰς τὴν βραχώδη Ἀλόπην ἢ περιώνυμος Εὐπο-
λέμεια,
ἢ θυγάτηρ τοῦ Μυρμιδόνος,
καὶ τὸν Ἔρυτον καὶ τὸν ὠραῖον Ἐχίονα, τοὺς
ὁποίους, ὅταν ἐπλάγιασε κάποτε μὲ τὴν νύμ-
φην Λαοθὴν, τὴν κόρη τοῦ Μενετοῦ, ἐγέν-
νησεν ὁ Ἀργειφόντης, (ὁ Ἑρμῆς)
ὁ προστάτης τῆς Κυλλήνης, πού ἔχει χρυσό
ραβδί.
Ἦρθε ἐπὶ πλέον ὁ Κόρωνος ὁ Ἀλεκτοριδῆς
(υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος), ὁ ὁποῖος ἠρέσκετο νὰ
τρώγῃ βοδινὰ κρέατα.
Ἀφ' ἐτέρου παρευρίσκετο ὁ Ἴφικλος, ὁ
ὁποῖος ἀνῆκεν εἰς τὴν θεϊκὴν γενεάν τοῦ Φυ-
λάκου·
ἐπίσης καὶ ὁ Βούτης ὁ Αἰνιάδης (ὁ υἱὸς τοῦ
Αἰνίου), πού ἦτο ὁμοῖος μὲ τὸν χρυσοσπάθην
Φοῖβον.
Ὁ δὲ Κάνθος ὁ Ἀβαντιάδης ξιπεραιώθη ἀπὸ
τὴν Εὐβοίαν·
τοῦτον κατενίκησεν ἡ μοῖρα καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ
ἐπέβαλε τὸ τέλος νὰ ἀποθάνῃ ὑπεράνω τῆς
Λιβύης καὶ νὰ λησμονήσῃ τὸ ταξίδι τῆς ἐπι-
στροφῆς εἰς τὴν πατρίδα.
Ἦλθεν ἐπίσης ἀπὸ τὰ ρεῦματα τοῦ ποταμοῦ
Αἰσῆπιου ὁ υἱὸς τοῦ Ἄλκωνος Φάληρος,
ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὴν πόλιν τῆς Γόρτωνος, πού
τὴν ἐστεφάνωνε (τὴν περιέβρεχεν) ἡ θάλασσα.
Ἀφ' ἐτέρου μεταξὺ τούτων ἀκολουθοῦσε ὁ
υἱὸς τοῦ Ναυβόλου Ἴφιτος,
ὁ ὁποῖος ἐβασίλευεν εἰς τὴν Φωκίδα καὶ εἰς
τὴν Τανάγραν μὲ τοὺς ὠραίους πύργους.
Ἦλθαν προσεῖτι ὁ Λαοδόκος, ὁ Ταλαός καὶ ὁ
Ἀρήϊος, παιδιὰ ἄμωμπα,
οἱ ἐξακουστοὶ Ἀβαντιάδαι, τοὺς ὁποίους
ἐγέννησεν ἡ Πηρῶ.
Ἦλθε καὶ ὁ Ἀμφιδάμας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλέου·
διότι αὐτόν, ἀφοῦ ἐγκατέλειπε τὰ ὄρια τῆς Τε-
γέας, τὸν ἔστειλεν ὁ ἰσχυρὸς πατέρας του.
Ἦρθε δὲ καὶ ὁ Ἐργίνος, ὁ ὁποῖος ἐγκατέ-
λειπε τὴν σιτοφόρον γῆν τοῦ Βράγχου
καὶ τὸν πύργον τῆς ὀχυρᾶς Μιλήτου,
πού τὴν περιβρέχουν τὰ ρεῦματα τοῦ ποταμοῦ
Μαιάνδρου, πού διαρρέει μεγάλην ἔκτασιν.
Ἐφθασεν ἐπίσης ὁ Περικλύμενος, ὁ υἱὸς τοῦ
Νηλέως,

είσαφίκανεν,
ἀγχόθι Παλλήνης τε καὶ εὐύδροιο
Λιπάξου
ἄστου λιπῶν ἀφνειόν, ἐλειονόμους τε
Κολῶνας.
ἐκ δὲ λιπῶν Καλυδῶνα θεός Μελέαγρος,
ἔβαινεν,
Οἰνεὺς τὸν ρ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίη
ροδόπηχος.
Ἴφικλος αὐτ' ἐπέρρησε λιπῶν Ἀτρακηῖδα
λίμνην,

στίχοι 162-190

σύγγονος Ἀλθαίης· πέρι δ' αὐτίεν
ἔξοχα πάντων
εὐειδῆ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαὰ ἔργ'
ἐδίδασκεν.
Ἀστεριῶν δ' ἐπέρρησε πάϊς κλεινοῖο
Κομήτου,
Πειρεσίην ὅς ἔναιεν, ἴν' Ἀπιδανοῖο
ρεέθροις
Πηνειός μίσγων ξυνόν ρόνον εἰς ἅλα
πέμπει.
Εὐρυδάμας δ' ἐπέρρησε λιπῶν Βοιβηῖδα
λίμνην,
ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ εὐπελαγέος
Μελιβοίης.
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάϊς Πολύφημος
ἴκανεν,
ὅς σφιν ἐν ἠνορέησι μετέπρεπεν
ἠρώεσσιν.
ἠδ' υἱὸς Καινῆος ἀφίκετο, τὸν ρά τε
φασίν
μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι
δαμῆναι,
θεινόμενον πεύκησι ταυφλοίοις τ'
ἐλάτῃσιν,
καὶ οἱ ἀνατλήναι καὶ ἀκαμπέα γούνατ'
ἐρεῖσαι,
ζῶν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ
κεύθεα γαίης.
Ἄδημος δ' ἀφίκανε Φεραϊόθεν, ὃ
ποτε Παιάν
θητεύων ὑπέικε· Διὸς δ' ἠλεύατο
μῆνιν,
οἷνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν
όιστοῖς
ἐν φθιμένοισιν ἔταξ', Ἀσκληπιῶ
εἵνεκα λώβης.
ἤλυθε δ' Εὐρυτιῶν Ἴρου παῖς
Ἀκτορίωνος,

ἀφοῦ ἐγκατέλειπε τὰς Κολωνὰς μὲ τὰ λιβάδια,
πόλιν πλουσίαν, κειμένην πλησίον τῆς Παλλή-
νης καὶ τῆς Λιπάξου μὲ τὰ ἀφθονα νερὰ.
Ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τῆν Καλυδῶνα κατέ-
φθασε καὶ ὁ ἀχὺς Μελέαγρος,
τὸν ὁποῖον ἐγέννησαν ὁ Οἰνεὺς καὶ ἡ Ἀλθαία,
ποῦ εἶχε ροδόχρους βραχίονας.
Ὁ Ἴφικλος ἐξ ἄλλου διεπεραιώθη, ἀφοῦ ἐγ-
κατέλειπε τὴν Ἀτρακηῖδα λίμνην,

στίχοι 162-190

συγγενῆς τῆς Ἀλθαίας· αὐτὸς ἐξετίμα εἰς
ὑπερβολικὸν βαθμόν, περισσότερο ἀπὸ
ἄλλου
τὸν ὠραῖον Μελέαγρον καὶ τὸν ἐδίδασκε λαμ-
πρὰ ἔργα.
Διεπέρασε καὶ ὁ Ἀστεριῶν, υἱὸς τοῦ ἐνδόξου
Κομήτου,
ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε εἰς τὴν Πειρεσίαν, ὅπου
ὁ Πηνειὸς ἀναμειγνύει τὰ νερὰ του μὲ τὰ ρεύ-
ματα τοῦ Ἀπιδανοῦ
καὶ ἐξαποστέλλει εἰς τὴν θάλασσαν κοινὸν
ρεῦμα.
Καὶ ὁ Εὐρυδάμας ἐπέρασε, ἀφοῦ ἐγκατέλειπε
τὴν Βοιβηῖδα λίμνην.
πλησίον τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Μελιβοίας, ποῦ
εὐρίσκεται εἰς ὠραῖον μέρος πρὸς τὸ πέλα-
γος.
Κατέφθασεν ἔπειτα τοῦ Ἐλάτου τὸ παιδί, ὁ
Πολύφημος,
ὁ ὁποῖος διεκρίνετο μεταξύ αὐτῶν τῶν ἠρώων
διὰ τὴν ἀνδρείαν του.
Ἀφίχθη καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Καινέως, διὰ τὸν
ὁποῖον διηγοῦνται,
ὅτι συνενωθεὶς μὲ τοὺς Λαπίθας κατεβλήθη
πληττόμενος ἀπὸ κορμούς πεύκων καὶ ὑψη-
λῶν ἐλάτων, ποῦ ἐχρησιμοποιοῦν ὡς ὄπλα τῶν
οἱ Κένταυροι.
καὶ ὅτι ὑπέμεινε (τὰ πληγμάτα) καὶ ἐκράτησε
ἀλύγιστα τὰ γόνατά του.
καὶ ζωντανὸς κατῆλθεν εἰς τοὺς κρυψῶνας
τῆς γῆς (εἰς τὸν Ἄδην) μεταξύ τῶν νεκρῶν.
Ἀπὸ τὰς Φεράς ἀφίχθη ὁ Ἄδημος, εἰς τὸν
ὁποῖον ὑπέκυψε ὁ Παιάν,
ποῦ ἦτο τότε δούλος του· ἀπέφυγεν ὁμως (ὁ
Ἄδημος) τὴν ὀργὴν τοῦ Διὸς,
διότι μὲ τὰ ἀκαταμάχητα βέλη του κατενίκησε
τοὺς Κύκλωπας, ἐπειδὴ εἶχον κακοποιήσει τὸν
Ἀσκληπιόν.
Ἦλθεν ἐπίσης ὁ Εὐρυτιῶν, παιδί τοῦ Ἴρου,
υἱοῦ τοῦ Ἀκτορος,

τρηχειν Ὀπόεντα λιπών· σὺν δ'
ἤλυθεν Ἴδας,
Λυγκεύς θ', ὃς πῆλιστα δι' αἰθέρος
ἤδέ θαλάσσης
βένθεα, καὶ Πλουτήος ὑποχθονίοιο
βέρεθρα
μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν
ὀπώπεεν ὄσσοις.
αὐτάρ οἱ Τελαμών συνεφέσπετο, τόν ρ'
ἐλόχευσεν
Αἰακῶ ἀτρώτῳ κούρη κλυτοῦ Ἀσωποῖο
Αἴγιν' ἐν κροκάλῃσιν ἀλιστεφέος
Σαλαμῖνος.
δῆ τότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἤλυθε
καρτερός Ἴδμων,
τόν ρ' ὑποκουσαμένη τέκεν Ἀπόλλωνι
ἄνακτι
Ἀμφρύσου παρά χεῦμα Φερητιάς
Ἀντιάνειρα.

στίχοι 191-219

τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορεν καὶ
θέσφατον ὁμῶν
Φοῖβος, ἴν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα
μυθίζοιτο.
ἤλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενοίτιος ἐξ
Ὀπόεντος,
σύγχορτος Μινύαις· ἐπι δ' ἤλυθε δῖος
Οἰλεύς.
Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός, ὃν ποτε
νύμφη
Βάκχῳ ὑποκλινθεῖσα παρ' Ἀσώποιο
ροῆσιν
τίκτεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας καὶ
ἐπίφρονα μῆτιν.
Κηφεύς δ' Ἀρκαδίηθε μεθ' ἠρώεσσι
πελάσθη.
Ἀγκαῖον δ' ἀν' ὄμιλον ἀπ' Ἀρκαδῆς
πολυμήλου
πέμψε πατῆρ γηραιός ἐπὶ πλόον
Ἀξεινίοιο·
οὗτος δ' οὐποτε χλαῖναν ἐπὶ σιβαροῖς
βάλεν ὦμοις,
ἀλλ' ἄρκτου λάσιον στέρνοις ἀμπίσχετο
δέρμα.
Ναύπλιος αὐθ' ἴκανε, Ἀμμώνης
φίλος υἱός,
ὃν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῷ
Ἐννοσιγαίῳ,
ἀγλαόν ἠγορέην, δέμας εἴκελον
ἀθανάτοισιν.

ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τὴν βραχώδη Ὀπό-
εντα· καὶ μαζί του ἤλυθεν ὁ Ἴδας, ἀκόμη καὶ ὁ
Λυγκεύς, ὁ ὁποῖος μόνος αὐτός ἀπὸ ὄλους
τοὺς ἀνθρώπους ἐβλεπε μὲ μάτια διαπερα-
στικά (μὲ ὄξυτάτην ὄρασιν) τὰ πλέον ἀπομα-
κρυσμένα βᾶθη τοῦ αἰθέρος καὶ τῆς θαλάσσης
καὶ τὰ βάραθρα τοῦ Πλοῦτωνος, πού ζῆ κάτω
ἀπὸ τὴν γῆν.

Αὐτόν ἀκολούθησε ὁ Τελαμών, τὸν ὁποῖον
ἐγέννησε μὲ τὸν ἀκατάβλητον Αἰακὸν ἢ Αἴ-
γινα, κόρη τοῦ ἐνδόξου Ἀσωποῦ,
εἰς τίς κροκάλες (τὰ χαλίκια) τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς
Σαλαμῖνος, πού τὴν στεφανώνει (τὴν περιβρέ-
χει) ἡ θάλασσα.

Τότε ἐπίσης ἤλυθεν ὁ νόθος υἱὸς τοῦ Ἄβαν-
τος Ἴδμων, ἰσχυρὸς ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ἐγέννη-
σεν, ἀφοῦ ἔμεινε ἔγκυος ἀπὸ τὸν ἄνακτα
Ἀπόλλωνα,

ἢ Ἀντιάνειρα, κόρη τοῦ Φέρητος, πλησίον εἰς
τὰ νερά τοῦ Ἀμφρύσου ποταμοῦ.

στίχοι 191-219

Εἰς τοῦτον ὁ Φοῖβος προσεπόρισε (ἐχάρισε)
καὶ μαντικήν ἰκανότητα καὶ φωνὴν προφητικήν,
διὰ νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μέλλοντα
εἰς αὐτοὺς.

Ἦλθεν ἀφ' ἐτέρου μεταξύ αὐτῶν ὁ Μενοί-
τιος ἀπὸ τὴν Ὀποῦντα που ἐγειτόνευε μὲ
τοὺς Μινύαις· ἐπὶ πλέον ἤλυθεν ὁ θεϊκὸς Οἰ-
λεύς.

Κατέφθασε καὶ ὁ ἐξακουστός Φλίας, τὸν
ὁποῖον ἐγέννησε κάποια νύμφη,
πού ἐπλάγιασε κάποτε μὲ τὸν Βάκχον πλησίον
εἰς τὰ ρεῦματα τοῦ Ἀσωποῦ·
αὐτός εἶχεν ὠραῖον σῶμα καὶ σώφρονα σέμψιν.
Ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν προσῆλθε μεταξύ τῶν
ἠρώων ὁ Κηφεύς.

Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν, πού τρέφει πολ-
λά πρόβατα καὶ γίδια,

ἐξέπεμψεν ὁ γέρον πατῆρ του εἰς τὸν ὄμιλον
τῶν ἠρώων

τόν Ἀγκαῖον, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ταξίδι
πρὸς τὸν Ἀξεινιον πόντον·

αὐτός ποτέ δέν ἐβαλλε εἰς τοὺς ἰσχυροὺς
ὦμους του χλαῖναν (ἱμάτιον χειμερινόν),
ἀλλ' ἐφοροῦσε εἰς τὰ στέρνα του πικνότεριχον
δέρμα ἄρκτου.

Κατέφθασε ἐπὶ πλέον ὁ Ναύπλιος, ὁ ἀγαπητὸς
υἱὸς τῆς Ἀμμώνης,

πού τὸν ἐγέννησεν, ἀφοῦ ἐπλάγιασε μὲ τὸν
ἐξακουστόν Ἐννοσιγαῖον (γαιοσειστήν, τὸν
Ποσειδῶνα)

καὶ πού ἦτο ἀνθρώπος λαμπρὸς κατὰ τὴν ἀν-
δρείαν καὶ ὁμοῖος πρὸς τοὺς ἀθανάτους θε-
οὺς κατὰ τὸ σῶμα.

Ταινარიεύς δ' Εὔφημος ἔβη, Μαλεήτιδος
ἀκρης
ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἀλικλύστους τε
Θεράπνας.
Ἄγκαϊός τ' ἔμολεν Πλευρώνιος, ὃς ρα
πορείας
οὐρανίας ἀστρων ἐδάη, κύκλους τε
πλανήτας.
δίζετο γάρ τ' ἔοντα τὰ τ' ἔσόμεν'
ἀνθρώποισιν.
ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος
ἦλυθεν υἱός·
σίνετο δε σφυρά δισά, πόδας δ' οὐκ
ἦεν ἀρρῶς·
τοῦνεκεν Ἥφαιστοιο γόνον καλέεσκον
ἄπαντες.
ἦλυθε δ' Ἄλφειοιο λιπὼν Πισήτιδας
ὄχθας,
Αὐγείης υἱός πυριφεγγέος Ἥελιοιο.
ναὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρηκες ἀμύμονες
ἦκον,
Ἄμφίων κλυτόφημος ἰδ' Ἀστέριος
μενεχάρμης,
Παλλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἦθεα πατρίδος
αἴης.
δισσόν δ' αὐ Βορέου καλὸν στάχυν
εἰσενόησα,

στίχοι 220-248

οὓς τέκ' Ἐρεχθῆος κούρη κλυτός
᾽Ωρείθουια,
Ἰλισσοῦ παρά χεῦμα θεοῦ φιλόττη
μιγεῖσα·
οἱ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ὑπουατίοις
πεπότηντο,
Ζήτης καὶ Κάλαις, δέμας εἵκελοι
ἀθανάτοισιν.
αὐτάρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἦλυθ'
ἄνακτος
(μικρὸν κενὸν κειμένον)
ἀγχιστεύς. νηός γάρ ἐπ' Ἀργῶς
λελίητο
ἄξιονον ποτὶ Φᾶσιν ἄμ' ἠρώεσσι
πελάσσαι.
σύν δὲ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θεῖοιο
καλός ᾽Υλας· τῷ δ' οὐπῶ ὑπέρ
δρροσεροῖο γενεῖοιο
ἀργεννάς ἐρύθηνε παρητῆδας ἀβρός
ἴουλος,
ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἔην, πολὺ δ' ἦνδανεν
Ἡρακλῆϊ.

Ἦλθε καὶ ὁ Εὔφημος ὁ Ταινარიεύς (ἀπὸ τοῦ
Ταινάρου), ἀφοῦ ἄφησε τὰ φαράγγια τοῦ
ἀκρωτηρίου Μαλέα
καὶ τὰς Θεράπνας, πού κατακλύζονται ἀπὸ τὴν
θάλασσαν.

Προσῆλθε καὶ ὁ Ἄγκαϊός, πού κατήγετο ἀπὸ
τὴν Πλευρώνα, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὰς πο-
ρείας (τὰς κινήσεις)

τῶν ἀστρων εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς κύκλους
(τὰς κυκλικὰς περιφορὰς) τῶν πλανητῶν ἀστέ-
ρων. Διότι αὐτὸς ἀνεζήτησε νὰ μάθη (ἐκ τῶν
ἀστέρων) καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα (νὰ
συμβοῦν) εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἦλθεν ἐπίσης καὶ ὁ Παλαιμόνιος, νόθος υἱός
τοῦ Λέρνου· αὐτὸς εἶχε βλαμμένα καὶ τὰ δύο
σφυρά του, καὶ τὰ πόδια του δέν ἦσαν καλὰ
προσηρμοσμένα (εἰς τὸ σῶμά του)
δι' αὐτὸ καὶ ὄλοι τὸν κάλοῦσαν υἱὸν τοῦ Ἥφαι-
στου.

Ἦλθε καὶ ὁ Αὐγείας, υἱός τοῦ φεγγοβόλου
Ἥλιου, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὰς ὄχθας τοῦ
Ἄλφειοῦ εἰς τὴν Πισάτιδα.

Ἦλθον ἀκόμη καὶ δύο λαμπροὶ νέοι βλαστοὶ,
ὁ Ἄμφίων δηλαδὴ ὁ φημισμένος καὶ ὁ Ἀστέ-
ριος ὁ καρτερικός εἰς τὰς μάχας.

Αὐτοὶ οἱ δύο ἄφησαν τὴν Πελλήνην καὶ τοὺς
τόπους τῆς πατρικῆς γῆς.

Ἄντελήφθην ἀφ' ἑτέρου τοὺς δύο ὠραί-
ους βλαστοὺς τοῦ Βορέου.

στίχοι 220-248

τοὺς ὁποῖους ἐγέννησεν ἡ ᾽Ωρείθουια, ἡ ἑξα-
κουσὴ κόρη τοῦ Ἐρεχθέως,
ἀφοῦ ἦλθεν εἰς ἐρωτικὴν ἐπαφὴν μὲ τὸν θεὸν
πλησίον εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ·
αὐτοὶ δὲ πετοῦσαν μὲ ὑποπόδια, πού εἶχον
κάτω ἀπὸ τῆς φτέρνης τῶν ποδιῶν των.
ὁ Ζήτης δηλαδὴ καὶ ὁ Κάλαις, πού ἦσαν ὅμοιοι
κατὰ τὸ σῶμα μὲ τοὺς ἀθανάτους θεοὺς.

(μικρὸν κενὸν τοῦ κειμένου)

Ἦλθεν ἀκόμη ἀπὸ τὰς Φεράς κάποιος συγγε-
νῆς τοῦ βασιλέως Πελίου· διότι ἐπιθυμοῦσε νὰ
ταξιδεῦση ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον Ἄργῶ καὶ νὰ
προσπελάσῃ εἰς τὸν ἀφιλόξενον Φᾶσιν μὲ
τοὺς ἄλλους ἥρωας. Καί μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἦλθε
καὶ ὁ συγγενῆς τοῦ θεϊκοῦ Ἡρακλέους,
ὁ ὠραίος ᾽Υλας· εἰς αὐτὸν (τὸν ᾽Υλαν) δέν
εἶχε ἐμφανισθῆ ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὰς λευκὰς
παρειὰς του τὸ ὠραῖον χνοῦδι,
ἀλλ' ἦτο ἀκόμη παιδί (νεανίσκος), καὶ ἄρρεσε
πολὺ εἰς τὸν Ἡρακλῆϊ.

Οὔτοι μὲν ποτί νῆα καὶ ἐς λόχον
 ἠγερέθοντο.
 καὶ ρά οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέκλετο, ἠδ' ἄγορευεν.
 δεῖπνα δὲ πορσύνοντι πολυξείνοιο
 τραπέζης,
 ἦμνοι ἐξεῖς· πόθειν δὲ τοι ἔργον
 ἕκαστος.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἄλις ἔλπετο
 θυμός,
 ἀνστάντες ρ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο
 βαθείης
 ἦιον, ἔνθα τ' ἔμιμνεν ὑπὲρ ψαμάθου ἀλίη
 νῆυς·
 τὴν ρα τὸτ' εἰσορόωντες ἐθάμβεον·
 αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄργος ἐφημοσύνησι νόου πόρσυνεν
 ὀχλιζέιν,
 δουρατέησι φάλαγξι καὶ εὐστρέπτοισι
 κάλωσιν,
 πρυμνόθεν ἀρτήσας, κάλεεν δ' ἐπὶ
 μόχθον ἰκάνειν,
 πάντας κυδαίωνν. οἱ δ' ἔσσυμένως
 ὑπάκουσαν·
 τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, περὶ στέρνοισι δ'
 ἀνήπτον
 σειραῖην μήρινθον. ἐπέβριθεν δ' ἄρ'
 ἕκαστος,
 αἶψα θοὸν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι
 εὐλαλον Ἄργω.
 ἠ δὲ οἱ ἐγχριμφθεῖσα ποτὶ ψαμάθω
 βεβάρητο,
 αὐαλέοις φύκῆσιν ἐρυκομένη πετὶ
 χέρσον.

στίχοι 249-277

ἠρώων παλάμησιν ὑπὸ στιβαρῆσιν
 ἀπειθῆς.
 παχνῶθη δ' αὖ θυμός Ἰήσονος· αὐτὰρ
 ἔπειτα
 νεῦσεν ὀπιπτεύων, ἵνα οἱ θάρσος τε
 βίην τε.
 μολπῆ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηόσιν αἰέν
 ὀρίνω.
 αὐτὰρ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ
 χερσίν
 μητρός ἐμῆς ἐκέρασσε· εὐτερπέα
 κόσμον αἰοδῆς,
 καὶ οἱ ἀπὸ σπηθέων ὄπα λειρίον
 ἐξελόχευσα·

Αὐτοὶ (οἱ Μινύαι καὶ οἱ ἄλλοι ἥρωες) συνεκεν-
 τρώνοντο πρὸς τὸ πλοῖον καὶ ἐσχημάτιζον λό-
 χον (σῶμα).

Καὶ ἄλλος ἀπὸ αὐτοῦ καὶ ἀπὸ ἄλλο μέρος (ἄλ-
 λος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ) εἶδιδε παραγ-
 γελίας καὶ ὠμιλοῦσε.

Παρασκευάζαν δὲ τὰ δεῖπνα εἰς τὸ φιλόξενο
τραπέζι,

καθήμενοι κατὰ σειράν· καὶ καθένας ἐπιθυ-
 μοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ ἓνα ἔργον.

Ὅταν δὲ ἐνόμισαν ὅτι ἔφαγαν καὶ ἐπιαν ἀρ-
 κετὰ,

ἀφοῦ ἐσηκώθησαν (ἀπὸ τὸ τραπέζι), ὅλοι συγ-
 χρόνως ἐβάδιζον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς βαθείας
 ἄμμου

πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκειτο ὑπεράνω τῆς
 ἄμμου (ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον) τὸ θαλασσοπό-
 ρον πλοῖον.

Βλέποντες τότε (οἱ Μινύαι καὶ οἱ ἄλλοι ἥρωες)
 αὐτὸ τὸ πλοῖον ἔμμενον ἔκθαμβοι· ἔπειτα δὲ
 ὁ ἄργος κατὰ προτροπὴν τοῦ νοῦ τοῦ ἠτοιμά-
 ζετο νὰ μετακινήσῃ τὸ πλοῖον,

ἀφοῦ ἐκρέμασε ἀπὸ τὴν πρύμνην του φαλάγ-
 για ξύλινα (ξυλίνους κυλίνδρους) καὶ καραβό-
 σχοινα καλοστριμμένα.

Προσεκάλει αὐτοὺς (τοὺς ἥρωες) νὰ ἔλθουν
 εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐπιμόχθου ἔργου,
 ἀπευθύνων πρὸς ὅλους ἐπαινετικούς λόγους.

Ἐκεῖνοι δὲ ὑπήκουσαν (εἰς τὴν πρόσκλησίν
 του) καὶ προσήρχοντο τρέχοντες (ἐσπευσμέ-
 νως). Καὶ ἀπεγυμνώνοντο ἀπὸ τὰ ὄπλα των καὶ

(ἀντὶ αὐτῶν) προσέδεναν εἰς τὰ στέρνα των
 σχοινιά πλεγμένα· καὶ ὁ καθένας ἐπεδίδετο
 εἰς τὸ ἔργον μὲ ὄλην τὴν δύναμίν του,

καὶ προσεπάθουν ὅλοι νὰ σύρουν (νὰ τραβή-
 ξουν) ταχέως ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὸ γρήγορον
 κῦμα τὴν Ἄργω μὲ τὴν ὠραίαν φωνήν.

Ἐκεῖνη ὅμως (ἡ Ἄργω), εἶχε καθίσει εἰς τὴν
 ἄμμον λόγῳ τοῦ βάρους της.

καὶ ἠμποδίζετο ἀπὸ τὰ ξηραμμένα φύκια νὰ
 πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

στίχοι 249-277

καὶ δὲν ὑπήκουε εἰς τὰ στιβαρὰ χέρια τῶν
 ἠρώων.

Τότε ἡ καρδιά τοῦ Ἰάσονος ἐπάγωσε· καὶ
 ἔπειτα

βλέπων πρὸς τοὺς γύρω του μοῦ ἔκαμε νεῦμα,
 διὰ νὰ διεγείρω συνεχῶς θάρρος εἰς τοὺς
 ἥρωας καὶ νὰ δώσω μὲ τὸ τραγούδι μου δύνα-
 μιν

εἰς αὐτοὺς, ποὺ εἶχον καταβληθῆ ἀπὸ τοὺς
 κόπους (ποὺ εἶχον κουρασθῆ). Ἐγὼ δὲ, ἀφοῦ
 ἐτέντωσα τὴν φόρμιγγα ἀνάμεσα στὰ χέρια
 μου, τοὺς ἐκέρασα τὸ τερπνὸν τραγούδι τῆς
 μητέρας μου καὶ ἀπὸ τὰ στήθη μου ἐξέπεμψα

ἔξοχον ἠρώων Μινυήϊον αἶμα
γενέθλης,
εἰθ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι
κάλωας
βρίσασθ' ὁμορροθέοντες, ἐρείσατε δ'
ἴχνια γαίῃ,
ταρσοῖσιν ποδός ἄκρον ὑπερβλήδην
τανύσαντες·
καὶ χαροπὸν ποτί χεῦμα γεγηθότες
ἔλξατε νῆα.

Ἄργῳ, πεύκησιν τ' ἠδὲ δρυοῖ
γομφωθεῖσα,
αἴ' ἔμῃς ἐνοπής· καὶ γὰρ πάρος ἔκλυες
ἦδη
ἠνίκα δένδρε' ἔθειλγον ἐν ὑλήεντι
κολώνῃ,
πέτρας τ' ἠλιβάτους, καὶ μοι κατὰ
κόμπον ἔβαινον
οὔρε' ἀποπρολιποῦσαι· ἐπίσπεο δ'
αὔτε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπούς· σπέρχου δ' ἐπὶ
Φᾶσιν ἀμειβειν,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ καὶ θεσκέλω
ὄμφῃ.

Δῆ τὸτ' ἐπιβρομέουσα Τομαριάς
ἔκλυε φηγός,
ἦν οἱ ὑποτροπῆν Ἄργος θέτο νῆϊ
μελαίνῃ
Παλλάδος ἐννεσίῃσιν· ἀνῆέρθη δὲ
μάλ' ὦκα,
δοῦρατ' ἐλαφρίζουσα, θοῆ δ'
ὠλίσθανε πόντῳ·
καὶ οἱ ἐπειγομένη θαμινὰς ἐκέδασσε
φάλαγγας,
αἴ οἱ ὑπὸ τρόπιν εἶντο μιῆς σχοῖνοιο
ταθειῖσαι.
ἐν δ' ἄρ' ἔβη λιμένας, χαροπὸν δ'
ἀνεχάσαστο κύμα·
θῖνες δ' ἀμφέκλυσθεν· ἐγήθει δε
φρέν' Ἰήσων,
ἄλτο δ' ἔσω νεός Ἄργος, ἐφέσπετο δ'
ἀγχόθι Τίφυς
καὶ οἱ ἐπαρτέα θῆκαν, ἀρηρότα
πορσύνοντες,

στίχοι 278-306

ιστόν τ' ἠδ' ὀθόνας· ἐπὶ δ' αὐτ'
οἴηκας ἔδῃσαν,
πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγγαντο
δ' ἰμαῖσιν.
αὐτὰρ ἔπειθ' ἐκάτερθεν ἐρετμοῦς

(ἔβγαλα) τρυφεράν φωνήν (καὶ τοὺς εἶπα):
ᾠσεῖς ποῦ ἔχετε τὸ ὑπέροχον αἶμα τῆς γε-
νεᾶς τῶν Μινυῶν ἠρώων,
ἐμπρός ἀναλάβετε τώρα εἰς τὰ στερεὰ
στέρνα σας τὰ βαρεῖὰ καρὰβόσχινα
συνεργαζόμενοι μεταξύ σας, στηρίξατε εἰς
τὴν γῆν τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν σας,
καὶ τεντώσατε εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν τὰ
ἄκρα τὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ πέλματα·
καὶ καθελκύσατε χαρούμενοι τὸ πλοῖον εἰς τὰ
γλαυκά (γαλανὰ) νερά.

Καὶ σύ ὦ Ἄργῳ, ποῦ κατεσκευάσθης μὲ τὴν
συναρμογὴν ξύλων ἀπὸ πεύκα καὶ βαλανιδιές,
ἄκουσε τώρα τὴν ἰδικὴν μου φωνήν· διότι ἦδη
καὶ προτύτερα μὲ ἄκουες,
ὅταν ἐμάγευα εἰς τοὺς δασώδεις λόφους τὰ
δένδρα καὶ τοὺς ἀποκρήμους βράχους, οἱ
ὁποῖοι πρὸς χάριν μου κατέβαινον ἐγκατελεί-
ποντες τὰ βουνὰ μὲ πάταγον· καὶ ἀκολούθησε
πάλιν τοὺς δρόμους τῆς Παρθενίας θαλάσσης·
καὶ σπεῦσε νὰ πλεύσης πρὸς τὸν Φᾶσιν,
καὶ νὰ ἔχῃς πεποιθῆσιν εἰς τὴν κιθάραν μου καὶ
εἰς τὴν θεϊκὴν φωνήν μου.

Τότε λοιπὸν ἀναδίδουσα ἤχον μὲ ἄκουσε ἡ
ἀπὸ τὸ ὄρος Τόμαρον προερχομένη φηγός
(βαλανιδιά), τὴν ὁποῖαν ἐναλλάξ ἔθεσεν εἰς τὸ
μαῦρον πλοῖον ὁ Ἄργος
κατὰ παραγγελίαν τῆς Παλλάδος· καὶ ἀνυψώθη
πολύ ταχέως καὶ ἔκαμνε ἐλαφρὰ τὰ ξύλα καὶ
γρήγορα ἐγλυστροῦσε εἰς τὴν θάλασσαν·
καὶ μὲ σπουδὴν διέσπασε τὰ πυκνὰ φαλάγγια
(τοὺς πολλοὺς ξυλίνους κυλίνδρους),
τὰ ὁποῖα εἶχαν τοποθετηθῆ κάτω ἀπὸ τὴν καρί-
ναν τοῦ πλοῖου συνδεδεμένα μὲ ἓνα σχοινί.
Εἰσηλθε δὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, καὶ τότε
τὸ γλαυκὸν κύμα ὑπεχώρησε·
καὶ ἡ ἀμώδης ἀκτὴ κατεκλύσθη ἀπὸ τὴν θά-
λασσαν· καὶ ὁ Ἰάσων ἔχαιρε μὲ τὴν καρδίαν του·
ὁ δὲ Ἄργος ἐπήδησε μέσα εἰς τὸ πλοῖον, καὶ
ἀκολουθοῦσε ἀπὸ κοντὰ του ὁ Τίφυς,
καὶ ἐτοίμασαν τὸ πλοῖον, παρασκευάζοντες
ὅσα ἔπρεπε νὰ γίνουιν,

στίχοι 278-306

δηλαδὴ τὸ κατάρτι καὶ τὰ πανιά· ἔδεσαν δὲ
πάλι τὰ πηδάλια,
ἀναρτήσαντες αὐτὰ ἀπὸ τὴν πρύμνην, καὶ τὰ
ἔσφιγγαν μὲ λουριά.
Ἐπειτα ἄπλωσαν (ὁ Ἄργος καὶ ὁ Τίφυς) τὰ

ἠπλώσαντο,
εἰσβαίνειν δ' ἐκέλευον ἐπειγομένους
Μινύης·
τοῖσιν δ' Αἰσονίδης ἔπεα πτερόντα
προσηύδα·

Κέκλυτέ μευ, βασιλῆες ἀμύμονες·
οὐ γάρ ἔμοιγε
ἀνδάνει ἐν πραπίδεσσιν ἀρειοτέροισιν
ἀνάσσειν.
ὑμεῖς δ', ὄντινά οἱ κραδίη θυμός τε
μενοιῶ,
ἡγεμόνα στήσασθε, καί ᾧ πέρι πάντα
μελήσει
σημαίνειν, ὃ τι οἱ ρέξει ἔπος ἠδέ καί
ἔργον,
πόντον ἐπιπλώουσιν, ἀφικομένοις τ'
ἐπί γαίαν,
εἴτε καί ἐς Κόλχους, ἧ ἐς ἀλλοδαπούς
ἀνθρώπους.
καί γάρ δὴ μοῦνον σὺν ἐμοὶ πολέες
τε καί ἐσθλοί,
οἷ ρα καί ἀθανάτου ριζῆς γένος
εὐχετάσασθε,
ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον, κλέος ὄφρ'
ἂν ἄρῃσθε.
ἀλλ' οὐ οἱ κάρτιστον ἀρειότερόν τε
γενέσθαι

Ἡρακλῆος ἀνακτος, ὄτομαι ἴστε καί
αὐτοί.
"Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον
ἐν δ' ἄρα φωνῇ
λαός ἐπερρόθεεν, Μινύαις ἐπι
κοίρανον εἶναι
Ἄλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἐξοχος ἦεν
ἐταίροις.
ἀλλ' οὐ πείθον ἀνακτα πεπνυμένον,
ὃς ρά οἱ ἦδη
Ἥρης ἐννεσίῃσι τετιμένον Αἴσονος
υἴον,
ἧ δὴ οἱ κλέος ἐσθλὸν ἐπ' ἐσομένοισιν
ὄπαζεν·
ὃς ρα οἱ αὐτός ἐνισπεν, Ἰήσωνα
κοίρανον εἶναι.
πεντήκοντ' ἐρέτησιν, ἀνά τραφερὴν
τε καί ὑγρὴν.
καί τότε δὴ μάλα πάντες ἐπήνεον,
ὥς ἐκέλευεν
Ἡρακλῆς, καί θῆκαν Ἰήσωνα
κοίρανον εἶναι.
Ἥμος δ' Ἡελίος οἱ, ἀπείριτον

κουπιά καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς τοῦ πλοίου,
καὶ προέτρεπον τοὺς Μινύας, οἱ ὅποιοι ἐβιά-
ζοντο (νά φύγουν), νά εἰσέλθουν εἰς τὸ
πλοῖον.

Καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀπευθυνόμενος ὁ υἱὸς τοῦ
Αἴσονος τοὺς ἔλεγε τοὺς ἐξῆς πτερωτοὺς λό-
γους:

Ἄκούσατέ με, ὑπέροχοι βασιεῖς· διότι δὲν
εἶναι ἀρεστόν
εἰς τὸν νοῦν μου νά εἶμαι ἀρχων ἀνδρῶν, πού
εἶναι ἰσχυρότεροι ἀπὸ ἐμέ.
Δι' αὐτὸ ἐσεῖς ἐγκαταστήσατε ἀρχηγὸν ὁποι-
ονδήποτε ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ σας,
καὶ ὁ ὅποιος θά ἔχη τὴν μέριμναν
νά ἐπισημαίνῃ τὰ πάντα, ποῖον λόγον θά εἴπῃ
καὶ ποῖον ἔργον θά ἐκτελέσῃ,
ὅταν θά διαπλέωμεν τὴν θάλασσαν καὶ ὅταν θά
φθάσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν,
κατὰ τὴν προσέγγισιν μας εἴτε εἰς τὴν χώραν
τῶν Κόλχων ἢ εἰς τὴν χώραν ἄλλων ἄλλοεθνῶν
ἀνθρώπων.

Καὶ διότι βεβαίως ἐν μόνον κοινὸν ἐπιμοχθον
ἔργον ἀνελάβετε μαζί μέ ἐμέ (νά φέρετε εἰς
πέρας), διὰ νά ἀποκτήσετε δόξαν,
σεῖς οἱ πολλοὶ καὶ καλοὶ, οἱ ὅποιοι μάλιστα καυ-
χᾶσθε, ὅτι ἡ γενεὰ σας ἔχει τὴν ρίζαν τῆς ἀθά-
νατον (ὅτι προέρχεσθε ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους
θεοὺς). Ἄλλὰ δὲν νομίζω, ὅτι εἶναι πολὺ ὠφέ-
λιμον νά γίνω ἐγὼ ἰσχυρότερος
ἀπὸ τὸν ἀνακτα Ἡρακλῆ· τὸν γνωρίζετε καὶ
σεῖς οἱ ἴδιοι.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπεν (ὁ Ἰάσων), καὶ ὅλοι βε-
βαίως τὰ ἐπεδοκίμαζαν, διὰ φωνῶν δέ
τό πλῆθος τῶν ἠρώων ἐπικροτοῦσε τὴν πρότα-
σίν του νά εἶναι ἀρχηγός εἰς τοὺς Μινύας
ὁ Ἄλκείδης, ὁ ὅποιος ὑπερεῖχε μεγάλως με-
ταξὺ ὄλων τῶν συντρόφων. Δὲν ἐπειθαν ὁμως
τὸν συνετὸν ἀνακτα, πού ἐγνώριζε τὸν τετιμη-
μένον υἱὸν τοῦ Αἴσονος κατὰ τὰς εἰσηγήσεις
τῆς Ἥρας,

ἢ ὅποια τοῦ παρεσκεύαζε καλὴν φήμην εἰς
τοὺς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους.

Αὐτὸς λοιπὸν ἐπρότεινε νά εἶναι ὁ Ἰάσων ἀρ-
χηγός

εἰς τοὺς πενήτηκοντα κωπηλάτας καὶ κατὰ ξη-
ρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν.

Καὶ τότε λοιπὸν ὅλοι ἐπεδοκίμαζον πολὺ, κα-
θὼς τοὺς προέτρεψε (νά πράξουν)

ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ὠρισαν νά εἶναι ἀρχηγός ὁ
Ἰάσων. "Ὅταν δέ ὁ Ἥλιος, που διασχίζει τὸν

αἰθέρα τέμνων,
ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε
νύκτα,

στίχοι 307-334

τῆμος ἐνὶ πραπίδεσιν ἐμήτιεν
Αἴσωνος υἱός
πίσιν ἐφ' ἠρώεσσι καὶ ὄρκια
συνθεσιῶν
θέσθαι, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα
φυλασσόμενοι πεπιθοίντο·
καὶ τότε τοι, Μουσαῖε, φίλον τέκος
Ἄντιοφήμου,
ποροῦναι μ' ἐκέλευε θεῶς ἱερῆία
καλά.
αὐτάρ ἐγὼ ψαφαρῆσιν ἐπ' ἠϊόνεσιν
ἐνεῖκα
κᾶλα, τὰ τ' ἐκ δρυός ἐστι φερεσβίου·
ἐν δ' ἄρ' ὑπερθεν
πλεκτῶ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα
δῶρα.
καὶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμηκέα
ταῦρον
σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα
διαν,
ζωοταμών· πυρὶ δ' αἶμα πέριξ χέον
ἐνθα καὶ ἐνθα.
αὐτάρ ἐπὶ κραδίην ἐρύσας ποπάνοισιν
ἔθηκα,
λεῖψας ὑγρὸν ἔλαιον, ἐπ' αὐτῶ δέ
γλάγος ἀμνης.
ἦρωας δ' ἐκέλευσα περισταδὸν
ἀμφιχυθέντας
δούρατ' ἐπαμπήξασθαι ἰδ' ἄορα
κωπήεντα,
βύρση τε σπλάγχνοισι τ' ἐρειδομένους
παλάμησιν.
θῆκα δ' ἄρ' ἐν μέσσω τεῦχος
κυκεῶνος ἐρείσας
ὄστράκεον, τῶ πάντα περιφραδέως
ἐμέμικτο,
Δήμητρος μὲν πρῶτα φερέσβιος
ἀλφίτου ἀκτῆ,
αἶμα δέ οἱ ταῦροιο, θαλάσσης θ'
ἀλμυρόν ὕδωρ.
στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλους
ἐρόδεντας ἐλαίης·
καὶ τότε χρυσεῖην φιάλην χεῖρεσσι
ἐμῆσιν
ἀμπλήσας κυκεῶνος, ἐφεξείης
ἐπένειμα,

ἀπέραντον αἰθέρα
μέ τούς ταχύποδας ἵππους του, παρεσκεύαζε
τὴν μαύρην νύκτα,

στίχοι 307-334

τότε ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσωνος ἐσκέφθη
νὰ θέσῃ εἰς τοὺς ἦρωας (νὰ πάρῃ ἀπὸ τοὺς
ἦρωας) ἐγγύησιν καὶ ὄρκους διὰ τὰς συμφω-
νίας,
διὰ νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην καὶ νὰ διαφυλάσ-
σουν σταθερὰ ὅλα τὰ συμφωνηθέντα.
Καὶ τότε, Μουσαῖε, προσφιλές τέκνον τοῦ
Ἄντιοφήμου,
μέ παρεκάλεσε νὰ ἐτοιμάσω ταχέως ὠραία
ζῶα πρὸς θυσίαν.
Ἐγὼ δὲ μετέφερα εἰς τὴν ἀμμόδη παραλίαν
ξηρὰ ξύλα, τὰ ὅποια προέρχονται ἀπὸ τὴν βα-
λανιδιὰ τὴν ζωοδότειρα. Ὑπεράνω δὲ μέσα
εἰς ἓνα πλεκτόν σκεῦος κατέθεσα πλούσια
δῶρα διὰ τοὺς θεοὺς.
Καὶ τότε βέβαια ἔσφαξα τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν
βοδιῶν ὑψηλὸν ταῦρον,
ἀφοῦ ἔκλινα τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἐπάνω εἰς
τὸν θεῖον αἰθέρα,
καὶ ἐτεμάχισα τὸ ζῶον· καὶ γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά
ἔχυνα αἶμα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.
Ἐπειτα ἀφοῦ ἀπέσπασα τὴν καρδίαν τοῦ ταύ-
ρου ἔθεσα ἐπάνω εἰς αὐτὴν πόπανα (πλατεῖα
ζυμαρικά)
καὶ τὴν ἀλεῖρα μέ ρευστὸν ἔλαιον καὶ ἐπάνω
εἰς αὐτὸ ἐρμύγα γάλα ἀμνάδος.
Παρεκέλευσα δὲ τοὺς ἦρωας, ἀφοῦ περιχυ-
θοῦν (ἀναπτυχθοῦν) κυκλικῶς,
νὰ ἐμπήξουν εἰς τὴν γῆν τὰ δόρατὰ των καὶ τὰ
ξίφη των μέ τὴν λαβὴν
καὶ νὰ στηρίξουν τὰς παλάμας των (τὰ χέρια
των) ἐπάνω εἰς τὸ δερμα καὶ εἰς τὰ σπλάγχνα
τοῦ ταύρου.
Ἐτοποθέτησα ἔπειτα, ἀφοῦ τὸ ἐστήριξα, εἰς
τὸ μέσον αὐτῶν ἓνα ἀγγεῖον ἀπὸ ὄστρακον, πού
περιεῖχε κυκεῶνα (μείγμα ἀπὸ κριθάλευρο
κ.ά.),
ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχον ἀναμειχθῆ ὅλα μέ πολ-
λὴν ἐπιμέλειαν·
δηλαδὴ κατὰ πρῶτον μὲν τῆς Δήμητρος τὸ κρι-
θάλευρο, πού μᾶς δίδει ζωὴν,
αἶμα δὲ ἀπὸ τὸν ταῦρον καὶ ἀλμυρὸ νερὸ ἀπὸ
τὴν θάλασσαν,
καὶ τοὺς προέτρεψα νὰ στεφανωθοῦν μέ θελ-
κτικούς στεφάνους ἀπὸ κλάδους ἐληῆς·
καὶ τότε ἀφοῦ ἐπήρα εἰς τὰ χέρια μου χρυσεῖν
φιάλην
τὴν ἐγέμισα μέ κυκεῶνα καὶ τὸν διεμοίρασα
κατὰ σειρὰν εἰς ὄλους,

γεύειν ἄνδρα ἕκαστον ἐρισθενέων
βασιλῶν.
πυρκαϊῆ δ' ἐκέλευον Ἴησονα λαμπάδα
θέσθαι
πεύκης ἀζαλέης· ὑπο δ' ἔδραμε
θεσπεσίη φλόξ.
δὴ τότε ἔγώ πρὸς χεῦμα πολυφλοίσβοιο
θαλάσσης
χειρας ἐπαντείνας τάδ' ἀπό γλώσσης
ἀγόρευσα·

στίχοι 335-361

Ὠκεανοῦ μεδέοντες ἀλικλύστοιο τε
πόντου
ἐμβύθιοι μάκαρες, καὶ ὅσοι ψαμαθώδεας
ἀκτάς
ναίεθ' ἀλικροκάλους, καὶ Τηθύος
ἔσχατον ὕδωρ.
Νηρέα μὲν πρῶτιστα καλῶ πρέσβιστον
ἀπάντων,
ἄμμιγα παντήκοντα κόραις πάσησιν
ἐρμναίς·
γλαυκὴν τ' ἰχθυόεσσαν, ἀπείριτον
Ἀμφιτρίτην,
Πρωτέα καὶ Φόρκυνα καὶ εὐρυβίην
Τρίτωνα,
λαιψηρούς τ' ἀνέμους, Αὔραις μίγα
χρυσεοτάρσοις,
ἄστρά τε τηλόσε φαντά, καὶ ἀχλύν
Νυκτός ἐρεμνῆς,
αὐγὴν τ' Ἥελίοιο θοῶν προποδηγέτιν
ἵππων,
δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους
ἦρσων,
ἀκταίους τε θεοῦς, ποταμῶν θ'
ἀλιμυρέα ρεῖθρα·
αὐτόν τε Κρονίδην σεισίχθονα
κυανοχαίτην,
κύματος ἐκπροθορόντα μολεῖν
ἐπιτάρροθον ὄρκων.
ὄφρα μὲν οὖν ἐπίκουροι Ἴησονος
ἔμπεδον αἰεὶ
μίνωμεν προφρόνως ξυνῶν ἐπαρηγόνες
ἄθλων,
ζωοὶ νοστήσοιμεν· ἑὰ πρὸς δῶμαθ'
ἕκαστος·
ὅς δέ κε συνθεσίας δηλήσεται, οὐκ
ἀλεγιζῶν
ὄρκου, ὑπερβασίη - τούτου δ'
ἐπιμάρτυροι ἔστων
ἰθύντειρα Δίκη καὶ Ἐρινύες

διὰ νὰ τὸν γευθῆ καθένας ἀπὸ τοὺς πολυδυνά-
μους βασιλεῖς.
Προέτρεψα δὲ τὸν Ἴάσονα ν' ἀνάψῃ λαμπάδα
βάζοντας φωτιά εἰς ἓνα ξηρὸν πεῦκον· καὶ
ἀνεπήδησεν ἀπὸ αὐτῆν ἐξαισία φλόγα. Τότε
λοιπὸν ἐγώ, ἀφοῦ ἐξέτεινα τὰ χέρια μου
ἐπάνω ἀπὸ τὰ κύματα τῆς πολυταράχου θα-
λάσσης, εἶπα τὰ ἑξῆς:

στίχοι 335-361

Ὡ ἄρχοντες τοῦ Ὠκεανοῦ, θεοὶ εὐδαίμονες,
πού διαβιώνετε εἰς τὸν βυθὸν τῆς πολυκυμάν-
του θαλάσσης,
καὶ ὅσοι κατοικεῖτε εἰς τὰς ἀμώδεις ἀκτάς
μέ τὰ θαλασσινὰ κροκάλια καὶ ὅσοι εἰς τὰ βα-
θύτατα νερά τῆς Τηθύος, ἐσᾶς ἐπικαλοῦμαι.
Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπικαλοῦμαι τὸν Νηρέα, πού
εἶναι ὁ πρεσβύτερος ἀπὸ ὅλους,
μαζὶ μὲ ὄλας τὰς πεντήκοντα ἀξιεράστους θυ-
γατέρας του·
ἐπίσης τὴν Λάμπουσαν καὶ πού ἔχει πολλὰ ψά-
ρια, τὴν ἀπέραντον Ἀμφιτρίτην,
τὸν Πρωτέα καὶ τὸν Φόρκυνα καὶ τὸν εἰς ἐκτε-
ταμένον κράτος ἰσχύοντα Τρίτωνα,
καὶ τοὺς ταχυκινήτους ἀνέμους ἀναμεμειγμέ-
νους, μὲ τὰς Αὔρας, πού ἔχουν χρυσαῖς πτέρυ-
γας,
καὶ τὰ ἄστρα, πού φέγγουν μακρὰν, καὶ τὴν
ὀμίχλην τῆς μαῦρης Νυκτός,
καὶ τὴν αὐγὴν, πού εἶναι ἡ προπορευομένη
ὀδηγὸς τῶν ταχέων ἵππων τοῦ Ἥλιου,
καὶ τοὺς θαλασσινοὺς δαίμονας, οἱ ὅποιοι συμ-
μειγνύονται μὲ τοὺς ἦρσας, καὶ τοὺς παρακτί-
ους θεοὺς καὶ τῶν πετρωμάτων τὰ ρεύματα, πού
χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν·
καὶ αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου, τὸν κυανοχαί-
την (τὸν Ποσειδῶνα), πού σειεῖ τὴν γῆν,
τὸν ἐπικαλοῦμαι, ἀφοῦ ἀναπηδήσει ἀπὸ τὸ
κύμα, νὰ ἔλθῃ ἐνίσχυτῆς τῶν ὄρκων,
ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ παραμένωμεν σταθερῶς
βοηθοὶ τοῦ Ἴησονος, συμμετέχοντες προδύ-
μως εἰς τοὺς κοινοὺς ἀγῶνας,
καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ εὐχηθῶμεν νὰ ἐπανακάμῃ
καθένας ἀπὸ ἡμᾶς ζωντανός εἰς τὴν πατρίδα
του.
Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὅποιος θὰ παραβῆ τὰς συμ-
φωνίας, παραμελῶν ἐξ ἀσεβείας
τὸν ὄρκον (πού θὰ δώσωμεν), κατὰ τούτου
μάρτυρες (καὶ τιμωροὶ) ὅς εἶναι
ἡ Δίκη, πού εἶναι ὀδηγός, καὶ αἱ Ἐρινύες, αἱ

αينوδότειραι.

Ὡς ἐφάμην. οἱ δ' αὖτις ὁμοφροσύνη
κατένευσαν,
ὄρκια δειμαίνοντες, ἐσημήναντο δέ
χεραίν.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσάν τε
τόν ὄρκον,
δὴ τότε νηὸς ἔης κοῖλον κύτος
εἰσεπέρησαν
πάντες ἐφεξείης, ὑπὸ δέ ζυγά τεύχε'
ἔθεντο,
χεῖρας ἐρετμώναντες. ἐκέκλετο δ'
αὐτόθι Τίφυς,
ἑκταδίους ὄπλοις δῆσαι πάρα κλίμακα
μακρὴν,

στίχοι 362-390

ἰστία δ' ἀπλώσαι, λιμένος δ' ἐκ πείσματ'
ἀρέσθαι.
καὶ τότε δὴ λιγύν οὖρον ἐπιπροέηκε
νέεσθαι
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις, ἐπείγετο δ' ἐς
πλόον Ἀργῶ.
οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖράς
τε νόον τε,
ἄκμητοι βασιλῆες, ἐτέμνετο δ' ἄσπετος
ἄλμη,
ἀφροῦ ἄμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα
καὶ ἔνθα.
τῆμος δ' ἱερός ὄρθρος ἀπ' Ὀκεανοῖο
ροάων
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐφέσπετο δ'
ἠριγένεια
ἠδὺ φάος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι
φέρουσα·
καὶ τότε δὴ σκοπιαί τε καὶ ἠνεμόεσσα
κολώνη
Πηλίου ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος
κατέφαιεν.
Τίφυς δ' ἀμπαύσας δολιχῆς οἰήια νηὸς,
τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίησιν ἐκέκλετο κῆμα
χαράσσειν·
καὶ ρα θεῶς ἀκτῆσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ'
ἄρα νηὸς
κλίμακα, δουρατέην λιμένων ἔντοσθε
χάλασσαν,
ἐκ δ' ἔβαν ἥρωες Μινύαι, παύσαντο δέ
μόχθου.
τοῖσι δέ μύθων ἤρχεν ὀμιλαδὸν ἵπποτα
Πηλεΐς·

ὦ φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιῆς προὔχοντα

ὅποιοι δίδουν τὰ δεινά.

Ἔτσι ἐμίλησα (πρὸς τοὺς ἥρωες), ἐκείνοι δέ
ἐξ ἄλλου ὁμοφώνως ἐπεδοκίμασαν τὰ λόγια
μου διὰ νεύματος,
ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο τοὺς ὄρκους, καὶ τὰ ἐπεσῆ-
μαναν (τὰ ἐπεβεβαίωσαν) μὲ τὰ χέρια των.
Ἐπειτα δε, ἀφοῦ ὠρκίσθησαν καὶ ἐτελείωσαν
τόν ὄρκον των, τότε πλέον ἐπέρασαν ὅλοι
κατὰ σειρὰν μέσα εἰς τὸ κοῖλον κύτος (εἰς τὸ
ἄμπάρι) τοῦ πλοίου,
καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ζυγά (τὰ καθίσματα) ἐποποθε-
τησαν τὰ ὄπλα των καὶ ἔλαβον εἰς τὰ χέρια των
τὰ κουπιά. Ἐνῶ δέ εὐρίσκοντο εἰς αὐτὸ τὸ
μέρος, τοὺς παρήγγειλεν ὁ Τίφυς νὰ δέσουν
τὰ μεγάλα σκευὴ πλησίον τῆς μακρᾶς κλίμα-
κος,

στίχοι 362-390

καὶ ν' ἀπλώσουν τὰ ἰστία
(τὰ πανιά) καὶ νὰ σηκώσουν τὰ παλαμάρια
ἀπὸ τὸν λιμένα.
Καὶ τότε ἡ Ἥρα, ἡ σύζυγος τοῦ Διός, ἐξαπέ-
λυσε (ἄφησε να πνεύση) λιγυρὸν οὖριον ἀνε-
μον διὰ νὰ ἀποπλεύσουν,
ἡ δέ Ἀργῶ ἔσπευδεν εἰς τὸ ταξίδι της.
Ἐκείνοι δέ εἶχον τὰ χέρια των καὶ τὸν νοῦν
των εἰς τὴν κωπηλασίαν,
ἐκείνοι οἱ ἀκατάβλητοι βασιλεῖς, διέσχιζον τὸ
ἀπειροπληθές θαλασσινὸ νερό,
ἐνῶ συνάμα ἐφοῦσκωνε ὁ ἀφρός τῶν κυμάτων
κάτω ἀπὸ τὴν καρὶνα τοῦ πλοίου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.
Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἱερός ὄρθρος
διήνοιγεν ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ Ὀκεανοῦ
τὴν ἀνατολήν καὶ ἀκολουθοῦσε ἡ αὐγὴ,
πού φέρει τὸ γλυκὺ φῶς εἰς τοὺς θνητοὺς
ἀνθρώπους καὶ εἰς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς.
Καὶ τότε ἀκριβῶς κατεφαινοντο ἀπὸ τὴν ἀκτὴν
αἱ κορυφαὶ καὶ τὸ ἀνεμόδαρτο ὕψωμα τοῦ δα-
σοσκεποῦς Πηλίου. Ὁ δέ Τίφυς, ἀφοῦ ἄφησε
τὸ πηδάλιον τοῦ μεγάλου πλοίου,
τοὺς ἔδωσεν ἐντολήν νὰ χαρακώσουν (νὰ αὐ-
λακώσουν) ἐπὶ ὀλίγην ὥραν τὸ κύμα (τὴν θά-
λασσαν) κάτω ἀπὸ τὰ κουπιά των·
καὶ ταχέως προσέδραμον (προσῆγγισαν) εἰς
τὴν ἀκτὴν· καὶ κατεβίβασαν ἀπὸ τὸ πλοῖον
τὴν Ξυλῖνην κλίμακα ἐντὸς τοῦ λιμένος
καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν οἱ ἥρωες Μινύαι καὶ
ἀνεπαύθησαν ἀπὸ τὸν μόχθον.
Πρὸς αὐτοὺς δέ, πού εἶχον συγκεντρωθῆ καθ'
ὀμίλους, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ὁ ἱππότης Πηλεΐς,
(καὶ νὰ τοὺς λέγῃ τὰ ἐξῆς):
Φίλοι μου, βλέπετε τὸν προεξέχοντα λόφον
τῆς κορυφῆς,

κολωνόν,
μέσσω ἐνὶ πρηῶνι κατάσκιον, ἔνθα τε
Χεῖρων
ναίειν ἐνὶ σπήλυγγι, δικαιοτάτος
Κενταύρων,
οἷ τράφεν ἄν Φολόην, Πίνδου τ' αἰπεινά
κάρηνα,
ᾧ ρα δικασπολίη μέλεται καὶ ἀκέσματα
νούσων·
ἄλλοτε δ' αὖ Φοίβου κιθάρην μετὰ
χερσίν ἀράσσω,
ἢ λιγυρὴν φόρμιγγα χελυκλόνον
Ἑρμάνως,
πᾶσι περικτιόνεσι δικασπολίας
ἀναφαίνει.
τῷ ρα καὶ ἡμέτερον κοῦρον Θέτις
ἀργυρόπεζα,
νήπιον, ἀρτιγένεθλον, ἐν ἀγκαλίδεσσι
λαβοῦσα,
Πήλιον εἰνοσίφυλλον ἔβη, Χεῖρωνί τ'
ἔδωκεν
εὐ καὶ ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν ἢ δ'
ἀτιτάλλειν·

στίχοι 391-417

ὄν δὴ μοι πόθος ἐστὶ περὶ φρένα
θηήσασθαι.
ἀλλὰ, φίλοι, πελάσωμεν ἐπὶ σπέος, ὄφρα
ἴδωμεν
ἔξιν παιδὸς ἐμοῖο, καὶ ἦθρσιν οἷσι
κέκασται.
Ὡς εἰπὼν ἔξικεν ἀταρπιτόν, οἷ δ'
ἐπόμεσθα·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐλήν εἰσήλθομεν
ἤεροειδῆ.
καὶ οἱ κεκλιμένος μὲν ἐπ' οὐδαίσιον
χαμεύνης
κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρήριστο δέ
πέτρη,
ἰππείησιν ὀπλήσι, τανυσσάμενος θοὰ
κῶλα.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος Θέτιδος καὶ Πηλέος
υἱὸς
χερσὶ λύρην ἤρασε, φρένας δ'
ἐπετέρπετο Χεῖρων.
ἀλλ' ὅτε δὴ ρ' ἄθρησεν ἀγκαλειτούς
βασιλῆας,
ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ' ἄρα φῶτα
ἕκαστον
δαῖτα δε πόρσυνεν· μέθυ δ' ἀμφιφορεῦσι
κομίσας

ὁ ὁποῖος εἶναι κατάσκιος εἰς τὸ μέσον τοῦ
βράχου, ὅπου ἐντὸς σπηλαίου κατοικεῖ ὁ Χεῖ-
ρων,
πού εἶναι ὁ περισσότερο δίκαιος ἀπὸ ὅλους
τούς Κενταύρους, οἱ ὅποιοι ἀνετράφησαν εἰς
τὴν Φολόην καὶ εἰς τὰς ἀποκρήμους κορυφὰς
τῆς Πίνδου.
Αὐτός (ὁ Χεῖρων) ἔχει τὴν φροντίδα διὰ τὴν
δικαιοσύνην καὶ διὰ τὴν παρέχῃ φάρμακα πρὸς
θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν·
ἄλλοτε πάλιν κρούων εἰς τὰ χέρια του τὴν κι-
θάραν τοῦ Φοίβου ἢ τὴν λιγυρόφωνον (ὀξύφω-
νον) φόρμιγγα τοῦ Ἑρμοῦ τὴν φκιασμένη ἀπὸ
ὄστρακον χελώνης,
φανερώνει εἰς ὅλους τοὺς περιοίκους δίκαια
ἔργα.
Διὰ τοῦτο βέβαια ἢ Θέτις, πού ἔχει ὠραία πό-
δια, παρέλαβε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἰδικόν
μου υἱόν,
ἐνῶ ἦτο νήπιον, πού εἶχε γεννηθῆ πρὸς ὀλί-
γου.
καὶ ἀνέβη εἰς τὸ Πήλιον, τὸ κινησίφυλλο
βουνό, καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν Χεῖρωνα,
διὰ τὴν τὸν περιβάλλῃ μὲ ἀγάπην καὶ τὴν
ἀνατρέφῃ καλῶς καὶ μὲ ἐπιμέλεια.

στίχοι 391-417

Τοῦτον (τὸν υἱόν μου) ἐπιθυμῶ περιπαθῶς νὰ
ἴδω.
Ἀλλὰ, φίλοι μου, ἄς πλησιάσωμεν εἰς τὸ σπή-
λαιον, διὰ τὴν ἴδωμεν εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐ-
ρίσκεται τὸ παιδί μου καὶ μὲ ποῖα ἦθη ἔχει κο-
σμηθῆ.
Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπεν ὁ Πηλεὺς καὶ κατόπιν
ἐπροχώρησεν εἰς τὴν ὁδόν· ἡμεῖς δέ οἱ ἄλλοι
ἀκολουθοῦσαμεν.
Ἐπειτα εἰσήλθομεν εἰς τὴν σκοτεινὴν αὐλήν.
Καὶ ἐκεῖ εὐρίσκετο ξαπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους (χαμόκοιτος) ὁ μεγαλόσωμος Κένταυ-
ρος, ὁ ὁποῖος εἶχε σπληνισθῆ μὲ τὰς ἰππείους
ὀπλὰς του ἐπάνω εἰς τὸν βράχον,
ἀφοῦ ἐτέντωσε τὰ ταχέα μέλη του.
Ἐκεῖ δέ πλησίον ἐστέκετο ὁ υἱὸς τῆς Θέτιδος
καὶ τοῦ Πηλέως
καὶ ἔκρουε μὲ τὰ χέρια του τὴν λύραν, ἐνῶ ὁ
Χεῖρων ἠσθάνετο τέρψιν μὲ τὴν καρδιά του.
Ἄλλ' ὅταν βέβαια ὁ Χεῖρων εἶδε τοὺς ἐνδό-
ξους βασιλεῖς,
ἀνεπήδησε μετὰ χαρᾶς καὶ ἠσπάσθη ἕνα ἑκα-
στον ἄνδρα,
καὶ τραπέζι τοὺς ἐτοίμασε· μέσα δέ εἰς ἀμφο-
ρεῖς τοὺς ἔφερε κρασί

ρωγαλέαις ἔστρωσεν ἐπὶ στιβάδεσσι
πέτῃλα·
κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν ἀδαιδάλοις δ'
ὑπὸ πλεκτοῖς
κρεῖα χύδην προὔθηκε συῶν ἐλάφων τε
ταχειῶν·
αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπένειμε ποτόν μελιηδέος
οἴνου.
ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἄλις
ἔλπετο θυμός,
χερσὶν ἐπικροτέοντες ὁμόκλεον, ὄφρ'
ἂν ἔγωγε
δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων.
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· πέρι γὰρ μέ οἱ
ἤλυθεν αἰδώς,
ὀπλότερον γεγαῶτα γεραιτέρω
ἰσοφαρίζειν·
μέσφ' αὐτὸς Χείρων ἐλιλαίετο, καὶ μ'
ἄεκοντα
ἠνώγει ἄδοντ' ἐριδαινέμεν εἵνεκα
μολπῆς.
πρῶτος δ' αὖ Κένταυρος ἀείρατο
πηκτίδα καλήν,
ἦν ρά οἱ ἐν χεῖρεσσι φέρων ὠρεξεν
Ἄχιλλεύς.
ὅς δ' ἄρ' ἄειδε μάχην Κενταύρων
ὀμβριμοθύμων,

στίχοι 418-444

οὓς Λαπίθαι κατέπεφνον ἀτασθαλίαις
ἔνεκα σφῆσιν,
ἦδ' ὡς Ἡρακλεῖ καταντία μαιμώντες,
ἐν Φολόη, δῆρισαν· ἐπεὶ μένος οἴνος
ἔγειρεν.
Αὐτὰρ ἔγωγε μετ' αὐτόν ἐλών φόρμιγγα
λιγείαν,
ἐκ στόματος μελίγηρυν ἰεῖς ἀνέπεμπον
ἄοιδῆν.
πρῶτα μὲν ἀρχαίου χάεος μεγαλήφατον
ὕμνον,
ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὡς τ' οὐρανός ἐς
πέρας ἦλθεν.
γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν, πυθμένας
τε θαλάσσης·
πρεσβυτάτων τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν
Ἔρωτα,
ὅσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, τὰ δ' ἔκριθεν
ἄλλου ἀπ' ἄλλο·
καὶ Κρόνον αἰνολέτην, ὡς τ' ἐς Δία
τερπικέραυνον

καὶ ἔστρωσε φύλλα δένδρων ἐπάνω εἰς σχι
σμένα στρώματα·
καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ ξαπλώσουν, κάτω δε
εἰς ἄτεχνα πλεκτά σκευῆ τοὺς παρέθεσε
σκορπιστὰ κρέατα χοίρων καὶ ἐλαφῶν γρηγο
ροπόδαρων.

Ἔπειτα τοὺς ἐμοίρασε νὰ πιοῦν κρασί γλυκὲ
ὡσάν μέλι.

Καὶ ὅταν ἠχάρισπῆθησαν ἀρκετὰ ἀπὸ φαγητῶ
καὶ ποτῶ,

τότε κτυποῦντες μὲ τὰ χέρια των ἐφώναζαν
νὰ διαγωνισθῶ μὲ τὸν Χείρωνα παίζων τὴν κι
θάρα ἐπὶ πολὺ. Ἄλλ' ἐγὼ ἠρνούμην (να κιθα
ρίσω)· διότι μὲ κατέλαβεν ἐντροπή,

(θεωρῶν ἀσέβειαν) νὰ ἐξισωθῶ ἐγὼ, πού ἦμην
νεώτερος, πρὸς ἓνα γεροντότερον (μεγαλύ
τερον ἀπὸ ἐμέ κατὰ τὴν ἡλικίαν)·

ἠρνούμην δὲ νὰ πράξω τοῦτο, μέχρις ὅτου ὁ
ἴδιος ὁ Χείρων ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κι
θαρίσω

καὶ μὲ προέτρεψε, χωρὶς νὰ θέλω, τραγουδῶν
τας νὰ διαγωνισθῶ μαζί του γιὰ τὸ τραγούδι.

Καὶ τότε πρῶτος ὁ Κένταυρος ἐσήκωσε
ῶραιαν πηκτίδα,

τὴν ὅποιαν κρατῶν εἰς τὰ χέρια του ἄπλωσε καὶ
τοῦ ἔδωκεν ὁ Ἄχιλλεύς.

Ἐκεῖνος δὲ (ὁ Κένταυρος) ἐτραγουδοῦσε τὴν
μάχην τῶν γενναιοψύχων Κενταύρων,

στίχοι 418-444

τοὺς ὁποίους ἐφόνευον οἱ Λαπίθαι ἐξ αἰτίας
τῆς ἰδικῆς των ἁμαρτίας·

ἐπίσης ἐτραγουδοῦσε πῶς οἱ Κένταυροι ἐπο
λέμησαν εἰς τὴν Φολόην πρὸς τὸν Ἡρακλεῖ,
ἐπειδὴ εἶχον ἀντιθέτους πρὸς ἐκεῖνον ἐπιθυ
μίας·

διότι τὸ κρασί τοὺς διῆγειρε τὴν μανίαν των (τὸ
πάθος των).

Ἐγὼ δὲ ὕστερα ἀπὸ αὐτόν (τὸν Χείρωνα) ἔλα
βον εἰς τὰ χέρια μου τὴν λιγυρὴν (τὴν δεξιόφω
νον) φόρμιγγα,

καὶ ἀπὸ τὸ στόμα μου ἄφησα νὰ ἀναπεμφθῆ
γλυκύτατο τραγούδι.

Κατὰ πρῶτον ἐτραγουδοῦσα τὸν μεγαληγόρον
(τὸν ἔχοντα μεγαλοπρεπῆ νοήματα) ὕμνον διὰ
τὸ ἀρχαῖον (τὸ ἀρχικόν) χάος, πῶς μετέλλαξε
φύσεις (φυσικὰς καταστάσεις), καὶ πῶς ὁ οὐ
ρανός ἔλαβε πέρας·

καὶ τὴν δημιουργίαν τῆς εὐρείας γῆς, καὶ τοὺς
πυθμένας τῆς θαλάσσης·

καὶ τὸν παλαιότερον ἀπὸ ὅλων, τὸν τέλειον καὶ
πολυμήχανον Ἔρωτα,

καὶ ὅλα ὅσα ἐδημιούργησε καὶ ὅσα διεχώρισε·
τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο·

καὶ διὰ τὸν Κρόνον, τὸν σκληρόν ἐξολοθρευ
-

ἤλυθεν ἀθανάτων μακάρων βασιλῆϊος
ἀρχή.
μέλπον θ' ὀπλοτέρων μακάρων γένεσιν
τε κρίσιν τε·
καί Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ'
ἀΐδηλα,
ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων πολυεθνεά
φύτλην
ἤειδον· στεινόν δέ διά σπέος ἤλυθεν
αὐδή,
ἡμετέρης χέλους μελιχρὴν ὄπα
γυρουούσης.
ἔπατο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγκεα
δενδρήεντα
Πηλίου, ὑψηλὰς τε μετὰ δρύας ἤλυθε
γῆρυσ.
καί ρ' αἶ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὐλίον
ἔρρώνοντο,
πέτραι τ' ἔσμαράγουν, θῆρες δ' αἶοντες
ἰοιδῆς
σπήλλυγος προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες
ἔμμνον·
οἰωνοὶ τ' ἐκυκλοῦντο βοαύλια
Κενταύριοιο,
ταρσοῖς κεκμηῶσιν, ἐῆς δ' ἐλάθοντο
καλιῆς.
αὐτὰρ ὄρων Κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ'
ἐπὶ χειρὶ
πυκνόν ἐπισσειῶν· οὐδας δ' ἤρασσε
ὀπλήσιν.
Τίφυς δ' εἰσεπέρησε νεῶς ἄπο, καί ρ'
ἐκέλευσεν

στίχοι 445-472

οἱ δέ θοῶς ἠγερθεν ἐπ' ἔντεα νηὸς
ἕκαστος.
ὦκα περᾶν Μινύησιν· ἐγὼ δ'
ἄμπαυον ἰοιδῆν.
παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἀνίσχανεν
ἵπποτα Πηλεΐς,
καί ρ' ἔκυσεν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω
φάεα καλὰ,
δακρυόεν γελῶν· κληθήθῃ δε φρέν'
Ἀχιλλεύς.
αὐτὰρ ἐμοὶ Κένταυρος ἐῆ γέρας ὥπασε
χειρὶ,
νεβρῆν παρδαλέην, ξεινήϊον ὄφρα
φέροισι.
ἀλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγος ἄπο
προθορόντες ἔβημεν,
ἄκρης ἐκ σκοπιῆς ὁ γέρον ἄνα χεῖρας

τὴν, καὶ πῶς περιῆλθεν εἰς τὸν Δία, πού τέρπε-
ται ἀπὸ τοῦς κεραυνούς
ἢ βασιλικὴ κυριαρχία ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνων ἀθα-
νάτων θεῶν.

Ἐτραγουδοῦσα ἐπίσης τὴν δημιουργίαν (τὴν
γέννησιν) καὶ τὸν διαχωρισμὸν τῶν νεωτέρων
θεῶν·
καὶ τῆς Βριμοῦς, τοῦ Βάκχου καὶ τῶν Γιγάντων
τὰ καταστρεπτικὰ ἔργα,
καὶ ἀκόμη τῶν ἀδυνάτων ἀνθρώπων τὴν πολυε-
θνῆ φύτραν (γενεάν).

Διαπέρασε δὲ τὸ στενὸν σπήλαιον ἢ φωνὴ μου,
ἐνῶ ἡ ἰδικὴ μου λύρα ἀνέδιδε γλυκὸ τραγοῦδι.
Καὶ ἐπετοῦσαν αἱ ὑψηλαὶ κορυφαὶ καὶ τὰ δασο-
σκεπῆ φαράγγια τοῦ Πηλίου, καὶ ἡ φωνὴ μου
ἔφθασε ἕως τῆς ὑψηλῆς βαλανιδῆς·
καὶ αὐτές ἀπὸ τὴν ρίζαν των ἐκινουῦντο ὀρμητι-
κῶς πρὸς τὸ μικρὸ ἀγροτικὸ σπιτάκι,
καὶ οἱ βράχοι ἐκροτοῦσαν, τὰ δὲ ζῶα ἀκούοντα
τὸ τραγοῦδι μου ἔφευγον (ἀπὸ τὰ καταφυγιά
των) καὶ παρέμενον ἐμπρὸς εἰς τὸ σπήλαιον,
καὶ τὰ πετεινὰ ἐσημάτιζον κύκλον γύρω ἀπὸ
τὸν στάβλον, ὅπου ἦσαν τὰ βόδια τοῦ Κενταύ-
ρου,

μέ τοῦς ταρσοῦς τῶν ποδιῶν των πολὺ κουρα-
σμένους, λησμονήσαντα τὴν ἰδικὴν των φωνεάν.

Ὁ δὲ Κένταυρος βλέπων αὐτὰ κατεπλήσαστο
καὶ ἔσειε συχνὰ τὸ ἓνα χεῖρι του ἐπάνω εἰς τὸ
ἄλλο (ἀκουμποῦσε τὸ ἓνα χεῖρι ἐπάνω εἰς τὸ
ἄλλο)

καὶ ἐκτυποῦσε τὸ ἔδαφος μέ τὰς ὀπλάς του

στίχοι 445-472

Ἐπειτα ὁ Τίφυς εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ
προέτρεψε

τοῦς Μινύας νὰ περάσουν τάχεως μέσα εἰς
αὐτό· ἐγὼ δὲ ἔσταμάτησα τὸ τραγοῦδι.

Ἐκεῖνοι (οἱ Μινύαι) συνεκεντρώθησαν ταχέως
καθένας εἰς τὴν θέσιν του στό πλοῖο.

Ὁ δὲ ἵπποτης Πηλεΐς ἀνεσήκωσεν εἰς τὰς ἀγ-
κάλας του τὸν υἱὸν του

καὶ τοῦ ἐφίλησε τὸ κεφάλι καὶ τὰ δύο ὠραῖα
μάτια του

καὶ δακρύων ἐγέλασε· καὶ ὁ Ἀχιλλεύς ἐχά-
ρηκε.

Ἐπειτα ὁ Κένταυρος μοῦ ἔδωκε μέ τὸ χεῖρι
του δῶρον,

ἓνα δέρμα παρδαλέως, διὰ νὰ τὸ ἔχω ὡς ἀνα-
μνηστικὸν τῆς φιλοξενίας.

Ἄλλ' ὅταν ἐσηκώθημεν καὶ ἀπεμακρύνθημεν
ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ὁ γέρον Φιλλυρίδης ἀπὸ κά-
ποια ὑψηλὴν κορυφὴν ἀνυψῶνων τὰ χεῖρια του

αείρων
Φιλλυριίδης ἠράτο, θεοὺς δ' ἐπεκέκλετο
πάντας,
νόστον μὲν Μινύησιν ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν
ἀρέσθαι
ὀπλοτέροις βασιλεῦσιν ἐπ' ἐσομένοις
μερόπρασιν.

Αὐτάρ ἐπεὶ ρ' ἐπὶ θίνα καὶ ἐς νέα
πάντες ἔβησαν,
ἐν προτέροις θώκοισι καθίζανον· ἐν δ'
ἄρ' ἔρετμοῖς
χεῖρας ἐφαπλώσαντες, ἔπειθ' ἄλα
τύππον ἕκαστος,
Πήλιον ἐκνεύσαντες· ὑπὲρ μέγα λαῖτμα
δὲ πόντου
ἄφρός ἐπιζείων χαροπὴν λεύκαινε
θάλασσαν.
Τισαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιάς
ἄκτῃ,
φάνθη δε Σκίαθος, Δόλοπός τ'
ἀνεφαίνετο σῆμα,
ἀγχιάλός θ' Ὀμόλη, ρεῖθρον θ'
ἀλιμυρές Ἀναύρου,
ὅς διὰ πολλὴν γαίαν ἰεὶ μεγαλόβρομον
ὔδωρ.
Οὐλύμπου δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνας
ἐρμνοῦς
εἰσέδρακον Μινύαι, καὶ Ἄθω δενδρώδεα
κάμψαν,
Παλλήνην τ' εὐρείαν, ἰδὲ Ζαθέην
Σαμοθρήκην,
ἐνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἄρρητα
βροτοῖσιν
ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμαῖς
ὑποθημοσύνησιν
ἥρωες· μίγα γὰρ σφιν ὀφέλιμον
ἀνθρώποισιν
τῆσδε θυηπολῆς ἀβολεῖν πλωτῆρσιν
ἐκάστοις.

στίχοι 473-499

Σιντιακαῖς δ' ἐπ' ὀφρύσσιν ἐκέλαμεν
ὠκύαλον νῆυν
Λήμνω ἐν ἠγαθέη, τόθι περ κακὰ ἔργα
μεμῆλει
θηλυτέρας· αἶ γὰρ οἱ αἰστώσαντο
συνεύνους
σφῆσιν ἀτασθαλίαις, καὶ οἱ κλυτὸς
Ἵψιπύλεια
ἐλδομέναις κραινεσκε, γυναικῶν εἶδος
ἀρίστη.

προσηύχετο καὶ ἐπεκαλεῖτο ὅλους τοὺς θεοὺς
(νά βοηθήσουν) τοὺς Μινύας· διὰ τὴν ἐπιστρο-
φὴν των εἰς τὴν πατρίδα καὶ νά ἀποκτήσουν
οἱ νεώτεροι βασιλεῖς φήμην (δόξαν) καλὴν εἰς
τοὺς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους.

Ἄφοῦ δὲ ἔπειτα κατέβησαν εἰς τὴν ἄκτῃν καὶ
εἰσῆλθον ὅλοι εἰς τὸ πλοῖον,
ἐκάθισαν εἰς τὰς θέσεις, πού εἶχον προηγου-
μένως· καὶ ἀπλώσαν τὰ χεῖρα των ἐπάνω εἰς τὰ
κουπιὰ, καὶ ἔπειτα ὁ καθένας ἐκτυποῦσε τὴν
θάλασσαν μὲ τὸ κουπί του (ἐκμηλατοῦσε)
καὶ ἀπέπλευσαν ἀπὸ τὸ Πήλιον.

Ἵπεράνω δὲ ἀπὸ τὸ μεγάλο βάθος τῆς
θαλάσσης

κοχλάζοντας ὁ ἄφρός καθίστα λευκὴν τὴν
λάμπουσαν θάλασσαν,

Ἄπεκρύβησαν ἔπειτα τὸ ἀκρωτήριον Τισαία
καὶ ἡ Σηπιάς ἄκτῃ, ἐφάνη δὲ ἡ Σκίαθος καὶ
ἀνεφαίνετο σιγὰ σιγὰ τὸ μνῆμα τοῦ Δόλοπος,
ἐπίσης ἡ παραθαλασσία Ὀμόλη καὶ τὸ ρεῦμα
τοῦ Ἀναύρου, πού χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν,
καὶ ὁ ὁποῖος ἀφίνει νά διαρρέη μεγάλῃν ἑκτα-
σιν τῆς ξηρᾶς τὸ πολυθόρυβον νερὸ του.

Ἐξ ἄλλου εἶδαν οἱ Μινύαι τοὺς ἀποκρήμνους
βράχους τοῦ Ὀλύμπου, πού ἔχει ὑψηλοὺς
κρημνοὺς,

καὶ παρέκαμψαν τὸν δασώδη Ἄθωνα
καὶ τὴν εὐρύχωρον Παλλήνην καὶ τὴν ἱερὰν Σα-
μοθράκην,

ὅπου τελοῦνται αἱ φρικταὶ ἱεροτελεστῖαι τῶν
θεῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπόρητοι (ἀπηγορευμέ-
ναι) εἰς τοὺς ἀνθρώπους·

εἰς αὐτὰς εὐχαρίστως εἰσῆλθον οἱ ἥρωες κα-
τόπιν τῶν ἰδικῶν μου παραινήσεων· διότι εἶναι
ὠφέλιμον εἰς τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώ-
πους,

πού πλέουν εἰς τὴν θάλασσαν, νά παρευρί-
σκωνται ὁμοῦ εἰς αὐτὴν τὴν ἱεροτελεστῖαν.

στίχοι 473-499

Προσωρμίσσαμεν δὲ τὸ ταχυκίνητον πλοῖον ἐπὶ
τῶν Σιντιακῶν βράχων
εἰς τὴν ἱερωτάτην Λήμνον. Ἐδῶ εἰς τὴν Λή-
μνον αἱ τρυφεραὶ γυναῖκες ἐμελετοῦσαν
(ἐσχεδιάζαν) κακὰ ἔργα (κακοῦργα)
διότι αὐταὶ ἐξωλόθρευσαν τοὺς συζύγους των
ἐξ αἰτίας τῶν ἰδικῶν των ἁμαρτιῶν. Καὶ εἰς αὐ-
τὰς τὰς γυναῖκας, πού κατεῖχοντο ἀπὸ ἐπιθυ-
μίας, ἐβασίλευεν ἡ περιώνυμος Ἵψιπύλη,
ἡ ὁποία ἦτο ὠραισιώτατῃ κατὰ τὴν μορφήν με-
ταξὺ ὄλων τῶν ἄλλων γυναικῶν.

ἀλλά τί σοι περί τῶνδε πολύν λόγον
ἀμφαδόν εἰπεῖν,
ὅσον ἐφ' ἴμερον ὤρσεν ἀγαυαῖς
Λημνιάδεσσι
Κύπρις ἐρωτοτρόφος Μινύαις εἰς λέκτρα
μιγῆναι,
φίλτροις Ὑψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασεν
Ἰήσων·
ἄλλη δ' ἄλλος ἔμικτο· καί ἐκλελάθοντο
πορείης,
εἰ μὴ ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξιφρονί θ'
ἕμνω
ἡμετέρω θελχθέντες ἔβαν ποτί νῆα
μέλαιναν,
εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δὲ
νόστου.
Ἔνθεν ἐς Ἑλλήσποντον ἀμῶους
φέρει οὖρος,
ἀκράης Ζέφυρος, στείνης ἀπάτερθεν
Ἀβύδου,
Ἴδην, Δαρδανίην, Πιτύην τ' ἐπί δεξι'
ἔχοντας,
οὐ καὶ Ἀβαρνιάδος Περκώτης τ'
εὐσταχυν αἶαν
ἀργυρέαις Αἴσηπος ἐπικλύζει προχοῆσιν.
αἴψα δ' ἐπιθρώσκουσα θέεν πολυηγόρος
Ἀργῶ.
αὐτὰρ ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκέλασμεν· ἐν δ'
ἄρα Τιφυς
ἰθύντωρ ἀκάτοιο, καὶ ἀγλαός Αἴσονος
υἱός,
σύν τ' ἄλλοι Μινύαι, γλαυκῶπιδι
Τριτογενεῖη
θῆκαν ἀείραντες βριθύν λίθον· ἔνθα τε
νύμφα.
κρήνη ὑπ' Ἀρτακίη λάλα νάματα
πλημμύρουσιν,
οὐνεκά οἱ πλώουσιν ἀνά πλατύν
Ἑλλήσποντον
εὐΐδιος ἀντεβόλησε μυχοῦ ἐντοσθε
γαλήνη,
οὐδ' εἰς γαῖαν ἔρριψαν εὐγνάμπτους
ἀγκύρας,

στίχοι 500-528

κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίησιν
ἀέλλαις.
ἐνθα δὲ πορσύνοντες ἐπὶ κροκάλαις

Ἄλλὰ διατί νά σοῦ κάμω ἀναφανδόν (ἀνοιχτά)
μακρόν λόγον περί αὐτῶν τῶν γυναικῶν,
(ἀφοῦ εἶναι ἀρκετόν νά σοι εἶπω) πόσον ἰσχυ-
ρόν πόθον διηγείρειν εἰς τὰς εὐγενεῖς Λημνιά-
δας
ἡ Κύπρις, ἡ τροφός τοῦ ἐρωτος, διά νά σμί-
ξουν εἰς τὰ κρεβάτια μέ τοῦς Μινύας·
καί ὅτι τήν Ὑψιπύλην τήν ἐδάμασε ὁ Ἰάσων
(τήν κατέκτησε) μέ φίλτρα, πού διεγείρουν τόν
ἐρωτα·
ὁ ἕνας δὲ ἔσμιγε μέ τήν μίαν γυναῖκα καί ὁ
ἄλλος μέ τήν ἄλλην·
καί θά εἶχον λησμονήσει (οἱ Μινύαι) τήν συνέχι-
σιν τοῦ ταξιδίου των,
ἄν δέν κατῶρθωνα ἐγώ νά τοῦς πείσω μέ ἀπο-
τρεπτικές φωνάς καί νά τοῦς μαγεύσω μέ τόν
ἰδικόν μου ἕμνον, πού θέλγει τήν καρδιά, νά
μεταβοῦν εἰς τό μελανόν πλοῖον,
ἀποκτῶντες ἐκ νέου τήν ἐπιθυμίαν πρός κω-
ππασίαν· ἐνεθυμήθησαν δὲ τότε καί τήν ἐπι-
στροφὴν εἰς τήν πατρίδα.
Ἀπ' ἐδῶ οὐριος ἄνεμος, ὁ σφοδρῶς πνέων
Ζέφυρος, μᾶς ἔφερε συγχρόνως μέ τήν αὐγὴν
εἰς τόν Ἑλλήσποντον,
μακράν τῆς στενοπόρου Ἀβύδου,
καί εἶχαμε πρός τὰ δεξιά μας τήν Ἴδην, τήν
Δαρδανίαν καί τήν Πιτύαν,
ὅπου καί τήν σιτοφόρον γῆν τῆς Ἀβαρνιάδος
Περκώτης
ἀρδεύει μέ τὰ ἀργυρόχροα νερά του ὁ ποτα-
μός Αἴσηπος.
Ταχέως δὲ ἀναπηδῶσα ἔτρεχεν ἐπάνω εἰς τὰ
κύματα ἡ πολύλαλος Ἀργῶ.
Ἐπειτα τήν πρόσωρμίσαμεν εἰς κάποια ἀμ-
μῶδη περιοχὴν· ἐδῶ ὁ Τιφυς,
ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, καί ὁ λαμπρός υἱός
τοῦ Αἴσονος καί μαζί μέ αὐτούς καί ἄλλοι Μι-
νύαι ἐσῆκωσαν ἕνα βαρύν λίθον καί τόν ἀνέθε-
σαν εἰς τήν Τριτογενεῖαν (Ἀθηνᾶν) μέ τοῦς
γλαυκοῦς
ὄφθαλμοῦς· καί ἐδῶ, κάτω ἀπό τήν Ἀρτακίαν
κρήνην, αἱ νύμφαι κάνουν τὰ φλύαρα νερά νά
πλημμυρήσουσιν·
ἐξ αἰτίας τούτρου (αὐτῆς τῆς προσφοράς
πρός τήν Τριτογενεῖαν),
ἐνῶ αὐτοὶ ἐπλεον εἰς τόν πλατύν Ἑλλήσπον-
τον,
ἐπεκράτησεν ἐντός τοῦ μυχοῦ ἀδιατάρακτος
γαλήνη,
οὔτε ἔρριψαν εἰς τήν ξηράν τὰς εὐκάμπτους
ἀγκύρας,

στίχοι 500-528

ἄν καί ἐπλήσσοντο ἀπό τὰ κύματα κάτω ἀπό
χειμερινὰς θυέλλας.
Ἐδῶ δὲ, ἀφοῦ ἐτοιμάσαμεν ἐπάνω εἰς προε-

προυχοῦσαι
δειπνά τε καί κλισίην, δόρπου μεμνήμεθ'
ἕκαστοι.
δὴ τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε Κύζικος
ἦρως,
ὃς Δολιέων ἦνασσε περικτιόνων
ἀνθρώπων,
Αἰνήος υἱός, τόν οἱ τέκε διὰ γυναικῶν,
Εὐσώρου θυγάτηρ Αἰνήτη καλλιπάρηος·
ὃς ρα φιλοξενίη Μινύας ἐγέρηρεν
ἅπαντας,
σφάζων πιά τε μήλα, καί εἰλίποδας
ἔλικας βοῦς,
ἀγροτέρους τε σύας· δῶκεν δ' ἐπι οἶνον
ἐρυθρόν·
σίτον δ' ἄφθονον ἦκεν ἀποπλώουσι
φέρεσθαι,
χλαίνας τ' ἠδὲ τάπητας, εὐννήτους τε
χιτώνας.
φίλατο δ' αὐτὸν παρόντας ὀμηλικῆς ἔνεκα
σφῆς·
καί ρα πανημερίησιν ἐν εἰλαπίνησιν
ὄμαρτεν.
' Ἄλλ' ὄτ' ἐς Ὠκεανοῖο ρόον
βαπτίζετο Τιτάν,
ὄρφνην δ' ἀστροχίτων' ἔπαγεν
μελαναυγέα μῆνη,
τῆμος ἀρηΐφατοι κίον ἄνδρες, οἳ ρα
νέμοντο
ἀρκτώεις ἐν ὄρεσσι, πεφυκότες εἵκελοι
θηρσιν,
Τιτῆσιν βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ
Γίγασιν·
ἕξ γάρ χεῖρες ἐκάστω ἀπ' ὤμων
ἄτσοοντο.
οὓς οἱ ἐσαθρήσαντες ἀμειμάκετοι
βασιλῆες
ἐς μόθον ὀρμαίνοντας, ἀρήϊα τεύχε'
ἔδυνον.
καί ρ' οἳ μὲν πεύκησιν ἀμύνοντ', οἳ δ'
ἐλάτῃσιν·
ἐν δ' ἔπεσον Μινύησι κατὰ σκοτόεσσα
ὀμίχλην.
οὓς οἱ ἐπιγομῆνοι κτείνεν Διός
ἄλκιμος υἱός,
τόξω ὀϊστεύων. σὺν δ' Αἰνέος ὤλεσε
παῖδα
Κύζικον, οὐτὶ ἐκῶν, ἀλλ' ἀφραδίησι
πεδηθεῖς·
τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆι

ξεχοῦσας (ὕψηλάς) κροκάλας
τὸ δεῖπνον καὶ τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐξαπλώνα-
μεν, καθένας ἀπὸ μᾶς ἐνεθυμήθη τὸ φαγητόν.
Τότε λοιπόν, ἐνῶ ἡμεθεῖς ἐξαπλωμένοι, προσ-
ῆλθεν ὁ ἦρως Κύζικος,
ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχῶν τῶν Δολιέων ἀνθρώπων
ποῦ κατοικοῦσαν εἰς τὴν γειτονικὴν περιοχὴν.
Αὐτός (ὁ Κύζικος) ἦτο υἱὸς τοῦ Αἰνέως, τὸν
ὁποῖον ἐγέννησε μὲ αὐτόν μία εὐγενῆς γυ-
ναῖκα,
ἡ ὠραία Αἰνήτη, θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου.
' Εκείνος λοιπόν ἐτίμησεν ὅλους τοὺς Μινύας,
παρέχων εἰς αὐτοὺς φιλοξενίαν,
καὶ ἐσφαξε (πρὸς χάριν των) καλοθρεμμένα γι-
δοπρόβατα καὶ βόδια, ποῦ συστρέφουν τὰ πό-
δια των,
καὶ ἀγριογούρουνα· τοὺς προσέφερεν ἀκόμη
κόκκινο κρασί·
καὶ ἀκόμη τοὺς ἐπέτρεψε νὰ πάρουν μαζί των
κατὰ τὸν ἀπόπλου των ἄφθονο σιτάρι,
χλαίνας καὶ τάπητας καὶ καλογενεσμένους χιτῶ-
νας·
διότι τοὺς ἀγάπησε αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐφιλοξέ-
νησε, ἐνῶ ἦσαν παρόντες, λόγω τοῦ ὅτι ἦσαν
συνομήλικοι·
καὶ τοὺς ἔκαμε συντροφιά κατὰ τὸ ὀλοήμερον
φαγοπότι (καὶ διεσκέδασε μαζί των).
' Ἄλλ' ὅταν ἐβυθίζετο εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ Ὠκε-
ανοῦ ὁ Τιτάν,
καὶ ἡ σελήνη, ποῦ καταυγάζει εἰς τὴν σκοτει-
νιά, ἔφερε τὴν νύκτα,
ποῦ εἶχε ὡς χιτῶνά της τὰ ἄστρα,
τότε ἦλθον κάποιοι πολεμικοὶ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι
ἐζοῦσαν (ἦσαν ἐγκατεστημένοι)
εἰς τὰ πρὸς βορρᾶν ὄρη καὶ ὠμοῖαζον ἀπὸ τὴν
φύσιν των πρὸς τὰ θηρία,
παρόμοιοι πρὸς τοὺς στιβαροὺς Τιτάνας καὶ
πρὸς τοὺς Γίγαντας·
διότι εἰς τὸν καθένα των ἐξ χέρια ξεπηδοῦσαν
ἀπὸ τοὺς ὤμους.
' Ὅταν εἶδαν αὐτοὺς οἱ ἀκαταμάχητοι βασιλεῖς,
ὅτι εἶναι πρόθυμοι νὰ ὀρμήσουν εἰς μάχην,
ἐνεδύθησαν τὰ πολεμικὰ των ὄπλα.
Καὶ ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἠμύνοντο (ἦσαν ὠπλι-
σμένοι) μὲ πεῦκα, ἄλλοι δὲ μὲ ἔλατα
καὶ ἐπέπεσαν ἐναντίον τῶν Μινυῶν κατὰ τὴν
ὠραν τῆς σκοτεινῆς ὀμίχλης.
Αὐτοὺς, ἐνῶ ἐσπευδον (διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν),
τοὺς ἐφόνευσεν ὁ ἰσχυρὸς υἱὸς τοῦ Διός,
βάλλων ἐναντίον των μὲ βέλη διὰ τοῦ τόξου
του. Μαζί ὅμως μὲ αὐτοὺς ἐξωλόθρευσε καὶ
τὸν υἱὸν τοῦ Αἰνέως, τὸν Κύζικον, ὃχι βέβαια
ἐκουσίως, ἀλλὰ διότι κατεσχέθη (κατελήφθη)
ὑπὸ ἀφροσύνης·
ἦτο δυστυχῶς τῆς μοίρας του (τοῦ Κυζίκου) νὰ

δαμῆναι.
αἶμα δέ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν
ἔβησαν

στίχοι 529-557

νήος τευχῆρεις, ποτί δε ζυγόν ἴζον
ἕκαστος.
Τίφυς δε πρύμνηθεν ἐπήπυεν, ἡδ'
ἐκέλευεν
κλίμακα νήος ἔσω ἐρύσαι, καί πείσματα
λύσαι.
ἀλλ' οὐ οἱ λύοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ'
ἀφύκτοις
ώκειης στροφάλιγγος ἀρηρότες
ἐσφίγγοντο,
νῆα κατειργοντες. θάμβησε δέ Τίφυς
ἀμύμων,
ἄφθογγος δέ οἱ ἦκε χερῶν οἰήϊα
νήος
'Αργῶης· οὐ γάρ οἱ ἐέλεπετο κύμα
περῆσαι.
'Ρεῖη γάρ κοτέεσκε δεδουπότος
εἶνεκα λαοῦ.
ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον νυκτός
προὔβαινε ἀταρπός
ἄστρα τε τηλεφανῆ δύνειν ῥόον
'Ωκεανοῖο,
ὅσοις ἰθυντῆρος ἐπέστιχε νήδυμος
ὑπνος.
τῷ δέ βαθύ κνώσσοντι θεά μενέδουπος
'Αθήνη
ἄγχι παρισταμένη πανετήτυμα σήματ'
ἔφαινεν·
ὦδε δ' ὁμοκλήσασα θεηγόρον ἔννεπε
μῦθον·
Εὐδεις, Ἄγνιάδη, γλυκερῷ
βεβολημένος ὑπνω,
κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβῶν· ἀλλ'
ἔγρεο, Τίφυ,
κέκλεο δ' ἠρώεσσι μολεῖν ἐπὶ νήνεμον
ἀκτῆν,
νήος ἀποπροθορόντας, ὄθι ξένος ἐν
ψαμάθοισιν
κεῖται ἀποφθίμενος· τῷ οἱ κτέρεια
κτερεῖζαι
παμμήτειρα Ῥεῖη· κέλεται γέρα, ἡδ'
ἐπιλοιβάς
δοῦναι ὑποχθονίοις, καί δάκρυα
λειβέμεν ὄσων
αἰδομένους Θέμιν ἀγνότελῃ ξενίην τε
τράπεζαν·

φονευθῆ ἀπό τόν Ἡρακλῆ.
Ταχέως ἐπειτα οἱ Μινύαι εἰσιθλθον ἔνοπλοι εἰς
τό κοῖλον (τό βαθουλό)

στίχοι 529-557

πλοῖον, καί ὁ καθένας ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν
του.
'Ο Τίφυς φωνάζων ἀπό τὴν πρύμνην ἐπεδοκί-
μαζε (τὴν πρᾶξιν των) καί ἔδωκεν ἐντολὴν
νά ἀνασύρουν τὴν κλίμακα εἰς τὸ ἔσωτερικόν
τοῦ πλοῖου καί νά λύσουν τὰ παλαμάρια.
'Αλλα δέν ἐλύοντο τὰ караβόχοινα, τὰ ὅποια
συνηρμοσμένα μέ ἄλυτα δεσμά
ἐσφίγγοντο ἀπό τόν ταχύν στρόβιλον,
καί ἠμπόδιζαν τὸ πλοῖον (νά κινηθῆ). Ἄλα-
μρός Τίφυς ἔμεινε κατάπληκτος ἀπό αὐτό.
καί ἄφρωνος ἄφησε νά ξεφύγῃ ἀπό τὰ χέρια του
τὸ πηδάλιον
τῆς Ἄργουῦς· διότι δέν ἠλπίζεν ὅτι θά περά-
σουν τὸ κύμα (τὴν θάλασσαν)·
διότι εὐκόλως κατελαμβάνετο ἀπό ὀργὴν ἐξ αἰ-
τίας τοῦ πλήθους (τῶν συντρόφων του), πού
ἐθορύβει.
'Αλλ' ὅταν ἡ πορεία τοῦ ἡλίου (ἡ ὥρα) ἐπρο-
χώρησε πρὸς τὸ μέσον τῆς νυκτός (πρὸς τὸ
μεσονύκτιον)
καί τὰ ἄστρα, πού φαίνονται ἀπό μακρὰν (φωτί-
ζουν ἀπό μακρυά), ἐβυθίζοντο (ἔδουον) εἰς τὸ
ρεῦμα τοῦ Ἄκεανοῦ,
τότε εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κυβερνήτου (τοῦ πλοι-
άρχου) ἐπεκάθισε βαθύς ὑπνος.
'Ενῷ δέ ἦτο αὐτός βυθισμένος εἰς ὑπνον βα-
θύν, ἡ θεά Ἄθηνᾶ, πού ὑπομένει τοὺς θορύ-
βους, σταθεῖσα πλησίον του, τοῦ ἐφανέρωσε
σημεῖα ἀληθινά.
Προσφωνήσασα δέ αὐτόν ἐξεφώνησε λόγον
θεομίλητον καί τοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς:
Κοιμᾶσαι, υἱέ τοῦ Ἄγνιου, καταβεβλημένος
ἀπό τόν γλυκύν ὑπνον,
καί ὑπνηλία κατέλαβε τὰ βλέφαρά σου· ἀλλά
σῆκω (ξύπνησε), Τίφυ,
καί δόσε ἐντολὴν εἰς τοὺς ἥρωας, ἀφοῦ πηδή-
σουν ἀπό τὸ πλοῖον, νά ἔλθουν εἰς τὴν ἤρεμον
ἀκρογιαλιά,
ὅπου κεῖται ἀποθαμένος ὁ ξένος μέσα εἰς τὴν
ἄμμον· εἰς αὐτόν προστάσσει ἡ Ρεῖα, ἡ μητέρα
τῶν πάντων, νά κάμετε τὰς ἐπικηδεῖους τελε-
τὰς πρὸς τιμὴν του,
καί νά προσφέρετε σπονδάς
εἰς τοὺς ὑποχθονίους θεοὺς, καί δάκρυα νά
χύσετε ἀπό τὰ μάτια, (καί ταῦτα νά πράξετε)
ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Θέμιν, πού τὴν λατρεύ-
ουν οἱ ἄνθρωποι μέ ἱεράς τελετὰς, καί πρὸς τὸ
τράπεζι, τὸ ὅποῖον σὰς ἐφιλοξένησε·

ὄν ρ' ἀέκων ἔκτεινε βαλὼν διὰ
νύκτερον ὄρφνην
Ἑρακλῆς· θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατε
Ῥείης.
ἀλλ' ὅπταν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσησθε
θανόντα,
Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα Ῥείης ἔδος
εἰσαναβάντες,
ἰλασμοῖς ἱεροῖς Γαίης ἀρέσασθε
θυγάτρα,
πεῖσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνώεσθε
πλόιο.

στίχοι 558-586

Ὡς εἰποῦσα θεά πάλιν ἐτράπετ', ἴσον
ὀϊστῶ
οὐρανὸν ἔσσυμένη. τοῦ δ' αὐτίκα κῶμα
κεδάσθη,
πρύμνης δ' ἄλτο θοῶς· ἀνέγειρε δὲ
λαὸν αὐτῆι,
τοίχων ἔνθα καὶ ἔνθα παρακλιδὸν
ὑπνώνοντας,
ψυχῆ ὑποτρομέων· ἄφαρ ἠρώεσσι δ'
ὄνειρου
φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ἐπιδρομάδην
ἀγορευῶν.
οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἠϊόνα δ' ἄλτο
ἕκαστος.
ἦ δὲ κατ' ὄρφναίοιο πόλου χρυσήνιος
Ἥως
ἀντολίας ἦνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανός
ὄρθρον·
καὶ τότε ἄριστῆς Μινύαι νέκυν
εἰσενόησαν,
αἶματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον· ἀμφὶ δ'
ἄρ' ἄλλοι
δῆϊοι ἀμφὶς ἔκειντο, πελώρια σώματα
θηρῶν,
ἀλλ' οἱ μὲν βασιλῆα περισταδὸν
ἀμφιχυθέντες
Κύζικον εὐξέστοισιν ὑπερ λεχέεσσι
ἔθηκαν,
ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδομήσαντο
δὲ σῆμα.

τοῦτον βέβαια ἀκουσίως ἐφόνευσεν ὁ Ἑρα-
κλῆς προσβαλὼν αὐτὸν μὲ τὸ τόξον (ἐξ ἀβλε-
ψίας) λόγω τῆς ζοφερᾶς νυκτός·
καὶ ἐκάματε (ἐκαταφέρατε) νά χολωθῆ ἡ καρ-
διά τῆς θεᾶς Ῥέας.
Ἄλλ' ὅταν ἀποδώσετε τὸν δέοντα σεβασμὸν
πρὸς τὸν ἀποθανόντα (πρὸς τὸν φονευθέντα
ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους) ξένον συμφώνως πρὸς
τὰ καθιερωμένα,
εὐθύς ἔπειτα ἀφοῦ ἀνέλθετε εἰς τὸ Δίνδυμον,
τὴν κατοικίαν τῆς Ῥέας,
νά προσευχηθῆτε δι' ἐξίλαστηρίων τελετῶν
εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Γῆς,
καὶ ἀφοῦ σηκώσετε τὰ παλαμάρια, τότε βε-
βαίως νά ἐνθυμηθῆτε τὸν πλοῦν (τὸ ταξίδι
σας).

στίχοι 558-586

Ἄφοῦ εἶπεν αὐτὰ ἡ θεά (Ἑθνή πρὸς τὸν
Τίφυν)
ἀπεχώρησε σπεύδουσα πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ
ταχύτητα ἴσην πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ βέλους·
αὐτοῦ δὲ (τοῦ Τίφους) ἡ ὑπνηλία διεσκορπίσθη
ἀμέσως,
καὶ ἀνεπήδησε ταχέως ἀπὸ τὴν πρύμνην· καὶ
ἐξεσήκωσε μὲ τὰς φωνάς του τὸ πλῆθος (τῶν
συντρόφων του),
οἱ ὅποιοι ἐκοιμῶντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ πλευρά
τοῦ πλοίου πλαγιασμένοι·
καὶ ἦτο τρομαγμένος
καὶ (ἔτρεμε)· καὶ ἀμέσως ἐξέθεσεν εἰς ὅλους
τοὺς ἥρωας τὰ φαντάσματα (πού εἶδεν) εἰς τὸ
ὄνειρόν του καὶ ὠμιλοῦσε πρὸς αὐτοὺς ἐπιτρο-
χάδην (βιαστικά).
Ἐκεῖνοι ταχέως ἐσηκώθησαν καὶ ὁ καθένας
ἐπήδησεν εἰς τὴν ἀκτὴν.
Ἡ δὲ Ἥως (ἡ αὐγή), πού ἔχει χρυσᾶ ἠνία,
διήνοιγε κατὰ τὸ μέρος τοῦ σκοτεινοῦ πόλου
τὴν ἀνατολήν (τοῦ Ἡλίου), καὶ ὁ οὐρανὸς ὑπε-
δέχτο τὸν ὄρθρον.
Καὶ τότε οἱ ἄριστεῖς (οἱ ἄρχοντες) Μινύαι ἀνε-
γνώρισαν τὸν νεκρὸν,
ὁ ὅποιος ἦτο πασπαλισμένος μὲ αἶμα καὶ μὲ
σκόνῃ· γύρω δὲ ἀπ' αὐτὸν
ἔκειντο νεκροὶ οἱ ἄλλοι ἐχθροὶ, οἱ ὅποιοι περιέ-
βαλλον αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ εἶχον
ὑπερμεγέθη σώματα ὡσάν τῶν θηρίων τὰ σώ-
ματα.
Ἐκεῖνοι δὲ (οἱ ἄριστεῖς Μινύαι) διαχυθέντες
κυκλικῶς (γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ) ἐτο-
ποθέτησαν τὸν βασιλέα
Κύζικον ἐπάνω εἰς καλοξεσμένο κρεβάτι,
ἀνήγειραν δὲ τύμβον (λόφον) ἐπιχύνοντες
χῶμα καὶ κατεσκεύασαν μνήμα εἰς σχῆμα οἰ-
κίας.

φιτρούς δ' αἶμα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα
πορσύνοντες
παμμέλαν' ἐν βόθροις μετεκίαθον.
αὐτάρ ἐγώ γε
ψυχὴν ἱλασάμην, σπένδων μειλίγματα
χύτλων,
ὑδατὶ τ' ἠδέ γάλακτι, μελισσορύτοις
ἄμα νασμοῖς
λοιβάς ἐκπροχέων, καὶ ἔμοις ὕμνοισι
γεραίων.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης προὔθηκατο πᾶσιν
ἄεθλον,
τυμβιδίου ἐπ' ἀγῶνος ἐταίροις ἔμμεν'
ἄεθλα,
δῶρα, τὰ οἱ πόρην Ὑψιπύλη Λήμνοιο
φέρεσθαι.
Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλης γέρας
ἀμφικύπελλον
χρῦσειον πολυχανδές ἔχειν· Πηλῆϊ δ'
ἔδωκεν
θάσσονί οἱ σταδίοισι, ποδωκείης ἔνεκα
σφῆς,
χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον
Ἰθρήνης.
αὐτάρ παγκρατίοιο πόρην γέρας
Ἡρακλεῖ
ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον· ἵππασίης
δὲ

στίχοι 587-615

Κάστορι χρυσεῖων φαλάρων πολυτεχνέα
κόσμον·
πυγμαχίης δὲ τάπηθ' ἀλιανθέα δῶκε
φέρεσθαι
ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὃ γάρ κλυτόν
ἦρατο νίκος.
αὐτὸς δ' εὐκαμπές λάβε οἷ τόξον καὶ
οἰστούς,
τεινόμενος δὲ οἱ ἦκε βέλος, τὸ δ'
ἀπέπτατο τηλοῦ·
δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ, Μινύης λόχος
εἵνεκα τιμῆς
πλέξας εὐανθῆ στέφανον τανυφύλλου
ἐλαίης.
αὐτάρ ἔμοι μολπῆς γέρας ὥπασε διος
Ἰήσων,
ἐμβάδα χρυσεῖησι τιταινομένην
περύγεσσιν.
λύτο δ' ἀγών, φήμη δὲ διέπτατο
δώματος εἴσω
Κυζίκου οἰχομένου· τοῦ δ' ὡς κλύε

Ταχέως δὲ μετέφεραν κορμούς δένδρων καὶ
ἐτοιμάζοντες κατάμαυρα σφάγια (σφάγια ἀπὸ
κατάμαυρα ζῶα)
μέσα εἰς λάκκους παρακολουθοῦσαν. Ἐπειτα
ἐγὼ
ἀπέβλεψα εἰς τὴν ἐξευμένειον τῆς ψυχῆς (τοῦ
Κυζίκου) κάμνων σπονδὴν ἀπὸ προσφορᾶν
ὑγρῶν
καὶ ἔχυνα σπονδᾶς ἀπὸ νερό καὶ γάλα καὶ συν-
άμα ἀπὸ ὑγρά, πού ρέουν ἀπὸ μέλισσες (ἀπὸ
μέλι) καὶ τὸν ἐτιμοῦσα προσέτι μέ τούς ἰδικούς
μου ὕμνους.
Ὁ ἴδιος δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσονος ἔθεσε (προε-
κήρυξε) δι' ὅλους ἀγῶνα,
νά εἶναι κατὰ τὸν ἐπιτύμβιον ἀγῶνα (πρὸς τι-
μὴν τοῦ Κυζίκου) διὰ τούς συντρόφους του ὡς
ἐπαθλα
τὰ δῶρα, τὰ ὅποια ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸν νά
πάρῃ μαζί του ἀπὸ τὴν Λήμνον ἢ Ὑψιπύλη.
Εἰς τὸν Ἀγκαῖον ἔδωσεν (ὁ Ἰάσων) νά ἔχῃ ὡς
βραβεῖον διὰ τὴν νίκη του εἰς τὴν πάλην ἕν
χρυσοῦν διπλοῦν κύπελλον,
πού εἶχε μεγάλην χωρητικότητα,
εἰς τὸν Πηλέα, τὸν ταχύτερον εἰς τὸν ἀγῶνα
σταδίου, ἔδωκε διὰ τὴν ταχυποδίαν του
μίαν χλαῖναν φοινικόχρου (κόκκινη), ἔργον
τῆς Ἰθρήνης, κατεσκευασμένον μέ πολλὴν τε-
χνικότητα.
Εἰς τὸν Ἡρακλεῖ διὰ τὴν νίκη του εἰς τὸ παγ-
κράτιον ἔδωκεν ὡς βραβεῖον ἕνα ἀργυροῦν
κρατῆρα πολυποίκιον καὶ ἀπαστράπτοντα·

στίχοι 587-615

εἰς δὲ τὸν Κάστορα, νικητὴν κατὰ τὸν ἀγῶνα
τῆς ἵππασίας, ἔδωκε χρυσᾶ φάλαρα, κόσμημα
κατεσκευασμένον μέ πολλὴν τέχνη·
διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς πυγμαχίας ἔδωκεν εἰς τὸν
νικητὴν Πολυδεύκην τάπητα στολισμένον μέ
ἄνθη τῆς θαλάσσης·
διότι αὐτὸς κατήγαγεν ἔνδοξον νίκη.
Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Ἰάσων ἐπήρε στὰ χέρια του εὐ-
καμπτον τόξον καὶ βέλη,
καὶ τεντώνων αὐτό ἐξέπεμψε βέλος, τὸ
ὅποιον ἐπέταξε μακρὰν.
Ἐδώρησε δὲ ὁ λόχος (ἡ ὁμάς) τῶν Μινυῶν εἰς
τὸν υἱὸν τοῦ Αἰσονος χάριν τιμῆς
ἕνα ὠραῖον στέφανον, τὸν ὅποιον ἐπλεξαν ἀπὸ
κλάδους ἐλαίας πού ἔχει ἐπιμήκη φύλλα.
Εἰς ἐμέ ὁ θεϊκὸς Ἰάσων ἔδωκεν ὡς βραβεῖον
διὰ τὸ τραγοῦδι μου μίαν ἐμβάδα, ἡ ὅποια
ἐτεντώνετο μέ χρυσᾶ πτερύγια.
Καὶ ὁ ἀγὼν ἐτελείωσε, φήμη δὲ διεπέρασε εἰς
τὴν οἰκίαν (τοῦ Κυζίκου)
ὅτι ὁ Κύζικος ἀπέθανε· μόλις ἤκουσεν αὐτὸ ἡ

σύγγαμος αινή,
στήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυεν· ἀμφί
δέ δειρή
ἀψαμένη μήρινθα, βρόχῳ ἄπο θυμόν
ἔλεσεν.

γῆ δ' ὑποδεξαμένη πλακί δάκρυα,
πίδακος ἦκεν
βλύζουσ' ἀργυροειδές ὕδωρ κρήνης
ἀπό μέσης,
ἀέναον· Κλειτην δέ περικτίονες
καλέουσιν.

Καί τότε δὴ βασιλῆες ὄνειροπόλον διὰ
πύστιν,

(μικρὸν κενὸν κειμένου)

κνημόν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δινδύμου
ἀκρώρειαν,
ἄφρα κε μειλίξαινό οἱ εὐόινοις
ἐπιλοιβαῖς
Ῥεῖην πρεσβυγενή, θυμόν δ' ἀλέοιντο
ἀνάσσης.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, φόρμιγγα δέ χερσίν
ἄειρον.

Ἄργος δ' αὖθ' ἴκανε λιπών εὐεργέα
νῆα,
ὃς ρα ταυροφλοῖω ἐλάτῃ ἀμφιπλεκές
ἔρνος
ἀμπέλου αὐαλέης ὄξει ἀπέκερσε
σιδήρῳ·
ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτάς ἱερὸν
ἰδμοσύνησιν,
μίμνειν ἔμπεδον αἰέν ἐπ' ἔσσομένοις
ἀνθρώποις·
λάσσι δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον
ἀνάσσει.
ἐν δ' ἄρ' ἐπειγόμενοι Μινύαι (μέγα δ'
ἔξοχα πάντων

στίχοι 616-642

Αἰσονίδης) λιθάκεσιν ἀρηρότα βωμόν
ἔτευξαν,
ᾧ ἐπι ταυροθύτους λοιβάς ἠδ' ἱερά
καλά
ρέξαν ἀριστήες· σπονδοῖσι δέ τέρπετο
Ῥεῖη.
αὐτὰρ ἔμ' ἠνωγον κλησάι θεὸν ἠδὲ
γερῆραι,
ἄφρα κεν ἀντομένοις νόστον μελιηδέ'
ὀπάσσαι.

φοβερά σύζυγός του, καταξοχίζουσα τὰ
στήθη της ἐξέπεμπε λιγυρούς θρήνους προσ-
δέσασσα δὲ γύρω ἀπὸ τὸν λαμόν της
σχοινίον; κατέστρεψε τὴν ζωὴν της δι' ἀπαγ-
χονισμού.

Ἡ γῆ δὲ ὑποδεχθεῖσα αὐτὴν εἰς μίαν πλάκα,
δάκρυα ἐξ ἑνὸς πίδακος
ἄφησε (νά ρέουν) ἀναβλύζουσα ἀπὸ τὸ μέσον
μῆς κρήνης ἀργυρόχρουν νερό,
τὸ ὁποῖον ρεῖ ἀκαταπαύστως· καὶ οἱ περιοί-
κοι τὴν ὀνομάζουν Κλειτην.

(κενὸν χειρογράφου)

Καί τότε οἱ βασιλεῖς σύμφωνα μὲ τὸ ὄνειρον
(πού εἶδεν ὁ Τίφως).

(ἀνέβησαν) εἰς τὴν ἱεράν κορυφὴν τοῦ ὄρους,
εἰς τὸ ἀκρότατον μέρος (τὴν ὑψηλότερὰν κο-
ρυφὴν) τοῦ Δινδύμου,

διὰ τὰ ἐξευμενίσουν μὲ σπονδὰς ἀπὸ ὠραῖον
κρασί

τὴν Ρέα τὴν πρεσβυτάτην καὶ ἀπομακρύνουν
τὴν ὄργην τῆς βασιλείας.

Ἐγὼ δὲ ἀκολουθοῦσα καὶ εἰς τὰ χέρια μου
ἀνύψωσα τὴν φόρμιγγα,

ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ὁ Ἄργος, ἐγκαταλείψας τὸ
καλοφκισμένο πλοῖον, ἤρχετο μαζί μας.

Αὐτός (ὁ Ἄργος) ἀπέκοψε μὲ σιδηρένιο αἰ-
χμηρὸ ἐργαλεῖον ἓνα κλάδον

(καὶ ὁ στίχος αὐτός πού ἀναφέρει «σιδηρένιο
αἰχμηρὸν ἐργαλεῖον» εἶναι ἐμβόλιμος, ἢ κακῶς
ἔχει καταγραφή, ἀφοῦ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ὀρ-
φικῶν ὁ σιδηρὸς ἦτο ἀγνωστός)

ἀπὸ ἀπεξηραμμένον ἀμπέλι πλεγμένον καὶ
ἀπὸ τὰ δύο μέρη εἰς ἓνα ὑψηλὸν ἔλατον·
ἐπελέκησε δὲ μὲ ἐπιμέλειαν αὐτόν (τὸν κλά-
δον) καὶ κατεσκεύασε μὲ πείραν καὶ μὲ γνώσιν
ἱερὸν ξόανον (ξύλινον ὁμοίωμα τῆς θεᾶς), διὰ
νά παραμένῃ πάντοτε (αἰωνίως) ἐκεῖ ἔμπεδω-
μένον ὡς μνημεῖον εἰς τοὺς μεταγενεστέ-
ρους ἀνθρώπους·

καὶ μὲ καλοεπεξεργασμένους λίθους ἀνήγει-
ραν οἶκον (ναόν) πρὸς τιμὴν τῆς βασιλείας
(τῆς Ρέας).

στίχοι 616-642

Σπεῦδοντες δὲ (ἐν σπουδῇ) οἱ Μινύαι - κατ'
ἔξοχὴν δὲ ἐξ ὧν ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσονος - κατε-
σκεύασαν βωμόν συνηρμωμένον ἀπὸ σκλη-
ροῦς λίθους,

ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον οἱ προύχοντες Μινύαι
ἔκαμαν σπονδὰς, συνοδευομένας ἀπὸ θυσίας
ταύρων καὶ ἀπὸ καλὰ σφάγια·

ἠδὲ Ρέα ἐτέρπετο ἀπὸ τὰς σπονδὰς.

Ἐπειτα ἔδωσαν ἐντολὴν εἰς ἐμὲ νά ἐπαινέσω
τὴν θεάν καὶ νά τὴν τιμῶ,

διὰ νά μας δώσῃ, ὑπακούουσα εἰς τὰς παρα-

ἀλλ' ὅτε δέ θυέεσαι λιτῆσί τε
 γουνασάμεσθα,
 Ἄργῶν ποτί νῆα κατήλθομεν. ἐν δ' ἄρα
 Τίφους
 ἥρωας πρύμνηθεν ἐκέκλετο· σὺν δ' ἄρα
 πάντες
 ἐσσύμενοι θώκοισιν ἐπὶ προτέροισι
 κάθιζον,
 βάντες ὑπὲρ τοίχοιο, καί εἰρεσίης
 μῶναντο,
 ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς στρεπτοὶ λύοντο
 κάλως,
 πείσματα δ' ἠπλώθη· κραιπνὸν δ' ἀπὸ
 Διδύμου ἄκρης
 ἴκμενον οὔρον ἐφῆκε Ῥέη
 λιπαροκρήδεμνος.
 ἡμεῖς δ' αὐτ' ἐπὶ νῆϊ γεράσμια
 πέμπομεν ἰρά,
 βωμόν ἐπιστέφαντες ἐπ' ἐσσομένοισι
 πυθέσθαι
 Πεισματῆ, τόθι πείσματ' ἐεργομένης
 λύθεν Ἄργους.
 Αὐτάρ ἐπεὶ ῥ' ὀθόνας ἀκάτου
 πλήρωσεν ἀήτης,
 θῦνε διαπρήσσουσ' ἀλιμυρέα κύματα
 πόντου,
 Μῦσια δέ σχεδόθεν παραμειβετο
 πείρατα γαίης·
 αἴψα δέ Ῥυνδακίους προχοάς ἤμειψε
 θέουσα,
 καλοῦς τ' ἐς λιμένας ψαμαθῶδεις
 εἰσπέρησεν,
 κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ· προτόνοις δ' ἐπὶ
 χεῖρα βαλόντες,
 ἰστία μηρύσαντο καὶ ἀμφ' ἰμᾶσιν
 ἔδησαν.
 κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονός, ἔκ
 δ' ἔβαν αὐτοὶ
 σίτου καὶ πόσιος λελημένοι· ἀμφὶ δέ
 κνημός
 Ἄργάνθου κατέφαινε, βαθυσκόπελοί τε
 κολῶνας.
 Ἡρακλῆς δ' ἠπειγέτ' ἀν' ὑλήεντας
 ἐναύλους,

στίχοι 643-671

τόξον ἔχων παλάμαις ἰδέ τριγλώχινας
 οἴστούς,
 ὄφρα κε θηρήσαιτο, πόροι δ' ἐπὶ δόρπον
 εἰταίροις

κλήσεις μας, γλυκεῖα ἐπιστροφήν εἰς τὴν
 πατρίδα.

Ἄλλ' ἀφοῦ λοιπὸν ἰκετεύσαμεν τὴν θεάν με
 θυμιάματα καὶ λιτανείας,
 κατήλθομεν (ἀπὸ τοῦ ὄρους) εἰς τὴν Ἄργῶ, τό
 πλοῖόν μας. Ἐντός δέ τοῦ πλοίου εὐρισκόμε-
 νος ὁ Τίφους
 ἔδιδεν ἐντολὰς ἀπὸ τὴν πρύμνην εἰς τοὺς
 ἥρωας· συγχρόνως δέ ὅλοι
 ἔσπευσαν νὰ καθίσουν εἰς τὰς προτέρας θέ-
 σεις των,
 ἀφοῦ ἐβάδιον ὑπεράνω ἀπὸ τοῦ τοίχωμα τοῦ
 πλοίου, καὶ ἐνεθυμήθησαν τὴν κωπηλασίαν
 (ἐπῆραν εἰς τὰ χέρια των τὰ κουπιά).
 Ἀπροδοκῆτως δέ ἐλύθησαν ἀπὸ τὴν γῆν
 (ὅπου ἦσαν προσδεδεμένα) τὰ στριμμένα πα-
 λαμάρια
 καὶ ἀπλώθησαν τὰ σχοινιά (τὰ караβόσχοινα).
 Καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Δινδύμου
 ἡ Ῥέα μέ τὸν λαμπρὸν κεφαλόδεσμον ἄφησε
 νὰ φθάσῃ εἰς ἡμᾶς οὐριος ἄνεμος.
 Ἡμεῖς ἀφ' ἐτέρου εἰς τὸ πλοῖον εὐρισκόμε-
 νοι στέλλομεν τιμητικὰ ἀφιερῶματα,
 στεφανώσαντες βωμόν πρὸς τιμὴν τῆς Πει-
 σματίας, διὰ νὰ πληροφορηθοῦν οἱ μεταγενέ-
 στεροι,
 ὅτι ἐδῶ ἐλύθησαν τὰ πείσματα (τὰ караβό-
 σχοινα) τῆς Ἄργους, πού ἠμποδίζετο νὰ ἀπο-
 πλεύσῃ.
 Ἀφοῦ δέ ὁ ἄνεμος ἐγένετο (ἐφοῦσκωσε) τὰ
 πανιά τοῦ πλοίου
 ἔτρεχε το πλοῖον διαπερῶντας ταχέως τὰ κύ-
 ματα τοῦ πόντου·
 καὶ ἐκ τοῦ πλησίον παρέπλεε τὰ πέρατα (τὰ
 τελευταῖα μέρη) τῆς Μυσίας·
 ταχέως δέ τρέχουσα (ἡ Ἄργῶ) παρέκαμψε
 τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ῥυνδάκου
 καὶ εἰσῆλθεν εἰς ὠραίους ἀμμόδεις λιμένας·
 καὶ προσωρμίσθη ἐπάνω εἰς τὸν αἰγιαλὸν·
 ἀφοῦ δέ ἔβαλαν χεῖρι εἰς τὰ ἐμπρόσθια σχοινιά
 κατέβασαν τὰ ἰστία καὶ τὰ περιέδεσαν μέ λου-
 ριά.
 Μίαν δέ κλίμακα ἔβγαλαν ἔξω εἰς τὴν ξηράν,
 καὶ δι' αὐτῆς ἐξῆλθον οἱ ἴδιοι (εἰς τὴν ξηράν),
 ἐπειδὴ ἐπεθύμουν νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν·
 ἐφαίνετο δε γύρω ὁ λόφος
 τοῦ Ἄργάνθου, καὶ τὰ ὑψώματα μέ τοὺς βα-
 θεῖς σκοπέλους (μέ τοὺς ὑψηλοὺς βράχους).
 Ὁ δέ Ἡρακλῆς ἔσπευδεν ἀνά τὰς δασώδεις
 χαράδρας,

στίχοι 643-671

κρατῶν εἰς τὰ χέρια του τόξον καὶ βέλη πού
 εἶχον τρεῖς ἀκίδας (αἰχμάς),
 διὰ νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ παρασκευάσῃ εἰς τοὺς
 συντρόφους του τραπέζι ἀπὸ χοίρους ἢ ἀπὸ

ἦ σύας, ἦ πόρτιν κεραήν, ἦ ἄγριον
 αἶγα.
τῷ δ' ἀφαμαρτήσαντος Ἔγλας ἐξίκετο
 νηός,
 λάθρη ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ'
 ἀλίτησεν ἀταρπού,
 ὕλη ἐνὶ πλαγχθεῖς, ἐν δέ σπέος ἤλυθε
 νυμφῶν
 λειμακίδων· αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι
 ἰόντα
 κοῦρον ἔτ' ἠΐθεον, κατερύκανον, ὄφρα
 σὺν αὐταῖς
 ἀθάνατος τε πέλοι καὶ ἀγήραος ἤματα
 πάντα.
 αὐτὰρ οἱ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες
 ἵπποι
Ἥελίου, κροισινός δ' ἐξ οὔρεος ἐπνεεν
 οὔρος,
 ἐν δ' ἔπεο· ἀργενναῖς ὀθόνας. Τίφυς
 δ' ἐγεγώνει
 νηός ἔσω περάαν, θινός δ' ἔκ πείσματα
 λύειν·
 οἷ δέ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνησι
 πίθοντο.
 Εἰλατίδης δ' ἀνά πρῶνα θεῶς
 Πολύφημος ἔβαινεν,
 ὄφρα κεν Ἡρακλῆα θεῶς ἐπὶ νῆα
 καλέσσαι·
 ἀλλ' οὐ οἱ ξύμβλητο· μολεῖν δέ οἱ οὔτι
 πέρωτο·
 Φᾶσιν καλλιῖροον μένος ὄβριμον
 Ἡρακλῆος.
 Αὐτὰρ ὑπηῶι λυγρὴν ἐπερήσαμεν
 αἶαν,
 ἐνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσι
 ὑπερφιάλοισιν ἀνασσειν·
 ὅστε πανομφαίου Ζηνός θεῖμιν οὐκ
 ἀλεγίζων,
 ἄθλον ἐπὶ ξεινοῖσι περικτιόνων
 ἀνθρώπων,
 ὅστις ἐπὶ σταθμούς ἤδ' ἀστεμφῆ δόμον
 ἴξοι,
 θήκατο πυγμαχίης ὑπερόπλου
 πειρηθῆναι.
 τοῦ μὲν ἄρ ἠΐστωσε βίην κρατερός
 Πολυδεύκης,
 τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκληρῶσιν
 ἰμάσιν.
 λαούς δ' αὐ Βεβρύκων Μινύαι χαλκῶ
 κατένηραν,

δαμάλι, πού ἔχει κέρατα, ἢ ἀπό ἀγριογιδο.
 Ἄφοῦ ὁμως αὐτός ἀπέτυχε, ὁ Ἔγλας, πού
τόν παρακολουθοῦσε κρυφά, ἔφθασεν ἀπὸ τὸ
 πλοῖον·
 ἀλλὰ τὰ ἔχασε εἰς κάποιον λοξὸ μονοπάτι
 καὶ περιεπλανήθη εἰς τὸ δάσος, εἰσῆλθε δέ
 εἰς τὸ σπήλαιον τῶν νυμφῶν,
 πού διαβιοῦν εἰς τὰ λιβάδια· ὅταν δέ αὐταί (αἱ
 νύμφαι) εἶδαν νά προσέρχεται εἰς αὐτάς κά-
 ποιοις,
 πού ἦτο ἀκόμη νέο παλληκάρι, τὸν ἐκράτησαν,
 διὰ νά εἶναι μαζί των ἀθάνατος καὶ καθ' ὅλας
 τὰς ἡμέρας (διαρκῶς) ἀγέραςτος (νέος).
 Ἐπειτα οἱ ταχεῖς ἵπποι τοῦ Ἥλιου ἔφεραν εἰς
 τὸ μέσον τὴν αὐγὴν, ἰσχυρός δέ οὔριος ἀνε-
 μος ἐπνεεν ἀπὸ τὸ ὄρος,
 καὶ ἐπέπεσαν εἰς τὰ λευκά πανιά. Ὁ Τίφυς ἐξ
 ἄλλου ἐφώναζε νά περάσουν μέσα εἰς τὸ
 πλοῖον καὶ νά λύσουν ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά τὰ
 караβόσχοινα. Ἐκεῖνοι δέ ὑπήκουον εἰς
 τὰς ἐντολάς τοῦ κυβερνήτου.
 Ὁ δὲ Πολύφημος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, ἀνέ-
 βαινε ταχέως εἰς τὸ ὕψωμα,
 διὰ νά καλέσῃ τὸν Ἡρακλῆ νά κατέβῃ γρη-
 γορα εἰς τὸ πλοῖον.
 Ἀλλὰ δέν τὸν συνήντησε· διότι δέν ἦτο πε-
 πρωμένος νά ἔλθῃ εἰς τὸν ποταμὸν Φᾶσιν, πού
 ἔχει ὠραία νερά, ὁ ἰσχυρός Ἡρακλῆς. Κατὰ
 τὴν αὐγὴν ἐπεράσαμεν (ἐφθάσαμεν) εἰς μίαν
 ἀθλίαν περιοχὴν,
 εἰς τὴν ὁποῖαν ἐβασίλευεν ὁ Ἄμυκος μεταξὺ
 τῶν ἀλαζόνων Βεβρύκων.
 Αὐτός ὁ Ἄμυκος, ἀσεβῶν πρὸς τὸν θεσμόν,
 τὸν ὁποῖον καθιέρωσεν ὁ Ζεὺς, πού εἶναι πηγὴ
 πάσης θεϊκῆς φωνῆς,
 ἔθεσεν ἀγῶνα εἰς τούς ξένους ἐκ τῶν περιοί-
 κων ἀνθρώπων,
 ἐκεῖνος πού θά ἤρχετο εἰς τούς στάβλους του
 καὶ εἰς τὸ στερεόν σπῆτι του
 νά ἀγωνισθῇ μαζί του εἰς τὴν πυγμαχίαν, διὰ
 τὴν ὁποῖαν ὑπερφηανεύετο.
 Τοῦτον (τὸν Ἄμυκον) ἐξωλόθρευσε ὁ ἰσχυ-
 ρός Πολυδεύκης, ὁ ὁποῖος τοῦ κατέφερε δυ-
 νατόν κτύπημα εἰς τὸ κεφάλι μὲ σκληρὰ λου-
 ριά.
 Τὸ πλῆθος ἐξ ἄλλου τῶν Βεβρύκων ἐφόνευ-
 σαν οἱ Μινύαι μὲ χάλκινα ὄπλα.

ένθα δ' ἀφορμηθέντες, ὑπ' εἰρεσίῃ
τε καμώντες,
Βιθυνῶν μέγα ἄστυ βαθεῖη κέλασμεν
ἄκτῃ,

στίχοι 672-700

σπεύδοντες προχοαῖς ἡδ' εἰνί
νικαργέσιν ὕλαις
ἔσπεροι αὐλισθέντες ἐφοπλίσσαι μέγα
δόρπον.
ένθα πότε· αἰνόγαμος Φινεύς ὑπερήνορι
θυμῷ
δοιοὺς ἐξαλάωσε γόνους, προβλήσῃ τε
πέτραις
θηρσίν ἔλωρ προῦθηκε γυναιῶν εἵνεκα
φίλτρων·
τούς δέ καί ἀσκηθεῖς καί ὀπωπότας
αὐθις ἔτευξαν
παῖδε κλυτοῦ Βορέω· Φινεῖ δέ οἱ
ᾠπασαν ἄτην
ἀργαλέοιο κότου, φωτός δ'
ἀπενόσφισαν αὐγὰς.
αὐτάρ οἱ ζαμενῆς Βορέης στροφάδεσσι
ἀέλλαις
ἀρπάξας ἐκύλινδε διά δρυμὰ πικνά καί
ὕλας
Βιστονίης, ἴνα κῆρ' ὀλοήν καί πότμον
ἐπίσση.

Αὐτάρ οἱ Φινῆος Ἀγηνορίδαο
λιπόντες
αὐλιν, ὑπέρ μέγα λαῖμα θαλάσσης
ἐξικόμμεσθα
ἀγχοῦ Κυανᾶις πέτραις, ἅς μοί ποτε
μήτηρ
ἡμετέρη κατέλεξε περίφρων
Καλλιόπεια.
οὐ γάρ οἱ ὑπάλυξις δίζυροῖο πόνοιο·
ἀλλά οἱ οἰγόμεναι πάλιν ἀργήεσσι
ἀέλλαις
ξυμβλήτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλησιν
ιοῦσαι·
δοῦπος δ' ἄμ πέλαγός τε καί οὐρανόν
εὐρύν ἴκανεν
ρηγνυμένοιο κλύδωνος, ὀρινομένης τε
θαλάσσης,
κύματι παφλάζοντι· περίβρεμε δ'
ἄσπετος ἄλμη·
ἀλλ' ἐγώ Ἀγνιάδη τάδ' ἀπό γλώσσης
ἀγόρευσα,
πρύμνην οἷ θραύειν ὄφρ' ἄν
πεφυλαγμένος εἶη.

Ἀπό ἐδῶ ἀποπλεύσαντες, ἐπειδή εἶχομεν
ἀποκάμει ἀπό τόν κόπον τῆς κωπηλασίας,
προσωρμίσθημεν εἰς τήν μεγάλην πόλιν τῶν
Βιθυνῶν εἰς τό βάθος τῆς ἀκτῆς,

στίχοι 672-700

καί ἐσπεύσαμεν, ἀφοῦ κατηυλισθημεν κατά
τήν ἐσπέραν εἰς τὰς ἐκβολάς τοῦ ποταμοῦ καί
εἰς δάση λευκά ὡσάν τό χιόνι, νά ἐτοιμάσωμεν
τό μέγαλον δεῖπνον.

Ἐδῶ κάποτε ὁ Φινεύς, πού εἶχεν ὀλέθριον
γάμον, κατεχόμενος ἀπό ἀλαζονικόν θυμόν,
ἐτύφλωσε τούς δύο ἀπογόνους του καί τούς
παρέθεσεν ὡς λείαν εἰς τά θηρία (διά νά τούς
καταβροχθίσουν) ἐπάνω εἰς προεξέχοντας
(ὑψηλοῦς) βράχους
ἐξ αἰτίας γυναικείων φίλτρων (γυναικείων ἐρώ-
των)

αὐτούς ὁμως ἀποκατέστησαν σώους καί τούς
ἐκαμαν νά βλέπουν πάλιν
τά παιδιὰ τοῦ ἐνδόξου Βορέου· εἰς δέ τόν Φι-
νέα ἐπέφεραν βλάβην
διά τήν δεινήν ὀργήν καί τόν ἀπεστέρησαν ἀπό
τήν ὄρασίν του.

Ἐπειτα τόν ἀνήρπασεν ὁ ὀρμητικός Βορέας
ἐν μέσω στροβιλιζομένων θυελλῶν
καί τόν ἐκύλιεν ἀνά τούς πικνοῦς δρυμούς
καί τά δάση
τῆς Βιστονίας, διά νά εὐρη ἐκεῖ μοῖραν ὀλε-
θρίαν καί τύχην κακήν.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐγκατελείψαμεν τό κατάλυμα
τοῦ Φινέως, υἱοῦ τοῦ Ἀγηνορος,
ἐφθάσαμεν ἐπάνω ἀπό μέγα βάθος τῆς θαλάσ-
σης,
πλησίον εἰς τὰς Κυανᾶς πέτρας, περί τῶν
ὁποίων κάποτε μοῦ ἔκαμε προφητικόν λόγον ἡ
μητέρα μου, ἡ συνετή Καλλιόπη·
διότι δέν ὑπάρχει ὑπεκφυγή ἀπό τόν θλιβερόν
ἀγῶνα.

Ἄλλ' αὐταῖ (αἱ Κυαναῖ πέτραι) ἀνοιγόμεναι
(ἀφοῦ ἀνοιξοῦν), ἔρχονται ὕστερα νά συνενω-
θοῦν πάλιν, κινούμεναι ὑπό σφοδρῶν θυελλῶν,
καί ἐπιπίπτουν ὀρμητικῶς ἡ μία ἐπάνω εἰς τήν
ἄλλην·

καί ἐπήρχετο τότε κρότος ἰσχυρός ἀνά τό πέ-
λαγος καί τόν πλατύν οὐρανόν,
ἐνῷ ξεσποῦσε ἰσχυρά τρικυμία καί ἡ θάλασσα
ἀνυψῶνετο

μέ κύματα ἀφρισμένα πού ἀλληλοχτυπιόταν καί
ἐβούιζε ἡ ἀπέραντος ἀλμυρᾶ θάλασσα.

Ἄλλ' ἐγώ εἶπα μέ ἐλευθερόστομιαν εἰς τόν
υἱόν τοῦ Ἀγνίου αὐτά, νά συντριψῇ δηλαδὴ
τήν πρύμναν, διά νά ἡμπορέσῃ νά προφυλα-
χθῇ.

τοῦ δὲ οἱ εἰσαΐοντος ἐπαχνῶθη φίλον
ἦτορ,
ἐν στέρνοισι δὲ κεῦθεν, ἅ οἱ τελέεσθαι
ἐμελλεν,
μοῦνος ἀφ' ἠρώων· ἀλλὰ γλαυκῶπις
Ἄθηνη
Ἦρης ἐννεσίησιν ἐρωδιὸν ἦκε
φέρεσθαι
ἄκρην ἰστοκεραϊαν· ὁ δ' ἄσχαλῶν
πεπόητο,
πέτραις δ' ἐν μυχάτησιν ὑπὸ πτερύγεσσι
ἀερθεῖς

στίχοι 701-728

διηθή· ταί δ' αἶψα κραδαινόμεναι
ἐκάτερθεν
σύμπεσον ἀλλήλησι, καὶ οὐρῆς ἄκρον
ἔκερσαν
ὄρνιθος· περὶ δὲ σφιν ἐτώσιον
ἤρεισαντο.
Τίφυς δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπὺν
ὄλεθρον,
σίγα μὲν ἠρώεσσι ἐκέκλετο· τοὶ δ'
αἶοντες,
ἰέμενοι θοὰ κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίησι
χάρασσον.
αὐτὰρ ἐγὼ μολπήσι παρήπαφον
ἡμετέρησιν
πέτρας ἠλιβάτους· αἱ δ' ἀλλήλων
ἀπόρουσαν·
κύμα δ' ἀνερρόχθησε· βυθός δ'
ὑποείκαθε
νῆϊ,
ἡμετέρῃ πίσυνοσ κιθάρῃ, διὰ θέσκελον
ὄμφην.
ἀλλ' ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ στόμα καὶ
διὰ πέτρας
Κυανέας ἤμειψε λάλος τρόπις, αὐτίκ'
ἄρ' αἱ γε
βυσσόθεν ἐρριζοῦντο, καὶ ἔμπεδον αἰέν
ἔμμνον.
οὔτω γάρ Μοῖραι οἱ ἐπεκλώσαντο
βαρεῖαι.
Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀδευκέα
πήματ' ὄλεθρου,
Ρηβαίου προχοάς τε, Μέλαιναν θ'
ἰκόμεθ' ἀκτὴν,
νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηΐδα, τῆς
ἀπάτερθεν
Τέμβριος ἰχθυόεις θαλεραῖς
πλημμύρεται ὄχθαις,

Ἦταν ὁμως ἤκουσεν (ὁ Ἀγνιάδης) αὐτά, ἐπά-
γωνσε ἢ καρδιά του,
ἀπέκρυπτε δὲ εἰς τὸ στήθος του ὅσα ἐπρό-
κειτο νὰ ἐκτελέσῃ,
μόνον αὐτός ἐκ τῶν ἄλλων ἠρώων· ἀλλὰ ἡ γα-
λανομᾶτα Ἄθηνᾶ κατὰ συμβουλήν τῆς
Ἦρας ἀφῆσε ἓνα ἐρωδιὸν (πούλι) νὰ ἔλθῃ εἰς
τὴν κορυφὴν τῆς κεραίας (τῆς ἀντέννας) τοῦ
ἰστοῦ· ἐκεῖνος ὁμως δυσανασχετῶν ἐπέταξε,
ἀφοῦ δὲ ὑψώθη διὰ τῶν πτερύγων του εἰς τὸν
μυχόν, πού ἐσχημάτιζον αἱ πέτραι,

στίχοι 701-728

ὑπέστη περιδίνησιν· καὶ ἐκεῖναι, κάμνουσαι τα-
χύν κραδασμόν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη,
ἐπέπεσαν ἢ μία ἐπάνω εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἀπέ-
κοψαν τὸ ἀκρῆσον μέρος τῆς οὐρᾶς
τοῦ πουλιοῦ· καὶ εἰς αὐτὸν ματαίως ἐστηρίχθη-
σαν.
Ὁ δὲ Τίφυς, ἀφοῦ ὁ ἐρωδιὸς διέφυγε τὸν
ἀπότομον ὄλεθρον, ἔδωκε ἐντολήν εἰς τοὺς
ἤρωας νὰ ἀνακόψουν τὸν πλοῦν·
ἐκεῖνοι δὲ ἀκούοντες (τὴν παραγγελίαν του),
ἐπειδὴ τὸ ἐπιθυμοῦσαν, ἐχαράκωναν (αὐλάκω-
ναν) τὰ γρήγορα κύματα κάτω ἀπὸ τὰ κουπιά
τῶν.
Ἐπειτα ἐγὼ μὲ τὰ ἰδικὰ μου τραγουδία παρε-
πλάνησα τὰς ἀποκρήμνους πέτρας (τὰς Κυα-
νᾶς)· ἐκεῖναι δὲ ἀπεμακρύνθησαν ἢ μία ἀπὸ
τὴν ἄλλην,
καὶ τὸ κύμα ἐπάφλασε (ἄφρισε), καὶ ὁ βυθός
ὑπεχώρησεν εἰς τὸ πλοῖον,
πεισθεῖς ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μου κιθάραν λόγῳ τῆς
θεικῆς φωνῆς τῆς.
Ἄλλ' ὅταν τὸ πλοῖον μὲ τὴν λαλιά διήλθε κατὰ
τὸ στόμιον τοῦ πορθμοῦ καὶ διὰ μέσου τῶν Κυ-
ανῶν πετρῶν, ἀμέσως αὐταὶ ἐστερεῶνοντο
ἀπὸ τὸν βυθόν (τὸ βάθος τῆς θαλάσσης) καὶ
παρέμεναν ἐκεῖ πάντοτε ἀμετακίνητοι.
Διότι ἔτοι καθώρισαν δι' αὐτὰς αἱ αὐστηραὶ
Μοῖραι.
Καὶ τότε λοιπόν, ἀφοῦ διεφύγαμεν τὰ πικρὰ
παθήματα τοῦ ὄλεθρου,
ἐφθάσαμεν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ρηβαίου πο-
ταμοῦ καὶ εἰς τὴν Μέλαιναν ἀκτὴν,
ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιμήκη νῆσον Θυνηΐδα, μα-
κρὰν τῆς ὁποίας
πλημμυρίζει εἰς τὰς ἀνθηρὰς ὄχθας ὁ ποτα-
μός Τέμβριος, πού ἔχει ψάρια,

Σαγγάριος θ' ὅς κύματ' ἐπιτρέχει
Ἄξεινιο.
ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλόν οἱ ἐνισσόμεθ'
εἰρεσίησιν,
ἀμφὶ Λύκοιο ρέεθρον ἐκέλασμεν, ᾧ ἐπι
λαοῖς
κραῖνε Λύκος ποταμοῖο φερώνυμος, ὅς
ρ' ὑπέδεκτο
ἤρωας Μινύας, ξενίη δ' ἐγέρηρε
τραπέζην,
φίλατο δ' αὐτὸν νύκτας τε καὶ ἡμέρας
συνεχῆς αἰεὶ.
ἐνθα καὶ αἰσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο
φῶτας,
Ἴδμον' Ἄβαντιάδην, Τίφυν τε
κυβερνητῆρα.
τοῦ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἠρείσατο
νοῦσος,
τόν δ' ἔκτεινεν θῆρ σῦς ἄγριος· ἄν δ'
ἄρα τοῖς γε

στίχοι 729-755

τύμβους χευάμενοι πολιὴν ἐπενισσόμεθ'
ἄλμην,
Ἄγκαιῶ πίσινοι· τόν γάρ φάσαν ἴδριν
ἄπαντες
ναυτιλῆς σφετέρησι δαημοσύνησι
κεκάσθαι.
αὐτὰρ ὁ πηδάλιον οἰήϊα λάζετο χερσίν,
νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίῳ· ρέεθρα,
ὄν δὴ Καλλίχορον οἱ ἐπωνυμίην
καλέουσιν,
ὄν τοι ἐγὼ μῦθοισιν ἐνὶ προτέροισιν
ἔλεξα.
ἐνθεν ἄκρην προβλήτα παραπλώσαντες
ἔβημεν
γῆν ἐπὶ Παφλαγόνων, τὴν οἱ παράμειψε
θέουσα
Ἄργῳ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα· Καραμβίην δ'
ἴκετ' ἄκρην,
ἣ ἐπὶ Θερμῶδων χέεται, Ἄλυός τε
ρέεθρον,
πολλόν ἐπ' αἰγιαλόν δῖνας ἀλιμυρέας
ἔλκων.

(κενὸν κειμένον)

νέρθε δ' ἐπιθρώσκουσι Βορειάδος
ἀντίον ἄρκτου
μακρὰ Θεμισκύρης Δοιαντίδος
ἄγχι δ' Ἀμαζονίδων δαμνίπων ἄστυα
κεῖται,

καὶ ὁ Σαγγάριος, ὁ ὁποῖος τρέχει ἐπάνω εἰς τὰ
κύματα τοῦ Ἄξεινου (Εὐξεινου) πόντου.
Καὶ ὅταν κωπηλατοῦντες ἐφθάσαμεν εἰς τὸν
αἰγιαλόν,
προσώρμισαμεν (ἀγκυροβολήσαμεν) τὸ πλοῖον
γύρω ἀπὸ τοῦ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Λύκου· καί
εἰς αὐτὴν τὴν περιοχὴν ἄρχων τῶν (ἐκεῖ κατοι-
κούντων) λαῶν ἦτο ὁ Λύκος,
ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ ποταμοῦ, καὶ
ὑπεδέχθη τοὺς ἤρωας
Μινύας καὶ τοὺς ἐτίμησε μὲ φιλόξενο τραπέζι·
τοὺς ἐφιλοξένησε δὲ ἐπὶ νύκτας καὶ ἡμέρας,
ἀδιακόπως.
Ἐδῶ ὤρισεν ἡ μοῖρα· νὰ ἀποθάνουν δύο ἄν-
δρες,
ὁ Ἴδμων, ὁ υἱὸς τοῦ Ἄβαντος, καὶ ὁ Τίφης, ὁ
κυβερνήτης τοῦ πλοίου.
Εἰς μὲν τὸ σῶμα τοῦ ἐνός ἐπέπεσεν ὀλέθριον
νόσημα,
τόν δὲ ἄλλον ἀπέκτεινεν θηρίον, κάποιον ἀγριο-
γούρουνο.
Πρὸς τιμὴν αὐτῶν

στίχοι 729-755

ἀνωψώσαμεν τύμβους μὲ τὴν ἐπισώρευσιν
λευκῆς ἀλμύρας (ἀλατιοῦ),
ὑπακούσαντες εἰς πρότασιν τοῦ Ἄγκαιου· δι-
ότι περὶ τούτου (τοῦ Ἄγκαιου) ἔλεγαν ὄλοι,
ὅτι εἶχε διακριθῆ ὡς γνώστης τῆς ναυτικῆς τέ-
χνης, τὴν ὁποῖαν ἐδιδάχθη ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῶν
ἐμπειρίαν (τοῦ Ἴδμωνος δηλαδὴ καὶ τοῦ Τι-
φους).
Ἐπειτα αὐτός (ὁ Ἄγκαιος) ἔλαβεν εἰς τὰ χέ-
ρια τοῦ τὸ πηδάλιον καὶ κατηύθυνε τὸ πλοῖον
εἰς τὰ ρεῦματα τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, τὸν
ὁποῖον ἀποκαλοῦν μὲ τὸ ἐπώνυμον Καλλίχορος.
Τοῦτον (τόν ποταμόν) ἀνέφερα ἐγὼ εἰς προη-
γουμένους λόγους μου.
Ἀπ' ἐδῶ παραπλεύσαντες τὸ προεξέχον
ἀκρωτήριον ἐφθάσαμεν εἰς τὴν χώραν τῶν Πα-
φλαγόνων, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἄργῳ τρέχουσα ὑπέ-
ράνω μεγάλου βάθους τῆς θαλάσσης προσε-
πέρασεν· ἐφθασε δὲ εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κα-
ραμβία,
ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον χύνεται ὁ ποταμὸς Θερ-
μῶδων καὶ τὰ νερά τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ· καὶ ὁ
Θερμῶδων σύρει εἰς μέγαλην ἔκτασιν τοῦ αι-
γιαλοῦ ἀνεμοστροβίλους μὲ τὰ νερά του, ποὺ
χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἀπὸ κάτω ἀναπηδοῦν ἀπέναντι τῆς Βορειά-
δος ἄρκτου
τὰ μακρὰ τῆς Δοιαντίδος Θεμισκύρης
(κενὸν τοῦ κειμένου)

πλησίον δὲ εὐρίσκονται αἱ πόλεις τῶν Ἀμαζο-
νίδων, αἱ ὁποῖαι δαμάζουν τοὺς ἵππους,

καί Χάλυβες. Τιβαρηνά τ' ἔθνη, λαοί τε
 Βέχειρες
 μίγδην Μοσσούνιοι πέδον
 περηναιετάουσιν.
 βαϊά δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλοαμεν
 αἰγιαλοῖσιν ὄμουροι.
 νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχός
 παρακέκλιται αὐχὴν
 ἔνθα δ' ὑπωρείησιν ἐπὶ προβλήσῃ
 κυκλοῦνται
 τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπὲρ μυχόν εὐρέα
 πόντου·
 οὐ Σίνδης ὄρος αἰπύ, καί εὐθαλέες
 λειμῶνες·
 ἔνθα δ' Ἄραξω ρεῦμα μεγαβρεμέτου
 ποταμοῖο,
 ἐξ οὐ Θερμῶδων, Φᾶσις, Τάναϊς τε
 ρέουσιν·
 οὐ Κόλχων κλυτά φύλα, καί Ἡνιόχων
 καί Ἀβάσγων.
 ὄν παραμειβόμενοι, μυχάτοισι
 ἐπεπλείομεν ὄρμιοι

στίχοι 756-782

Οὔρων, Χινδαίων τε, Χαρανδαίων,
 Σολύμων τε,
 Ασσυρίων τε λεών, τρηχύν τ' ἀγκῶνα
 Σινώπης,
 καί Φίλυρας, Ναπάτας τε, καί ἄστυα
 πυκνά Σαπειρών
 Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα φύλα
 Σιγύνων.
 Ἴκτο δ' ὑπὸ πνοιαῖς ἀνέμου πλησιῆσιος
 Ἄργῳ
 ὀρθριος, ἐρχομένης ἠοῦς ἐπ' ἀπείρονα
 κόσμον,
 ἐς πέρατ' Ἀξεινοῦ, Φᾶσιν κατὰ
 καλλιρέεθρον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ στόμα πρηῖ
 ρέοντος
 ἰκόμεθ', αὐτίκα οἱ στέφανος καὶ τεῖχος
 ἐρυμνόν
 Αἰήτωρ κατέφαινε καὶ ἄλσεα τοῖς ἐνὶ
 κῶας
 χρύσειον ἠώρητο χαλαζαίη ἐπὶ φηγῶ.
 Ἀγκαῖος δ' ἤνωγε, παραιφάμενος
 ἐπέεσσι,
 λαίφεά τε στέλλειν, καὶ ἐπίκριον αὔθει
 χαλάσσαι,
 ἴσπόν ἀνακλινάστας, ὑπ' εἰρεσίη δέ
 νέεσθαι.

καὶ οἱ Χάλυβες, τὰ Τιβαρηνά ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ
 Βέχειρες,
 οἱ ὅποιοι κατοικοῦν γύρω ἀπὸ τὴν πεδιάδα ἀνα-
 μιξ (μαζί) μὲ τοὺς Μοσσύνους. Ὀλίγον δέ
 ἀκόμη διαπλευσάντες προσωρμίσθημεν εἰς
 τοὺς αἰγιαλοὺς,
 ὅπου κατῶκον οἱ Μάκρωνες συνορεύοντες
 πρὸς τοὺς Μυριανδουνοὺς.
 Κάτω ἀπὸ τὴν Ἑλίκην ὑπάρχει μακρὸς, ὀλίγον
 ἐπικλινῆς αὐχὴν.
 Ἐδῶ δέ, ἐπάνω εἰς τὰς προεξεχούσας ὑπω-
 ρείας εὐρίσκονται κυκλικῶς φαράγγια,
 πού φαίνονται ἀπὸ μακρὰν, ὑπεράνω ἀπὸ τὸν
 εὐρύν μυχόν τοῦ πόντου·
 ἐδῶ ἐπίσης εἶναι τὸ ἀπόκρημον ὄρος Σίνδης
 καὶ λιβάδια θαλερά·
 ἐδῶ εὐρίσκεται καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ Ἀράξου πο-
 ταμοῦ, πού διαρρέει μὲ μεγάλον θόρυβον,
 καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου πηγάζουν (ἀπορρέουν) ὁ
 Θερμῶδων, ὁ Φᾶσις καὶ ὁ Τάναϊς·
 ἐδῶ κατοικοῦν οἱ περίφημοι φυλαὶ τῶν Κόλ-
 χων, τῶν Ἡνιόχων καὶ τῶν Ἀβάσγων.
 Τοῦτον τὸν ποταμὸν παρακάμψαντες ἐπιλέο-
 μεν εἰς τοὺς ὄρμους

στίχοι 756-782

τῶν Οὔρων καὶ τῶν Χινδαίων καὶ τῶν Χαραν-
 δαίων καὶ τῶν Σολύμων
 καὶ εἰς τὸν λαόν τῶν Ἀσσυρίων καὶ εἰς τὸν
 ἀνώμαλον ἀγκῶνα (τὴν ἀνώμαλον καμπήν) τῆς
 Σινώπης,
 καὶ εἰς τοὺς Φίλυρας καὶ τοὺς Ναπάτας καὶ εἰς
 τὰς πυκνοκατωκημένας πόλεις τῶν Σαπειρῶν·
 προσέτι δέ εἰς τοὺς Βύζηρας καὶ εἰς τὰς ἀφι-
 λοξένους φυλάς τῶν Σιγύνων.
 Ἐφθασε δέ ἡ Ἀργῶ ἔχουσα φουσκωμένα τὰ
 πανιά ἀπὸ τὰ φυσήματα τοῦ ἀνέμου,
 κατὰ τὸν ὀρθρον (κατὰ τὰ χαράματα), κατὰ τὴν
 ὥραν πού ἤρχετο ἡ αὐγὴ εἰς τὸν ἀπέραντον
 κόσμον,
 εἰς τὰ πέρατα (εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον) τοῦ
 Ἀξεινοῦ (Εὐξεινοῦ) πόντου, εἰς τὸν Φᾶσιν
 ποταμὸν μὲ τὰ ὠραῖα ρεῦματα.
 Ἐπειτα, ἀφοῦ διήλθομεν τὸ στόμιον τοῦ ποτα-
 μοῦ, ὁ ὅποιος ἔρρεεν ἡσύχως,
 ἀμέσως κατεφάνησαν ὁ περίβολος καὶ τὸ ἰσχυ-
 ρὸν τεῖχος
 τοῦ Αἰήτου καὶ τὰ ἄλση· ἐντὸς αὐτῶν ἦτο τὸ
 χρυσοῦν δέρας (δέρμα),
 κρεμασμένον ἐπάνω εἰς μίαν βαλανιδιά, γε-
 μάτη ἀπὸ κόμβους (ρόζους)·
 Ὁ Ἀγκαῖος δέ τοὺς ἔδωκεν ἐντολή, καλοπιάν-
 ῶν αὐτοὺς μὲ λόγια, νά κατεβάσσουν τὰ πανιά
 καὶ νά χαλαρώσουν πάλιν τὴν κεραίαν, ἀφοῦ
 δῶσουν εἰς τὸν ἴσπόν (τὸ κατάρτι) κλίαιν πρὸς
 τὰ ἐπάνω, καὶ νά πλέουν κωπηλατοῦντες.

ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονεῖαθον· αὐτὰρ
Ἴησων
αὐτίκα οἱ μέρμηρε κατὰ φρένα καὶ κατὰ
θυμόν,
ξυνῆ τ' ἐν Μινύησι διπλῆν ἀνενεῖκατο
φωνήν,
ἧ οἱ ἐπ' Αἰήταο μόλοι δάμον οἶος ἀπ'
ἄλλων,
μειλιχίοις στέρξοι τε παραιφάμενος
ἐπέεσσιν,
ἧέ μεθ' ἠρώεσσι, καὶ ἐς μόθον αὐτίκα
λεύσσοι·
ἀλλ' οὐ οἱ Μινύησιν ἐφήνδανε πᾶσι
νέεσθαι·
δειμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ
λευκώλενος Ἥρη,
ἀμβολίην θ', ἵνα οἱ τελέσῃ, τάπερ αἴσα
γενέσθαι.
ὦκα δ' ἄρ' οὐῖλον ὄνειρον ἀπ' οὐρανοῦ
ἦκε φέρεσθαι
ἐς δόμον Αἰήταο. συθεῖς δ' ὄγε δειμα
πέλωρον
ἔσκηψεν βασιλῆϊ περί φρένας, ὅς οἱ
ἔδοξεν
παρθένου, ἦν ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν
εἰοῖσιν,

στίχοι 783-811

Μηδεῖης κόλποισιν ἐν ἡμερτοῖσι συθῆναι
ἀστέρα παμφανόωντα δι' ἠερίοιο
πορείης.
ἧ δ' ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι
θυμῷ,
ἦκε φέρουσ' εἰς χεῦματ' εὐρρείτου
ποταμοῖο
Φάσιδος· ἀστέρα δι' αὐτὸς ἀναρπάξαντα
ρεέθρῳ
οἴχεσθαι πόντοιο δ' Ἀξεινοῖο φέροντα.
ταῦτα δ' ἐσαθρήσας δολίου ἐξέσσυθ'
ὑπνοιο
ἀπροφανές, στυγερόν δέ περί φρένας
ἴκετο δειμα·
ἄλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· δμωσὶν δέ οἱ ὦκ'
ἐπέτελλεν
ἵππους ἐντύνειν, ὑπο δέ ζεύξασθαι
ἀπήνην,

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον (καθὼς παρήγγειλεν
εἰς αὐτοὺς ὁ Ἄγκαϊος) ἐξετέλεσαν ἐκεῖνοι
κάθε ἔργον.

Ἐπειτα ὁ Ἴάσων διελογίσθη καθ' ἑαυτὸν
καὶ ἀπηύθυνε πρὸς ὅλους ἀπὸ κοινοῦ τοὺς Μι-
νύας διπλῆν φωνήν (τοὺς ἔθεσε δηλαδὴ τὸ
δίλημμα),

ἦ νὰ ὑπάγῃ μόνος αὐτός ἐξ ὄλων τῶν ἄλλων
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Αἰήτου

καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὸν κάμῃ νὰ στέρξῃ (εἰς
τὴν ἀπαίτησιν των), παραπλανῶν αὐτὸν μέ-
λακά λόγια,

ἦ νὰ ὑπάγῃ μαζί μέ τοὺς ἄλλους ἥρωας καὶ νὰ
ἀποβλέψῃ ἀμέσως εἰς μάχην.

Ἄλλὰ δὲν ἄρεσε εἰς ὅλους τοὺς Μινύας νὰ
ὑπάγουν.

Ἡ θεὰ ὅμως Ἥρα, πού εἶχε λευκὰ χέρια, ἐνέ-
βαλεν εἰς τὴν καρδίαν των φόβον

καὶ τὴν διάθεσιν πρὸς ἀναβολὴν (διὰ τὴν λήψιν
ἀποφάσεως), διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια
καθώρισεν ἡ μοῖρα νὰ γίνουιν.

Ταχέως λοιπὸν ἄφησεν (ἡ Ἥρα) νὰ ἔλθῃ ἀπὸ
τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Αἰήτου ὀλέ-
θριον ὄνειρον,

τὸ ὅποιον καταφθάσαν ἐσπευσμένως ἐπέφερε
πελώριον φόβον

στίχοι 783-811

εἰς τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως. Εἰς αὐτὸν (τὸν
βασιλέα) ἐφάνη ὅτι εἶδε νὰ κατέρχεται δρο-
μαίως (καὶ νὰ ἐπικάθηται) εἰς τοὺς ποθητοὺς
κόλπους (εἰς τὴν ἀγκαλιά) τῆς παρθένου Μη-
δεῖας, τὴν ὅποιαν ἀνέτρεφεν εἰς τὰ μέγαρά
του,

ἕνα λαμπρότατον ἄστρον διὰ πορείας (πτή-
σεως), τὴν ὅποιαν ἔκαμε κατὰ τὴν πρῶταν.

Ἐκείνη δέ, ἀφοῦ τὸ ἔβαλε μέσα εἰς πέπλους
μέ χαρούμενη καρδιά,

ἦλθε, φέρουσα μαζί της αὐτὸ (τὸ ἄστρον), εἰς
τὰ ὕδατα τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, ἀπὸ τὸν
ὅποιον ρέουν ὠραία νερά·

τὸ ἄστρον ἀφ' ἐτέρου, ἀφοῦ ἀνήρπασεν αὐ-
τὴν (τὴν Μηδεῖαν) ἀπὸ τὸ ρεῖθρον τοῦ ποτα-
μοῦ,

ἔφυγε διὰ μέσου τοῦ Ἀξεινοῦ πόντου μετα-
φέρον μαζί του καὶ αὐτὴν.

Ἀφοῦ εἶδεν αὐτὰ ὁ Αἰήτης (εἰς ὄνειρον), ξε-
πετάχθηκε ἀποτόμως ἀπὸ τὸν ἀπατηλὸν
ὑπνον,

φρικαλέος δέ φόβος κατέλαβε τὴν καρδίαν
του·

καὶ ἐπήδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του· ταχέως δέ
ἔδωσεν ἐντολήν εἰς τὰς ὑπηρετρίας

νὰ ἐτοιμάσουν τοὺς ἵππους· καὶ νὰ ζεύξουν
κάτω ἀπὸ αὐτοὺς μίαν ἄμαξαν,

ὄφρα κε μειλιξαιτο κίων ἐπὶ ρεῖθρον
ἐραννόν,
Φᾶσιν δινήεντα, σὺν ἐνδαπῆαις μίγα
νύμφαις,
ψυχᾶς θ' ἠρώων, ὄσαι τ' ἐπὶ ρεῖθρον
ἄμειβον,
θυγατέρας δ' ἐκλήζε θυώδεος ἐκ
θαλάμοιο,
Χαλκιόπην σὺν παισὶν ἀποφθιμένου
Φρίξιοιο,
ἠδ' ἀπαλὴν Μήδειαν, ἀριπρεπὲς εἶδος
ἔχουσαν,
παρθένον αἰδοίην, ὄφρ' ἂν συνέποιντο
κίοντι·
"Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε
τοκῆος.
ἄρμα δ' ἐπὶ χρύσειον ἔβη μίγα
θυγατέρεσσι
Αἰήτης, τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίου
φέρων ἵπποι
χεῖλος ὑπὲρ ποταμοῦ δονακώδεος, ἔνθα
περ αἰεὶ
εὐχάλας ρεῖθροισι καὶ ἱερά καλά
κόμιζεν.
κείνησιν δ' ὄχθησιν ὑπόδρομος ἤλυθεν
Ἄργῳ.
τὴν ρα τότε Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἔν δ'
ἄρα πολλοῦς
ἐξεῖξ ἦρωας ὀμιλαδὸν ἐδριώνοντας,
ἀθανάτοις ἰκέλους· περί γάρ οἱ τεύχεα
λάμπεν.
τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε
δῖος Ἴησων.
"Ἥρη γάρ περὶ πάμπαν ἐτίετο, καὶ οἱ
ἔδωκεν
κάλλος τε μέγεθος τε καὶ ἠνορέην
ὑπέροπλον.

στίχοι 812-840

ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ὄντες ἐπ' ἀλλήλοισι
βάλον ὄσσε,
Αἰσονίδης Μινύαι τε περί φρένα
παχνώθησαν.
πρόσθε γάρ Αἰήτης μὲν ἐφ' ἄρματος
ἠέλιος ὥς
λάμπετο μαρμαρυγῆσι πέριξ χρυσέων
ἀπὸ πέπλων·
ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνη κεφαλὴν ἔχε
θυσσανόεσσα.
ἀκτίσιν φλογεαῖς· σκῆπτρον δ' ἐν χερσὶν
ἐνώμα

διὰ νὰ μαλάξη, μεταβαίνων εἰς τὰ ὠραῖα νερά
του,
τὸν Φᾶσιν, πού ἔχει στροβιλισμούς, μαζί δέ μέ
αὐτόν καὶ τὰς ἐντοπίας νύμφας
καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἠρώων, ὅσαι προσήγγιζον
εἰς τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.
Προσεκάλεσε δὲ ὁ Αἰήτης καὶ τὰς θυγατέρας
του ἀπὸ τὸν εὐώδη θάλαμον,
δηλαδή τὴν Χαλκιόπην μαζί μέ τὰ παιδιά τοῦ
ἀποθανόντος Φρίξου καὶ τὴν τρυφεράν Μή-
δειαν, παρθένον αἰδήμονα, ἡ ὁποία εἶχε μεγα-
λοπρεπῆ μορφήν,
διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν (τὸν συνοδεύσουν)
κατὰ τὴν διαδρομὴν του·
ὁ "Ἄψυρτος ὁμως κατῶκει μακράν ἀπὸ τὴν κα-
τοικίαν τοῦ πατρός του.
"Ο Αἰήτης δὲ ἐπέβη εἰς τὸ χρυσοῦν ἄρμα
ὀμοῦ μέ τὰς θυγατέρας του·
καὶ τοῦτον ταχέως μετέφερον διὰ τῆς πεδιά-
δος εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ μέ τὰ πολλά
καλάμια, εἰς τὸ μέρος ὅπου πάντοτε μετέ-
φερε ταξίματα πρὸς τιμὴν τῶν ὑδάτων καὶ
ὠραῖα σφάγια.
"Υποκάτω δὲ ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὄχθας πλέουσα
προσηγγίσεν ἡ Ἄργῳ.
Τότε εἶδεν αὐτὴν ὁ Αἰήτης, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν
εἶδε βέβαια πολλοὺς κατὰ σειρὰν ἦρωας, κα-
θημένους μαζί,
οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅμοιοι πρὸς τοὺς ἀθανάτους
θεοὺς· διότι γύρω ἀπὸ αὐτοὺς ἔλαμπαν τὰ
ὄπλα των.
Μεταξὺ δὲ ὄλων αὐτῶν διέπρεπεν ὁ θεϊκός
"Ἰάσων·
διότι ἐτιμάτο ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὴν "Ἥραν, καὶ
αὐτὴ τοῦ ἔδωσε κάλλος (ὀμορφιά), ἀνάστημα
ὑψηλὸν καὶ ἀνδρεῖαν υπερήφανον.

στίχοι 812-840

"Ἄλλ' ὅταν, εὐρισκόμενοι πλησίον, προσήλω-
σαν ἀμοιβαίως τοὺς ὀφθαλμούς οἱ μὲν εἰς
τοὺς δὲ (κοιταζόμενοι μεταξύ των),
τότε ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσονος καὶ οἱ Μινύαι κατε-
πλάγησαν.
Διότι ὁ Αἰήτης καθημένος ἐμπρὸς ἐπάνω εἰς
τὸ ἄρμα ἔλαμπε καθὼς ὁ ἥλιος
ἀπὸ τὰς μαρμαρυγὰς (τὰς λάμπεις), πού ἐξέ-
πεμπον γύρω του οἱ χρυσοὶ πέπλοι του·
γύρω δὲ στὸ κεφάλι του εἶχε κροσσωτὸν
(φουντωντὸν) στέμμα μέ λαμπρὰς ἀκτίνας·
ἐκινούσε δὲ εἰς τὰ χέρια του σκῆπτρον,

άστεροπαῖς ἴκελον· δοῖώ δ' ἑκατέρωθεν
ἐήσθην
θυγατέρες· ταῖς γάρ οἱ ἀγαλλόμενος
πεφόρητο.
σμερδνόν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακεν
νηϊ πελασθεῖς,
καί οἱ ἀπό στηθέων βριαρῆν ἀνενεῖκατο
φωνήν,
δεινόν ὀμοκλήσας· μέγα δ' ἀμφιάχων
ἐγεγώνει·
Φράζετον, οἵπινες ἐστέ, τί δέ χρέος
ὑμῶν ἰκάνει,
ἐκ πόθεν ἐλδομένοισι Κυτηῖδα γαίαν
ἀμείψαι.
οὐδ' ἄρ' ἐμὴν ἀλέγοντες ἀνακτορίην
πεφόβησθε
οὐδέ λεών, σκήπτροις ἐπήρανον
ἡμετέροισιν,
Κόλχων, οἳ καὶ Ἄρηϊ δορυσσώ εἰσὶν
ἀτειρεῖς,
ἐς μόθον ἰεμένοις εὖ εἰδότες ἴφι
μάχεσθαι.

Ὡς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν
ἐγένοντο σιωπῆ.
Αἰσονίδῃ δ' ἄρα θάρσος ἐνὶ πραπίδεσσι
ὄπασσεν
Ἥρῃ πρέσβα θεά· μέγα δ' ἀντιάχων
ἐγεγώνει·

Οὔτε τι ληϊστῆρες ἰκάνομεν, οὔτε οἱ
ἄλλως
γαίαν ἐπιστρῶφῶντες ἐγειρομεν ὕβριος
αἴσῃ
ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες
μεμάασιν
τέτλαμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἔνεκα
σφετέρω.
ἀλλὰ μοι ἄθλον ἔταξε Ποσειδῶνος φίλος
υἱός,
πατροκασίγνητος Πεληῖς, χρύσειον ποτὶ
κῶας
λαζομένους ἀφικέσθαι εὐκτιμένην ἐς
Ἰωλκόν,
οὐδέ τί οἱ νώνυμοι ἐμοὶ ἐρήρες ἐταῖροι·
οἳ μὲν γὰρ μακάρων, οἳ δ' ἠρώων γένος
ἐσμέν.

στίχοι 841-869

οὐδέ τί οἱ πολέμων ἀδαήμενες οὐδέ
μόθοιο,
ξείνοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι ἐφέστιοι, ὥς
καὶ ἄμεινον.

ὁμοιον πρὸς τοὺς κεραυνούς· ἐκατέρωθεν δὲ
ἐκάθηντο αἱ δύο θυγατέρες του· διότι ὑπερη-
φανευόμενος δι' αὐτάς τὰς ἔφερε μαζί του.
Ὅταν δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὸ πλοῖον, προσέ-
βλεψε μὲ ἀγρίους ὀφθαλμούς,
καὶ ἀπὸ τὸ σπῆθός του ἀνέπεμψεν βαρεῖαν
φωνὴν ἀπευθύνων φοβερὰς ἀπειλάς· καὶ
κραυγάζων δυνατὰ ἔλεγε:

Εἰπέτε ποῖοι εἰσθε καὶ ποῖα ἀνάγκη σᾶς ἔφε-
ρεν ἐδῶ,

καὶ ἀπὸ ποῦ ποῖαν ἔχοντες ἐπιθυμίαν ἤλαθε
εἰς τὴν Κυτηῖδα γῆν.

Οὔτε λοιπὸν τὴν ἰδικὴν μου κυριαρχίαν φοβεῖ-
σθε καὶ ἀσεβεῖτε πρὸς αὐτήν,
οὔτε τὸν λαὸν τῶν Κόλχων, ὁ ὁποῖος εἶναι εὐ-
χαριστημένος ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μου σκήπτρα
(τὴν ἰδικὴν μου ἐξουσίαν)

αὐτοὶ δὲ οἱ Κόλχοι εἶναι ἀκατάβλητοι καὶ εἰς
τὸν Ἄρην, πού σείει (τινάζει) τὸ δόρυ,
γνωρίζοντες νὰ μάχωνται ἰσχυρῶς, ἐάν σείει
ὀρμήσετε εἰς μάχην.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπεν (ὁ Αἰήτης), ἐκεῖνοι δὲ ὅλοι
ἔμειναν σιωπηλοί.

Εἰς τὸν υἱὸν ὅμως τοῦ Αἰσῶνος ἔδωσε θάρρος
ἢ σεβαστὴ θεά Ἥρα· κραυγάζων δὲ αὐτὸς δυ-
νατὰ εἶπεν:

Οὔτε ὡς λησταὶ ἐρχόμεθα οὔτε κατὰ κάποιον
ἄλλον τρόπον περιφερόμενοι εἰς τὴν γῆν δια-
πράττομεν ἐξ ἀλαζονείας ἔργα ἄδικα εἰς βά-
ρος τῶν ἀνθρώπων, τὰ ὁποῖα πολλοὶ βέβαια
ἐπιθυμοῦν

νὰ ὑπομένουν (νὰ διαπράττουν) κατὰ τὸν βίον
τῶν χάριν τοῦ ἰδικοῦ τῶν κέρδους.

Ἄλλ' εἰς ἐμέ ὤρισεν ἀγῶνα ὁ ἀγαπητός υἱός
τοῦ Ποσειδῶνος Πεληῖας, ἀδελφός τοῦ πατρός
μου, νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν καλοκτισμένην
(τὴν ὠραίαν) Ἰωλκὸν φέροντες τὸ χρυσοῦν
δέρας. Οὔτε βεβαίως εἶναι ἀνώνυμοι οἱ πιστοὶ
μου σύντροφοι· διότι ἄλλοι μὲν ἐξ ἡμῶν ἀνήκο-
μεν εἰς τὸ γένος τῶν θεῶν, ἄλλοι δὲ εἰς τὸ
γένος τῶν ἠρώων.

στίχοι 841-869

Οὔτε εἴμεθα ἀπειροὶ τῶν πολέμων οὔτε τῆς
μάχης,
καὶ εὐχόμεθα νὰ εἴμεθα φίλοι (φιλοξενούμε-
νοι) εἰς τὴν ἐστίαν σας, καθὼς εἶναι τὸ καλύτε-
ρον.

· Ὡς φάτο, τοῦ δ' ἄρα θυμός ὀρίνετο
ἴσος ἀέλλη,
Αἰήτεω, καί σιμερδόν ἐσέδρακεν
ὀφθαλμοῖσιν,
φρικτόν ἐφ' ἠρώεσσι δόλον καί μῆτιν
ὑφαίνων·
ὄψε δέ οἱ Μινύησι τοίην ἀνενείκατο
φωνήν·

Εἰ μὲν κεν Κόλχοισιν ἀρηιφάτοισιν
ἐσάντα
μαρνάμενοι ἐπιθήσθον, ἀποφθίσει μένος
ἄνδρας·
ἢ ἔλπεσθ' ὥς οἱ ἀδήριτον γέρας ἔσσεται
ὑμῖν,
κῶας ἀειρομένους ἰέναι πρὸς πατρίδα
γαῖαν;
εἴ νύ κε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνθητε
φάλαγγι
ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι
κεάσω.
εἰ δέ κέ μοι πείσθηθε, τό καί πολύ
κέρδιόν ἐστιν,
κρίναντες τόν ἄριστον, ἢ ὅς
βασιλεύτερός ἐστιν,
ὄφρα κε πειρηθεῖς ἀέθλων, οὓς αὐτός
ἐνίσπω,
κῶας ἔλη χρύσειον· ὃ καί γέρας
ἔσσεται ὑμῖν,

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοῖ δ'
ἄρ' ὀπίσω
βῆσαν ἀμειβόμενοι, Μυνύαις δ' ἄχος
ἐπλετο θυμῷ
καί ρα τόθ' Ἡρακλῆος ἔχον πόθαν·
οὐ γάρ ἔμμινον
ἔθνος ἀμαιμάκετον Κόλχων καί θούριον
Ἄρην.

Νῦν δέ σοι, ὦ Μουσαῖε,
παραδρομάδην ἀγορεύσω,
οἷά περ αἰνόμοροι Μινύαι πάθον, ἡδ' ὄσ'
ἔρεξαν.
ὡς τ' ἄψορρος ὄρουσ' ἐκ δώματος
Αἰήταο
Ἄργος εὐμμελῆς, Φρίξου παῖς, ὃν οἱ
ἔτικτεν
Χαλκίόπῃ (τῷ γάρ παρελέξατο, πατρός
ἐν οἴκῳ,
ἠνίχ' ὑπὲρ νώτων κριοῦ Κόλχοισιν
πελάσθη)
ἀγγέλλων Μινύησιν, ἃ δὴ τελέεσθαι
ἐμελλεν

Ἐτσι ἐμίλησε (ὁ Ἰάσων), τοῦ Αἰήτου ὁμως
ἐξηγεῖρετο ἢ ὀργή ὡσάν θύελλα,
καί μέ ἀγρίους ὀφθαλμούς προσέβλεψε (τόν
Ἰάσωνα),
ἐξυφαίνων φρικαλέον δολερὸν σχέδιον ἐναν-
τίον τῶν ἠρώων·
ἀργά δέ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Μινύας αὐτά τὰ
λόγια:

Ἐάν βεβαίως ἐπιτεθῆτε ἐναντίον τῶν πολεμι-
κῶν Κόλχων
μαχόμενοι πρὸς αὐτούς κατὰ μέτωπον, ἢ πο-
λεμικὴ μανία θά καταστρέψῃ τοὺς ἄνδρας.
Ἄλήθεια (πράγματι) ἐλπίζετε, ὅτι θά ἔχετε
βραβεῖον ἀκαταμάχητον (ἀναμφισβήτητον),
καί ὅτι, ἀφοῦ μᾶς ἀφαιρέσετε τὸ δέρας, θά
ὑπάγετε εἰς τὴν πατρίδα σας;
Ἐάν σεῖς, πού εἴσθε ὀλίγοι, ὑποκύπετε εἰς
τὴν ἰδικὴν μου φάλαγγα (τοὺς ἰδικούς μου
ὀπλίτας),
τότε θά κατασυντρίψω τὸ πλοῖόν σας, ἐνῶ
ἐσεῖς θά ἔχετε ἐξολοθρευθῆ.

Ἐάν ὁμως πεισθῆτε εἰς τοὺς λόγους μου, πού
θά σᾶς εἴπω, τοῦτο βεβαίως θά εἶναι καί διὰ
σᾶς πολύ συμφερότερον·
(σᾶς προτεῖνω δηλαδὴ) νά ἐκλέξετε τόν ἄρι-
στον ἀπὸ σᾶς ἢ τόν βασιλικώτερον (ισχυρότε-
ρον) ἀπὸ ὅλους σας,
διὰ νά λάβῃ τὸ χρυσοῦν δέρας, ἀφοῦ προηγου-
μένως προσπαθήσει νά ἐκτελέσῃ τοὺς
ἄθλους, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ὁ ἴδιος θά τοῦ
ὀρίσω. Τοῦτο δέ (τὸ χρυσοῦν δέρας) θά εἶναι
βραβεῖον καί διὰ σᾶς. Ἀφοῦ τοὺς εἶπεν αὐτά
τὰ λόγια, παρῶτρυνε τοὺς ἵππους του (νά προ-
χωρήσουν)· καί ἐκεῖνοι ἀπερχόμενοι ἐπροχώ-
ρησαν πρὸς τὰ ὀπίσω,
τοὺς δέ Μινύας κατέλαβε λύπη.

Καί τότε βεβαίως ἐπόθησαν τόν Ἡρακλῆ· δι-
ὅτι δέν ἠμποροῦσαν μόνοι νά ὑπομείνουν
καί νά ἀντιμετωπίσουν τόν ἰσχυρόν λαόν τῶν
Κόλχων καί τόν ὀρμητικόν Ἄρην.
Καί τώρα, Μουσαῖε, θά σοῦ διηγηθῶ ἐπιτροχά-
δην

ποῖα ἐπαθον οἱ δυστυχεῖς Μινύαι καί ὅσα αὐτοῖ
διέπραξαν.

Τρέχων ἦλθεν ἀπὸ τόν οἶκον τοῦ Αἰήτου πρὸς
αὐτούς

ὁ Ἄργος μέ τὸ ὠραῖον σῶμα, υἱός τοῦ Φρίξου,
τόν ὅποιον ἐγέννησε μέ αὐτόν ἢ Χαλκίόπῃ· δι-
ὅτι ἐπλάγιασε μαζί του εἰς τόν οἶκον τοῦ πα-
τρός της,

ὅταν ἐκεῖνος ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα ἐνός κριοῦ
προσεπέλασεν εἰς τὴν χώραν τῶν Κόλχων·
καί ἀνήγγειλεν (ὁ Ἄργος) εἰς τοὺς Μινύας
ὅσα ἐμελλε νά γίνον λόγῳ τῶν ἰδικῶν των

σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι, πολυφθόρου
Αἰήταο·
ἦδ' ὡς παρθεनीοις οἷ ὑπαί φίλτροισι
δαμάσθη

στίχοι 870-898

αἰνόγαμος Μῆδεια, θεᾶς Ἥρης διά
βουλάς.
ἔν δέ οἱ ἴμερον ὤρσεν ἐρωτοτρόφος
Κυθήρεια,
ἦκε δ' ἄρ' ἰόν ὑπό σπλάγχνοις
δασπλήτις Ἐρινύς.
ὡς τε βόας ζεύγλῃσι δαμάσσατο πῦρ
πνεύοντας,
τετραγύω θέμενος σπόρον αὐλακι, τόν
ρ' ἐκόμισσεν
Φρίξος ἐύμμελῆς, ὅτ' ἔβη δόμον
Αἰήταο,
ἔδνον Ἐνυαλίῳ δρακοντείων ἀπ'
ὀδόντων·
ἦδ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν στάχυν
ἐξενάριξεν
αὐτοφόνω παλάμη, ὡς τ' ἀγλαόν ἦρατο
κῦδος
Αἰσονίδης· ὡς τ' ἦλθε δ' ἐκ μεγάρων
λελαθοῦσα,
λίτι καλυψαμένη ἐανῶ, διά νύκτερον
ὄρφην,
παρθενος αἰνολεχῆς, (πέρι γάρ ρά ἐ
τείρον ἐρωτες
νηός ἐπ' Ἀργῶς πελάσαι, καί πότνι·
ἀνάγκη)
οὔτιν' ὀπιζομένη, πατρός χόλον οὐκ
ἀλέγομα.
ἦδ' ὡς ἀμφιπλακεῖσα περιπτύξασά τε
μορφάς,
στέρνα τε μαιμῶσα κύσεν χάριέν τε
πρόσωπον,
δάκρουσι πλημμύρουσα γενειάδας· οὐδέ
τιν' αἰδῶ
ἔσχε· πόθων ἠρωος, ἐλαυνομένη δ' ὑπό
φίλτρων
παρθενῶν ἔρριψε, γάμων τ' εὐήνορα
θεσμόν·
ἄλλα τε καί μάλα πολλά, τὰ θ' ὕστερον
αὔτις ἀκούσῃ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ Μῆδεια λίπεν δόμον
Αἰήταο
λαθριδίη, καί νηός ἐφ' ἡμετέρης
ἐπελάσθη,

ἀμαρτιῶν εἰς τόν Αἰήτην, τόν καταστροφέα
πολλῶν·
καί ὅτι ἡ ἀτυχῆς εἰς τόν γάμον τῆς

στίχοι 870-898

Μῆδεια ἐδαμάσθη διά παρθενικῶν φίλτρων
κατά βούλησιν τῆς θεᾶς Ἥρας,
εἰς αὐτὴν δέ (τὴν Μῆδειαν) διηγείρεν ἰσχυρόν
ἐρωτικόν πάθος ἡ Κυθήρεια, ἡ ὁποία ἐκτρέφει
τόν ἐρωτα·
ἐξετόξευσε δέ βέλος (ἐρωτικόν) κάτω ἀπὸ τὰ
σπλάγχνα τῆς ἡ φοβερά Ἐρινύς.
Καί πῶς ἐδάμασε τὰ βόδια, τὰ ὁποῖα ἀπέπνεον
πῦρ, μὲ τὰς ζεύγλας, ἀφοῦ ἐναπέθεσεν εἰς
ἓνα τετράπλεθρον (τεσσάρων στρεμμάτων)
αὐλάκι σπόρον, τόν ὁποῖον ἔφερεν
ὁ Φρίξος μὲ τὸ ὠραῖον σῶμα, ὅταν μετέβη
εἰς τόν οἶκον τοῦ Αἰήτου,
ὡς δῶρον τοῦ Ἐνυαλίου ἀπὸ τοὺς ὀδόντας
τοῦ δράκοντος·
καί πῶς τῶν ἐχθρικῶν σπαρτῶν ἐξωλόθρευσε
τόν στάχυν,
φονεύσας αὐτόν μὲ τὸ δικό του χέρι, καί πῶς
ἀπέκτησε λαμπράν φήμην (δόξαν)
ὁ υἱός τοῦ Αἰσῶνος· καί πῶς ἦλθεν ἀπὸ τὰ μέ-
γαρά τῆς, διαφυγοῦσα τὴν προσοχὴν τῶν ἄλ-
λων, ἀφοῦ ἐκαλύφθη μὲ λείον ἰμάτιον, κατὰ τὸ
νυκτερινόν σκοτάδι,
ἡ παρθενος, ποῦ εἶχε δυστυχισμένο κρεββάτι·
διότι τὴν ἐβασάνιζεν ἡ ἐπιθυμία
νά προσέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον Ἀργῶ, καί τὴν ἐπί-
εζεν ἡ σεβαστὴ ἀνάγκη·
καί τὸ ἔκαμε αὐτὸ χωρὶς νά σέβεται κανένα καί
ἀδιαφοροῦσα διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός τῆς.
Καί πῶς αὐτὴ (ἡ Μῆδεια) περιεπλάκη (εἰς τὴν
ἀγκαλιά του) καί περιέλαβεν εἰς τὴν ἰδικὴν τῆς
ἀγκαλιά μορφάς,
ἐπειδὴ διακαῶς ἐπιθυμοῦσε νά κυοφορήσῃ εἰς
τὰ σπῆθη τῆς· ὠραῖον πρόσωπον,
καί πλημμυρίζουσα μὲ δάκρυα τὰ γένεια του·
οὔτε ἠσθάνθη ἐντροπὴν
διὰ τόν πόθον τῆς πρὸς τόν ἠρώα, ἐπειδὴ δέ
καθωδηγεῖτο ἀπὸ ἐρωτικῆν μανίαν
κατέστρεψε τὴν παρθενικότητά τῆς καί τόν τι-
μητικόν θεσμόν τοῦ γάμου.
Συνέβησαν καί ἄλλα πάρα πολλά, τὰ ὁποῖα θά
ἀκούσῃς πάλιν ὕστερα.
Ἄλλ' ὅταν λοιπὸν ἡ Μῆδεια ἐγκατέλειψε
λαθραίως τόν οἶκον τοῦ Αἰήτου
καί ἐπεβιάσθη εἰς τὸ ἰδικόν μας πλοῖον,

δή τότε οἱ κατά θυμόν ἐμηδόμεθ', ὄφρα
μολόντες
ἀμφ' ἱερῆς φηγοῖο δέρας χρύσειον
ἔλωμεν.
ῥᾶστα περί φρεσὶ δ' ἦσι δοκεύομεν,
οὐδέ τις ἡμέων
ἔγνω μόχθον ἀελπτον· ἐφέσπετο γάρ
μέγα ἔργον
πᾶσιν ἐφ' ἠρώεσσι, κακῶν δ'
ἀνεφαίνετο πυθμῆν.
πρόσθε γάρ Αἰήταο δόμων ποταμοῖο τ'
ἐραννοῦ
ἐννέ' ἐπ' ὄργυιῶν ἔρκος περιμήκετον
ἄνητην

στίχοι 899-927

φρουρεῖται πύργοισι καὶ εὐξέστοισι
μύδροισιν,
ἐπτά πέρι στεφάνοισι κυκλούμενον, ἐν
δ' ἄρα τρισσαί
χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι· ἐν δ'
ἄρα ταῖσι
τεῖχος ἐπιθρώσκει, περί δ' αὐ χρύσειαι
ἐπάλξεις.
αὐτάρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις
ἄνασσα
ιστάνει αἰθύσσουσα πυρός σέλας, ἦν τε
νυ Κόλχοι
Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον
ἰλάσκονται,
δεινὴν ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινὴν τ'
ἔσακοῦσαι,
εἰ μὴ τις τελετάς πελάσει καὶ θύσθλα
καθαρμῶν
ὄσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις
ἔκευθεν,
δεινολεχῆς Μήδεια, Κυτηῖάσιν μίγα
κούραις.
οὐδέ τις ἐνδοτέρω κεινὴν ὁδὸν
εἰσεπέρησεν
ἐνθάπιος, ξεινός τε βροτῶν ὑπέρ
οὐδὸν ἀμείψας·
εἶργει γάρ πάντη δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια,
λύσσαν ἐπιπνεῖουσα πυριγλήνοισ
σκυλάκεσιν,

τότε ἀκριβῶς ἐμηχανεύθημεν νά ἀφαιρέσω-
μεν
τό χρυσοῦν δέρας, πού ἦτο κρεμασμένο ἀπὸ
τὴν ἱεράν φηγόν,
μεταβαίνοντες ἐκεῖ. Αὐτά (πού ἐμηχανευό-
μεθα) μᾶς ἐφαίνοντο εἰς τὸ μυαλό μας εὐκο-
λῶτατα, ἀλλὰ κανεῖς ἀπὸ ἡμᾶς
δὲν ὑπελόγησε τὸν ἀνέλπιστον μόχθον (τὸν
ὁποῖον θά κατεβάλλομεν πρὸς εὐδόξωσιν τοῦ
σκοποῦ μας)· διότι τεράστιον ἔργον θά ἐπέπι-
πτεν

εἰς τοὺς ὠμούς ὄλων τῶν ἠρώων, καὶ θά ἀπε-
καλύπτετο τὸ βάθος (τὸ πληθος) τῶν κακῶν
(πού θά συνώδευον τὴν προσπάθειάν μας).

Διότι ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Αἰήτου καὶ
τοῦ ἐρατεινοῦ ποταμοῦ
ὑπῆρχε περίφραγμα ἀπέναντι (τῆς ἱεράς φη-
γοῦ) ἐκτεινόμενον εἰς μῆκος ἐννέα ὄργυιῶν,

στίχοι 899-927

τὸ ὁποῖον φρουρεῖται ἀπὸ πύργους καὶ ἀπὸ κα-
λοξεσμένους λίθους
καὶ περιβάλλεται ἀπὸ ἐπτά στεφάνους (κύ-
κλους). Ἐκτός δὲ αὐτοῦ (τοῦ περιφράγματος)
εἶναι τρεῖς
ὑπερμεγέθεις πύλαι, συνηρμοσμένοι μὲ χαλ-
κόν· καὶ ἐντὸς αὐτῶν ἀνυψώνεται ἓνα τεῖχος,
τὸ ὁποῖον πάλιν περιβάλλεται ἀπὸ χρυσοῦς
ἐπάλξεις (προπύργια).

Ἐπάνω εἰς τὸν προστάτην (τὸ πλαῖνὸ ξύλο)
τῶν πυλῶν στέκεται κάποια βασιλίσσα πού φαί-
νεται ἀπὸ μακρὰν,
ἢ ὅποια ἀνάπτει τὴν φλόγα τοῦ πυρός καὶ τὴν
ὁποῖαν οἱ Κόλχοι ἐξιλώνουν (ἐξευμενίζου)
ὡς Ἄρτεμιν ἐμπυλίαν (ὡς εὐρίσκομένην ἐν-
τός τῶν πυλῶν) καὶ ὡς κελαδοδρόμον (ὡς τρέ-
χουσαν μετὰ μεγάλου θορύβου).

Αὕτη εἶναι διὰ τοὺς ἀνθρώπους φοβερά
κατὰ τὴν ὄψιν (φοβερόν θέαμα) καὶ φοβερόν
(προξενεῖ φόβον) κατὰ τὴν ἀκοήν (νά τὴν
ἀκοὴν κανεῖς),

ἐάν κάποιος δὲν προσπελάσῃ προηγουμένως
τὰς τελετουργίας καὶ τὰ ἱερά σκευὴ τῶν κα-
θαρτηρίων τελετῶν,
ὄσα βεβαίως μέσα καθαρισμοῦ (ἐξίλασμοῦ)
ἀπέκρυπτεν ἢ μεμηνημένη ἱέρεια
Μήδεια, πού ὑπῆρξε δυστυχῆς εἰς τὸν γάμον
της, μαζί μὲ τὰς Κυτηῖάδας κόρας.

Οὔτε κανεῖς ἐντόπιος εἰσεχώρησε περιο-
σότερον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐκείνης τῆς ὁδοῦ
οὔτε καὶ κανεῖς ξένος ἐπέρασε ἀπὸ τὸ κατώ-
φλι·

διότι ἐμποδίζει ἀπὸ παντοῦ (νά εἰσέλθῃ κα-
νεῖς) ἢ φοβερά θεά, πού ἡγεμονεύει,
καταπνέουσα λύσσαν (μανίαν) διὰ μικρῶν σκύ-
λων, πού ἔχουν πύρινα μάτια.

ἐν δὲ σφιν πυμάτῳ μυχῷ ἔρκεος ἄλσος
 ἀμείβει,
 δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον, ᾧ ἔνι
 πολλὰ
 δάφναι τ' ἠδὲ κράνειαι ἰδ' εὐμήκεις
 πλατάνιστοι·
 ἐν δὲ πόαι ρίζησι κατηρεφέες
 χθαμαλῆσιν,
 ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καὶ εὐώδης
 ἀδιάντος,
 καὶ θρύον ἠδὲ κύπειρον, ἀριστερέων τ',
 ἀνεμώνη,
 ὄρμινόν τε, καὶ εἰρύσιμον, κυκλαμῖς τ'
 ἰοειδῆς,
 στοιχάς, παιονίη τε, πολύκνημόν τε
 κάτερνες·
 μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπὶ δὲ ψαφαρόν
 δίκταμνον·
 εὐσοδόμος τε κρόκος, καὶ κάρδαμον· ἐν
 δ' ἄρα κῆμος,
 σμίλαξ, ἠδὲ χαμαιμηλον, μήκων τε
 μέλαινα,
 ἀλκείη, πάνακες καὶ κάρπασον, ἠδ'
 ἀκόνιτον,
 ἄλλα τε δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ
 πεφύκει.
 μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ στύπος ἄλσει
 πολλῷ

στίχοι 928-956

ἦπλωται φηγοῖο, πέριξ κλαδόνεσσι
 ἔρανόν.
 ἐν δ' ἄρα οἱ χρύσειον ἐπικρέματ' ἔνθα
 καὶ ἔνθα
 ὄρηκος ταναοῖο δέρας, τό οἱ
 ἀμφιδοκεύει
 δεινός ὄφις, θνητοῖς ὀλοόν τέρας, οὐ
 φατόν εἰπεῖν.
 χρυσέαις γάρ φολίδεσσι ἐθεΐρεται, ἐν
 δ' ἄρα πρέμνον
 ἀπλήτοις ὀλκοῖσι φορεύμενος
 ἀμφιπολεύει,
 δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας
 ἀμείβων,
 φρουραῖς τ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται
 ἄμμορος ὕπνου,
 γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσοισιν ἀναιδέα κανθόν
 ἐλίσσων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλύομεν τόδ' ἐπήτυμον,
 ὡς ἐτέτυκτο,

Εἰς δὲ τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ μυχῷ τοῦ
 περιφράγματος ὑπάρχει ἄλσος,
 κατάσκιον ἀπὸ θάλλοντα δένδρα, ἐντός τοῦ
 ὁποίου εἶναι πολλὰ δάφναι καὶ κρανειές καὶ
 ὑψηλὰ πλατάνια·
 μέσα εἰς αὐτὸ ὑπάρχουν ἐπίσης χόρτα σκεπα-
 σμένα μὲ χαμηλές ρίζες,
 δηλαδή ἀσφόδελος (σφερδοῦκλι) καὶ κλύμε-
 νος καὶ εὐσομός ἀδιάντος
 καὶ θρύον (βοῦρλο) καὶ κύπειρον καὶ περιστε-
 ρεῶν καὶ ἀνεμώνη, ἐπίσης ὄρμινον καὶ εἰρύσι-
 μον (ἄγριον κάρδαμον) καὶ κυκλαμῖς (κυκλάμι-
 νον), ποῦ ἔχει τὴν μορφήν του ἴου (τῆς βιολέ-
 τας),
 στοιχάς καὶ παιονία καὶ ρίγανη μὲ πολλοὺς θα-
 λερούς κλάδους.
 Ἀκόμη φύονται ἐκεῖ καὶ μανδραγόρας καὶ πο-
 λὶόν καὶ δίκταμνον, ποῦ εἶναι εὐθραυστον·
 καὶ κρόκος εὐώδης καὶ κάρδαμον· ἐπὶ πλέον
 κῆμος,
 σμίλαξ (σμιλακιά) καὶ χαμαιμηλον (χαμομήλι)
 καὶ μήκων (παπαρούνα) ἢ μαύρη
 ἀλκείη, πάνακες καὶ κάρπασον καὶ ἀκόνιτον.
 Εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ πυκνοῦ δάσους ἀπλώ-
 νεται ὁ πανύψηλος κορμός τῆς φηγοῦ (τῆς
 βαλανιδιάς),

στίχοι 928-956

ὁ ὁποῖος περιβάλλεται ἀπὸ κλάδους, καὶ εἶναι
 ὠραῖος, εὐχάριστος νὰ τὸν βλέπεις.
 Εἰς αὐτὸ τὸ δένδρον, ἐπάνω εἰς ἓνα μα-
 κρόν κλάδον ἐπεκρέματο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ χρυ-
 σοῦν
 δέρας, τὸ ὁποῖον προφυλάττει
 ἓνας φοβερός ὄφις, καταστρεπτικὸν διὰ τοῦς
 ἀνθρώπους τερατόμορφον θηρίον, τὸ ὁποῖον
 δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιγράψω ἀκριβῶς.
 Κοσμεῖται δηλαδή μὲ χρυσᾶς φολίδας (λέ-
 πια), ἐντός δὲ τοῦ ἄλσους
 ἀνεβοκατεβαίνει εἰς τὸν κορμόν τοῦ δένδρου
 ἐλίσσόμενος μὲ φοβερὰς κινήσεις,
 καὶ εἶναι τὸ φόβητρον τοῦ ὑποχθονίου Διός
 (τοῦ Πλούτωνος)· καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ δέσμα
 καὶ τὸ χαϊδεύει, παραμένων αἰπνος λόγῳ τῆς
 συνεχοῦς φρουρήσεως,
 καὶ γύρω ἀπὸ τὰ γλαυκά (γαλανὰ) μάτια του
 περιφέρει ἐλικοειδῶς τὸν σκληρόν κανθόν (τὰ
 ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν του).

Ἀφοῦ δὲ ἠκούσαμεν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν,
 πῶς δηλαδή ἦτο κατεσκευασμένον

ἀμφί τε Μουρυχίης Ἐκάτης, φρουρῆς
τε δράκοντος,
πάνθ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀριφραδέως
Μήδεια,
διζόμεθ' οἶμον ἄελπτον οἰζυροῖο
πόνοιο,
ὡς κέ οἱ Ἄγροτέρην μελιζάμενοι
πεπίθοιμεν,
ἦδ' ὡς θῆρα πέλωρον ἰκοίμεθα, τόφρ'
ἀνελόντες
δέρμ' ἀπονοστήσαιμεν ἐὴν ἐς πατρίδα
γαίαν.
καί τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὁμόκλεεν
ἠρώεσσι
Μόψος (ὃ γάρ τ' ἐδάη σφῆσιν τάδε
μαντοσύνησιν)
ὄφρ' ἐμέ γουνάσσωνται, ἐπιστειβουσί οἱ
ἔργον
Ἄρτεμιν ἰλεῖσθαι, θέλξει θ' ὑπερήνορα
θῆρα.
ὡς οἱ μὲν λίσσοντο περισταδόν· αὐτὰρ
ἔγωγε
Αἰσονίδην ἐκέλευσα, δῦω θ' ἅμα φῶτε
κραταιῶ,
Κάστορά θ' ἵπποδαμον καὶ πύξ ἀγαθόν
Πολυδεύκεα,
Μόψον τ' Ἄμπυκίδην, ἰέναι πρὸς
τέρματα μόχθου.
αὐτὰρ ἐμοὶ Μήδεια συνέσπετο μούνη ἀπ'
ἄλλων,
ἠνίκα δ' εἰς σηκούς ἰκόμην ζάθεόν τε
θεράπνην,
χώρῳ ἐπὶ πλακόεντι βόθρον τρίστοιχον
ὄρυζα,
φιτρούς τ' ἀρκεύθιοιο καὶ ἀζαλέης ἀπὸ
κέδρου,
ράμνου τ' ὄξυτέροιο, πολυκλαύτων τ'
αιγείρων,

στίχοι 957-985

ὦκα φέρων, νήσα πυρὴν ἔντοσθε
βόθροιο.
πολλά δέ μοι φέρε φάρμακ' ἐπισταμένη
Μήδεια,
φωριαμῶν ἀνελοῦσα θυώδεος ἐξ
ἀδύτοιο.
αὐτίκα δ' οὐλοπλάσμαθ' ὑπὸ πλέκτοις
ἐπονεύμην,
ἐν δέ πυρῇ ἐνέβαλλον, ἰδ' ἔντομα
θύματ' ἔρεζον,
σκύμνους παμμέλανας σκυλάκων

(τὸ περίφραγμα) καὶ περὶ τῆς Μουρυχίης Ἐκάτης καὶ περὶ τῆς φρουρήσεως τοῦ δέρματος ἀπὸ τὸν δράκοντα, ὅλα δηλαδή ὅσα μᾶς ἐξέθεσε μὲ σαφήνειαν ἡ Μήδεια,

ἐπεζητούμεν ἀπροσδόκητον ὁδὸν τοῦ θλιβεροῦ ἀγῶνός μας, πῶς θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ πείσωμεν τὴν Ἄγροτέραν (τὴν κυνηγὸν θεάν), ἄφοῦ τὴν ἐξευμενίσωμεν, καὶ πῶς θὰ κατορθώσωμεν νὰ εἰσχωρήσωμεν παραπλανῶντες τὸ πελώριον θηρίον, ὥστε νὰ ἀφαιρέσωμεν τὸ δέρμα καὶ νὰ ἐπανακάμψωμεν εἰς τὴν πατρικὴν μας γῆν.

Καὶ τότε λοιπὸν ἐφώνησεν εἰς τὸ μέσον ὄλων τῶν ἠρώων ὁ Μόψος - διότι αὐτὸς τὰ ἔμαθεν αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του μαντικὴν τέχνην - διὰ νὰ παρακαλέσῃ ἐμὲ, ἐνῶ θὰ ἐβάδιζον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, νὰ ἐξιλεώσω τὴν Ἄρτεμιν καὶ νὰ μαγεύσω μὲ τὸ τραγοῦδί μου τὸ ἀλαζονικὸν θηρίον.

Καὶ πράγματι ἐκεῖνοι ἰστάμενοι γύρω μου μὲ παρεκάλουν· ἐγὼ δὲ προέτρεψα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰσονος νὰ ὀρίσῃ δύο συνάμα ἰσχυροὺς ἄνδρας,

τὸν Κάστορα τὸν ἵπποδαμαστὴν καὶ τὸν ἔξοχον πυγμάχον Πολυδεύκεν,

καὶ τὸν Μόψον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἄμπυκος, οἱ ὅποιοι νὰ προχωρήσῃν πρὸς τὸ τέρμα (νὰ φέρουν δηλαδή εἰς πέρας) τοῦ ἐπιμόχθου ἔργου. Ἡ δὲ Μήδεια μόνη αὐτὴ ἀπὸ τούς ἄλλους μὲ ἀκολουθοῦσε·

καὶ ὅταν ἐφθασα εἰς τούς περιγραμμένους τόπους καὶ εἰς τὴν ἱεράν κατοικίαν, ἔσκαψα εἰς ἓνα χώρον πλατύν λάκκον εἰς τρεῖς σειράς, μεταφέρων δὲ ταχέως κορμούς ἀπὸ ἀρκευθῶν καὶ ἀπὸ ἀπεξηραμμένον κέδρον καὶ ἀπὸ αἰχμηρὸν ράμνον (ἀπὸ παλιούρι) καὶ ἀπὸ λεύκας, ποῦ κλαίουσαν πολὺ,

στίχοι 957-985

τούς ἐπεσώρευσα ἐντὸς τοῦ λάκκου καὶ ἄναψα φωτιά. Ἡ δὲ Μήδεια μοῦ ἔφερε πολλὰ φάρμακα, τὰ ὅποια ἐγνώριζε καὶ τὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ κιβώτια, ποῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸ εὐσομον ἄδυτον (εἰς τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ ναοῦ).

Ἐπειτα ἐτοίμασα πλαστάρια (πίπτες) ἀπὸ κριθάρια μέσα εἰς πλεκτά σκεύη καὶ τὰ ἔβαλα εἰς τὴν φωτιά καὶ προσέφερα θυσίαν, ἀφοῦ ἔσφαξα τρεῖς κατάμαυρους μικροὺς σκύλους.

τρισσοὺς ἱερεύσας.
 αἵματι δ' αὐτὸν χάλκανθον ἰδέσθαι στρουθεῖον
 ἔμιξα,
 κνήκον τε, σχιστὴν τ', ἐπὶ τε ψυλλεῖον
 ἀηδὲς,
 ἄγχουσαν τ' ἐρυθρὴν, ἰδέσθαι χάλκιμον.
 αὐτὰρ ἔπειτα
 νηδύας ἐμπλήσας σκυλάκων, φητοῖς
 ἐπέθηκα·
 ὕδατι δ' αὐτὸν λειβάσας χεομένην περὶ
 βόθρον,
 ὄρφνινά θ' ἑσάμενος φάρη, καὶ
 ἀπεχθὲα χαλκόν
 κρούων ἐλισάμην. αἶ δ' ὄτραλέως
 ὑπάκουσαν,
 ῥήξασαι κενεῶνας ἀμειδίτοιο
 βερέθρου,
 Τισιφώνη τε καὶ Ἀληκτῶ καὶ δῖα
 Μέγαιρα,
 πεύκαις ἀζαλαίαις φόνιον σέλας
 αἰθύσσουσαι.
 καίετο δ' αὐτὴν βόθρος, ἐπεσπαράγει
 δ' ὅλοον πῦρ·
 λιγνύς δ' αἰθαλόεσσα χύθη περιμηκεῖ
 καπνῶ.
 αὐτίκα δ' ἐξ Ἀἴδαο διὰ φλογός
 ἠγέρθησαν
 δεῖναι θαμβήτειραι, ἀπηνέες,
 ἀσπροσόρατοι.
 ἦ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδῆρεον, ἦν
 καλέουσι
 Πανδῶρην χθόνιοι· σὺν δ' αἰολόμορφος
 ἴκανεν,
 τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὅλοον τέρας, οὐτὶ
 δαϊκτόν,
 Ταρταρόπαις Ἐκάτη· λαιοῦ δέ οἱ ἔσσετ'
 ἐπ' ὤμου
 ἵππος χαιτήεις· κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν
 ἀθρήσαι
 λυσσώπις σκυλάκαινα· μέση δ' ὄφις
 ἀγριόμορφος,
 χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα
 κωπήεντα.
 ἐγκύκλαι δίνεον δὲ πέριξ βόθρον ἔνθα
 καὶ ἔνθα
 Πανδῶρη Ἐκάτη τε· συνεσεύοντο δὲ
 Ποιναί.

στίχοι 986-1014

ἐν δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος φρουρόν δέμας
 ἦκε χαμᾶζε

Ἀνέμειξα ἄφ' ἑτέρου μὲν αἶμα χάλκανθον
 καὶ στρουθεῖον
 καὶ κνήκον καὶ σχιστὴν, ἐπάνω δὲ εἰς αὐτὰ ἐρ-
 ριψα ἀηδιαστικὸν ψυλλεῖον (ψυλλόχορτο)
 καὶ κόκκινη ἀγχουσαν καὶ χάλκιμον. Ἐπειτα
 δέ,

ἀφοῦ ἐγέμισα μὲν αὐτὸ τὸ μείγμα τὰς κοιλίας
 τῶν μικρῶν σκύλων,
 τὰς ἐποποθέτησα ἐπάνω εἰς τοὺς κορμούς·
 ἀφοῦ δὲ πάλιν τὰ ἀνέμειξα μὲν νερό, ἔχυσα
 σπονδὰς γύρω ἀπὸ τὸν βόθρον
 καὶ ὕστερα ἐφόρεσα μαῦρα ἐνδύματα καὶ
 κρούοντας τὸν μιστὸν χαλκόν
 ἀπηύθυνα ἰκεσίας (παρακλήσεις). Ἐκεῖναι δὲ
 ταχέως μὲν εἰσήκουσαν καὶ μὲν προθυμίαν,
 ἀφοῦ διέρρηξαν τοὺς κενούς τόπους τοῦ ἀγέ-
 λαστου βαράθρου,
 δηλαδὴ ἡ Τισιφώνη καὶ ἡ Ἀληκτῶ καὶ ἡ σεβα-
 στή Μέγαιρα,
 μὲν ἀπεξηραμμένα πεῦκα ἦναπτον φοινικὴν
 φλόγα.

Ἀμέσως δὲ ἐκαίετο (ἐπῆρε φωτιά) ὁ λάκκος
 καὶ ἐκροτοῦσε τὸ καταστρεπτικὸν πῦρ·
 καὶ μία φλόγα μαυρισμένη διεχύθη εἰς τὸν κα-
 πνόν, που εἶχε λάβει μεγάλην ἔκτασιν.

Ἐκ δὲ τοῦ Ἄδου ἀνεπήδησαν διὰ μέσου
 τῆς φλογός
 μορφαί φοβεραί, ἐκπληκτικαί, σκληραί, πρὸς
 τὰς ὁποίας δὲν ἤμποροῦσε νὰ προσβλέψη κα-
 νείς.

Διότι ἡ μὲν μία εἶχε σιδερένιο σῶμα, αὐτὴν δὲ
 οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουσι Πανδῶραν· μαζί δὲ μὲν
 αὐτὴν ἤρχετο καὶ μία ἐξαστράπτουσα μορφή,
 ἡ ὁποία εἶχε τρία κεφάλια, τέρας ὀλέθριον
 κατὰ τὴν ὄψιν, ἀκαταμάχητον,
 ἡ Ἐκάτη, θυγάτηρ τοῦ Ταρτάρου· πρὸς τὸ ἀρι-
 στερόν δὲ μέρος αὐτῆς ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ
 ὤμου

ἵππος μὲν μεγάλην χαιτὴν πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ ἦτο
 μίαν μικρὰ σκύλα μὲν ὄψιν λυσσασμένην· εἰς τὸ
 μέσον ἦτο ἓνας ὄφις μὲν ἀγριαν μορφήν,
 εἰς τὰ δύο δὲ χέρια τῆς ἐκρατοῦσε ξίφη· μὲν
 λαβὰς. Καὶ κυκλικῶς γύρω ἀπὸ τὸν λάκκον ἐδῶ
 καὶ ἐκεῖ ἐκινουῦντο
 ἡ Πανδῶρα καὶ ἡ Ἐκάτη· συναικολουθοῦσαν
 δὲ αἱ Ποιναί.

στίχοι 986-1014

Αἴφνης ἦλθε κάτω ἡ Ἀρτεμις, ποῦ ἐφρου-
 ροῦσε τὸ δέρας,

πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' οὐρανόν
ἤραρεν ὅσσε.
σαῖνον δὲ σκύλακες πρόπολοι, λύνοντο δ'
ὀχῆες
κλειθρῶν ἀργαλέων, ἄνα δ' ἔππατο καλά
θύρετρα
τείχεος εὐρυμενοῦς, ὑπεφαίνετο δ'
ἄλλος ἐραννόν.
αὐτὰρ ἐγὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην· τῆμος δέ
τε κούρη
Αἰήτεω Μῆδεια, καὶ Αἴσονος ἀγλαός
υἴος,

Τυρναρίδαι τ' ἠπειγον ὁμοῦ, σὺν δ'
ἔσπετο Μόψος,
ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδόθεν κατεφαίνετο
φηγός ἐραννή,
κρηπίς τε ξενίοιο Διός καὶ βώμιος ἔδρη,
ἔνθα δράκων ὀλοκίσιν ὑπ' ἀπλήτοισιν
ἔλιχθεις
δινεύων ἀνάειρε κάρη βλοσυρόν τε
γένειον,
ἄν δ' ὀλαόν σύριξ'· ἐπι δ' ἔβραχεν
ἄσπετος αἰθῆρ,
δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν'
ἔνθα καὶ ἔνθα
πρυμνόθεν ἐκ ρίζης· ἰάχησε δὲ σύσκιον
ἄλλος.
αὐτὰρ ἔμ' ἠδ' ἐτάρους τρόμος ἔλαβε·
νόσφι δὲ μούνη

Μῆδει' ἐν στέρνοισιν ἀκαμπέα θυμῶν
ἐνώμα·
δρέψατο γάρ παλάμησι λυγρῶν
ἀποθρίσματα ριζῶν.
καὶ τότε' ἐγὼ φόρμιγγος ἐφήρμοσα
θέσκελον ὀμφήν·
κλάγξας δ' ἐξ ὑπάτης χέλυος
βαρυηχέα φωνήν
σιγαλήην ἀφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χεῖλεσι
πέμπον.
κλήξα γάρ ὕπνον ἄνακτα θεῶν πάντων
τ' ἀνθρώπων,
ὄφρα μολῶν θέλξειε μένος βριαροῖο
δράκοντος.
ρίμφα δὲ μοι ὑπάκουσε, Κυτηῖδα δ' ἴκτ'
ἐπὶ γαῖαν,
κοιμήσας δ' ὄγε φῦλα πανημερίων
ἀνθρώπων,
καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιάς, καὶ
κύματα πόντου,

κρατοῦσα πεύκα εἰς τὰ χέρια της, καὶ ἀνύ-
μωσε τὰ μάτια εἰς τὸν οὐρανόν.

Περίεσαινον (περιέβαλλον φιλικῶς) δὲ αὐτὴν
σκυλάκια ὑπηρετικά, καὶ ἐλύοντο οἱ δέσμοι
τῶν βαρέων κλειδιῶν, ἀνοίγοντο δὲ αἱ ὠραῖαι
πύλαι
τοῦ ἰσχυροῦ τείχους καὶ ἤρχισε νὰ φαίνεται τὸ
λαμπρόν ἄλλος.

Ἐγὼ δὲ ἐπροχώρησα ὑπεράνω ἀπὸ τὸ κατώ-
φλι· καὶ τότε ἡ κόρη τοῦ Αἰήτου Μῆδεια καὶ ὁ
λαμπρός υἱός τοῦ Αἴσονος
καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Τυνδάρου ἐσπευδον μαζί, τοὺς
ἀκολουθοῦσε δὲ ὁ Μόψος.

Ἄλλ' ὅταν ἀπὸ πλησίον ἐφαίνετο καθαρὰ ἡ
ὠραία φηγός
καὶ τὸ κρηπίδωμα τοῦ Διός, πού προστατεύει
τοὺς ξένους, καὶ ἡ ἔδρα τοῦ βωμοῦ,
εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ὁ δράκων (ὁ ὄφις) περιελι-
χθεῖς κάτω εἰς τὰς ἀπροσίτους θέσεις του
ἐκίνησε τὸ κεφάλι του καὶ τότε ἐσήκωσε καὶ τὸ
ἄγριον γένειόν του
καὶ ἐξαπέλυσε σφύριγμα δυνατόν καὶ ἀπαισίον·
ἐβρόντησε δὲ ὁ ἀπέραντος αἰθῆρ
καὶ τὰ δένδρα τινασσόμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ
βάθος τῆς ρίζης των ἔκαμαν θόρυβον·
καὶ ἀντήχησε τὸ σκιερὸν ἄλλος.

Ἐμέ δὲ καὶ τοὺς συντρόφους μου κατέλαβε
τρόμος· καὶ μόνον ἡ Μῆδεια μακρὰν ἀπὸ μᾶς
περιέφερεν εἰς τὸ σπήθός της καρδίαν ἀκαμ-
πτον (ἀκατανίκητον)·

διότι ἀτάραχη ἔκοψε μὲ τὰ χέρια της ἀπο-
φλούδια ἀπὸ πικρὲς ρίζες.

Καὶ τότε ἐνηρμόνισα τὴν θεϊκὴν φωνὴν τῆς
φόρμιγγος,

καὶ ἀφοῦ ἤχησα ἀπὸ τὴν ἀνωτάτην χορδὴν τῆς
λύρας, ἐξέπεμπον βαρύηχον φωνήν,
σιγαλήην, ἀνεκλάλητον, κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη μου·

διότι ἐκάλεσα τὸν ὕπνον, τὸν βασιλέα ὅλων
τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων,

διὰ νὰ ἔλθῃ καὶ μαγεύσῃ τὴν μανίαν τοῦ ἰσχυ-
ροῦ δράκοντος.

Ἀμέσως ἐκεῖνος (ὁ ὕπνος) μὲ εἰσήκουσε καὶ
ἦλθεν εἰς τὴν Κυτηῖδα χώραν·

ἀφοῦ δὲ αὐτὸς ἀπεκοίμισε τὰς φυλάς τῶν ἀν-
θρώπων, πού ἐργάζονται ὀλημερίς,
καὶ τὰς ἰσχυράς πνοάς τῶν ἀνέμων καὶ τὰ κύ-
ματα τῆς θαλάσσης

πηγὰς τ' ἀενάων ὑδάτων, ποταμῶν τε
ρέεθρα,
θηρὰς τ' οἰωνούς τε, τὰ τε ζῶει τε καὶ
ἔρπει,
εὐνάζων ἤμειψεν ὑπὸ χρυσεαῖς
πτερύγεσσι.

στίχοι 1015-1043

Ἴξε δ' ἐπὶ στυφελῶν Κόλχων εὐανθέα
χώρον·
κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου
ὄσσε δράκοντος,
ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δέ τέ οἱ
χθονὶ δειρὴν
θῆκε καρηβαρέων φολισιν. θάμβησε δ'
ἰδοῦσα
αἰνόποτμος Μῆδεια· καὶ Αἴσωνος ἀγλαόν
υἴα
ῆκ' ἐπιθαρσύνουσα θοῶς πρέμνοιο
λαβέσθαι
κῶας χρυσεόμαλλον. ὃ δ' οὐκ ἀπίθησεν
ἀκούσας·
αὐτὰρ ἀειράμενος δέρας ἄπλετον ἴκτ'
ἐπὶ νῆα.
Ἦρωες Μινύαι μέγ' ἐγήθεον, ἂν δ'
ἄρα χεῖρας
ἀθανάτοις ἤειραν, οἳ οὐρανόν εὐρύν
ἔχουσι.
ὥς οἳ μὲν πέρι κῶας ὀπώπειον· αἶψα δ'
Αἰήτης
ἀμφιπόλων ἤκουσεν ἀποικομένην
Μῆδειαν
ὦκα δ' ἄρ' Ἄψυρτῳ ἐπετέλλετο λαόν
ἀγεῖραι,
μαστεύειν οἳ παῖδα κασιγνήτην καὶ
ὄπατρον·
ἀλλὰ οἳ ὠκύς ἐπειγε παρά προχοάς
ποταμοῖο
ἔς λόχον ἠρώων, ἔκιχεν δ' ἄρα
παρθένον αἰνήν.
νύξ δέ οἱ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε
πορεια.
ἐκ δ' ἐτελεῖτο δόλος στυγερός καὶ
κῆρες αἰδοῖναι,
Μηδείης ὑπ' ἔρωτος, ἐρικλυτοῦ
Ἄψυρτοιο,
ὄν ρα κατακτείναντες ἐπὶ προχοάς
μεθέηκαν
ὄρνυμένου ποταμοῖο· φέρεν δ' ὄγε
κύματι κραιπνῶ

καὶ τὰς πηγὰς τῶν ἀδιαλείπτως (τῶν συνεχῶς)
ρεόντων ὑδάτων καὶ τὰ ρεῦματα τῶν ποταμῶν,
τὰ θηρία καὶ τὰ πετεινά, ὅσα ζοῦν καὶ ἔρπουν,
κατακοιμίζων τὰ πάντα ἐπέρασε πετώντας μέ
τὰς χρυσαῖς πτερυγὰς του.

στίχοι 1015-1043

Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν σκληρῶν Κόλχων,
πού ἔχει ὠραία ἄνθη· καὶ ἀμέσως ἰσχυρὰ ὑπνη-
λία, ἰσοδύναμος μὲ τὸν θάνατον, κατέλαβε τὰ
μάτια τοῦ πελωρίου δράκοντος,
καὶ ἀκούμπησε τὸν μακρὸν τράχηλόν του εἰς
τὴν γῆν
καὶ ἔχων βαρὺ κεφάλι τὸν ἐτοποθέτησε με-
ταξὺ τῶν φολίδων του.
Ἡ δὲ Μῆδεια μὲ τὴν κακὴν τύχην κατε-
πλάγη, ὅταν εἶδε αὐτὸ· καὶ προσῆλθεν εἰς τὸν
λαμπρὸν υἱὸν τοῦ Αἴσωνος
καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ σπεύσῃ ταχέως καὶ νὰ
παραλάβῃ ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου τὸ
(ἐπικρεμάμενον ἐπάνω εἰς αὐτόν) χρυσομαλ-
λον δέρας. Ἐκεῖνος δέ, ἀφοῦ τὴν ἤκουσεν,
ἐπέισθη εἰς τὰ λόγια τῆς
καὶ ἀμέσως, ἀφοῦ ἐπῆρε εἰς τὰ χεῖρα του τὸ
μέγα δέρας, ἐφθασεν εἰς τὸ πλοῖον.

Οἱ ἦρωες Μινύαι κατεῖχοντο ἀπὸ μεγάλῃν
χαρὰν (διὰ τὴν πράξιν τοῦ Ἰάσονος), καὶ ἀνύ-
ψωσαν τὰ χεῖρα των
πρὸς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, οἳ ὅποιοι κατοι-
κοῦν εἰ τὸν εὐρύν οὐρανόν.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ Μινύαι εἶχον ἐστραμμένα
τὰ μάτια των πρὸς τὸ δέσμα· ἀλλ' ἀμέσως ὁ
Αἰήτης
ἤκουσεν ἀπὸ τὰς ὑπηρετρίας του, ὅτι ἡ Μῆ-
δεια ἐφυγε·
καὶ ταχέως ἔδωκεν ἐντολήν εἰς τὸν Ἄψυρτον
νὰ συγκεντρώσῃ τὸν λαόν,
διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν θυγατέρα του, ἀδελ-
φὴν του γνησίαν καὶ ὁμοπάτριον (ἀπὸ τὸν ἴδιον
πατέρα).

Ἄλλ' αὐτός (ὁ Ἄψυρτος)
μὲ ταχύτητα ἐσπευδε πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ
ποταμοῦ
εἰς τὸν λόχον τῶν ἠρώων, συνήνησε δὲ ἐκεῖ
τὴν φοβεράν Ἦδη ἢ νύξ, πρὸ ἔχει χιτῶνα
ὑφασμένον ἀπὸ τὰ ἄσπρα, διήνυε τὸ μέσον τῆς
πορείας τῆς (ἦσαν δηλαδὴ μεσάνυκτα),
ὅταν ἐξετελεῖτο μιστὸν δόλιον σχέδιον καὶ
μοῖραι κακαί,
ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς Μηδείας,
εἰς βάρος τοῦ ἐξακουστοῦ Ἄψυρτου· τοῦτον,
ἀφοῦ τὸν ἐφόνευσαν, τὸν ἄφησαν εἰς τὰς ἐκ-
βολὰς
τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἦσαν ἐξυ-
ψωμένα· τὸν παρέσυρε δὲ ὁ ποταμὸς μὲ ὀρμη-
τικὸν ρεῦμα

θεινόμενον δίναις δ' εἰς κῦμ' ἄλός
 ἀτρυγέτοιο
 κέλεσεν ὑπέρ νήσων, Ἄψυρτίδας ἄς
 καλέουσιν.
 ἀλλά οἱ οὔτι λάθον Δι' ἐπόψιον, οὐδέ
 θέμιστας.
 αὐτάρ ἐπεὶ νηὸς μὲν ἔσω κίον, ἠδ'
 ἐκάτερθεν
 ὄχθης πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίῃσι
 θοῆσιν.
 πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τόμον·
 οὐδέ κατ' ἰθύ
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διὰ στόμα
 Φάσιδος εὐρύ
 ἰέμεθ'· ἀμπλακίη δέ φορεύμεθα πολλόν
 ὀπίσω

στίχοι 1044-1072

αἰὲν ἀναπλείοντες· ἐλείπετο δ' ἄστυα
 Κόλχων
 ἀφραδέσιν Μινύαις, δνοφερὴ δέ σφ'
 ἄμπεχεν ὄρφη.
 αὐτάρ ἐπειγόμενοι θέομεν ρόον
 ἀφραδίῃσιν.
 μεσσάτιοι πεδίοιο· βροτοὶ δέ μιν
 ἀμφιέρονται
 Γυμνοί, Βουονόμαι τε, καὶ Ἄρκυες
 ἀγροῖῶται,
 Κερκετικῶν τ' ἀνδρῶν φύλον, Σινδῶν τ'
 ἀγερώχων·
 οἱ νάσαντο μεσηγὺ Χαρανδαίων
 αὐλώνων,
 Καυκάσιον παρά πρῶνα, διὰ στερινῆς
 Ἐρυθείας.
 ἀλλ' ὅτ' ἀπ' ἀντολῆς ἐφάνη
 τερψίμβροτος ἠώς,
 ποιανθεὶ νήσῳ προσεκέλασμεν· ἔνθα τε
 δισά
 χεύμασιν ἀπλήτοισι περισχίζουσι ρέεθρα
 Φάσις τ' εὐρυμενῆς, ἀκαλαρρείτης τε
 Σαραγγῆς·
 τὸν ρα πλημμύρουσα διὰ χθονός εἰς ἅλα
 πέμπει
 Μαιώτις καναχηδὸν ἐλειονόμου διὰ ποιῆς.
 καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα
 καὶ ἡμαρ·
 δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι Βοός πόρον·
 ἐξικόμεσθα,
 λίμνης ὄντα μεσηγὺ, βοοκλόπος οὐ ποτε
 Τινάν

καὶ πληπτόμενον ἀπὸ τούς στροβίλους του τόν
 ἔφερεν εἰς τό κύμα τῆς ἀδαμάστου θαλάσσης
 καὶ τόν προσεπέλασεν ἐπάνω ἀπό τὰς νήσους,
 τὰς ὁποίας ὀνομάζουν Ἄψυρτίδας.

Ἄλλ' αὐτοὶ (οἱ Μινύαι) δέν διέφυγον τήν
 προσοχήν οὔτε τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος ἔχει τήν
 ἐποπτεῖαν (τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων), οὔτε
 τῶν θείων νόμων.

Ἀφοῦ λοιπόν ἐπέρασαν εἰς τό ἐσωτερικόν
 τοῦ πλοίου καὶ ἀπέκοψαν τὰ παλαμάρια καὶ ἀπό
 τὰ δύο μέρη τῆς ὄχθης,
 μέ ταχείας κωπηλασίας
 ἐπλεον ἐσπευσμένως πρὸς τόν τομέα τοῦ πο-
 ταμοῦ· οὔτε εἶχον πορείαν κατ' εὐθείαν
 πρὸς τόν πόντον πού ἔχει πολλοὺς ἰχθύς, διὰ
 μέσου τοῦ εὐρέος στομίου τοῦ Φάσιδος πο-
 ταμοῦ·
 ἐκ κακοῦ δέ ὑπολογισμοῦ ἐφερόμεθα πολύ
 ὀπίσω

στίχοι 1044-1072

πλέοντες πάντοτε πρὸς τὰ ἐπάνω· ἐγκατε-
 λείποντο δέ αἱ πόλεις τῶν Κόλχων
 ἀπὸ τούς ἀνοήτους Μινύας, καὶ ζοφερά νύξ
 περιέβαλεν αὐτούς.

Ἐπειτα τρέχοντες βιαστικά διαπλέομεν τό
 ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ λόγῳ ἀνοησιῶν,
 εἰς τό μέσον τῆς πεδιάδος· ἐκεῖ δε κατοικοῦν
 τριγύρω

οἱ Γυμνοί, οἱ Βουονόμαι καὶ οἱ ἀγρόται Ἄρ-
 κυες,

ἐπίσης κάποια φυλὴ τῶν Κερκετικῶν καὶ τῶν
 ὑπερηφάνων Σινδῶν·

αὐτοὶ δέ κατώκουν εἰς τό μέσον τῶν Χαραν-
 δαίων φαράγγων,

πλησίον τοῦ Καυκασίου ὑψώματος, διὰ μέσου
 τῆς στενῆς Ἐρυθείας.

Ἄλλ' ὅταν ἀπὸ τήν ἀνατολήν ἀνεφάνη ἡ
 αὐγή, ἡ ὁποία φέρει τέρψιν εἰς τούς ἀνθρώ-
 πους, τότε προσηγγίσαμεν εἰς μίαν νῆσον ἀν-
 θούσαν ἀπὸ χόρτα· ἐδῶ δύο ρεῦματα διασχί-
 ζουν μέ ἀφθονα νερά

ὁ ἰσχυρὸς Φάσις καὶ ὁ Σαραγγῆς, ὁ ὁποῖος ρέει
 ἡσύχως· τοῦτον τόν ποταμόν πλημμυρίζει διὰ
 μέσου τῆς ξηρᾶς ἢ Μαιώτις λίμνη καὶ τόν ἐξα-
 ποστέλλει εἰς τήν θάλασσαν

θορυβωδῶς διὰ μέσου χλόης, ἡ ὁποία τρέφε-
 ται εἰς τό ἔλος.

Καὶ τότε κωπηλατοῦντες ἐπλέομεν νύκτα
 καὶ ἡμέραν·

καὶ εἰς δύο ἡμέρας ἐφθάσαμεν εἰς τήν διάβα-
 σιν τοῦ Βοός,

ἡ ὁποία ἦτο εἰς τό μέσον τῆς λίμνης, ὅπου
 κάποτε ὁ κλέπτης τῶν βοδιῶν Τιτάν, καθήμε-

ταύρω ἐφεζόμενος βριαρῶ πόρον ἔσχισε
λίμνης.
καί ρα πανημερήσι πονεύμενοι
εἰρεσίησιν,
Μαιώτας πρώτους ἀφικάνομεν
ἀβροχίτωνας·
ἠδέ Γελωνόν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ'
ἄπλετα φύλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας καί Γυμναίους,
Κέκρυφάς τε,
Ἄρωπας τ' Ἄριμασπά τ' ἔθνη,
πολυπάμονα λαόν,
ὧν περιναϊεταί γε νεῆ Μαιώτιδα
λίμνην.
αὐτάρ οἱ Μινύησι δύνη ἀμέγαρτον
ἔθηκαν
ἀθάνατοι, πύματον δέ βυσσὺ
διαμείψαμεν ὕδωρ,

(κενόν κειμένου)

ὄχθησιν χθαμαλῆσιν ἀποβλύει αἰπύν
ὄλεθρον,
ροίζω ἔλαυνομένη· καναχῆ δέ τοι
ἄσπετος ἄλμη

στίχοι 1073-1101

ἀρκτώοις περάτεσσιν ἐπέρχεται
Ὠκεανόνδε.
τῆ ρα τόθ' ἀρπαχθεῖσα διὰ στόματος
κίεν Ἀργώ.
έννέα μὲν νύκτας τε καί ἡματα
μοχθίζοντες,
λείπομεν ἔνθα καί ἔνθα βροπῶν
ἀγχήρεα φύλα,
Πακτῶν, Ἀρκτείων τε γένος, Δελίων τ'
ἀγερώχων,
τοξοφόρους τε Σκύθας, πιστούς
θεράποντας Ἄρηος,
Ταύρους τ' ἀνδροφάγους, οἳ ἀμειδέα
θύσθλα φέρουσι
Μουνοχιῆ, βροτέω δ' ἐπιδεδύεται αἵματι
κρητήρ·
ἂν δ' ἄρ Ὑπερβορέους, Νομάδας, καί
Κάσπιον ἔθνος.
αὐτάρ ἐπεὶ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος
ἠώς,
Ριπαίους αὐλῶνας ἐκέλοσαμεν, ἕκ δ' ἄφαρ
Ἀργώ
ἦϊ' ἐπιπροθέουσα διὰ στεινοῖο ρεέθρου·
ἔμπεσε δ' Ὠκεανῶ· Κρόνιον δέ ἐ
κικλήσκουσιν

νος ἐπάνω εἰς ἓνα δυνατόν ταῦρον, διέσχισε
τόν πόρον τῆς λίμνης. Ἀσχολούμενοι δέ καθ'
ὄλην τὴν ἡμέραν μέ τὴν κωπηλασίαν
ἐφθάσαμεν κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς Μαιώτας μέ
τούς κομψοὺς χιτῶνας,
καί ὕστερα εἰς τὸ ἔθνος τῶν Γελωνῶν καί εἰς
τάς πολλὰς φυλάς τῶν Βαθυχαίτων,
δηλαδὴ εἰς τοὺς Σαυρομάτας, τοὺς Γέτας,
τοὺς Γυμναίους, τοὺς Κέκρυφας,
τοὺς Ἄρωπας καί εἰς τὰ πλήθη τῶν Ἀριμα-
σπῶν, πού ἦτο λαός πλούσιος,
καί τῶν ὁποίων τὸ γένος κατοικεῖ γύρω ἀπὸ τὴν
Μαιώτιδα λίμνην.

Ἄλλὰ εἰς τοὺς Μινύας οἱ θεοὶ ἐπέβαλον
σκληρὰν δυστυχίαν, εἰς τὸ ἔσχατον δέ μέρος
τοῦ βυθοῦ διεπλεύσαμεν τὸ ὕδωρ,

(μικρὸν κενὸν τοῦ κειμένου)

ἀπὸ ὄχθας χαμηλῆς ἐξαπολύει φαεσπῶν ὄλε-
θρον
κινουμένη μετὰ σφυριγμοῦ· καί ἀπέραντος ἄλ-
μύρα

στίχοι 1073-1101

κατέρχεται θορυβωδῶς ἀπὸ τὰ βόρεια πέρατα
πρὸς τὸν Ὠκεανόν.
Τότε ἐδῶ ἀναρπαγεῖσα ἡ Ἀργώ ἔπλεε διὰ μέ-
σου τοῦ στομίου.
Καί ἐπὶ ἔννέα μὲν νύκτας καί ἡμέρας ἐβασανί-
ζόμεθα
καί ἀφίναμεν ἐδῶ καί ἐκεῖ γειτονικάς φυλάς,
τὴν φυλὴν τῶν Πακτῶν, τὸ γένος τῶν Ἀρ-
κτείων καί τὸ γένος τῶν ὑπερηφάνων Λελίων,
καί τοὺς φέροντας τόξα Σκύθας, οἱ ὅποιοι
ἦσαν πιστοὶ ὑπηρέται τοῦ Ἄρεως,
καί τοὺς ἀνθρωποφάγους Ταύρους, οἱ ὅποιοι
προσφέρουν εἰς τὴν Μουνοχιαν ἀγρίας θυ-
σίας,

ὁ δὲ κρατὴρ χρειάζεται ἀνθρώπινον αἷμα·
ἐπίσης ἐπεράσαμεν ἀπὸ τοὺς Ὑπερβορίους,
τούς Νομάδας καί τὸν λαόν τῶν Κασπίων.

Καί ὅταν ἀνεφάνη κατὰ τὴν δεκάτῃν ἡμέραν
ἡ αὐγή, πού φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους,
προσηγγίσσαμεν εἰς τὰ Ριπαῖα ὑψώματα, ἀπὸ
ἐκεῖ δὲ ἀμέσως ἡ Ἀργώ
προχωροῦσα ταχέως διήρηχτιο διὰ μέσου στε-
νοῦ ρεῖθρου·

καί ἔπεσε μέσα εἰς τὸν Ὠκεανόν· αὐτὸν δὲ οἱ
Ὑπερβόρειοι ἀνθρώποι ὀνομάζουν Κρόνιον
κόντον καί νεκρὰν θάλασσαν.

πόντον Ἰπερβόρειοι μέρορες, νεκρὴν τε
θάλασσαν.
οὐκέτι δε προφυγεῖν ἔδοκεύομεν αἰπὺν
ὄλεθρον·
εἰ μὴ ἄρ' ὀρμαίνουσας ὑπὸ κρατερῆφι
βίηφι
νῆα μολεῖν ἴθουν· ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδαλίοισιν
ἢ δ' ἔθορον δισσῆσι βιαζομένη
παλάμησιν·
ἀλλ' ὅτε δὴ μογερῆσιν ἔδαμνάμεθ'
εἰρεοῖσιν,

(κενὸν τοῦ κειμένου)

χεῖρες δ' οὐκέτ' ἔμμινον, ἀκηχέμενοι
δὲ φίλον κῆρ
πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνηρῆσαντο
μέτωπα,
ἰδρῶ ἀποψύχοντε· κέαρ δὲ τε τείρετο
λιμῶ.
Ἀγκαῖος δ' ἐξἄλτο, καὶ ἄλλους πάντας
ὄτρυνεν
ἥρωας, μαλακοῖσι παραιφάμενος
ἐπέεσσιν.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν τέναγός τε

(κενὸν τοῦ κειμένου)

βάντες ὑπὲρ τοίχων, ἄλαδε σφυρά
κοῦφα βάλοντο.
ῶκα δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυστρέπτοισι
κάλωσιν,

στίχοι 1102-1130

πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μέρμιθα
βαλόντες,
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε καὶ ἀρχὰς δῶκαν
ἐλέσθαι
ἥρωσιν, τοῖ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο
θέοντες
σῦρον ἐπειγόμενοι· σὺν δ' ἔσπετο
ποντοπόρος νῆυς
τέμνουσ' ὑγρά κέκευθα παρ' ἀξέστοις
κροκάλησιν.
οὐ γάρ οἱ λιγύς οὔρος ὑπὸ πνοιῆσιν
ὄρινεν
βυκτῶν ἀνέμων κεινήν ἄλα· κωφὰ δὲ
πόντος·

Ἡμεῖς δὲ ἐνομιζάμεν ὅτι δέν θά ἡμπορέσω-
μεν νά διαφύγωμεν τήν ὄλοσχερῆ καταστρο-
φήν,
ἐάν ὁ Ἀγκαῖος δέν κατηύθυνε τό πλοῖον, τό
ὅποιον ἐκινεῖτο κάτω ἀπό ἰσχυράν δύναμιν,
ὥστε νά ἐλθῆ εἰς τό δεξιόν μέρος τοῦ αἰγια-
λοῦ, ἀναγκάσας αὐτό νά ὑπακούσῃ εἰς τά πε-
λεκητά πηδάλια
Ἐκεῖνο δὲ (τό πλοῖον) ἀνεπήδησεν εἰς τήν
ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης πιεζόμενον ἀπό τά
δύο χέρια του (τοῦ Ἀγκαῖου).

(κενὸν τοῦ κειμένου)

Ἄλλ' ὅταν βέβαια κατεβλήθημεν ἀπό
τήν κοπιώδη κωπηλασίαν,
καί τά χέρια δέν ἔμενον πλέον (εἰς τά κου-
πιά), μέ λυπημένην δὲ καρδίαν
συμπλέξαντες πρός τά ἐπάνω τοῦς βραχι-
ονάς των ἐστήριξαν εἰς αὐτούς τά μέτωπα
των
ξηραίνοντες (σκουπίζοντες) τόν ἰδρῶτα
των· καί ὑπέφερον ἀπό μεγάλης πείνας.
Ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἐπήδησεν ἐξω ἀπό τό
πλοῖον καί παρώτρυνε καί ὄλους τοῦς ἄλ-
λους
ἥρωας (νά πράξουν τό ἴδιον), προσπαθῶν νά
τούς πείσῃ μέ λόγια μαλακά.
Ἐκεῖνοι δέ, ἀφοῦ κατῆλθον εἰς τό τένα-
γος (εἰς τά ρηχά),

(μικρὸν κενὸν τοῦ κειμένου)

διαβάντες ἐπάνω ἀπό τά τοιχώματα τοῦ
πλοῖου, ἔβαλαν εἰς τήν θάλασσαν τά ἐλαφρά
σφυρά των (ἐμπήκαν εἰς τά ρηχά τῆς θαλάσ-
σης).
Καί ταχέως ἔδεσαν τό πλοῖον μέ πολύστρεπτα
(πολυστριμμένα) καλώδια,

στίχοι 1102-1130

ἀφοῦ ἔβαλον εἰς τό ἀκρότατον μέρος τῆς
πρύμνης ἓνα μακρὸ σχοινί
ὁ Ἄργος καί ὁ Ἀγκαῖος καί ἔδωσαν εἰς τοῦς
ἥρωας νά πιάσουν (νά πάρουν στά χέρια των)
τά ἄκρα τοῦ σχοινοῦ.
Αὐτοὶ δὲ προχωροῦντες ταχέως παραλλήλως
καί κατὰ μήκος τοῦ αἰγιαλοῦ
ἔσυραν τό πλοῖον βιαστικά· καί τό ποντοπόρον
πλοῖον ἀκολουθοῦσε
διασχίζον τήν ὑδατίνην ὁδὸν πλησίον εἰς ἀπε-
λέκητα κροκάλια.

(Καί τοῦτο συνέβαινε), διότι δέν ἐσήκωνε
(δέν ἐφούσκωνε) τήν θάλασσαν, πού ἦτο
ἀδειανή (πεομένη) ὁ ἠχηρὸς οὐριος ἄνεμος
κάτω ἀπό τὰς πνοάς (τὰ φυσήματα) σφοδρῶν
ἀνέμων· ἤσυχος ἦτο δὲ ὁ πόντος καί μὴ
ἀκουόμενος

κειῖθ' ὑπένερθ' Ἑλικῆς, καὶ Τηθύος
ἔσχατον ὕδωρ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ἕκτη φραεσίμβροτος ἤλυθεν
ἦώς,
ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλοῦσιον
ἐξικόμμεσθα
Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζώουσ'
ἐνιαυτούς,
δῶδεκα χιλιάδας μηνῶν
ἑκατονταετήρους
πληθούσης μήνης, χαλεπῶν ἔκτοσθεν
ἀπάντων·
αὐτὰρ ἐπὴν μήκος τό πεπρωμένον
ἔξανύσωσιν,
ὑπὼ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτου μάρπτουσι
τελευτήν.
οὐδ' ἄρα τοῖσι μέλει βίος καὶ ἔργ'
ἀνθρώπων,
ποιῆς δ' ἐν μεσάταις μελιγδέα φορβάν
νέμονται,
ἔρση ὑπ' ἄμβροσὶ θεῖον ποτόν
ἔξαρούντες
πάντες ὁμῶς στίλβοντες ὀμηλικὴν
ἐρατεινήν.
μειλιχίη δέ οἱ αἰὲν ἐπ' ὄφρ' υἱοὶ νεῦσε
γαλήνη
παιδεῖσιν ἠδὲ τοκεῦσιν, ἐπεὶ φρεσὶν
οἶδαν ἑοῖσιν
αἰσμά τε ρέζειν πεπνυμένα τ'
ἔξαγορεύειν.
καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἀθρόους παραμείβομεν,
αἰγιαλόνδ'
ποσσὶν ἐπιστεῖβοντες. ἔπειτα δὲ
Κιμμερίοισιν
νῆα θοὴν ἐπάγοντες ἰκάνομεν, οἳ ρά τε
μοῦνοι
αἰγλῆς ἄμμοροὶ εἰσι πυριδρόμου ἠελίοιο.
ἐν μὲν γάρ Ρίπαιον ὄρος καὶ Κάλπιος
αὐχὴν
ἀντολίης εἵργουσ'· ἐπι οἳ κέκλιται δὲ
πελώρη
ἄσσον ἐπισκιάουσα μεσημβρινόν ἡέρα
Φλέγρη·

στίχοι 1131-1159

δεῖλον αὖ κρύπτουσι φάος ταναηκές
Ἄλπεις
κείνοισιν μερόπεσσι, ἀχλύς δ'
ἐπικέκλιται αἰεὶ.
ἐνθα δ' ἀφορμηθέντες ἐπειγομένοισι
πόδεσσι·

ἐκοιμάτο κάτω ἀπὸ τῆν Ἑλικῆν, καθὼς καὶ τὰ
τελευταῖα νερά τῆς Τηθύος.

**(Προφανῶς περιγράφεται κάποια ἀμπωτικὴ
καὶ παλίρροια τῆς περιοχῆς)**

Ἄλλ' ὅταν ἤλθην ἡ ἕκτη αὐγὴ (ἡ αὐγὴ κατὰ
τὴν ἕκτην ἡμέραν), ἡ ὁποία φέρει τὸ φῶς εἰς
τοὺς ἀνθρώπους,
ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα λαόν εὐπορον καὶ πλού-
σιον,
εἰς τὸν λαόν τῶν Μακροβίων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν
ἐπὶ πολλοὺς ἐνιαυτούς (ἐπὶ μακρὰς χρονικὰς
περιόδους), διαρκείας ἑκατὸν ἐτῶν, (ἀντιστοι-
χοῦντας) πρὸς δῶδεκα χιλιάδας μηνῶν
μὲ γεμάτην σελήνην (μὲ πανσέληνον), καὶ
ζοῦν μακρὰν ἀπὸ ὅλα τὰ δεῖνά.

Ὅταν δὲ διέλθουν τὸ καθωρισμένον ὑπὸ τῆς
μοίρας μήκος τοῦ χρόνου,
κάτω ἀπὸ γλυκύν ὑπνον φθάνουν εἰς τὸ τέλος
τοῦ βίου των.

Οὔτε βέβαια αὐτοὶ ἐνδιαφέρονται διὰ τὸν βίον
καὶ τὰ ἔργα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων,
ἀλλὰ (διάγοντες-ζῶντες) ἐν μέσῳ χλοερῶν τό-
πων τρέφονται μὲ γλυκεῖαν τροφήν,
ἀντλοῦντες (καὶ πίνοντες) κάτω ἀπὸ θεϊκὴν
δροσιά θεῖον ποτόν καὶ λαμπρύνοντες ὅλοι
μαζὶ τὴν ἀξιαγάπητον συνομηλικίαν των.

Γλυκεῖα δὲ γαλήνη ἐπικάθηται πάντοτε εἰς
τὸ πρόσωπόν των, καὶ εἰς τὰ παιδιά καὶ εἰς
τοὺς γονεῖς, ἐπειδὴ γνωρίζουν ἀπὸ τὸν νοῦν
των νὰ ἐκτελοῦν ἔργα πρέποντα καὶ νὰ λέγουν
λόγους συνετοῦς. Καὶ αὐτοὺς μὲν τοὺς προσ-
επεράσαμεν ὅλους μαζὶ καὶ ἐβαδίζαμεν πεζῇ
εἰς τὸν αἰγιαλόν· ἔπειτα ὀδηγοῦντες τὸ ταχύ
πλοῖον ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς Κιμμερίους, οἱ
ὁποῖοι μόνοι

ἐκ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων εἶναι ἐστερημένοι
ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τοῦ διατρέχοντος διὰ
πυρός. (Καὶ στεροῦνται οἱ Κιμμέριοι τοῦ ἡλια-
κοῦ φωτός), διότι τὸ ὄρος Ρίπαιον καὶ τὸ
ὑψωμα Κάλπιον ἐμποδίζουν τὴν ἀνατολήν τοῦ
ἡλίου· ἐπικείται δὲ ἐπικλινῶς πλησιέστερον ἢ
πελωρία Φλέγρη, ἡ ὁποία ἐπικαλύπτει τὸν με-
σημβρινόν ἀέρα·

στίχοι 1131-1159

ἀφ' ἐτέρου δὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀποκρύπτουν
κατὰ τὸ δειλινόν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώ-
πους αἱ Ἄλπεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐκτεταμένην
αἰχμὴν, ἐπικάθηται δὲ πάντοτε ἐκεῖ ὀμίχλη.

Ἀπὸ ἐδῶ ξεκινήσαντες βιαστικὰ

ἴξομεν ἀγκῶνα στυφελόν καί νήνεμον
ἀκτῆν,
ἐνθα περ ἀμβλύζων ποταμός δίνησι
βαθείαις
θεῖει χρυσορροάς Ἐχέρων κρυεροῦ διά
χώρου,
ἀργυροειδές ὕδωρ προρρέων· λίμνη δέ
κελαινή
ἀνδέχεται· παταγεῖ δέ παρ' ὄχθησιν
ποταμοῖο
δένδρεα τηλεθώντα ποτί χερόν, οἷσι τε
καρπός
βέβριθεν νύκτας τε καί ἡματα συνεχές
αἰεῖ.
ἐνθα δέ οἱ χθαμαλή τε καί εὐβοτος
Ἑρμιόεια
τείχεσιν ἠρήρυσται εὐκτιμέναις ἐπ'
ἀγυαῖς,
ἐν δέ γένη ζώουσι δικαιοτάτων
ἀνθρώπων,
οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις ναύλοιο
τέτυκται.
καί δ' αὖ οἱ ψυχαί μετεκίαθον εἰς
Ἐχέροντα
πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δε
οἱ εἰσιπόληος
ἄρρηκτοί τ' Αἰῖδαο πύλαι, καί δῆμος
Ἄνειρων.
ἀλλ' ὅτε δῆ καί τῶνδε πόλιν καί ἠθεα
λαῶν
σφῆ ἄτη βαρύν οἶτον ἀναπλήσαντες
ἐβημεν,
δῆ ρα τότ' Ἄγκαιος νῆ' ἔξ κίεν·
αἶψα δ' ἐταίρους
εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηότας ἄμμιγα
πάντας.
τούς ὄγε καί μῦθοισι προσηύδα
μειλιχίοισιν·
Τλήτε φίλοι τόν μόχθον· ἐπεὶ νύ τοι
οὐ τι χέρειον
ἔλπομ' ἀναστήσεσθαι· ἐπιφρίσσοντα γάρ
ἤδη
ἄκραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι· οὐδ'
ἀτέκμαρτον
ὕδωρ Ὠκεανοῦ κελαρύζεται ἐν
ψαμάθοισιν,
ἀλλά θοῶς ἰστόν μὲν ἐνιστήσασθε
μεσόδμη,
λύσατε δέ προτόνοις ὀθόνας· ἐκ δ'
ὄπλα χέοντες,

ἐφθάσαμεν εἰς μίαν τραχεῖαν ἐξέχουσαν καμ-
πῆν καί εἰς μίαν ὑπήνεμον (ἤρεμον) ἀκτῆν.
Ἐδῶ ἀναβλύζων μέ βαθεῖς στροβίλους
ὁ ποταμός Ἐχέρων μέ τά χρυσᾶ νερά διαρ-
ρέει διά μέσου ψυχρᾶς περιοχῆς
καί χύνει τά ἀργυρόχροα νερά του μακράν· καί
αὐτά τά νερά τά δέχεται κάποια μαύρη λίμνη·
προξενοῦν δέ πάταγον (μεγάλον θόρυβον)
πλησίον εἰς τās ὄχθας τοῦ ποταμοῦ
θαλερά δένδρα, τά ὅποια εἶναι γεμάτα ἀπό
καρπὸν νύκτα καί ἡμέραν ἀδιαλείπτως (συνε-
χῶς) πάντοτε.
Ἐδῶ δέ ἡ χαμηλή Ἑρμιόεια, πού ἔχει πολλά
βοσκήματα,
περιβαλλομένη ὑπὸ τειχῶν ἔχει οἰκοδομηθῆ
ἐπάνω εἰς καλοκτισμένας ὁδοὺς, μέσα δέ εἰς
αὐτὴν διαβιοῦν γενεαὶ δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
εἰς τούς ὁποίους ἔχει παρασκευασθῆ (ἔχει πα-
ρασχεθῆ) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τόν ναῦλον, ὅταν ἀπο-
θάνουν·
καί ἀφ' ἑτέρου αἱ ψυχαὶ των διήρχοντο εἰς τόν
Ἐχέροντα ἀπὸ μίαν βαθουλήν βάρκα· πλησίον
δέ τῆς πόλεως εἶναι αἱ ἀδιάρρηκτοι πύλαι τοῦ
Ἄδου καί τό πλῆθος τῶν Ἄνειρων.
Ἄλλ' ὅταν λοιπὸν καί εἰς τούτων τῶν λαῶν
τὴν πόλιν καί τās κατοικίας μετέβημεν,
ἀφοῦ ἐξεπληρώσαμεν λόγῳ τῆς ἰδικῆς του
ἁμαρτίας (ἀπερισκεψίας) κακὴν μοῖραν,
τότε ὁ Ἄγκαιος ἦλθεν εἰς τό πλοῖον· προέ-
τρεψε δέ τούς συντρόφους του,
οἱ ὅποιοι ὅλοι ἀπὸ κοινοῦ ἦσαν κατάκοποι, νά
εἰσέλθουν ταχέως εἰς τό πλοῖον· καί τούς προσ-
εφώνησε μέ γλυκὰ λόγια καί τούς εἶπε·
Ἐπομείνατε, φίλοι μου, τόν κόπον (τά βά-
σανα)·
διότι ἐλπίζω ὅτι δέν θά μᾶς ἐμφανισθῆ τίποτε
χειρότερον· διότι βλέπω τώρα νά ἀνασηκῶνε-
ται
ὁ ὀρμητικὸς Ζέφυρος· οὔτε τό ἀπέραντον
ὕδωρ τοῦ Ὠκεανοῦ βουίζει ἐπάνω εἰς τὴν ἄμ-
μον.
Ἄλλά σεῖς γρήγορα στήσατε τόν ἰστόν (τό κα-
τάρτι) μέσα εἰς τό μεσοδόκι
καί λύσατε τά πανιά ἀπὸ τά σχοινιά· ἀφοῦ δέ
ἀπλώσετε τά ἐργαλεῖα,
σφιξατε αὐτά μέ τέχνην καί τοποθετήσατε τα

σφίγξαι ἔπισταμένως, τοίχων ἐκάτερθε
βαλόντες.

στίχοι 1160-1188

Ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείαθον· ἕκ
δ' ἄρα κοίλης
νήος ἐπιβρομέουσα Τομαριάς ἔκλαγε
φηγός,
ἦν πόθ' ὑπ' Ἀργῶσι τομαῖς ἡρμόσσατο
Παλλάς·
ᾧδε δ' ἔφη, θάμβος δὲ περί φρένας
ἴκετο πάντας·

Ὡμοὶ ἐγών, ὄφελόν με
διαρραίσθεισαν ὀλέσθαι
Κυανέαις πέτρῃσιν ἐν Ἀξειῶν τε
κλύδωνι·
ἦ οἱ νῦν ἀνάπυστον αἰδρεῖν βασιλῶν
νώνυμος φορέεσκον· ἐπεὶ νῦ οἱ αἰέν
Ἐριννύς

αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος

Ἀψύρτοιο

ὑστερόπους ἐπεται· σπέρχει δὲ τοι ἄτη
ἐπ' ἄτην.

νῦν γὰρ δὴ λυγρῇ τε καὶ ἀλγεινῇ
κακότητι

ἔξομαι, ἦν νήσοισιν Ἰερνίσιν ὕσσον
ἴκωμαι.

εἰ γὰρ μὴ μ' ἱερῆσιν ἐπιγνάμψαντες
ἄκρησιν

κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο
θαλάσσης

ἴξεσθ', ἄμ πέλαγός κεν Ἀτλαντικόν
ἐκτός ἴκωμαι.

Ὡς εἰπούσ' αὐδὴν κατερήτυεν· ἔν δ'
ἄρα θυμός

παχνῶθη Μινύησι διαμπερές· οὐ γὰρ
ἔμελλον

σχήσειν λυγρόν ὄλεθρον, Ἰήσονος
εἵνεκα φίλτρων.

πολλά δὲ μερμήριζον ἐνὶ φρεσὶ
πευκαλίμησιν,

ἦ οἱ ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα
βάλωσιν

αἰνολεχῇ Μήδειαν, ἀποστρέψωσι δ'
Ἐριννύν·

εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νόησε περικλυτός
Αἴσονος υἱός,

καὶ οἱ λισσόμενος θυμόν κατερήτυ'
ἐκάστου.

αὐτὰρ ἐπεὶ ρ' ἀρχοῦ ἐτυμηγόρον
ἐκλυον αὐδὴν,

καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῶν τοιχωμάτων τοῦ
πλοίου.

στίχοι 1160-1188

Ἔτσι λοιπόν (καθώς τούς εἶπεν ὁ Ἀγκαῖος)
ἐκεῖνοι μὲν ἠσυχολοῦντο μὲ τὰ καθέκαστα τοῦ
πλοίου (μὲ τὰς ἐπὶ μέρους ἐργασίας τοῦ
πλοίου)·

ἀπὸ δὲ τὸ κοῖλον

πλοῖον προξενούσα βοητὸ ἐκραύγασεν ἡ ἀπὸ
τόν Τόμαρον προερχομένη φηγός,

τὴν ὁποῖαν κάποτε συνήρμωσεν ἡ Παλλὰς εἰς
τούς ἄρμους (ποῦ ἐκόπηκαν ἀπὸ τὰ δένδρα)
τῆς Ἀργοῦς·

ὠμίλησε δὲ (ἡ Ἀργώ) ὡς ἐξῆς, ἐνῶ κατάπλη-
ξίς προεκλήθη εἰς ὄλων τὸν νοῦν:

Ὡ ἐγὼ ἡ δυστυχῆς, μακάρι νὰ εἶχα συντριβῆ
καὶ καταστροφῇ εἰς τὰς Κυανᾶς πέτρας καὶ εἰς
τὴν τρικυμίαν τοῦ Ἀξειοῦ (Εὐξεινοῦ) πόν-
του·

Παρά ποῦ τώρα ἀνώνυμος (ἄδοξος) μεταφέρει
τὴν πασίγνωστον ἀγνοίαν τῶν βασιλέων.

Ἐπειδὴ τώρα ἡ αἰώνια Ἐριννύς

μᾶς παρακολουθεῖ ἀπὸ πίσω ὡς τιμωρός τοῦ
αὐγενικοῦ αἵματος τοῦ ἀποθανόντος Ἀψύρ-
του· ἐπέρχεται δὲ ἡ μία συμφορὰ ἐπάνω εἰς
τὴν ἄλλην.

Διότι τώρα θὰ κινδυνεύσω νὰ περιέλθω εἰς
ἀθλίαν καὶ ὀδυνηρὰν δυστυχίαν,

ἐάν πλησιάσω εἰς τὰς Ἰερνίδας νήσους,
ἐάν βεβαίως, ἀφοῦ παρακάμψετε τὰ ἱερά
ἄκρωτήρια, δέν φθάσετε εἰς τὸν κόλπον ἐσω-
τερικῶς τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς ἀπεράντου θαλάσ-
σης,

καὶ ἐγὼ φθάσω ἐξω εἰς τὸ Ἀτλαντικόν πέλα-
γος.

Ἀφοῦ εἶπεν (ἡ Ἀργώ) αὐτά, ἐσταμάτησε
νὰ ὀμιλῇ· ἡ καρδιά ὁμῶς τῶν Μινυῶν ἐπάγωσε
πέρα γιὰ πέρα (ἐξ ὀλοκλήρου)· διότι δέν ἤνθει-
χοντο

νὰ ἔχουν θλιβεράν καταστροφὴν ἐξ αἰτίας τῶν
ἐρώτων τοῦ Ἰάσονος.

Ἐκαμνον δὲ πολλάς σκέψεις μέσα εἰς τὸν
συνετόν νοῦν των (οἱ Μινύαι),

πῶς θὰ ἠμπορέσουν νὰ ἐξολοθρεύσουν τὴν Μή-
δειαν, ποῦ εἶχε δυστυχισμένο κρεββάτι, καὶ νὰ
τὴν ρίψουν ὡς λείαν (γιὰ φάγωμα) εἰς τὰ ψά-
ρια,

καὶ ἔτσι νὰ ἀποτρέψουν τὴν καταδίωξιν τῆς
Ἐριννύος.

(Ἐνῶ ὁμῶς ἐσκέπτοντο αὐτά), τὰ ἀντελή-
φθη μὲ τὴν ὀξύνοϊάν του ὁ ἐξακουστός υἱός
τοῦ Αἴσονος,

καὶ προσελθὼν εἰς αὐτούς κατέστειλε μὲ πα-
ρακλήσεις τὴν ὀργὴν ἑνός ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

Ἐπειτα, ἀφοῦ εἰσήκουσαν τὴν φωνὴν

ήντο παρά σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντο δ' ἔρετμά.
Ἄγκαϊος δ' οἴηκας ἐπισταμένως ἐτίταινεν·
πάρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβον Ἰερνίδα· καὶ οἱ ὀπισθεν
ἴκτο καταϊγδην ὄνοφερή βρομέουσα θύελλα,
ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε· θεέν δ' ἄφαρ ὑγρόν ἐπ' οἶδμα

(μεγάλο κενόν καὶ παραμόρφωσις τοῦ κειμένου)

στίχοι 1189-1217

νῆυς· οὐδ' ἄρα τις ἔτ' αὐτὴς ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρου ἤλπετο· δωδεκάτη γάρ ἐπήϊεν ἠριγένεια· οὐδὲ τις ἐγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσίν, ὀππότη' ἄρ' ἐσμέν,
εἰ μὴ ἐπ' ἔσχαταις ἀκαλαρρόου Ὠκεανοῖο
Λυγκεύς εἰσενόησεν (ὃ γάρ τῆλιστον ὄπωπε)
νῆσον πευκήεσαν, ἰδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης
Δήμητρος· πέρι δ' αὐ μέγα οἱ νέφος ἔστεφάνωτο.
ὦν πέρι μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες, Μουσαίε δαΐφρον,
ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἄν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος·
αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς οἱ Πλουτεὺς κυανότριχας ἵππους
ζευξάμενος κούρην ἐβίησατο δαίμονος αἴση·
ἀρπάξας δ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο·
δὴ τότε ἔγών ἀπόειπον ἐπιπλώνοντα νέεσθαι
νῆσου ἐπὶ ρηγμίνα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα,
ἐνθ' οὔτις σὺν νηῖ περᾶ μερόπων ἀνθρώπων·
οὐδὲ οἱ ἔστι λιμὴν νηῶν ὀχός ἀμφιελισσῶν,

τοῦ ἀρχηγοῦ των, πού λέγει τὴν ἀλήθειαν, ταχέως ἐκάθισαν εἰς τοὺς σκαρμούς καὶ ἔλαβον τὰ κουπιά εἰς τὰ χέρια των.

Ὁ δὲ Ἄγκαϊος ἐκίνει μὲ τέχνην τὰ πηδάλια· καὶ παρέπλεον τὴν νῆσον Ἰερνίδα· καὶ ὀπισθεν των ἤρχετο ὀρμητικῶς μαύρη θύελλα μὲ βροντάς,

ἢ ὅποια ἐκόλπωσε (ἐφούσκωσε) τὰ πανιά· καὶ τὸ πλοῖον ἔτρεχε γρήγορα ἐπάνω εἰς τὸ φουσκωμένο κύμα·

(Προφανῶς εἰς τὸ σημεῖον αὐτοῦ τοῦ κειμένου λείπει τεμάχιον, ἀφοῦ δὲν ἐξηγεῖται κατὰ ποῖον τρόπον ἡ Ἀργὴ ἀπὸ τὸν Εὐξείνιον Πόντον εὐρέθη ἀπροόπτως εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Πάντως τὸ φαινόμενον αὐτὸ προδίδει τὴν ἀμάθειαν τῶν διαφόρων ἀντιγραφῶν τῶν ἀρχαίων κειμένων, τὰ ὅποια πολλακίς ἐξ ὑπαιτιότητός των παρουσιάζουν χάσματα καὶ κενὰ ἀνερμήνευτα).

στίχοι 1188-1217

οὔτε βεβαίως κανεῖς ἐπερίμενε ὅτι θά περᾶσωμεν πάλιν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὀλεθρον· διότι ἤδη ἐπήρχετο ἡ δωδεκάτη αὐγή.

(ἄλλη ἀκατανόητος πληροφορία, κατὰ τὴν ὅποια ὁ πλοῦς τῆς Ἀργούς ἐσυνεχίζεται, ἐπὶ 12 ἡμέρας, εἰς ἀγνώστους περιοχάς)
Οὔτε κανεῖς ἀντελήφθη μὲ τὸ μυαλό του εἰς ποῖον ἴσως μέρος εὐρισκόμεθα.

ἐάν ὁ Λυγκεύς, ὁ ὁποῖος βλέπει πάρα πολὺ μακράν, δὲν παρετήρει εἰς τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ ἡσύχως ρέοντος Ὠκεανοῦ μίαν πευκόφυτον νῆσον καὶ τὰ μεγάλα ἀνάκτορα τῆς βασιλείας Δήμητρος· γύρω δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἐν μέγα νέφος εἶχε σχηματίσει κύκλον.

Τὴν διήγησιν περὶ αὐτῶν ἔχεις ἀκούσει ὀλόκληρον, συνετὲ Μουσαίε, ὅτι δηλαδὴ κάποτε τὴν Περσεφόνην, ἐνῶ ἔκοπτε μὲ τὰ χέρια τῆς τρυφερὰ ἄνθη, τὴν ἐξηπάτησαν κάποιοι συγγενεῖς τῆς εἰς τὸ εὐρύ καὶ μεγάλο δᾶσος·

ὅτι ἔπειτα ὁ Πλοῦτων, ἀφοῦ ἐζευξε ἄλογα μὲ μαύρην χαίτην,

ἐβίασε τὴν κόρην κατὰ μοῖραν θεϊκὴν· ἀφοῦ δὲ τὴν ἤρπασε, τὴν ἔφερε διὰ τῆς ἀπεράντου θαλάσσης, εἰς τὰ ἀνακτορά του.

Τότε ἐγὼ ἀπηγόρευσα νὰ πλεύσουν πρὸς τὴν νῆσον

εἰς κάποιον αἰγιαλὸν τῆς καὶ εἰς τὰς λαμπρὰς ἀκτὰς τῆς,

ὅπου κανεῖς ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ περᾶσῃ μὲ πλοῖον, οὔτε ὑπάρχει (εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον) λιμὴν ὡς καταφύγιον τῶν ἀμφικύρτων (τῶν κυρτῶν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη) πλοίων,

ἀλλὰ οἱ ἠλιβατος πέτρῃ περὶ πάντα
πέφυκεν
ὑψηλῇ· τὰ δὲ καλὰ φύει μενοεικέα
δῶρα.
καὶ ῥά οἱ οὐκ ἀπίθησε νεῶς
κυανοπώροιο
ἰθύντωρ Ἄγκαϊος, ἀναρρώων δ'
ἀνέτρεψε,
σκαῖον ὑπεγκλίνας οἰήϊον· ἐν δ' ἄρ'
ἔπειχεν
μὴ τι κατ' ἰθύ περᾶν, ἐπὶ δεξιᾷ δ'
εἶργε θέουσαν.
ἤματι δὲ τριπτάῳ Κίρκης δόμον
ἐξικόμμεσθα.
Αἰαῖον ποτὶ χέρσον ἀλιστεφείας τε
θεράπνας·
καὶ ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλαμεν
ἀχνύμενοι κῆρ,
πείσματα δ' ἐν πέτρῃσιν ἐδήσαμεν.
αὐτὰρ Ἰήσων
νηὸς ἀποπροέηκε μολεῖν ἐρίφρας
ἐταίρους,
διζομένους, εἴ τις σφι βροτῶν ἐπ'
ἀπείρονα γαῖαν

στίχοι 1218-1246

ναιετάει, γνῶμαί τε πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν.
τοῖς δ' ἄφαρ ὠμάρτησε καταντίον
ἐρχομένοισιν
κούρη ὁμογνήτη μεγαλόφρονος Αἰήταο,
Ἥελιου θυγάτηρ· (Κίρκην δὲ ἐ-
κικλήσκουσιν
μήτηρ Ἀστερόπη καὶ τηλεφανῆς
Ἰπερίων)
ἦ ρα θεῶς ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ'
ἄρα πάντες
θάμβεον εἰσορόωντες· ἀπὸ κρατὸς γάρ
ἔθειραι
πυρσαῖς ἀκτίνεσσι ἀλίγκιοι ἠώρηντο·
στίλβει δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογός δ'
ἀπέλαμπεν αὐτῆ.
αὐτὰρ ἐπεὶ Μῆδειαν ἐσέδρακεν
ὄφθαλμοῖσιν
λίτι καλυπτομένην, ἐανῶ δὲ οἱ εἶχε
παρειάς
αἰδομένη· χλωρόν γάρ ὑπὸ στέρνοισι
ἀκάχητο·
τὴν οἱ ἐποικτεῖρουσα προκύδανε καὶ
φάτο Κίρκη·
Ἄδειλή, τί νύ σοι τοίην Κύπρις
ᾧπασε μοῖραν;

ἀλλὰ ὑπάρχει μόνον ἀπόκριμος ὑψηλὸς βρά-
χος περιβάλλων τὰ πάντα·
παράγει δὲ τὰ ὠραῖα εὐχάριστα δῶρα.
Καὶ πράγματι ὁ Ἄγκαϊος, ὁ κυβερνήτης τοῦ
μελανοπώρου πλοίου, ὑπήκουσε·
καὶ ἀνακόπτων μετέστρεψε τὸν πλοῦν,
ἀφοῦ ἔκαμε τὸ πηδάλιον νὰ κλίνη ὀλίγον πρὸς
τὰ ἀριστερά· συνεκράτει δὲ
τὸ πλοῖον, διὰ νὰ μὴ λάβῃ εὐθείαν πορείαν, καὶ
τὸ ἠμπόδιζε νὰ τρέχῃ πρὸς τὰ δεξιὰ.
Κατὰ τὴν τρίτην δὲ ἡμέραν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν
οἶκον τὴν Κίρκης, εἰς τὴν νῆσον Αἰαῖαν, καὶ εἰς
τὰς θαλασσοστεφανωμένας κατοικίας **(ἐδῶ
πλέον εἶναι φανερόν ὅτι εὐρίσκονται εἰς
τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν)**
καὶ στενοχωρημένοι, καθὼς ἡμεθα, προσηγγί-
σαμεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ ἐδέσαμεν τὰ κατα-
βόσχοινα εἰς τοὺς βράχους. Τότε ὁ Ἰάσων
ἄφησε τοὺς ἀγαπητοὺς συντρόφους του νὰ
ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἐπειδὴ ἤθελεν
αὐτοὶ νὰ ἐρευνήσουν, ἐάν κάποιος ἄνθρωπος
κατοικῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἀπέραντον χώραν,

στίχοι 1218-1246

καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν πόλιν καὶ τὰ ἤθη τῶν κα-
τοίκων.

Ἐξαιφνης τοὺς συνήνητησεν, ἐνῶ ἐβάδιζον
εἰς ἀντίθετον κατεύθυνσιν,
μία κόρη, ἀδελφὴ τοῦ ὑπερηφάνου Αἰήτου,
θυγάτηρ δὲ τοῦ Ἥλιου· αὐτὴν τὴν ὀνομάζουσαν
Κίρκην
ἢ μητέρα τῆς Ἀστερόπης καὶ ὁ Ἰπερίων, ὁ
ὁποῖος φαίνεται ἀπὸ μακρᾶν.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Κίρκη ταχέως κατῆλθεν εἰς
τὸ πλοῖον· ὅλοι δὲ ἐκεῖνοι παρατηροῦντες αὐ-
τὴν ἀπὸ τὸ πλοῖον
ἔμενον ἐκθαμβοὶ· διότι ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς
ἐκρέματο ἡ κόμη τῆς, ποῦ ἦτο ὁμοία μὲ φωτει-
νὰς ἀκτίνας·
καὶ ἔλαμπε τὸ ὠραῖον πρόσωπόν τῆς· καὶ ἀπ'
αὐτὸ ἀκτινοβολοῦσε φλογώδης καπνός.

Ἐπειτα προσέβλεψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
τὴν Μῆδειαν,
ἢ ὅποια ἦτο σκεπασμένη μὲ λεῖον ὕφασμα
(ἐφοροῦσε ἓνα λεπτὸν φόρεμα), περιέβαλλε
δὲ τὸ πρόσωπόν τῆς μὲ μανδήλι
ἀπὸ ἐντροπῆν· διότι κατεῖχτο ἀπὸ φόβου καὶ
εἶχε στά στήθη τῆς λύπην.

Ἀπευθύνουσα λοιπὸν ἡ Κίρκη πρὸς τὴν Μῆ-
δειαν λόγους οἴκτου (λόγους συμπαθητικούς)
τὴν ἐπετίμησε καὶ τῆς εἶπεν:

Ἦ δυστυχισμένη, διατὶ ἄραγε ἡ Κύπρις σοῦ
ἐπεφύλαξε τέτοια (κακὴν) μοῖραν;

οὐ γάρ τοι λελάθεσθε, τάπερ ρέξαντες ἴκεσθε
νῆσον ἐφ' ἡμετέρην πανετώσιον, εἵνεκα
πατρός
γηραιοῦ, κásiος τε, τόν ἐκπάγλως
ὄλεσαντες

(μεγάλο κενό κειμένου)

οὐδέ γάρ ὑμμε πάτρησιν ὄϊμαι ἄσσον
ικέσθαι,
αἰέν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις
ἀχέοντας,
μέσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θειοῖσι
καθαρμοῖς,
Ὅρφεός ἰδοσύνῃσι παρά κροκάλῃσι
Μαλειῆς.
οὐδέ γάρ ἡμετέροιο δόμου θέμις ἐντός
ικέσθαι
προστροπίους· τοίω σφι λύθρω
πεπαλαγμένοι ἐστέ.
ἀλλά οἱ αὐτίκ' ἐγὼ πρόφρων ξεινήϊα
πέμψω,
σίτον καὶ μέθυ λαρόν ἔχειν, σὺν τε κρέα
πολλά.
Ὡς εἰποῦσ' ἄψορρον ἀπέπτατο· νηϊ
δὲ μέσση
δαιτός τ' ἠδέ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε'
ἔκειτο
αὐτάρ ἐπειγομένοισι θέεν λιγύς οὔρος
ἀῆναι·

στίχοι 1247-1275

καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα
νήσου,
κύμα διαπρήσσοντες ἀνά στόμα
Ταρτησοῖο
ἰκόμεθα, στήλῃσι δ' ἐκέλασμεν
Ἡρακλήος.
ἄκραϊς δ' ἀμφ' ἱερῇσι Διωνύσοιο
ἄνακτος
μίμνομεν ἐσπέριοι· δαιτός δὲ οἱ ἴετο
θυμός.
ἦμος δ' ἀντολίῃσιν ἐγείρετο φωσφόρος
αἰγλή,
ὄρθριοι εἰρεσίαις γλαυκὴν ἐχαράσσομεν
ἄλμην,
Σαρδῶν δ' ἰκόμεσθα βυθόν, κόλπους
τε Λατίνων,
νήσους τ' Αὔσονίας, Τυρρηνάς θ'
ἰκόμεθ' ἄκτάς·

διότι δὲν μοῦ διαφεύγει ἀπὸ τῆν ἀντίληψίν μου
ὅτι ἐσεῖς, ἀφοῦ διεπράξατε ὄσα (κακά) διεπρά-
ξατε, ἤλθατε ἐπὶ ματαίῳ εἰς τὸ ἰδικόν μου νησί,
ἐξ αἰτίας τοῦ γέροντος πατρός σου καὶ τοῦ
ἀδελφοῦ σου, τόν ὅποιον μέ ἄγριον τρόπον
ἐξωλοθρεύσατε·

διότι νομίζω ὅτι οὔτε σεῖς θά ἐλθετε εἰς τὰς
πατρίδας σας,
στενάζοντες πάντοτε κάτω ἀπὸ τῆν πίεσιν τῶν
ἁμαρτιῶν σας, πού θά παραμένουν πάντοτε
χωρίς νά ἐξαγνισθοῦν,
μέχρις ὅτου ξεπλύνετε τῆν μυσάρην πρᾶξιν
σας μέ θεϊκοὺς καθαρμοὺς (μέ θεϊκὰς καθαρ-
τηρίους τελετάς) πλησίον εἰς τὰ κροκάλια τῆς
Μαλειῆς, συμφώνως πρὸς τὰς γνώσεις τοῦ
Ὅρφεως·
οὔτε εἶναι ὄσιον (ἐπιπετραμμένον) νά εἰσέλ-
θετε ὡς ἰκέται εἰς τόν ἰδικόν μου οἶκον·
διότι εἴσθε μολυσμένοι μέ τέτοιο φονικόν αἶμα.
Ἄλλά παρά ταῦτα ἀμέσως ἐγὼ θά σᾶς ἀπο-
στείλω λόγω φιλοφρόνων πρὸς σᾶς διαθέσεων
φιλικά δῶρα,
διά νά ἔχετε δηλαδὴ ἄρτον καὶ γλυκὸ κρασί καὶ
μαζί μέ αὐτά καὶ πολλὰ κρέατα.
Ἄφοῦ τοὺς εἶπεν αὐτά τὰ λγια, ἐπέταξε πρὸς
τὰ ὀπίσω· εἰς δὲ τὸ μέσον του πλοίου
ἦσαν ἐναποτεθειμένα σκευὴ κατεσκευασμένα
μέ τέχνην, ἐπὶ τῶν ὀποίων ἦσαν φαγητά καὶ
ποτά.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐβιάζοντο νά ἀποπλεύ-
σουν, ἤρχισε νά φυσᾷ ἰσχυρός οὐριος ἄνε-
μος·

στίχοι 1247-1275

καὶ τότε ἀφοῦ ἐλύσαμεν τὰ καραβόσχοινα ἀπὸ
ἐκεῖνο τόνησί, διαπλέοντες τῆν θάλασσαν
ἐφθάσαμεν ἐπάνω εἰς τὸ στόμιον τῆς Ταρ-
τησοῦ
καὶ προσηγγίσαμεν εἰς τὰς στήλας τοῦ Ἡρα-
κλέους. Καὶ κατὰ τῆν ἐσπέραν παρεμειναμεν
γύρω ἀπὸ τὰ ἱερά ἀκρωτήρια τοῦ βασιλέως Δι-
ονόσου·
τότε δὲ μᾶς κατέλαβεν ἡ ἐπιθυμία νά φάγω-
μεν.
Ὅταν δὲ κατὰ τῆν ἀνατολήν ἐσηκόνετο ἡ
αὐγή, πού φέρει τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους,
ἡμεῖς κατὰ τῆν ὥραν τοῦ ὄρθρου (κατὰ τὰ χα-
ράματα) ἐχαράσσαμεν (διεσχίζαμεν) μέ τὰ
κουπιά μας τῆν γαλανὴν θάλασσαν,
καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὰ βαθεῖα νερά τῆς Σαρ-
δοῦς καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῶν Λατίνων
καὶ εἰς τὰς Αὔσονίας νήσους καὶ τέλος ἐφθά-
σαμεν εἰς τὰς Τυρρηνικὰς ἀκτάς.

αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον ἠχέτα πορθμόν,
 τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέσχομεν
 Ἐγκελάδοιο,
 Αἰτναίη τὸν φλόξ οἱ ἐρητύει μεμῶτα·
 δὴ τόθ' ὑπὲρ πρῶρης ὀλοὸν περιέζεεν
 ὕδωρ
 νειόθεν, ἐκ μυχάτου δέ βυθοῦ ροίβδησε
 Ἐχάρυβδις
 κύματι κοχλάζοντι, καὶ ἰστίον ἄκρον
 ἴκανεν.
 νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέχεν ρόος,
 οὐδέ μιν εἶα
 προπροθέειν, οὐδ' αὖτις ἀναρρώσασθαι
 ὀπίσσω
 κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ δέ περιστροφάδην
 ἀλάλητο.
 καὶ τάχα οἱ δῦσεσθ' Ἐργῶ κατά βένθε·
 ἔμελλεν,
 εἰ μὴ πρεσβίστη θυγάτηρ ἀλίοιο
 γέροντος
 εὐρυβίην Πηληῖα πόσιν λελίητο
 ἰδέσθαι.
 μειλίχῃ δ' ἔκδυ τε βυθοῦ, καὶ ρύσατ'
 ὀλέθρου
 Ἐργῶν ἄκατον, καὶ ἀπ' ἰλύος
 ἐξεσάωσεν.
 δὴ τότε οἱ πλώνοντες ἐπέσχομεν οὐ
 μάλα τηλοῦ
 προβλήτα σκόπελον· πέτρῃ δ'
 ἐφύπερθεν ἀπορρώξ
 δισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρώσκουσα
 βιάται
 πόντον ἔσω, χαροπὸν δ' ἄρ' ὑποβρέμει
 ἔνδοθι κύμα.

(κενὸν τοῦ κειμένου)

ἐνθα δ' ἐφεζόμεναι λιγυρὴν ὄπα
 γηρύουσι

στίχοι 1276-1304

κοῦραι, ἀνοστήτους δέ βροτῶν θέλγουσιν
 ἀκούας.
 δὴ τότε οἱ Μινύησιν ἐφήνδαμε πύστις
 ἀοιδῆς
 Σειρήνων· οὐδέ σφι παραπλώσεσθαι
 ἔμελλον
 φθογγὴν οὐλομένην, χειρῶν δέ οἱ ἦκαν
 ἔρετμά·
 Ἐγκαῖος δ' ἴθυνεν ἐπὶ προβλήτα
 κολωνόν·

Ἐπειτα, ἀφοῦ διήλθομεν τὸν θορυβώδη Λιλύ-
 βαιον πορθμόν,
 ἐσταματήσαμεν εἰς τὴν τριγωνικὴν νῆσον τοῦ
 Ἐγκελάδου, τὸν ὁποῖον ἡ φλόγα τῆς Αἰτνης
 τὸν ἐμποδίζει, καίτοι τὸ ἐπιθυμεῖ·
 τότε ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν πρῶραν περιέρρεε
 καταστρεπτικὸν ζεματιστὸ νερὸ,
 τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν πυθμένα, ἀπὸ δέ
 τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ βυθοῦ ἐρούφηξε μετὰ
 πατάγου ἢ Ἐχάρυβδις καὶ ἀνεπήδησεν ἀπὸ κύμα
 πού ἐκόχλαζε, καὶ ἤλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν
 ἄκρην τοῦ ἰστίου.

Τὸ δέ πλοῖον ἐκρατοῦσε εἰς αὐτὸ τὸ μέρος
 τὸ ρεῦμα, καὶ οὔτε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμ-
 πρὸς τὸ ἄφινε,
 οὔτε ἐξ ἄλλου να κινήθῃ πρὸς τὰ ὀπίσω·
 καὶ ἔτσι τὸ πλοῖον ἐπλανᾶτο περιστροφικῶς
 ἐπάνω εἰς ἓνα θλιβερόν κοιλῶμα τῆς θαλάσ-
 σης.

Καὶ πολὺ γρήγορα ἔμελλεν ἡ Ἐργῶ νὰ κα-
 ταβυθισθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης,
 ἂν ἡ πρεσβυτάτη (ἡ μεγαλύτερα κατὰ τὴν ἡλι-
 κίαν) θυγάτηρ τοῦ θαλασσινοῦ γέροντος
 δὲν ἐξεδήλωνε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸν κρα-
 ταιὸν σύζυγόν της Πηλέα.

Καὶ μέ μειλίχιον ὕφος ἀνεδύθη ἀπὸ τὸν βυθὸν
 τῆς θαλάσσης καὶ ἀνέσυρεν ἀπὸ τὸν ἐπικείμε-
 νον ὄλεθρον τὸ πλοῖον Ἐργῶ καὶ τὴν διέσω-
 σεν ἀπὸ τὴν καταβύθισίν της εἰς τὴν ἰλύν (τὴν
 λάσπην) τοῦ πυθμένος.

Τότε λοιπὸν πλέοντες ἐσταματήσαμεν ὄχι
 πολὺ μακρὰν
 εἰς ἓνα προεξέχοντα σκόπελον· κάποιος δέ
 ἀπόκρημος βράχος ἀναπηδῶν ἀπὸ ἐπάνω
 πιέζει με δύο ρωγμάς τὴν θάλασσαν ἐσωτερι-
 κῶς, ἐνῶ ἐντὸς κροτεῖ με ἀσθενῆ θόρυβον χα-
 ρωπὸν (φαιδρόν) κύμα.
 Ἐδῶ καθήμεναι ἐκπέμπουν λιγυρὴν (ἠχηρὰν)
 φωνὴν κάποιες

στίχοι 1276-1304

κόρες (κορίτσια) πού μαγεύουν τὰς ἀκοάς (τὰ
 αὐτιά) τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμοῦν
 τὴν ἐπιστροφήν εἰς τὴν πατρίδα των.
 Τότε λοιπὸν ἤρρεσεν εἰς τοὺς Μινύας νὰ ἀκού-
 ουν τὸ τραγοῦδι τῶν Σειρήνων· οὔτε τοὺς
 ἔμελλε ν' ἀποφύγουν (παραπλέοντες) τὴν
 φωνὴν τῶν Σειρήνων,
 πού θὰ ἦτο καταστρεπτικὴ δι' αὐτούς, ἄφισαν
 δέ ἀπὸ τὰ χέρια των τὰ κουπιά·
 καὶ ὁ Ἐγκαῖος κατηύθυνε (ἤθελε νὰ κατευ-
 θύνῃ) τὸ πλοῖον πρὸς τὸν προεξέχοντα λόφον·

εἰ μὴ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος
παλάμησιν,
μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον
ἄοιδῆς.

Ἦειδον δε λιγὺ κλάζων ὅπῃ θέσκελον
ἕμνον,
ὥς ποτέ οἱ δῆριον ἀελλοπόδων ὑπέρ
ἵππων
Ζεὺς ὑπιβρεμέτης, καὶ πόντιος
Ἐννοσίγαιος.
αὐτὰρ κυανοχαίτα, χολωσάμενος Διὶ
πατρί,
τύψε Δυκαονίην γαίης κρηπίδα τριαίνῃ,
καὶ ῥά οἱ ἄλγῃ σκέδασεν κατ' ἀπειρονα
πόντον,
νήσους εἰναλίας ἔμεναι· τὰς οἱ
ὀνόμηναν
Σαρδῶ τ', Εὐβοίαν τ', ἐπι δ' αὖ Κύπρον
ἤνεμόεσαν.

Δῆ τότε φορμίζοντος, ἀπὸ σκοπέλου
νιφόντος
Σειρῆνες θάμβησαν, ἐὴν δ' ἄμπαυσαν
ἄοιδῆν.
καὶ ῥ' ἦ μὲν λωτούς, ἦ δ' αὖ χέλυν
ἐκβαλε χειρῶν
δεινά δ' ἀνεστονάχησαν, ἐπεὶ πότμος
ἤλυθε λυγρὸς
μοιριδίου θανάτου· ἀπὸ δέ σφέας
ρωγάδος ἄκρης
ἐς βυσσὸν δίσκευσαν ἀλιρροθίῳ
θαλάσσης,
πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφὴν θ'
ὑπέροπλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε πότμον
παράμειψε θεοῦσα
Ἄργῳ, κῦμα δέ οἱ πόντου καὶ κόλπον
ἴκανε,
λαιψηροῖς πλήθουσα κατὰ προτόνων
ἀνέμοισιν,
Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τὴν σφιν
ἔναιον
ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτιο
πορείης
Φαίηκες· τοῖσιν δέ οἱ ἰδρῶσύνησι
θέμιστας
Ἄλκίνοος κραίνεσκε δικαιοτάτος
βασιλῶν.

στίχοι 1305-1333

πείσματα δ' ἀπάμενοι πορσύναμεν ἱερά
θέσθαι

(καὶ αὐτὰ θά ἐγίνοντο), ἂν ἐγὼ, τεντώνων εἰς
τὰ χέρια μου τὴν φόρμιγγα,
δὲν τοὺς ἐκερνοῦσα μὲ τὸ τερπνὸ ἄκουσμα
τοῦ τραγουδιοῦ τῆς ἰδικῆς μου μητρὸς.

Κι ἐγὼ ἐτραγουδοῦσα ἓνα θεόπνευστον ἕμνον
μὲ τὴν φωνὴν μου ἀναδίδων ἠχηρὰν κραυγὴν,
(κι ἐτραγουδοῦσα)

πῶς κάποτε ἐφιλονίκησαν γιὰ τὰ γρηγοροπό-
δα ἄλογα

ὁ Ζεὺς, ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει βροντὰς ἀπὸ
ὑψηλά, καὶ ὁ θαλάσσιος Ἐννοσίγαιος (ὁ γαιο-
σειστής Ποσειδῶν).

Ἐπειτα πῶς ὁ κυανοχαίτης (Ποσειδῶν),
ἐπειδὴ ἐχολώθη μὲ τὸν πατέρα Δία,
ἐκτύπησε μὲ τὴν τριαίνά του τὴν Δυκαονίαν, τὸ
στήριγμα τῆς γῆς,

καὶ τὴν διεσκόρπισε ραγδαίως ἀνά τὸν ἀπέραν-
τον πόντον,

διὰ νὰ εἶναι νῆσοι θαλασσιναί· αὐτὰς τὰς νή-
σους τὰς ὠνόμασαν Σαρδῶ (Σαρδηνίαν) καὶ
Εὐβοίαν καὶ ἀκόμη πάλιν τὴν Κύπρον, πού εἶναι
νησί ἀνεμόδαρτο.

Ἐνῷ λοιπὸν ἐγὼ τραγουδώντας ἐπαιζα τὴν
φόρμιγγα, τότε ἀκριβῶς ἀπὸ ἓνα βράχο χιονο-
σκεπῇ (ὅπου ἐκάθητο)

αἱ Σειρῆνες ἔμειναν ἐκθαμβοὶ καὶ ἐσταμάτη-
σαν τὸ ἰδικόν των τραγουδί.

Καὶ ἄλλη μὲν ἀπ' αὐτὰς (τὰς Σειρῆνας) ἐπέ-
ταξε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς τοὺς λωτούς (πού ἐκρα-
τοῦσε), ἄλλη δὲ τὴν λύραν,

καὶ ἐξέπεμψαν φοβερὸν στεναγμόν, ἐπειδὴ
ἐπῆλθεν ἡ θλιβερά τύχη

τοῦ μοιραίου θανάτου· καὶ τότε ἀπὸ τὸ ἄκρον
τοῦ κρηνοῦ ἔπεσαν ὡσάν δίσκοι εἰς τὸν βυ-
θόν τῆς ταραχώδους θαλάσσης

καὶ τὸ σῶμα των μετεβλήθη εἰς βράχους καὶ
ἀπόλεσαν τὴν ὑπερήφανον μορφὴν των (μετε-
μορφώθησαν εἰς βράχους).

Ἐπειτα, ἀφοῦ καὶ αὐτὴν τὴν μοῖραν (τὴν κακο-
τυχίαν) παρέκαμψεν

ἡ Ἄργῳ, διέπλεε τὴν κυματώδη θάλασσαν καὶ
τὸν κόλπον,

μὲ πλημμυρισμένα τὰ πανιά ἀπὸ τοὺς ταχέως
πνέοντες ἰσχυροὺς ἀνέμους

καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν ἱεράν Κέρκυραν, εἰς τὴν
ὅποιαν κατῶκουν ἄνθρωποι, πού ἦσαν γνῶσται
τῆς κωπηλασίας καὶ τῶν θαλασσοπλήκτων ταξι-
δίων (δηλαδὴ ναυτικοὶ ἔμπειροι),

οἱ Φαίηκες. Μεταξὺ τούτων (τῶν Φαιάκων) βα-
σιλεύων ὁ Ἄλκίνοος ἀπέδιδεν ὡς ἔμπειρος
τὴν δικαιοσύνην καὶ ἦτο ὁ περισσότερον δι-
καιος ἐξ ὄλων τῶν βασιλέων.

στίχοι 1305-1333

Ἵταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Κέρκυραν, ἀφοῦ

Ζηνὶ πανομφαίῳ καὶ ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι.

Ἔνθ' ἄρ' ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι
φορέοντο
νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος
Αἰήταο,
Κόλχων Ἐρραύων τε, Χαρανδαίων,
Σολύμων τε,
διζόμενοι Μινύας, ὄφρ' ἂν Μήδειαν
ἄγοιντο
ὄψιν ἐς Αἰήταο πατρός, τίσειε δ'
ἀμοιβάς
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀδελφειοῦ
κταμένοιο.
ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλου λιμένος μυχῶ ἄσσον
ἴκοντο,
αἰψὰ οἱ Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες
ἔβαινον.
τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνα, δέος δ'
ὠχραίνε παρείας,
μὴ οἱ ἐλῶν ἀέκουσαν ἐὸν πέμψειε
δόμονδε
Φαιήκων βασιλεύς, ἀνάπυστά τε ἔργα
γένοιτο.
ἀλλ' οὐ οἱ τὰδε μοῖρα τελεσσίνοος
κατένευσεν,
πρὶν δὴ οἱ Πελῖαο δόμοις ἐπι λυγρόν
ὄλεθρον,
αὐτῶ τε κρείοντι φέροι κακὸν οἶτον
ἴησων.
ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηνέος ἐκλυον
αὐδῆν
Ἀρήτη ροδόπηχυσ ἰδ' Ἀλκίνοος
θεοειδῆς,
Ἀλκίνοος μὲν ῥ' ὦκ' ἐπετέλλετο
κήρυκεσσιν
κούρην ἀμφήριστον ἄγειν ἀπὸ νηὸς
ἐρυμνῆς.

(κενὸν τοῦ κειμένου)

πατρί θ' ἐὼ τίσειε δίκην ἀλιτημοσυνάων.
Ἀρήτη δ' ὤκτειρεν ἀγακλειτὴ βασιλεία,
μειλιχα παρφαμένη δέ τὸν ὄν πόσιν, ὦδ'
ἀγόρευεν·

Οὐ μὲν δὴ φίλον ἐστὶν ἀπὸ σφ'
ὤσασθαι ὀμείνου,
λέκτρων τε στερέσαι, λῦσαι τ' ἐκ

ἐδέσαμεν τὰ παλαμάρια εἰς τὴν ξηράν, ἡτοιμα-
ζόμεθα νὰ προσφέρωμεν θυσίας εἰς τὸν Δία
τὸν πανομφαῖον (τὸν ἐκπέμποντα ὅλας τὰς
προφητικὰς φωνάς) καὶ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα,
πού ἐδρεύει εἰς τὰς ἄκτας.

Πρὸς τὰ ἐδῶ λοιπὸν ἐφέρετο
ὁ ἰσχυρὸς λόχος τοῦ Αἰήτου, ὁ ὁποῖος ἤρχετο
ἐσπευσμένως κωπηλατῶν μὲ τὰ ἀπειράριθμα
πλοῖά του, πού ἀπετελεῖτο ἀπὸ Κόλχους, Ἐρ-
ραύους, Χαρανδαίους καὶ Σολύμους,
οἱ ὁποῖοι ἀνεζήτουν τοὺς Μινύας, διὰ νὰ συλ-
λάβουν καὶ ὀδηγήσουν τὴν Μήδειαν
ἐνώπιον τοῦ πατρός της Αἰήτου, καὶ διὰ νὰ
πληρώσῃ αὐτὴ τὴν ποινήν (διὰ νὰ τιμωρηθῇ)
ἐξ αἰτίας τῶν ἀνοσιῶν πράξεων τῶν διὰ τὸν
σκοτωμένον ἀδελφὸν της.

Ἄλλ' ὅταν αὐτοὶ (οἱ στρατιῶται τοῦ Αἰήτου)
προσῆγγισεν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ βαθυλοῦ λι-
μένος,
ἀμέσως προσῆλθον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀλκί-
νόου κήρυκες.

Ἐνῶ δὲ εὐρίσκετο αὐτοῦ ἡ Μήδεια, τῆς ἐλύ-
θησαν (παρέλυσαν) τὰ γόνατα, καὶ ὁ φόβος
τῆς ἐκτιρίνισε τὰς παρείας της,
(ἐφοβήθη) μήπως ὁ βασιλεὺς τῶν Φαίακων τὴν
συλλάβῃ, χωρὶς τὴν θέλησίν της καὶ τὴν ἀπο-
στείλῃ εἰς τὴν πατρίδα της,
διαπραχθοῦν δὲ ἐκεῖ πράξεις πού εἶναι πασι-
γνωστοί.

Ἀλλὰ δὲν συγκατένευσεν ἡ μοῖρα, πού
ἐκτελεῖ τὴν ἰδικὴν της θέλησιν (πού κάμνει τὸ
δικό της), νὰ γίνουν αὐτά,
πρὶν ὁ Ἰάσων ἐπιφέρῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πε-
λίου φοβερὸν ὄλεθρον, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον
τὸν βασιλέα (τὸν Πελῖαν) παρασκευάσῃ κακὴν
μοῖραν.

Ἄλλ' ὅταν δὲ ἄκουσαν τὴν φωνὴν (τὴν παραγ-
γελίαν) τοῦ σκληροῦ βασιλέως (τοῦ Αἰήτου)
ἡ Ἀρήτη μὲ τὰ ροδόχροα χέρια καὶ ὁ θεόμορ-
φος Ἀλκίνοος,

ὁ μὲν Ἀλκίνοος ἀμέσως ἔδωσεν ἐντολὴν εἰς
τοὺς κήρυκας (τοῦ Αἰήτου)
νὰ ἀπαγάγουν ἀπὸ τὸ ὠχυρωμένον πλοῖον τὴν
κόρην, διὰ τὴν ὁποῖαν ὑπῆρχεν ἀμφισβήτησις
(διαμάχη),

διὰ νὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα της διὰ τὰς
ἀμαρτωλὰς πράξεις της.

Ἡ Ἀρήτη ὁμως, ἡ ἐξακουστὴ βασίλισσα,
ἠσθάνθη οἶκτον (εὐσπλαγχνίαν) πρὸς τὴν
κόρην (τὴν Μήδειαν),
ἀπευθύνουσα δὲ μελιχίους λόγους πρὸς τὸν
σύζυγόν της, τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς:

Δέν μοῦ εἶναι ἀρεστόν νὰ ἀπομακρύνωμεν
αὐτὴν ἀπὸ τὸν σύζυγόν της

καὶ νὰ τὴν ἀποστερήσωμεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι

πυρρόν ἔρωτος.
θυμαίνει μάλα γάρ σφί Διωναίη
Ἄφροδίτη,
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναίξιν, ὅτις τάδε
μῆσεται ἔργα.
ἀλλ' εἰ μὲν κούρη πέλεται καὶ ἄχραντος
ικάνει,

στίχοι 1334-1362

οἰχέσθω πατρός τε δόμον καὶ ἐς ἦθεα
Κόλχων·
εἰ δ' αὖ νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρω τε
κλιθεῖσα
παρθενίην ἤσχυεν, ἐός πόσις αὖ μιν
ἀγέσθω.
"Ὡς ἔφατ', Ἄλκινώ δὲ περί φρένας
ἦλυθε μῦθος·
καὶ ῥ' οὕτω τάδε πάντα τελευτήσεσθαι
ἔμελλεν.
ἀλλ' οὐ οἱ βουλή Μινύας λάθεν· αἶψα
γάρ Ἡρη,
δμῶϊ δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καὶ
κατένευσεν,
νηός ἐπι προθοροῦσα, τὰ οἱ μήτιον
ἄνακτες.
δῆ τότε Μηδεῖη θαλάμων πορσύνετο
λέκτρον
πρύμνη ἐπ' ἀκροτάτη, πέρι δ'
ἔστορέσαντο χαμεύνας,
ἀμφ' εὐνή χρύσειον ἐφαπλώσαντες
ἄωτον.
αὐτὰρ ἐπεὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο
βοείας,
τεύχεά τε, κρύπτοντε γάμων αἰδήσιμον
ἔργον,
καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κούριον
ἄνθος
αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινήτοις
ὑμεναίοις.
αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν
ἴκοντο
Κόλχοι καὶ Μινύαι, καὶ ἐμυθήσαντο
ἕκαστα,
ἐκ τ' ἔλαχ' Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν
ἄγεσθαι
Ἄλκινόπου, τοί τ' ὦκα λύοντ' ἐκ
πείσματα νήσου.
δῆ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι θεέν πολυηγόρος
Ἄργώ,
Ἄμβρακίου κόλποιο διαπρήσσοισα
κέλευθα.

της καὶ νά σβύσωμεν τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτός
της.

Διότι ἡ Διωναία Ἄφροδίτη ὀργίζεται πάρα
πολύ
ἐναντίον οἰουδήποτε ἀνδρός καὶ οἰασδήποτε
γυναϊκός, πού θά διανοσηθῆ νά ἐκτελεσῆ αὐτάς
τάς πράξεις.

Ἄλλ' ἂν μὲν εἶναι κόρη (παρθένος) καὶ ἐρ-
χεται πρὸς ἡμᾶς ἀμόλυντος,

στίχοι 1334-1362

(ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει) ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸν
οἶκον τοῦ πατρός της καὶ εἰς τὰ ἐνδαιτήματα
τῶν Κόλχων.

Ἐάν ὁμως πάλιν ἐπλάγιαζε σὸ κρεβάτι ὡς
νεαρά γυναῖκα εἰς ἐρωτικές ἐπαφάς
καὶ ἔτσι κατήσχυε τὴν παρθενικότητά της,
τότε ἄς τὴν πάρῃ αὐτὴν ὁ σύζυγός της.

Αὐτὰ εἶπεν ἡ Ἀρήτη καὶ ὁ λόγος της ἤγ-
γισε τὴν καρδίαν τοῦ Ἄλκινόου·
καὶ πράγματι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπρόκειτο
νά τελειώσουν ὅλα αὐτὰ.

Ἄλλ' ἡ ἀπόφασις αὐτῆ δὲν διέφυγε τὴν
προσοχὴν τῶν Μινυῶν·
διότι ἀμέσως ἡ Ἡρα

ὁμοιωθεῖσα κατὰ τὸ σῶμα πρὸς ὑπερέτριαν,
ἐπήδησεν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ταχέως τὰ διηγήθη
καὶ ἐνέκρινεν

ὅσα ἐσκέπτοντο (νά πράξουν) οἱ βασιεῖς.

Τότε λοιπὸν ἠτοιμάζετο διὰ τὴν Μήδειαν
τὸ συζυγικὸν κρεβάτι εἰς τὸ ἀκρότατον μέ-
ρος τῆς πρύμνης, γύρω δὲ ἐστρωσαν χαμηλὸ
κρεβάτι
καὶ γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἄπλωσαν ἐπάνω μίαν
χρυσὴν φλοκκάτη.

Ἐπειτα, ἀφοῦ εἰς τὰ δόρατα ἐκρέμασαν
δέρματα βοδιῶν
καὶ ἔβαλαν ἐπιπλα, διὰ νά ἀποκρύψουν ἔτσι τὸ
ἐντροπαλὸν ἔργον τοῦ γάμου (τῆς σαρκικῆς
ἐπαφῆς),

τότε καὶ ἡ Μήδεια, ἡ δυστυχῆς εἰς τὸν γάμον
της,

ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὸ κοριτσιστικο ἄνθος τῆς
παρθενικότητός της μέ γαμήλια τραγούδια
δυσσημισμένα.

Ἐπειτα ἀφοῦ ἦλθον ἐνώπιον τοῦ ἀμέμπου
βασιλέως

οἱ Κόλχοι καὶ οἱ Μινύαι, καὶ τοὺς διηγήθησαν τὰ
καθέκαστα,

καὶ ὅτι ἔλαχεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Αἰσονος νά
λάβῃ ἀπὸ τὸν Ἄλκινῶσιν ὡς σύζυγον τὴν Μή-
δειαν, αὐτοὶ ταχέως ἔλυον τὰ καραβόσχοινα
ἀπὸ τὴν νῆσον.

Τότε λοιπὸν ἡ πολύλαλος Ἄργώ ἔτρεχε διὰ
τῆς κωπηλασίας καὶ διέπλεε τὰ ὕδατα τοῦ Ἀμ-
βρακικοῦ κόλπου.

Ἔνθα τί σοι, Μουσαίε θεηγενές,
ἐξαγορεύσω,
ὅσσα πάθον Μινύησιν ὁμοῦ ποτί Σύρτιν
ἀήταις,
ὅπως τ' ἐξεσάωθεν ἀλιπλάγκτιοι
πορείης·
ὅσσα τ' ἄρ' ἐν Κρήτη πάθον ἄλγεα
τετληῶτες,
χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι, ὄφρα
κίχοιμεν,
ὅς ρά οἱ οὐκ εἶα λιμένων ἔντοσθεν
ικέσθαι.
ἦδ' ὡς θεινόμενοι βαρυηχεῖ κύματι
πόντου,
ρίμφα τε κυανέησι βαρυνόμενοι
νεφέλησιν,

στίχοι 1363-1384

ἠλόπμεθα σκοπέλοισι Μελαντίοισιν
ἔχεσθαι
νῆα θοήν. Παιάν δ' ἄρ' ἐκηβόλος
ἀγχόθι ναίων
Δήλου ἀπό κραναῆς ἦκεν βέλος, ἐκ δ'
ἀνέφηγεν
μεσσάτιον σποράδων. Ἄνάφην δε ἐ
πάντες ὀπίσσω
νῆσον κικλήσκουσι περικτίονες ἄνθρωποι.
ἀλλ' οὐ οἱ θέμις ἔσκε διαμπερές
ἔξαλόν ἔρξαι
Αἰσονίδην, πέρι γάρ ρα λύθρον φέρεν·
ἄλτο δ' ὀπίσσω
Μοῖρ' ὀλοή· κότεεν γάρ ἐπιζαφελῶς
Ἵπεριών.
ἀλλ' ὄθ' ὑπ' εἰρεσίῃ Μαλεήτιδας
ικόμεθ' ἄκρας,
Κίρκης ἔννεσίησιν ἀπορρύψεσθαι
ἔμελλον
ἄρας τ' Αἰήτεω καὶ νηλιτόποιον
Ἴρινύν·
δὴ τότε ἔγώ Μινύαις ἄφαρ ἱερά λύτρα
καθαρῶν
ρέξα, καὶ ἐλισάμην γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
νόστον ἐπειγομένοις δόμεναι, γλυκερούς
τε τοκῆς.

Καὶ ρ' οἱ μὲν πλώοντες εὐκτιμένην
ἐπ' Ἴωλκόν
θῦνον· ἐγὼ δ' ἰκόμην ἐπὶ Ταίναρον
ἠνεμόεντα,
ὄφρα κεν ἔντομα ρέξω ἀγακλειτοῖς
βασιλεῦσιν,
οἱ οἱ νερτερῶν βερέθρων κληῖδας

Ἐδῶ διατί τώρα θά σοῦ διηγηθῶ, ὦ θεογέν-
νητε Μουσαίε,
πόσα παθήματα ὑπέστημεν ἐκ τῶν ἀνέμων
μαζὶ μέ τοὺς Μινύας κατὰ τὸν πλοῦν μας πρὸς
τὴν Σύρτιν,
καὶ πῶς διεσώθημεν κατὰ τὸ θαλασσόπληκτον
ταξίδι·
καὶ πόσα βάσανα ὑπέστημεν ὑπομονετικά εἰς
τὴν Κρήτην,
παραμονεύοντες τὸν χάλκινον τριγίγαντα, (μέ-
γιστον γίγαντα), διὰ τὴν πλησιάσωμεν ἐκεῖ·
αὐτὸς ὅμως δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ προχωρή-
σωμεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν λιμένων.
Καὶ πῶς, πληττόμενοι ἀπὸ τὰ βαρέως ἠχοῦντα
κύματα τῆς θαλάσσης καὶ ἔχοντες ἀπὸ ἐπάνω
μας τὸ βάρος τῶν μαύρων νεφῶν, πού ἐκι-
νοῦντο ταχέως,

στίχοι 1363-1384

ἠλπίζαμεν νὰ φθάσῃ τὸ ταχὺ πλοῖον εἰς τοὺς
Μελαντίους βράχους.
Ὁ δὲ Παιάν, πού ἐκτοξεύει μακρὰν τὰ βέλη
του, κατοικῶν ἐκεῖ πλησίον,
ἐξαπέλυσεν ἀπὸ τὴν πετρώδῃ Δήλον ἓνα βέ-
λος, καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ μέσον τῶν σποράδων
ἀνεφάνη νῆσος·
αὐτὴν δὲ τὴν ὀνομάζουν Ἄνάφην ὅλοι οἱ μετα-
γενέστεροι ἄνθρωποι,
οἱ κατοικοῦντες γύρω ἀπὸ αὐτὴν.
Ἄλλὰ δὲν ἦτο θεμιτὸν νὰ ἐξέλθῃ τελικῶς ἀπὸ
τὴν θάλασσαν ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσονος· διότι ἔφερε
γύρω του (τὸν περιέβαλλε) φοινικὸν αἶμα· καὶ
ἐπήδησε πρὸς τὰ ὀπίσω
ἢ καταστρεπτικὴ Μοῖρα· διότι ἦτο πάρα πολὺ
ὠργισμένος ἐναντίον του ὁ Ἵπεριών.
Ἄλλ' ὅταν κωπηλατοῦντες ἐφθάσαμεν εἰς
τὰ ἀκρωτήρια τῆς Μαλεήτιδος,
κατὰ τὰς προτροπὰς τῆς Κίρκης ἐπρόκειτο νὰ
ἀπορρυπάνω διὰ καθαρτηρίων τελετῶν
τὰς κατάρας τοῦ Αἰήτου καὶ νὰ ἀπομακρύνω
τὴν Ἴρινύν, πού τιμωρεῖ τοὺς ἐνόχους.
Τότε λοιπὸν ἐγὼ ἀμέσως ἔκαμα καθαρτηρίου
τελετὰς ὡς λύτρα (πρὸς ἀπολύτρωσιν) τῶν Μι-
νουῶν
καὶ παρεκάλεσα τὸν Ἐννοσίγαιον, πού κατέ-
χει τὴν γῆν,
νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπιστρέψουν γρήγορα
εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τοὺς προσφιλεῖς γο-
νεῖς των.

Καὶ αὐτοὶ μὲν πλεόντες ἔτρεχαν πρὸς τὴν
καλοκτισμένη Ἴωλκόν, ἐγὼ δὲ ἔφτασα εἰς τὸ
ἀνεμόδαρτο Ταίναρον,
διὰ τὴν προσφέρω τὴν θυσίαν εἰς τοὺς πολυδο-
ξασμένους βασιλεῖς, οἱ ὅποιοι κρατοῦν τὰ κλει-

ἔχουσιν.
ἔνθεν δ' ὀρμηθεὶς ἐσύθην χιονώδεα
Θρήκην,
Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδα
γαῖαν
ἄντρον δ' εἰσεπέρησα περικλυτόν, ἔνθα
με μήτηρ
γείνατ' ἐνὶ λέκτροις μεγαλήτορος
Οἰάγρου.

διὰ τῶν ὑποχθονίων βαράθρων.
Ἄπ' ἐδῶ ἐξεκίνησα καὶ ἔφθασα ταχέως εἰς
τὴν χιονοσκεπῆ Θρήκην,
εἰς τὸν τόπον τῶν Λειβήθρων, εἰς τὴν ἰδικὴν
μου πατρικὴν γῆν
καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐξακουστόν σπήλαιον,
ὅπου μὲ ἐγέννησεν ἡ μητέρα μου
ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ μεγαλόκαρδου Οἰ-
άγρου.

ΣΧΟΛΙΑ

Ὅπως θὰ ἀντελήφθῃ ὁ ἀναγνώστης, εἰς τὸ δευτέρον μέρος τῶν Ἀργοναυτικῶν (τῆς ἐπιστροφῆς), ὑπάρχουν ἀρκετὰ κενὰ εἰς τὸ κείμενον καὶ φυσικὰ δέν ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ κείμενον πῶς ἡ Ἀργὴ ἀπὸ τὸν Εὐξείνιον Πόντον εὐρέθῃ ἐξαφνα, ἀποτόμως εἰς τὸν Ἀτλαντικόν (Ἀργοναυτικά, στίχος 1185, ὅπου ἡ Ἀργὴ, ἀπροόπτως ἀπὸ τὸν Εὐξείνιον Πόντον ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ἀτλαντικόν) καὶ ἠκολούθησε τὴν πορείαν τοῦ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, συναντήσασα τὴν Σκύλαν καὶ τὴν Χάρυβδι, τὰς Σειρήνας κ.τ.λ. ὅπως ἀναφέρονται εἰς τὴν Ὀδύσειαν τοῦ Ὀμήρου. Συνεπῶς, τὸ κείμενον τῆς ἐπιστροφῆς συμφωνεῖ μὲ τὰς διαπιστώσεις τῆς Ἐνριέττας Μέρτζ, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ Ἀργοναῦται δέν ἐπλευσαν πρὸς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ἀλλὰ πρὸν τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ἀναζητοῦντες χρυσόν, διότι ἀπὸ παλαιότερας προφανῶς πληροφορίας ἄλλων ναυτικῶν, θὰ ἐγνώριζον τὴν ὑπαρξιν χρυσοῦ εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Φαίνεται δέ ὅτι αὐτὸ ἦτο «τὸ χρυσόμαλλον δέρας» ποῦ ἐζήτησαν οἱ Ἀργοναῦται καὶ χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέστησαν τὰς δοκιμασίας, ποῦ περιγράφονται κατὰ τρόπον μυθοεκφραστικόν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸν χρυσόν ποῦ ἤθελον ν' ἀποκτήσουν. Διότι πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι πολλὰς μυθολογικὰς διηγήσεις περιέχουν τὰ κείμενα τῶν Ἀργοναυτικῶν. Δέν ἀποκλείεται ὁμως νὰ ἔγινε καὶ ἄλλη ἐκστρατεία Αἰγαίων πρὸς τὸν Εὐξείνιον Πόντον καὶ ἀπήχησις αὐτῆς νὰ εἶναι τὸ πρῶτον μέρος τῶν διασωθέντων Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ὀρφέως, καὶ συνεπῶς ἡ ἀκριβεστέρα καὶ πληρεστέρα ἐκδοχὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, ὅπως ἐμφαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ III (στίχοι 1192-1198), ἀφοῦ καὶ εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῶν Ἀργοναυτικῶν τῶν Ὀρφικῶν, ἡ Ἀργὴ ἐμφανίζεται νὰ διαπλῆ τὸν Ἀτλαντικόν καὶ τὴν Δυτικὴν Μεσόγειον. Τὴν πληροφορίαν ἄλλως τε αὐτὴν παρέχει καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος (βιβλίον Α σελίς 35, ἐκδοσις Βιέννης 1811) μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ Ἀργὴ κατὰ τὰ Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως ἔφθασεν εἰς τὸ νησί τῆς Κίρκης διὰ νὰ ἐξαγνισθοῦν οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Μηδεΐας Ἀψύρτου, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς εἶχεν ἐξοργισθῆ ἔναντιον των. Προφανῶς ὁμως καὶ οἱ Μιλήσιοι γεωγράφοι, κατὰ τὴν Μέρτζ, ἐσφαλμένως ἐτοποθέτησαν τὴν Κολχίδα εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ὅπου ἐξαπέστειλαν οἱ μετέπειτα ἀρχαῖοι φιλόλογοι τοὺς Ἀργοναύτας, διὰ τὴν «ἀνάκτησιν τοῦ χρυσομάλλου δέρατος». Ἐπίσης, κατὰ τὴν Μέρτζ, τὰ φυσικὰ φαινόμενα, ποῦ περιγράφονται, ὡς λαμβάνοντα χώραν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου, ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτικῶν (στίχοι 80-95, θύελλαι, καταιγίδες, ἀνοίγμα καὶ κλείσιμο τῶν Συμπληγᾶδων – κυανῶν Πετρῶν) δέν συμφωνοῦν μὲ τὴν πραγματικότητα, τὸν δὲ ποταμόν Θερμῶδοντα, ἡ Μέρτζ τοποθετεῖ εἰς τὸν Ἀμαζόνιον τῆς Βραζιλίας, (στίχος 745) ὅπως καὶ τοὺς Σολύμους, τοὺς ὁποίους ἀναφέρουν τὰ Ἀργοναυτικά τῶν Ὀρφικῶν,

ὅτι ὑπῆρχαν εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ Εὐξείνου Πόντου (στίχος 75) (βλέπε καὶ τὸ ἄλλο βιβλίον μου « Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία» ὅπου ἐκτίθενται διὰ μακρῶν καὶ διὰ ἀδιασείστων Ἀστρονομικῶν ἀποδείξεων αὐταὶ αἱ ἀπόψεις τῆς Μέρτζ).

Ἀκολουθοῦν τὰ μυθεύματα περὶ διαβάσεως τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπὸ τὰ Ρίπαϊα ὑψώματα (στίχοι 1050, 1060 καὶ 1077) καὶ ἀπὸ τοὺς Ὑπερβορείους (στίχος 1079) καὶ ἡ πληροφορία περὶ θαλερῶν δένδρων, πού εἶχον καρπούς ὅλο τὸν χρόνον, περὶ περιοχῶν δηλαδὴ πού εἶναι ἀνύπαρκτες εἰς τὰς χώρας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (ἀπὸ στίχους 1130-1170 καὶ αἱ ὁποῖαι περιοχαὶ ὁμοιάζουν μὲ τὴν Κεντρικὴν καὶ Νότιον Ἀμερικὴν, ὅπως ὀρθῶς ὑποστηρίζει καὶ ἀποδεικνύει ἡ Μέρτζ) καὶ ὅτι ἡ Ἀργὼ εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἐπεσεν, παρεσύρθη εἰς τὸν Ὠκεανόν, τὸν λεγόμενον Κρόνιον (ὀνομαστικῶς καὶ περιοχαὶ ἀνύπαρκτοι καὶ ἄγνωστοι εἰς τὸν χῶρον αὐτὸν τοῦ Εὐξείνου πόντου) διὰ τὴν ἀποκορυφωθῆ ἢ μυθικὴ ἀφήγησις μὲ τοὺς στίχους 1135 καὶ ἐφεξῆς, μὲ τὴν μακαρίαν πόλιν Ἑρμιόνην, πού εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ καὶ τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου» καὶ τέλος μὲ τὸν εἰσπλουν τῆς Ἀργούσας εἰς τὸν Ἀτλαντικόν Ὠκεανόν (στίχος 1185).

Πάντως ἀπὸ τοὺς στίχους 1044 καὶ μέχρι τὸν στίχον 1185 κυριαρχεῖ εἰς τὰ Ἀργοναυτικά ὁ ἀνεξέλεγκτος μῦθος, διότι προφανῶς θὰ ἔχουν γίνεαι παραλείψεις εἰς τὰ κείμενα, ἢ προσετέθησαν ἀπὸ διαφόρους ἀρχαίους ἀμαθεστάτους ἀντιγραφεῖς ἄσχετοι στίχοι εἰς τὰ κείμενα (ὅπως ὁ στίχος 757) καὶ ἀλλαχού πού ἀναφέρει περὶ Ἀσσυρίων, λαοῦ ἀνυπάρκτου κατὰ τὴν παναρχαίαν περίοδον, πού ἀναφέρονται τὰ Ἀργοναυτικά καὶ ἀνωτέρω στίχοι 1050-1077 καὶ 1079). Ἐπίσης, ἐμφανῶς ἔχουν προστεθεῖ ἀργότερον εἰς τὰ Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως καὶ τὰ ἀναφερόμενα διὰ τὴν Σκύλαν καὶ Χάρυβδην (στίχοι 1270-1300), ἀφοῦ ἐάν ἠτοκτόνησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς λύρας καὶ τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Ὀρφέως, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰς συνήνητησεν ἀργότερον ὁ Ὀδυσσεύς. Ἀλλὰ καὶ ἡ συνάντησις τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κέρκυραν μὲ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Αἰήτου (στίχοι 1298-1360), εἶναι ἐπίσης μῦθος καὶ προσθήκη νεωτέρων εἰς τὸ ἀρχικόν κείμενον, ἀφοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον ὁ Ἀλκίνοος, ὁ βασιλεὺς τῶν Κερκυραίων νὰ ὑπεδέχθη τοὺς Ἀργοναύτας καὶ μετὰ 300 τουλάχιστον ἔτη θὰ ζοῦσε διὰ τὴν ὑποδεχθῆ καὶ τὸν Ὀδυσσεά, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ὀδύσειαν. Συνεπῶς, ἐμφανέστατα τὰ Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως ἔχουν ὑποστῆ σημαντικὰς κακώσεις, διαστροφὰς καὶ παραποιήσεις καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπαναλαμβάνομεν, ἐκτός ἀπὸ τὰ βασικὰ στοιχεῖα τοῦ κειμένου τῶν Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ὀρφέως, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουν, αἱ ἄλλαι σχετικαὶ πληροφοριαὶ πού παρέχουν. Καὶ φυσικὰ, ΜΟΝΟΝ τὸ κείμενον τῶν Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου καὶ κατὰ τὴν Μέρτζ πού τὸ ἠρμήνευσεν, ἀποτελεῖ τὸ ἀκριβέστερον κείμενον τῆς Προϊστορικῆς αὐτῆς κινήσεως τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Μινυῶν – παναρχαίου Ἑλληνικοῦ φύλου – καὶ τῶν ἐπιτευγμάτων των.

Τέλος ἡ Μέρτζ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς πού παραθέτω εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον μου « Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία», ἀρκετὰ εὐστόχως, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀποδείξεις βάσει τῶν κειμένων καὶ τῶν Μετεωρολογικῶν καὶ Γεωγραφικῶν διαπιστώσεων καὶ παρατηρήσεων, πού παραθέτει καὶ αἱ ὁποῖαι περιέχονται εἰς «Τὰ Ἀργοναυτικά» τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, (βιβλίον III στίχοι 1192-1198) στηρίζει πλήρως τὴν ἀποψίν τῆς, ὅτι οἱ Ἀργοναῦται δὲν μετέβησαν εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον, ἀλλὰ διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ἀνιχνεύοντες καὶ ἐπιδιώκοντες τὴν κατάκτησιν τοῦ χρυσοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποδεδειγμένως ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἐν ἀφθονίᾳ.

Καί δέν εἶναι διόλου ὑπερβολή νά προστεθῆ κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἀλλά καί τῆς ἄλλης ἀποδεδειγμένης ἀπόψεως τῆς Μέρτζ, ὅτι καί ὁ Ὀδυσσεύς μετέβη εἰς τήν Ἀμερικῆν, ὅπου ἐφιλοξενήθη ἀπό τούς Φαίακας, τούς ὁποίους ἡ Μέρτζ τοποθετεῖ εἰς τόν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ, ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες εἶχον μεταβῆ εἰς τήν Ἀμερικῆν, εἶναι, κατά πᾶσαν πιθανότητα διά νά μή εἰπωμεν ἀναμφισβητήτως - ἀφοῦ ἄλλη ἐξήγησις εὐλογοφανῆς δέν ὑπάρχει - οἱ δημιουργοί καί τῶν μετέπειτα ἐμφανισθέντων ἀρχαίων πολιτισμῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἡπείρου (Ἀζτέκοι, Ἰνκας, Μάγιας), νά προῆλθον ἀπό τήν ἐπιμειξίαν τῶν παλαιότερων κατοίκων τῶν περιοχῶν αὐτῶν τῆς Ἀμερικῆς, μέ τούς καταφθάσαντας διά θαλάσσης καί εἰσχωρήσαντας, σὺν τῷ χρόνῳ, εἰς τό ἐσωτερικόν τῶν χωρῶν αὐτῶν παναρχαίους Ἕλληνας θαλασσοπόρους, πού εἶχον ἐγκατασταθῆ ἀρχικῶς εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βορείου καί Νοτίου Ἀμερικῆς. Καί ἡ ἀποψις αὕτη ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τήν ἀποκάλυψιν τῆς Μέρτζ, ὅτι ἀνευρεθέντα ἐρείπια ἀρχαίων οἰκισμῶν, ὅπως καί ἄλλα ἀντικείμενα, εἰς διαφόρους περιοχάς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐσχάτως, κατά τήν διάρκειαν ἀνασκαφῶν καί ἐκσκαφῶν καί τά ὁποῖα ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς προερχόμενα ἀπό τό Αἰγαῖον καί ὁμοιάζοντα μέ Αἰγαιατικὴν τέχνην, κατεστράφησαν ἢ κατεκαλύφθησαν καί ἐξηφανίσθησαν κατά διαταγὴν τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, αἱ πλεῖσται τῶν ὁποίων κατέχονται ἀπό μισέλληνας Ἑβραίους Σιωνιστάς, οἱ ὁποῖοι εἶναι καί οἱ μόνοι πού θά ἤθελον νά ἐξαφανισθῆ κάθε στοιχεῖον ὑπάρξεως καί ἐπιδράσεως ἐκεῖ παναρχαίων Ἑλλήνων (βλέπε διά περισσότερα στοιχεῖα καί πλεον ἐκπληκτικὰ καί τέλος βιβλιογραφίας τῆς «Γενικῆς Εἰσαγωγῆς» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου).

Ἄλλως τε καί ἀπό τήν Προϊστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τήν ὁποίαν περιγράφονται ὑπό διαφόρων μελετητῶν - συγγραφέων - αἱ κινήσεις τῶν διαφόρων φυλῶν, πρὸς καί ἐντὸς τῶν τριῶν ἡπείρων, δεισιδύσεις, εἰς τήν Ἀμερικανικὴν ἡπειρον, μόνον «μογγολοειδῶν» ἀναφέρονται ἐκ τῆς Ἀσίας μέσῳ τῆς Ἀλάσκας καί τοῦ Βεριγγείου πορθμοῦ (Α' τόμος τῆς Ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, σελίς 80 χάρτης 5, ἔκδοσις Οὐνέσκο, 1958). Ἡ πολιτιστικὴ ὁμως συγκρότησις τῶν μογγολοειδῶν αὐτῶν ὁμάδων ἦτο καθυστερημένη, ἢ μᾶλλον ἦτο ἀνύπαρκτος. Ἀντιθέτως εἶναι πλεον αὐταπόδεικτον καί γνωστόν, ὅτι οὐδεμία ἄλλη φυλὴ πλὴν τῶν Αἰγαιῶν - Ἀρχαιοελλήνων καί τῶν μετέπειτα Μινωϊκῶν, Μυκηναίων, Κυπρίων κ.ά., εἶχε πράγματι τόσο ἀναπτυχθῆ ἀπό τήν παναρχαίαν ἐποχὴν, διά νά δύναται νά ἐπεκταθῆ, καί πέραν τῶν ὠκεανῶν καί ἐντὸς τῶν ἄλλων Ἡπείρων καί νά ἐπιδράσῃ καί νά ἐκπολιτίσῃ καί ἄλλους Λαούς. (Βλέπε καί βιβλίον μου «Ἡ Ἀθηναῖα Προϊστορία»).

Ἐξ ἄλλου ἀπό τόν στίχον 75 τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὅπου περιγράφεται, πῶς ὁ Ἰάσων ἐπεσκέφθη τόν Ὀρφέα εἰς τό σπήλαιόν του καί τόν προσεκάλεσε διά νά μετᾶσῃ τῆς ἐκστρατείας καί ἀπό τήν τελευταίαν παράγραφον τῶν «Ἀργοναυτικῶν» τῶν Ὀρφικῶν, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ὀρφεύς ἐπιστρέψας εἰς τήν πατρίδα του, εἰς τὰ Λεῖβηθρα τῆς Πιερίας (πλησίον τοῦ Ὀλύμπου) κατέφυγεν καί ἐγκατεστάθη εἰς τό «διάσημον σπήλαιον» ὅπου τόν ἐγέννησεν ἡ μητέρα του «ἐπάνω εἰς τό κρεββάτι τοῦ μεγαλόκαρδου Οἰάγρου», ἀποδεικνύεται εἰς ποίαν ἐποχὴν παναρχαίαν ἐγένετο ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀφοῦ τό κείμενον ἐμφανίζει τόν Ὀρφέα νά κατοικῆ εἰς σπήλαιον, ἢ τουλάχιστον, ἐκεῖνοι πού διέσωσαν αὐτάς τὰς παραδόσεις, εἰς ποίαν μακρυνὴν ἐποχὴν ἠθέλησαν νά τοποθετήσουν τήν ἐκστρατείαν αὐτήν. Ἀλλά καί τά ἀναφερόμενα εἰς τούς στίχους 412-427 περὶ ἐπισκέψεως τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τόν Κένταυρον Χείρωνα εἰς τό Πήλιον, ὅπου εὐρίσκετο καί ὁ Ἀχιλλεύς, εἰς μικρὰν ἡλικίαν, διδασκόμενος ἀπό τόν Χείρωνα, εἶναι ἐμβόλιμα ὅπωςδῆποτε, προστεθέντα

αργότερον εἰς τὰ Ἀργοναυτικά ἀπό κάποιον ἀμαθέστατον καὶ μᾶλλον ἀνόητον ἀντιγραφέα, ἀφοῦ ἐμφανίζει τοὺς Ἀργοναύτας νὰ ἐκκινοῦν διὰ τὴν ἐκστρατείαν των πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐφ' ὅσον συνήντησαν τὸν Ἀχιλλέα νεαρὸν πλησίον τοῦ Χείρωνος.

Πάντως ἐξ ὄλων αὐτῶν τῶν παρεμβολῶν, τῶν προσθηκῶν ἢ τῶν παραλείψεων τῶν κειμένων ἀποδεικνύεται ὅτι, προκειμένου περὶ τῶν Ἀργοναυτικῶν, πληρέστερον, ἀκριβέστερον καὶ περισσότερον συγχρονισμένον κείμενον, ἢ μᾶλλον, πού περιγράφει καὶ τοποθετεῖ τὰ περιστατικά τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας σαφέστερον εἶναι τὰ Ἀργοναυτικά τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου (ἐκδοσις Ὁξφόρδης 1961, τοῦ Hermann Fränkel), διότι ἐμφανῶς τὸ κείμενον τῶν Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ὀρφέως, πλὴν τῶν βασικῶν στοιχείων πού περιέχουν, ἔχουν ὑποστῆ ἀποδεδειγμένως πολλὰς ἐπιδράσεις καὶ ἐπεμβάσεις ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχὴν.

Ἀπὸ τὰ κείμενα ἀποδεικνύεται ἐπίσης, πόσον ἦσαν ἄκριτοι, ἐπιπόλαιοι, ἢ ἀπὸ κακὴν πρόθεσιν καὶ σκοπίμως, οἱ νεώτεροι ξένοι συγγραφεῖς καὶ ἐρμηνευταί, οἱ ὁποῖοι ἐπέμενον, ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν νὰ ὑποστηρίζουν, ὅτι τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν περιέχουν μυθεύματα, ἢ τὰ διστρέφον, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν στίχον 42 τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὅπου ἐνῶ σαφῶς λέγει ὁ Ὀρφεύς «ἡδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα» δηλαδὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐξεγέννησεν, ἔφερον διεκῆρυξε τὸν ἱερὸν λόγον, τὰς ἱεράς ἀπόψεις του, ὅπως καὶ εἰς τοὺς στίχους 102-104, οἱ ξένοι ἐρμηνευταὶ δὲν ἐδίστασαν νὰ ὑποστηρίξουν ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Ὀρφεύς ἐδιδάχθη τοὺς ἱεροὺς λόγους, διαστροφή τὴν ὅποιαν ἐσφαλμένως ἐπέβαλον διεθνῶς, ἄλλοι δὲ - μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἡμέτερος Κ. Χασάπης ἐσφαλμένως, ἢ μᾶλλον φοβούμενος τὰς κρίσεις τῶν ξένων ἐτοποθέτησε τοὺς Ὀρφικοὺς - κατὰ παραχώρησιν μάλιστα - μόλις περὶ τὸ 1500 ἢ 1600, τὸ πολὺ πρὸ Χριστοῦ, ἐνῶ εἶχεν ὁ ἴδιος ἐξακριβῶσει χρόνον παλαιότερον.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν Πυθαγόραν, τὸν Πλάτωνα, τὸν Εὐδοξον καὶ ἄλλους ἀρχαίους Ἑλληνας σοφοὺς, πού εἶχαν μεταβεῖ εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ ξένοι ὑπεστήριζον ὅτι ἐκεῖ ἐδιδάχθησαν τὰς θεωρίας των διότι δὲν εἶχον τὴν φιλοτιμίαν ἢ τὴν ἐντιμότητα νὰ συγκρίνουν τὰς θεωρίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν μὲ τὰς ἀπόψεις καὶ τὰ διδάγματα τῶν Ὀρφικῶν, ὅποτε θὰ ἀνεκάλυπτον ὅτι αὐταὶ προέρχονται ἀπὸ τοὺς Ὀρφικοὺς καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν πού δημοσιεύονται εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον.

Καὶ φυσικὰ ὅλα αὐτὰ ἐγένοντο μὲ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν ἀνοχήν τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου αὐτοῦ, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ὁποίας κυριολεκτικῶς ἀμέριμνοι καὶ ἀδιάφοροι παρηκολούθουν καὶ παρακολουθοῦν τὴν κακοποίησιν τῆς Προϊστορίας μας, ἀφοῦ διάφοροι... εὐγενέστατοι ξένοι ἐρμηνευταὶ, οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ καὶ ὡς ἀπογόνους τῶν... Σλάβων μᾶς ἐχαρακτήρισαν! Καὶ ἐνῶ ἀπαντες περίπου ὑπεστήριζον ὅτι, ὅλοι οἱ ἄλλοι Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς εἶναι ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων, οἱ δὲ Ἑλληνες ἐξεπολιτίσθησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν των, ἡδὴ ἀποδεικνύεται ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἀπὸ τοὺς «Ὑμνος τοῦ Ὀρφέως», τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις τόσον ἐπιτυχῶς ἠρμήνευσεν ἀστρονομικῶς καὶ ἀξιοποίησεν ὁ Κ. Χασάπης καὶ τοὺς ὁποίους δημοσιεύομεν κατωτέρω, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους εἶχον ἀποπνίξει οἱ ξένοι καὶ ἀγνοοῦσαν καὶ ἀγνοοῦν καὶ σήμερον (1984) οἱ ἡμέτεροι, διότι οἱ ἀρμόδιοι Φιλολογοὶ ἀπέφευγον ἢ μᾶλλον δὲν ξεύρουν καὶ ἀποφεύγουν νὰ διαβάσουν καὶ νὰ σχολιάσουν αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα κείμενα πρὸς αἰώνιαν κατασχύνην μας!...)

Ι.Δ.Π.

Ο Ὀρφεύς παίζων τὴν λύραν του πρὸ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Κατὰ μίαν τοιχογραφίαν τῆς Πομπηίας.

Ο Ὀρφεύς θέλγει μετὰ τὴν λύραν του ὁμάδα Θρακῶν - Μακεδόνων (Ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἀγγειογραφία).

Ἄμεσως κατωτέρω παραθέτομεν πίνακα
κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν τῶν Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως

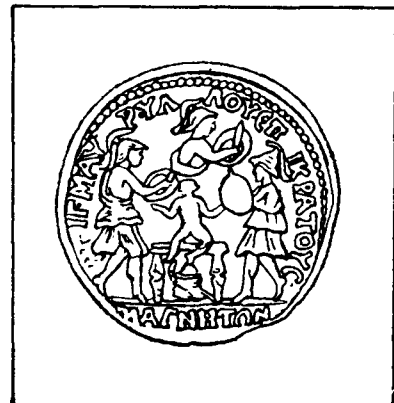
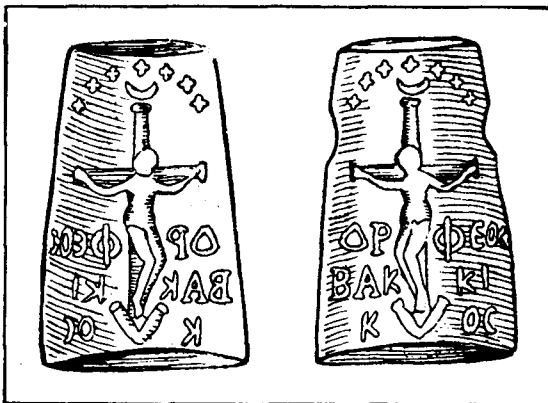
Ο Ρ Φ Ε Ω Σ Υ Μ Ν Ο Ι

ΑΡΙΘΜΗΣΙΣ ΥΜΝΩΝ

ΑΔΩΝΙΔΟΣ 56 (LVI)	ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ 74 (LXXIV)
ΑΘΗΝΑΣ 32 (XXXII)	ΛΗΤΟΥΣ 35 (XXXV)
ΑΙΘΕΡΟΣ 5 (V)	ΛΙΚΝΙΤΟΥ 46 (XLVI)
ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ 53 (LIII)	ΛΥΣΙΟΥ ΛΗΝΑΙΟΥ 50 (L)
ΑΝΤΑΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ 41 (XLI)	ΜΗΛΙΝΟΗΣ 71 (LXXI)
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 34 (XXXIV)	ΜΗΤΡΟΣ - ΑΝΤΑΙΑΣ 41 (XLI)
ΑΡΕΩΣ 65 (LXV)	ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ 27 (XXVII)
ΕΙΣ ΑΡΕΑ 88 (LXXXVIII)	ΜΙΣΗΣ 42 (XLII)
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ 36 (XXXVI)	ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ 77 (LXXVII)
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 67 (LXVII)	ΜΟΙΡΩΝ 59 (LIX)
ΑΣΤΡΩΝ 7 (VII)	ΜΟΥΣΩΝ 76 (LXXVI)
ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ 55 (LV)	ΝΕΜΕΣΕΩΣ 61 (LXI)
ΒΑΚΧΟΥ ΠΕΡΙΚΙΟΝΙΟΥ 47 (XLVII)	ΝΕΦΕΛΩΝ 21 (XXI)
ΒΟΡΕΟΥ 80 (LXXX)	ΝΗΡΕΩΣ 23 (XXIII)
ΓΗΣ 26 (XXVI)	ΝΗΡΗΙΔΩΝ 24 (XXIV)
ΔΑΙΜΟΝΟΣ 73 (LXXIII)	ΝΙΚΗΣ 33 (XXXIII)
ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΣ 40 (XL)	ΝΟΤΟΥ 82 (LXXXII)
ΔΙΚΗΣ 62 (LXII)	ΝΥΚΤΟΣ 3 (III)
ΔΙΟΝΥΣΟΥ 30 (XXX)	ΝΥΜΦΩΝ 51 (LI)
ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ, ΤΡΙΕΤ. 45 (XLV) C.F	ΟΝΕΙΡΟΥ 86 (LXXXVI)
ΔΙΟΣ 15 (XV)	ΟΥΡΑΝΟΥ 4 (IV)
ΔΙΟΣ ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ 20 (XX)	ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ 75 (LXXV)
ΔΙΟΣ ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ 19 (XIX)	ΠΑΝΟΣ 11 (XI)
ΕΚΑΤΗΣ 1 (I)	ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ 29 (XXIX)
ΕΡΜΟΥ 28 (XXVIII)	ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ 18 (XVIII)
ΕΡΜΟΥ ΧΘΟΝΙΟΥ 57 (LVII)	ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ 17 (XVII)
ΕΡΩΤΟΣ 58 (LVIII)	ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ 2 (II)
ΕΣΤΙΑΣ 84 (LXXXIV)	ΠΡΩΤΕΩΣ 25 (XXV)
ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ 69 (LXIX)	ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ 6 (VI)
ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ 70 (LXX)	ΡΕΑΣ 14 (XIV)
ΖΕΦΥΡΟΥ 81 (LXXXI)	ΣΑΒΑΖΙΟΥ 48 (XLVIII)
ΗΛΙΟΥ 8 (VIII)	ΣΕΛΗΝΗΣ 9 (IX)
ΗΟΥΣ 78 (LXXXVIII)	ΣΕΜΕΛΗΣ 44 (XLIV)
ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ 12 (XII)	ΣΙΛΗΝΟΥ 54 (LIV)
ΗΡΑΣ 16 (XVI)	ΤΗΘΥΟΣ 22 (XXII)
ΗΦΑΙΣΤΟΥ 66 (LXVI)	ΤΙΤΑΝΩΝ 37 (XXXVII)
ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΤΗΘΥΟΣ 22 (XXII)	ΤΡΙΑΤΗΡΙΚΟΥ 52 (LII)
ΘΑΝΑΤΟΥ 87 (LXXXVII)	ΤΥΧΗΣ 72 (LXXII)
ΘΕΜΙΔΟΣ 79 (LXXIX)	ΥΓΕΙΑΣ 68 (LXVIII)
ΙΠΠΑΣ 49 (XLIX)	ΥΠΝΟΥ 85 (LXXXV)
ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ 39 (XXXIX)	ΦΥΣΕΩΣ 10 (X)
ΚΥΡΒΑΝΤΟΣ 39	ΧΑΡΙΤΩΝ 60 (LX)
ΚΟΥΡΗΤΩΝ 31 καὶ 38 (XXXVIII)	ΩΚΕΑΝΟΥ 83 (LXXXIII)
ΚΡΟΝΟΥ 13 (XIII)	ΩΡΩΝ 43 (XLIII)

Αριστερά, έτερα παράστασις εις κατακόμβην με τόν Ὀρφέα παίζοντα τήν λύραν του και περίξ τά ζώα. Καί δεξιά Ὀρειχάλκινος καθρέπτης τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος, εὑρισκόμενος εις ιδιωτικὴν συλλογὴν τοῦ Μονάχου. Παρουσιάζει τόν Ὀρφέα νά παιζῆ τήν λύραν του, περίξ δέ αὐτοῦ διάφορα ζῶα νά ἀπολαμβάνουν εὐχαριστημένα τήν μουσικὴν.

Αριστερά: ἀξιοπεριέργος παράστασις ἐσταυρωμένου Ὀρφέως. Δύο ὄψεις τοῦ αὐτοῦ σφραγιδοκυλίνδρου ἐξ αιματίτου (ἡμιπολύτιμος λίθος), εὑρισκόμενου εις τό Ἀρχαιολογικόν Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου. Ὁ γνωστός ἀρχαιοδίφης, εἰδικός ἐπί τοῦ Ὀρφισμοῦ, Κέρν (KERN), συμφωνῶν με τούς Ράιλ (REIL) καί Τσάν (ZAHN), νομίζει ὅτι τό ἔργον εἶναι μίμησις ἀνευ ἀξίας. Ἀντίθετα, ὁ Ἄισλερ (EISLER), παρέχει τήν ἐξῆς λίαν πρωτότυπον ἐξήγησιν: ὁ Διόδωρος (Γ' 65) μάς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Λυκοῦργος, ἐχθρός τοῦ Διονύσου, ἐσταυρώθη ἀπό τόν θεόν· κατ' ἄλλας ἀφηγήσεις, ὁ Διόνυσος καί ἄλλα Διονυσιακά πρόσωπα, ἐσταυρώθησαν. Ἰδοῦ, συνεπῶς, λέγει ὁ Ἄισλερ, ὅτι ἦτο δυνατόν νά ὑπάρχη ἐσταυρωμένος Ὀρφεύς, ἀφοῦ ἦτο Διονυσιακόν πρόσωπον. Ἡ θέσις τοῦ Ἄισλερ ἐνισχύεται ἀπό τήν χρονολόγησιν τοῦ σφραγιδοκυλίνδρου ἀπό τόν 3ον ἢ 4ον μ.Χ. αἰῶνα. Δεξιά: Ὁ Διόνυσος παῖς περιβαλλόμενος ἀπό ὤπισθια πρόσωπα (οἱ Κορύβαντες προφανῶς). Νόμισμα προερχόμενον ἀπό τήν Μαγνησίαν τῆς Ἰωνίας. Οἱ Κορύβαντες ἦσαν συγγενεῖς πρὸς τούς Κουρήτας, πού συνεδέοντο πρὸς τόν μῦθον τῆς ἀνατροφῆς τοῦ παιδός Διός.

ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Μάνθανε δὴ, Μουσαῖε, θηηπολίην
·περισέμνην,
εὐχὴν ἢ δὴ τοι προφερεστέρη ἔστιν
ἀπασέων.
Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ Γαῖα, καὶ οὐράνια
φλόγες ἀγναί
Ἑλίου, Μῆνης θ' ἱερὸν σέλας, Ἄστρα
τε πάντα·
καὶ σύ, Ποσειδάων γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Φερσεφώνη θ' ἀγνή, Δημήτηρ τ'
ἀγλαόκαρπε,
Ἄρτεμι τ' ἰοχέαιρα, κόρη, καὶ ἦιε
Φοῖβε,
ὅς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον· ὅς τε
μεγίστας
τιμάς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις, Διόνυσε
χορευτά·
Ἄρες τ' ὄβριμόθυμε, καὶ Ἥφαιστου
μένος ἀγνόν,
ἀφρογενής τε θεά, μεγαλῶνυμα δῶρα
λαχοῦσα·
καὶ σύ καταχθονίων βασιλεῦ, μέγ'
ὑπείροχε δαίμων·
Ἥβη τ', Εἰλείθυια, καὶ Ἡρακλῆος μένος
ἦψ·
καὶ τό Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβίης μέγ'
ὄνειαρ
κικλήσκω, Νύμφας τε κλυτάς, καὶ Πᾶνα
μέγιστον,
Ἥρην τ', αἰγιόχοιο ο Διός θαλερὴν
παράκοιτιν·
Μνημοσύνην τ' ἑρατὴν, Μούσας τ'
ἐπικέκλωμαι ἀγνάς

(Μετὰφρασις)

Μάθε λοιπόν, Μουσαῖε, τὴν μῦθι τὴν πο-
λυσέβαστη,
τὴν προσευχή, πού εἶναι βέβαια γιὰ σέ ἡ προ-
σφορώτερη ἀπ' ὅλες·
Ὡ Δία βασιλιά καὶ Γῆ καὶ οὐράνια φλόγες
καθαραί
τοῦ Ἑλίου, καὶ τῆς Σελήνης τό ἱερὸν φῶς
καὶ ὅλα τὰ Ἄστρα·
καὶ σύ Ποσειδῶνα μέ τὴν κυανὴν χαιτὴν πού
περιβάλλεις τὴν γῆν.
Περσεφὸνῆ ἀγνή καὶ Δημήτρα μέ τοὺς ὠραίους
καρπούς,
καὶ Ἄρτεμι, πού ἐκτοξεύεις τὰ βέλη, ὦ κόρη,
καὶ ἦιε Φοῖβε,
πού κατοικεῖς εἰς τὴν ἱερὴ γῆ τῶν Δελφῶν·
καὶ σύ χορευτὴ Διόνυσε, πού ἔχεις τις μεγα-
λύτερες τιμές ἀνάμεσα στοὺς θεοὺς·
Ἄρη ἰσχυρόκαρδε καὶ ἀγνὴ ἰσχυρὴ Ἥφαιστε
καὶ σύ θεά γεννημένη ἀπὸ τὸν ἀφρό, (Ἄφροδι-
τη), πού σοῦλαχαν δῶρα μέ μεγάλα ὀνόματα·
καὶ σύ βασιλιά τῶν καταχθονίων, θεέ πού ἔχεις
μεγάλην ὑπεροχήν·
καὶ σεῖς Ἥβη καὶ Εἰλείθυια καὶ τοῦ Ἡρακλῆ
ἡ γενναῖα δύναμις· καὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ
τῆς Εὐσεβείας τό μέγα ὄφελος
προσκαλῶ, καὶ τίς ξακουστὸς Νύμφες καὶ τὸν
Πᾶνα τὸν μέγιστον καὶ τὴν Ἥρην, τὴν θα-
λερὴν σύζυγον τοῦ Διός, πού φέρει τὴν
ἀσπίδα· καὶ τὴν Μνημοσύνην τὴν ἀξίεραστη
καὶ τὰς ἀγνάς ἑννέα Μούσας ἐπικαλοῦμαι καὶ

έννά, καί Χάριτάς τε, καί Ὠρας, ἡδ' Ἐνιαυτόν,
Λητώ τ' εὐκλόκαμον θεῖν, σεμνήν τε Διώνην,
Κουρήτάς τ' ἐνόπλους, Κορύβαντάς τ', ἡδέ Καβεῖρους,
καί μεγάλους Σωτήρας ὁμοῦ, Διός ἄφθιτα τέκνα
Ἰδαίους τε θεούς, ἡδ' ἄγγελον οὐρανόων,
Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν θ', ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
Νύκτα τε πρεσβίστην καλέω, καί φωσφόρον Ἥμαρ,
Πίστιν τ' ἡδέ Δίκην, καί ἀμύμονα Θεσμοδότειραν·
Ῥεῖαν τ', ἡδέ Κρόνον, καί Τηθύν κυανόπεπλον,
Ὠκεανόν τε μέγαν, σὺν τ' Ὠκεανοῖο θυγάτρας·
Ἄτλαντός τε καί Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχύν·
καί Χρόνον ἀέναον, καί τό Στυγός ἀγλαόν ὕδωρ,
μειλιχίους τε θεούς· ἀγαθὴν δ' ἐπὶ τοῖσι Πρόνοιαν·
Δαίμονά τ' ἠγάθεον, καί Δαίμονα πῆμονα θνητῶν·
Δαίμονας οὐρανόους τε καί εἰναλίους καί ἐνύδρους,
καί χθονίους καί ὑποχθονίους, ἡδ' ἠεριφοίτους·
καί Σεμέλην, Βάκχου τε συνευαστήρας ἅπαντας,
Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' ὀλβιοδώτην.
[Νίκην θ' ἠδυέπειαν, ἰδ' Ἀδρήστειαν ἄνασσαν,
καί βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιόν ἠπιοδώτην.]
Παλλάδα τ' ἐγρεμάχην κούρην, Ἄνεμους
τε πρόπαντας,
καί Βροντάς, Κόσμου τε μέρη τετρακίονος αὐδῶ·
Μητέρα τ' ἀθανάτων, Ἄττιν καί Μῆνα κικλήσκω,
Οὐρανήν τε θεάν, σὺν δ' ἄμβροτον ἀγνόν Ἀδωνιν,
Ἀρχὴν τ' ἡδέ Πέρας· (τό γάρ ἐπλετο

τάς Χάριτας καί τās Ὠρας καί τόν Ἐνιαυτόν καί τήν θεϊκὴ Λητώ μέ τά ὁμορφα μαλλιά καί τήν σεβαστὴ Διώνην
καί τούς ὠπλισμένους Κουρήτας, τούς Κορύβαντας καί τούς Καβεῖρους καί μαζί μ' αὐτούς τούς μεγάλους Σωτήρας
καί τούς Ἰδαίους θεούς, τὰ ἀθάνατα τέκνα τοῦ Διός, καί τόν ἀγγελιοφόρον τῶν ἐπουρανόων, τόν Ἑρμῆν, τόν κήρυκα, καί τήν Θέμιν, πού ἐξετάζει τās θυσίας τῶν ἀνθρώπων,
καί τήν Νύκτα τήν πρεσβυτέραν ἐξ ὄλων προσκαλῶ καί τήν Ἥμέραν, πού φέρει τό φῶς, καί τήν Πίστιν καί τήν Δίκην καί τήν ἀμωμον Θεσμοδότειραν·
καί τήν Ῥέα καί τόν Κρόνον καί τήν μαυρόπεπλο Τηθύν, καί τόν μέγαν Ὠκεανόν καί συνάμα τās θυγατέρας τοῦ Ὠκεανοῦ· τοῦ Ἄτλαντος
καί τοῦ Αἰῶνος τήν ἀνυπέρβλητον δύναμιν· καί τόν Χρόνον, πού τρέχει διαρκῶς, καί τῆς Στυγός τό λαμπρό νερό καί τούς μειλιχίους θεούς·
καί πρὸς τούτοις τήν ἀγαθὴν Πρόνοιαν· καί τόν Δαίμονα τόν ἀγιώτατον καί τόν Δαίμονα τόν καταστροφέα τῶν ἀνθρώπων·
τούς Δαίμονας τούς οὐρανόους καί τούς θαλασσίους καί τούς ὑδατίνοους καί τούς γήινους καί τούς κάτω ἀπό τήν γῆν καί τούς περιφερομένους εἰς τόν ἀέρα·
καί τήν Σεμέλην καί ὄλους ὅσοι ἐορτάζουν μαζί μέ τόν Βάκχον,
τήν Ἰνώ, τήν Λευκοθέαν καί τόν Παλαίμονα, πού δίδει τήν εὐτυχίαν.
Καί τήν Νίκην τήν γλυκομίλητη καί τήν βασιλίσσαν Ἀδρήστειαν, καί τόν Ἀσκληπιόν τόν μέγαν βασιλέα, πού καταπραῖνει μέ τὰ δῶρα του.
Καί τήν κόρην (τήν παρθένον) Παλλάδα, πού διεγείρει τήν μάχην,
καί τούς Ἄνεμους ὄλους καί τās Βροντάς· καί τὰ μέρη τοῦ Κόσμου, πού ἔχει τέσσαρες κίονες, προσφωνῶ·
καί τήν Μητέρα τῶν ἀθανάτων, τόν Ἄττιν καί τόν Μῆνα προσκαλῶ,
καί τήν θεάν Οὐρανήν, μαζί δέ καί τούς ἀθανάτους,
τόν ἀγνόν Ἀδωνιν καί τήν Ἀρχὴν καί τό Πέρας· διότι αὐτό εἶναι τό μέγιστον δι' ὅλα·

πᾶσι μέγιστον)
ἐλθεῖν εὐμένεας, κεχαρημένον ἦτορ
ἔχοντας,
τὴνδε θηηπολίην ἱερὴν, σπονδὴν τ' ἐπὶ
σεμνὴν.

(1) I. ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδίην Ἐκάτην κλήζω, τριοδίτιν,
ἐρανήν,
οὐρανήν, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην
κροκόπεπλον,
τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μέτα
βακχεύουσαν,
Πέρσειαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην
ἐλάφοισιν,
νυκτερίην, σκυλακίτιν, ἀμαιμάκετον
βασιλείαν.
ταυροπόλον, παντός κόσμου κλειδοῦχον
ἄνασσαν,
ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον,
ὄρσειφοῖτιν,
λίσσομένοις κούρην τελεταῖς ὀσίησι
παρεῖναι,
βουκόλῳ εὐμένεουσαν ἀεὶ κεχαρηῶτι
θυμῷ.

(2) II. ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ θυμίαμα, στύρακα.

Κλυθὶ μοι, ὦ πολύσεμνε θεά,
πολυώνυμε δαῖμον,
ὠδίων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα
πρόσοψι·
θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις,
ἀγανόφρον,
ὠκυλόχε' ἐπαρωγ' ἀνίαις θνητῶν,
Προθυραία.
κλειδοῦχ', εὐάντητε, φιλότροφε, πᾶσι
προσηνής.
ἢ κατέχεις οἴκους πάντων, θαλίαις τε
γέγηθαις.
λυσιζῶν', ἀφανής, ἔργοισι δὲ φαίνῃ
ἅπασιν,
συμπάσχεις ὠδίσι. καὶ εὐτοκίησι γέγηθαις.
Εἰλείθουα, λύουσα πόνους δειναῖς ἐν
ἀνάγκαις.
μούνην γάρ σε καλοῦσι λεχοί, ψυχῆς
ἀνάπαυμα.
ἐν γάρ σοι τοκετῶν λαθιπήμονές εἰσιν
ἀνία.

(ὄλους αὐτοὺς τοὺς θεοὺς τοὺς ἐπικαλοῦμαι)
να προσέλθουν μέ εὐμένειαν, ἔχοντες χαρού-
μενη καρδιά, (μέ καλὴν διάθεσιν).
εἰς αὐτὴν τὴν ἱερὰν θυσίαν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν
σεμνὴν σπονδὴν.

4

(1) I. Ὕμνος εἰς ΕΚΑΤΗΝ

Τὴν Ἐκάτην ἐξυμνῶ, ποὺ τὴν λατρεύουν
στάς ὁδοὺς καὶ στάς τριόδους, τὴν ἐπέραστη,
τὴν οὐρανήν καὶ τὴν ἐπίγειον καὶ τὴν θαλασ-
σινήν, ποὺ ἔχει κίτρινο πέπλο,
αὐτὴν ποὺ φροντίζει γιὰ τοὺς νεκροὺς καὶ ποὺ
εἶναι ἐνθουσιασμένη ἀνάμεσα στὶς ψυχῆς
τῶν νεκρῶν,
τὴν Πέρσειαν, αὐτὴν ποὺ ἀγαπᾷ τὴν ἐρημίαν καὶ
εὐφραίνεται μέ τὰ ἐλάφια,
τὴν νυκτερινήν, τὴν προστάτιν τῶν σκύλων,
τὴν ἀκαταμάχητη βασιλίσσα·
αὐτὴν ποὺ θηρεύει ταύρους, τὴν βασιλίσσα
ποὺ ἔχει τὰ κλειδιά ὅλου τοῦ κόσμου,
τὴν ὁδηγόν, τὴν νύμφην, αὐτὴν ποὺ ἀνατρέφει
παιδιά καὶ ποὺ περιφέρεται στά βουνά·
αὐτὴν τὴν κόρην ἃς παρακαλέσωμε νά παρευ-
ρεθῇ εἰς τὰς ἱεράς τελετάς
μέ εὐμενῇ πάντοτε διάθεσιν πρὸς τὸν ἡγέτην
(τὸν ἐπὶ κεφαλῆς) καὶ μέ χαρούμενη καρδιά.

(2) II. ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ θυμίαμα, στύρακα (ἡδύοσμον)

Ἄκουσέ με, ὦ πολυσέβαστη θεά, ποὺ ἔχεις
πολλὰ ὀνόματα, καὶ ποὺ εἶσαι βοηθός στά κοι-
λοπήματα καὶ μέ γλυκύτητα προσβλέπεις
στὶς λεχῶνες·
σύ ἡ σωτηρία τῶν θηλυκῶν, ποὺ μόνον ἐσὺ
ἀγαπᾷς τὰ παιδιά, καὶ εἶσαι φιλόφρων·
σύ ἐπιταχύνεις τὸν τοκετό καὶ προσέρχεσαι
βοηθός τῶν ἀνθρώπων στὶς λύπες των, ὡς
Προθυραία (ὡς προστάτις τῆς θύρας τοῦ σπι-
τιοῦ).

Σὺ εἶσαι φύλαξ καὶ εὐπρόσιτος (καταδεκτική)
καὶ ἀγαπᾷς νά τρέφῃς ζῶα, καὶ εἰς ὄλους εἶσαι
προσηνής (ἡπία). Σὺ προστατεύεις τὰς οἰκίας
ὄλων καὶ χαίρεσαι στά συμπόσια. Λύεις τὰς ζῶ-
νας (τῶν γυναικῶν) καὶ εἶσαι ἀφανής (δὲν φαί-
νεσαι), ἀλλ' ὁμως φαίνεσαι (ἐκδηλώνεσαι) εἰς
ὅλα τὰ ἔργα, καὶ συμπάσχεις γιὰ τὰ κοιλοπήμα-
τα (τῶν γυναικῶν) καὶ χαίρεσαι, ὅταν ὁ τοκε-
τός εἶναι εὐκόλος καὶ γρήγορος. Εἶσαι ἡ Εἰλεί-
θουα, ποὺ λύεις τοὺς πόνους, σέ φοβερές
ἀνάγκες. Διότι μόνον ἐσένα προσκαλοῦν αἱ λε-
χῶνες γιὰ ἀνακούφισι τῆς ψυχῆς των.
Διότι ἐσὺ κάνεις (τίς γυναῖκες) νά λημονή-
σουν τίς στενοχώριες ἀπὸ τοὺς τοκετούς.

Ἄρτεμις Εἰλείθια, καὶ εὐσέμνη
Προθυραία.
κλύθι μάκαιρα· δίδου δέ γονάς,
ἐπαρωγός εἴουσα·
καὶ σῶζ', ὥσπερ ἔφυς αἰεὶ σῴτειρα
προπάντων.

(3) III. ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, θαλοῦς

Νύκτα θεῶν γενέτειραν αἰεῖσομαι ἡδὲ
καὶ ἀνδρῶν.
[Νύξ γένεσις πάντων, ἦν καὶ Κύπριν
καλέσωμεν]
κλύθι μάκαιρα θεά, κυαναυγής,
ἀστεροφεγγής·
ἡσυχίη χαιρούσα καὶ ἡρεμίη πολυύπνω·
εὐφροσύνη, τερπνὴ, φιλοπάννυχε, μήτερ
όνειρων·
ληθομέριμν' ἀγαθὴν τε πόνων ἀνάπαισι
ἔχουσα·
ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, ἐλάσιππε,
νυχαυγής-
ἡμιτελής, χθονίη, ἡδ' οὐρανίη πάλιν
αὐτή·
ἐγκυκλίη, παίκτηρα διώγμασιν
ἡεροφοίτοις·
ἢ φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα, καὶ
πάλιν φεύγεις
εἰς Ἄϊδην. δεινὴ γάρ ἀνάγκη πάντα
κρατύνει.
νῦν δέ, μάκαιρ' ὦ Νύξ πολυόλβιε, πᾶσι
ποθεινὴ,
εὐάντητε, κλύουσα λόγων ἱκετηρίδα
φωνήν,
ἔλθοις εὐμένεουσα, φόβους δ'
ἀπόπεμπτε νυχαυγεῖς.

(4) IV. ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Οὐρανέ παγγενέτωρ, κόσμου μέρος
αἰὲν ἀτειρές,
πρεσβυγένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων
τε τελευτή·
κοσμοκράτωρ σφαιρηδὸν ἐλισσόμενος
περὶ γαίαν,
οἴκε θεῶν μακάρων, ρόμβου δίνησιν
ὀδεύων,
οὐράνιος χθονίος τε φύλαξ πάντων
περιβληθεῖς·

Ἦ Ἄρτεμι Εἰλείθια καὶ σεβαστὴ Προθυραία,
ἄκουσέ με μακαρία· καὶ δίδε ἀπογόνους καὶ νά
εἶσαι βοηθός· καὶ νά διασώζης καθὼς ἐκ φύ-
σεως ἐγεννήθης καὶ εἶσαι πάντοτε ἡ σωτηρία
ὄλων.

(3) III. ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, θαλοῦς (ξύλα ἀναμμένα)

Τὴν Νύκτα θά τραγουδήσω, τὴν μητέρα
τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.
Ἡ Νύξ ἐγέννησε τὰ πάντα, διὰ τοῦτο ἄς τῆς
δώσωμεν καὶ τὸ ὄνομα Κύπρις.
Ἄκουσέ με μακαρία θεά, πού ἔχεις σκοτεινὴ
λάμπιν καὶ φέγγεις μὲ τὰ ἀστέρια·
σύ χαιρέσαι εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ εἰς τὴν ἡρε-
μίαν, πού φέρει πολὺν ὕπνον·
Εἶσαι ἡ χαρὰ, εὐχάριστη, ἀγαπᾷς τὰ ὀλονύκτια
γλέντια, ὦ μητέρα τῶν ὄνειρων·
σύ κάνεις νά λησμονοῦν (οἱ ἄνθρωποι) τίς
φροντίδες (τῆς καθημερινῆς ζωῆς) καὶ τοὺς
παρέχεις ὠραίαν ἀνάπαισι ἀπὸ τοὺς κόπους,
διότι τοὺς δίνεις τὸν ὕπνον, καὶ εἶσαι φίλη
ὄλων, καὶ ὀδηγεῖς τοὺς ἵππους καὶ λάμπεις
κατὰ τὴν νύκτα.
Εἶσαι ἡμιτελής, (μισοστελειωμένη), γῆν καὶ ἡ
ἴδια πάλιν εἶσαι οὐρανία· περιστρέφουσαι κυκλι-
κῶς καὶ παίζεις μὲ τὰ θηράματα πού πλανῶνται
εἰς τὸν ἀέρα·
ἐσύ στέλλεις τὸ φῶς εἰς τὰ ὑποκάτω ἀπὸ τὴν
γῆν καὶ πάλιν φέγγεις εἰς τὸν Ἄϊδην· διότι
τὰ πάντα κυβερνᾷ ἡ ἀκαταμάχητος ἀνάγκη (ἡ
ὑπερέχουσα, ἡ ἀκατανίκητος δύναμις, πού δέν
δύναται νά τὴν ἀποφύγη κανεῖς). Ἄλλὰ τώρα, ὦ
μακαρία πολυευτυχισμένη Νύχτα, πού εἶσαι
εἰς ὄλους περιπόθητη καὶ καταδεκτικὴ,
εἰσάκουσε τὴν ἱκετευτικὴν φωνὴν τῶν λόγων
μου (τοὺς ἱκετευτικούς λόγους μου)
καὶ ἔλα μὲ εὐμενῆ διάθεσιν καὶ διώξε τοὺς νυ-
κτερινούς φόβους.

(4) IV. ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Οὐρανέ πού ἐγέννησες τὰ πάντα καὶ εἶσαι
πάντοτε μέρος τοῦ κόσμου ἀκατάβλητον,
πρωτότοκε, ἡ ἀρχὴ τῶν πάντων καὶ τὸ τέλος
τῶν πάντων·
κυρίαρχε τοῦ κόσμου, πού ἐλίσεσαι γύρω ἀπὸ
τὴν γῆν ὡσάν σφαῖρα καὶ εἶσαι ἡ κατοικία τῶν
μακαρίων θεῶν, καὶ περιοδεύεις μὲ κυκλικὰς
περιστροφὰς ὡσάν σβούρα,
καὶ ἀνεδείχθης (ἀνέλαβες) ὡς φύλαξ ὄλων καὶ
εἰς τὸν οὐρανόν καὶ εἰς τὴν γῆν·

έν στέρνοισιν ἔχων φύσεως ἀπλητον
ανάγκην,
κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολος,
αιολόμορφε,
πανδερκές, Κρονότεκνε, μάκαρ,
πανυπέρτατε δαίμον,
κλύθ' ἐπάγων ζωὴν ὀσίην μύστη
νεσφάντη.

(5) V. ΑΙΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον.

Ἦ Διός ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος
αἰέν ἀτειρές,
ἄστρον ἡελίου τε σεληναίης τε
μέρισμα,
πανδαμάτωρ, πυρίπνου, πᾶσιν ζωοῖσιν
ἔναυσμα,
ὑψιφανῆς Αἰθήρ, κόσμου στοιχείον
ἄριστον·
ἀγλαόν ὦ βλάστημα, σελασφόρον,
άστεροφεγγές,
κικλήσκων λίτομαί σε κεκραμένον εὐδίων
εἶναι.

(6) VI. ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμήρναν.

Πρωτογόνον καλέω διφῆ, μέγαν,
αἰθερόπλαγκτον,
ῶογενῆ, χρυσέησιν ἀγαλλόμενον
περύγεσσι,
ταυρωπόν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ'
ἀνθρώπων
σπέρμα πολύμνηστον, πολυόργιον,
Ἦρικεπαῖον,
ἄρρητον, κρύφιον, ροιζήτορα, παμφαές
ἔρνος·
ἴσσω ὅς σκοτόεσαν ἀπημαύρωσας
ὀμίχλην,
πάντη δινηθείς περύγων ριπαῖς κατὰ
κόσμον·
λαμπρόν ἄγων φάος ἀγνόν, ἀφ' οὗ σέ
Φάνητα κικλήσκω,
ἠδέ Πρίηπον ἄνακτα, καί Ἐνταύγην
ἐλίκωπον.
ἀλλά, μάκαρ πολύμητι, πολύσπορε,
βαίνει γεγηθῶς
ἐς τελετήν ἀγίην πολυποίκιλον
ὀργιοφάνταϊς.

εἰς τὰ στήθη σου ἔχεις τὴν φοβεράν ἀνάγκην
τῆς φύσεως, σὺ ποῦ ἔχεις κυανοῦν χρῶμα
(ποῦ εἶσαι κυανόχρους) ἀκατάβλητος, πολυποί-
κιλος, πολυειδής,
σὺ ποῦ βλέπεις τὰ πάντα καὶ εἶσαι τέκνον τοῦ
Κρόνου, μακάριος, ὑπεράνω ὄλων,
ἀκουσέ με καὶ φέρε (ἴδου) ἱεράν ζωὴν εἰς τὸν
μύστην τὸν νέον.

(5) V. ΑΙΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον

Ἦ εἰς ποῦ ἔχεις τὸ ὑψηλὸν κράτος τοῦ
Διός, ποῦ εἶναι πάντοτε ἀκατανίκητον,
καὶ ἔχεις μέρος τῶν ἄστρον, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς
σελήνης,
ποῦ δαμάζεις τὰ πάντα καὶ φυσῶς φωτιά καὶ
εἶσαι ὁ σπινθήρ τῆς ζωῆς εἰς ὅλα τὰ ζωντανὰ
πλάσματα,
ὁ Αἰθήρ ποῦ φαίνεται ἀπὸ ὑψηλά, καὶ εἶσαι τὸ
ἄριστον (τὸ πρῶτον) στοιχείον τοῦ κόσμου·
ὦ λαμπρόν βλαστάρι, ποῦ φέρεις τὸ φῶς καὶ
φέγγεις μὲ τὰ ἄστρα,
ἐσέ προσκαλῶ καὶ σέ παρακαλῶ νὰ εἶσαι ἦπιος
καὶ γαλήνιος εἰς ἡμᾶς.

(6) VI. ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμήρναν

Τὸν Πρωτόγονον προσκαλῶ, τὸν δίμορφον,
τὸν μέγαν ποῦ πλανᾶται εἰς τὸν αἰθέρα,
ποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ αὐγὸ καὶ χαίρεται μὲ τὰ
χρυσὰ πτερά·
αὐτὸν ποῦ ἔχει πρόσωπον ταύρου καὶ ποῦ ἐγένε-
νησε τοὺς μακαρίους θεοὺς καὶ τοὺς θνητοὺς
ἀνθρώπους,
ποῦ εἶναι σπέρμα πολυενθύμητον καὶ ἐορτάζε-
ται μὲ πολλὰς τελετάς, τὸν Ἦρικεπαῖον,
τὸν ἀπόρρητον, τὸν ἀπόκρυφον, τὸν ὀρητι-
κόν, τὸ λαμπρὸ βλαστάρι·
ἐσὺ ποῦ ἀφήρησες τὴν σκοτεινὴν ὀμίχλην τῶν
ματιῶν,
ἀφοῦ περιστράφησ με τὰς ὀρητικές κινή-
σεις τῶν περύγων σου παντοῦ εἰς τὸν κό-
σμον·
καὶ ἔφερες λαμπρόν φῶς ἀγνόν, καὶ ἀπ' αὐτὸ
σέ ὀνομάζω Φάνητα
καὶ βασιλέα Πρίαπον, καὶ Ἐνταύγην μὲ τὰ εὐ-
στροφα μάτια. Ἄλλὰ σὺ ὁ μακάριος, ὁ πολυμή-
χανος, ὁ γόνιμος βᾶδιζε (πῆγαινε) χαρούμε-
νος εἰς τὴν ἱεράν πολυποίκιλον τελετήν, ποῦ
γίνεται ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ φανερώνουν (ποῦ
γνωρίζουν νὰ τελοῦν) τὰ ὄργια (τὰς μυστηρια-
κὰς τελετουργίας).

(7) VII. ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα

Ἄστρον οὐρανίων ἱερὸν σέλας
ἐκπροκαλοῦμαι,
εὐιέρους φωνῆσι κικλήσκων δαίμονας
ἀγνοῦς.
Ἄστέρες οὐράνιοι, Νυκτός φίλα τέκνα
μελαίνης,
ἐγκυκλίσι δίνῃσι περιθρόνιοι
κυκλέοντες,
ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, αἰεὶ γενετῆρες
ἀπάντων·
μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες
ὄντες·
θνητῶν ἀνθρώπων θειῆν διέποντες
ἀταρπόν·
ἐπαφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι,
ἠερὸπλαγκτοὶ
οὐράνιοι, χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰὲν
ἀτειρεῖς·
αὐγάζοντες αἰεὶ νυκτός ζοφοειδέα
πέπλον,
μαρμαρυγαῖς στίλβοντες, εὐφρονες,
ἐννύχιοί τε·
ἔλθ' ἐπ' εὐιέρου τελετῆς
πολυῖστορας ἄθλους,
ἐσθλοὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις δρόμον
ἐκτελέοντες.

Ἐρμηνείαν καὶ σχόλια τῶν Ἕμνων τοῦ Οὐρανοῦ (4) Πρωτογόνου (6) Ἥλιου (8) Φύσεως (10) Κρόνου (13) Ρέας (14) Διός (15) Γῆς (26) Μητρὸς Θεῶν (17) Διονύσου (36) Ἀπόλλων (34) Δήμητρος (40) Μίσης (42) Διονύσου Βασσαρέως, Τριετηρικοῦ (45) Λικνίτου (46) Βάκχου (47) Σαβαζίου (48) Ἴππας (49) Τριετηρικοῦ (52) Ἀμφιετοῦς (53) καὶ Ὠκεανοῦ (83) βλεπε εἰς τὰ σχόλια τοῦ κειμένου πού παρατίθενται εἰς τὸ τέλος τῶν «Ἕμνων τοῦ Ὀρφέως». Ἐδῶ ἐπισημαίνεται ἐπίσης ὅτι εἰς τὸν Ἕμνον (5) τοῦ αἰθέρος χαρακτηρίζεται ὁ αἰθήρ «τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ κόσμου» ὅπως καὶ εἶναι, ἀφοῦ ὁ αἰθήρ (τὸ ὄζον) συγκρατεῖ τὰς φονικὰς ἀκτῖνας τοῦ σύμπαντος, πού δὲν διεισδύουν εἰς τὴν γῆν, ἐνῶ εἰς τὸν (7) Ἕμνον τῶν Ἄστέρων ὁ Ἕμνωδός ἀναφέρει, γνωρίζει «ὅτι οἱ ἀστέρες εἶναι γεννήτορες τῶν πάντων» ὅπως φυσικὰ καὶ εἶναι ἀφοῦ ἀπὸ τὴν μάζαν τῶν ἀπλανῶν γεννῶνται οἱ νέοι ἀστέρες. I.Δ.Π.

(8) VIII. ΗΛΙΟΥ θυμίαμα, λιβανομόνναν

Κλυθὶ μάκαρ, πανδερκέες ἔχων αἰώνιον
ὄμμα,
Τιτάν χρυσαυγῆς, ὑπερίων, οὐράνιον
φῶς.
αὐτοφυῆς, ἀκάμας, ζῶν ἠδεῖα
πρόσοψι·
δεξιέ μὲν γενέτωρ ἠοῦς, εὐώνυμε
νυκτός·
κρᾶσιν ἔχων ὠρῶν, τετραβάμοσι ποσὶ
χορεύων.
εὐδρομε, ροιζήτωρ, πυρόεις, φαιδρωπέ,
διφρευτά,

(7) VII. ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα

Τῶν Ἄστέρων τῶν ἐπουρανίων τὸ ἱερὸν
φῶς ἐπικαλοῦμαι, καὶ μὲ φωνές ἀγιώτατες
ἀπευθύνω πρόσκλησιν πρὸς αὐτοὺς τοὺς
ἀγνοῦς θεοὺς. Ὡ Ἄστρο ἐπουράνια, τῆς
μαύρης Νυκτός ἀγαπητὰ τέκνα, σεῖς πού περι-
φέρεσθε κυκλικῶς μὲ κυκλοτερεῖς κινήσεις
γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον,
σπινθηροβόλα, πύρινα, πού εἰσθε αἰωνίως οἱ
γεννήτορες τῶν πάντων·
σεῖς εἰσθε τὸ πεπρωμένον, πού ἐπισημαίνετε
κάθε μοιραῖον (εἰσθε οἱ ἄγγελοι κάθε μοίρας)
σεῖς τῶν θνητῶν ἀνθρώπων καθορίζετε τὴν
θεικὴν πορείαν·
σεῖς πού φαίνεσθε σέ ἐπταφωτισμέ-
νες ζῶνες καὶ περιπλανᾶσθε εἰς τὸν ἀέρα·
ἐπουράνιοι καὶ ἐπίγειοι, πού ἔχετε πύρινη
διαδρομὴ, πάντοτε ἀκατάβλητοι καὶ κα-
ταυγάζετε (φωτίζετε) πάντοτε τὸν σκοτεινὸν
πέπλον τῆς νυκτός, καὶ πάντοτε λάμπετε μὲ
ἀκτινοβολίας καὶ εἰσθε γεμάτοι ἀπὸ χαρὰν καὶ
ὡς νυκτερινοὶ (νυκτοδαίταιοι)
ἐλάτε εἰς τοὺς πολυπαθεῖς ἄθλους (μόχθους)
τῆς ἱερᾶς τελετῆς φέροντες εἰς πέρας ὡς
ἀγαθοὶ τὴν διαδρομὴν πρὸς ἐνδοξα ἔργα.

Ἄκουσε μακάριε, πού ἔχεις μάτι αἰ-
ώνιον καὶ βλέπει τὰ πάντα, σὺ ὁ Τιτάν, πού λάμ-
πεις ὡσάν χρυσός, πού βαδίζεις ὑψηλά, καὶ
εἶσαι τὸ ἐπουράνιον φῶς.

Σὺ εἶσαι ἀφ' ἑαυτοῦ γεννημένος, ἀκατα-
πόνητος, τῶν ζῶν γλυκύθεαμα
καὶ εἶσαι τῆς μὲν αὐγῆς ὁ δεξιὸς γεννήτωρ,
τῆς δὲ νυκτός ὁ ἀριστερός· ἔχεις τὴν συνένω-
σιν τῶν ἐποχῶν καὶ χορεύεις (κινεῖσαι κυκλι-
κῶς) μὲ τέσσαρα πόδια· (ὁ δημιουργός τῶν
τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους),
εἶσαι ταχύς, ὀρμητικός, πύρινος, μὲ χαρωπὸν
βλέμμα, διφρηλάτης, καὶ διέρχεσαι τὴν ὁδὸν

ρόμβου άπειρεσίου δινεύμασιν οίμον
έλαύνων
εύσεβέσιν καθοδηγέ καλών, ζαμενής
άσεβοΐσιν.
χρησολύρη, κόσμου τόν έναρμόνιον
δρόμον έλκων
έργων σημάντων αγαθών, ώροτρόφε
κούρε.
κοσμοκράτωρ, συρικτά, πυρίδρομε,
κυκλοέλικτε,
φωσφόρος, αιολόδεικτα, φερέσβιε,
κάρπιμε, Παιάν
άιθαλής, άμίαντε, χρόνου πάτερ,
άθάνατε Ζεΰ,
εΰδιε, πασιφαής, κόσμου τό
περιδρομον όμμα,
σβεννύμενον λάμπον τε καλαΐς άκτίσι
φαιναις
δείκτα δικαιούνης, φιλονάματε, δέσποτα
κόσμου
πιστοφύλαξ, αΐει πανυπέρτατε, πΐσιν
άρωγέ
όμμα δικαιούνης, ζωής φώς· ώ
έλάσιππε,
μάστιγι λιγυρή τετράρορον άρμα
διώκων,
κλϋθι λόγων, ήδύν δέ βιον μύστησι
πρόφαινε.

(9) IX. ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, άρώματα.

Κλϋθι, θεά βασιλεια, φασσφόρε, δΐα
σελήνη.
ταυρόκερως Μήνη, νυκτιδρόμος,
ήεροφΐτι,
έννυχή, δαδοϋχε, κόρη ευάστερε,
Μήνη
αΰξομένη και λειπομένη, θηλύς τε
και άρσην
αΰγήτειρα, φίλιππε, χρόνου μητερ,
φερέκαρπε
ήλεκτρις, βαρύθυμε, καταυγάστειρα,
λοχείη
πανδερκής, φιλάγρυπνε, καλοΐς άστροισι
βρύουσα
ήσυχή χαιρουσα και ευφρόνη
όλβιομοΐρω
λαμπετή, χαριδΰτι, τελεσφόρε, νυκτός
άγαλμα.
άστράρχη, τανύπεπλ', έλικοδρόμε,
πάνσοφε κούρη,
έλθέ, μάκαιρ', ευφρων, ευάστερε,

του άπεράντου ρόμβου μέ περιστροφικές κι-
νήσεις· καθοδηγείς τούς εύσεβείς άνθρώ-
πους εις τās καλās πράξεις και εις τούς άσε-
βείς επιδεικνύεις δυσμένειαν·
σύ έχεις χρυσήν λύραν και σύρεις (διανύεις)
τόν άρμονικόν δρόμον του κόσμου·
έπισημαΐεις τά καλά έργα, σύ εισαι ό νέος
πού τρέφεις τās έποχάς. Εΐσαι ό κυρίαρχος
του κόσμου, ό αΰλητής, διατρέχεις διά του πυ-
ρός και περιστρέφεις κυκλικώς,
φέρεις τό φώς, έμφανίζεις με ποικίλες μορ-
φές, φέρεις τήν ζωήν, εισαι καρποφόρος, ώ
Παιάν.

άιθαλής, άμόλυντος, πατήρ του χρόνου, ό
άθάνατος Ζεύς,
καθαρός, πού λάμπεις εις όλους, εισαι τό πε-
ριφερόμενον κυκλικώς μάτι του κόσμου,
πού σβύνει και λάμπει μέ ώραιες φωτεινές
άκτίνες·
δεικνύεις τήν δικαιούνην, αγαπās τό νερό, ει-
σαι ό δεσπότης (ό κύριος) του κόσμου,
ό φύλαξ τής άληθείας, ό αιώνιος υπέρτατος, ό
βοηθός εις όλους·
εισαι ό όφθαλμός τής δικαιούνης, τό φώς τής
ζωής· ώ σύ, πού οδηγείς τούς ίππους,
και κατευθύνεις μέ λιγυρό μαστίγιο τέθριππον
(μέ τέσσερα άλογα) άρμα (και έδΰ ό Ύμνωδός
διά του συμβολισμού αυτού αναφέρεται εις
τήν υπό του «ΗΛΙΟΥ» διαμόρφωσιν των τεσ-
σάρων έποχών του έτους).
άκουσε τούς λόγους μου και φανέρωσε εις
τούς μεμνημένους γλυκειά και ευχάριστη ζωή.

(9) IX. ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, άρώματα

Άκουσέ με, θεά βασίλισσα, πού φέρεις τό
φώς, σεβαστή σελήνη Μήνη, πού έχεις κέρατα
ταύρου, και τρέχεις τήν νύκτα και περιπλανά-
σαι εις τόν άερα,
νυκτερινή, πού έχεις δάδα (δαυλόν πού φωτί-
ζει), κόρη, πού εισαι ένας λαμπρός άστέρας, ή
Μήνη· πού μεγαλώνεις και λιγοστεύεις, θη-
λυκή και άρσενική·
πού φωτίζεις και αγαπās τούς ίππους, μητέρα
του χρόνου, πού φέρεις καρπούς (πού βοηθείς
τήν παραγωγή)· πού εισαι λαμπερή, κατηφής,
πού καταυγάζεις και επιβλέπεις τούς τοκε-
τούς· βλέπεις τά πάντα, σου άρέσει νά εισαι
άγρυπνος, πού σέ συνοδεΰουν ώραΐα άστέρια,
και χαιρεσαι στήν ήσυχια και στήν νύχτα τήν
καλότυχη·
εισαι λαμπρά και παρέχεις χαρά και φέρεις εις
πέρας (τά έργα) και εισαι τό καμάρι τής νύχτας.
Εΐσαι ή βασίλισσα των άστρον, πού φορείς μα-
κρό πέπλο και τρέχεις κυκλοστερως· ώ κόρη,
πού εισαι γεμάτη από σοφια και ένα λαμπρό

φέγγει τῷ σῶ
λαμπομένη, σῶζουσα νέους ἰκέτας σέο
κούρη.

(10) Χ. ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὡ Φύσι παμμήτειρα θεά, πολυμήχανε
μητέρα,
οὐρανή, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον,
ἄνασσα·
πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα,
παναυγής,
παντοκράτειρα, τιτιμέν' ἀεὶ,
πανυπέρτατε δαῖμον,
ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαιφατε,
κυδιάνειρα·
έννυχιή, πολύπειρε, σελασφόρε,
δεινοκάθεκτε,
ἄσσοφον ἀστραγάλοισι ποδῶν ἴχνος
εἰλίσσοισα
ἀγνή, κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε
τελευτή,
κοινή μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δέ
μούνη·
αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἄρσην, πολύμητι,
μεγίστη·
εὐανθής, πλοκίη, φιλή, πολύμικτε,
δαῖμον·
ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε,
πάντροφε κούρη,
αὐτάρκεια, Δίκη· Χαρίτων πολυώνυμε
πειθῶ·
αἰθερίη, χθονίη τε, καὶ εἰναλίη
μεδέουσα·
πικρὴ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δέ
πειθομένοισιν·
πάνσοφε, πανδῶτειρα, κομίστρια,
παμβασιλεία·
αὐξιτρόφος, πείρα, πεπαινομένων τε
λύτειρα·
πάντων μὲν σύ πατήρ, μήτηρ, τροφός
ἡδέ τιθηνός·
ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπορος, ὠριάς,
ὄρμη
παντοτεχνές, πλάστειρα, πολύκτιτε,
πότνιε δαῖμον,
αἰδίη, κινησιφόρος, πολύπειρε,
περίφρων·
ἀενάω στροφάλιγγι θεόν ρύμα
δινεύουσα·

ἄστρο,
ἔλα, μακαρία, μέ χαρά, λάμπουσα μέ τό δικό
σου φέγγος, καὶ σῶσε, ὦ κόρη, τοὺς νέους
ἰκέτας σου.

(10) Χ. ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Ὡ θεά Φύσι, μητέρα τῶν πάντων, πο-
λυμήχανη μητέρα, ἐπουράνια, σε-
βαστή θεά ποὺ κτίζεις τὰ πάντα, βα-
σίλισσα·
ἐσύ δαμάζεις τὰ πάντα, εἶσαι ἀκατα-
νίκητος, ἐσύ κυβερνής, λάμπεις
πολύ, εἶσαι ἡ κυρία τῶν πάντων,
πάντοτε τιμημένη, ὀυπεράνω ὀ-
λων θεός·
εἶσαι ἀθάνατη, πρωτότοκος, πα-
ναρχαία καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας παρέχεις δό-
ξαν· νυκτερινή, ἔχεις μεγάλην πείραν, φέρεις
τό φῶς, δυσκόλως καθουχάζεις, καὶ περι-
λίσσεις ἀθόρυβα τὰ ἴχνη τῶν ποδιῶν σου (πε-
ριπατεῖς ἀθόρυβα). Εἶσαι ἀγνή, διατάσσεις
τοὺς θεούς, εἶσαι τό τέλος, χωρίς νά ἔχης
τέλος·
εἶσαι κοινή εἰς ὄλα (μετέχεις εἰς τὰ πάντα),
ἀλλά ἄμόνον εἰς ἐσέ δέν συμμετέχει
τίποτε·
εἶσαι ἡ ἰδία πατέρα τοῦ ἑαυτοῦ σου (ἐγεν-
νήθης ἀφ' ἑαυτῆς), διότι πατέρα δέν
ἔχεις, εἶσαι καὶ ἀρσενική καὶ πολυμήχανη
καὶ πάρα πολύ μεγάλη·
ἀνθηρά, περιπλέκεις τὰ πάντα, εἶσαι φίλη,
ἀναμειγνύεις τὰ πάντα καὶ εἶσαι ἔμπειρος·
ὀδηγός, κυβερνήτης, φέρεις ζωήν, εἶσαι
κούρη ποῦ τρέφεις τὰ πάντα, αὐτάρκεια,
Δίκη· εἶσαι ἡ πειθῶ τῶν Χαρίτων μέ πολλά ὀνό-
ματα· αἰθερία (διάγεις εἰς τόν αἰθέρα), ἐπί-
γειος ἀρχόντισσα καὶ θαλασσινή· πικρὴ μὲν γιά
τοὺς φαύλους, ἀλλά γλυκεῖα εἰς ἐκείνους ποῦ
πείθονται εἰς σέ· σοφὴ εἰς ὄλα, παρέρχεις
τὰ πάντα· τρέφεις τὰ πάντα καὶ τὰ αὐξά-
νεις, λιπαρά (ἄφθονα), καὶ ἀπελευθερώνεις,
καταστρέφεις, ἐκεῖνα ποῦ ὠριμάζουν, που
πεθαίνουν·
σύ εἶσαι πατέρας τῶν πάντων καὶ ἐπίσης
μητέρα, τροφός καὶ βυζάστρα· βοηθῆς εἰς
τήν παραγωγήν τῶν προϊόντων, μακαρία, ἔχεις
πολλά σπέρματα (εἶσαι καρποφόρος), καὶ γίνε-
σαι στόν καιρό ποῦ πρέπει, ὄρμη (δραστηριο-
ποιεῖσαι),
καιρό ποῦ πρέπει, ὄρμη (δραστηριοποιεῖσαι),
δημιουργεῖς τὰ πάντα, εἶσαι πλάστρα, κτίζεις
πολλά, σεβαστή θεά αἰωνία, φέρεις τήν κίνη-
σιν, ἔχεις πολλήν πείραν, εἶσαι συνετή· καὶ κι-
νεῖσαι σάν γρήγορο ρεῦμα μέ ἀδιάκοπον στρο-

πάνρυτε, κυκλοτερής,
 άλλοτριμορφοδίαιτε·
 εὐθρονε, τιμήεσσα, μόνη τό κριθέν
 τελέουσα,
 σκηπτουχοῦσ' ἐφύπερθε,
 βαρυβρεμέτειρα, κρατίστη·
 ἄτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἴσα,
 πυρίπνουσ'·
 ἀΐδιος ζωή, ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια·
 πάντα σύ ἔσαι· τά πάντα σύ γάρ μούνη
 τάδε τεύχεις·
 ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, σύν εὐόλβοισιν
 ἐν ὠραις
 εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὔξησιν ἀπάντων.

(11) XI. ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

Πάνα καλῶ κρατερόν, νόμιον,
 κόσμοιο τό σύμπαν,
 οὐρανόν, ἠδέ θάλασσαν, ἰδέ χθόνα
 παμβασιλείαν,
 καί πῦρ ἀθάνατον· τάδε γάρ μέλη ἐστί
 τά Πανός.
 ἐλθέ, μάκαρ, σκιρτητά, περιδρομε,
 σύνθρονος ὠραις·
 αἰγομελές, βακχευτά, φιλένθεος,
 ἀντροδίαιτε·
 ἁρμονίην κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι
 μολπῇ,
 φαντασιῶν ἐπαρωγέ, φόβων ἔκπαγλε
 βροτειῶν·
 αἰγονόμοις χαίρων ἀνά πίδακας ἠδέ τε
 βούναις,
 εὐσκοπε, θηρητήρ, Ἴηχοῦς φιλε,
 σύγχορε νυμφῶν·
 παντοφυής, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε
 δαῖμον·
 κοσμοκράτωρ, αἰζητά, φαεσφόρε,
 κάρπιμε Παιάν·
 ἀντροχαρές, βαρύμηνης, ἀληθῆς Ζεὺς ὁ
 κεράστης.
 σοί γάρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον
 ἐστήρικται,
 εἶκει δ' ἀκαμάτου πόντου τό
 βαρύρροον ὕδωρ,
 Ὠκεανός τε πέριξ ἐνὶ ὕδασι γαίαν
 ἐλίσσων·
 ἀερίον τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν
 ἔναυσμα,

βιλισμόν· διαρρέεις ἀπό παντοῦ, κινεῖσαι
 κυκλικῶς καὶ διαρκῶς μεταβάλλεις μορφήν·
 ἔχεις ὠραῖον θρόνον, τιμημένη, μόνον ἐσύ
 ἐκτελεῖς ἐκεῖνο πού ἀπεφασίσθη, καὶ κρατεῖς
 τό σκηπτρον (κυβερνής) ἀπό ἐπάνω, καὶ βρον-
 τῆς δυνατά, σὺ ἡ ἰσχυροτάτη·
 ἀτρόμητη, πού δαμάζεις τά πάντα, ἡ προ-
 ωρισμένη μοῖρα, πού ἀποπνέεις φωτιά·
 αἰωνία ζωὴ καὶ ἀθάνατη πρόνοια·
 τά πάντα εἶσαι ἐσύ· διότι μόνη σου ἐσύ
 κατασκευάζεις (δημιουργεῖς) ὅλα αὐτά.
 Ἄλλά σέ παρακαλῶ, θεά μου, νά μᾶς φέρης
 μαζί μέ τίς εὐτυχισμένες ὥρες (ἐποχές)
 εἰρήνην, ὑγίειαν καὶ αὔξησιν (πολλα-
 πλῆσια σμόν) τῶν πάντων.

(11) XI. ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα

Τόν Πάνα προσκαλῶ τόν ἰσχυρόν, τόν ποι-
 μενικόν, τό σύμπαν τοῦ κόσμου (τό κοσμικόν
 σύμπαν),
 τόν οὐρανόν καί τήν θάλασσαν καί τήν γῆν πού
 εἶναι βασίλισσα τῶν πάντων, καί τό ἀθάνατον
 πῦρ· διότι αὐτά εἶναι τά μέλη τοῦ Πανός. Ἐλα
 ἐσύ πού εἶσαι μακάριος, πηδηχτής, πού τρέ-
 χεις γύρω, καί κάθεσαι στόν ἴδιο θρόνο μέ τās
 ὥρας (τās ἐποχές)· ἐσύ πού τά μέλη σου μοιά-
 ζουν μέ τῆς γίδας, ὁ μανιακός, πού εὐκολα
 ἐνθουσιάζεσαι καί περνᾷς τῇ ζωῇ σου μέσα σέ
 σπήλαια· ἐσύ ὑφαίνεις τήν ἁρμονίαν τοῦ κό-
 σμου μέ παιγνιδιάρικο τραγοῦδι, εἶσαι ὁ βοη-
 θός τῶν φαντασμάτων καί ὁ δημιουργός μεγα-
 λων φόβων εἰς τοὺς ἀθρώπους·
 χαίρεσαι νά εἶσαι τίς πηγές μέ γιδοβοσκούς
 καί βοῖδοβοσκούς, καί βλέπεις μακριά, εἶσαι
 κυνηγός, φίλος τῆς Ἴηχοῦς, καί χορεύεις μαζί
 μέ τίς νύμφες·
 παράγεις τά πάντα, εἶσαι πατέρας τῶν πάντων,
 ἐσύ ὁ θεός μέ τά πολλά ὀνόματα·
 εἶσαι κυρίαρχος τοῦ κόσμου, αὔξητῆς (συντε-
 λεῖς εἰς τήν αὔξησιν), φέρεις τό φῶς, εἶσαι ὁ
 καρποφόρος Παιάν·
 χαίρεσαι στά σπήλαια, ὑπερβολικά θυμώνεις,
 καί εἶσαι ἀληθινός (πραγματικός) Ζεὺς μέ κέ-
 ρατα·
 διότι εἰς ἐσένα στηρίζεται τό ἀπέραντον δάπε-
 δον τῆς γῆς,
 καί ὑποχωρεῖ τό βαθύ ρεῦμα τοῦ ἀκαταπονῆ-
 του πόντου,
 καί ὁ Ὠκεανός ἐλίσσεται γύρω ἀ-
 πό τήν γῆν μέσα στά νερά·
 καί τό ἐναερίον μέρος (μερίδιον) τῆς
 τροφῆς, πού εἶναι σπινθήρ ζωῆς εἰς τά ζων-
 τανά,

καί κορυφῆς ἐφύπερθεν ἐλαφροτάτου
πυρός ὄμμα.
βαίνει γάρ τάδε θεῖα πολύκριτα σῆσιν
ἐφετμαῖς·
ἀλλάσσεις δέ φύσεις πάντων ταῖς σῆσι
προνοίαις,
βόσκων ἀνθρώπων γενεήν κατ' ἀπείρονα
κόσμον.
ἀλλά, μάκαρ, βακχευτά, φιλένθεε, βαῖν'
ἐπί λοιβαῖς
εὐιέροις· ἀγαθὴν δ' ὄπασσον βιότιο
τελευτήν,
Πανικὸν ἐκπέμπων οἶστρον ἐπὶ τέρματα
γαίης.

(12) XII. ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἡρακλες ὀβριμόθυμε, μεγασθενές,
ἀλκιμε Τιτάν,
καρτερόχειρ, ἀδάμαστε, βρύων ἄθλοισι
κραταιοῖς,
αιολόμορφε, χρόνου πάτερ, ἀϊδιός τε
εὐφρων,
ἄρρητ', ἀγριόθυμε, πολύλλιτε,
παντοδυνάστα·
παγκρατές ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα,
τοξότα, μάντι·
παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε,
πᾶσιν ἄρωγέ·
ὅς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα
φύλα διώξας,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον,
ἀγλαότιμον·
αὐτοφυῆς, ἀκάμας, γαίης βλάστημα
φέριστον.
πρωτογόνοις στράψας βολίσιν,
μεγαλώνυμε δαῖμον,
ὅς περί κρατί φορεῖς ἤῳ καὶ νύκτα
μέλαιναν,
δῶδεκ' ἀπ' ἀντολιῶν ἄχρι δυσμῶν ἄθλα
διέρπων·
ἀθανάτοις πολυπέριος, ἀπείριτος,
ἀστυφέλικτος·
ἐλθέ μάκαρ, νούσων θελκπήρια πάντα
κομίζων.
ἐξέλασον δέ κακάς ἄτας, κλάδον ἐν χερσὶ
πάλλων·
πηνοῖς τ' ἰοβόλοισι κῆρας χαλεπὰς
ἀπόπεμπε.

καὶ τὸ μάτι τοῦ ἐλαφροτάτου πυρός ἐπάνω ἀπὸ
τὴν κορυφήν·
διότι αὐτὰ τὰ θεϊκά, πού εἶναι πολυποικίλα,
προχωροῦν (κινοῦνται) διὰ τῶν ἰδικῶν σου ἐν-
τολῶν·
σύ μεταβάλλεις τὰς φύσεις (τὴν φυσικὴν κατά-
στασιν) ὄλων τῶν πραγμάτων κατὰ τὰς ἰδικὰς
σου προβλέψεις·
καὶ τρέφεις τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν
ἀπέραντον κόσμον.
Ἄλλὰ βάδιζε (ἔλα) εἰς τὰς ἱερωτάτας σπον-
δάς σύ ὁ μακάριος, πού εἶσαι γεμάτος ἀπὸ
βακχικῆν μανίαν, ὁ ἐνθουσιώδης,
καὶ δόσε νὰ ἔχωμεν καλὸν τέλος τοῦ βίου καὶ
διώξε τὴν μανίαν τοῦ πανικοῦ (τόν μανιακὸν
πανικόν) εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς.

(12) XII. ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ θυμίαμα, λίβανον

Ἡρακλῆ ὀρημτικέ, μεγαλοδύναμε, δυνατέ
Τιτάνα,
πού ἔχεις ἰσχυρὰ χέρια, ἀκατάβλητε, πού εἶσαι
γεμάτος ἀπὸ τολμηροῦς ἄθλους, ποικιλό-
μορφε, πατέρα τοῦ χρόνου, εἶσαι αἰώνιος καὶ
παρέχεις εὐθυμίαν, ἀπόρρητος (ἀνέκφρα-
στος), θηριώδης, πού σέ ἰκετεύουν πολλοί,
παντοδύναμος· ἔχεις πανίσχυρη καρδιά, μεγά-
λην δύναμιν, εἶσαι τοξότης καὶ μάντις·
τρῶγεις τὰ πάντα, τῶν πάντων γεννήτωρ (πα-
τήρ), ὑπέρτατος ἐξ ὄλων, βοηθός εἰς ὄλους·
σύ καταπραΰνεις τοὺς ἀνθρώπους ἀποδιώκων
τὰ ἄγρια φύλα (θηρία)
ἐπειδὴ ποθοῦσες τὴν εἰρήνην, πού τρέφει τοὺς
νέους, καὶ τιμᾶσαι μὲ λαμπρότητα·
Εἶσαι αὐτογέννητος, ἀκούραστος, ὑπέροχο
τῆς γῆς βλαστάρι.
Εἰς τοὺς πρωτογόνους (τοὺς πρωτογεννημέ-
νους, τοὺς παλαιούς) ἀστραψες μὲ λάμπεις,
ὦ θεέ μὲ τὸ μεγάλο ὄνομα·
σύ γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου φέρεις τὴν αὐγὴν
καὶ τὴν μαύρη νύχτα καὶ ἕκαμες δῶδεκα
ἄθλους ἀπὸ τὴν ἀνατολή ἕως τὴν δύσιν·
ἔχεις μεγάλην πείραν μεταξύ τῶν ἀθανάτων,
εἶσαι ἀπέραντος καὶ ἀδιάσειστος·
ἔλα μακάριε, καὶ φέρε μας ὅλα τὰ μαγικά (μα-
γευτικά) φάρμακα τῶν ἀσθενειῶν·
καὶ βγάλε ἐξω τίς καταστρεπτικές ἀσθενεῖες,
κρατῶν καὶ κινῶν κλάδον σὸ χέρι σου·
καὶ μὲ τὰ ριπτόμενα ἰοβόλα βέλη σου ἀπόδιωξε
τίς βαρεῖες μοῖρες.

(13) XIII. ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, στύρακα

Ἄιθαλής, μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδέ
καί ἀνδρῶν,
ποικιλόβουλ' ἄμιαντε, μεγασθενές,
ἄλκιμε Τινάν'
ὄς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις
ἔμπαλιν αὐτός·
δεσμούς ἀρρήκτους ὄς ἔχεις κατ'
ἀπείρονα κόσμον·
αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε
ποικιλόμυθε·
γαίης τε βλάστημα καὶ οὐρανοῦ
ἀστερόεντος·
γέννα, φυῆς μειώσι, Ρέας πόσι, σεμνέ
Προμηθεῦ,
ὄς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο,
γενάρχα,
ἀγκυλομήτα, φέριστε· κλύων ἱκετηρίδα
φωνήν,
πέμποις εὐόλβου βίотου τέλος αἰέν
ἀμεμπτον.

(14) XIV. ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Πότνια Ῥέα, θυγατερ πολυμόρφου
Πρωτογόνοιο,
ἢ λίς ταυροφόνος ἱερότροχον ἄρμα
τιταίνει·
τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανές,
χαλκόκροτε κούρη
μητρ Ζηνός ἄνακτος, Ὀλυμπίου,
αιγιόχοιο·
πάντιμ' ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρε
μάκαιρα·
οὔρεσιν ἢ χაίρεις, θνητῶν τ'
ὄλολύγμασι φρικτοῖς·
παμβασιλεια Ῥέα, πολεμόκλονος,
ὄβριμόθυμε·
ψευδομένη σώτειρα, λυτηριάς,
ἀρχιγένεθλε·
μήτηρ μὲν τε θεῶν ἠδέ θνητῶν
ἀνθρώπων.
ἐκ σοῦ γάρ καί γαῖα καὶ οὐρανός εὐρύς
ὑπερθεν,
καί πόντος, πνοαί τε. φιλόδρομος,
ἀερόμορφε,
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, σωτήριος εὐφροني
βουλή,
εἰρήνην κατάγουσα σὺν εὐόλβοις

**(13) XIII. ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, στύρακα
(ἠδύοσμον)**

Ἐοῦ πού πάντοτε θάλλεις, καί εἶσαι ὁ πατέ-
ρας τῶν μακαρίων θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων,
πολυμήχανε, ἀμόλυντε, μεγαλοδύναμε,
ἰσχυρέ Τιτάν·
ἐσοῦ ἐξαντλεῖς τὰ πάντα καὶ ἀντιθέτως σὺ ὁ
ἴδιος τὰ ἐπαυξάνεις· ἔχεις δεσμούς ἀδιαρρή-
κτους εἰς τὸν ἀπέραντον κόσμον·
ὦ Κρόνε, πατέρα τοῦ αἰῶνος (τοῦ χρόνου),
Κρόνε μὲ τὰ πολλά ὄνοματα,
πού εἶσαι τὸ βλαστάρι τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ
μὲ τὰ πολλά ἀστέρια·
εἶσαι ἡ γέννησις (ἡ ἀρχή), καὶ ἡ φθορά τῆς
φύσεως (τῆς φυσικῆς καταστάσεως), σύζυγος
τῆς Ρέας, ὁ σεβαστός Προμηθεύς,
πού κατοικεῖς εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὁ
ἀρχηγός τοῦ γένους (τῶν ἀνθρώπων), πού ἡ
σκέψις σου εἶναι ἀγκαθωτή (πού ἀγκυλώνει),
εἶσαι ὁ κράτιστος·
ἄκουσε τὴν ἱκετευτικὴν φωνήν μας,
καὶ εἶθε νὰ μᾶς στέλλῃς πάντοτε ἄψογον τέλος
βίου εὐτυχισμένου.

(14) XIV. ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Σεβαστή Ρέα, θυγατέρα τοῦ Πρωτογόνου
μὲ τίς πολλές μορφές,
σοῦ, πού τὸ ἱερόν ἄρμα σου ὁδηγεῖ τὸ λιον-
τάρι, πού φονεύει τὸν ταῦρον·
κάνεις θόρυβον μὲ τὸ κτύπημα τυμπάνων καὶ
ἀγαπᾷς τὴν μανιάν. εἶσαι ἡ κόρη πού κροτεῖς
μὲ τὸν χαλκό,
ἡ μητέρα τοῦ βασιλιᾶ Διός, τοῦ Ὀλυμπίου
(πού κατοικεῖ εἰς τὸν Ὀλυμπον), πού ἔχει τὴν
ἀσπίδα·
ἐντιμοτάτη, ἔχεις λαμπρὰν μορφήν, εὐτυχι-
σμένη σύζυγος τοῦ Κρόνου· πού χαίρεσαι στὰ
βουνά καὶ μὲ τίς φρικτές κραυγές τῶν ἀνθρώ-
πων·
ὦ Ρέα βασίλισσα τῶν πάντων, πού διεγείρεις
τὸν θόρυβον τῆς μάχης, ἰσχυρόκαρδη
ἐσοῦ σώζεις μὲ τὰ ψέματα, ἀπολυτρώνεις, εἶσαι
ἡ πρωτογενής· ἡ μητέρα τῶν θεῶν καὶ τῶν
φθαρτῶν ἀνθρώπων.
Διότι ἀπὸ σέ προέρχονται (ἐγεννήθησαν) καὶ ἡ
γῆ καὶ ὁ ὑπεράνω αὐτῆς πλατύς οὐρανός καὶ
ὁ πόντος καὶ οἱ ἄνεμοι· ἀγαπᾷς τὸ τρέξιμο,
ἔχεις ἀεριώδη μορφήν.
Ἐλα, μακαρία θεά, γιὰ σωτηρία μας με καλό-
βουλη διάθεσι,
καὶ φέρε μας τὴν εἰρήνην μὲ εὐτυχισμένους

κτεάτεσσιν,
λύματα καί κῆρας πέμπουσ' ἐπί τέρματα
γαίης.

(15) XV. ΔΙΟΣ θυμίαμα, στύρακα

Ζεῦ πολυτίμητε, Ζεῦ ἀφθιτε, τήνδε
τοι ἡμεῖς
μαρτυρίην τιθέμεσθα λυτήριον, ἡδέ
πρόσευξιν
ᾧ βασιλεῦ, διά σὴν κεφαλὴν ἐφάνη
τάδε πάντα,
γαῖα θεὰ μήτηρ, ὀρέων θ' ὑψαύχενες
ὄχθοι,
καί πόντος, καί πάνθ', ὅπῃ οὐρανός
ἐντός ἔταξε.
Ζεῦ Κρόνιε, σκηπτοῦχε, καταιβάτα,
ὄβριμόθυμε,
παντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε
τελευτή.
σεισίχθων, ἀυξητά, καθάρσιε,
παντοτινάκτα,
ἀστράπιε, βρονταῖε, κεραῦνιε, φυτάλιε
Ζεῦ
κλυθί μευ, αἰολόμορφε, δίδου δ' ὑγίαιαν
ἀμεμφῆ,
εἰρήνην τε θεάν, καί πλούτου δόξαν
ἀμεμπτον.
[Pro versu 7-11 habet istos Thryll.
duo medii sunt H.XIX, 20 et 21.
αὐτοπάτωρ· μακάρων τε θεῶν πάτερ ἡδέ
καί ἀνδρῶν.
ἀλλά χάριν λοιβῆσι δίδου, φρεσὶν αἴσιμα
πάντα.
ζωὴν δ' ὀλβιόθυμον. ὁμοῦ δ' ὑγίαιαν
ἄνασσαν
εἰρήνην τε θεόν κουροτρόφον
ἀγλαότιμον·
καί βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα
λογισμοῖς].

(16) XVI. ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένη,
ἠερόμορφε,
Ἥρη παμβασιλεία, Διός σύλλεκτρε
μάκαιρα,
ψυχοτρόφους αὔρας θνητοῖς παρέχουσα
προσηνεῖς

καιρούς,
καί στείλει στά πέρατα τῆς γῆς ὅ,τι εἶναι ἀχρη-
στον εἰς ἡμᾶς καί τίς καταστροφές.

**(15) XV. ΔΙΟΣ θυμίαμα, στύρακα
(ἡδύοσμον)**

Ἦ Δία πολυτιμημένε, Δία ἀθάνατε, αὐτὴν
ἐδῶ ἡμεῖς τὴν ἀπολυτρωτικὴν ὁμολογίαν καί
προσευχὴν σοῦ ἀπευθύνομεν. Ἦ βασιλιά, ἀπὸ
Ἦ βασιλιά, ἀπὸ τὸ δικό σου κεφάλι ἀνεφάνη-
σαν ὅλα αὐτά, (δηλαδὴ ἡ γῆ ἢ θεὰ μητέρα
καί τῶν βουνῶν οἱ ὑψηλοὶ λόφοι καί ὁ πόντος –
ἢ θάλασσα) καί ὅλα ὅσα ὁ οὐρανός περιέχει.
Ἦ Δία, υἱὲ τοῦ Κρόνου, ποῦ ἔχεις τὸ σκῆπτρον
καί ἐμφανίζεσαι ἐν μέσῳ βροντῶν καί ἀστρα-
πῶν.
ἰσχυρόκαρδε, ποῦ ἐγέννησες τὰ πάντα, καί
εἶσαι ἡ ἀρχὴ τῶν πάντων καί τῶν πάντων τὸ
τέλος.
Σὺ ποῦ σείεις τὴν γῆν καί συντελεῖς εἰς τὴν
αὔξησιν, ποῦ καθαρίζεις (ἐξαγνίζεις) καί ἐξου-
σιάζεις τὰ πάντα καί ἀστράπτεις καί βροντᾶς
καί ρίχνεις κεραυνούς
καί εἶσαι ὁ τροφός (ὁ τροφοδότης) ἄκουσέ
με, ποικιλόμορφε, καί δόσε μας ἀρίστην ὑ-
γίαιαν καί τὴν θεάν εἰρήνην καί πλούτου δόξαν
ἀκηλίδωτον.
Εἶσαι αὐτογέννητος καί ὁ πατέρας
τῶν μακαρίων θεῶν καί τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλά
πρόσεξε μὲ εὐχαρίστησιν τὰς σπονδὰς μας καί
βοήθησε τὰς φρένας μας (τὸν νοῦν μας), διά
να γίνουιν ὅλα σωστά,
καί ζωὴν ποῦ νὰ παρέχη χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν,
συνάμα δὲ (δόσε μας) τὴν βασιλείαν ὑ-
γίαιαν
καί τὴν θεάν εἰρήνην, ποῦ εἶναι ἡ πολυτίμητη
τροφός τῶν νέων, καί βίον ποῦ νὰ κυριαρχῆται
πάντοτε ἀπὸ εὐθυμες σκέψεις.

(16) XVI. ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Καθισμένη σὲ γαλάζιους κόλπους, ἀερό-
μορφε, σὺ Ἥρα ποῦ εἶσαι βασίλισσα τῶν πάν-
των, μακαρία σύζυγος τοῦ Διός, καί παρέχεις
(προσφέρεις) εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἦπιες αὔ-
ρες, ποῦ τρέφουιν τὰς ψυχὰς,

ὄμβρων μὲν μήτηρ, ἀνέμων τροφέ,
παντογένεθλε.
χωρίς γάρ σέθεν οὐδέν ὅλως ζωῆς
φύσιν ἔγνω·
κοινωνεῖς γάρ ἅπασι κεκραμένη ἤερί
σεμνῶ.
πάντων γάρ κρατέεις μούνη, πάντεσσι
τ' ἀνάσσεις
ἡερίοις ροίζοισι τινάσσομένη κατὰ
χεῦμα.
ἀλλά μάκαιρα θεά, πολυώνυμε,
παμβασίλεια,
ἔλθοις εὐμενέουσα καλῶ γήθοντι
προσώπῳ.

**(17) XVII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμίαμα,
σμύρναν.**

Κλυθι, Ποσειδάον γαιήοχε,
κυανοχαῖτα,
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χεῖρεσσι
τρίαιναν·
ὅς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο
θέμεθλα,
ποντομέδων, ἀλίδουπε, βαρύκτυπος,
ἐννοσίγαιε
κυμοθαλῆς,· χαριτῶπα, τετράορον ἄρμα
διώκων,
εἰναλίους ροίζοισι τινάσσω ἀλμυρόν
ὔδωρ.
ὅς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθύ χεῦμα
θαλάσσης,
κύμασι τερπόμενος; θηρσίν θ' ἄμα,
πότνιε δαῖμογ.
ἔδρανα γῆς σώζοις καί νηῶν εὐδρομον
ὄρμην,
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων, ἠδ' ὄλβον
ἀμεμφῆ.
[εἰς Ποσειδῶν hunc hymnum habet Thrull.
n. IV.
Κλυθι Ποσειδάων, (Ζηνός παῖ) (**προφα-
νῶς λάθος, ἐσφαλμένη γραφή**)
πρεσβυγένεθλε,
οὐρανίων μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ
καὶ ἀνδρῶν.
ὅς ναίεις κορυφαῖος ἐπ' Οὐλύμποιο
καρήνων
δεύτερος ἐκ Διός εἰληχῶς πάντεσσι
ἀνάσσειν.
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χεῖρεσσι
τρίαιναν.

εἶσαι μητέρα τῶν βροχῶν, τροφός τῶν ἀνέμων,
ἔχεις γεννήσει τὰ πάντα. Διότι χωρίς ἐσένα
κανένα γενικῶς πλάσμα δὲν γνωρίζει τὴν φύ-
σιν τῆς ζωῆς· διότι συμμετέχεις εἰς ὅλα συγ-
κερασμένη μέ τὸν σεβαστὸν ἀέρα.
Διότι μόνη ἐσύ εἶσαι κυρίαρχος ὄλων καὶ ὄλων
εἶσαι βασίλισσα καὶ μέ ἀέρινες ὀρμητικὲς κινή-
σεις τινάσσεσαι (λούζεσαι) εἰς τὰ νερά.
Ἄλλά σύ ἡ μακαρία θεά, πού ἔχεις πολλά ὀνό-
ματα καὶ εἶσαι ἡ βασίλισσα πάντων, εἶθε νά μᾶς
ἔλθῃς εὐμενῆς μέ ὠραῖο χαρούμενο πρό-
σωπο.

**(17) XVII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμίαμα,
σμύρναν**

Ἄκουσε, Ποσειδῶνα, πού κατέχεις τὴν γῆν.
μέ τῆ γαλανῆ χαίτη (τῆ θάλασσα), φίλε τῶν ἵπ-
πων, πού κρατεῖς στά χέρια σου χαλκοφκια-
σμένη τρίαινα·
σύ κατοικεῖς εἰς τὰ θεμέλια τοῦ πόντου, πού
εἶναι βαθύς, ἀρχὸν τοῦ πόντου, πού ταρα-
κουνᾶς (ταράσσεις) τὴν θάλασσαν καὶ βαρεῖά
βροντᾶς, πού σείεις τὴν γῆν,
μέ τὰ ἀφθονα κύματα, ἔχεις ὄψιν χαριτωμένην
καὶ ὀδηγεῖς τέθριππον ἄρμα,
καὶ μέ θαλάσσια σφουρίγματα τινάζεις ψηλά
τό ἀλμυρό νερό.
σύ ἔλαχες (ἐπήρες μέ λαχνό) ὡς τρίτο μέρος
τό βαθύ ρεῦμα τῆς θαλάσσης,
καὶ τέρπεις μέ τὰ κύματα, συνάμα καὶ μέ τὰ
θηρία, ὡ σεβαστέ θεέ.
Εἶθε νά διασώζῃς τὰ στηρίγματα τῆς γῆς καὶ
τὴν ταχεῖαν ὄρμην τῶν πλοίων,
καὶ νά μᾶς φέρῃς εἰρήνην. ὑγίειαν καὶ πραγμα-
τικὴν εὐτυχίαν.
Ἄκουσέ με, Ποσειδῶνα, «πρωτότοκο παιδί»
τοῦ Διός (προφανῶς λάθος τοῦ ἀρχαίου κει-
μένου)
πού εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους ἐπουρανόους
μακάριους θεοὺς καὶ πατὴρ τῶν ἀνθρώπων·
ἐσύ πού κατοικεῖς εἰς τὴν κορυφὴν ἐπάνω εἰς
τὰ υψώματα τοῦ Ὀλύμπου, καὶ πού σοῦ ἐτυ-
χε ὁ κληρὸς νά βασιλεύῃς δεύτερος μετὰ
τόν Δία πάντων· φίλε τῶν ἵππων, πού κρατεῖς
στά χέρια σου τρίαινα χαλκοφκιασμένη, πού

εὐρύμεδον, χαριτώπα, τετράορον ἄρμα
διώκων.
ὦ ἄναξ παντοκράτωρ, ιερώτατος,
ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυστοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε
σεβασμοῖς,
ἴλαος εἴης, εὐτυχὴν μύστησι
προφαινῶν.]

(18) XVIII. ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ

ᾠ τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον,
ὀβριμόθυμε,
Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδέ
λιπαυγῆ,
Ζεῦ χθόνιε σκηπτοῦχε, τάδ' ἱερά δέξο
προθύμως·
Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληίδας
ἀπάσης,
πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς
ἐνιαυτῶν.
ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα
παμβασιλείαν,
ἔδραν ἄθανάτων, θνητῶν στήριγμα
κραταιόν·
ὃς θρόνον ἐστήριξας ὑπὸ Ζοφοειδέα
χῶρον,
τηλεπόρον τ', ἀκάμαντα, λιπόπνοον,
ἄκριτον ἄδην,
κυάνεόν τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ριζώματα
γαίης.
ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτου χάριν, ὦ
πολυδέγμον
Εὐβουλ', ἀγνοπόλου Δημήτερος ὃς ποτε
παῖδα
νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδίην διὰ
πόντου,
τετραώρου ἵπποισιν ὑπ' Ἀθίδος ἤγαγες
ἄντρον,
δήμου Ἐλευσίνος, τόθι περ πύλαι εἰσ'
Ἄϊδαο.
μοῦνος ἔφυς ἀφανῶν ἔργων φανερῶν
τε βραβευτής.
ἐνθεε, παντοκράτωρ, ιερώτατος,
ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυστοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε
σεβασμοῖς·
ἴλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα
μύσταις·

εχεις μέγα κράτος, ὄψιν χαριτωμένην καὶ
ὀδηγεῖς τέθριππον ἄρμα.
ᾠ βασιλιᾷ πανίσχυρε, ἀγκώτατε, πολυτίμητε,
πού χαίρεσαι με τοὺς σεβαστοὺς μυστοπό-
λους (αὐτοὺς πού τελοῦν μυστηριώδεις τελε-
τάς) καὶ με τὰ ἱερά σεβάσματα,
εἴθε νά εἶσαι εὐμενῆς καὶ νά δείξης πῆν εὐτυ-
χίαν εἰς τοὺς μεμνημένους.

(18) XVIII. Εἰς ΠΛΟΥΤΩΝΑ

ᾠ εἰς πού κατοικεῖς εἰς τὸν ὑποχθόνιον κό-
σμον, ἰσχυρόκαρδε, εἰς τὸν κατάσκιον καὶ σκο-
τεινόν λειμῶνα τοῦ Ταρτάρου.
ὦ Δία, πού εἶσαι κάτω ἀπὸ τὴν γῆν καὶ κρατεῖς
σκηπτρον,
δέξου με προθυμίαν αὐτάς τὰς θυσίας·
ὦ Πλούτων, που κρατεῖς τὰ κλειδιά ὅλης τῆς
γῆς καὶ παρέχεις πλοῦτον εἰς τὸ γένος τῶν
ἀνθρώπων με τοὺς ἐνιαυσίους καρπούς, πού
σοῦ ἔλαχε ὡς τὸ τρίτον μέρος ἡ γῆ, ἡ βασι-
λισσα πάντων, ἡ ἔδρα τῶν θεῶν, τὸ ἰσχυρόν
στήριγμα τῶν ἀνθρώπων· σὺ πού ἐστήριξες
τὸν θρόνον σου κάτω σὲ σκοτεινόν χῶρον,
εἰς μακρύνον, αἰώνιον, χωρὶς ζωῆν, εἰς τὸν
ἀσυγκίνητον Ἄδην, καὶ εἰς τὸν μαῦρον Ἀχέ-
ροντα, πού κρατεῖς τίς ρίζες τῆς γῆς· σὺ πού
σὺ πού εἶσαι κυρίαρχος τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ
θανάτου, ὦ σὺ Εὐβουλε, πού ὑποδέχεσαι πολ-
λοὺς· σὺ πού κάποτε,
ἀφοῦ παντρεύτηκες πῆν κόρην τῆς ἀγνῆς
Δήμητρας,
καὶ πῆν ἀπέσπασες ἀπὸ τὸν λειμῶνα, (ἀπὸ τὸ
λειβάδι)
τὴν ἀπήγαγες διὰ μέσου τῆς θαλάσσης ἐπάνω
εἰς τέσσερα ἄλογα καὶ πῆν ἔφερες εἰς κάποιο
σπήλαιον τῆς Ἀττικῆς,
εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἐλευσίνος, ὅπου εἶναι αἱ
πύλαι τοῦ Ἄδου.
Σὺ μόνον ἐπιβραβεύεις τὰ ἔργα, τὰ ἀφανῆ καὶ
τὰ φανερά, εἶσαι ἐνθουσιώδης, κύριος τῶν
πάντων, ιερώτατος, τιμᾶσαι με λαμπρότητα,
καὶ χαίρεσαι με τοὺς σεβαστοὺς μυστοπόλους
καὶ με τὰ ἱερά σεβάσματα·
σὲ παρακαλῶ νά ἔλθῃς εἰς τοὺς μεμνημένους
μέ εὐμένειαν καὶ χαρούμενος.

**(19) XIX. ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ Διός θυμίαμα,
στύρακα**

Ζεῦ πάτερ, ὑψίβρομον πυρσαυγέα
κόσμον ἐλαύνων,
στράπτων αἰθερίου στεροπῆς
πανυπέρτατον αἴγλην,
παμμακάρων ἔδρανον θεΐαις βροντῆσι
τινάσσων,
νάμασι παννεφέλοις στεροπῆν
φλεγέθουσαν ἀναίθων·
λαίλαπας, ὄμβρους, πρηστήρας,
κρατερούς τε κεραυνούς,
παμφλέκτους, κραιπνοὺς, φρικώδεας,
ὄβριμοθύμους,
βάλλων εὐροθίους, φλογερούς, νεφέεσσι
καλύπτων
πτηνόν ὄπλον δεινόν, κλονοκάρδιον,
ὀρθοέθειρον,
αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος
ἀγνόν
ροίζου ἀπειρεσίου δινεύμασι, παμφάγον
ὄρμη,
ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον,
πρηστήρος
οὐράνιον βέλος ὀξύ καταβάτου
αιθαλόεντος
ὄν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε
παμφανώσα,
καὶ θῆρες πτήσουσιν, ὅταν κτύπος οὐας
ἐσέλθη·
μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ
δὲ κεραυνός
αιθέρος ἐν γυάλοισι· διαρρήξας
δὲ χιτῶνα,
οὐράνιον προκάλυμμα, χαλᾶς ἀργῆτα
κεραυνόν.
ἀλλὰ μάκαρ, θυμόν βαρύν ἔμβαλε κύμασι
πόντου,
ἦδ' ὀρέων κορυφῆσι· τό σόν κράτος
ἴσμεν ἅπαντες·
ἀλλὰ χάριν λειβῆς σύ δίδου φρεσίν
αἴσιμα πάντα,
ζωὴν τ' ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν
ἄνασαν,
Εἰρήνην τε θεάν κουροτρόφον,
ἀγλαότιμον,
καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα
λογισμοῖς.

**(19) XIX. ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ ΔΙΟΣ θυμίαμα,
στύρακα (ἡδύοσμον)**

Δία πατέρα μας, πού ὀδηγεῖς τόν λαμπρόν
κόσμον, πού βροντᾶει ὑψηλά, καὶ παράγει τὴν
ὑψηλοτάτην λάμπην τῆς αἰθέριος ἀστραπῆς,
σύ πού μέ τις θεϊκές βροντές σου τινάσσεις
(τραντάξεις) τόν θρόνον τῶν πανευτυχῶν
θεῶν, καὶ ἀνάβεις τὴν φλογεράν ἀστραπὴν
μέσα ἀπὸ τὰ νερά, πού εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ
σύννεφα, καὶ στέλνεις τις λαίλαπες, τις βρο-
χές, τις ἀνεμοθύελλες, τοὺς ἰσχυροὺς κεραυ-
νοὺς, πού εἶναι φλογεροί, ὀρμητικοί, φρικώ-
δεις, ἰσχυρόκαρδοι, θορυβώδεις, γεμάτοι
φλόγα, καὶ σκεπάζεις μέ τὰ σύννεφα τὸ φοβε-
ρόν πετούμενο ὄπλον (τόν κεραυνόν), πού
κλονίζει τις καρδιές καὶ προκαλεῖ ἀνατριχίλα,
πού ἔρχεται αἰφνιδιαστικά καὶ εἶναι βροντερό,
ἀγνὸ βέλος ἀκατανίκητον,
μέ τοὺς στροβίλους τοῦ ἀπερᾶντου σφουρίγμα-
τος, πού τρώγει τὰ πάντα κατὰ τὴν ὀρμητικὴν
του κίνησιν,
ἀδιάρρηκτον, ἀγανακτημένον, ἀκαταμάχητον,
τὸ ὀξύ οὐράνιον βέλος τοῦ φλογεροῦ κεραυ-
νοῦ, πού κατεβαίνει μέ βροντές καὶ ἀστραπές,
γιά τόν ὁποῖον καὶ ἡ γῆ αἰσθάνεται φρικὴν (ἀνα-
τριχίλα) καὶ ἡ πάμφωτη θάλασσα·
καὶ τὰ θηρία τόν φοβοῦνται, ὅταν ὁ κτύπος
(τοῦ κεραυνοῦ) εἰσέλθῃ εἰς τὸ αὐτί των (ὅταν
τόν ἀκούσουν)· λάμπουν τὰ πρόσωπά των ἀπὸ
τις λάμπεις (τοῦ κεραυνοῦ) ὅταν πέφτῃ ὁ κε-
ραυνός,
εἰς τὰς κοιλάδας τοῦ αἰθέρος (εἰς τόν θόλον
τοῦ οὐρανοῦ)· ὅταν ὁμως διαρρήξῃς (διασχί-
σης) τόν χιτῶνα,
πού εἶναι τὸ προκάλυμμα τοῦ οὐρανοῦ, χαλα-
ρώνεις τόν ἀπαστράπτοντα κεραυνόν. Ἀλλὰ,
μακάριε, ρίψε τόν βαρύν θυμόν σου εἰς τὰ
κύματα τοῦ πόντου καὶ εἰς τὰς κορυφάς τῶν
βουνῶν· διότι τὴν δύναμίν σου τὴν γνωρίζομεν
ὅλοι.
Ἀλλὰ σύ πρὸς χάριν τῆς σπονδῆς δόσε εἰς
τὰς φρένας (εἰς τόν νοῦν) πάντα τὰ ὀρθά (τὰ
πρέποντα),
καὶ ζωὴν εὐτυχισμένην
καὶ μαζί μ' αὐτὰ τὴν βασιλίτισσαν ὑγίειαν καὶ τὴν
θεάν Εἰρήνην, πού τρέφει τὰ παιδιά, τὴν πο-
λυτίμητον, καὶ βίον, πού θά θάλλῃ (νά εἶναι
πλήρης) ἀπὸ εὐθύμοιους λογισμοῦς.

(20) XX. ΔΙΟΣ άστραπέως, θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Κικλήσκω μέγαν, άγνόν, έρισμάραγον, περίφαντον, ήέριον, φλογόντα, πυρίδρομον, ήεροφεγγή, άστράπποντα σέλας νεφέων παταγοδρόμω αύδη, φρικώδη, βρύμηνιν, άνίκητον θεόν άγνόν, άστραπέα Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον, εύμενέοντα φέρειν γλυκερήν βίοτοιο τελευτήν.

(21)XXI. ΝΕΦΕΛΩΝ θυμίαμα, σμύρναν

Ήέριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, ούρανόπλαγκτοι, όμβροτόκοι, πνοιῆσιν έλαυνόμεναι κατά κόσμον· βρονταΐαι, πυρόεσσαί, έρίβρομοι, ύγροκέλευθοι· ήέρος έν κόλπω πάταγον φρικώδε· έχουσαι· πνεύμασιν άντίσπαστοι έπιδρομάδην παταγεύσαι, ύμέας νύν λιτομαι, δροσοειμονες, εύπνοοι αύραις, πέμπειν καρποτρόφους όμβρους επί μητέρα γαΐαν.

(22) XXII. ΤΗΘΥΟΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν

Ώκεανού καλέω νύμφην γλαυκώπιδα Τηθύν, κυανόπεπλον άνασσαν, εύτροχα κυμαΐνουσαν, αύραις ήδυπνόοισι πατασσομένην περι γαΐαν. θραύουσι· αίγιαλοΐσι πέτρησι τε κύματα μακρά, εύδινοΐς, άπαλοΐσι γαληνιώσα δρόμοισιν, νηυσιν αγαλλομένη, θηροτρόφος, ύγροκέλευθε· μήτηρ μέν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων έρεβεννών,

(20) XX. ΔΙΟΣ ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν

Προσκαλώ τόν μέγαν, τόν άγνόν, πού δυνατά βροντά, τόν όνομαστόν, τόν άέριον, τόν φλογερόν, πού συγκλονίζει μέ τό πύρ, αύτόν πού λάμπει στόν άέρα, πού άστράφτει εις τό φώς τών νεφών μέ φωνήν, πού τρέχει μέ ίσχυρόν κρότον, πού προκαλει φρίκη (άνατριχίλα), έσε τόν πάρα πολύ ώργισμένον, τόν άγνόν θεόν. τόν άστραφτερόν Δία, τόν γεννήτορα τών πάντων, τόν μέγιστον βασιλέα, αύτόν παρακαλώ νά μάς φέρη μέ εύμένειαν γλυκύτατον τέλος τοϋ βίου.

(21) XXI. ΝΕΦΕΛΩΝ θυμίαμα, σμύρναν

Ήερινές νεφέλες, πού τρέφετε τούς καρπούς και περιπλανάσθε εις τόν ούρανόν, γεννήτριες τών βροχών, πού όδηγείσθε άνά τόν κόσμον μέ τίς πνοές (τά φυσήματα) τών άνέμων· βροντερές, πύρινες, πού φωνάζετε δυνατά και τρέχετε στά νερά· και δημιουργείτε εις τόν κόλπον τοϋ άέρος φρικτόν κρότον· και ταράσσετε τόν ούρανόν, όταν κινησθε δρομαίως άντίθετα πρός τά πνεύματα (τά φυσήματα τών άνέμων). Έσάς τώρα παρακαλώ, πού έχετε τήν δροσιά γιά φόρεμα, και πού έρχεσθε μέ τίς ευχάριστες τίς αύρες, νά στέλλετε στην μητέρα γή βροχές, πού τρέφουν τούς καρπούς.

(22) XXII. ΤΗΘΥΟΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν

Τοϋ Ώκεανού προσκαλώ τήν νύμφην τήν γαλανομάτα Τηθύν, τήν βασίλισσα, μέ τούς κυανούς πέπλους πού κυματίζουν ώραΐα και πού χτυπιέται γύρω άπό τήν γή άπό τίς γλυκόπνοες αύρες, και σπάζει μεγάλα κύματα στούς αίγιαλούς και στούς βράχους, και εΐναι γαλήνια στούς αίθριους άπαλούς δρόμους· οϋ εύφραΐνεσαι μέ τά καράβια, εΐσαι τροφός θηρίων και διανύεις ύγρές πορείας (ό δρόμος σου εΐναι εις τήν θάλασσαν) (θαλάσσιος)· εΐσαι ή μητέρα τής Κύπριδος και μητέρα τών μαύρων σύννεφων και κάθε πηγής τών νυμφών,

καί πάσης πηγῆς νυμφέων νασμοῖσι
βρυούσης·
κλυθί μευ, ὦ πολύσεμνε, καί εὐμενέουσ'
ἐπαρήγοις,
εὐθυδρόμοις οὔρον νηυσὶν πέμπουσα
μάκαιρα.

(23) XXIII. ΝΗΡΕΩΣ Θυμίαμα, σμύρναν.

Ἦ ὦ κατέχων πόντου ρίζας, κυαναυγέτιν
ἔδρην,
πεντήκοντα κόρησιν ἀγαλλόμενος κατὰ
κύμα,
καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ,
μεγαλώνυμε
δαῖμον·
πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ
ἀπάντων·
ὅς κλονεῖς Δηοῦς ἱερὸν βάθρον, ἠνίκα
πνοιάς
ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας
ἀποκλείεις·
ἀλλά, μάκαρ, σεισμούς μὲν ἀπώτρεπε,
πέμπε δὲ μύσταις
ὄλβον τ', εἰρήνην τε, καί ἠπιόχειρ·
ὑγίαιαν.

**(24) XXIV. ΝΗΡΗΙΔΩΝ Θυμίαμα,
ἀρώματα.**

Νηρέος εἰναλίου νύμφαι καλυκώπιδες
ἀγναί,
φρίκιαι, ἐμβύθιαι, χοροπαιγμονες,
ὑγροκέλευθοι,
πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι
βακχεύουσαι,
Τριτῶνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περὶ
νώτα
θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σώματα
πόντος·
ἄλλοι θ' οἱ ναίουσι βυθόν, Τριτῶνιον
οἶδμα,
ὑδρόδρομοι, σκιρτηταί, ἐλισσόμενοι περὶ
κύμα,
ποντοπλάνοι δελφίνες, ἀλιρρόθιοι,
κυαναυγεῖς·
ὑμέας κικλήσκω πέμπειν μύσταις πολὺν
ὄλβον·
ὑμεῖς γάρ πρῶται τελετὴν ἀνεδειξατε
σεμνήν

πού εἶναι γεμάτη ἀπὸ νερά· ἀκουσέ με, ὦ πο-
λυσέβαστη, καί εἶθε νά προσέλθης εὐμενῆς
βοηθός, ἀποστέλλουσα, σύ ἡ μακάρια, οὔριον
ἄνεμον εἰς τὰ καράβια, πού τρέχουν σέ εὐθεία
κατεύθυνσι.

(23) XXIII. ΝΗΡΕΩΣ Θυμίαμα, σμύρναν

Ἦ σύ πού κατέχεις τίς ρίζες τοῦ πόντου,
τὴν ἔδραν (τόν θρόνον) μέ τὴν κυανίζουσαν
λάμπιν,
καί εὐφραίνεσαι μέσα στό κύμα μέ τίς πενήντα
κόρες σου, πού χορεύουν σάν ὠραία παιδιά, ὦ
Νηρέα, μεγαλονόματε θεέ (θεέ ἐνδοξε)· Εἴ-
σαι ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης, τῆς γῆς τό τέρμα,
ἡ ἀρχὴ τῶν ὄλων· σύ κλονίζεις τό ἱερὸν βά-
θρον (τό ἱερὸν ἔδαφος) τῆς Δηοῦς, ὅταν τοὺς

πνέοντας ἀνέμους, πού ἐπέρχονται, ἀπο-
κλείεις (κλειδώνης) σέ βαθεῖς κρυψῶνες·
ἀλλὰ τοὺς σεισμούς, ὦ μακάριε, ἀπομάκρυνε,
καί νά στέλλης εἰς τοὺς μεμυημένους
εὐτυχίαν, εἰρήνην καί ὑγίαιαν μέ χέρι ἤρεμον.

**(24) XXIV. ΝΗΡΗΙΔΩΝ Θυμίαμα,
ἀρώματα**

Τοῦ θαλασσινοῦ Νηρέως νύμφες ἀγνές μέ
τά ὠραία μάτια, πού προκαλεῖτε φρίκην καί
ζητε στόν βυθό τῆς θαλάσσης καί παίζετε μέ
τοὺς χορούς (χορεύετε μέ εὐθυμίαν) εἰς
τοὺς ὑγροὺς δρόμους τῆς θαλάσσης,
σεῖς αἱ πενήντα κόρες, πού διασκεδάζετε μέ
μανίαν γύρω ἀπὸ τὰ κύματα,
καί εὐφραίνεσθε στὰ νῶτα τῶν Τριτῶνων
ἐπάνω σέ ὀχήματα μέ μορφές θηρίων, πού τὰ
σώματά των τρέφει ἡ θάλασσα· ἀλλὰ εἶναι καί
ἄλλοι, πού κατοικοῦν εἰς τόν βυθόν, στό φου-
σκωμένο κύμα τοῦ Τριτῶνος,
πού τρέχουν σπὸ νερό καί σκιρτοῦν καί ἐλίσ-
σονται γύρω ἀπὸ τό κύμα, εἶναι τὰ δελφίνια,
πού περιπλανῶνται στόν πόντο μέ θόρυβο καί
μέ κυανίζουσαν λάμπιν·
ἐσὸς ἐπικαλοῦμαι νά στέλλατε στοὺς μεμυη-
μένους πολλήν εὐτυχίαν· διότι πρῶτες ἐσεῖς
ἀνεδειξατε τὴν σεβαστὴν τελετουργίαν τοῦ

ευϊέρου Βάκχοιο καί άγνής
Φερσεφονείης
Καλλιόπη σύν μητρί καί Ἄπόλλωνι
ἀνακτι.

(25) XXV. ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, στύρακα

Πρωτέα κικλήσκω, πόντου κληϊδας
ἐχοντα,
πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχάς ὃς
ἐφηνεν,
ὑλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις
πολυμόρφους
πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τὰ
τ' ἐόντα,
ὄσα τε πρόσθεν ἔην, ὄσα τ' ἔσσεται
ὑστερον αὐτίς·
πάντα γάρ ἐν Πρωτεῖ πρώτη φύσις
ἐγκατέθηκεν.
ἀλλά, πάτερ, μόλε μυστιπόλοις ὀσίησι
προνοίαις,
πέμπων εὐόλβου βιότου τέλος ἐσθλόν
ἐπ' ἔργοις.

**(26) XXVI. ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν σπέρμα,
πλήν κυάμων καί ἀρωμάτων**

Γαῖα θεά, μητερ μακάρων, θνητῶν
τ' ἀνθρώπων,
πάντροφε, πανδῶτειρα, τελεσφόρε,
παντολέτειρα,
αὐξισθαλής, φερέκαρπε, καλαῖς ὤρησι
βρύουσα·
ἔδρανον ἀθανάτου κόσμου, πολυποικίλε
κούρη,
ἢ λοχίαις ὠδίσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ·
αἰῖδιη, πολυσεπτε, βαθύστερν',
ὀλβιόμοιρε,
ἠδυπνόοις χαίρουσα χλόαις, πολυάνθεμε
δαῖμον·
ὀμβροχαρής, περί τήν κόσμος
πολυδαίδαλος ἄστρω
εἰλεῖται φύσει ἀενάω καί ρεύμασι
δεινοῖς·
ἀλλά μάκαιρα θεά, καρπούς αὐξοῖς
πολυγηθεῖς,
εὐμενές ἦτορ ἔχουσα, σύν εὐόλβοισιν
ἐν ὥραις..

ἱεροῦ Βάκχου καί τῆς ἀγνής Περσεφόνης μαζί
μέ τήν μητέρα μου Καλλιόπην καί τόν ἀνακτα
Ἄπόλλωνα.

**(25) XXV. ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, στύρακα,
(ἠδύοσμον)**

Τόν Πρωτέα προσφωνῶ, πού κρατεῖ τὰ
κλειδιά τοῦ πόντου, τόν πρωτότοκον, πού ἐφα-
νέρωσε τὰς ἀρχάς ὄλης τῆς φύσεως, καί με-
ταβάλλει τήν ἱεράν ὑλην σέ μορφές πολυποικί-
λες, τόν τιμώτατον, πού ἔχει πολλές σκέψεις
(εἶναι συνετώτατος), καί γνωρίζει καί τὰ πα-
ρόντα καί ὄσα ἦσαν προηγουμένως (τά παρελ-
θόντα) καί πάλιν ὄσα θά γίνουιν ὑστερα (τά
μέλλοντα)·
διότι ὄλα ἠ πρώτη φύσις τὰ ἐναπέθεσε εἰς τόν
Πρωτέα. Ἄλλά, ὦ πατέρα μας, ἔλα στίς μυ-
στηριακές ἱερές προφητεῖες καί στέλλε μας
καλόν τέλος ἐνός εὐτυχισμένου διά τὰ ἔργα
του βίου.

**(26) XXVI. ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν σπέρμα
πλήν κυάμων καί ἀρωμάτων**

Ἦ θεά Γῆ, σύ ἠ μητέρα τῶν μακαρίων θεῶν
καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων,
πού τρέφεις τὰ πάντα καί διδεις τὰ πάντα, πού
φέρεις εἰς πέρας τήν ὠρίμασιν τῶν καρπῶν
καί τὰ πάντα θανατώνεις, πού βοηθεῖς τήν
αὐξῆσιν (τῶν καρπῶν) καί παράγεις καρπούς
καί εἶσαι γεμάτη ἀπό ὠραῖες ἐποχές·
εἶσαι ὁ θρόνος τοῦ ἀθανάτου κόσμου, ὦ κόρη
πολυποικίλε, πού κυοφορεῖς πολύμορφον καρ-
πὸν μέ τὰ ἐπιλόχια κοιλοπονήματα· ὦ ἀθάνατη,
πολυσέβαστη, μέ τὰ βαθεῖα στέρνα, μέ τήν εὐ-
τυχισμένη μοῖρα,
πού χαιρεσαι στίς γλυκόπνοες χλόες, ἐσύ ἠ
θεά μέ τὰ πολλά ἄνθη·
χαίρεσαι μέ τίς βροχές, καί γύρω ἀπό σέ περι-
στρέφεται ἕνας πολυποικίλος κόσμος ἀπό
ἀστέρια, (πού κινεῖται) ἀπό τήν διαρκῶς ρέου-
σαν φύσιν καί ἀπό δυνατὰ ρεύματα.
Ἄλλά σύ ἠ μακαρία θεά, εἶθε νά αὐξήσης
τούς καρπούς, πού μᾶς δίδουιν πολλήν εὐχα-
ρίστησιν, καί νά ἔχης εὐμενῆ καρδιά μαζί μέ
εὐτυσμένους ἐποχές.

(27) XXVII. ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ θυμίαμα,
ποικίλα.

Ἄθανάτων θεότιμε θεῶν μήτερ,
τροφῆ πάντων,
τῆδε μόλοις κράντειρα θεά, σέο πότνι·
ἐπ' εὐχαῖς,
ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα
λεόντων,
σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, πολυώνυμε,
σεμνή·
ἢ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον,
οὔνεκεν αὐτή
γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφάς παρέχουσα
προσηνεῖς·
ἐκ σέο δ' ἄθανάτων τε γένος θνητῶν τ'
έλοχεύθη·
σοί ποταμοὶ κρατέονται ἀεὶ καὶ πᾶσα
θάλασσα·
Ἰστίη αὐδαχθεῖσα· σέ δ' ὀλβοδότιν
καλέουσιν,
παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα
χαρίζη.
ἔρχοο πρὸς τελετήν, ὦ πότνια,
τυμπανοτερπῆς,
πανδαμάτωρ, Φρυγίης σῶτειρα, Κρόνου
συνόμευνε,
Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα,
φιλοιστρε·
ἔρχοο γηθόσυνος, κεχαρισμένη
εὐσεβῆσιν.

(28) XXVIII. ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Κλυθί μευ, Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε,
Μαιάδος υἱέ,
παγκρατές ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε,
κοίρανε θνητῶν,
εὐφρων, ποικιλόβουλε, διάκτορος,
Ἄργειφόντα,
πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγου θνητοῖσι
προφήτα·
γυμνάσιν ὃς χαίρεις, δολίαις τ' ἀπάταις,
ὄφιοῦχε·
ἔρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε,
λυσιμέριμνε·
ὃς χεῖρεσσιν ἔχεις εἰρήνην ὄπλον
ἀμεμφές·

(27) XXVII. ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ θυμίαμα,
ποικίλα

Ἦ μήτερα τῶν ἀθανάτων θεῶν, πού τιμᾶσαι
ἀπὸ τούς θεοὺς καὶ τρέφεις τὰ πάντα,
εἶθε θεά ἀρχόντισσα νά ἔλθης ἐδῶ, γιά νά εὐ-
χηθοῦμε σέ σένα, σεβαστή θεά,
ἀφοῦ ζεῦξεῖς γρήγορο ἄρμα λεόν-
των, πού φονεύουν τούς ταύρους, σὺ ποὺ
ἔχεις τό σκηπτρον (σὺ ποὺ κυβερ-
νᾷς) τοῦ ἐνδόξου (τοῦ πασιγνώστου) πόλου,
σὺ μέ τὰ πολλά ὀνόματα, ἢ σεβαστή·
σὺ κατέχεις τὸν θρόνον, πού εἶναι εἰς τό μέ-
σον τοῦ κόσμου, καί γι' αὐτό σὺ ἢ ἴδια κατέ-
χεις τὴν γῆν καὶ προσφέρεις εἰς τούς ἀνθρώ-
πους τροφάς ἡπίας (καταπραΐντικῆς)·
ἀπὸ σέ ἐγεννήθη τό γένος καὶ τῶν θεῶν καὶ
τῶν ἀνθρώπων· ἀπὸ σέ κυριαρχοῦνται πάντοτε
οἱ ποταμοὶ καὶ ὅλη ἡ θάλασσα· ἐπωνομάσθης
Ἔστια· καὶ σέ καλοῦν δότεῖραν τῆς εὐτυχίας,
διότι χαρίζεις εἰς τούς ἀνθρώπους δῶρα ἀπὸ
παντός εἶδους ἀγαθὰ. Ἔλα εἰς τὴν τελετουρ-
γίαν, ὦ σεβαστή θεά, πού τέρπεσαι μέ τίς τυμ-
πανοκρουσίες,
σὺ πού δαμάζεις τὰ πάντα, ἢ σωτηρία τῆς Φρυ-
γίας (κατὰ τινα παράδοσιν ἢ Κυβέλη, ἢ μη-
τέρα τῶν θεῶν, ἦτο προστάτις τῆς Φρυ-
γίας, παράδοσις μεταφερθεῖσα ἀπὸ τὴν
παναρχαίαν ἐποχὴν, ὅταν οἱ Φρύγες κατοι-
κοῦσαν εἰς τὴν Θράκην, δηλαδὴ πρὶν με-
τοικήσουν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν), ἢ σύζυ-
γος τοῦ Κρόνου, τό παιδί τοῦ οὐρανοῦ, ἢ σε-
βαστή, πού τρέφεις τὴν ζωὴν καὶ εἶσαι φίλη
τῆς μανίας·
ἔλα μέ χαράν, εὐάρεστος εἰς τὰς εὐσεβεῖς
ἐκδηλώσεις μας.

(28) XXVIII. ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Ἄκουσέ με, Ἑρμῆ, σὺ ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ
Διός, ὁ υἱὸς τῆς Μαιίας, πού ἔχεις πανίσχυρη
καρδιά καὶ εἶσαι μέσα στοὺς ἀγῶνες, ἀρχηγέ
τῶν ἀνθρώπων, εὐχάριστε, πού ἔχεις ποικίλες
σκέψεις (εἶσαι πολυμήχανος), ὀδηγέ, φονέα
τοῦ Ἄργου,
πού ἔχεις πτερωτὰ πέδιλα καὶ εἶσαι φίλος τῶν
ἀνδρῶν καὶ προφήτης τοῦ λόγου εἰς τούς ἀν-
θρώπους·
σὺ χαίρεσαι μέ τὰ γυμνάσια καὶ μέ τίς δόλιες
ἀπάτες καὶ κρατεῖς στά χέρια σου φίδι·
εἶσαι ἐξηγητὴς τῶν πάντων, προστάτης τοῦ
ἐμπορικοῦ κέρδους καὶ μᾶς ἀπαλλάσσεις ἀπὸ
τίς μέριμνες·
σὺ ἔχεις στά χέρια σου τό ἄσφογον ὄπλον τῆς
εἰρήνης·

Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριούνιε,
ποικιλόμυθε,
ἐργασίαις ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν
ἀνάγκαις·
γλώσσης δεινόν ὄπλον, τό σεβάσμιον
ἀνθρώποισιν·
κλυθί μευ εὐχομένου, βίτου τέλος
ἐσθλόν ὀπάζων,
ἐργασίησι, λόγου χάρισιν, καί
μνημοσύνησιν.

(29) XXIX. ΥΜΝΟΣ Περσεφόνης

Περσεφόνη, θυγάτερ μεγάλου Διός,
ἐλθέ μάκαιρα,
μουνογένεια θεά, κεχαρισμένα δ' ἱερά
δέξαί·
Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή,
βιοδῶτι·
ἢ κατέχεις Ἄϊδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα
γαίης,
Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμος, Δηοῦς
θάλος ἀγνόν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, καταχθονίων
βασιλεία·
ἦν Ζεὺς ἀρρήτοισι γοναῖς τεκνώσατο
κούρην.
μητὲρ ἐριβρεμέτου πολυμόρφου
Εὐβουλήος,
ᾧ ὤρων συμπαίκτηρα, φασσφόρος,
ἀγλαόμορφε·
σεμνή, παντοκράτειρα, κόρη καρποῖσι
βρύουσα,
εὐφεγγής, κερδέσσα μόνη θνητοῖσι
ποθεινή,
ἐαρινή, λειμωνιάσιν χαίρουσα πνοῆσιν,
ἱερόν ἐκφραίνουσα δέμας βλαστοῖς
χλοοκάρποις,
ἀρπαγμαῖα λέχη μετοπωρινά
νυμφευθεῖσα·
ζωὴ καὶ θάνατος μούνη θνητοῖς
πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γάρ ἀεὶ καὶ πάντα
φονεύεις.
κλυθί μάκαιρα θεά, καρπούς δ' ἀνάπεμπ'
ἀπὸ γαίης,
εἰρήνην εὐόλβω, καὶ ἠπόχειρ' ὑγιείη,
καὶ βίω εὐόλβω, λιπαρόν γῆρας
κατάγοντι

ὦ Κηρυκιῶτα, (πού φέρεις τό κηρύκειον), μακά-
ριε, πού παρέχεις μεγάλες ὠφέλειες, πού λέ-
γεις ποικίλα λόγια,
βοηθέ εἰς τὰς ἐργασίας, φίλε τῶν θνητῶν εἰς
τὰς ἀνάγκας τῶν πού ἔχεις τό φοβερόν ὄπλον
τῆς γλώσσης, τό σεβαστόν εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους·
ἄκουσε τὴν προσευχή μου, καὶ δόσε καλόν τέ-
λος τοῦ βίου μέ τις ἐργασίες, τις χαρὲς τοῦ
λόγου καὶ μέ τις μνημοσύνες (τίς ἐνθύμησες).

(29) XXIX. Ὕμνος ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

ᾧ Περσεφόνη, θυγατέρα τοῦ μεγάλου
Διός,
ἐλα, ὦ μακαρία, σὺ ἡ μονογενὴς θεά, καὶ
δέξου τὴν θυσιαν τὴν εὐάρεστη·
πολύτιμε σύζυγε τοῦ Πλούτωνος, ἐνδοξε, πού
δίδεις ζωὴν·
πού κατέχεις τὰς πύλας τοῦ Ἄδου εἰς τὰ
ὑποχθόνια τῆς γῆς,
Πραξιδίκη μέ τὰ ἐπέραστα πλοκάμια, τῆς
Δηοῦς ἀγνὸ βλαστάρι (τέκνον),
μητέρα τῶν Εὐμενίδων, βασίλισσα τῶν κατα-
χθονίων (τῶν νεκρῶν),
τὴν κόρην πού ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς μέ ἀνέκφρα-
στον τοκετό,
ὦ μητέρα τοῦ πολύβροντου καὶ πολύμορφου
Εὐβουλέως,
πού παίζεις μαζί μέ τις ἐποχές καὶ φέρεις τό
φῶς.
ἐσὺ μέ τὴν ὠραίαν μορφήν· σεμνή, παντο-
δύναμος,
κόρη πού εἶσαι γεμάτη ἀπὸ καρπούς, καὶ φέγ-
γεις λαμπρά,
ἔχεις κέρατα, καὶ ἐσὺ μόνον εἶσαι περιπόθητη
εἰς τοὺς ἀνθρώπους,
διότι εἶσαι ἐαρινὴ καὶ χαίρεσαι μέ τις πνοές τῶν
λιβαδιῶν, καὶ φανερώνεις τό ἱερόν σῶμά σου
στούς βλαστούς, πού παράγουν χλωρούς
καρπούς·
ἐνυμφεύθης τό φθινόπωρον κατόπιν ἀρπα-
γῆς·
μόνη ἐσὺ εἶσαι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος εἰς τοὺς
ἀνθρώπους τοὺς πολυβασανισμένους,
διότι σὺ ἡ Φερσεφόνη (ἢ Περσεφόνη) φέρεις
πάντοτε τὴν ζωὴν (τὴν ἀνοιξιν)
καὶ τὰ παντα φονεύεις (τὸν χειμῶνα).
Ἄκουσέ με μακαρία θεά καὶ φερε καρπούς
εἰς τὴν γῆν, διδε εἰρήνην καὶ εὐχάριστον
οἶδε εἰρήνην καὶ εὐχάριστον υγιείαν καὶ βιον
εὐτυχή, πού ὀδηγεῖ, ὦ βασίλισσα, τὰ ἥσυχά

πρός σόν χῶρον, ἄνασσα, καί εὐδύνατον
Πλούτωνα

**(30) XXX. ΔΙΟΝΥΣΟΥ Θυμίαμα,
στύρακα.**

Κικλήσκω Δίονυσον ἐρίβρομον,
εὐαστήρα,
πρωτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον
ἄνακτα,
ἄγριον, ἄρρητον, κρύφιον, δικέρωτα,
δίμορφον,
κισσόβρουον, ταυρωπόν, ἀρήϊον, εὐΐον,
ἀγνόν,
ὠμάδιον, τριετῆ, βοτρυοτρόφον,
ἐρνεσίπεπλον.
Εὐβουλεῦ, πολύβουλε, Διός καί
Περσεφονείης
ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθεῖς, ἄμβροτε
δαῖμον·
κλυθι μάκαρ φωνῆς, ἠδύς δ' ἐπίπνευσον
ἐνηγής,
εὐμενές ἦτορ ἔχων, σὺν εὐζώνοισι
τιθήναις.

(31) XXXI. ΥΜΝΟΣ Κουρητῶν.

Σκιρτηταί Κουρηῆτες, ἐνόπλια βήματα
θέντες,
ποσσίκροτοι, ρομβηταί, ὀρέστεροι,
εὐαστήρες,
κρουσιλύραι, παράρυθμοι, ἐπεμβάται
ἴχνησι κούφοις,
ὀπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες,
ἀγλαόφημοι,
μητρός ὀρειμανέος συνοπάονες,
ὀργιοφάνται,
ἐλθοιτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφήμοισι
λόγοισιν,
βουκόλῳ εὐάνητοι ἀεὶ κεχαρηῶτι θυμῷ.

(32) XXXII. ΥΜΝΟΣ Ἀθηνᾶς

Παλλάς μονογενῆς, μεγάλου Διός
ἐκγονε σεμνή,
δια μάκαιρα θεά, πολεμοκλόνας,
ὀβριμόθυμε,
[Ἄρρητ', εὐρήτη, μεγαλώνυμος,
ἀντροδίατε·

γγρατεία κάτω πρὸς τόν ἰδικόν σου χῶρον
καί πρὸς τόν δυνατὸν Πλούτωνα.

**(30) XXX. ΔΙΟΝΥΣΟΥ Θυμίαμα,
στύρακα (ἠδύσομον)**

Τόν Δίονυσον προσκαλῶ, τόν θορυβῶδη
πού φωνάζει εὐᾶ! (ἐπιφώνημα ἐνθουσιῶδες),
τόν πρωτογενῆ, πού ἔχει δύο φύσεις, καί
ἐγεννήθη τρεῖς φορές, τόν Βακχικόν βασιλέα,
τόν ζῶντα εἰς τοὺς ἀγρούς, τόν ἀνέκφραστον,
τόν ἀπόκρυφον, πού ἔχει δύο κέρατα καί δύο
μορφάς,
τόν γεμάτο ἀπό κισσό, πού ἔχει πρόσωπο ταύ-
ρου, τόν πολεμικόν, τόν βακχικόν, τόν ἀγνόν,
πού τρώγει ὠμά κρέατα, τον τριετῆ, πού τρέφει
τά σταφύλια καί ἔχει γιά πέπολο βλαστάρια.
Ἦ Εὐβουλέα, πολυμήχανε, πού ἐγεννήθης
στά ἀπερίγραπτα κρεββάτια τοῦ Διός καί τῆς
Περσεφόνης, ἀθάνατε δαίμονα (θεέ): ἀκουσε,
μακάριε, τήν φωνήν μου καί σπεῦσε μέ γλυκύ-
τητα καί μέ προσήνεια,
ἔχων εὐμενῆ διάθεσιν μαζί μέ τίς καλλιζώνες
συντρόφους σου (τίς Μαινάδες καί τίς Βάκχες).

(31) XXXI. Ὑμνος ΚΟΥΡΗΤΩΝ

Ἦ σεῖς οἱ Κουρηῆτες, πού πηδάτε καί βαδί-
ζετε ρυθμικά σύμφωνα μέ τά πολεμικά τρα-
γούδια σας,
πού κάνετε κρότον μέ τά πόδια καί περιστρέ-
φεσθε ὡσάν ρόμβοι (σβοῦρες), καί ζητε εἰς τά
βουνά, βακχικοί,
πού κρούετε τήν λύραν καί εἰσθε ρυθμικοί καί
βαδίζετε μέ ἐλαφρά βήματα,
καί εἰσθε ὠπλισμένοι, φύλακες, ἀρχηγοί, μέ
λαμπρή φήμη, σύντροφοι τῆς μητέρας (τῆς
Ρέας ἢ τῆς Κυβέλης), πού σάν μανιακή περι-
φέρεται στά βουνά, σεῖς πού φανερώνετε
(πού γνωρίζετε) τίς ἱεροτελεστίες,
εἶθε νά ἐλθετε μέ εὐμενῆ διάθεσιν ἀπό τοὺς
ἐγκωμιαστικούς λόγους, καταδεκτικοί πάντοτε
πρὸς τόν βοῖδοβοσκὸ καί μέ χαρούμενη καρ-
διά.

(32) XXXII. Ὑμνος Ἀθηνᾶς

Ἦ Παλλάδα μονογενῆς, πού εἶσαι τό σεμνό
τέκνον τοῦ μεγάλου Διός, σεβαστή μακαρία
θεά, πού διεγείρεις τόν θόρυβο τοῦ πολέμου,
κρατερόκαρδε,
(Ἄνέκφραστη καί ὁμως εὐκολοεῖπωτη, ἐν-

ἢ τε διαΐσσεις ὑψαύχενας
 ἀκρωρείας,
 ἦδ' ὄρεα σκιδόντα, νάπησί τε σὴν
 φρένα τέρπεις].
 ὄπλοχαρῆς, οἰστρούσα βροτῶν ψυχᾶς
 μανίησιν·
 γυμνάζουσα κόρη, φρικώδεα θυμόν
 ἔχουσα.
 Γοργοφόνος, φυγόλεκτρε, τεχνῶν μήτερ
 πολυόβλε.
 ὀρμάστειρα, φίλοιστρε κακοῖς, ἀγαθοῖς
 δέ φρόνησις
 ἄρσιν μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς, πολεμήτοκε
 μῆτι.
 αἰολόμορφε, δράκαινα, φιλένθεος,
 ἀγλαότιμε·
 Φλεγραιῶν ὀλέτειρα γιγάντων,
 ἰππελάτειρα.
 Τριτογένεια, λύτεira κακῶν, νικηφόρε
 δαῖμον,
 γλαυκῶφ' εὐρεσίτεχνε, πολυλλίστη
 βασιλεια
 ἦματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάτησιν ἐν
 ὦραις,
 κλυθί μευ εὐχομένου, δός δ' εἰρήνην
 πολυόλβον,
 καὶ κόρον ἦδ' ὑγίειαν ἐπ' εὐόλβοισιν
 ἐν ὦραις.

(33) XXXIII. ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι
 ποθεινήν,
 ἢ μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον
 ὄρμην,
 καὶ στάσιν ἀλγινόεσσαν, ἐπ' ἀντιπάλοισι
 μάχησιν.
 ἐν πολέμοις κρίνουσα, τροπαιούχοισιν
 ἐπ' ἔργοις,
 οἷς ἄν ἐφορμαίνουσα φέρης
 γλυκερώτατον εὖχος.
 πάντων γάρ κρατέεις· πάσης δ' ἔριδος
 κλέος ἐσθλόν
 Νίκη ἐπ' εὐδόξω κείται, θαλίησι
 βρυάζον.
 ἀλλὰ μάκαιρ', ἔλθοις πεποθημένω
 ὄμματι φαιδρῶ,
 αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις ἐργοῖς κλέος ἐσθλόν
 ἄγουσα.

δοξε, πού διαιτᾶσαι στά σπήλαια· σύ ὑπερπη-
 δᾶς τίς ὑψηλές κορυφές τῶν βουνῶν
 καὶ τρέχεις στά δασσοκεπὴ βουνά καὶ χαιρεσαι
 μέ τὴν καρδιά σου γυρίζοντας στά φαράγγια).
 Σὺ ἀγαπᾶς τὰ ὄπλα, οἰστροηλατεῖς (ξεσηκώ-
 νεις) τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων μέ μανίες·
 εἶσαι ἢ κόρη πού γυμνάζεις (ἀσκεῖς) καὶ
 ἔχεις φρικτὴν ὄργην (διότι τρομάζουν τὴν
 ὄργή σου).

Ἐσὺ ἐφόνευσες τὴν Γοργόνα, ἀποφεύγεις τὸ
 συζυγικὸ κρεββάτι, ἀλλὰ εἶσαι ἢ πολυευτυχι-
 σμένη μητέρα τῶν τεχνῶν.

Ἐσὺ παρέχεις παρορμησεις, ἀγαπᾶς νά ξεση-
 κῶνης οἰστρον (μανίαν) εἰς τοὺς κακοὺς, εἰς
 τοὺς ἀνθρώπους ὁμως εἶσαι ἢ φρόνησις (ἢ
 φρονιμάδα), ἐγεννήθης ἐκ φύσεως ἀρσενική
 καὶ θηλυκή, ἐσὺ γεννᾶς τοὺς πολέμους, ἀλλὰ
 εἶσαι καὶ ἢ σύνεσις.

Ποικιλόμορφε, πού βλέπεις μέ ὀξύτητα, ἐν-
 θουσιαστική, πού ἔχεις λαμπρὰν τιμὴν·
 ἐσὺ ἐξωλόθρευσες τοὺς Φλεγραιοὺς γίγαν-
 τας, ἐσὺ ὀδηγεῖς τοὺς ἵππους.

Εἶσαι ἢ Τριτογένεια, μᾶς ἀπαλλάσσεις ἀπὸ τὰ
 κακά, εἶσαι ἢ θεά, πού μᾶς φέρεις τὴν νικὴν,
 ἢ γαλανομάτα, ἢ ἐφευρισκουσα τέχνας, ἢ βα-
 σίλισσα πού δέχεται πολλές ἱκεσίες ἡμέρα καὶ
 νύχτα πάντοτε στίς τελευταῖες ὥρες· ἄκουσε
 τίς εὐχές μου καὶ δόσε μας εἰρήνην, πού πα-
 ρέχει πολλὴν εὐτυχίαν,
 καὶ ἱκανοποιήσιν καὶ ὑγείαν μ' εὐτυχισμένες
 ὥρες.

(33) XXXIII. ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν

Τὴν Νίκην προσκαλῶ, τὴν πολυδύναμη, τὴν
 περιπόθητη στοὺς ἀνθρώπους,

πού μόνο αὐτὴ ἀπαλλάσσει τοὺς ἀνθρώπους
 ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη ὄρμην καὶ ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν
 ἀντίθεσιν κατὰ τὰς μάχας μεταξύ ἀντιπάλων,
 διότι σύ ἀποφασίζεις στοὺς πολέμους μέτᾳ
 νικηφόρα ἔργα, πρὸς τὰ ὅποια, ὅταν ὀρμᾶς, φέ-
 ρεις γλυκύτατον καύχημα· διότι εἶσαι τῶν πάν-
 τῶν κυρίαρχος· καὶ εἰς κάθε διαμάχην ἐναπό-
 κεται εἰς ἐσέ· ἀπὸ ἐσέ ἐξαρτᾶται ἡ ἐνδοξος
 Νίκη, τὸ καλὸ ἀποτέλεσμα, πού χαιρεται ὁ
 νικητῆς.

ἀλλὰ, ὦ μακαρία, εἶθε νά μᾶς ἔλθης μέ περιπό-
 θετο φαιδρὸ μάτι καὶ νά μᾶς φέρης πάντοτε
 καλὴν φήμην γιὰ τὰ ἐνδοξα ἔργα.

(34) XXXIV. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα,
μάνναν.

Ἐλθέ, μάκαρ Παιάν τιτυοκτόνε, Φοῖβε
Λυκωρεῦ,
Μειφίτ', ἀγλαότιμος, ἰήιος, ὀλβιοδῶτα.
χρυσολύρη, σπερμείος, ἀρότριε, Πύθιε,
Τιτάν,
Γρύνειε, Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικέ
μάντι,
ἄγριε, φωσφόρε δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε
κοῦρε·
Μουσαγέτη, χαροποιός, ἐκηβόλε,
τοξοβέλεμνε,
Βράγχιε καί Διδυμεῦ, ἐκάεργος, Λοξία,
ἀγνέ·
Δήλι' ἄναξ πανδερκές ἔχων
φαεσίμβροτον ὄμμα,
χρυσοκόμη, καθαρὰς φήμας χρησμούς τ'
ἀναφαίνων·
κλύθι μευ εὐχομένου λαῶν ὑπερ
εὐφροني θυμῷ.
τόνδε σύ γάρ λεύσσεις τόν ἀπίεριτον
αιθέρα πάντα,
γαῖαν τ' ὀλβιόμοιρον ὑπερθεν καί δι'
ἀμολγοῦ
νυκτός ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' ἀστεροομμάτου
ὄρφνης
ρίζας νέρθε δέδορκα, ἔχεις δέ τε
πεῖρατα κόσμου
παντός· σοί δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστί
μέλουσα,
παντοθαλής· σύ δέ πάντα πόλον κιθάρη
πολυκρέκτω
ἀρμόζεις, ὅτε μέν νεάτης ἐπί τέρματα
βαίνων,
ἄλλοτε δ' αὐθ' ὑπάτην, ποτέ Δῶριον
εἰς διάκοσμον
πάντα πόλον κιννάς, κρίνεις βιοθρέμμονα
φῦλα,
ἁρμονίη κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι
μοῖραν·
μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον
ἀμφοτέροισιν,
εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρος νεάταις
διακρίνας,
Δῶριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὦριον
ἀνθος.
ἐνθεν ἐπωνυμίην σε βροτοὶ κλήζουσι
ἄνακτα

(34) XXXIV. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα,
μάνναν

Ἔλα, ὦ μακάριε Παιάν, πού ἐφόνευσες τὸν
Τιτυόν, Φοῖβε Λυκωρέα, Μεμφίτη, σὺ πού τι-
μᾶσαι λαμπρά, ὁ ἰήιος, ὁ παρέχων εὐτυχίαν,
πού ἔχεις χρυσὴν λύραν καὶ ἔχεις σχέσιν μέ τὰ
σπέρματα, ὁ προστάτης τῶν καλλιεργητῶν, ὁ
Πύθιος, ὁ Τιτάν,
ὁ Γρύνειος, ὁ Σμινθεύς, ὁ φονεὺς τοῦ Πύθω-
νος, ὁ Δελφικός, ὁ μάντις, ὁ ἄγριος, ὁ θεός
πού φέρει τὸ φῶς, ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐνδοξος
νέος· σὺ πού εἶσαι ὁ ἡγέτης τῶν Μουσῶν, ὁ
ἀρχηγός τοῦ χοροῦ, ὁ μακροβόλος, ὁ τοξοβό-
λος,
ὁ Βράγχιος καὶ Διδυμεύς, ὁ τοξότης, ὁ Λοξίας,
ὁ ἀγνός· ὦ ἄνακτα τῆς Δήλου, πού τὸ μάτι σου,
τὸ φωτίζον τοὺς ἀνθρώπους, βλέπει τὰ πάντα,
σὺ μέ τὴν χρυσὴν κόμη, πού μᾶς διδεις προφη-
τικές καθαρές φωνές καὶ χρησμούς,
ἄκουσε τὴν προσευχὴν μου ὑπὲρ τῶν λαῶν μέ
εὐφρόσυνη καρδιά· διότι ἐσὺ βλέπεις ὅλον αὐ-
τόν τόν ἀπέραντον αἰθέρα
καὶ ἀπὸ ἐπάνω βλέπεις τὴν εὐτυχισμένη γῆ καὶ
ἀπὸ κάτω στό σκοτάδι κατὰ τὴν νύκτα ἐν ὥρᾳ
ἡσυχίας, πού ἔχεις γιὰ μάτια τὰ ἄστρα, βλέπεις
τίς ρίζες (τὰ θεμέλια), καὶ ἔχεις τὰ πέρατα
ὄλου τοῦ κόσμου (κάτω ἀπὸ τὰ μάτια σου)· ἐσὺ
φροντίζεις γιὰ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος,
καὶ κάνεις νά θάλλουν τὰ πάντα· ἐσὺ συναρμό-
ζεις κάθε πόλον μέ τὴν κιθάραν, πού ἔχει με-
γάλον ἦχον,
ἄλλοτε μέν βαδίζων πρὸς τα τέρματα τῆς νεά-
της (τῆς κατωτάτης χορδῆς),
ἄλλοτε πάλιν πρὸς τὴν ὑπάτην (τὴν ὑψηλοτά-
την χορδὴν), ἄλλοτε δέ συμμειγνύων κάθε πό-
λον εἰς τὴν Δωρικὴν διακόσμησιν (διάταξιν).
Διαχωρίζεις τὰ διατηρούμενα εἰς τὴν ζωὴν
φῦλα,
συγκεράσας διὰ τῆς ἁρμονίας τὴν παγκόσμιον
μοῖραν τῶν ἀνθρώπων (τὴν μοῖραν-τὴν θέσιν
τῶν ἀνθρώπων εἰς ὅλον τόν κόσμον)· ἀνέμει-
ξες ἐξ ἴσου καὶ μέ τὰ δύο (καὶ μέ τὴν νεάτην
καὶ μέ τὴν ὑπάτην) τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος,
διεχώρισες δέ τόν χειμῶνα εἰς ὑπάτας καὶ τὸ
θέρος μέ τὰς νεάτας καὶ ἐσχημάτισες τὸ
ὠραῖον Δωρικόν ἄνθος τοῦ πολυαγαπημένου
ἔαρος (διὰ τοὺς στίχους αὐτοῦ τοῦ ὕμνου
τοῦ Ἀπόλλωνος βλέπε εἰς κείμενα Χασά-
πη κεφάλαιον Δ' ὁ «**ΗΛΙΟΣ**» εἰς ὑπότιτλον
«**Αἱ ὠραι τοῦ ἔτους**»).

Ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι σέ καλοῦν μέ τὴν ἐπω-
νυμίαν ἄνακτα Πάνα, θεόν μέ δύο κέρατα, πού

Πάνα, θεόν δικέρωτ', άνέμων συρίγμαθ' ίέντα·
ούνεκα παντός έχεις κόσμου σφρηγιδα τυπώτιν.
κλῦθι μάκαρ, σῶζων μύστας ίκετηριδι φωνῆ.

άφίνεις τά σφυρίγματα τῶν άνέμων· και γι' αυτό κρατεῖς τήν σφραγιδα, πού διδει τόν τύπον εις ὄλον τόν κόσμον (πού διαπλάσσει ὄλον τόν κόσμον)·
άκουσέ με, μακάριε, και σῶσε τούς μεμυημένους μέ τήν ίκετευτικήν φωνήν (πού σέ ίκετεύουν).

Ἐπό τόν Ὑμνον 34 (XXXIV) τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ ὁποῖος ταυτίζεται μέ τόν Ἥλιον, φαίνεται ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐγνώριζον τήν βασικήν ἐπίδρασιν τοῦ Ἥλιου διὰ τήν ἀνάπτυσιν τῆς γεωργίας, ἀφοῦ τόν ἀποκαλοῦν και τόν χαρακτηρίζουν «σπερμεῖον, ἀρότριε» (στίχος 3), ὡς ἐνισχύοντα και βοηθοῦντα εἰς τήν σποράν και τό ὄργωμα τῶν χωραφῶν, ὡς φωτοδοτήν, ὡς τόν θεόν πού διδει τό φῶς και ρυθμίζει τήν ἀγροτική ζωήν «ἀγριε, φωσφόρε δαῖμον» (στίχος 5) και ἀκόμη ἐκφραστικώτερα και παραστατικώτερα τοῦ ἀποδίδουν τήν ἰκανότητα νά φροντίζη διὰ τήν ἀρχήν και τό τέλος (στίχος 15) «σοί δ' ἀρχή τε τελευτή» και τοῦ ἀποδίδουν τήν δύναμιν νά κάμη τά πάντα εἰς τήν φύσιν νά θάλλουν, νά ξεβλαστῶνουν (στίχος 16) «τ' ἐστί μέλουσα παντοθαλής», ὅπως ἄλλως τε συμβαίνει και εἰς τήν πραγματικότητα, ἀφοῦ χωρίς ἥλιον δέν δύναται νά ὑπάρξη γεωργία και γενικά χωρίς αὐτόν θά ἦτο ἀνύπαρκτος ἡ ζωή εἰς τήν γῆν. Καί τά αὐτά περίπου ἀναφέρονται και εἰς τόν Ὑμνον τοῦ Ἥλιου, ὅπου ἀποκαλεῖται «ζωῆς φῶς» (8, 8), «φερέσβιος» ζωοδότης και «κάρπιμος» καρπερός (8-12).

Ἄλλά ἡ σπουδαιότερα διαπίστωσις τῶν Ὀρφικῶν εἶναι αὕτη, πού ἀναφέρεται εἰς τήν ρύθμισιν ὑπό τοῦ ἡλίου τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους (στίχος 16-23) (ἀνοιξεως, θέρους, φθινοπώρου, χειμῶνος) (βλέπε μετάφρασιν εἰς τό κείμενον και κεφάλαιον Δ, «Ο ΗΛΙΟΣ» εἰς τό κείμενον τοῦ Κ. Χασάπη), ἀπό τήν ὁποῖαν ἀποδεικνύεται ἡ ζωοποιός δύναμις τοῦ ἡλίου δι' ὅλα τά ὄντα τῆς γῆς, διὰ νά καταλήξη εἰς τόν στίχον 26 «οὔνεκα παντός ἔχει κόσμον σφρηγιδα τυπῶσιν» πού σημαίνει κατά κυριολεξίαν, ὅτι ἔχεις τήν δύναμιν νά διαμορφῶνης τόν κόσμον σύμφωνα μέ τήν ἰδικήν σου σφραγιδα δηλαδὴ μέ τήν ἰδικήν σου διάθεσιν, πρόθεσιν, βούλησιν, ἐάν δύναται νά λεχθῆ, ἡ ὅπως ἐσὺ (Ἥλιε) ἐπιθυμεῖς.

(35) XXXV. ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Λητοῖ κυανόπεπλε, θεά διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντίς, μεγάθυγε, πολυλλίστη βασιλεια,
εὔτεκνον Ζηνός γονίμην ὠδινα λαχοῦσα,
γειναμένη Φοῖβον τε και Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
τήν μέν ἐν Ὀρτυγίῃ, τόν δέ κραναῆ ἐνὶ Δήλῳ·
κλῦθι, θεά δέσποινα, και ἴλαον ἦτορ ἔχουσα
βαῖν' ἐπί πάνθειον τελετήν, τέλος ἡδῦ φέρουσα.

(36) XXXVI. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν

Κλῦθι με, ὦ βασιλεια, Διός πολυώνυμε κούρη,
Τιτηνίς, βρομῆ, μεγαλώνυμε, τοξότι, σεμνή,
πασιφαῆς, δαδοῦχε, θεά Δίκτυννα,

(35) XXXV. ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν

Ἦ Λητώ μέ τά γαλάζια πέπλα, σύ ἡ θεά πού ἐγέννησες διδυμα, σεμνή, κόρη τοῦ Κοιῆ, (Κοιαντίς), βασίλισσα, πού σοῦ ἀπευθύνουν πολλές παρακλήσεις,
πού σοῦ ἔτυχε νά ἔχης μέ τόν Δία γόνιμον τοκετόν ὠραίων τέκνων, ἀφοῦ σύ ἐγέννησες και τόν Φοῖβον (τόν Ἀπόλλωνα) και τήν Ἄρτεμιν, πού ἐκτοξεύει βέλη,
αὐτήν μέν εἰς τήν Ὀρτυγίαν, ἐκεῖνον δέ (τόν Φοῖβον) εἰς τήν βραχῶδη Δήλον·
άκουσέ με, θεά δέσποινα, και μέ εὐμενῆ καρδιά ἔλα εἰς τήν τελετουργίαν, πού εἶναι ἀφιερῶμένη εἰς ὄλους τούς θεούς, και φέρε μας γλυκό τέλος.

(36) XXXVI. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν

Ἄκουσέ με, ὦ βασίλισσα, κόρη τοῦ Διός μέ τά πολλά ὀνόματα, Τιτανίδα, πού εἶσαι θορυβῶδης, ἐνδοξος τοξότρια, σεμνή, πού λάμπεις εἰς ὄλους, και κρατεῖς λαμπάδα, σύ ἡ θεά Δίκτυννα, ἡ προστατεύουσα τας γεννήσεις,

λοχειή,
 ὠδίνων ἐπαρωγέ, καί ὠδίνων ἀμύητε·
 λυσιζωνε φίλοιστρε, κυνηγέτι,
 λυσιμέριμνε,
 εὐδρομος, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι,
 νυκτερόφοιτε,
 κλεισίη, εὐάντητε, λυτηρίη,
 ἀρσενόμορφε,
 ὀρθίη, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε
 δαῖμον,
 ἀγροτέρη, χθονίη, θηροκτόνος,
 ὀλβιόμοιρε·
 ἢ κατέχεις ὀρέων δρυμούς, ἐλαφηβόλε,
 σεμνή,
 πότνια, παμβασιλεια, καλόν θάλος αἰέν
 ἐοῦσα
 δρυμονία, σκυλακίτι, Κυδωνιάς,
 αἰολόμορφε.
 ἐλθέ, θεά σώτειρα, φίλη μύστησιν
 ἅπασιν,
 εὐάντητος, ἄγουσα καλοῦς καρπούς ἀπό
 γαίης,
 εἰρήνην τ' ἐρατήν, καλλιπλόκαμον θ'
 ὑγίειαν·
 πέμποις δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νούσους
 τε καὶ ἄλγη.

**(37) XXXVII. ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα,
 λίβανον**

Τιτῆνες, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ
 τέκνα,
 ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης
 ὑπένηθεν
 οἴκοις ταρταρίοισι μυχῶ χθονός
 ἐνναίοντες,
 ἀρχαί καὶ πηγαί πάντων θνητῶν
 πολυμόχθων,
 εἰναλίων, πτηνῶν τε καὶ οἱ χθόνα
 ναιετάουσιν·
 ἐξ ὑμέων γάρ πᾶσα πέλει γενεὴ
 κατὰ κόσμον.
 ὑμέας κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν
 ἀποπέμπειν,
 εἴ τις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοισι
 πελάσθη.

πού προσέρχεσαι βοηθός εἰς τίς ἐτοιμόγεν-
 νες, ἐνῶ ἡ ἴδια ἀγνοεῖς τοὺς πόνους τοῦ το-
 κετοῦ.

Ἐσύ λυεῖς τίς ζῶνες, ἀγαπᾶς τὸν οἴστρον (τὴν
 μανίαν), εἶσαι κυνηγός, μᾶς ἀπαλλάσσεις ἀπὸ
 τίς φροντίδες, τρέχεις πολύ, εἶσαι τοξεύτρια,
 φίλη τῶν ἀγροτῶν, περιφέρεσαι κατὰ τὴν νύ-
 κτα,

εἶσαι τὸ καταφύγιον τῶν βασανισμένων, κατα-
 δεκτική, λιπρώτρια, μέ ἀρσενικὴν μορφήν,
 ὀρθή, ἐπιπαχύνεις τοὺς τοκετούς, θεά πού
 τρέφεις τὰ παιδιὰ τῶν ἀνθρώπων,
 ἀγρότισσα, γῆνη, φόνισσα τῶν θηρίων, καλό-
 τυχη·

ἐσύ κατέχεις τὰ δάση τῶν βουνῶν, τοξεύεις
 τὰ ἐλάφια, εἶσαι ἢ σεμνή, ἢ σεβαστή, ἢ βασι-
 λισσα τῶν πάντων, εἶσαι πάντοτε. ὠραῖο βλα-
 στάρι (τοῦ Διός), συχνάζεις εἰς τοὺς δρυμούς,
 ἢ προστάτις τῶν σκύλων, ἢ Κυδωνιάς, ἢ ποικι-
 λόμορφος.

Ἐλα, ὦ θεά, γιὰ σωτηρία μας, ὡς φίλη εἰς
 ὅλους τοὺς μεμυημένους, εὐπρόσιτη, φέ-
 ρουσα ὠραίους καρπούς ἀπὸ τὴν γῆν καὶ τὴν
 ἀξιέραστη εἰρήνην καὶ τὴν ὑγίειαν μέ τὰ ὠραία
 πλοκάμια· καὶ εἴθε νά ἀποπέμπης εἰς τὰς κο-
 ρυφὰς τῶν βουνῶν τὰς ἀσθενείας καὶ τοὺς πό-
 νους.

**(37) XXXVII. ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα,
 λίβανον**

Ἦ σεις οἱ Τιτᾶνες, τὰ λαμπρά τέκνα τῆς
 Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, οἱ πρόγονοι τῶν ἰδικῶν
 μας πατέρων, πού ζούσατε ἄλλοτε ὑπεράνω
 τῆς γῆς, ἀλλὰ πού κατοικεῖτε τώρα εἰς τοὺς
 οἴκους τοῦ Ταρτάρου, εἰς τὸν μυχόν (τὸ βάθος)
 τοῦ Ἄδου, σεῖς εἴσθε αἱ ἀρχαί καὶ αἱ πηγαί
 ὅλων τῶν θνητῶν τῶν πολυβασανισμένων,
 (ὅλων τῶν δημιουργημάτων πού ἀποθνή-
 σκουν),

τῶν θαλασσίων δηλαδὴ καὶ τῶν ἵπταμένων καὶ
 ἐκείνων, πού ζοῦν εἰς τὴν γῆν· διότι ἀπὸ σᾶς
 προσέρχεται κάθε γένος εἰς τὸν κόσμον (πού
 ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον).

Ἐσᾶς ἐπικαλοῦμαι νά ἀποδιώξετε τὴν ὀλε-
 θρίαν ὀργὴν, ἐάν κάποια (ὀργή) εἰσεχώρησεν
 εἰς τὰς οἰκίας μας ἀπὸ τοὺς γηῆνους προγό-
 νους.

(38) XXXVIII. ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα,
λίβανον.

Χαλκόκροτοι Κουρήτες, Ἄρῆϊα
τεύχε
ἔχοντες,
οὐράνιοι, χθονίοι τε· καὶ εἰνάλιοι,
πολύολβοι,
ζωογόνοι πνοιαί, κόσμου σωτήρες
ἀγαοί,
οἱ τε Σαμοθράκην, ἱερὴν χθόνα,
ναιετάοντες,
κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε
ποντοπλανήτων·
ὑμεῖς καὶ τελετὴν πρώτοι μερόπεσσι
ἔθεσθε,
ἀθάνατοι Κουρήτες, Ἄρῆϊα τεύχε
ἔχοντες·
νωμᾶτ' Ὠκεανόν, νωμᾶθ' ἄλα, δένδρεά
θ' αὐτως.
ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσίν
ἐλαφροῖς
μαρμαίροντες ὄπλοις, πτήσσοι δέ
θήρες ἀπαντες
ὀρμώντων, θόρυβος δέ βοή τ' εἰς
οὐρανόν ἴκει,
εἰλιγμοῖς τε ποδῶν κοινή νεφέλας
ἀφικάνει
ἐρχομένων· τότε δὴ ρα καὶ ἄνθεα πάντα
τέθηλεν.
δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες τε καὶ αὐτ'
ὀλετήρες,
ἠνίκ' ἄν ὀρμαίνητε χολούμενοι
ἀνθρώποισιν,
ὀλλύντες βίον καὶ κτήματα, ἠδὲ
καὶ αὐτοὺς πλάζοντες· στοναχεῖ δέ
μέγας πόντος
βαθυδίνης,
δένδρεα δ' ὑψικάρην· ἐκ ριζῶν ἐς χθόνα
πίπτει·
ἠχώ δ' οὐρανὴ κελαδεῖ ροιζήμασι
φύλλων.
Κουρήτες, Κορύβαντες, ἀνάκτορες,
εὐδύνατοί τε.
ἐν Σαμοθράκῃ, ἀνακτες, ὁμοῦ Ζηνός
κόροι αὐτοί·
πνοαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἡεροειδεῖς·
οἷτε καὶ οὐράνιοι διδυμοὶ κληζέσθ' ἐν
Ὀλύμπῳ
εὐπνοοί, εὐδίοι, σωτήριοι, ἠδὲ

(38) XXXVIII. ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λί-
βανον

Ἦ Κουρήτες, πού κρατεῖτε τὰ χάλκινα τύμ-
πανα καὶ ἔχετε πολεμικά ὄπλα, σεῖς οἱ ἐπουρά-
νιοι καὶ οἱ γήϊνοι καὶ οἱ θαλάσσιοι, πολυευχι-
σμένοι, πνοές πού γεννάτε ζωὴν, ἐνδοξοὶ σω-
τήρες τοῦ κόσμου,
πού κατοικεῖτε εἰς τὴν Σαμοθράκην, τὴν ἱερὰν
γῆν, καὶ ἀπομακρύνετε τοὺς κινδύνους ἀπὸ
τούς ἀνθρώπους, πού περιπλανῶνται εἰς τὴν
θάλασσαν·
ἐσεῖς πρώτοι καθιερώσατε καὶ τὴν τελετουρ-
γίαν (τὰς μυστικὰς τελετὰς),
ὦ ἀθάνατοι Κουρήτες, πού φέρετε πολεμικά
ὄπλα·
ἐσεῖς κινεῖτε τὸν Ὠκεανόν, ἐσεῖς κινεῖτε τὴν
θάλασσαν, ἐπίσης καὶ τὰ δένδρα·
καὶ ὅταν ἔρχεσθε εἰς τὴν γῆν βροντᾶτε μὲ τὰ
ἐλαφρά πόδια σας, λάμποντες μὲ τὰ ὄπλα σας,
καὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ φόβον ὅλα τὰ θηρία,
ἐνῶ σεῖς ὀρμάτε, θόρυβος δὲ καὶ βουητὸ φθά-
νει ἕως εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνῶ ἔρχεσθε μὲ
τούς ἐλιγμούς (τὰ στριφογυρίσματα) τῶν πο-
διῶν σας ἢ σκόνῃ (ὁ κορνιαχτός) ἀπὸ τὸν ἀνε-
μοστρόβιλον, πού σηκώνεται, φθάνει εἰς τὰ
σύννεφα·
(τότε δὰ βέβαια καὶ ὅλα τὰ ἄνθη θάλλουσι)
**(ὁ στίχος ἀκατανόητος, πιθανῶς εἶναι ξέ-
νος).**
Θεοὶ ἀθάνατοι, σεῖς πού τρέφετε (τούς ἀν-
θρώπους) καὶ πάλιν τοὺς καταστρέφετε,
ὅταν ὀρμάτε χολωμένοι ἐναντίον τῶν ἀνθρώ-
πων,
καταστρέφοντες τὴν περιουσίαν καὶ τὰ κτή-
ματά των, ἀκόμη καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ταλα-
νίζοντες· τότε στενάζει ὁ μέγας πόντος μὲ
τούς βαθεῖς ἀνεμοστρόβιλους, καὶ τὰ ὑψηλά
δένδρα πέφτουν ἀπὸ τίς ρίζες των εἰς τὴν
γῆν (ξεριζώνονται ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ ἀνέ-
μου) ἠχώ δὲ προερχομένη ἐξ οὐρανοῦ φωνά-
ζει μὲ τὰ σφυρίγματα τῶν φύλλων, πού κινου-
νται μὲ ὀρμὴν.
Ἦ Κουρήτες Κορύβαντες, βασιλεῖς καὶ ἰσχυ-
ροί,
πού βασιλεύετε εἰς τὴν Σαμοθράκην, μαζί δέ
οἱ ἴδιοι εἴσθε παιδιὰ τοῦ Διός· πνοές ἀδιάκο-
πες, πού τρέφετε τὴν ψυχὴν καὶ ἔχετε ὄψιν
σκοτεινὴν· σεῖς καὶ ἐπουράνιοι διδυμοὶ ἐπονο-
μάζεσθε εἰς τὸν Ὀλυμπον, πού ἔχετε ὠραίες
πνοές (φυσήματα), σεῖς πού εἴσθε αἰθριοί, σω-
τήριοι καὶ εὐμενεῖς,

προσηνεῖς,
ώροτρόφοι, φερέκαρποι, ἐπιπνεύοιτε
ἀνακτες.

πού τρέφετε τας ὥρας (τάς ἐποχάς) τοῦ
ἔτους, πού φέρετε καρπούς, εἶθε, ὦ ἀνακτες,
νά πνεύσετε (νά εὐνοήσετε) καί πρός ἡμᾶς.

Ὁ Ὑμνωδός εἰς τόν 38ον ὕμνον, πού εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τοὺς Κουρήτας, τοὺς παρυσιάζει ὡς θεοὺς οὐρανίους, γηίνους καί τῆς θαλάσσης «οὐράνιοι, χθόνιοί τε, καί εἰνάλιοι» (στίχος 2) καί τοὺς παρομοιάζει μέ τίς ζωογόνες πνοές τῶν ἀνέμων καί πού ὡς ἐκ τούτου παρέχουν ζωήν καί σώζουσι τόν κόσμον «ζωογόνοι πνοαί, κόσμου σωτήρες ἀγαθοί» (στίχος 3) ἀλλά καί ἐσεῖς, λέγει ἀναταράσσετε τόν Ὠκεανόν καί τήν θάλασσαν καί τά δένδρα (εἰς τήν ξηράν) καί ὅταν δυσαραεστήσθε καί θυμώνετε μέ τοὺς ἀνθρώπους, ὀρμάτε, ἐπιτίθεσθε κατ' αὐτῶν καί καταστρέφετε τά ὑπάρχοντά τους, τά κτήματά τους εἰς τήν ξηράν, μέ ἄγριες καταγιγίδες, πού ξεσηκώνουν καί τόν ἀπέραντον πόντον, τήν θάλασσαν, πού ἀγριεῦει καί ταλαιπωρεῖ τοὺς ταξιδεύοντας, ξερριζώνοντας ἀκόμη καί δένδρα στή ξηρά μέ τήν μαγία τοῦ ἀνέμου (στίχοι 15-19 καί 22-25 βλέπε μετάφρασιν εἰς τό κείμενον). Μέ ἄλλας λέξεις οἱ Κουρήτες κατὰ τοὺς Ὀρφικούς ἦσαν φυσικά δυνάμεις ἀγαθαί καί ὠφέλιμοι (οἱ ἀνεμοὶ ὅταν πνέουν σιγά, μέ ἡρεμίαν) καί τιμωροὶ δυνάμεις, πού θυμώνουν, ἐξοργίζονται καί τιμωροῦν τοὺς κακοὺς, τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους μεταβαλλόμενοι εἰς καταγιγίδας, πού συνταράσσουν τήν θάλασσαν καί προκαλοῦν καταστροφάς εἰς τήν ξηράν. Βεβαίως πρόκειται καί εἰς τήν περίπτωσιν τῶν Κουρήτων περί συμβολισμοῦ, ὁ ὁποῖος φυσικά ἦτο κατανοητός ἀπό τοὺς μυημένους. Περὶ συμβολισμοῦ καί τῆς λατρείας τῶν Ὀρφικῶν βλέπε ὑποσημειώσεις εἰς τό τέλος τῶν «Ὑμνων» τοῦ Ὀρφέως.

I.Δ.Π.

(39) XXXIX. ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα,
λίβανον.

Κικλήσκω χθονός ἀενάου βασιλῆα
μέγιστον,
Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον. ἀρήιον,
ἀπροσόρατον,
νυκτερινόν Κούρητα, φόβων
ἀποπαύστορα δεινῶν,
φαντασιῶν ἐπαρωγόν, ἐρημόπλανον
Κορύβαντα.
αιολόμορφον ἀνακτα, θεόν διφυῆ,
πολύμορφον,
φοίνιον, αἶμαχθέντα κασιγνήτων ὑπό
δισσῶν·
Δηοῦς ὅς γνώμησιν ἐνήλλαξας δέμας
ἀγνόν,
θηρότυπον θέμενος μορφήν δνοκεροῖο
δράκοντος·
κλύθι, μάκαρ, φωνῶν, χαλεπὴν δ'
ἀποπέμπεο μῆνιν,
παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτου
ἀνάγκης.

(40) XL ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας
θυμίαμα στύρακα.

Δηοῖ παμμήτειρα, θεά, πολυώνυμε
δαῖμον,

(39) XXXIX. ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λί-
βανον

Καλῶ τόν μέγιστον βασιλέα τῆς αἰωνίας
γῆς, τόν καλότυχο Κορύβαντα, τόν πολεμικόν,
πού κανεῖς δέν ἡμπορεῖ νά τόν ἀντιμετωπίσει,
τόν νυκτερινόν Κούρητα, πού καταπαύει τοὺς
τρομερούς φόβους· αὐτόν πού ἐρχεται βοη-
θός τῶν φαντασμάτων, τόν Κορύβαντα πού πε-
ριπλανᾶται εἰς τήν ἔρημον·
τόν ποικιλόμορφον ἀνακτα, τόν θεόν μέ τās
δύο φύσεις, τόν πολύμορφον, τόν ἐρυθρόν
ὡσάν τό αἷμα, αὐτόν πού σφαχθήκε ἀπό δύο
ἀδελφούς· ἐσένα πού κατὰ τās γνώμας τῆς
Δηοῦς ἀλλαξες τό ἀγνόν σῶμά σου καί εἰς τήν
θέσιν του ἐβαλες τήν θηριοειδῆ μορφήν μαύ-
ρου δράκοντος· ἀκουσε, μακάριε, τās φωνάς
μου, καί ἀπόδωξε τήν φοβερὰν ὀργήν καί κα-
τάπαυσε τά φαντάσματα τῆς ψυχῆς, πού εἶναι
προϊόντα τῆς καταπληκτικῆς ἀνάγκης.

(40) XL. ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμί-
αμα στύρακα - ἡδύοσμον

Ὡ Δηώ μητέρα τῶν πάντων, θεά, δαιμονία
μέ τά πολλά ὀνόματα,

σεμνή Δήμητερ, κουροτρόφος,
 ὀλβιοδῶτι,
 πλουτοδότειρα θεά, σταχυοτρόφε,
 παντοδότειρα,
 εἰρήνη χάρουσα καὶ ἐργασίαις
 πολυμόχθοις,
 σπερμείη, σωρίτις, ἀλωαίη, χλοόκαρπε,
 ἢ ναίεις ἀγνοῖσιν Ἐλευσίνος γυάλισιν.
 ἱμερόεσσ' ἐρατή, θνητῶν θρέπτειρα
 προπάντων
 πρώτη ὑποζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα
 τένοντα.
 καὶ βίον ἱμερόεντα βροτοῖς πολυόβλον
 ἀνεῖσα·
 αὐξίθαλής, Βρομίιο συνέστιος,
 ἀγλαότιμος.
 λαμπαδόεσσ' ἄγνη, δρεπάνοις χάρουσα
 θερείοις.
 σύ χθονίη, σύ δέ φαινομένη, σύ δέ πᾶσι
 προσηνής·
 εὕτεκνε, παιδοφίλη, σεμνή, κουροτρόφε
 κούρη,
 ἄρμα δρακοντείουσι ὑποζεύξασα
 χαλινοῖς,
 ἐγλυκλίσις δίναις περί σόν θρόνον
 εὐαζόντων.
 μουνογενής, πολύτεκνε θεά, πολυπότνια
 θνητοῖς,
 ἦς πολλαὶ μορφαί, πολυάνθεμοι,
 ἱεροθληεῖς·
 ἐλθέ, μάκαιρ', ἄγνη, καρποῖς βρίθουσα
 θερείοις,
 εἰρήνην κατάγουσα καὶ εὐνομίην
 ἐρατεινήν.
 καὶ πλοῦτον πολυόβλον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν
 ἄνασσαν.

**(41) ΧΛΙ. ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ θυμίαμα,
 ἀρώματα.**

Ἄνταιη βασίλεια, θεά, πολυώνυμη
 μητέρα
 ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν
 ἀνθρώπων,
 ἢ ποτε μαστεύουσα πολυπλάγκτω ἐν
 ἀνίη,
 νηστείαν κατέπαυσας Ἐλευσίνος
 γυάλισιν.
 ἤλθές τ' εἰς Ἄϊδην πρὸς ἀγαυὴν
 Περσεφόνην,

σεβαστή Δήμητρα, πού τρέφεις τὰ παιδιά καὶ
 δίδεις τὴν εὐτυχίαν, ὦ θεά πού δίδεις τὸν
 πλοῦτον, τρέφεις τὰ στάχυα, παρέχεις τὰ
 πάντα καὶ χაίρεσαι εἰς τὴν εἰρήνην καὶ εἰς τὰς
 ἐργασίας, πού ἀπαιτοῦν πολὺν μόχθον·
 σύ εἶσαι ἡ προστάτις τῶν σπερμάτων, σύ δίδεις
 σωρούς ἀπὸ σιτᾶρι, ἡ συχνάζουσα εἰς τὰ ἀλώ-
 νια, ἐσύ παράγεις χλωρούς καρπούς, καὶ κα-
 τοικεῖς στίς ἱερές κοιλάδες τῆς Ἐλευσίνος·
 εἶσαι περιπόθητη, ἀγαπητή, τροφός ὅλων τῶν
 θνητῶν, καὶ πρώτη ἐσύ ἔξευξες τὸν αὐχένα
 τῶν βοδιῶν πρὸς καλλιέργειαν,
 καὶ ἔφερες εἰς τοὺς ἀνθρώπους βίον περιπό-
 θητον, πολυευτυχισμένον· βοηθεῖς εἰς τὴν αὐ-
 ξησιν τῶν καρπῶν, εἶσαι σύνοικος τοῦ Βρο-
 μίου, (τοῦ Διονύσου) τιμᾶσαι μὲ λαμπρότητα,
 κρατεῖς λαμπάδα, εἶσαι ἄγνη, καὶ χαίρεσαι μὲ
 τὰ θερινὰ δρέπανα· σύ εἶσαι κάτω ἀπὸ τὴν γῆν,
 ἀλλὰ φαίνεσαι, καὶ εἶσαι πρὸς ὅλους φιλική· ὦ
 σύ ἡ φιλόστοργος, πού ἀγαπᾷς τὰ παιδιά, ἡ
 σεβαστή, πού εἶσαι κόρη καὶ τρέφεις παιδιά,
 πού ἔξευξες εἰς ἄρμα μὲ δρακόντεια χαλινά-
 ρια ὄπαδούς τοῦ Διονύσου πού ἐκραύγαζον
 περιδινούμενοι (περιστροφόμενοι) κυκλικῶς
 γύρω ἀπὸ τὸν θρόνο σου,
 θεά μονογενής καὶ πολύτεκνος καὶ πολυσέβα-
 στη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, πού ἔχεις πολλές
 μορφές, γεμάτες ἀπὸ πολλὰ ἀνθη, πού θάλ-
 λουν ἀπὸ ἱερότητα·
 ἔλα, ὦ μακαρία, ἄγνη, πού εἶσαι γεμάτη ἀπὸ
 καλοκαιριάτικους καρπούς, καὶ φέρε μας κάτω
 εἰρήνην καὶ εὐνομίαν περιπόθητη καὶ πλοῦτον
 πολυευτυχισμένον, μαζί δέ μὲ αὐτὰ καὶ τὴν
 βασιλίεσσαν ὑγίαν.

**(41) ΧΛΙ. ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ θυμίαμα,
 ἀρώματα**

Ἄνταια βασίλισσα, θεά, ὀνομασπὴ μητέρα
 τῶν ἀθανάτων θεῶν καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώ-
 πων, σύ πού κάποτε ἐρευνῶσα μέσα σέ μιά
 πολυπλάνητη θλίψη κατέπαυσες τὴν νηστείαν
 (τὴν πείναν) εἰς τὰς κοιλάδας τῆς Ἐλευσίνος,
 καὶ κατέβης εἰς τὸν Ἄϊδην πρὸς τὴν ἐνδοξὸν
 Περσεφόνην, ἀφοῦ σοῦ ἔτυχε νά ἔχης ὡς

ἀγνόν παιδα Δυσαύλου ὀδηγητῆρα
λαχοῦσα,
μηνυτῆρ' ἀγίων λέκτρων χθονίου Διός
ἀγνοῦ,
Εὐβουλον τέξασα θεόν θνητῆς ὑπ'
ἀνάγκης.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, πολυλλίστη
βασιλεια,
ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐϊέρω σέο μύστη.

(42) XLII. ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον
Διόνυσον,
σπέρμα πολύμνηστον πολυώνυμον
Εὐβουλῆος,
ἀγνήν τ' εὐϊερόν τε Μίσην, ἄρρητον
ἄνασσαν,
ἄρσεναι καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσιον
Ἴακχον
εἶτ' ἐν Ἐλευσίνοσ τεύρη νηῶ
θυόεντι,
εἶτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι
μισσιπολεύεις,
ἢ Κύπρω τεύρη σὺν εὐστεφάνω
Κυθερείῃ,
ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεται
ἀγνοῖς,
σὺν σῆ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι
σεμνῆ,
Αἰγύπτου παρά χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι
τιθήναις·
εὐμενέουσ' ἐλθοῖς ἀγάθ' ἐκτελέουσ'
ἐπ' ἀέθλοισ.

(43) XLIII. ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

᾽Ωραι, θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνός
ἄνακτος,
Εὐνομίη τε, Δίκη τε, καὶ Εἰρήνη
πολύολβε,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι,
ἀγναί,
παντόχροοι, πολύοδοι ἐν ἀνθεμοειδέσι
πνοιαῖς,
᾽Ωραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες,
ἠδυπρόσωποι·
πέπλους ἐννύμεναι δροσερούς ἀνθέων
πολυθρέπτων,
* * Περσεφόνης συμπαίκτορες, εὔτε ἐ

ὀδηγόν τό ἀγνό παιδί τοῦ Δυσαύλου, πού ἀπε-
κάλυψε (ἐφάνέρωσε τό ἀγνό παιδί) τὰ ἱερά
κρεβάτια τοῦ ἀγνοῦ ὑποχθονίου Διός,
καὶ ἐγέννησες τόν Εὐβουλον, πού ἦτο θεός,
ὑποκύμασα εἰς ἀνάγκην θνητῆς. Ἄλλά, ὦ
θεά, παρακαλῶ ἐσένα τὴν βασιλίσσα, πού δέ-
χεσαι πολλές ἱκεσίες, νά ἔλθῃς καταδεκτικῆ
εἰς τόν ἱερόν μύστην σου.

**(42) XLII. ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, στύρακα
- ἠδύοσμον**

Τόν Διόνυσον προσκαλῶ, πού βάζει θε-
σομούς καὶ φέρει ραβδί, πού εἶναι σπέρμα πολυ-
ενθύμητο καὶ ἐνδοξον τοῦ Εὐβούλου, καὶ τὴν
ἀγνήν ἱερωτάτην Μίσην (προσκαλῶ), τὴν ἀπε-
ρίγραπτον βασιλίσσαν,
ἄρσενικὴν καὶ θηλυκὴν, τόν διμορφον λυτρω-
τὴν Ἴακχον· εἶτε τέρπεσαι μέσα εἰς τόν εὐώδη
ναόν τῆς Ἐλευσίνοσ, εἶτε καὶ εἰς τὴν Φρυγίαν
τελεῖς μυστηριακάσ τελετουργίασ μαζί μέ τὴν
μητέρα,
ἢ εἰς τὴν Κύπρον τέρπεσαι μαζί μέ τὴν καλλι-
στέφανη Κυθέρεια, ἢ καὶ εἰς τὰσ σιτοφόρουσ
ἱεράσ πεδιάδασ εὐφραίνεσαι
μαζί μέ τὴν μητέρα θεάν, τὴν σεμνὴν μαυρο-
φόρα Ἴσιν πλησίον εἰς τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ
Αἰγύπτου, (τοῦ Νείλου) μαζί μέ τίσ ὑπηρέτριασ
παραμάννεσ· (ἐρμηνεῖαν αὐτοῦ τοῦ Ἵμνου
βλέπε εἰς σχόλια πού παρατίθενται εἰς τό
τέλοσ τῶν « Ἵμνων τοῦ Ὀρφέωσ »).
εἶθε νά μάσ ἔλθῃς μέ εὐμενῆ διάθεσιν ἐκτε-
λοῦσα καλά ἔργα κατὰ τοῦσ ἀγῶνασ.

(43) XLIII. ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα

᾽Ωραι, θυγατέρες τῆσ Θέμιδοσ καὶ τοῦ ἀνα-
κτοσ Διόσ, καὶ σὺ Εὐνομία καὶ Δικαιοσύνη καὶ
Εἰρήνη πολυευτυχιωμένη, ἐαρινέσ, πού ἀρέ-
σκεσθε στὰ λιβάδια, πολυανθοστόλιστεσ,
ἀγναί, πού ἔχετε ὄλα τὰ χρώματα καὶ ὠραίαν
εὐωδίαν, πού προέρχεται ἀπό τῆσ πνοέσ πολ-
λῶν ἀνθέων·
ὦ ᾽Ωραι, πού εἶσθε πάντοτε θαλερέσ, καὶ περι-
στρέφεσθε κυκλικῶσ, πού ἔχετε γλυκό πρό-
σωπο·
καὶ εἶσθε ντυμένεσ μέ δροσερά πέπλα ἀπό
ἄνθη. (μικρόν χάσμα τοῦ κειμένου)

Μοῖραι
καί Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς
ἀνάγωσιν,
Ζηνί χαριζόμεναι καί μητέρι
καρποδοτεῖρη,
ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμους τελετάς ὁσίας
νεομύστοις,
εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι
ἀμεμφῶς.

(44) XLIV. ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

Κικλήσκω κούρην Καδμηῖδα
παμβασίλειαν,
εὐειδῆ Σεμέλην, ἐρατοπλόκαμον,
βαθύκολπον,
μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσου
πολυγηθοῦς,
ἢ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσσατο πυρφόρω
αὐγῇ,
ἀθανάτοιο τεκοῦσα Διὸς βουλαῖς
Κρονίου·
τιμάς τευξαμένη παρ' ἀγαυῆς
Περσεφονείης·
ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνά τριετηρίδας
ᾠρας,
ἠνίκα σοῦ Βάκχου γονίμην ὠδίνα
τελῶσιν,
εὐϊερόν τε τράπεζαν ἰδέ μυστήριά θ'
ἀγνά.
νῦν σέ, θεά, λίτομαι, κούρη Καδμηῖς
ἄνασσα,
πρηϋνοον καλέων αἰεὶ μύστησιν
ὑπάρχειν.

**(45) XLV. Ὕμνος ΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ.**

Ἐλθέ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε,
ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε καί Βακχεῦ, πολυώνυμε,
πανταδυνάστα,
ὅς ξίφεισιν χαίρεις, ἠδ' αἵματι, Μαινάσι
θ' ἀγναῖς·
εὐάζων κατ' Ὀλυμπον, ἐρίβρομε,
μαινόλα Βάκχε,
θυρσεγγής, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσιν
θεοῖσιν
καί θνητοῖσι βροτοῖσιν, ὅσοι χθόνα
ναιετάουσιν·

Παίζετε μαζί μέ τήν Περσεφόνην, ὅταν αἱ Μοῖ-
ραι καί αἱ Χάριτες μέ κυκλικούς χορούς ὀδη-
γοῦν αὐτήν ἐπάνω εἰς τό φῶς, διά νά εὐχαρι-
στήσουν τόν Δία καί τήν μητέρα της, πού διδαι
τούς καρπούς (τήν Δήμητρα).
ἐλάτε, ὦ Ὠραι, εἰς τούς νεομεμημένους
κατά τās εὐσεβεῖς ἱεράς τελετουργίας
καί φέρτε μαζί σας ἀρίστους παραγωγικούς
καιρούς, πού θά φέρουν στόν κατάλληλο καιρό
καρπούς ὠραίους.

**(44) XLIV. ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, στύρακα
- ἡδύοσμον**

Τήν κόρην τοῦ Κάδμου ἐπικαλοῦμαι, τήν
βασίλισσαν τῶν πάντων, τήν ὠραίαν Σεμέλην μέ
τά ἀξιέραστα πλοκάμια, τήν βαθύκολπο, τήν μη-
τέρα τοῦ Διωνύσου, πού κρατεῖ θυρσον, πού
παρέχει μεγάλην εὐθυμίαν,
ἢ ὅποια ὑπέφερε πολύ κατά τήν γέννησιν τοῦ
Διωνύσου, πού ἐγινε κατά τήν αὐγῆν, πού φέρ-
νει τό φῶς,
καί ἐγέννησε κατά τās βουλάς (τās προθέ-
σεις) τοῦ ἀθανάτου Διός, υἱοῦ τοῦ Κρόνου·
καί ἐπέτυχε νά λάβῃ ἀπό τήν ὀνομαστήν Περ-
σεφόνην τιμάς μεταξύ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων
κατά τριετίαν,
ὅταν τελοῦν (κάμνουν τελετήν, ἐορτάζουν)
τήν γέννησιν τοῦ ἰδικοῦ σου Βάκχου
καί τήν ἱεράν τράπεζαν καί τά ἀγνά μυστήρια.
Τώρα, ὦ θεά, βασίλισσα, κόρη τοῦ Κάδμου,
ἐσένα ἱκετεύω καί σέ καλῶ νά ἐχῆς πάντοτε
καλήν διάθεσιν πρὸς τούς μεμημένους.

**(45) XLV. Ὕμνος ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΒΑΣΣΑ-
ΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ**

Ἐλα, μακάριε Διόνυσε, πού σπάρθηκες στή
φωτιά καί πού ἔχεις μέτωπον ταύρου,
ὦ Βάσσαρε καί Βακχεά, μέ τά πολλά ὀνόματα,
**(420 ὀνόματα του ἀναφέρει εἰς τήν Ὠγυ-
γίαν ὁ Σταγειρίτης, βλέπε σχόλια εἰς τό τέ-
λος τῶν Ὑμνων)** παντοδύναμε, πού χაίρεσαι
μέ τά ξίφη καί μέ τό αἶμα καί μέ τίς ἀγνές
Μαινάδες· ἐσύ πού κραυγάζεις στόν Ὀλυμπο,
ὁ θορυβώδης, ὁ μανιακός Βάκχος, πού ἔχεις
γιά δόρυ τόν θυρσον, ὠργισμένε, τιμημένε ἀπό
ὄλους τούς θεούς καί μεταξύ ὄλων τῶν θνη-
τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι κατοικοῦν εἰς τήν γῆν·

ἐλθέ, μάκαρ, σκιρτητά, φέρων πολύ
γῆθος ἅπασιν.

(46) XLVI. ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Λικνίτην Διόνυσον ἐπ' εὐχαῖς ταῖσδε
κικλήσκω,
Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον,
εὐφρονα Βάκχον·
νυμφέων ἔρνος ἔραστόν, εὐστεφάνου τ'
Ἄφροδίτης,
ὅς ποτ' ἀνά δρυμούς κεχορευμένα
βήματα πάλλεις
σύν νύμφαις χαρίεσσιν, ἐλαυνόμενος
μανίησιν
καὶ βουλήσιν Διός πρὸς ἀγαυὴν
Φερσεφόνειαν
ἀχθεὶς ἐξετράφης, φίλος ἀθανάτοισι
θεοῖσιν.
εὐφρων ἐλθέ, μάκαρ, κεχαρισμένα δ'
ιερά δέξαι.

**(47) XLVII. ΒΑΚΧΟΥ περικιονίου
θυμίαμα, ἀρώματα.**

Κικλήσκω Βάκχον περικιονίον,
μεθυδῶτην,
Καδμειοῖσι δόμοις ὅς ἐλισσόμενος πέρι
πάντην,
ἔστησεν κρατερούς βρασμούς γαίης
ἀποπέμψας·
ἠνίκα πυρφόρος αὐγὴ ἐκίνησεν χθόνα
πᾶσαν,
πρηστήρος ροιζοῖς· ὃ δ' ἀνέδραμε
δεσμός ἀπάντων.
ἐλθέ, μάκαρ, βακχευτά, γεγηθυῖαις
πραπίδεσσιν.

**(48) XLVIII. ΣΑΒΑΖΙΟΥ θυμίαμα,
ἀρώματα.**

Κλυθι, πάτερ, Κρόνου υἱέ Σαβάζιε,
κῦδιμε δαῖμον,
ὅς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον
εἰραφιῶτην
μηρῷ ἐγκατέρραψας, ὅπως
τετελεσμένος ἔλθοι
Τμῶλον ἕς ἡγάθειον, παρὰ θ' Ἴππαν
καλλιπάρηον.
ἀλλὰ μάκαρ, Φρυγίης μεδέων,

ἐλα, μακάριε, πηδηχτή, καὶ φέρε μεγάλην χα-
ράν εἰς ὅλους.

(46) XLVI. ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν

Τόν Λικνίτην Διόνυσον προσκαλῶ εἰς αὐ-
τές τις προσευχές, τόν Νύσιον, τόν θαλερόν
εἰς ὄλα, τόν περιπόθητον, τόν εὐφρόσυτον
Βάκχον· τό ἀξιέραστο βλαστάρι τῶν νυμφῶν καί
τῆς Ἄφροδίτης μέ τό ὠραῖο στεφάνι·
σύ κάποτε κινούσες ἀνά τά δάση χορευτικά
βήματα μαζί με χαριτωμένες νύμφες, παρασυ-
ρόμενος ἀπό μανιές·
καὶ μέ τήν θέλησιν τοῦ Διός μετήχθεις εἰς τήν
ἐνδοξον Περσεφόνην καί ἀνετράφης, ἀγαπη-
τός εἰς τοὺς ἀθανάτους θεούς.
Ἔλα, μακάριε, μέ εὐφροσύνην καὶ δέξου τās
θυσίας, πού σοῦ ἐχαρίσαμεν (πού προσφέ-
ραμε πρὸς χάριν σου).

**(47) XLVII. ΒΑΚΧΟΥ περικιονίου
θυμίαμα, ἀρώματα**

Τόν Βάκχον τόν περιστυλον ἐπικαλοῦμαι,
τόν δωρητήν τοῦ κρασιοῦ, ὁ ὁποῖος περιελισ-
σόμενος (περιστρεφόμενος) πρὸς κάθε κα-
τεύθυνσιν εἰς τά δῶματα τοῦ Κάδμου
ἐστήριξε τήν γῆν, ἀφοῦ ἀπεμάκρυνε τοὺς ἰσχυ-
ρούς κλονισμούς (σεισμούς), ὅταν ἡ αὐγὴ, πού
φέρει τό πῦρ, ἐτάραξε ὅλην τήν γῆν μέ τά
ὀρητικά σφυρίγματα τοῦ κερανοῦ· καί ἐκεί-
νος ἔτρεξεν ἐπάνω ὡς σύνδεσμος (στήριγμα)
ὄλων.
Ἔλα, μακάριε, βακχευτή, μέ χαρούμενες δια-
θέσεις.

**(48) XLVIII. ΣΑΒΑΖΙΟΥ θυμίαμα, ἀρώ-
ματα**

Ἄκουσέ με, πατέρα Σαβάζιε, υἱέ τοῦ Κρό-
νου, (ὑπονοεῖ τόν Δία), ἐνδοξε θεέ, σύ πού
ἔρραψες μέσα εἰς τόν μηρόν σου τόν Βάκχον
Διόνυσον, τόν φωνακλά (τόν δυνατά φωνά-
ζοντα), τόν μηροραμμένον, διά νά ὑπάγη μεμη-
νημένος εἰς τόν ἱερόν Τμῶλον, πλησίον εἰς τήν
ὠραῖαν Ἴππαν.

Ἄλλά, ὦ μακάριε, ἐσύ πού κυβερνᾷς τήν Φρυ-

βασιλεύτατε πάντων,
εὐμενέων ἐπαρωγός ἐπέλθοις
μυστιπόλοισιν.

(49) XLIX ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, στύρακα.

Ἴππαν κικλήσκω Βάκχου τροφόν,
εὐάδα κούρην,
μυστιπόλον τελετῆσιν ἀγαλλομένην
Σάβου
ἀγνοῦ,
νυκτερίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο
Ἰάκχου.
κλυθὶ μευ εὐχομένου, χθονίη μήτηρ,
βασιλεια,
εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἰδης
ὄρος ἀγνόν.
ἦ Τμῶλος τέρπει σε, καλόν Λυδοῖσι
θόασμα·
ἔρχεο πρὸς τελετάς ἱερῶ γήθουσα
προσώπῳ.

(50) L. ΛΥΣΙΟΥ ληναίου ὕμνος.

Κλυθὶ, μάκαρ, Διός υἱ', ἐπιλήνιε
Βάκχες, διμήτωρ,
σπέρμα πολὺμνηστον, πολυώνυμε, λύσιε
δαῖμον.
κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὖιε
Βάκχε,
εὐτραφές, εὐκαρπος, πολυγηθέα καρπὸν
ἀέξων,
ρηξιχθων, ληναίε, μεγασθενές,
αιολόμορφε·
παυσίπονον θνητοῖσι φανείς ἄκος, ἱερὸν
ἄνθος,
χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐφάπτορ,
καλλιέθειρε,
λύσιε, θυρσομανές, βρόμι' εὖιε πᾶσιν
ἔσφρων,
οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἠδ' ἀθανάτων σέ
πιφαύσκειν·
νῦν σε καλῶ μύστησι μολεῖν ἠδύν,
φερέκαρπον.

(51) LI. ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος
ἸΩκεανοῖο,

γίαν καὶ εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους βασι-
λεύς,
εἶθε νά ἔλθης ὡς εὐμενῆς βοηθός εἰς τοὺς
τελοῦντας μυστηριακὰς τελετουργίας.

**(49) XLIX. ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, στύρακα
-ἠδύοσμον**

Τὴν Ἴππαν καλῶ, τὴν τροφὸν τοῦ Βάκχου,
τὴν κόρην ποῦ τιμᾷ τὸν Βάκχον, τὴν μεμημέ-
νην, ποῦ εὐφραίνεται μὲ τὰς τελετουργίας τοῦ
ἀγνοῦ Σάβου,
κατὰ τοὺς νυκτερινούς χορούς τοῦ Ἰάκχου,
ποῦ προξενεῖ μέγαν θόρυβον.
Ἄκουσε τὴν προσευχὴν μου, σὺ ἡ γῆνιη μη-
τέρα, ἡ βασίλισσα, εἴτε κατέχεις (κατοικεῖς)
εἰς τὴν Φρυγιαν τὸ ἱερὸν ὄρος τῆς Ἰδης, ἢ σέ
εὐχαριστεῖ ὁ Τμῶλος, ποῦ γιὰ τοὺς Λυδοὺς
εἶναι ὠραῖος τόπος γιὰ χορὸ·
ἔλα εἰς τὰς τελετάς χαρούμενη μὲ ἱερὸν πρό-
σωπον.

(50) L. ΛΥΣΙΟΥ ληναίου ὕμνος

Ἄκουσε, μακάριε, υἱέ τοῦ Διός, Βάκχε ποῦ
ἔχεις σχέσιν μὲ τὸ πατητήρι (τῶν σταφυλιῶν),
μὲ τίς δύο μητέρες,
γέννημα πολυενθύμητον, ἐνδοξε, θεέ ποῦ
ἀπολυτρώνεις.
Σὺ εἶσαι τὸ ἱερὸ βλαστάρι, ὃ εὖιε Βάκχε, ποῦ
γεννήθηκες κρυφά, τὸ καλοθρεμμένο.
σὺ δίδεις πολλοὺς καρπούς καὶ αὐξάνεις τὸν
καρπὸν, ποῦ μᾶς παρέχει μεγάλην χαρὰν,
σὺ διαρρηγνύεις τὴν γῆν, (καὶ αὐξάνεις τὰ
φυτὰ ποῦ μᾶς φέρουν καρπούς), ποῦ ἔχεις
σχέσιν μὲ τὰ πατητήρια, ποῦ βγάζουν τὸ κρασί·
εἶσαι μεγαλοδύναμος καὶ ποικιλόμορφος·
ἐνεφανίσθης εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἱατρικόν
(ὡς θεραπευτικόν μέσον), ποῦ καταπαύει τοὺς
πόνους, ὡς ἱερὸν ἄνθος,
ὡς χαρὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἀγαποῦν
τὸν χωρὶς λύπης βίον, ἐσὺ θωπεύεις καὶ ἔχεις
ὠραῖαν κόμην,
ἀπολυτρώνεις, ἔχεις μανίαν, ὅταν κρατῆς τὸν
θύρσον, εἶσαι θορυβώδης, βακχικός, εὐχάρι-
στος εἰς ὅλους,
εἰς ὅσους ἀνθρώπους καὶ θεοὺς θέλεις νά φα-
νερῶνεσαι.
Τώρα σέ προσκαλῶ νά ἔλθης εἰς τοὺς μύστας
μὲ γλυκύτητα καὶ νά φέρης καλοὺς καρπούς.

(51) LI. ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα

Νύμφαι, θυγατέρες τοῦ μεγαλόκαρδου
ἸΩκεανοῦ,

ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
 κρυψίδομοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἀγναί,
 ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι.
 πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοεῖμονες, ἴχνεσι κοῦφαι
 φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς·
 σὺν Πανί σκιρτῶσαι ἀν' οὔρεα, εὐάστειραι,
 πετρόρυτοι, λιγυραί, κρουνίτιδες, ὑλονόμοι τε·
 παρθένοι εὐώδεις, λευχείμονες, εὐπνοοὶ αὔραις,
 αἰπολικαί, νόμιαι, θηροῖν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
 δρυμοχαρεῖς, ἀπαλαί, πολυθρέμμονες, αὐξίτροφοί τε·
 κοῦραι ἀμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγκέλευθοι,
 Νύσiai, οἰστρομανεῖς, παιωνίδες, εἰροτερπεῖς,
 σὺν Βάκχῳ Διοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσαι·
 ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
 νᾶμα χέουσ' ὑγιεινὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὠραις.

(52) LII. ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολυώνυμε, μαινόλα, Βακχεῦ,
 ταυρόκερως, ληναίε, πυρισπόρε, Νύσιε, λυσεῦ,
 μηροτρεφής, λικνίτα, πυρίπνοε καὶ τελετάρχα·
 νυκτέρι, Εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θυροστινάκτα·
 ὄργιον ἄρρητον, τριφυές, κρύφιον Διὸς ἔρνος·
 πρωτογόν' ἠρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱέ·
 ὠμάδιε, σκηπτοῦχε, χορομανές, ἠγέτα κώμων·

σεῖς πού ἔχετε τὰς κατοικίας σας εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς σὲ δρόμους ὑγρούς (ὑδατίνους), καὶ κατοικεῖτε σὲ κρυφούς τόπους, πού ἐθρέψατε τὸν Βάκχον, γήινες, πού παρέχετε μεγάλην χαρὰν, πού τρέφετε τοὺς καρπούς καὶ ζῆτε στὰ λιβάδια· σεῖς πού γυρίζετε στὰ λοξοειδῆ μονοπάτια, αἱ ἀγναί, πού χαίρεσθε στὰ σπήλαια (καὶ εἴσθε ἡ χαρὰ τῶν σπηλαίων) καὶ περιπλανᾶσθε εἰς τὸν ἀέρα. σεῖς ζῆτε εἰς τὰς πηγὰς καὶ κινεῖσθε γρήγορα, ἔχετε τὴν δροσιά γιὰ φόρεμα καὶ πόδια ἐλαφρά· φανερώνεσθε, ἀλλὰ καὶ δέν φαίνεσθε, ζῆτε εἰς τὰς κοιλάδας καὶ ἔχετε πολλὰ ἀνθη· μαζί μὲ τὸν Πᾶνα πηδᾶτε ἐπάνω στὰ βουνά, ἐνθουσιαστικά, πού βγαίνετε ἀπὸ τίς πέτρες, εἴσθε λιγυρόφωνες, προέρχεσθε ἀπὸ τίς βρύσας, καὶ ζῆτε εἰς τὰ δάση· εἴσθε ἀρωματισμένες παρθένες, ντυμένες στὰ λευκά, ἀποπνέετε ὠραῖες αὔρες, ἔχετε σχέσιν μὲ τοὺς αἰγοβοσκούς, μὲ τοὺς ποιμένας, εἴσθε φίλαι τῶν θηρίων, φέρετε ὠραίους καρπούς· χαίρεσθε στοὺς δρυμούς, εἴσθε ἀπαλές, τρέφετε πολλούς, βοηθεῖτε εἰς τὴν αὐξήσιν· εἴσθε κόρες πού γεννηθήκατε μαζί μὲ τίς βαλανιδιές, ἀγαπᾶτε τὰ παιγνίδια, περπατᾶτε στὰ νερά, Νύσiai, μανιακές, θεραπευτικές, εὐχαριστεῖσθε μὲ τὴν ἀνοιξιν, καὶ μαζί μὲ τὸν Βάκχο καὶ τὴν Διῶ φέρετε χαρὰν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· Ἐλάτε μὲ χαρούμενη καρδιά στίς ἱερές θυσίας καὶ χύνετε νερό ὑγιεινὸ σὲ ὕρες (σὲ ἐποχές), πού βοηθοῦν τὴν αὐξήσιν τῶν καρπῶν.

(52) LII. ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἐσὲ ἐπικαλοῦμαι, μακάριε, ἐνδοξε, μανιακέ Βακχέα, πού ἔχεις κέρατα ταύρου καὶ προστατεύεις τὰ πατητήρια τῶν σταφυλιῶν, πού σπέρνεις τὸ πῦρ, ἐσὲ τὸν Νύσιον, τὸν λυτρωτὴν, πού εἶσαι θρέμμα τοῦ μηροῦ, λικνίτη, πού φυσᾷς πῦρ, καὶ εἶσαι ἀρχηγός (ἰδρυτής) τῶν τελετῶν (τῶν μυστηριακῶν)· νυκτερινέ, Εὐβουλέα, πού φορεῖς μίτραν καὶ τινάσσεις τὸν θύρσον· σύ εἶσαι μυστήριον ἀπερίγραπτον, μὲ τρεῖς φύσεις, κρυφὸ βλαστάρι τοῦ Διὸς· εἶσαι πρωτότοκος, ἠρικεπαῖος, πατέρας καὶ υἱός τῶν θεῶν· τρώγεις ὠμά κρέατα, κρατεῖς σκῆπτρον, ἀγαπᾷς μὲ μανίαν τοὺς χορούς, εἶσαι ἀρχηγός κωμαστικῶν ὁμίλων·

βακχεύων ἁγίας τριετηρίδας ἀμφί
γαληνάς·
ρηξιχθων, πυριφεγγές, ἐφάπτορ, κοῦρε
διμήτωρ,
οὔρσειφοίτα, κερῶς, νεβριδοστόλος,
ἀμφιέτηρε,
Παιάν θυρσεγγής, ὑποκόλπιε,
βοτρυόκοσμε,
Βάσσαρε, κισσοχαρής, πολυπάρθενε, καί
διάκοσμε,
ἐλθέ, μάκαρ, μύστησι βρῶων
κεχαρημένος
αἰεῖ.

(53) LIII. ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα,
πάντα πλήν λιβάνου.

Ἀμφιετῆ καλέω Βάκχον, χθόνιον
Διόνυσον,
ἐγγρόμενον κούραις ἅμα νύμφαις
εὐπλοκάμοισιν·
ὅς παρά Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν
ιαύων
κοιμίζει τριετῆρα χρόνον Βακχῆϊον
ἀγνόν.
αὐτός δ' ἠνίκα τόν τριετῆ πάλιν κῶμον
ἐγειρή,
εἰς ὕμνον τρέπεται σύν ἐυζῶνοισι
τιθήναις,
εὐάζων κινῶν τε χορούς ἐνὶ κυκλάσιν
ῶραις.
ἀλλά, μάκαρ, χλοόκαρπε, κερασφόρε,
κάρπιμε Βάκχε,
βαῖν' ἐπὶ πάνθεον τελετὴν γανόωντι
προσώπων,
εὐιέροις καρφίοισι τελεσειγόνοισι
βρυάζων.

(54) LIV. ΣΙΛΗΝΟΥ, σατύρου,
Βακχῶν θυμίαμα, μάνναν.

Κλυθὶ μευ, ὦ πολύσεμνε τροφεῦ,
Βάκχοιο τιθηνέ,
Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε, τετιμένε πᾶσι
θεοῖσιν
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν
ῶραις,
ἀγνοτελής, γεραρός, θιάσου νομίου
τελετάρχα·

ἐορτάξεις κατὰ τίς ἤσυχες ἅγιες τριετηρί-
δες·
διαρρηγνύεις τὴν γῆν, φέγγεις ὅπως ἡ φωτιά,
θωπεύεις, ὦ νέε πού ἔχεις δύο μητέρες·
περιπλανᾶσαι στὰ βουνά, φέρεις κέρατα καὶ
φορεῖς δέρμα ἀπὸ ἐλαφάκι, εἶσαι ὁ ἐτήσιος (ὁ
χρονιαρής),
ὁ Παιάν πού ἔχεις γιὰ δόρυ τὸν θύρσο, κρυμ-
μένος στὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας, στολιζεσαι μὲ
σταφύλια,
εἶσαι ὁ Βάσσαρος, πού χαίρεσαι μὲ τὸν κισσό
καὶ μὲ πολλές παρθένες καὶ εἶσαι διακοσμη-
τῆς
ἐλα, ὦ μακάριε, στούς μύστες πάντοτε χαρού-
μενος καὶ γεμάτος ἀπὸ καρπούς.

(53) LIII. ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα, πάντα
πλήν λιβάνου

Τὸν Βάκχον προσκαλῶ τὸν ἐτήσιον (τὸν μονο-
νοετῆ), τὸν γῆινον Διόνυσον, πού ἀγρυπνεῖ
μαζὶ μὲ τίς παρθένες νύμφες, πού ἔχουν
ῶραιοὺς πλοκάμους (μαλλιά)
πού διανυκτερεύει πλησίον στὰ ἱερά δώματα
τῆς Περσεφόνης καὶ ἀποκοιμίζει τὸν τριετῆ
ἀγνόν Βακχικόν χρόνον.
Ὁ ἴδιος πάλιν ὅταν σηκῶνῃ τὴν τριετῆ (πού
γίνεται κάθε τρία ἔτη) ἐορταστικὴν πανηγυριν,
στρέφεται σὲ ὕμνους μαζὶ μὲ τίς καλλίζωνες
συντρόφισσές του, πού διασκεδάζει καὶ κάνει
χορούς σὲ ὠρες κυκλικές (πού ἐπανερχονται
τακτικά).
Ἀλλά, ὦ μακάριε, πού παράγεις χλωρούς καρ-
πούς καὶ φέρεις (φορεῖς) κέρατα, ὦ καρπο-
φόρε Βάκχε,
ἐλα εἰς τὴν κοινὴν ὄλων τῶν θεῶν τελετὴν μὲ
ἀστραφερό πρόσωπο ὑπερηφανευόμενος γιὰ
τούς ἱεροὺς καρπούς, πού εἶναι τελειῶς ὠρι-
μασμένοι.

(54) LIV. ΣΙΛΗΝΟΥ σατύρου, ΒΑΚΧΩΝ
θυμίαμα, μάνναν

Ἀκουσέ με, ὦ πολυσέβαστε τροφέα, πού
φροντίζεις τὸν Βάκχο, σὺ πού εἶσαι ὁ ὑπερο-
χώτερος ἀπὸ τούς Σιληνοὺς, τιμημένος με-
ταξὺ ὄλων τῶν θεῶν
καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων κατὰ τίς τριετείς
τελετές,
πού λατρεύεσαι μὲ ἀγνές τελετές, σὺ ὁ σεβα-
στός, ὁ ἀρχηγός τοῦ ποιμενικοῦ θιάσου·

εύαστής, φιλάγρυπνε σύν εϋζώνοισι
τιθήναις,
Ναΐσι καὶ Βάκχαις ἠγούμενε
κισσοφόροισιν·
δεϋρ' ἐπὶ πάνθειον τελετήν Σατύροις
ἅμα πᾶσιν
θηροτύποις, εϋασμα διδοῦς Βάκχοιο
ἄνακτος,
σύν Βάκχαις ληναῖα τελεσφόρα σεμνά
προτέμπων,
ὄργια νυκτιφαῆ τελεταῖς ἀγίαις
ἀναφαίνων,
εϋάζων, φιλόθυρσε, γαληνιώων
θιάσοισιν.

εἶσαι μανιώδης διασκεδαστής, σοῦ ἀρέσει νά
ἀγρυπνῆς μαζί μέ τίς καλλιζώνες τροφούς,
καί ὀδηγεῖς τίς Ναϊάδες καί τίς Βάκχες, πού
εἶναι τυλιγμένες μέ κισσό· ἔλα ἐδῶ εἰς τήν
κοινήν δι' ὅλους τοῦς θεοῦς τελετουργίαν
μαζί μέ ὅλους τοῦς Σατύρους,
πού ἔχουν μορφήν θηρίου, καί δόσε κραυγήν
τοῦ ἄνακτος Βάκχου, συνοδεύων μαζί μέ τίς
Βάκχες τίς σεμνές ἑορτές τοῦ ληνοῦ (ὁ χώ-
ρος πού πατιῶνται τά σταφύλια), πού φέρουν
καρπούς,
φανερῶνων εἰς τάς ἀγίας τελετάς μυστήρια,
πού λάμπουν τήν νύκτα, διασκεδάζων, ὦ φίλε
τοῦ θύρσου, μέ τοῦς θιάσους ἐν γαλήνῃ.

Τό περιεχόμενον τῶν Ὑμνων LII (52) «Τριετηρικοῦ» LIII (53) « Ἀμφιετοῦς» καί «Σιλη-
νοῦ-Βάκχου» (ῦμνος LIV, 54) ἀποδεικνύει ἐμφανῶς ὅτι ἀναφέρονται εἰς τόν Διόνυσον, καί
εἰς τάς τελετάς πού ἐλάμβανον χώραν, κατὰ διαφόρους περιόδους, πρός τιμῆν του καί εἰς
τήν ἐν γένει σχέσιν του μέ τοῦς θεοῦς καί τοῦς ἀνθρώπους. Ἀλλά κυρίως ἀποδεικνύεται,
ὅτι τά ξενικά ὀνόματα, μέ τά ὁποῖα προσκαλεῖται ὁ Διόνυσος εἰς τοῦς Ὑμνους, οὐδόλως
μεταβάλλουν τήν ἐννοίαν τοῦ περιεχομένου τοῦ Ὑμνου, ἡ ὁποία παραμένει σύμφωνος
ἀπολύτως μέ τάς ἐννοίας ἄλλων χωρίων τῶν Ὑμνων, πού προδίδουν τήν παναρχαίαν προέ-
λευσιν ἀπό τόν Ἑλληνικόν χώρον ὄλων αὐτῶν τῶν δοξασιῶν περί Διονύσου. Συνεπῶς
ματαιῶς προσεπάθησαν ὠρισμένοι ξένοι συγγραφεῖς καί δῆθεν ἐρευνηταί νά στηρίξουν
τοῦς ἰσχυρισμούς των ἐπὶ τῆς ἀνυπάρκτου ἐπιδράσεως τῶν παραδόσεων παλαιότερων λαῶν
τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τάς πνευματικές ἐκδηλώσεις τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν ὁποίων ἡ
προϊστορική, ἡ παναρχαία ὑπόστασις καί ἐγκατάστασις καί δράσις εἰς τόν Ἑλληνικόν χώ-
ρον, ὅπου ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν μέχρι σήμερον (1984), δέν ἀποδεικνύεται μόνον ἀπό τά
χωρία τῶν Ὀρφικῶν ὅτι ὁ Ὀρφεύς ἐζοῦσε σέ σπήλαιον (Ἀργοναυτικά στίχος 75 καί στίχος
1375) ἀλλά καί ἀπό τόν στίχον 5 τοῦ XXX Ὑμνου τοῦ Διονύσου καί ἀπό τόν στίχον 7 τοῦ LII
(52) Ὑμνου τοῦ Τριετηρικοῦ, ὅπου χαρακτηρίζει τόν Διόνυσον καί «ὠμάδιον» (ὠμοφάγον) ὡς
τρώγονται καί ὠμά κρέατα, συνήθεια πού ὑπῆρχεν ὅταν ὁ ἀνθρώπος δέν ἐγνώριζε τήν φω-
τιά καί ἐγκατελείφθη ἀπό αὐτόν, εἰς χρονολογικήν ἐποχήν, ἀπροσδιόριστον ἢ μάλλον ἀπό
τήν ἐποχήν πού ὁ ἀνθρώπος εἶχεν ἀρχίσει νά ἐκπολιτίζεται.

Καί εἶναι πλήρως σήμερον (1984) ἀποδεδειγμένον, ὅτι τό προνόμιον αὐτό εἶναι κτῆμα τῆς
Ἑλληνικῆς φυλῆς, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τό ὁποῖον δικαίως διεκδικεῖ ὑπέρ αὐτοῦ, ὅπως
ἀποδεικνύουν καί τά κείμενα αὐτά τῶν Ὀρφικῶν, τήν ὑψίστην τιμήν, ἀλλά καί τήν πολυ-
μοχθον προσπάθειαν, τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

I.Δ.Π.

(55) LV. Εἰς ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ῦμνος.

Οὐρανίη, πολύμνε, φιλομειδῆς
Ἀφροδίτη,
παντογενῆς, γενέτειρα θεά,
φιλοπάννουχε, σεμνή,
νυκτερίη, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μήτηρ
ἀνάγκης·
πάντα γάρ ἐκ σέθεν ἐστίν, ὑπεζεῦξω δέ
τε κόσμον
καί κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γεννῆς δέ
τά πάντα

(55) LV. Εἰς ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ῦμνος

Ἦ ἐπουρανία Ἀφροδίτη, περίφημη, πού
σκορπίζεις μειδιάματα, γεννημένη στή θά-
λασσα, θεά μητέρα, πού ἀγαπᾷς τίς ὀλονύ-
κτιες διασκεδάσεις, σεβαστή,
νυκτερινή, πού συζευγνύεις (ἐνώνεις) τοῦς
ἀνθρώπους εἰς γάμον, πού πλέκεις δόλους
(δόλια σχέδια), ὦ μητέρα τῆς ἀνάγκης· διότι τά
πάντα προέρχονται ἀπό σένα, πού μπλέκτικες
μέ τόν κόσμον καί κριαρχεῖς σέ τρία μερίδια·
καί γεννᾷς τά πάντα, ὅσα εὑρίσκονται εἰς τόν

ὄσα τ' ἐν οὐρανῷ ἐστί καὶ ἐν γαίῃ
πολυκάρπῳ
ἐν πόντου τε βυθῷ, σεμνή Βάκχοιο
πάρεδρε,
τερπομένη θαλίῃσι, γαμοστόλε, μητερ
ἐρώτων·
πειθοῖ λεκτροχαρῆς, κρυφίῃ, χαριδῶτι
ἄνασσα,
φαινομένη τ', ἀφανῆς τ', ἐρατοπλόκαμ'
εὐπατέρεια,
νυμφιδίῃ, σύνδαιτε, θεῶν σκηπτοῦχε,
λύκαινα·
γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινατότῳ
βιοδῶτι·
ἐνζεύξασα βροτούς ἀχαλινώτοισιν
ἀνάγκαις,
καὶ θηρῶν πολὺ φύλον, ἐρωμανέων ὑπὸ
φίλτρων
ἔρχεο, Κυπρογενές θεῖον γένος, εἴτ' ἐν
Ὀλύμπῳ
ἐσσί, θεά βασιλεία, καλῷ γήθουσα
προσώπῳ,
εἴτε καὶ εὐλιβάνου Συρίας ἔδος
ἀμφιπολεύεις,
εἴτε σύ γ' ἐν πεδίοισιν σὺν ἄρμασι
χρυσεοτεύκτοις
Αἰγύπτου κατέχεις ἱερῆς γονιμῶδεα
λουτρά,
ἢ καὶ κυανέοισιν ὄχοις ἐπὶ πόντιον
οἶδμα
ἐρχομένη χαίρεις νεπόδων κυκλίῃσι
χορείαις·
ἢ νύμφαις τέρπη κυανώπιον ἐν χθονί
Δία,
θυιάς ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμῶδεσιν ἄλματι
κούφῳ·
εἴτε ἐν Κύπρῳ, ἄνασσα, τροφῷ σέο· ἔνθα
καλαί σε
παρθένοι ἀδμῆται νύμφαι τ' ἀνά πάντ'
ἐνιαυτὸν
ὑμνοῦσιν, σέ, μάκαιρα, καὶ ἄμβροτον
ἀγνόν Ἄδωνιν.
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, μάλ' ἐπήρατον εἶδος
ἔχουσα·
ψυχῇ γάρ σε καλῷ σεμνῇ ἀγίοισι λόγοισιν.

(56) LVΙ. ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλυθί μευ εὐχομένου, πολυώνυμε,
δαίμον ἄριστε,

οὐρανὸν καὶ ὄσα σπῆν εὐφορῇ γῆ καὶ ὄσα στὸν
βυθὸ τῆς θαλάσσης, σεβαστῇ συμπαρακαθη-
μένη τοῦ Βάκχου, πού τέρπεσαι στὰ συμπόσια
καὶ παρασκευάζεις τοὺς γάμους, ὦ μητέρα
τῶν ἐρώτων.

πού χαίρεσαι στὰ κρεβάτια μὲ τὴν πειθῶ καὶ
ἐνεργεῖς στὰ κρυφά, βασίλισσα πού δίδεις
χαρά.

πού φαίνεσαι, ἀλλὰ καὶ δὲν φαίνεσαι, πού
ἔχεις μὲ ἀξιέραστες πλεξῆδες τυλιγμένα τὰ
μαλλιά σου καὶ κατάγεσαι ἀπὸ καλὸν πατέρα.
προστάτρια τῶν νυμφῶν, σύνδειπνε. σκη-
πτοφόρε τῶν θεῶν, λύκαινα·

σύ πού δίδεις ἀπογόνους, φίλη τῶν ἀνδρῶν,
περιπόθητη, πού παρέχεις τὴν ζωὴν·

σύ πού ἐμπέξεξες τοὺς ἀνθρώπους καὶ τό με-
γάλο πλῆθος τῶν ζώων μὲ ἀχαλίνωτες ἀνάγκες
ἀπὸ ἐρωτομανῆ φίλτρα, ἔλα, ὦ θεϊκὴ γόνε,
πού ἐγεννήθης σπῆν Κύπρου, ὦ θεά βασίλισσα,
ἔλα χαρούμενη μὲ ὠραῖον πρόσωπον,

εἴτε εὐρίσκεσαι στὸν Ὀλυμπον εἴτε ὑπηρε-
τεῖς εἰς τὸν ναὸν τῆς Συρίας, πού παράγει
πολὺ λιβάνι,

εἴτε σύ εἰς τὰς πεδιάδας μὲ ἄρματα κατασκευ-
ασμένα ἀπὸ χρυσοῦ κατέχεις τὰ γόνιμα λουτρά
τῆς ἱερᾶς Αἰγύπτου,

ἢ καὶ ἐπάνω σέ κυανὰ ὀχήματα διερχομένη τό
θαλάσσιον κύμα χαίρεσαι μὲ τοὺς κυκλικούς
χορούς τῶν ὑδροβίων ζώων·

ἢ τέρπεσαι μὲ τίς μαυρομάτες νύμφες εἰς
τὴν Δίαν, πηδῶσα μανιακὰ μὲ ἐλαφρά πηδή-
ματα στὶς ἀμμῶδεις ἀκρογιαλιές·

εἴτε, ὦ βασίλισσα, εὐρίσκεσαι εἰς τὴν Κύπρον,
τὴν τροφὸν σου, ὅπου ὠραῖες παρθένες ἀγα-
μες καὶ νύμφες σέ ὑμνοῦν καθ' ὅλον τὸν χρό-
νον, ὑμνοῦν ἐσέ, ὦ μακαρία, καὶ τὸν ἀθάνατον

ἀγνόν Ἄδωνιν· ἔλα, μακαρία θεά, καὶ νά ἔχης
πολὺ εὐχάριστον διάθεσιν· διότι ἐσένα προσ-
καλῶ μὲ ἅγια λόγια σεμνῆς ψυχῆς. **(Εἶναι φα-
νερὸν ὅτι οἱ τελευταῖοι στίχοι πού ὁμιλοῦν**

**εἰς τὸν ὕμνον τῆς Ἀφροδίτης περὶ Συ-
ρίας καὶ Αἰγύπτου ἔχουν παρεμβληθῆ**
(προσθεθῆ) εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν,
**ὅταν ἡ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης εἶχεν με-
ταδοθῆ ἀπὸ τὸν χώρον τοῦ Αἰγαίου καὶ εἰς**
τὰς χώρας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι, ὅταν ἐγράφη-
σαν οἱ ὕμνοι – πρὸ τοῦ 2.000 π.Χ. -, εἶχον
**κυριολεκτικῶς μεσάνυχτα ἀπὸ τὰς μυστη-
ριακὰς τελετὰς πού ἀναφέρονται εἰς τοὺς**
ὕμνους).

(56) LVΙ. ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἄκουσε τὴν προσευχὴ μου, ὦ ἐνδοξε, ἄρι-

ἄβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ὤρησι
 ποθειναῖς,
 Εὐβουλεῦ, πολύμορφε, τροφεῦ πάντων
 ἀρίδηλε.
 κούρη, καὶ κόρε· πᾶσι καλὸν θάλος αἰὲν
 Ἄδωνι,
 σβεννύμενος λάμπων τε καλαῖς ἐν
 κυκλάσιν ὥραις·
 αὐξίθαλῆς, δίκερως, πολυήρατε,
 δακρυότιμε,
 ἀγλαόμορφε, κυνηγεσίαις χαίρων,
 βαθυχαῖτα·
 ἰμερόνους, Κύπριδος γλυκερόν θάλος,
 ἔρνος ἔρωτος
 Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμου λέκτροισι
 λοχευθεῖς·
 ὅς ποτε μὲν ναίεις ὑπὸ Τάρταρον
 ἠερόοντα,
 ἠδὲ πάλιν πρὸς Ὀλυμπον ἄγεις δέμας
 ὠριόκαρπον·
 ἔλθέ, μάκαρ, μύστησι φέρων καρπούς
 ἀπὸ γαίης.

**(57) LVII. ΕΡΜΟΥ χθονίου
θυμίαμα, στύρακα.**

Κωκυτοῦ ναιῶν ἀνυπόστροφον οἶμον
 ἀνάγκης,
 ὅς ψυχὰς θνητῶν κατάγεις ὑπὸ νέρτερα
 γαίης,
 Ἑρμῆ, Βακχεχόροιο Διονύσοιο γένεθλον,
 καὶ Παφίης κούρης, ἐλικοβλεφάρου
 Ἀφροδίτης,
 ὅς παρά Περσεφόνης ἱερόν δόμον
 ἀμφιπολεύεις,
 αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαίαν
 ὑπάρχων·
 ἄς κατάγεις, ὅποταν μοίρης χρόνος
 εἰσαφίκηται,
 εὐϊέρω ράβδῳ θέλγων ὑπνοδῶτιδι πάντα,
 καὶ πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις. σοὶ γάρ
 ἔδωκεν
 τιμὴν Φερσεφόνεια θεά, κατὰ Τάρταρον,
 εὐρύν
 ψυχαῖς ἀεναοῖς θνητῶν ὁδὸν
 ἠγεμονεύειν.
 ἀλλά, μάκαρ, πέμποις μύσταις τέλος
 ἐσθλὸν ἔπ' ἔργοις.

στε θεέ, μέ τήν κομμήν κόμην, φίλε τῆς ἐρη-
 μίας (τῆς μοναξιάς), πού εἶσαι γεμάτος ἀπὸ
 περιπόθητους καρπούς,
 ὦ Εὐβουλέα μέ τίς πολλές μορφές, φανερό
 ἀνατροφέα τῶν πάντων, πού εἶσαι κόρη καὶ
 παιδί (θηλυκός καὶ ἀρσενικός) ὦ Ἄδωνι, εἰς
 ὅλα εἶσαι πάντοτε τὸ ὠραῖον βλαστάρι,
 σβήνεις καὶ λάμπεις σέ ὠραίες κυκλικές ἐπο-
 χές· βοηθεῖς εἰς τὴν αὐξησιν τῶν καρπῶν,
 ἔχεις δύο κέρατα, εἶσαι πολυέραστος (πολύ
 ἀγαπητός), σέ τιμοῦν μέ δάκρυα, ἔχεις μορ-
 φὴν πού λάμπει, χαίρεσαι τὸ κυνήγι, ἔχεις πυ-
 κνά καὶ μακρά μαλλιά (κόμην)
 ἔχεις ἀξιέραστη ψυχὴ, εἶσαι τὸ γλυκὺ τέκνον
 τῆς Κύπριδος, βλαστάρι τοῦ ἔρωτος·
 καὶ γεννήθηκες στὰ κρεβάτια τῆς Περσεφό-
 νης μέ τὰ ὁμορφα μαλλιά·
 σὺ ἄλλοτε μὲν κατοικεῖς κάτω ἀπὸ τὸν σκοτει-
 νόν Τάρταρον καὶ ἄλλοτε ἀντιθέτως ὀδηγεῖς
 (φέρεις) τὸ σῶμά σου, ὅταν ὠριμάση στὸν
 καιρὸ του, πρὸς τὸν Ὀλυμπον·
 ἔλα, ὦ μακάριε, καὶ φέρε εἰς τοὺς μύστας καρ-
 πούς ἀπὸ τὴν γῆν.

**(57) LVII. ΕΡΜΟΥ ΧΘΟΝΙΟΥ θυμίαμα,
στύρακα - ἡδύοσμον**

ὦ σὺ πού κατοικεῖς εἰς τοῦ Κωκυτοῦ τὸν
 δρόμον τῆς ἀνάγκης, πού δὲν ἔχει ἐπιστροφή
 (τὸν ἀγύριστο δρόμο), πού ὀδηγεῖς τὰς ψυχὰς
 τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν κάτω κόσμον, ὦ Ἑρμῆ,
 τέκνον τοῦ Διονύσου, πού αὐρεῖ τὸν βακχικόν
 χορόν, καὶ τῆς κόρης ἀπὸ τὴν Πάφον, τῆς
 Ἀφροδίτης, μέ τὰ καμπυλωτὰ βλέφαρα.
 Σὺ ὑπηρετεῖς εἰς τὴν ἱεράν κατοικίαν τῆς Περ-
 σεφόνης, καὶ εἶσαι ὀδηγὸς στὶς δυστυχισμένες
 ψυχές ποῦ πᾶνε εἰς τὸν Ἄδη· αὐτές τίς ψυ-
 χές, ὅταν φθαση ὁ μοιραῖος χρόνος, καθοδη-
 γεῖς πρὸς τὸν κάτω κόσμον,
 ἐσύ πού μαγεύεις τὰ πάντα μέ τὸ ἱερὸ ραβδί,
 πού ὑπνωτίζει, καὶ πάλιν τοὺς σηκώνεις ἀπὸ τὸν
 ὕπνον· διότι σέ σένα παρεχώρησεν ἡ θεὰ Περ-
 σεφόνη τὴν τιμὴν νά εἶσαι ὀδηγὸς στὶς ψυχές
 τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἀδιάκοπον, τὴν αἰω-
 νίαν πορείαν των πρὸς τὸν εὐρύν Τάρταρον.
 Ἀλλά, μακάριε, εἴθε νά στέλλης εἰς τοὺς μύ-
 στας καλὸν τέλος διὰ τὰ ἔργα των.

(58) LVIII. ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, άρώματα.

Κικλήσκω μέγαν άγνόν έράσιμον ήδύν
 Έρωτα,
 τοξαλκή, πτερόεντα, πυρίδρομον,
 εϋδρομον όρμη,
 συμπαίζοντα θεοίς ήδέ θνητοίς
 ανθρώποις·
 εύάλαμον, διφυή, πάντων κληίδας,
 έχοντα,
 αιθέρος ούρανίου, πόντου, χθονός, ήδ'
 όσα θνητοίς
 πνεύματα παντογένεθλα θεά βόσκει
 χλοόκαρπος,
 ήδ' όσα Τάρταρος εύρύς έχει, πόντος θ'
 άλιδουπος.
 μοϋνος γάρ τούτων πάντων οίηκα
 κρατύνεις.
 αλλά, μάκαρ, καθαραις γνώμαις μύστησι
 συνέρχου,
 φαύλους δ' έκτοπίους θ' όρμάς από
 τώνδ' άπόπεμπε.

(59) LIX. ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, άρώματα.

Μοίραι άπειρέσιοι, Νυκτός φίλα τέκνα
 μελαινης,
 κλυτέ μου εύχομένου, πολυώνυμοι, αίτ'
 επί λίμνης
 ούρανίας, (ίνα λευκόν υδωρ νυχίας υπό
 θερμής
 ρήγγυται έν σκιερῶ λιπαροϋ μυχώ
 εύλίθου άντρου)
 ναιουσαι, πεπότησθε βροτών επ'
 άπειρόνα γαίαν·
 ένθεν επί βρότεον δουλον γένος έλπίδι
 κούφη
 στείχετε, πορφυρέησι καλυψάμεναι
 όθόνησι,
 μορσίμω έν πεδίω, όθι πάγγεον άρμα
 δώκει
 δόξα, δίκης παρά τέρμα και έλπίδος ήδέ
 μεριμνών,
 και νόμον ώγύγιον παναπειρονος εύνόμου
 άρχής.
 Μοίρα γάρ έν βιότῳ καθορᾶ μόνον, ουδέ
 τις άλλος
 άθανάτων, οί έχουσι κάρη νιφόεντος
 Όλύμπου,

(58) LVIII. ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, άρώματα

Έπικαλοϋμαι τόν μέγalon, τόν άγνόν, τόν
 περιπόθητον, τόν γλυκύν Έρωτα,
 τόν ισχυρόν τοξότην, τόν πτερωτόν, πού φλογί-
 ζει μέ δύναμιν τούς ανθρώπους, τόν ταχύν
 και όρμητικόν. πού παίζει μαζί μέ τούς θεούς
 και μέ τούς θνητούς ανθρώπους·
 τόν έξυπνον, τόν έφευρετικόν, μέ τās δύο
 φύσεις, πού κρατεί τά κλειδιά τών πάντων,
 τά κλειδιά του έπουρανίου αιθέρος, τής θα-
 λάσσης και τής γής,
 και όσα πνεύματα, πού γεννούν τά πάντα εις
 τούς ανθρώπους,
 τρέφει ή θεά, παράγουσα χλωρούς καρπούς,
 και όσα έχει ό εύρύς Τάρταρος και ή θορυβώ-
 δης θάλασσα·
 διότι μόνον έσύ κρατείς τό πηδάλιον (είσαι
 κυρίαρχος) όλων αυτών.
 Άλλά, ώ μακάριε, μέ καθαρές διαθέσεις έλα
 μαζί μέ τούς μύστας,
 και άπομάκρυνε από αυτούς τις φαύλες και
 παράδοξες όρμές.

(59) LIX. ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, άρώματα

Ω Μοίραι άναριθμητοι, άγαπητά τέκνα τής
 μαύρης Νυκτός,
 ακούσατε τήν προσευχήν μου σεις μέ τά πολ-
 λά όνόματα, πού κατοικείτε επάνω σε λίμνη
 έπουράνια,
 όπου λευκό νερό στάζει από νυκτερινή ζέση
 στον σκιερό μυχώ ώραιου φκιασμένου μέ κα-
 λά λιθάρια σπηλαιου, και πετάτε εις τήν απέ-
 ραντη γή τών ανθρώπων,
 από όπου βαδίζετε προς τό ανθρώπινο δουλικό
 γένος
 μέ άνεκπλήρωτη, κενή έλπίδα, άφου σκεπα-
 σθήτε μέ πορφυρά λεπτά ένδύματα,
 εις τήν μοιραίαν πεδιάδα, όπου τό άρμα, πού
 κρατεί όλην τήν γήν,
 τό καταδιώκει ή δόξα, πλησίον εις τό τέρμα
 τής δίκης (τής δικαιοσύνης) και τής έλπίδος
 και τών φροντίδων,
 και εις τόν πανάρχαιον νόμον τής άπεράντου
 άρχής,
 πού κυβερνάται μέ καλούς νόμους.
 Διότι μόνον ή Μοίρα βλέπει τά συμβαινοντα
 εις τόν βίον τών ανθρώπων,
 ουτε κανεις άλλος από τούς άθανάτους, πού
 κατέχουν τās κορυφάς του χιονοσκεπούς
 Όλύμπου, (βλέπει τά συμβαινοντα εις τούς

καί Διός ὄμμα τέλειον· ἐπεὶ γ' ὅσα
 γίνεταί ἡμῖν,
 Μοῖρά τε καὶ Διός οἶδε νόος διαπαντός
 ἅπαντα.
 ἀλλὰ μοι, ἀέριοι, μαλακόφρονες,
 ἠπιόθυμοι,
 "Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ'
 εὐπατέρειαι
 νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι,
 αἰὲν ἀτειρεῖς,
 παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν
 ἀνάγκης,
 Μοῖραι, ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε
 καὶ εὐχῶν,
 ἐρχόμεναι μύσταις λαθιπήμονες εὐφροني
 βουλή.

(60) LX. ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, στύρακα.

Κλυτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλῶνυμοι,
 ἀγλαότιμοι,
 θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐρυνόμης
 βαθυκόλπου,
 Ἄγλαϊη, Θαλίη τε, καὶ Εὐφροσύνη
 πολύολβε,
 χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμαι,
 εὐφρονες, ἀγναί,
 αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, θνητοῖσι
 ποθειναί,
 οὔτε γὰρ ἡελίου ταχίναί φλόγες, οὔτε
 σελήνης,
 καὶ σοφίης, ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου
 θρασύτητος
 αὐχμη' οὔτε βίου λιπαρῆς περικαλλέος
 ἤβης
 ὑμέων χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας
 βιότιο.
 εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες,
 ἡμερόεσσαι
 ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύστησι
 προσηνεῖς.

(61) LXI. NEMESEΩΣ ὕμνος.

ᾠ Νέμεσι, κλήζω σε, θεά βασιλεία
 μεγίστη,
 πανδερκῆς, ἐσορῶσα βίον θνητῶν
 πολυφύλων
 αἰδίη, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα
 δικαίους,

ἀνθρώπους), καὶ τό τέλειον μάτι τοῦ Διός·
 ἐπειδὴ ὅσα συμβαίνουν εἰς ἡμᾶς (τούς ἀνθρώ-
 πους)

τά γνωρίζει ἐξ ὀλοκλήρου ὅλα ἡ Μοῖρα καὶ ὁ
 νοῦς τοῦ Διός. Ἄλλὰ ἐλάτε δι' ἐμέ, σεις αἰάε-
 ρινές, αἰ εὐμενεῖς μέ τὴν ἠπίαν διάθεσιν, σεις
 ἡ Ἄτροπος, ἡ Λάχεσις καὶ ἡ Κλωθῶ, πού
 ἔχετε καλόν πατέρα, αἰ νυκτερινές, αἰ ἀφα-
 νεῖς, αἰ ἀμετάπειστες, αἰ πάντοτε σκληρές,
 πού δίδετε τὰ πάντα καὶ ἀφαιρεῖτε τὴν ἀνάγ-
 κην ἀπὸ τούς θνητούς·
 ὦ Μοῖραι, ἀκούσατε τὰς ἰδικὰς μου ἱεράς προσ-
 φορὰς καὶ τὰς προσευχὰς,
 καὶ ἐλάτε εἰς τούς μύστας μέ χαρμόσυνη διά-
 θεσι καὶ ἀποδιώξατε τὴν λύπην.

**(60) LX. ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, στύρακα
 - ἡδύοσμον**

Ἄκουσατέ με, ὦ Χάριτες ἔνδοξοι, πού τιμᾶ-
 σθε μέ λαμπρότητα, θυγατέρες τοῦ Διός καὶ
 θυγατέρες τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρυνόμης μέ
 τὰ βαθειὰ στήθη, ἐσεῖς
 ἡ Ἄγλαῖα, ἡ Θάλεια καὶ ἡ πολυευτυχισμένη
 Εὐφροσύνη,
 πού γεννᾶτε τὴν χαρά, εἶσθε ἀξιέραστες, εὐ-
 χάριστες, ἀγνές, ποικιλόμορφες, πάντοτε θα-
 λερές (φρέσκιες), εἰς τούς ἀνθρώπους περι-
 πόθητοι
 διότι οὔτε αἰ ταχεῖαι φλόγες τοῦ ἡλίου, οὔτε
 τῆς σελήνης τό φῶς, οὔτε καὶ τό καύχημα
 τῆς σοφίας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δραστηρίας
 τόλμης,
 οὔτε τῆς λαμπρᾶς ὠραιότητος νεότητος τοῦ
 βίου ἢ περιόδου (ἢ ἐποχῆ)
 διεγείρει χαρές εἰς τὴν ζῶν μας χωρὶς τὴν
 ἰδικὴν σας παρουσίαν.
 Εἶθε νά μᾶς ἔλθετε πάντοτε προσηνεῖς πρὸς
 τούς μύστας.
 ἐσεῖς πού εἶσθε ἀξίες εὐχῆς, αἰ τριγυρίζου-
 σαι (τούς ἀνθρώπους), αἰ ἀνθηραί, αἰ περιπό-
 θετοι, πού δίδετε τὴν εὐτυχίαν.

(61) LXI. NEMESEΩΣ ὕμνος

ᾠ Νέμεσι, σέ ὕμνω, ἐσένα τὴν θεά τὴν με-
 γαλύτερη βασιλίσα,
 πού βλέπεις τὰ πάντα καὶ παρατηρεῖς τόν βίον
 τῶν ἀνθρώπων,
 πού ἀνήκουν εἰς πολλές φυλάς·
 αἰώνια, σεβαστή, πού μόνον ἐσὺ χαίρεσαι στά

ἀλλάσσοσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον
αἰεὶ,
ἦν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι
θέντες.
σοὶ γὰρ αἰεὶ γνώμη πάντων μέλει, οὐδὲ
σέ λήθει
ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ
ὄρμῃ.
πάντ' ἔσορᾷς καὶ πάντ' ἔπακούεις,
πάντα βραβεύεις
ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε
δαῖμον.
ἐλθέ, μάκαιρ' ἀγνή, μύσταις
ἐπιτάρροθος αἰεὶ·
δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα
πανεχθεῖς
γνώμας, οὐχ ὀσίας, πανυπέφρονας,
ἀλλοπροσάλλας.

(62) LXII. ΔΙΚΗΣ Θυμίαμα, λίβανον.

᾽Ομμα Δίκης μέλπω πανδερκέος,
ἀγλαομόρφου,
ἢ καὶ Ζηγὸς ἀνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν
ἵζει,
οὐρανόθεν καθορῶσα βίον θνητῶν
πολυφύλων,
τοῖς ἀδίκους τιμωρὸς ἐπιβρίθουσα δικαίῃ,
ἐξ ἰσότητος ἀληθείῃ συνάγουσ' ἀνομοῖα.
πάντα γάρ, ὅσα κακαῖς γνώμαις
θνητοῖσιν ὀχεῖται,
δύσκριτα, βουλομένοις τό πλέον
βουλαῖς ἀδίκουσιν.
μούνη ἐπεμβαίνουσα δίκη ἀδίκους
ἐπὶ ἔργοις,
ἐχθρὴ τῶν ἀδίκων, εὐφρων δὲ σύνεσσι
δικαίοις.
ἀλλά, θεά, μόλ' ἐπι γνώμαις ἐσθλήσι
δικαίῃ,
ὡς ἂν αἰεὶ βιοτῆς τό πεπρωμένον ἦμαρ
ἐπέλεθῃ.

**(63) LXIII. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ Θυμίαμα,
λίβανον.**

᾽Ω θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολύολβε,
ποθεινὴ,
ἐξ ἰσότητος αἰεὶ θνητοῖς χαίρουσα
δικαίοις,

δικαία, καὶ τιμωρεῖς τὸν πολυποίκιλον λόγον.
τὸν πάντοτε ἀσταθῆ· ἐσένα φοβοῦνται ὅλοι οἱ
ἐσένα φοβοῦνται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν
ζυγὸν στὸν τράχηλο (ποὺ ἔχουν βαρεῖαν συ-
νειδησιν)·

διότι ἐσύ ἐνδιαφέρεσαι πάντοτε διὰ τὴν γνώ-
μην (τὴν διάθεσιν) ὄλων, οὔτε σοῦ διαφεύγει
τὴν προσοχὴν ἢ ψυχὴ, ποὺ ὑπερηφανεύεται
κατὰ τοὺς λόγους μὲ ἀκατανόητον ὄρμην.

Ἐσύ τὰ πάντα ἐποπτεύεις καὶ τὰ πάντα ἀκού-
εις καὶ τὰ πάντα κρίνεις· ἀπὸ σέ ἐξαρτῶνται αἱ
ἀπὸ σέ ἐξαρτῶνται αἱ δίκαι τῶν ἀνθρώπων.
ὦ ὑπερτάτη θεά.

Ἔλα, ὦ μακαρία, ἀγνή, βοηθὸς πάντοτε εἰς
τοὺς μύστας· καὶ δόσε τους νὰ ἔχουν ἀγαθὴν
διάνοιαν, καὶ νὰ καταπαύσης τὰς μιστὰς γνώ-
μαις καὶ νὰ καταπαύσης τὰς μιστὰς γνώμας (σκέ-
ψεις), τὰς ἀντιθέσεις, τὰς ἀνοησίας, τὰς
υπεροπτικές καὶ ἀλλοπροσάλλους (εὐμετα-
βόλους).

(62) LXII. ΔΙΚΗΣ Θυμίαμα, λίβανον

Τὸν ὀφθαλμὸν ἐξυμνῶ τῆς Δίκης, ποὺ βλέ-
πει τὰ πάντα καὶ λάμπει ἀπὸ ὁμορφιά,
ἢ ὁποῖα ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ἱερὸν θρόνον τοῦ
βασιλέως Διὸς κάθεται καὶ παρατηρεῖ ἀπὸ τὸν
οὐρανὸν τὸν βίον (τὸν τρόπον διαβιώσεως)
τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἀνήκουν εἰς πολλὰς φυ-
λάς·

καὶ ἐπιπίπτει ὡς δικαία τιμωρὸς κατὰ τῶν ἀδί-
κων, συνάπτουσα τὰ ἀνόμοια κατὰ τὴν ἰσότητα
διὰ τῆς ἀληθείας· **(συνεπῶς τό «ἔστιν δίκης
ὀφθαλμός, ὅς τὰ πάνθ' ὄρᾷ» εἶναι ὀρφι-
κόν)**

διότι ὅλα, ὅσα φέρονται εἰς τὰς κακοβούλους
σκέψεις τῶν ἀνθρώπων, εἶναι δυσδιάκριτα,
ἐπειδὴ αὐτοὶ (οἱ ἄνθρωποι) ὡς ἀδικοὶ θέλουν
τό ἐπὶ πλέον (εἶναι πλεονέκται) διὰ τῶν σκέ-
ψεων τῶν.

Μόνον ἐσύ ἐπεμβαίνεις δικαίως εἰς ἄδικα
ἔργα, καὶ εἶσαι ἐχθρὰ τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων,
ἔχεις ὁμως καλὰς διαθέσεις πρὸς τοὺς δικαί-
ους.

Ἄλλά, ὦ θεά, ἔλα ἐσύ ὡς δικαία καὶ δῶσε μας
καλὰς σκέψεις, ἕως ὅτου ἐπελεθῇ ἢ ὑπὸ τῆς
μοίρας προωρισμένη ἡμέρα τοῦ βίου (μέχρι νὰ
ἀποθάνωμεν).

41

**(63) LXIII. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ Θυμίαμα,
λίβανον**

᾽Ω σύ ἡ δικαιοτάτη μεταξύ τῶν θνητῶν, ἡ
πολυευτυχισμένη, ἡ περιπόθητη,
ποὺ χαίρεσαι πάντοτε μὲ τοὺς ἀνθρώπους διὰ

πάντιμ' ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη
 μεγαλαυχής,
 ἢ καθαραῖς γνώμαις αἰεὶ τὰ δέοντα
 βραβεύεις,
 ἄθραυστος τὸ συνειδός· αἰεὶ θραύεις
 γάρ ἅπαντας,
 ὅσοι μὴ τὸ σὸν ἤλθον ὑπὸ ζυγόν,
 ἀλλοπρόσαλλοι,
 πλάστιγξιν βριαρῆσι παρεγκλιναντες
 ἀπλήστως·
 ἀστασίαστε, φίλη πάντων, φιλόκωμ',
 ἔρατεινῆ,
 εἰρήνη χαιρούσα, βίον ζηλοῦσα βέβαιον.
 αἰεὶ γάρ τὸ πλέον στυγέεις, ἰσότητι δὲ
 χαίρεις.
 ἐν σοὶ γάρ σοφίη ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν
 ἰκάνει.
 κλυθι, θεά, κακίην θνητῶν θραύουσα
 δικαίως,
 ὡς ἂν ἰσορροπήσῃ αἰεὶ βίος ἐσθλός
 ὀδεύει
 θνητῶν ἀνθρώπων, οἳ ἀρούρης καρπὸν
 ἔδουσιν,
 καὶ ζῶων πάντων, ὅπόσ' ἐν κόλποισι
 τιθηνεῖ
 γαῖα θεά· μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος
 Ζεὺς.

(64) LXIV. "Ὑμνος ΝΟΜΟΥ

Ἀθανάτων καλέω καὶ θνητῶν ἀγνόν
 ἄνακτα,
 οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην, σφραγιδα
 δικαίην
 πόντου τ' εἰναλίου καὶ γῆς, φύσεως τὸ
 βέβαιον
 ἀκλινές ἀστασίαστον αἰεὶ τηροῦντα
 νόμοισιν,
 οἷσιν ἄνθε φέρων μέγαν οὐρανόν αὐτός
 ὀδεύει,
 καὶ φθόνον οὐ δίκαιον ροίζου τρόπον
 αὐτός ἐλαύνει·
 ὅς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν
 ἐγείρει.
 αὐτός γάρ μοῦνος ζῶων οἴηκα κρατύνει,
 γνώμαις ὀρθοτάτησι συνών, ἀδιάστροφος
 αἰεὶ,
 ὠγύγιος, πολυπέριος, ἀβλάπτως πᾶσι
 συνοικῶν
 τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων

τὴν ἰσότητα, πολῦτιμε, καλότυχη, σὺ ἡ Δικαιο-
 σύνη ἢ πολυένδοξη,
 πού μέ καθαρές πάντοτε γνώμες κρίνεις τὰ
 πρέποντα, καὶ ἔχεις ἀκεραίαν τὴν συνειδησιν·
 διότι σὺ πάντοτε τιμωρεῖς ὅλους,
 ὅσοι δὲν προσῆλθον κάτω ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου
 ζυγόν (τὴν ζυγαριά σου), ἀλλὰ εἶναι ἄστατοι καὶ
 ἀλλὰ εἶναι ἄστατοι καὶ παρεκκλίνουν ἀκόρεστα
 στὶς βαρεῖές πλάστιγγες·
 σὺ εἶσαι χωρὶς ἐπαναστάσεις (ἡσυχῆ), φίλη τῶν
 πάντων, ἀγαπᾷς τὰς διασκεδάσεις ἀξιέραστη,
 χαιρέσαι σπῆν εἰρήνην καὶ ποθεῖς τὸν σταθερὸν
 βίον.
 Διότι πάντοτε μισεῖς τὸ ἐπὶ πλέον (τὴν πλεονε-
 ξίαν) καὶ χαιρέσαι εἰς τὴν ἰσότητα.
 Διότι σὲ σένα ἢ γνώσις τῆς ἀρετῆς ἔχει ἀρι-
 στον τέλος.
 Ἄκουσέ με, θεά, καὶ τσάκιζε δικαίως τὴν κα-
 κίαν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ πορευέται (νὰ προ-
 διὰ νὰ πορευέται (νὰ προχωρῆ) ἐν ἰσορροπία
 πάντοτε ὁ καλὸς βίος τῶν θνητῶν ἀνθρώπων,
 οἱ ὅποιοι τρώγουν τὸν καρπὸν τῆς γῆς, καὶ
 ὄλων τῶν ζῶων
 ὅσα τρέφει εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡ γῆ, ἢ θεά
 μητέρα, καὶ ὁ πόντιος θαλάσσιος Ζεὺς.

(64) LXIV. "Ὑμνος ΝΟΜΟΥ

Τῶν ἀθανάτων θεῶν προσκαλῶ καὶ τῶν
 θνητῶν ἀνθρώπων τὸν ἀγνόν ἄνακτα, τὸν
 ἐπουράνιον Νόμον, αὐτὸν πού κατατάσσει (θέ-
 τει εἰς τὰς τάξιν) τὰ ἄστρα, μέ δικαίαν σφραγιδα
 καὶ
 τοῦ θαλασσίου πόντου καὶ τῆς γῆς, αὐτὸν πού
 φροντίζει πάντοτε νὰ εἶναι ἡ φύσις σταθερά,
 ἀσάλευτη, ἀδιατάρακτη διὰ εἰδικῶν, μερικωτέ-
 ρων νόμων, διὰ τῶν ὁποίων κατευθύνει τὰ
 πάντα ἄνωθεν καὶ διατρέχει καὶ κυριαρχεῖ αὐ-
 τός, ὁ Ὑπέρτατος Νόμος τὸν μέγαν οὐρανόν,
 καὶ τὸν ἄδικον φθόνον ἀποδιώκει αὐτός ὡς ὀρ-
 μητικὴ κίνησις·
 αὐτός διεγείρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ καλὸν
 τέλος τοῦ βίου·
 διότι μόνον αὐτός κατέχει τὸ πηδάλιον τῶν
 ζῶων (κατευθύνει τὴν ζωὴν), ἐπειδὴ ἔχει ὀρθο-
 τάτας γνώμας, εἶναι πάντοτε ἀμετακίνητος,
 πανάρχαιος, μέ μεγάλην πείραν, συγκατοικῶν
 ἀβλαβῶς μέ ὅλους τοὺς δικαίους, ἀλλὰ εἰς
 τοὺς παρανομοῦντας (τοὺς ἀδίκους) ἐπιφέ-
 ρει βαρεῖαν ζημίαν, βλάβην.

κακότητα βαρεῖαν·
ἀλλά, μάκαρ, πάντιμε, φερόλβιε, πᾶσι
ποθεινέ,
εὐμενές ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε,
φέριστε.

(65) LXV. ΑΡΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον

Ἄρρηκτ', ὀβριμόθυμε, μεγασθενές,
ἄλκιμε δαῖμον,
ὄπλοχαρής, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε,
τειχεσιπλήτα,
Ἄρες ἄναξ, ὀπλόδουπε, φόνους
πεπαλαγμένος αἰεῖ,
αἵματι τ' ἀνδροφόνω χαιρών,
πολεμόκλονε, φρικτέ,
ὅς ποθέεις ξίφεσίν τε καί ἔγχεσι δῆριν
ἄμουσον·
στήσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνες πόνον
ἀλγεσίθυμον·
εἰς δέ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κώμους
τε Λυαίου,
ἀλλάξας ἀλκὴν ὄπλων εἰς ἔργα τὰ
Δηοῦς,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον,
ὀλβιοδῶτιν.

**(66) LXVI. ΗΦΑΙΣΤΟΥ θυμίαμα,
λίβανομόνανν.**

Ἡφαιστ' ὀβριμόθυμε, μεγασθενές,
ἀκάματον πῦρ,
λαμπόμενε φλογέαις αὐγαῖς,
φασειμβροτε δαῖμον,
φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε,
τεχνοδίατε,
ἐργαστήρ, κόσμοιο μέρος, στοιχεῖον
ἀμεμφές,
παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε,
παντοδίατε,
αἰθήρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς
ἀμιάντον·
ταῦτα γάρ Ἡφαιστοιο μέλη θνητοῖσι
προφαίνει.
πάντα δέ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα
πάντα·

Ἄλλά, ὦ μακάριε, πολῦτιμε, σύ πού φέρεις
τὴν εὐτυχίαν, εἰς ὄλους περιπόθητε,
ἔχων εὐμενῆ καρδίαν μὴ μᾶς λησμονῆς. ὦ
ἄριστε.

**(Εὐρυτέραν ἐρμηνείαν τοῦ Ὕμνου τοῦ
Νόμου βλέπε καὶ εἰς κείμενα Κ. Χασάπη
(Κεφάλαιον Η' «Ὁ Παγκόσμιος Νόμος» καὶ
«Γενικὴν Εἰσαγωγὴν» εἰς τὰ Ὀρφικά).**

(65) LXV. ΑΡΕΩΣ θυμίαμα, λίβανον

Ἀκατάβλητε, ἰσχυρόκαρδε, μεγαλοδύναμε,
ρωμαλέε θεέ,
πού χαιρέσαι στὰ ὄπλα, ἀνίκητε, πού σκοτῶ-
νεις τοὺς ἀνθρώπους καὶ πλήττεις (κτυπᾶς) τὰ
τείχη,
ὦ ἄνακτα Ἄρη, πού κρατεῖς τὰ ὄπλα, πού εἰσαι
πάντοτε μπερδεμένος (ἀναμεμειγμένος) μέ
φόνους,
πού χαιρέσαι στό αἶμα τῶν ἀνδρῶν, πού φονεύ-
ονται, καὶ σηκώνεις τὸν θόρυβον τοῦ πολέμου
(τῆς μάχης), φρικτέ (πού προκαλεῖς φρίκην),
καὶ ποθεῖς τὴν μάχην με ξίφη καὶ μέ δόρατα,
τὴν μάχην τὴν ἀγρίαν·
σταμάτησε τὴν λυσσασμένη μάχη, ἄφησε τὸν
πόνον πού προκαλεῖ θλίψιν στήν καρδιά·
κλῖνε (στρέψε) πρὸς τὸν πόθον τῆς Κύπριδος
καὶ πρὸς τὰς ἑορταστικὰς πανηγύρεις τοῦ Λυ-
σαίου, (τοῦ λυτρωτοῦ, τοῦ Διονύσου)
καὶ νά ἀνταλλάξῃς τὴν ἰσχύν τῶν ὄπλων μέ τὰ
ἔργα τῆς Δηοῦς, (τῆς Δήμητρος, τῆς γεωρ-
γίας)
καὶ νά ποθῆς τὴν εἰρήνην, πού τρέφει τοὺς
νέους καὶ μᾶς παρέχει τὴν εὐτυχίαν.

43

**(66) LXVI. ΗΦΑΙΣΤΟΥ θυμίαμα,
λίβανομόνανν**

Ἡφαιστε ἰσχυρόκαρδε, μεγαλοδύναμε, πού
εἶσαι τὸ ἄσβεστον πῦρ,
καὶ φωτίζεσαι ἀπὸ φλογερῆς λάμπεις, ὦ θεέ
πού παρέχεις τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους,
ἐσύ πού φέρεις τὸ φῶς, μέ τὰ ἰσχυρά χέρια,
αἰώνιε, πού ζῆς μέ τὴν τέχνην,
σύ ὁ ἐργάτης, μέρος τοῦ κόσμου καὶ στοιχεῖον
ἀμεμπτον,
πού τρώγεις τὰ πάντα, πού δαμάζεις τὰ πάντα
(ὡς ἐκπρόσωπος τῆς φωτιάς), ὁ ὑπεράνω
ὄλων ὑπέρτατος, πού εὐρίσκεισαι παντοῦ.
Εἶσαι ὁ αἰθήρ, ὁ ἥλιος, τὰ ἄστρα, ἡ σελήνη, τὸ
φῶς τὸ ἀμόλυντον· διότι αὐτὰ τὰ μέλη τοῦ
Ἡφαιστοῦ φέρουν τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους.
Καὶ κατοικεῖς ἐσύ εἰς πάντα οἶκον, ὄλες τίς
πόλεις, ὅλα τὰ ἔθνη·

σώματά τε θνητῶν οἰκεῖς, πολύολβε,
κραταιέ·
κλυθι μάκαρ, κλήζω σε πρὸς εὐϊέρους
ἐπιλοιβάς,
αἰέν ὅπως χαίρουσιν ἐπ' ἔργοις ἡμερος
ἔλθης.
παῦσον λυσσῶσαν μανίην πυρός
ἀκαμάτιο,
καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν
ἡμετέροισιν.

(67) XVII. ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Ἰητήρ πάντων Ἀσκληπιέ, δέσποτα
Παῖαν,
θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα
νοῦσων,
ἡπιόδωρε, κραταιέ, μόλοις κατάγων
ὑγίειαν,
καί παύων νούσους χαλεπάς, θανάτιό
τε κῆρας.
αὐξίθαλῆς κόρε,* ἀπαλεξίκακ',
ὀλβιόμοιρε,
Φοῖβου Ἀπόλλωνος κρατερόν θάλος
ἀγλαότιμον,
ἐχθρέ νόσων, ὕγίειαν ἔχων σύλλεκτρον
ἀμεμφῆ,
ἐλθέ μάκαρ, σωτήρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλόν
ὀπάζων.

(68) LXVIII. ΥΓΕΙΑΣ θυμίαμα, μάννα.

Ἰμερόεσσ' ἐρατῆ, πολυθάλμιε,
παμβασίλεια
κλυθι, μάκαιρ ὕγίεια, φερόλβιε, μητρ
ἀπάντων.
ἐκ σέο γάρ νοῦσοι μέν ἀποφθινύθουσι
βροτοῖσιν,
πᾶς δέ δόμος θάλλει πολυγηθῆς εἵνεκα
σεῖο,
καί τέχνηαι βρίθουσι. ποθεῖ δέ σε κόσμος,
ἄνασσα,
μοῦνος δέ στυγέει σ' Ἀΐδης
ψυχοφθόρος αἰεὶ·
ἀίθαλῆς, εὐκταιστάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
σοῦ γάρ ἄτερ πάντ' ἐστὶν ἀνωφελεῖ
ἀνθρώποισιν.
οὔτε γάρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερός
θαλίησιν.

καί κατοικεῖς (ὡς πῦρ, ὡς φωτιά) μέσα εἰς τὰ
σώματα τῶν ἀνθρώπων, ἐσύ μὲ τὴν μεγάλην
εὐτυχίαν, ὁ ἰσχυρός.
Ἄκουσέ με, μακάριε, ἐσέ προσκαλῶ εἰς τὰς
ἱεράς σπονδὰς, διὰ νὰ προσέλθης πάντοτε
ἡμερος καὶ μὲ ἔργα, πού φέρουν χαράν.
Κατάπαυσε τὴν λυσσασμένην μανίαν τοῦ ἀκα-
ταβλήτου πυρός
παρέχων εἰς τὰ ἰδικά μας σώματα τὴν φυσικὴν
καῦσιν (ὄχι διεγέρσεις ἀφύσικες).

(67) LXVII. ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ θυμίαμα, μάν-
ναν

ὦ σύ Ἀσκληπιέ, ἰατρὲ τῶν πάντων, ὦ δέ-
σποτα Παῖαν,
πού μαγεύεις τὰ ἐκ τῶν νόσων παθήματα τῶν
ἀνθρώπων, πού προξενοῦν μεγάλους πόνους,
σύ πού καταπραΰνεις μὲ τὰ δῶρά σου, ὁ ἰσχυ-
ρός, εἴθε νὰ ἔλθης φέρων εἰς ἡμᾶς τὴν
ὑγίειαν,
καὶ καταπαύων τίς βαρεῖες ἀσθένειες καὶ τὸν
ὀλέθριον θάνατον, σύ, ὦ νέε, πού συντελεῖς
εἰς τὴν αὔξησιν καὶ ἀπομακρύνεις τὰ κακά, ὁ
καλότυχος,
σύ τὸ ἰσχυρὸ βλαστάρι, τὸ πολυτίμητο τοῦ Φοί-
βου Ἀπόλλωνος, ὁ ἐχθρὸς τῶν νοσημάτων,
πού ἔχεις ἀμεμπτον σύζυγον τὴν Ὑγίειαν·
ἔλα, μακάριε, σωτήρα μας, δίδων εἰς ἡμᾶς κα-
λὸν τέλος τοῦ βίου.

(68) LXVIII. ΥΓΕΙΑΣ θυμίαμα, μάνναν

Σὺ ἡ περιπόθητη, ἡ ἀξιέραστη, πού
ζωογονεῖς τὰ πάντα, ἡ βασίλισσα τῶν πάντων,
ἄκουσέ με, ὦ μακαρία Ὑγεία, πού φέρεις
τὴν εὐτυχίαν καὶ εἶσαι ἡ μητέρα ὄλων·
διότι ἀπὸ σένα ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καταστρέ-
φονται αἱ ἀσθένειαι τῶν ἀνθρώπων,
καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κάθε σπῆτι πάλιν ἐξ
αἰτίας σου (ὅταν ἔχη ὑγείαν) ἀνθοφορεῖ γεμά-
το ἀπὸ χαρά,
καὶ αἱ τέχνηαι ἀκμάζουν. Καὶ σέ ποθεῖ ὁ κόσμος,
ὦ βασίλισσα, καὶ μόνον ὁ Ἄδης σέ μισεῖ ὁ πάν-
τοτε θανατηφόρος.
Εἶσαι πάντοτε θαλερά, σέ σένα περισσότερο
ἀπὸ ὄλους ἀπευθύνομεν τίς εὐχῆς μας, εἶσαι
ἡ ἀνακούφισις τῶν ἀνθρώπων·
διότι χωρὶς ἐσένα ὄλα εἶναι ἀνωφελεῖ εἰς τοὺς
ἀνθρώπους·
διότι οὔτε ὁ Πλοῦτος, πού μᾶς δίδει τὰ ἀγαθὰ,
εἶναι γλυκὸς κατὰ τὰ συμπόσια,

οὔτε γέρων πολύμοχος ἄτερ σέο
γίγνεται ἀνήρ·
πάντων γάρ κρατέεις μούνη, καὶ πᾶσιν
ἀνάσσεις.
ἀλλά, θεά, μόλε μυστιπόλοις ἐπιτάρροθος
αἰεὶ,
ρουμένῃ νούσων χαλεπῶν κακόποτμον
ἀνίην.

(69) LXIX. EYMENIDΩN θυμίαμα,
ἀρώματα.

Κλύτε, θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι,
εὐάστειραι,
Τισιφώνη τε καὶ Ἀλληκτώ, καὶ δῖα
Μέγαιρα·
νυκτέριαί, μύχιαί, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί·
ἔχουσαι
ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι, παρά Στυγός ἱερόν
ὔδωρ·
οὐχ ὁσάσις βουλήϊαι βροτῶν πεποτημένοι
αἰεὶ
λυσσήρεις, ἀγέρωχοι, ἐπευάζουσαι
ἀνάγκαις,
θηρόπεπλοι, τιμωροὶ, ἐρισθενέες,
βαρυαλγεῖς,
Ἄϊδεω χθόνιαί φοβεραὶ κόραι
αιολόμορφοι,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι, ὥστε
νόημα.
αἴτ' αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπίερον
φύλα
ὄμμα Δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰέν
ἐοῦσαι.
ἀλλά, θεαὶ Μοῖραι, ὄφιοπλόκαμοι,
πολύμορφοι,
πρηῦνοον μετάθεσθε βίου μαλακόφρονα
δόξαν.

(70) LXX. EYMENIDΩN θυμίαμα,
ἀρώματα.

Κλύτῃ μευ, Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι,
εὐφρονη βουλή,
ἀγναὶ θυγατέρες μεγάλοιο Διός χθονίοιο,
Φερσεφόνης τ', ἐρατῆς κούρης
καλλιπλοκάμοιο,
αἴ πάντων καθορᾶτε βίον θνητῶν
ἀσεβούντων,

οὔτε ὁ ἀνὴρ γίνεται γέρων, πού ἐμόχθησε
πολύ, χωρὶς ἐσένα·
διότι μόνη ἐσὺ κυριαρχεῖς τῶν πάντων, καὶ βα-
σιλεύεις εἰς ὅλα. Ἄλλά, ὦ θεά, ἔλα εἰς τοὺς
μύστας πάντοτε βοηθός,
καὶ σῶζε μὰς ἀπὸ τῆν κακότυχη ἀνία τῶν φοβε-
ρῶν ἀσθενειῶν.

(69) LXIX. EYMENIDΩN θυμίαμα,
ἀρώματα

Ἀκούσατέ με, ὦ θεαί, πού ἔχετε πᾶσαν τι-
μήν, πού φωνάζετε δυνατὰ, βακχικαί,
σεῖς ἢ Τισιφώνη καὶ ἢ Ἀλληκτώ καὶ ἢ θεϊκὴ
Μέγαιρα· νυκτερινές, πού ζῆτε εἰς τόν μυχόν,
καὶ ἔχετε εἰς τὰ βάθη τῆν οἰκίαν σας μέσα εἰς
ἓνα ὀμιχλῶδες σπήλαιον, πλησίον εἰς τό ἱερόν
νερό τῆς Στυνός·
πετάτε πάντοτε ἔνεκα τῶν ἀνοοίων διαθέσεων
τῶν ἀνθρώπων λυσσασμένες, μεγαλόφρονες,
πολυδύναμες,
ἐπιφέρουσαι βαρεῖς πόνους,
κόρες τοῦ Ἄδου καταχθόνιες, ποικιλόμορφες,
πού προξενεῖτε φόβον,
ἀέρινες, ἀφανεῖς, πού τρέχετε γρήγορα ὅπως
τό νόημα (ὁ νοῦς).
Ἐσεῖς ἐπιβλέπετε πάντοτε ὡσάν μάτι τῆς Δί-
κης τίς ἀπειρορίθμες φυλές ὄλων τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ εἴσθε πάντοτε δικασταί.
Ἄλλά, ὦ θεαὶ Μοῖραι, μέ τὰ πλοκάμια ἀπὸ φι-
δια, πολύμορφες, μεταθέσατε καὶ καταστή-
σατέ τῆν μαλακόκαρδη, καὶ εὐμενὴ τῆν γνώμη
τοῦ βίου.

(70) LXX. EYMENIDΩN θυμίαμα,
ἀρώματα

Ἀκούσατέ με μέ εὐφρόσυνη διάθεσι, ὦ πο-
λυένδοξοι Εὐμενίδες, ἀγναὶ θυγατέρες τοῦ
μεγάλου γῆϊνου Διός
καὶ τῆς Περσεφόνης, τῆς ἀξιαγάπητης κόρης
μέ τοὺς ὡραίους πλοκάμους (τὰ ὡραία μαλ-
λιά),
σεῖς αἰ ὅποια ἐπιβλέπετε τόν βίον ὄλων τῶν
ἀνθρώπων, πού ἀσεβοῦν,

τῶν ἀδίκων τιμῶροι, ἐφεστηκυῖαι
ἀνάγκη,
κυανόχρωτοι ἄνασσαί, ἀπαστράπτουσαι
ἀπ' ὄσσων
δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον
αἰγλῆν·
αἶδιοι, φοβερῶπες, ἀπόστροφοί,
αὐτοκράτειραι,
λυσιμελεῖς οἴστρω, βλοσυροί, νύχιαί,
πολύποτμοί
νυκτέριαί κούραι, ὀφιοπλόκαμοί,
φοβερῶπες,
ὕμέας κικλήσκω γνώμαις ὀσίησι
πελάζειν.

**(71) LXXI. ΜΗΛΙΝΟΗΣ θυμίαμα,
ἄρώματα.**

Μηλινόην καλέω, νύμφην χθονίην,
κροκόπεπλον
ἦν παρά Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο
σεμνή
Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνός
Κρονίοιο·
ἦ ψευσθεῖς Πλούτων· ἐμίγη δολίαις
ἀπάτησιν,
θυμῶ Φερσεφόνης δέ δισώματον ἔσπασε
χροίην.
ἦ θνητούς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
ἄλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον
ἐκπροφανεῖσα.
ἄλλοτε μὲν προφανῆς, ποτέ δέ
σκοτώεσσα, νυχαυγῆς,
ἀνταῖαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, καταχθονίων
βασιλεια,
ψυχῆς ἐκπέμποις οἴστρον ἐπὶ τέρματα
γαίης,
εὐμενές εὐτερον μύσταις φαίνουσα
πρόσωπον.

(72) LXXII. ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δεῦρο, Τύχη, καλέω σ', ἀγαθὴν
κράντειραν ἐπ' εὐχαῖς,
μειλιχίην, ἐνοδίτιν, ἐπ' εὐόλβοις
κτεάτεσσιν,
Ἄρτεμιν ἠγεμόνην, μεγαλώνυμον,
Εὐβουλήος

αἱ τιμῶροι τῶν ἀδίκων, ποῦ στεκεσθε ἐπάνω
εἰς τὴν ἀνάγκην, μελαγχροινές βασιλίσσες,
ποῦ ἐκπέμπετε, (ποῦ πετᾶτε ἀπὸ τὰ μάτια σας
φοβερὰν σπινθηροβόλον λάμπωσιν, ποῦ κατα-
στρέφει τὰς σάρκας· αἰώνιες, φοβερές τὴν
ὄψιν, ἀποτρόπαιες, κυρίαρχοι,
ποῦ λύετε (παραλύετε) τὰ μέλη τοῦ σώματος
μέ τὴν μανίαν, αὐστηρές, νυκτερινές, μέ τις
πολλές τύχες,
κόρες τῆς νυκτός, μέ τὰ πλοκάμια ἀπὸ φῖδια,
φοβερές κατὰ τὴν μορφῆν,
ἐσᾶς προσκαλῶ νά μᾶς δώσετε σκέψεις καθα-
ράς (ὀσίης).

**(71) LXXI. ΜΗΛΙΝΟΗΣ θυμίαμα,
ἄρώματα.**

Τὴν Μηλινόην προσκαλῶ, τὴν γῆϊν νύμ-
φην, μέ τὸν κίτρινον πέπλον,
ποῦ τὴν ἐγέννησεν ἡ σεμνὴ Περσεφόνη πλη-
σίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κωκυτοῦ ἐπάνω εἰς τὰ
ιερά κρεββάτια τοῦ Διός, υἱοῦ τοῦ Κρόνου·
μέ αὐτὴν ἔσμιξε, ἀφοῦ ἐξηπάτησε τὸν Πλού-
τωνα μέ δόλιους ἀπατηλούς τρόπους,
καὶ διέσπασε μέ θυμόν τό διπλοῦν σῶμα τῆς
Περσεφόνης,
ἡ ὁποία καθιστᾶ μανιακοὺς τοὺς ἀνθρώπους
μέ ἀέρινα φαντάσματα,
ἀφοῦ ἔδειξε τὸν τύπον τοῦ προσώπου τῆς μέ
παράξενες μορφές,
ἄλλοτε μὲν ἐμφανῆς (φανερὰ), ἄλλοτε δέ
σκοτεινὴ, λάμπουσα κατὰ τὴν νύκτα,
μέ ἐχθρικός ἐπιθέσεις κατὰ τὴν σκοτεινὴν νύ-
κτα.
Ἄλλὰ σέ παρακαλῶ, θεά, βασιλίσσα τῶν κατα-
χθονίων,
νά ἀποπέμψης τὴν μανίαν τῆς ψυχῆς εἰς τὰ
πέρατα τῆς γῆς, ἐμφανίζουσα εἰς τοὺς μύ-
στας εὐνοϊκόν ἱερόν πρόσωπον.

(72) LXXII. ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον

Ἐδῶ, ὦ Τύχη, σέ προσκαλῶ, ἐσέ τὴν ἀγα-
θὴν κυβερνήτισσα, γιά νά εὐχηθοῦμε,
εἰς ἐσέ τὴν μαλακὴν, τὴν διαμένουσαν εἰς τὰς
ὁδοὺς, σέ πλοῦσια κήματα·
ἐσέ τὴν βασιλίσσαν Ἄρτεμιν, τὴν ἐνδοξον,
ποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τό αἷμα τοῦ Εὐβούλου,

αίματος ἐκεγεῶσαν, ἀπρόσμαχον εὐχος
ἔχουσαν,
τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, αἰοίδιμον
ἀνθρώποισιν.
ἐν σοί γάρ βίος ἰσθίων παμποίκιλος
ἔστιν·
οἷς μὲν γάρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος
πολύολβον,
οἷς δὲ κακὴν πενίην, θυμῷ χόλον
ὀρμαίνουσα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε μολεῖν βίῳ
εὐμενέουσαν,
ὀλβοῖσιν πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις
κτεάτεσσιν.

(73) LXXIII. ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα,
λίβανον.

Δαίμονα κικλήσκω, μέγαν, εὐηγήτορα,
φρικτόν,
μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα
θνητῶν,
Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα,
παμβασίληα·
πλουτοδότην, ὅποταν γε βρυάζων οἶκον
ἔσέλθη,
ἔμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν
πολυμόχθων.
ἐν σοί γάρ λύπης τε χαρᾶς τε κληῖδες
ὄχουνται·
τοιγάρ τοι, μάκαρ ἀγνέ, πολύστονα κήδε
ἔλάσσας,
ὄσσα βιοφθορίην πέμπει κατά γαῖαν
ἅπασαν,
εὐδοξον βιοτῆς γλυκερόν τέλος ἔσθλον
ὀπάζοις.

(74) LXXIV. ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα,
ἀρώματα.

Λευκοθέην καλέω Καδμηῖδα, δαίμονα
αεμνήν,
εὐδύνατον, θρέπτειραν εὐστεφάνου
Διονύσου.
κλυθι, θεά πόντοιο βαθυστέρνοιο
μέδουσα,
κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα
μεγίστη.
ἐν σοί γάρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄστατος
ὀρμή,

πού ἔχεις ἀκαταμάχητον καύχημα,
ἔσέ πού κάνεις εὐμετάβολον τόν βιον τῶν ἀν-
θρώπων·
διότι ἀπό σέ ἐξαρτᾶται ὁ πολυποίκιλος βίος
τῶν ἀνθρώπων·
καί εἰς ἄλλους μὲν παρέχεις πλοῦτον ἄπειρον,
εἰς ἄλλους ὁμως δίδεις τήν ἀθλίαν πτώχεια καί
διεγείρεις εἰς τήν καρδιά των ὀργήν.
Ἄλλά, θεά, σέ παρακαλῶ νά ἔλθης εἰς τόν
βιον μας εὐμενῆς, γεμάτη ἀπό εὐτυχία μέ
πλοῦσια δῶρα.

(73) LXXIII. ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα,
λίβανον

Τόν Δαίμονα ἐπικαλοῦμαι τόν μέγαν, τόν κα-
λόν ὀδηγόν, τόν φρικτόν (πού προκαλεῖ φρί-
κην),
τόν μαλακόν Δία, τόν γεννήτορα τῶν πάντων,
αὐτόν πού δίδει τήν ζωὴν εἰς τοὺς θνητούς,
τόν Δία τόν μέγαν, τόν πολυπλάνητον, τόν
τιμωρόν, τόν βασιλέα τῶν πάντων·
τόν δίδοντα τόν πλοῦτον, ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τόν
οἶκον φουσκωμένος (ἀπό δῶρα),
καί ἀντιθέτως ἀφανίζεις τόν βιον (τήν περιου-
σίαν) τῶν ἀνθρώπων, πού μοχθοῦν πολύ·
διότι ἀπό σέ μεταφέρονται (ἐσύ κατέχεις) τά
κλειδιά τῆς λύπης καί τῆς χαρᾶς.
Διά τοῦτο, ὦ μακάριε, ἀγνέ, ἀφοῦ ἀπομακρύ-
νεις τὰς λυπηρὰς ἀνησυχίας,
ἴσαι στέλλουν τήν καταστροφὴν τῆς ζωῆς εἰς
ὄλην τήν γῆν,
εἶθε νά μᾶς δώσης ἔνδοξον, γλυκύ καλό τέλος
τοῦ βίου.

(74) LXXIV. ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα,
ἀρώματα

Τήν Λευκοθέαν προσκαλῶ, τήν κόρην τοῦ
Κάδμου, τήν σεμνήν θεάν,
τήν δυνατήν, τήν τροφόν τοῦ καλλιστεφάνου
Διονύσου.
Ἄκουσέ με, θεά, ἐσύ πού κυβερνᾷς τόν βα-
θύστερνον πόντον,
πού τέρπεσαι στά κύματα, καί εἶσαι ἡ μεγαλυ-
τέρα σωτηρία τῶν ἀνθρώπων·
διότι ἀπό σέ ἐξαρτᾶται ἡ ἄσταθῆς ὀρμή τῶν
πλοίων, πού διατρέχουν τό πέλαγος.

μούνη δέ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν ἀλί-
λυεις,
οἷς ἄν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος
ἔλθῃς.
ἀλλὰ θεὰ δέσποινα, μόλοις ἐπαρωγός
ἐοῦσα
νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὐφρο-
νὶ βουλῇ,
μύσταις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον οὔρον
ἄγουσα.

(75) LXXV. ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα,
μάνναν.

Σύντροφε Βακχεχόροιο Διονύσου
πολυγηθοῦς,
ὅς ναίεις πόντοιο βυθοῦς βαθυκύμονας
ἀγνοῦς,
κικλήσκω σε, Παλαιμόν, ἐπ' εὐϊέροις
τελετήσιν
ἐλθεῖν εὐμένεοντα, νέω γήθοντα
προσώπῳ,
καὶ σῶζειν μύστας κατὰ τε χθόνα καὶ
κατὰ πόντον.
ποντοπλάνοις γάρ ἀεὶ νηυσὶν χειμῶνος
ἐναργῆς
φαινομένου σωτήρ μούνος θνητοῖς
ἀναφαίνῃ,
ρυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον
οἶδμα.

(76) LXXVI. ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα,
λίβανον.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνός ἐριγδοῦποιο
θύγατρεις,
Μοῦσαι Πιερίδες μεγαλῶνυμοι,
ἀγλαόφημοι,
θνητοῖς οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται,
πολύμορφοι,
πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶσαι
ἄμεμπτον
θρέπεται ψυχῆς, διανοίας
ὀρθοδότειραι,
καὶ νόου εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι
ἄνασαι,
αἱ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδειξατε
μυστιπολεύτους,
Κλειῶ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε,
Μελπομένη τε,

καὶ μόνον ἐσὺ ὑπολυτῶνεις τοὺς ἀνθρώπους
ἀπὸ τὸν θλιβερόν θάνατον εἰς τὴν θάλασσαν,
πρὸς ὅσους ἐφορμῶσα ἤθελες ἔλθει ὡς φίλη
σωτηρία.

Ἄλλὰ, ὦ θεὰ δέσποινα, εἴθε νὰ ἔλθῃς, ἐπειδὴ
εἶσαι βοηθός,
εἰς τὰ καλοφκιαγμένα πλοῖα ὡς σωτηρία μὲ εὐ-
χάριστη διάθεσιν,
καὶ εἰς τοὺς μύστας, πού εὐρίσκονται εἰς τὴν
θάλασσαν, νὰ φέρῃς οὔριον ἄνεμον, πού ἐπι-
ταχύνει τὸν πλοῦν.

(75) LXXV. ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα,
μάνναν

Ἦ σύντροφε τοῦ Διονύσου τοῦ τερπνοῦ,
πού σύρει τὸν βακχικὸν χορόν,
σύ πού κατοικεῖς εἰς τοὺς καθαρούς βυθοῦς
τοῦ πόντου μὲ τὰ μεγάλα κύματα,
ἐσὲ ἐπικαλοῦμαι τὸν Παλαιμόνα νὰ προσέλθῃς
εὐμένης εἰς τὰς ἱεράς τελετὰς καὶ χαρούμε-
νος μὲ νέον πρόσωπον.
καὶ νὰ διασώζῃς τοὺς μύστας καὶ εἰς τὴν γῆν
καὶ εἰς τὴν θάλασσαν.
Διότι ἐσὺ μόνον ἐμφανίζεσαι πάντοτε φανερά
ὡς σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων,
πού περιπλανῶνται μὲ τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλα-
σσαν, ὅταν ἀναφαίνεται βαρυχειμωνιά, καὶ τοὺς
διασώζεις ἀπὸ τὴν βαρεῖα μανίαν τῆς θαλασ-
σοταραχῆς.

(76) LXXVI. ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον

Σεῖς αἱ θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης καὶ
τοῦ βροντεροῦ Διός, ὦ ἔνδοξες Πιερίδες
Μοῦσαι μὲ τὴν λαμπρὰν φήμην,
σεῖς εἰς ὅσους ἀνθρώπους παρευρεθῆτε εἰ-
σθε περιπόθητες, πολύμορφες, ἐπειδὴ γεν-
νᾶτε τὴν ἄμεμπτον ἀρετὴν πάσης παιδείας·
ἐσεῖς τρέφετε τὴν ψυχὴν καὶ διδῶτε τὴν ὀρ-
θὴν κατεύθυνσιν εἰς τὴν διάνοησιν,
καὶ εἰσθε αἱ ὁδηγοὶ βασιλίσσαι τοῦ δυνατοῦ
νοῦ,
σεῖς πού ἐδειξατε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς
τελετὰς, αἱ ὅποιαι ἐορτάζονται μὲ μυστήρια,
σεῖς ἡ Κλειῶ ἡ Εὐτέρπη, ἡ Θάλεια, ἡ Μελπο-
μένη,

Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνια τ',
Οὐρανή τε,
Καλλιόπη σὺν μητρί, μάλ' εὐδύνατοι
θεαὶ ἀγναί.
ἀλλὰ μόλοιτε, θεαί, μύσταις, πολυποίκιοι,
ἀγναί,
εὐκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατόν πολύμνον
ἄγουσαι.

(77) LXXVII. ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνης καλέω, Ζηνός
σὺλλεκτρον, ἄνασσαν,
ἢ Μούσας τέκνωσ' ἱεράς, ὀσίας,
λιγυφώνους,
ἐκτός ἔχουσα κάκης μνήμην
βλαψίφρονος αἰεὶ,
πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχῆσι
σύνοικον,
εὐδύνατον κρατερόν θνητῶν αὐξουσα
λογισμόν,
ἠδυτάτη, φιλάγρυπνος, ὑπομνήσκουσά τε
πάντα,
ὦν ἂν ἕκαστος αἰεὶ στέρνοις γνώμην
κατάθηται.
οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα
πᾶσιν.
ἀλλὰ, μάκαιρα θεά, μύσταις μνήμην
ἐπέγειρε
εὐιέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπό τῶνδ'
ἀπόπεμπε.

(78) LXXVIII. ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν.

Κλυθι, θεά θνητοῖς φαεσίμβροτον
ἦμαρ ἄγουσα,
Ἦώς λαμπροφαῆς, ἐρυθαινομένη κατὰ
κόσμον,
ἀγγελίεια θεοῦ μεγάλου Τιτῆνος ἀγαυοῦ,
ἢ νυκτός ζοφόνεντα κελαινοχρῶτα
πορείην
ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα
γαίης·
ἔργων ἠγήτειρα, βίου πρόπολε θνητοῖσιν·
ἢ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· οὐδέ
τίς ἐστιν,
ὅς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν, καθυπέρτερον
οὔσαν,

ἡ Τερψιχόρη, ἡ Ἐρατώ, ἡ Πολύμνια, ἡ Οὐρα-
νία
καὶ ἡ μητέρα μου Καλλιόπη, πού εἴσθε ἀγνές
θεές πολὺ ἰσχυρές.
Ἄλλὰ εἴθε, ὦ θεαί, νὰ προσέλθετε εἰς τοὺς
μύστας σεῖς πού εἴσθε πολυποίκιοι καὶ ἀγναί,
καὶ νὰ φέρετε εἰς αὐτοὺς δόξαν καὶ ζῆλον
(ἐπιθυμίαν πρὸς δόξαν) ἀξιάραστον καὶ πο-
λυύμνητον.

(77) LXXVII. ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον

Τὴν Μνημοσύνην προσκαλῶ, τὴν σύζυγον
τοῦ Διός, τὴν βασιλίσσαν,
ἢ ὅποια ἐγέννησε τὰς ἱεράς Μούσας, τὰς
ὀσίας, τὰς λιγυροφώνους (μὲ τὴν λιγυρὴ
φωνή),
πού ἔχει πάντοτε τὴν μνήμην τῆς ἔξω ἀπὸ τὴν
κακίαν, ἢ ὅποια (κακία) βλάπτει τὰς φρένας·
καὶ συγκρατεῖ κάθε νοῦν τῶν βροτῶν σύνοικον
μὲ τὰς ψυχὰς καὶ αὐξάνει τὸν δυνατόν καὶ
ἰσχυρόν λογισμόν τῶν ἀνθρώπων· εἶναι γλυκυ-
τάτη, ἀγαπᾷ τὴν ἀγρυπνίαν, ὑπενθυμίζει τὰ
πάντα.
περὶ τῶν ὁποίων ὁ καθένας σχηματίζει πάν-
τοτε γνώμιν (ἀποκτᾷ μνήμην)·
οὔτε παρεκτρέπεται καὶ διεγείρει εἰς ὄλους
τὴν σκέψιν.
Ἄλλὰ, μακαρία θεά, ξεσήκωσε (δυνάμωσε)
τὴν μνήμην εἰς τοὺς μύστας τῆς ἱεράς ταύτης
τελετουργίας,
καὶ ἀπόδιωξε ἀπὸ αὐτοῦς τὴν λημοσύνην.

(78) LXXVIII. ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν

Ἄκουσέ με σὺ ἡ θεά, πού φέρεις εἰς τοὺς
ἀνθρώπους τὴν ἡμέραν, πού δίδει τὸ φῶς,
σὺ ἢ Ἦώς ἢ λαμπροφέγγουσα, πού γίνεται
κόκκινη στὸν κόσμον, ἢ ἀγγελιαφόρος τοῦ με-
γάλου θεοῦ, τοῦ ἐνδόξου Τιτάνος,
σὺ ἢ ὅποια κατὰ τὴν ἀνατολήν σου διώχνεις
τῆς νυκτός τὴν μαυρόχρωμη πορεία καὶ
τὴν ἐξαποστέλλεις εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς,
σὺ πού εἶσαι ὁδηγός εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ ἐξυπηρετεῖς τὸν βίον των·
μὲ σένα χαίρεται τὸ γένος τῶν θνητῶν ἀνθρώ-
πων· καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς,
ὁ ὅποιος ἀποφεύγει τὴν ἰδικὴν σου ὄψιν (νὰ

ήνικα τόν γλυκύν ὕπνον ἀπό βλεφάρων
ἀποσεισῆς,
πᾶς δέ βροτός γήθει, πᾶν ἐρπετόν, ἄλλα
τε φύλα
τετραπόδων, πτηνῶν τε, καί εἰναλίῶν
πολυεθνῶν·
πάντα γάρ ἐργάσιμον βίον θνητοῖσι
πορίζεις.
ἀλλά, μάκαιρ' ἀγνή, μύσταις ἱερὸν φάος
αὔξοις.

(79) LXXIX. ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Οὐρανόπαιδ' ἀγνήν καλέω, Θέμιν
εὐπατέρειαν,
γαίης τό βλάστημα νέον, καλυκώπιδα
κούρην,
ἢ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήιον
ἀγνόν
Δελφικῶ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύουσα
θεοῖσιν,
Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅτε Πυθοῖ
ἐμβασίλευεν·
ἢ καί Φοῖβον ἀνακτα θεμιστοσύνας
ἐδίδαξεν.
πάντιμ' ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε,
νυκτιπόλευτε·
πρώτη γάρ τελετάς ἁγίας θνητοῖς
ἀνέφνηας,
Βακχιακάς ἀνά νύκτας ἐπευάζουσα
ἀνακτα·
ἐκ σέο γάρ τιμαί μακάρων, μυστήρια θ'
ἀγνά.
ἀλλά, μάκαιρ', ἔλθοις κεχαρημένη
εὐφρονη βουλῇ
εὐϊέρους ἐπί μυστιπόλους τελετάς σέο,
κούρη.

(80) LXXX. ΒΟΡΕΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Χειμερίοις αὔρησι δονῶν βαθύν ἤερα
κόσμου,
κρυμοπαγῆς Βορέα, χιονώδεος ἔλθ' ἀπό
Θρήκης·
λύε τε παννέφελον στάσιν ἠέρος
ὑγκολεύθου,
ἰκμάσι ριπίζων νοτεραῖς ὄμβρηγενές
ὑδωρ,

βλέπη ἐσένα), ἀφοῦ εἶσαι ἀνωτέρα ἀπό κάθε
ἄλλην,
ὅταν ἀπομακρύνῃς ἀπό τὰ βλεφάρὰ των τόν
γλυκύν ὕπνον·
καί κάθε ἄνθρωπος εὐχαριστεῖται νά σέ βλέπη,
καθώς καί κάθε ἐρπετόν
καί ὅλα τὰ ἄλλα γένη τῶν τετραπόδων ζώων,
τῶν πουλιῶν καί τῶν θαλασσινῶν, πού ἀνήκουν
σέ πολλά εἶδη·
διότι προσπορίζεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅλον
τόν χρόνον, τήν αὐγήν, πού εἶναι κατάλληλος
πρός ἐργασίαν, γιά νά ζήσουν.
Ἄλλά ἐσύ ἢ μακαρία ἢ ἀγνή εἶθε νά αὐξήσῃς
εἰς τοὺς μύστας τό ἱερὸν φῶς.

(79) LXXIX. ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον

Τήν κόρην τοῦ Οὐρανοῦ τήν ἀγνήν προσ-
καλῶ, τήν Θέμιν μέ τόν καλόν πατέρα,
τό νέον βλαστάρι τῆς Γῆς, τήν κόρην πού ἔχει
πρόσωπον σάν ἄνθος,
πού πρώτη ἔδειξε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τό ἱε-
ρόν μαντεῖον
εἰς τόν κρυψῶνα τῶν Δελφῶν καί ἀπέδιδε τό
δίκαιον εἰς τοὺς θεοὺς
εἰς τόν ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ἐμβασίλευεν
εἰς τοὺς Δελφοὺς· αὐτή πού καί τόν Φοῖβον
τόν ἀνακτα ἐδίδαξε τὰ δίκαια·
οὐ ἢ ἔχουσα ὅλας τὰς τιμάς, μέ τήν λαμπράν
μορφήν, ἢ σεβαστή, πού περιπλανᾶσαι κατά
τήν νύκτα·
διότι πρώτη ἐσύ ἐφανέρωσες εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους τὰς ἁγίας ἱεροτελεστίας
καί ἐπευφημοῦσες τόν ἀνακτα κατά τὰς βακχι-
κάς νύκτας·
διότι ἀπό σένα προέρχονται αἱ τιμαί τῶν θεῶν
καί τὰ ἅγια μυστήρια.
Ἄλλά, μακαρία, εἶθε νά ἔλθῃς χαρούμενη μέ
εὐφρόσυνον διάθεσιν·
εἰς τὰς ἱεράς μυστηριακάς τελετουργίας, πού
γίνονται γιά σέ, ὦ κόρη.

(80) LXXX. ΒΟΡΕΟΥ θυμίαμα, λίβανον

ὦ σύ πού μέ τίς χειμωνιάτικες αὔρες δο-
νεῖς (συγλορίζεις, ταρασσεῖς) τόν βαθύν ἀέρα
τοῦ κόσμου,
οὐ ὁ παγετώδης Βορέας, ἔλα ἀπό τήν χιονο-
σκεπῆ Θράκην·
καί λύσε τήν στάσιν (τό σταμάτημα), πού εἶναι
σκεπασμένη ἀπό σύννεφα, τοῦ ἀέρος, πού
ἔχει τόν δρόμον του στά νερά,

αἴθρια πάντα τιθεῖς, θαλερόματον
αἰθέρα τεύχων
ἀκτίσιν λάμπουσαν ἐπὶ χθονός ἡελίοιο.

(81) LXXXI. ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Αὔραι ποντογενεῖς Ζεφυριτίδες,
ἡεροφοῖτοι,
ἡδύοπνοοι, ψιθυραί, καμάτου ἀνάπασιν
ἔχουσαι,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημένοι
ὄρμοις,
σύρουσαι νηυσὶν τρυφερόν πόρον, ἥερα
κοῦφον,
ἔλθοιτ' εὐμένεουσαι, ἐπιπνεῖουσαι
ἀμεμφεῖς,
ἡέριαι, ἀφανεῖς, κουφόπτεροι,
ἡερόμορφοι.

(82) LXXXII. ΝΟΤΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Λαιψηρόν πήδημα δι' ἡέρος
ὕγροπόρευτον,
ὠκείαις πτερύγεσσι δονούμενος ἔνθα καὶ
ἔνθα,
ἔλθοις σὺν νεφέλαις νοτιάις, ὄμβροιο
γενάρχα.
τοῦτο γάρ ἐκ Διός ἐστι σέθεν γέρας
ἡερόφοιτον,
ὄμβροτόκουος νεφέλας ἐξ ἡέρος εἰς
χθόνα πέμπειν.
τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖσι
χαρέντα
πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ
μητέρα γαῖαν.

(83) LXXXIII. ΩΚΕΑΝΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὠκεανόν καλέω, πατέρ' ἄφθιτον,
αἰέν ἔδντα,
ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν, θνητῶν τ'
ἀνθρώπων,
ὅς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα
κύκλον·
ἐξ οὔπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα
θάλασσα,
καὶ χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ἰκμάδες
ἀγναί.

καὶ φύσησε μέ τις ὑγρές πνοές σου τό νερό.
πού γεννιέται ἀπὸ τὴν βροχή.
καὶ κάμε ὅλα αἴθρια (καθαρά) καὶ φτιάσε τὸν
αἰθέρα νά ἔχη ὠραία μάτια
καὶ νά λάμπη μέ τις ἀκτίνες τοῦ ἡλίου
εἰς τὴν γῆν.

(81) LXXXI. ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Ἦ αὔρες τοῦ Ζεφύρου, πού γεννιέσθε στὸν
πόντο καὶ περιφέρεσθε στὸν ἀέρα,
πού πνέετε γλυκὰ καὶ ψιθυριστὰ καὶ παρέχετε
ἀνακούφισιν ἀπὸ τοὺς κόπους,
ἀνοιξιάτικες, πού φυσᾶτε εἰς τὰ λιβάδια καὶ
εἰσθε περιπόθητες εἰς τοὺς ὄρμους (τὰ ἀγκυ-
ροβόλια),
ὦ σεῖς πού σύρετε τὰ πλοῖα σέ ἡσυχὸ πέραμα
μέ ἀέρα ἐλαφρόν, εἴθε νά ἔλθετε μέ εὐμέ-
νειαν μέ πνοές εὐνοϊκές, ἀέρινες,
ἀφανεῖς, σάν ἐλαφρά πτερά, μέ μορφήν ἀέ-
ρος.

(82) LXXXII. ΝΟΤΟΥ, θυμίαμα, λίβανον

Σύ πού τρέχεις (πηδᾶς) γρήγορα διὰ τοῦ
ἀέρος εἰς τὰ ὑγρά κύματα
καὶ δονεῖσαι μέ γρήγορα πτερά ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
εἴθε νά ἔλθῃς μέ σύννεφα τοῦ νοτιᾶ, σὺ ὁ
γενάρχης τῆς βροχῆς. Διότι τοῦτο μόνον τό
δικαίωμα, τό προνόμιον, ἐδόθη εἰς σέ ἀπὸ τὸν
Δία,
νά στέλλῃς δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ἀέρα εἰς τὴν γῆν
τὰ σύννεφα, πού σχηματίζονται στὸν Οὐρανὸ
καὶ πού γεννοῦν τὶς βροχές.
Διὰ τοῦτο σέ παρακαλοῦμεν, ὦ μακάριε, ἀφοῦ
λάβῃς χαρὰν ἀπὸ τὰς θυσίας,
νά μᾶς στέλλῃς εἰς τὴν μητέρα γῆν τὶς βρο-
χές, πού τρέφουν τοὺς καρπούς.

(83) LXXXIII ΩΚΕΑΝΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα

Τὸν Ὠκεανὸν προσκαλῶ, τὸν ἀθάνατον
πατέρα, τὸν πάντοτε ὑπάρχοντα,
τὴν ἀρχὴν τῶν ἀθανάτων θεῶν καὶ τῶν θνητῶν
ἀνθρώπων,
ὁ ὁποῖος κυματίζει γύρω ἀπὸ τὴν γῆν πού τὴν
περικυκλώνει.
Ἀπὸ αὐτὸν προέρχονται ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ ὅλη
ἡ θάλασσα
καὶ αἱ ἀγναὶ ὑποχθόνιοι ἰκμάδες τῆς γῆς, πού
ρέουν ἀπὸ τὶς πηγές.

κλυθι, μάκαρ, πολύολβε, θεῶν ἄγνισμα
μέγιστον,
τέρμα φίλον γαίης, ἀρχή πόλου,
ύγροκέλευθε,
ἔλθοις εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος
αiei.

**(84) LXXXIV. ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα,
ἀρώματα.**

Ἴστιη εὐδυνάτοιο Κρόνου θυγάτερ
βασιλεια,
ἦ μέσον οἶκον ἔχεις πυρός ἀεναίοιο
μεγίστου,
τούσδε σύ ἐν τελεταῖς ὄσιους μύστας
ἀναδείξαις,
θεῖσ' αieiθαλέας, πολυόλβους,
εὐφρονας, ἀγνούς·
οἴκε θεῶν μακάρων, θνητῶν στήριγμα
κραταῖον.
αἰδῖη, πολύμορφε, ποθεινοτάτη,
χλοόμορφε,
μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ἱερά δέξαι
προθύμως,
ὄλβον ἐπιπνεῖουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγίαιαν.

**(85) LXXXV. ΥΠΝΟΥ θυμίαμα μετὰ
μήκωνος.**

Ἵπνε, ἀναξ μακάρων πάντων, θνητῶν
τ' ἀνθρώπων,
καὶ πάντων ζῶων, ὅποσα τρέφει εὐρεῖα
χθών·
πάντων γάρ κρατέεις μοῦνος, καὶ πᾶσι
προσέρχη,
σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι
πέδησιν.
λυσιμέριμνε, κόπων ἠδεῖαν ἔχων
ἀνάπαυσιν,
καὶ πάσης λύπης ἱερόν παραμύθιον
ἔρδων·
καὶ θανάτου μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς
διασώζων·
αὐτοκασίγητος γάρ ἔφυς Λήθης
Θανάτου τε.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε κεκραμένον
ἠδύν ἰκάνειν,
σώζοντ' εὐμενέως μύστας θείοισιν ἐπ'
ἔργους.

Ἵκουσέ με, ὦ μακάριε, πού παρέχεις πολλήν
εὐτυχίαν, καὶ εἶσαι τὸ μεγαλύτερον ἐξαγνιστι-
κόν μέσον τῶν θεῶν,
τὸ ἀγαπητόν τέρμα τῆς γῆς, ἡ ἀρχὴ τοῦ πόλου,
σύ πού ἔχεις ὡς δρόμο τὰ νερά,
εἶθε νά ἔλθῃς μέ εὐμένειαν παρέχων πάντοτε
τὴν χάριν σου εἰς τοὺς μύστας.

**(84) LXXXIV. ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα,
ἀρώματα**

ἽΩ ἼΕστία βασιλίσσα, θυγατέρα τοῦ ἰσχυροῦ
Κρόνου,
σύ ἡ ὅποια κατέχεις τὸ μέσον τῆς κατοικίας
τοῦ αἰωνίου μεγίστου πυρός,
εἶθε σύ αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ἱερούς μύστας νά
τοὺς ἀναδείξῃς κατὰ
τάς τελετάς,
καὶ νά τοὺς κάμῃς νά εἶναι πάντοτε θαλεροί,
πολυευτυχισμένοι, εὐφρόουνοι, ἀγνοί·
σύ εἶσαι ἡ κατοικία τῶν μακαρίων θεῶν, τὸ
ἰσχυρόν στήριγμα τῶν ἀνθρώπων·
σύ ἡ αἰωνία, ἡ πολύμορφη, ἡ περιπόθητη, ἡ
ὁμοια μέ χλόην,
πού σκορπίζεις μειδιήματα, ἡ μακαρία, δέξου
μέ προθυμίαν αὐτές τίς θυσίες
καὶ φύσηξέ μας εὐτυχίαν καὶ τὴν ὑγίαν, πού
καταπραῖνει τὸν ἀνθρώπων.

**(85) LXXXV. ΥΠΝΟΥ θυμίαμα, μετὰ
μήκωνος**

ἽΩ Ἵπνε, σύ ὁ βασιλεὺς ὄλων τῶν μακαρίων
θεῶν καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων
καὶ ὄλων τῶν ζῶων, ὅσα τρέφει ἡ εὐρεῖα γῆ·
διότι ὁμόνος σου εἶσαι κυρίαρχος ὄλων, καὶ προσ-
έρχεσαι εἰς ὄλους καὶ δεσμεύεις τὰ σώματα
μέ δεσμά, πού δέν εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ
χαλκό.
ἼΕσὺ μᾶς ἀπαλλάσσεις ἀπὸ τίς φροντίδες καὶ
μᾶς παρέχεις γλυκεῖα ἀνακούφισι ἀπὸ τοὺς
κόπους
καὶ μᾶς παρασκευάζεις γιὰ κάθε λύπη μιά ἱερὴ
παρηγοριά·
καὶ μᾶς φέρεις ἐπίσης τὴν ἀσκησιν (τὴν προ-
παρασκευὴν) τοῦ θανάτου καὶ διασώζεις τὰς
ψυχὰς μας·
διότι ἐσὺ εἶσαι ἐκ φύσεως ὁ γνήσιος ἀδελφός
τῆς Λήθης καὶ τοῦ Θανάτου.
ἼΑλλά, ὦ μακάριε, σέ παρακαλῶ νά ἔλθῃς συγ-
κερασμένος μέ γλυκύτητα
καὶ νά σώζῃς εὐνοϊκῶς τοὺς μύστας γιὰ τὰ
θεϊκὰ ἔργα.

(86) LXXXVI. ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα,
άρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, τανυσίπτερε,
οὔλε Ὀνειρε,
ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμοῶδε
μέγιστε.
ἤσυχῆ γάρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλός
ἐπελθὼν
προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νόον αὐτός
ἐγείρεις,
καὶ γνώμας μακάρων αὐτός καθ' ὕπνου
ὑποπέμπεις,
σιγῶν σιγῶσαις ψυχαῖς μέλλοντα
προφαίνων,
οἷσιν ἐπ' εὐσεβίῃσι θεῶν νόος ἐσθλός
ὀδεύει,
ὡς ἂν αἰεὶ τὸ καλὸν μᾶλλον, γνώμησι
προληφθέν,
τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων
προχαρέντων,
τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεός
αὐτός ἐνίσπη.
εὐχλωαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν
ἀνάκτων.
εὐσεβέσιν γάρ αἰεὶ τὸ τέλος
γλυκερώτερόν ἐστιν·
τοῖς δὲ κακοῖς οὐ κεν φαῖνοι μέλλουσιν
ἀνάγκην, ος
ὄψις ὄνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελ ἔργων,
ὄφρα κεν εὐρωνται λύσιν ἄλγεος
ἐρχομένοιο.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε θεῶν μηνύματα
φράζεις,
ὡς ἂν αἰεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα
πελάξης,
μηδὲν ἐπ' ἄλλοκότοισι κακῶν σημεῖα
προφαίνων.

(87) LXXXVII. ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα,
μάννα.

Κλυθί μευ, ὅς πάντων θνητῶν οἴηκα
κρατύνεις,
πᾶσι διδοὺς χρόνον ἀγνόν, ὅσων
πόρρωθεν ὑπάρχεις.
σός γάρ ὕπνος ψυχῆς θραύει καὶ
σώματος ὄλκον,
ἤνικ' ἂν ἐκλύης φύσεως κεκρατημένα
δεσμά,

(86) LXXXVI. ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώ-
ματα

Ἐσένα προσκαλῶ, ὦ μακάριε, μέ τὰ μεγάλα
πετερά, ὦ Ὀνειρε ὠλοκληρωμένε,
σύ ὁ ἀγγελιαφόρος ἐκείνων, πού μέλλου νά
γίνου, μεγάλε προφήτῃ τῶν ἀνθρώπων·
διότι ἐσύ ἐπέρχεσαι σιωπηλός κατὰ τήν ἡσυ-
χίαν τοῦ γλυκοῦ ὕπνου
καὶ φωνάζεις (ὀμιλεῖς) στίς ψυχές τῶν ἀνθρώ-
πων· καί σύ ὁ
ἴδιος διεγείρεις τὸ μυαλό τους (τους ξυπνᾶς τὸ
μυαλό),
καὶ τοὺς στέλλεις κρυφά στὸν ὕπνο τους τὰς
γνώμας τῶν θεῶν
καὶ ἄφωνος φανερώνεις στίς ψυχές τίς κοιμι-
σμένες τὰ μέλλοντα νά συμβοῦν·
εἰς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὁ
καλὸς νοῦς συμβαδίζει πρὸς τήν εὐσέβειαν
τῶν θεῶν,
ὥστε πάντοτε τὸ καλὸν μᾶλλον, προκαθορισθέν
διὰ τῶν γνωμῶν τῶν θεῶν, νά εἰδοποιῆς
καὶ νά καθοδηγῆς μέ τέρψεις τὸν βίον τῶν ἀν-
θρώπων, πού ἡσθάνθησαν ἐκ τῶν προτέρων
χαράν,
νά ἔχουν δὲ ἀνακούφισιν ἀπὸ τὰ κακά, καθὼς ὁ
ἴδιος ὁ θεός θά τοὺς εἴπῃ,
διὰ νά διαλύσουν μέ προσευχάς καὶ θυσίας τήν
ὀργήν τῶν βασιλέων·
διότι τὸ τέλος τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων εἶναι
πάντοτε γλυκύτερον.
Εἰς τοὺς κακοὺς ὁμως ἀνθρώπους δὲν εἶναι
δυνατὸν νά φανερώσῃ
τήν μελλοντικὴν ζωὴν των
τὸ ὄραμα τοῦ ὄνειρου (ὁ Ὀνειρος),
ὡς ἄγγελος κακῶν ἔργων,
διὰ νά ἡμπορέσου νά εὐρου (οἱ κακοὶ ἀνθρώ-
ποι) τήν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰ δεινά (τὰ κακά) πού
ἔρχονται.
Ἄλλὰ σέ παρακαλῶ, ὦ μακάριε, νά μᾶς ἐξαγ-
γέλλῃς τὰ μηνύματα τῶν θεῶν,
ὥστε νά μᾶς πλησιάξῃς πάντοτε μέ ὀρθάς
κατὰ πάντα γνώμας καὶ νά μᾶς φανερώνης
σημεῖα δυσάρεστα.

(87) LXXXVII. ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα,
μάνναν

Ἄκουσέ με, σύ πού κρατεῖς ὅλων τῶν ἀν-
θρώπων τήν ζωὴν, καὶ πού δίδεις χρόνον ἀγνόν
εἰς ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εὐρίσκεσαι μα-
κράν.
Διότι ὁ ἰδικός σου ὕπνος τοακίζει τήν ψυχὴν
καὶ σῦρει τὸ σῶμα, διότι διαλύεις τὰ συγκρατη-

τόν μακρόν ζωιοῖσι φέρων αἰώνιον ὕπνον,
κοινός μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν
ὑπάρχων,
ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας
ἀκμάς.
ἐν σοί γάρ μούνω πάντων τό κριθέν
τελοῦται·
οὔτε γρ εὐχῆσιν πείθη μόνος οὔτε
λιτῆσιν.
ἀλλά, μάκαρ, μακροῖσι χρόνοις ζωῆς σε
πελάζειν
αἰτοῦμαι, θυσιῆσι καί εὐχλωαῖς λιτανεύων,
ὡς ἂν ἔοι γέρας ἐσθλόν ἐν ἀνθρώποισι
τό γῆρας.

(88) LXXXVIII. Ὕμνος εἰς ΑΡΕΑ.

Ἄρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε,
χρυσεοπήληξ,
ὄμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε,
χαλκοκορυατά,
καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενές,
ἔρκος
Ὀλύμπου,
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συνάρωγε
Θέμιστος,
ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιωμάτων ἀγέ
φωτῶν,
ἠνωρέης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον
ἐλίσσω
αἰθέρος ἐπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, ἐνθα
σε πῶλοι
ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰέν
ἔχουσιν·
κλυθὶ, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτῆρ
εὐθαρσέος ἥβης,
πρηστὴ κατάστιλπον σέλας ὑπόθεν ἐς
βιότητα
ἡμετέρην, καὶ κάρτος ἀρήϊον, ὡς κε
δυναίμην
σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμοῖο
καρήνου,
καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν
ὄρμην,
θυμοῦ τ' αὐτὸς μένος ὀξύκατισχέμεν, ὅς
μ' ἐρέθησιν

μένα δεσμά τοῦ σώματος (τὰ δεσμά πού συγ-
κρατοῦν τό σῶμα),
καί φέρεις εἰς τοὺς ζωντανούς τόν μακρόν
αἰώνιον ὕπνον·
καί εἶσαι μὲν κοινός εἰς ὅλους, ἀλλ' εἰς μερι-
κοὺς δείχνεσαι ἄδικος,
ὅταν μέ ταχύτητα θέτης τέρμα τοῦ βίου εἰς
ἀνθρώπους
ἀκμαίους καί νέους κατά τήν ἡλικίαν·
διότι ἀπό ἐσένα μόνον ἐκτελεῖται ἐκεῖνο πού
ἀπεφασίσθη περὶ ὄλων·
διότι μόνον ἐσύ δέν πειθεσαι οὔτε ἀπό προ-
σευχᾶς οὔτε ἀπό παρακλήσεως.
Ἄλλά, ὦ μακάριε, σοῦ ζητῶ νά προσέρχεται
ὑστερα ἀπό πολλὰ ἔτη ζωῆς,
καί σέ παρακαλῶ γι' αὐτό μέ θυσιές καί μέ
προσευχές
ὥστε τό γῆρας (τὰ γηρατιά) νά εἶναι γιά τοὺς
ἀνθρώπους καλόν βραβεῖον.

(88) LXXXVIII. Ὕμνος εἰς ΑΡΕΑ

ὦ Ἄρη κραταιότατε, σύ πού παίζεις μέ τό
ἄρματα καί μέ τήν χρυσοῦ περικεφαλαία,
ἰσχυρόκαρδε, ἀριστε, πού σώζεις τὰς πόλεις
καί εἶσαι ὠπλισμένος μέ χαλκό,
σύ πού ἔχεις ἰσχυρά χέρια, ἀκαταπόνητε,
ἰσχυρὸ, φρούριον τοῦ Ὀλύμπου,
ὦ πατέρα τῆς πολεμικῆς Νίκης, συμπαραστάτη
τῆς Θέμιδος,
τύραννε τῶν ἀντιθέτων, ὁδηγέ τῶν δικαιωμά-
των ἀνδρῶν,
πού ἔχεις τό σκῆπτρον τῆς ἀνδρείας καί περι-
ελίσσεις τόν κύκλον, πού λάμπει ὡσαν τό
πῦρ, εἰς τοῦ αἰθέρος τοὺς ἀστερισμούς μέ
τὰς ἐπτά πορείας, ὅπου φλογεροὶ πῶλοι (που-
λάρια) σέ ἔχουν πάντοτε ὑπεράνω ἀπό τήν τρί-
την περιφέρειαν τοῦ ἄρματος.
Ὁ Ὕμνωδὸς περιγράφει τήν κίνησιν τοῦ
πλανῆτου Ἄρεως εἰς τόν οὐρανόν, εἰς συ-
σχετισμὸν μέ τοὺς ἄλλους πλανήτας πού
ἐγνώριζον οἱ Ὀρφικοί. Βλέπε καί κείμε-
νον Κ. Χασάπη Κεφάλαιον Γ' «Οἱ Ἀστέ-
ρες».
Ἄκουσέ με, σύ ὁ βοηθὸς τῶν ἀνθρώπων, πού
δίδεις τήν τολμηρὰν νεότητα,
λάμπρυνε ἀπὸ ὑψηλὰ τόν ἰδικόν μας βίον μέ
λαμπρό γλυκὺ φῶς,
καὶ δώσέ μου δύναμιν πολεμικὴν, διὰ νά ἡμ-
πορῶ
νά ἀποτρέψω τήν πικρὴν κακία ἀπὸ τό δικό μου
κεφάλι
καὶ νά παρακάμψω τήν ἀπατηλὴν ὄρμην τῆς ψυ-
χῆς
καὶ νά συγκρατῶ ἀφ' ἐτέρου τήν ὀρμητικὴν

φυλόπιδος κρουερῆς ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ
σύ θάρσος
δός, μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν
ἀπήμοσι θεσμοῖς,
δυσμενέων προφυγόντα μόθον, κῆράς
τε βιαίας.

μανίαν τοῦ θυμοῦ, ὁ ὁποῖος μέ ἐξερεθίζει (μέ
ἐξοργίζει),
διά νά ἐπεμβαίνω εἰς τήν παγεράν βοήν τῆς
μάχης.

Ἄλλά σύ, ὦ μακάριε, δώσέ μου θάρρος, διά νά
παραμένω σταθερός
εἰς τοὺς ἀβλαβεῖς θεσμούς τῆς εἰρήνης
καί νά ἀποφεύγω τήν μάχην τῶν ἐχθρῶν καί
τόν βίαιον θάνατον.

Σκηνή Διονυσιακῆς τελετουργίας Ὀρφικῶν, κατά τήν ὁποίαν ὁ «θεός φονεύεται καί τρώγεται
ὠμός». Αυτό συνέβαινε κατά τήν διάρκειαν ἐκτελέσεως κάποιου μυστικοῦ δράματος τῶν
Ὀρφικῶν, ἀνεξακριβῶτου φυσικά αὐθεντικότητος, ἀφοῦ σχετικά μέ τά μυστήρια τῶν Ὀρφικῶν
πλεῖστα ὄσα ἔχουν γραφή κατά τήν ἀρχαιότητα, χωρίς ὅμως καί μέχρι σήμερα νά ἔχουν
ἐξακριβωθῆ, ὅπως γράφομεν καί εἰς τά ἔναντι σχόλια τῶν «Ἵμνων τοῦ Ὀρφέως», πολλοί
μυστηριακαί, ἐκδηλώσεις, πού προέρχονται ἀπό τās ἀρχαῖς παραδόσεις περὶ Ὀρφικῶν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΑ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ

“Όπως είναι καταπληκτικές και άπιστευτες διά τήν ἐποχήν πού διευτυώθησαν αἱ ἔννοιαι πού περιέχονται εἰς τούς “Ὑμνους τοῦ Ὀρφέως» καί εἰς τά «Ἀποσπασμάτια», ἐκπληκτικοί ἐξ ἴσου ἐμφανῶς καί πλήρεις βαθυστόχαστων, θαυμασιῶν καί ἀσυλλήπτων πράγματι ὑψηλῶν ἐννοιῶν εἶναι, ὡς ἐπί τό πλεῖστον καί οἱ ἀπειροί, περίπλοκοι καί δυσνόητοι Συμβολισμοί αὐτῶν τῶν κειμένων, πού εἶναι δύσκολον νά κατανοηθοῦν καί νά ἐξηγηθοῦν, ὄχι μόνον ἀπό τόν κοινόν μελετητήν ἢ ἐρευνητήν, ἀλλά καί ἀπό ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εἰδικῶς ἀσχοληθεῖ καί ἀσχολοῦνται μέ αὐτό τό δυσεπίλυτον πρόβλημα, ἀπό τήν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχήν. Ἀπόδειξις ὅτι καί μέχρι σήμερον καί παρά τās ἐρεύνας τῶν νεωτέρων, ξένων κυρίως ἐρευνητῶν καί τās συνεχεῖς προσπάθειας τῶν οἱ συμβολισμοί αὐτοί παρέμειναν καί εἶναι ἀκόμη ἀνεξήγητοι, ἀνερμήνευτοι καί ὡς ἐπί τό πλεῖστον σκοτεινοί.

Δυστυχῶς ἐκτός ἀπό τούς Ὑμνους τοῦ Ὀρφέως, οἱ ὁποῖοι ὁμως καί αὐτοί περιέχουν δυσερμηνεύτους, πολλαπλοῦς καί πολυμόρφους συμβολισμούς, καί ἀπό ὠρισμένα «ἀποσπασμάτια», καμμία ἄλλη θετική πληροφορία, κανένα στοιχεῖον συγκεκριμένον δέν ὑπάρχει, πρὸς κατανόησιν τῆς μυστικιστικῆς καί παναρχαίας αὐτῆς θρησκείας καί λατρείας τῶν Ὀρφικῶν, ἀλλά καί τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου πού ἐγένοντο αἱ παρατηρήσεις, πού ἀναφέρουν «οἱ Ὑμνοι» καί κατ’ ἐπέκτασιν, τῆς ἐμφανίσεως καί καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Εὐτυχῶς ὁμως διά τοῦ προσδιορισμοῦ ὑπό τοῦ Κ. Χασάπη τῆς ἐποχῆς, πού ἐγράφησαν περίπου οἱ Ὑμνοι, διευκολύνεται καί ὑποβοηθεῖται σημαντικά ἡ ἀποκάθαρσις, τό ξεκαθάρισμα, τῶν διαφόρων αὐτῶν παραλλαγῶν καί ἡ ἀποκατάστασις τῆς πραγματικῆς μορφῆς, ἢ μᾶλλον ἡ ἐρμηνεῖα τοῦ ἐκτεταμένου συμβολισμοῦ καί τῆς βαθυτέρας ἐννοίας τῶν γνωστῶν Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως περί ὑπερτάτου ὄντος, τοῦ μόνου θεοῦ δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος, περί τῆς θεραστίας ἐπιδράσεως καί τῆς πρωταρχικῆς δυνάμεως τοῦ ἔρωτος εἰς τήν δημιουργίαν καί περί Διονύσου καί τῶν ἄλλων θεῶν, καί τῆς λατρείας τῶν, ὅπως καί τῶν σχετικῶν παραδόσεων, ἐνῶ ταυτοχρόνως δύναται νά καθορισθῇ σαφέστατα πλέον καί ἡ ἀφετηρία καί ἡ προέλευσις τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων.

Ἐξ ἄλλου ἡ μορφή καὶ ὁ συμβολισμὸς τοῦ Διονύσου, πού εἶναι ἡ βᾶσις τῆς μυστηριακῆς τελετουργίας καὶ λατρείας τῶν Ὀρφικῶν καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῶν πρώτων πτησεων καὶ ἀνατάσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, εἶναι τόσοσν συγκεχυμένα καὶ περιπεπλεγμένα μέ διαφόρους ἀπείρους καὶ ἀντιθέτους ἐκδοχὰς καὶ παρερμηνείας καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν παναρχαίαν ἀκόμη ἐποχὴν, ὥστε χωρὶς τὴν ἐξήγησιν τῶν Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως ὑπὸ τοῦ Κ. Χασάπη, μέ ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις, ἡ σύγχυσις αὐτῆ θά ἐσυνεχίζετο ἐπ' ἀπειρον.

Παραλλήλως ὁ Διόδωρος Σικελιώτης¹ ἔχει συγκεντρώσει, ἀναφέρει καὶ περιγράφει τὰς διαφόρους αὐτὰς ἐκδοχὰς περὶ Διονύσου καὶ Ὀρφέως ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς .

Εἶναι τοιαύτη ἡ ποικιλία τῶν παραλλαγῶν καὶ τῶν ἀπόψεων πού ἀναφέρονται σχετικῶς εἰς αὐτάς τὰς πηγὰς καὶ ἡ σύγχυσις πού ἐπικρατεῖ εἶναι τόσοσν φανερά, ἐντονος καὶ ἐκτεταμένη, ὥστε δικαίως παλαιοὶ καὶ νεώτεροι συγγραφεῖς ὀμιλοῦν περὶ ὀκτῶ Διονύσων (Ὠγυγία, Τόμος Α' σελίδες 356 καὶ 357 καὶ «Τόμος Γ' περὶ Μυστηρίων» σελίς 162 καὶ 359 καὶ περὶ τριῶν Ὀρφέων, Ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα Ὀρφέως ἀριθ. 2 (Διόδωρος Α' τόμος, σελίς 34 καὶ βιβλίον Γ' παράγραφος 62 μέχρι παράγραφος 74) καὶ εἰς πλείστα ἄλλα ἀρχαῖα κείμενα. Ἡ σύγχυσις δὲ αὐτῆ ἐγένετο ἀκόμη μεγαλύτερα, διότι λόγω τῆς ἀπαγορεύσεως διὰ ποινῶν αὐστηροτάτων τῆς γνωστοποιήσεως, τῆς ἀποκαλύψεως ἢ τῆς ἀναγραφῆς πληροφοριῶν σχετικῶν μέ τὰ μυστήρια καὶ τὰς μυστικιστικὰς θεωρίας καὶ τελετὰς, ἡ ἔρευνα καὶ ἡ γνῶσις περὶ αὐτῶν καθίστατο ὄχι μόνον δυσχερὴς, ἀλλὰ περίπου ἀδύνατος (Διόδωρος, βιβλίον Γ', παράγραφος 62), « Ὠγυγία», τόμος ΙΙΙ κεφάλαιον «Περὶ Μυστηρίων» (σελίς 547), ὅπου ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι καὶ διάσημοι συγγραφεῖς καὶ ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος, ὅπως ὁ Αἰσχύλος, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Ἀλκιβιάδης, ἐδιώχθησαν ἀπηνῶς (ἀνελέητα), διότι ὑπετέθη ὅτι κάτι ἀπεκάλυψαν ἀπὸ τὰ μυστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον μνηθῆ, διεσώθησαν δὲ λόγω ἰσχυρῶν πολιτικῶν παρεμβάσεων, (ὁ Αἰσχύλος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐγκατέλειπεν τελικῶς τὰς Ἀθήνας), ἢ ἐξορισθέντες (ὅπως ὁ Ἀναξαγόρας), ἢ ἐκπατρισθέντες (Πλάτων, Ἀριστοτέλης, Ἀλκιβιάδης), θύμα δὲ ἀσφαλῶς ἐμπλοκῆς παρομοίας ἀρνητικῆς ἢ θετικῆς, διότι τοῦτο δὲν ἔχει διευκρινισθεῖ, ὑπῆρξεν καὶ ὁ θανατωθεῖς Σωκράτης. (Βλέπε καὶ Ἀνδοκίδου «Περὶ τῶν Μυστηρίων» καὶ Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, «Στρωματεῖς» 2, εἰς τὸν βίον

1. (Βιβλίον Α' παράγραφος 11,3 καὶ παρ. 23, 1 καὶ 6), ὅπως καὶ ὁ Ἀθαν. Σταγειρίτης εἰς τὴν Ὠγυγίαν, (Τόμος Γ' σελ. 346 καὶ σελίς 359 περὶ «Μυστηρίων»). Ἐπίσης περὶ τοῦ ἰδίου θέματος, δηλαδὴ περὶ Διονύσου καὶ τῶν σχετικῶν συμβολισμῶν βλέπε καὶ Ἀπολλοδώρου βιβλιοθήκη «Περὶ Θεῶν», (σελίς 96) Φουρνούτου (σελίς 361), Ἡρακλείτου «Περὶ Ἀπίστων», (σελίς 290), Παλαιφάτου «Περὶ Ἀπίστων Ἱστορίας» (σελίς 263), καὶ Ἀωνύμου «Περὶ Ἀπίστων» (σελίς 302), πού περιέχονται εἰς τὸ ἀνωτέρω βιβλίον τοῦ Ἀπολλοδώρου, (ἐκδοσις Βιέννης 1811), ὅπως καὶ εἰς Στράβωνος «Γεωγραφικά», τόμος ΙΙΙ, Ἰνδική, (σελίς 84 - ἐκδοσις Ἀδαμ. Κοραῆ Παρισίων 1808) - Πausανίου «Ἀχαϊκά» κζ, 2, «Ἡλιακά» κα' 4, «Βοιωτικά» στ', 4 καὶ λ', 5, «Κορινθιακά» Ζ', 5 καὶ Διοδώρου βιβλίον Γ' § β, 62 καὶ ἐφεξῆς, Ἀρριανοῦ βιβλίον Ε κεφάλαιον Α', 4 καὶ κεφάλαιον Ε, 8 καὶ «Ὑμνος Ὀρφέως» εἰς Μίσαν, Ὑμνος 42 (XLII) καὶ ἀποσπασμάτων 23 (ἀνεκδότων Ὀρφέως). Ὁμοίως εἰς Σαβάζιον, Ὑμνος 48 (XLVIII) εἰς Ἰπταν, Ὑμνος 49 (XLIX) εἰς Λυσίου, Ὑμνος 50 (L) εἰς Ὑμνον Βάκχου, 47 (XLVII) εἰς Ὑμνον Λικνίτου, 46 (XLVI) εἰς Ὑμνον Διονύσου (Βασσαρέως, τριετηρικοῦ 45) (XLV), εἰς Ὑμνον 53 Ἀμφιετοῦς (LIII) εἰς Ὑμνον Τριετηρικοῦ 52 (LII) καὶ ἐπίσης εἰς Ὑμνον 30 (XXX) Διονύσου καὶ τοὺς Ὑμνους Ἀπόλλωνος (34) Γῆς (26), Ρέας (14) καὶ Ὀκεανοῦ (83). (σχετικὴν μετάφρασιν τῶν Ὑμνων βλέπε ἐντὸς τοῦ κειμένου.

Διογένους Λαερτίου, Πλουτάρχου «Βίοι Ἀριστοτέλους», Ἀλκιβιάδου καί Πλάτωνος καί εἰς Σουΐδαν, «Βίον Ἀλκιβιάδου» καί σχόλια ἀλλαχοῦ).

Ἐξ ὧν ἐν τούτοις ἀναφέρονται, ἡ ἐκ Σάμου φιλόσοφος Ἀριγνῶτη, μαθήτρια τοῦ Πυθαγόρου καί κάποιοι ἄλλοι ἄσημοι προφανῶς ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, κάτι εἶχον γράψει διὰ τὰ μυστήρια καί περί λατρείας τοῦ Διονύσου καί περί τῆς πρωταρχικῆς σημασίας πού εἶχεν εἰς τήν Ὀρφικὴν Θρησκείαν καί γενικά εἰς τήν δημιουργίαν ὁ παντοδύναμος καί πανούργος Ἔρως, ἀλλά φαίνεται ὅτι φροντίδι τῶν Ὀρφικῶν, τῶν μεμνημένων, καί τὰ συγγράμματα αὐτά ἐξηφανίσθησαν, ὅσα δὲ ἀποσπάσματα, ἐλάχιστα τεμάχια, κατὰ τὸν Σταγειρίτην, διεσώθησαν, εἶναι ἀλλοιωμένα καί ἔχουν μεταμορφωθεῖ εἰς ἄλλας ἀλληγορίας. Τέλος ἡ μόνη πηγή ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἦντλησαν καί εἰς τὴν ὁποῖαν ἐβασίσθησαν, ὅσοι ἔγραψαν ἀργότερον περί μυστηρίων εἶναι ἀπίστευτον, ἀλλὰ γεγονός, εἶναι τὰ συγγράμματα τῶν μετέπειτα Χριστιανῶν φιλοσόφων (Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Ἀρνούβιος, ὁ Τερτυλλιανός καί ἄλλοι), διότι ὅπως εἶναι φανερόν καί ἀπὸ ὠρισμένας φωτογραφίας πού παραθέτομεν ἐνταῦθα, κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς χρόνους, ὁ Ὀρφεὺς συνεσχετίζετο μὲ τὸν Χριστόν καί παρουσιάζετο καί ἐσταυρωμένος, ὅπως ὁ Χριστός.

Ἀλλὰ καί οἱ Χριστιανοὶ φιλόσοφοι ἔγραψαν βασιζόμενοι εἰς τὰ ἀσυνάρτητα περίπου ράκη τῶν παλαιότερων παραδόσεων. Διότι «Τὰ Διονυσιακά», (Διονυσιακά ἐδῶ νοοῦνται ὅλοι αἱ περί μυστηρίων παραδόσεις καί φυσικά καί τὰ Ὀρφικά) «ἐνῶ φαινομενικῶς, δηλαδὴ ἐξωτερικῶς ἐξεταζόμενα καί ἐπισκοπούμενα», κατὰ τὸν Σταγειρίτην, ἦσαν «ἄτακτα καί ἄσεμνα», (λόγω κυρίως τῶν ὀργιαστικῶν τελετῶν κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Διονύσου αἱ ὁποῖαι ὁμως καί αὐταὶ φαίνεται ὅτι δὲν εἶχον τὴν ἔννοιαν καί τὴν μορφήν τῶν σεξουαλικῶν ἐκτροπῶν καί διαστροφῶν πού τοὺς ἀπέδωσαν οἱ νεώτεροι) ὁμως εἰς τὴν πραγματικότητα περιεῖχον μὲν ἀπόψεις μυστικιστικὰς καί θεωρίας ἀποκρυφιστικὰς, ἀλλὰ περιεῖχον καί διδασκαλίαν ὠφελίμου καί διδακτικὰς, καί κατὰ τὸν Πλάτωνα καί τὸν Ἀριστοτέλην, ὅπως τὰ διδασκόμενα κατὰ τὴν μύσιν καί τὰς μυστικὰς τελετουργίας, εἰς τὰ Ἐλευσίνα κ.τ.λ. Ἐξ αὐτῶν δὲ κατὰγονται, προέρχονται καί τὰ «Ὀρφικά», τὰ ὁποῖα ἦσαν αἵρεσις θρησκευτικῆ, ἀποκρυφιστικῆ καί φιλοσοφικῆ, περιεχομένη κυρίως εἰς τὰς διδασκαλίαν καί τὰς θεωρίας τοῦ Ὀρφέως, (εἰς τοὺς «Ἕμνους τοῦ Ὀρφέως») διὰ τὰς ὁποίας ὁ Πλάτων ἔλεγε, ὅτι «εἶναι ἐπινόησις μεγάλου νοῦ καὶ ὄχι νοῦ κοινοῦ, τοῦ τυχοῦτος». («Ὠγυγία, Τόμος Γ' σελίς 359). Ἄλλως τε εἰς τὴν «Γενικὴν Εἰσαγωγὴν» τοῦ παρόντος ἀναφέρω καί ἀποδεικνύω, ὅτι καὶ ὁ Ξενοφάνης καὶ ὁ Ἡράκλειτος καὶ ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ Δημόκριτος καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Παρμενίδης, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Μέλισσος, ὁ Μητρόδωρος, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης καὶ ὁ Πλάτων καί γενικά ὅλοι περίπου οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ καί συγγραφεῖς, ἀπὸ τὰ «Ὀρφικά» ἦντλησαν καί ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν διετύπωσαν τὰς ἀνεπαναλήπτους θεωρίας καί διδασκαλίαν των.

Ἐχομεν ὁμως νὰ ἀντιμετωπίσωμεν καί τὰς ἀπόψεις ὄλων περίπου τῶν ξένων σχολιαστῶν καί ἐρευνητῶν, οἱ ὁποῖοι σπεύδοντες ἢ σκοπίμως ἐνεργοῦντες, προσεπάθησαν νὰ ἐμφανίσουν καί τὰ Ὀρφικά ὡς δημιουργήματα ἐπιδράσεων διαφόρων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Προφανῶς οἱ διάφοροι σχολιασταὶ νὰ παρεσύρθησαν εἰς τὰς ἀπόψεις των αὐτὰς, ὅτι αἱ θεωρίαι τῶν Ὀρφικῶν δηλαδὴ, προήρχοντο ἀπὸ ξένου, ἀπὸ Ἀνατολικῆς χώρας – ἐντέθεν δὲ καί αἱ ἀποδιδόμεναι κατὰ τὰς μυστικιστικὰς τελετὰς τῶν Ὀρφικῶν σεξουαλικαὶ ἐκτροπαὶ – καί ἀπὸ τὰ ὄνόματα ὠρισμένων «Ἕμνων τοῦ Ὀρφέως» πού ἀναφέρονται εἰς ξενικά ὀνόματα, ὅπως ὁ Ἕμνος 48 εἰς «Σαβάζιον» ὁ Ἕμνος 49 εἰς «Ἴππαν», ὁ Ἕμνος 52 εἰς «Τριετη-

ρικών» και κυρίως ό «Ύμνος 42 εις «Μίσαν», όπου όμιλεϊ «διά τήν αγνήν και ιερωτάτην Μίσαν, ή όποία τέρπεται μέσα εις τόν ευώδη ναόν τής Έλευσί- νος, αλλά και εις τήν Φρυγίαν, όπου τελει τας μυστικιστικάς τελετουργίας της, ή εις τήν Αίγυπτον πλησίον τής μαυροφορεμένης μητρός θεάς Ίσιδος, ή εις τήν Κύπρον συντροφιά μέ τήν όμορφα στεφανωμένη Αφροδίτην» (Κύ- πριδα).

Άλλά αι πληροφοριαί αύται δύνανται έν τούτοις νά έρμηνευθοϋν και άντι- στρόφως άσφαλώς, δηλαδή ως μετάδοσις τών μυστηρίων από τήν Έλευσίνα εις τας άλλας Χώρας, όπως είναι αποδεδειγμένον πλέον τούτο και όχι τό αντίθετον, όπως έπεδίωξαν νά έρμηνεύσουν τά κείμενα περί Διονύσου και τόν Ύμνον τής Μίσας οι διάφοροι κατά καιρούς σχολιασταί και οι όποιοι και τόν Διόνυσον άκόμη είχαν πολιτογραφήσει ανατολίτην, αποφυγόντες μόνον νά τόν ένδύσουν μέ... σαρίκι και κελεμπιάν!...

Αίφνιδιάσθησαν δέ και κατεπλάγησαν κυριολεκτικώς οι διάφοροι δια- στροφείς τής άληθείας, και από τής πλευράς αύτης, όταν ό Βέντρις και ό Τσάγκουϊκ άνεύρον και άνέγνωσαν εις πινακίδας τής Γραμμικής γραφής Β΄, τό όνομα του Διονύσου, μεταξύ τών όνομάτων του Διός, του Πσσειδώνος, τής Αφροδίτης, τής Αθηνάς και άλλων αρχαίων θεών, πού άπεδεικνυεν ότι ή παράδοσις του Διονύσου είχε παναρχαίαν Έλληνικήν προέλευσιν και πάν- τως έπρόδιδεν έποχην κατά τήν όποιαν οι ύποτιθέμενοι ως παλαιότεροι τών Έλλήνων Λαοί τής Ανατολής, τούς όποίους ένεφάνιζον οι διάφοροι νεώτε- ροι Ξένοι δήθεν ειδικοί ως διδασκάλους τών Έλλήνων, (και κυρίως ό Will Durant εις τήν «Παγκόσμιον Ιστορίαν» του σελίδες 129-130), τήν όποιαν μάλιστα εις τήν Έλληνικήν έκδοσιν προλογίζει έπιπολαίως προφανώς και ό Μαρινάτος, δέν είχαν έμφανισθεϊ άκόμη εις τό προσκήνιον τής Ιστορίας ως Λαοί συγκεκροτημένοι και μέ άξιώσεις πνευματικών έκδηλώσεων, όπως αυ- τών πού είχαν παρουσιάσει οι πανάρχαιοι Έλληνες, οι Όρφικοί, οι δημιουργοί και θιασώται τών έορτών του Διονύσου. Προφανώς δέ οϋτοι είχαν ως κίνητρον, είχαν έμπνευσθεϊ, από τήν φανεράν, τήν έκδηλον πίστιν των εις τήν άκατανίκητον δημιουργικήν έμπνευσιν και δύναμιν του έρωτος έντός του Σύμπαντος, άποψιν τήν όποιαν οϋτε καν είχαν διανοηθεϊ οι Λαοί τής Ανατολής, από τούς όποίους δήθεν είχαν παραλάβει τας Διονυσιακάς έορ- τάς, κατά τούς Ξένους διαστροφείς τής Προϊστορίας, οι αρχαιοί Έλληνες. (βλέπε και Τσάγκουϊκ «Γραμμική Γραφή Β΄»).

Πάντως μετά τήν χρονολόγησιν τών Ύμνων από τας διαπιστώσεις του Κ. Χασάπη, και τών αναφερομένων εις τήν νέαν διάρθρωσιν τής Έλληνικής Προϊστορίας (Τόμος «ΕΛΛΑΣ» Γ΄ μέρος) και εις τήν αναδιάρθρωσιν τής Έλ- ληνικής και τής Παγκοσμίου Προϊστορίας, πού περιέχεται εις τό άλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΊΣΤΟΡΙΑ», μόνον κακόπιστοι και άμαθείς δύνανται νά ύποστηρίζουν άκόμη, ότι όλαι αι μυστικιστικάί λατρείαι δέν είναι Έλληνικής προελεύσεως, ή φανεράς επιδράσεως Έλληνικής, μέ παρερμηνείας πολλά- κισ και μετά ταϋτα Ξένων ζηλωτών και αποδεκτών.

Χαρακτηριστική όπωςδήποτε άπόδειξις τής συγχύσεως ηού έπικρατούσε μέ τας παραδόσεις, τας θεωρίας και τούς θρύλους περί Διονύσου και τής λατρείας του, είναι τό άπίστευτον γεγονός, όπως καταγράφεται εις τήν «Ώγυγίαν» (Τόμος Γ΄, βιβλίον Β΄ «Περί Ουρανίων Θεών» σελίς 165) ότι εις τόν Διόνυσον άπεδίδοντο, ή ό Διόνυσος άπεκαλεϊτο από τούς πιστούς του εις τόν αρχαϊον Έλληνικόν χώρον (κυρίως Έλλάδα και δυτική Μικρασίαν) μέ 422 όνόματα, εκ τών όποίων τά Ξενικά ή θεωρούμενα ως Ξενικής προελεύ- σεως (Φρυγικής, Λυδικής, Ινδικής ή Αιγυπτιακής) ήσαν 6 ή 8, όπως άποδει-

κνύεται καί από τά ὀνόματα τῶν «Ἕμνων τοῦ Ὀρφέως», πού προδίδουν, ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου, συνδυαζομένη καί μέ τήν παράδοσιν ὅτι ἔξεστράτευσεν οὗτος καί περιήλθεν ὅλον τόν γνωστόν κόσμον τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, φθάσας καί μέχρι Ἰνδιῶν, Αἰγύπτου καί Λιβύης, ὑπῆρξε καί εἶναι σαφέστατα παναρχαία καί Ἑλληνικῆς προελεύσεως καί ἀπλῶς, εἰς ἐποχὴν παναρχαίαν, ἐπίσης, ἀλλά πολύ ἀργότερον, μετεφέρθη αὐτή μετὰ ταῦτα ἀπό τόν Ἑλληνικόν χῶρον καί εἰς τὰς ἄλλας ἀρχαίας χώρας τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου, μέ μίαν ἢ δύο ξενικὰς ὀνομασίας καί σχετικὰς φυσικὰ παραλλαγὰς (Ὅσιρις εἰς τήν Αἴγυπτον, Σαβάζιος εἰς τήν Φρυγίαν, Νύσιος εἰς τήν Λυδίαν καί τὰς Ἰνδίας καί ἀλλαχοῦ).

Καί φυσικὰ ἐάν ὁ Διόνυσος ἐγεννήθη, ἢ ἐνεφανίσθη τό πρῶτον εἰς τήν Ἀνατολήν ἢ τήν Αἴγυπτον, οὐδεμίαν ἀξίαν ἢ ἔννοιαν θά εἶχεν ἢ ἀναφερομένη παράδοσις ὅτι ἔξεστράτευσεν εἰς τήν Λιβύην, τήν Αἴγυπτον καί τὰς Ἰνδίας, ἀφοῦ κατὰ τούς διαστροφεῖς τῆς Προϊστορίας ἀπό τὰς χώρας αὐτάς κατήγγοτο καί εἰς αὐτάς ἐνεφανίσθη καί ἔδρασεν ἀρχικῶς.

Ἄλλως τε ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου εἶναι παναρχαία Ἑλληνική, καταφαίνεται καί ἀπό τό γεγονός, πού ἀναφέρομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Βέντρις ἀνέγνωσε, ἀνεῦρε, τό ὄνομα τοῦ Διονύσου εἰς τὰς πινακίδας τῆς γραμμικῆς γραφῆς Β' καί ἐπί πλέον, μετὰ τήν διαπίστωσιν μέ ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις ἀπό τούς «Ἕμνους τοῦ Ὀρφέως», ὅπου καταδεικνύεται πόσον πανάρχαιαι εἶναι αἱ παραδόσεις περὶ Διονύσου, καί συνεπῶς περιττεύει κάθε ἄλλο σχόλιον σχετικῶς διὰ νά ἀφυπνισθοῦν οἱ δῆθεν ἀμφιβάλλοντες.

Τό κτύπημα βεβαίως διὰ τούς ἀρνητάς καί τούς διαστροφεῖς τῆς Προϊστορίας μας ἦτο συντριπτικόν, ἀλλά δυστυχῶς δι' αὐτούς ἀληθές, καί ἀδιάψευστον.

Ἐν τούτοις καί μέχρι σήμερον (1984) ἀγνοοῦμεν τό πραγματικόν περιεχόμενον τῆς διδασκαλίας, τήν βαθυτέραν ἔννοιαν τῶν συμβολισμῶν καί τῆς μυθσεως, τοῦλάχιστον ὠρισμένων ἐξ αὐτῶν, ὅπως καί τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου καί τῶν Ὀρφικῶν, ἀφοῦ ἐκεῖνο τό ὅποιον κάπως γνωρίζομεν, ἀπό περιγραφὰς μεταγενεστέρων, εἶναι μόνον τό τελετουργικόν καί ἡ ἔννοια ὠρισμένων συμβολισμῶν, πού ἐρμηνεύθησαν ἀστρονομικῶς διὰ πρῶτην φοράν ὑπό τοῦ Κ. Χασιάκη, ἢ καί ἀπό μερικὰς ἄλλας ἔννοιαι, τήν σημασίαν τῶν ὁποίων μᾶλλον, περίπου, ὑποψιαζόμεθα. Ἡ ἀπόδειξις ὅπως ἴσως, ὅτι αἱ μυστικιστικὰ αὐτὰ ἐπίδοσις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀπέβλεπον εἰς τήν ἐξημέρωσιν, τήν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καί τόν ἐκπολιτισμόν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά ἐνθυμηθῶμεν τό γραφέν ἀπό τούς Βιλαμόβιτς, (Ἱστορία τῆς Φιλολογίας), Ρενάκ (εἰς τό ἔργον του «Ἀπόλλων») καί ἄλλους, ὅτι «οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε ὑπῆρξαν κατακτηταί, ὅπου μετέβησαν, ἀλλά ἀναμορφωταί καί ἐκπολιτισταί», παρέχεται ἀπό τό ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιδράσεων αὐτῶν εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον, ὅπου ἡ ἐν γένει πνευματικὴ ἀνάτασις ὑπό τήν ἀναμφισβήτητον πλέον ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν, ἐφθασεν εἰς ὑψηλά πραγματικά ἀπροσπέλαστα, ἀπό οἰονδήποτε ἄλλον ἀρχαῖον λαόν. Ἀντιθέτως, εἰς ὅλους τούς ἄλλους ἀρχαίους λαούς, αἱ προηγμένα γνῶσεις καί τὰ μυστήρια, ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ τήν «κάσταν τῶν ἱερατείων» καί τούς ἀρχοντας, τούς ἡγεμόνας τῶν χωρῶν αὐτῶν, ὄχι διὰ τήν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καί τήν ἐν γένει πρόοδον τῶν λαῶν αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τήν ὑποταγὴν τοῦ λαοῦ, διὰ τήν ὑποδούλωσιν τοῦ πλήθους, πού τό κρατοῦσαν οἱ ἡγέται του βυθισμένον εἰς τήν σκοτεινότεραν ἀμάθειαν. Συνεπῶς δύναται νά λεχθῆ ὅτι οἱ Ἕλληνες γενικῶς, ὅπως γνωρίζομεν, οὐδέποτε ὑπῆρξαν διαφθορεῖς τῶν ἠθῶν καί τῶν σχέσεων τῶν ἀτόμων, ἢ διδάσκαλοι τῶν ὑπερβολῶν καί τῶν ἐκτραχηλισμῶν

τῶν ἀσυγκράτητῶν ἐνοστικῶν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τοῦτο συνέβαινε μέ ὄλους τοὺς ἄλλους ἀρχαίους λαούς, ἀλλ' ἀντιθέτως, ὅπου εἰσεχώρησαν καὶ ἐνεφανίσθησαν, ἐξημέρωσαν, ἐξεπολίτισαν καὶ ἐδίδαξαν τοὺς ἀνθρώπους νά ζοῦν ὡς ἄνθρωποι καὶ ὄχι ὡς ἄγρια θηρία, πού ζοῦσαν εἰς πλεῖστας καὶ σήμερον δῆθεν προηγμένας χώρας, εἰς τὰ σπήλαια ὡς τρωγλοδύται, ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων, ὡς πίθηκοι, ἄξεστοι, ἀκοινωνητοὶ καὶ ἀλληλοσπαρασσόμενοι.

Ταυτοχρόνως ὁμως ἀπὸ τὰς διδασκαλίας τῶν Ὀρφικῶν ἀπεδείχθη ἐπίσης, ὅτι οἱ Λαοὶ πού ἠσχολοῦντο μέ τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ κυρίως οἱ εὐρισκόμενοι μακρὰν τῆς θαλάσσης καὶ ἀπομεμονωμένοι εἰς τὴν ξηρὰν, εἰς τὰ ὄρη, βραδυτάτην ἐξέλιξιν ἐνεφάνισαν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος (Ἀκκαδαῖοι, Χετταῖοι, Μιττάνι, Χουρίτες, Ἐλαμίται, Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι, Πέρσαι, ὅπως καὶ οἱ ἡμέτεροι Δωριεῖς) ἢ παρέμενον εἰς κατάστασις στατικὴν, ἀνεξέλικτον καὶ πρωτόγονον, ἢ ὅπως οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀρκετάς γνώσεις, ἀλλὰ τὰς γνώσεις αὐτὰς εἶχον δανεισθῆ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὰς κατεῖχε περιωρισμένη ὁμάς ἀνθρώπων, ἢ κάστα τοῦ ἱερατείου, ὄχι ὁμως καὶ γνώσεις προηγμένας, ὅπως εἶχον ἐπιτύχει νά ἀναπτύξουν καὶ νά διαμορφώσουν τοιαύτας γνώσεις οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες. Ἀντιθέτως οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες (Κυκλαδίτες, Πελασγοὶ, Κρήτες, Μυκηναῖοι κ.λπ.) ὅπως καὶ οἱ Σουμέριοι, πού ἦσαν πανάρχαιοι Κρήτες, προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Παγχαίαν κυρίως, μετακινούμενοι καὶ παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν θάλασσαν, πού τοὺς περιέβαλλεν, ἢ πιεζόμενοι κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσιν τῶν νησιῶν πού κατοικοῦσαν – οἱ Κυκλαδίτες πρωτίστως (βλέπε τὴν σχετικὴν ἐξέλιξιν εἰς τὸ ἄλλον βιβλίον μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**») καὶ θέλοντες νά ἐπικοινωνήσουν μέ τοὺς ἐναντι γείτονάς των, ἐπενόησαν τὴν διὰ τῶν πλοίων ἐπικοινωνίαν καὶ διασχίζοντες ἀργότερον μέ τὰ πλοῖα τους τὰς θαλάσσας, πρὸς ὄλας τὰς κατευθύνσεις τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου, ἐδίδασκον καὶ ἐδιδάσκοντο, ἐρευνοῦσαν καὶ ἀνεκάλυπτον ἄλλας χώρας καὶ ἄλλους λαούς, ὅπως ὁ Ὀδυσσεύς τοῦ Ὀμήρου «πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω» (ὁ ὁποῖος εἶδε τοὺς τόπους, τὰς πόλεις πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ἔμαθε πῶς ἐσκέπτοντο καὶ ζοῦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, (Ὀμήρου « Ὀδύσσεια», Ραψωδία Α', στίχος 3) μέ ἀποτέλεσμα τὴν ἐν γένει ἀλματικήν πρόοδον αὐτῶν καὶ τὴν σημειωθεῖσαν ἀκολούθως ἀσύλληπτον καὶ ἀνεπανάληπτον πνευματικὴν των ἀνάπτυξιν καὶ ἐκδήλωσιν, ἐπιδοθέντες μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἐπίδοσιν τὴν ὁποῖαν κανένας ἄλλος ἀρχαῖος Λαός δέν ἐνεφάνισε μέ τόσην ἀξιοθαύμαστον τουλάχιστον πληρότητα. (Σχετικῶς βλέπε «Εἰσαγωγὴν» καὶ ἄρθρον «Σουμέριοι» εἰς Τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ Προϊστορίαν» Τόμου «**ΕΛΛΑΣ**» Γ' μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**» καὶ βιβλίον μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**»).

Μετά τὸν προσδιορισμόν ὁμως καὶ μάλιστα μέ ἀδιασειστούς ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις, τοῦ χρόνου υπάρξεως καὶ προελεύσεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῶν συμπερασμάτων πού ἐξάγονται ἀπὸ τὴν ἐρευναν καὶ τὴν μελέτην τῶν «Ἕμνων τοῦ Ὀρφέως» καὶ τῶν ἄλλων κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, περὶ Διονύσου καὶ τῆς λατρείας του, ἀρκετὰ εὐκόλως δύναται πλεόν νά καθορισθοῦν καὶ ἡ παναρχαία ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐνεφανίσθη ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου καὶ νά ἐρμηνευθῆ μέχρι κάποιου σημείου ὁμως, τὸ περιεχόμενον ὠρισμένων συμβολισμῶν τῶν Ἕμνων, τῶν σχετικῶν με τὸν Διόνυσον καὶ τὴν κοσμογονικὴν συμβολὴν τοῦ ἔρωτος, καὶ τὰς ἀποκρύφους ἐννοίας καὶ γνώσεις πού περιλαμβάνουν.

Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐνεφανίσθη ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου, μετά τὸν προσδιορισμόν ὑπὸ τοῦ Χασάπη τῆς χρονολογίας τῶν

Ἕμνων, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὴν παρατεθεῖσαν εἰς τὰ προηγούμενα μελέτην του καὶ ἀπὸ τὴν διαπίστωσιν τοῦ Βέντρις περὶ Διονύσου, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας (1935-1981) ἐρεύνας Ἀνθρωπολόγων (Πουλιανός, Κούμαρης) Γλωσσολόγων (Ντέ Ρουζέ, Χαλεβύ, Γκριμ, Ντέλιτς, Ντέεκ, Ντυσώ, Σμίθ καὶ ἄλλοι), καὶ ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τῶν ἀρχαιολόγων (Πετράλωνα Χαλκιδικῆς, Φράχθι Ἑρμιονίδος, Ἀσπροχάλικο - Λούρου, Ἡπείρου, τοῦ Δημ. Θεοχάρη εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ εἰς τὴν Ἀλόνησον τῶν Σποράδων κ.τ.λ.). ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἑλλάς κατωκεῖτο ἀπὸ τὸ 100.000 π.Χ. ἢ καὶ ἀπὸ τὸ 800.000 π.Χ. πού εἶναι τὸ πιθανώτερον, (ἀνακοίνωσις τοῦ ἀνθρωπολόγου Ἀρ. Πουλιανοῦ τὴν 28ην Μαΐου 1981 διὰ τοὺς δύο νέους σκελετοὺς ἀνθρώπων, πού εὑρέθησαν εἰς τὸ σπήλαιον τῶν Πετραλῶνων Χαλκιδικῆς) οἱ ἈρχαιοἝλληνες ὑπῆρχον, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοὶ ἦσαν ἀνύπαρκτοι καὶ ὄχι μόνον ὡς λαοὶ, ἀλλὰ καὶ ὡς ὀνόματα εἰς τὴν Ἱστορίαν, διεμορφώθησαν δὲ ὡς κοινωναὶ καὶ ὡς λαοὶ, ἀρκετὰ ἀργότερον ἀπὸ τὴν φυλὴν τῶν Ἑλλήνων, ἢ ὅποια εἶχε ἐνωρίτερον ἐκπολιτισθεῖ. Καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ πλέον καμμία ἀμφιβολία, ὅτι αἱ παραδόσεις περὶ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου, χάνονται εἰς τὸ βάθος τῶν χιλιετηρίδων, τῆς Προϊστορίας, συμπλεκόμεναι ἀσφαλῶς μὲ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ σκεπτομένου καὶ αἰσθανομένου, τοῦ διεγειρομένου ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀπὸ τὴν δημιουργικὴν πνοὴν τοῦ ἔρωτος, προηγμένου κάπως ἀνθρώπου, εἰς τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, καὶ ὅτι ὅπως ἴσως ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ ἀπώτερον παρελθόν καὶ φυσικὰ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον, ἀφοῦ ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τοὺς Ἕμνων τοῦ «Διονύσου» τοῦ «Τριετηρικοῦ» (βλέπε Ἕμνων τοῦ Ὀρφικοῦ ἐντὸς τῶν κειμένων) καὶ εἰς τὰ «Λιθικά» (στίχος 668) καὶ «ὠμοφάγοι» ἦσαν οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τοῦ τόπου αὐτοῦ. Δηλαδὴ εἰς τὸν Ἑλλαδικὸν χῶρον, ὑπῆρχον ἀνθρωποὶ καὶ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς φωτιᾶς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσυνήθισαν νὰ ψήνουν τὰ κρέατα, τὰς τροφὰς των, ἀργότερον οἱ ἀνθρωποὶ (βλέπε καὶ βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΑ»).

Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον δὲ τῶν Ἕμνων καὶ τῶν ἄλλων κειμένων τῶν Ὀρφικῶν καὶ τὸν συμβολισμὸν πού προδίδουν οὗτοι ἀναφορικῶς μὲ τὴν δημιουργίαν τοῦ Σύμπαντος ὑπὸ μιᾶς μόνον δυνάμεως, ὑπὸ ἑνὸς μόνον θεοῦ καὶ σχετικῶς μὲ τὸν Διόνυσον καὶ γενικὰ μὲ τὴν λατρείαν τῶν Ὀρφικῶν, πρὸς τὸ ὑπέρτατον ὄν, τὸν μόνον πανίσχυρον καὶ δημιουργὸν θεόν, σημαντικῶς μᾶς ὑποβοηθοῦν διὰ τὴν ἐρμηνείαν των οἱ ἴδιοι οἱ Ἕμνοι, οἱ ὁποῖοι σαφῶς ὁμιλοῦν καὶ διὰ τὴν ἀποκρυφιστικὴν διδασκαλίαν τῶν Ὀρφικῶν, ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ὅπως καὶ τὰ «Ἀποσπασμάτια» περὶ δημιουργίας καὶ γενέσεως Θεῶν, Σύμπαντος περὶ τοῦ Διονύσου καὶ ἀνθρώπων, περὶ Δικαίου καὶ περὶ ἄλλων θρησκευτικῶν, πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών, εἰς τὰς ὁποίας ἐπίστευον, ὅπως καὶ περὶ βιολογικῶν καὶ ἀστρονομικῶν ἐρευνῶν, εἰς τὰς ὁποίας εἶχον ἐπιδοθῆ καὶ εἶχον καταλήξει.

Κατὰ τὴν ἀποκρυφιστικὴν συνεπῶς θεωρίαν τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ «Ἀποσπασμάτια» καὶ οἱ «Ἕμνοι τοῦ Ὀρφικοῦ» οἱ σχετικοὶ μὲ τὴν κοσμογονίαν, τὴν δημιουργικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἔρωτος καὶ τὸν Διόνυσον, «ὁ κόσμος», «τὸ Σύμπαν», προήλθεν ἀπὸ κάποια ἀρχικὴ οὐσίαν, τὴν ὁποίαν προσδιορίζουν «ὡς αὐγὸ», πού ἔσπασε καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξῆλθεν ὁ Φάνης, (ὁ φωτεινός, ὁ ὑπαρκτός) (Ἕμνος «Πρωτογόνου» VI 6) στίχοι 3-9 καὶ στίχοι 15-20 Ἀργοναυτικῶν καὶ «Ἀνέκδοτα Ὀρφικοῦ» ἀνέκδοτον α § 7, 11, 28, διὰ τὸν Φάνητα πού ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ πρῶτόγονον αὐγὸ) καὶ τὸν ὁποῖον καταβροχθίσας ὁ Ζεὺς, κατὰ τὸν Ἕμνωδόν, κατέστη «ὑπέρτατος ἀρχὼν θεῶν καὶ ἀνθρώπων» κατὰ τὸν Ὀμηρον. Συνεπῶς κατὰ τὸν συμβολισμὸν αὐτὸν περὶ

υπερτάτου όντος, προήλθε και ή υπερτάτη δύναμις, από την όποίαν έκπηγά-
ζει και ή θεωρία των περι μονοθείας. Τό περιεργον όμως, ή μάλλον τό κατα-
πληκτικόν είναι, ότι και αι σύγχρονοι θεωρίαί τών έπιστημόνων περί γενέσε-
ως του Σύμπαντος, τών ουρανίων σωμάτων κ.τ.λ. όπως αναφέρω και εις την
Γενικήν Εισαγωγήν αυτού του βιβλίου, ομοιάζουν και βασικώς δέν διαφέ-
ρουν σημαντικά, από την θεωρίαν αυτήν τών Όρφικών περί έκρήξεως του
πρωτογόνου αύγου, τής πρωταρχικής ύλης κ.τ.λ. (Βλέπε αναλυτικώτερον
περί αύτών και Ίωάνν. Δ. Πασσά «Τό έγκλημα τής Έπιστήμης» από σελίδα
136 και έφεξής).

Άλλά και ό συμβολισμός αυτός, δηλαδή ή κατάποσις του Φάνητος υπό του
Διός και ή κατόπιν τούτου ανάδειξις του Διός, ως υπερτάτου θεου, δημιουρ-
γού του Σύμπαντος, θά ήτο δυσερμήνευτος, εάν ό Πρόκλος εις τά σχολία
του επί του «Τίμαιου» του Πλάτωνος, πού αναφέρονται εις τό Άποσπασμάτι-
ον VI τών Όρφικών, δέν μάς έδιδεν ώρισμένας πληροφορίας - έξηγήσεις -
που μάς παρέχει διά τά λεγόμενα υπό του Ύμνωδου (του Όρφέως) διά τό
περιεχόμενον αυτού του συμβολισμού και αι όποιαι συνδυαζόμεναι μέ τά
διακηρυσσόμενα εις τό Άποσπασμάτιον IV (εις Ζεύς, εις Αΐδης, εις Ήλιος)
έρμηνεύουν πλήρως τόν άκατανόητον έκ πρώτης έντυπώσεως περιπεπλε-
γμένον και όπωσδήποτε δυσνόητον αυτόν συμβολισμόν, ό όποίος έν τού-
τοις, είναι πράγματι σημαντικός και ύψίστης σημασίας, ως σύλληψις του
άνθρωπίνου νοϋ και ή επίδρασις του όποίου είναι φανερά και πλήρης εις την
μετέπειτα Φιλοσοφίαν. (Προσωκρατικοί, Ήράκλειτος, Ξενοφάνης, Παρμενί-
δης, Ζήνων ό Έλεάτης, Πυθαγόρας, Δημόκριτος, Λεύκιππος, Άναξαγόρας,
άλλά και μετ' αυτούς και ό Πλάτων («Τίμαιος», «Φαίδων», «Φαίδρος», «Πολι-
τεία»), Άριστοτέλης («Μεταφυσικά» 962 β, 983 α και 983β), όπου και έκμη-
δενίζονται από τόν Σταγειρίτην σοφόν αι άπόψεις τών ύλιστών τής εποχής
του και τών νεωτέρων, αλλά και τών συγχρόνων μας, κατά τάς όποίας «δρώ-
σα δύναμις εις την φύσιν είναι μόνον ή ύλη».

Διότι βεβαιώς κατά τόν συμβολισμόν, ό Φάνης πού έξήλθε από τό αύγό -
άλλη μορφή τής ύλης - δυνατόν νά θεωρηθί ως ύλη, αλλά από την στιγμήν
κατά την όποίαν αυτόν τόν Φάνην, την ύλην αυτήν, την κατεβρόχθισε ό Ζεύς, ό
Θεός, τό Πνεϋμα, κατά τόν συμβολισμόν, διεμόρφωσε διά τής ιδικής του
επιδράσεως, δυνάμεως, τάς άδρανούς εντός του Φάνητος δυνάμεις τής
ύλης και έδημιούργησε τόν Κόσμον.

Είναι τόσο καθαρός, φανερός ό συμβολισμός ότι, άνευ τής έπεμβάσεως
τής άνωτέρας δυνάμεως, του Διός, ή άδρανής ύλη, ό Φάνης είναι άδύνατον
νά κινηθεί ή ύλη και νά πραγματοποιηθί ή δημιουργία, ώστε κάθε άλλη
έξηγησις περιττεύει, διά νά άφυπνισθοϋν και νά πεισθοϋν οι ύλισται και οι
όπαδοί των, άφου και καθ' όλους τούς όρθοφρονούντας σοφούς και λογι-
κευομένους άπλους ανθρώπους, «ή ύλη» και ιδίως ή νεκρά ύλη, ασφαλώς
δέν είναι ή «μόνη» δρώσα δύναμις εντός του Σύμπαντος.

Έξ άλλου εις τό Άποσπασμάτιον V. ό Φάνης, ό όποίος συσχετίζεται και μέ
τόν Διόνυσον, αναφέρεται ως «ήελίον τε Φάνητα μέγαν», δηλαδή ως μέγας
ήλιος, ό πάμφωτος, ό φωτίζων τά πάντα και κατ' έπέκτασιν, ό βλέπων και ό
γνωρίζων, ό δυνάμενος νά γνωρίζη τά πάντα (βλέπε και Ύμνους «Ήλιου» 8,
«Απόλλωνος», 34, «Μοιρών» 59, «Δίκης» 62, «Εϋμενίδων» 69, και «Δαίμονος»
73, όπως αναφέρεται και αναλύεται κατωτέρω). Δηλαδή ό Φάνης ήτο ό κατέ-
χων όλας τάς γνώσεις και τό σπουδαιότερον, όπως αναφέρει τό σχετικόν
άποσπασμάτιον, ό περιέχων και φέρων «τάς ιδέας όλων τών όντων», αι όποι-
αι και κατά τόν Πλάτωνα και άλλους άρχαίους σοφούς είναι «θείας καταγω-

γῆς» καί φυσικά ἀφθαρτοί, ἀναλλοίωτοί, ἀνώλεθροί, ἔχουν δέ τήν ἰκανότητα νά νοοῦν, νά ἀντιλαμβάνονται, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι δέν τάς βλέπουν, ἀλλά τάς συλλαμβάνουν, τάς ἐννοοῦν, μόνον μέ τήν σκέψιν των, μέ τόν νοῦν των. Δηλαδή κατά τόν συμβολισμόν ὁ Φάνης εἶναι ὁ φέρων ὅλας τάς ἰδέας καί συνεπῶς «τό ἀληθές, τό πραγματικόν φῶς τῆς γνώσεως» ἀποψις θεωρία, σύλληψις, πού ἀποκαλύπτει καί προδίδει τήν καταγωγὴν καί τῶν μετέπειτα θεωριῶν τοῦ Πλάτωνος «περί ἰδεῶν καί ὑπερτάτης ἰδέας», ὅπως περιέχονται αὐταί εἰς τόν «Φαῖδωνα» (κεφάλαιον 9-12) εἰς τόν «Τίμαιον» (κεφάλαια ΙΧ-ΧΙΥ), εἰς τόν «Φαῖδρον» (κεφάλαια 25-28), εἰς τόν «Θεαίτητον» (§ 197-209) εἰς τήν «Πολιτείαν» (στ' 517 καί 518), εἰς τόν «Παρμενίδην» (157-158), εἰς τόν «Φίληβον» (380), εἰς τόν «Μένωνα» καί εἰς ἄλλους διαλόγους του, δοθέντος ὅτι ἡ περί «Ἰδεῶν» Θεωρία τοῦ Πλάτωνος καί ἡ «ὑπερτάτη ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ», ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει, κατά τόν Πλάτωνα, ἐπίσης τήν «ἐννοίαν» τοῦ «ὑπερτάτου ὄντος» τοῦ θεοῦ, εἶναι ἡ βᾶσις τοῦ ὅλου Φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Πλάτωνος.

Ἄλλ' ὁ Φάνης συγχρόνως ἐμφανίζεται, κατά τόν Ὑμνωδόν καί ὡς ὁ ἥλιος ὁ φέρων τό φῶς τῆς γνώσεως, τόν ὁποῖον ὅταν κατεβρόχθισεν ὁ Ζεὺς, ἐνεπλήσθη ἰδεῶν, ἐγένετο, ἐγένετο πλήρης ἀπό ἰδέας, πού ὑπῆρχον, κατά τόν Ὑμνωδόν, ἀδρανεῖς, ἀδιαμόρφωτοι ἐντός τοῦ πρωτοπλάστου καί πρωτογεννημένου Φάνητος καί τᾶς ὁποίας ἰδέας καί τᾶς ἄλλας μορφάς καί ἰδιότητας τοῦ Φάνητος ἀπορροφήσας ὁ Ζεὺς, τᾶς ἐχρησιμοποίησε τρόπον τινα ὡς ἰδικᾶς του, μέ τήν κατάποσιν τοῦ Φάνητος, δυνηθεῖς ἔκτοτε νά δημιουργήσῃ τά πάντα, ἀφοῦ κατά τά ἐκφραστικώτατα καί σαφέστατα Ἀποσπασμάτια Ι καί VI κατέστη «Ζεὺς πρῶτος, Ζεὺς ὕστατος, Ζεὺς κεφαλή, Ζεὺς «μέσα» κ.λ.π. καί κυρίως «Διὸς δ' ἐκ πάντα τέκνεται», δηλαδή ὁ Ζεὺς ἐγέννησε, ἐδημιούργησε τά πάντα, ὅπως ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρει τό Ἀποσπασμάτιον VI (σελίς 138) καί τό ἀποσπασμάτιον 11 ἀπό τά ἀνέκδοτα Ὀρφῶς (σελίς 169) ἐκδοσίς Λειψίας TAUCHNITZ 1829 τήν ὁποίαν καί χρησιμοποιοῦ (βλέπε καί ἐντός τῶν κειμένων).

Μέ ἄλλας λέξεις ὁ Ζεὺς καταβροχθίσας ἢ παραλαβὴν ἀπό τόν Φάνητα, πού ἐγεννήθη ἀπό τό ἀρχικόν αὐγόν, τήν πρωταρχικὴν ὕλην, πού περιεῖχε τό αὐγόν, (ὁ Φάνης κατά τόν συμβολισμόν ὅπως ἐξηγοῦμεν καί ἀνωτέρω) καί τᾶς πρωτογόνους ἰδέας, τῶν ὁποίων φορεὺς ἦτο ὁ Φάνης, τᾶς διεμόρφωσεν ὡς δημιουργός εἰς τό γνωστόν Σύμπαν (προφανῶς καί «ὁ νοῦς» τοῦ Ἀναξαγόρα ὁ διακοσμήσας καί διαμορφώσας τό Σύμπαν, νά ἔχει τήν καταγωγὴν του, ἀπό αὐτόν τόν Συμβολισμόν τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως θά ἴδωμεν κατωτέρω) ὅπως δέ διαφαίνεται καί ἀπό τοὺς ἄλλους συμβολισμούς τῶν Ὀρφικῶν, πού ἐκτίθενται κατωτέρω, οἱ ἄλλοι θεοί, αἱ ἄλλαι θεϊκαὶ δυνάμεις, πού γνωρίζομεν ὑπὸ διαφόρους μορφάς, δέν ἦσαν κατά τοὺς Ὀρφικούς παρά ὑπὸ ἄλλας μορφάς καί ἐκδηλώσεις ἢ ἰδίᾳ ὑπερτάτη δύναμις, ὁ Ζεὺς, ὁ μέγας δημιουργός κατά τόν Ὑμνωδόν καί ἄρχων θεῶν καί ἀνθρώπων, ἐνῶ ὁ κόσμος τόν ὁποῖον ἐδημιούργησεν κατά τόν Ἡράκλειτον, ἐγένετο «ὡς παιδίᾳ τις» ὑπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ Διὸς». Δηλαδή μέ ἄλλας λέξεις ὁ κόσμος, τό Σύμπαν ἐδημιουργήθη ἀπό τόν Δία «διά παιγνίδι του» διὰ νά διασκεδάσῃ μέ τόν κόσμον ὁ Ζεὺς, ἡ ὑπερτάτη δύναμις, ὁ Θεός, ἐλάχιστα φυσικά ἐνδιαφερόμενος διὰ τᾶς ἀνοησίας καί τᾶς ἐπιδιώξεις τῶν ἀνθρώπων, πού θέλουν νά συλλάβουν τήν δημιουργίαν, ἢ διὰ τοὺς ἰσχυρισμούς τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι παρά τᾶς διαμαρτυρίας καί τοῦ Πορφυρίου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξαναστῆ ὅπως καί πολλοὶ ἄλλοι δι' αὐτὰ πού ὑπεστήριζον οἱ Ἑβραῖοι καί πιστεύουν ὅτι εἶναι «ὁ περιούσιος Λαὸς τοῦ Κυρίου», τοῦ θεοῦ καί πρῶτοι ὀπαδοὶ καί ἐφευρέται τῆς Μονοθεΐας.

Τούς Ἰουδαίους ὅμως παρά τās ζωηράς ἐπιθυμίας των ὁ Ζεὺς, ὡς παλαιότερος θεός, ὅπως ἀποδεικνύεται, ἀπό τόν Ἰεχωβᾶ τῶν Ἰουδαίων, ἀσφαλῶς δέν τούς ἐγνώριζεν, διὰ νά ἐχη τόν καιρόν νά ἐκτιμήσῃ τήν ἀξίαν των, νά τούς ἐκλέξῃ, νά τούς ἀναγνωρίσῃ καί νά τούς προβάλλῃ «ὡς περιούσιον Λαόν», διότι ἀπλούστατα τήν ἐποχήν τῶν Ὀρφικῶν οἱ Ἰουδαῖοι δέν ὑπῆρχον ὡς Λαός, καί ἄς ἰσχυρίζονται ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ καθιέρωσαν τήν Μονοθεΐαν!!... ἀγνοοῦντες καί περιφρονοῦντες φυσικά τήν ὀρθήν ἀποψιν τοῦ Ἐπικτήτου, ὅτι ἡ προτίμησις τοῦ Θεοῦ, περιορίζεται εἰς ὀρισμένα μόνον ἄτομα, πού εἶναι προικισμένα πράγματι, μέ ἐξαιρετικὰς ιδιότητας ἀπό τόν θεόν, ἀπό τήν φύσιν καί ὑπερέχουν ἐμφανῶς τῶν ἄλλων, τῶν κοινῶν ἀνθρώπων!. Διότι ἐάν ὁ Ζεὺς ἀπεφάσιζεν νά ὑποδείξῃ καί νά προβάλλῃ κάποιαν φυλήν ὡς ὑπερέχουσαν, ἀσφαλῶς θά ὑπεδείκνυεν χωρίς δισταγμόν τήν ἀφθαστον καί ἀσύγκριτον εἰς ἐπιτεύγματα φυλήν τῶν Ἑλλήνων, ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῆς ὁποίας ἄλλως τε, ἐξεπολιτίσθησαν καί ἀνεδείχθησαν καί οἱ φίλοι μας Ἑβραῖοι Σιωνισταί, ἀλλά καί ΟΛΟΙ οἱ ἄλλοι Λαοί, ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἀληθινή Προϊστορία καί διότι ἐπὶ τέλους καί ὁ Ζεὺς... ἀπό εὐγνωμοσύνην θά ἐβλεπε ὅτι, τήν προβολήν καί τήν διαιωνισίαν του τήν ὠφείλε εἰς τās περί Θεογονίας ἀπόψεις τῶν Ἑλλήνων!!! (βλέπε καί ἀποδείξεις τῶν ἀνωτέρω, εἰς τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).

Καί ὡς πρός τήν θέσιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τήν ἐπιλογήν αὐτῆς ὑπό τοῦ Διός, ὑπό τοῦ θεοῦ, ὡς ὑπερεχούσης, ὡς ἀνωτέρας φυλῆς, δέν χρειάζονται μυθεύματα, παραποιήσεις καί ψευδολόγηματα διὰ νά καταδειχθῇ ἡ σκανδαλώδης πράγματι εὐνοία τοῦ Διός ὑπέρ αὐτῆς. Ἀρκεῖ ἡ ἀδιάσειστος ἀπόδειξις ὅτι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός της ἀφύπνισε καί ἐδίδαξε τήν ἀνθρωπότητα, πῶς πρέπει νά σκέπτεται καί νά ζῇ.

Τέλος ὑπό τās συνθήκας αὐτάς τουλάχιστον ματαιοπονοῦν ὅσοι ἀνθρωποί, οἱ ἐκτραπέντες ἐπιστήμονες, ἐπιμένουν νά ἀγνοοῦν τήν ἀνωτέρω ἐξοχον, χαριτωμένην, θαυμασίαν, ἀλλά καί σοφὴν καί δηκτικὴν ἀποψιν τοῦ Ἡρακλείτου, πού ὑποδεικνύει εἰς τόν ἀνθρωπον - ὅπως καί ὁ Πίνδαρος¹ - νά κάθετα φρόνιμος καί νά μὴ ζητῇ μέ τās ἐρεῦνας του νά ὑποτάξῃ τήν δημιουργίαν ὁ ἀνόητος καί οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νά ἐρμηνεύσουν καί νά συλλάβουν τήν δημιουργίαν, παρασυρόμενοι ἀπό τās ἐκπληκτικὰς, ὅπως πιστεύουν τεχνικὰς κατακτήσεις των καί τās διαφόρους ἄλλας ἐρεῦνας των, χωρίς νά ἀπογοητεύωνται ἀπό τό φανερόν καί αὐταπόδεικτον γεγονός, ὅτι μετά ἀπό κάθε ἀνακάλυψιν καί διαπίστωσιν των ἡ νέα προβλήματα ἀκόμη δυσχερέστερα ἀλλά καί περισσότερον περίπλοκα ἢ καταστροφικὰ ἀνακύπτουν διὰ τόν ἀνθρωπον ὡς ἄτομον, ἀλλά καί κίνδυνοι φοβεροὶ διὰ τήν ἀνθρωπότητα (ἡ πύρηνικὴ καί ἡ βιολογικὴ ἀπειλὴ πού γνωρίζομεν) περιφρονοῦντες τās διαπιστώσεις καί τās ἀπόψεις τοῦ Ὀρφέως (Ἦμος 64)² καί τῶν ἄλλων ἀρχαίων σοφῶν, πού ἀναφέρομεν κατωτέρω. (Σχετικῶς βλέπε καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», ἀπό σελίδες 180 καί ἐφεξῆς).

Ἀλλὰ μέ ποίας πράγματι διαστροφῆς καί παραποιήσεις καί μέ ποίας αὐθαιρεσίας καί ψευδολογίας ἔχουν παρουσιασθεῖ καί καταγραφεῖ διάφορα γεγονότα, πληροφορίαι καί παραδόσεις τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καί

1. Ὁ Πίνδαρος εἰς «τὰ ἀποσπάσματα» λέγει: Ω!... μετ' ἀνθρώπινο μυαλό τίς βουλές τῶν θεῶν, δέν θά μπόρῃ κανεὶς νά ἐρευνῆσῃ καί μὴ ξεχνᾷς ποτέ πῶς μᾶνα θνητῆ σ' ἔχει γεννήσει!!! (Πίνδαρος, ἔκδοσις Δημητράκου Ἀθῆναι 1935, μετάφρασις Λεκατσᾶ, σελίς 286 καί Στοβαίου «Ἀνθολόγιον» II, 2, 3 καί Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς «Στρωματεῖς» 726).

2. Σημειωτέον ὅτι πρό τοῦ Πινδάρου καί ὁ Ὀρφεὺς εἰς τόν.64 Ἦμον του ὑποδεικνύει ὅτι ὁ ἀνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νά συλλάβῃ ΟΛΗΝ τήν ἐννοίαν, τήν μορφήν καί τήν ἔκτασιν τῆς Δημιουργίας.

Ἱστορίας καί πόσα μυθεύματα ἔχουν διδαχθεῖ οἱ Λαοί καί τά πιστεύουν, ὡς παραδεδεγμένας, ἀδιασείστους καί καθιερωμένας Ἱστορικές ἀληθείας!!... Καί μόνον ὅταν ἀποκαλυφθοῦν τά μυθεύματα, πού εἶχον γράψει διά μέσου τῶν αἰώνων ἢ σκοπίμως ἢ ἀπό ἄγνοιαν διάφοροι συγγραφεῖς καί ἀναφέρει ἐπίσης καί ἡ Βίβλος τῶν Ἑβραίων, ἀρκοῦν διά νά ἀνατρέψουν καί νά ἀλλάξουν τελείως τήν μορφήν τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας. (βλέπε καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟ-ἹΣΤΟΡΙΑ», ὅπου κυριολεκτικῶς κονιορτοποιοῦνται ὅλα αὐταῖ ἀι ψευδολογίαί καί τά φανερά αὐτά παραμύθια τῆς Προϊστορίας περί γενέσεως, περί δημιουργίας Κόσμου, κατά τήν Βίβλον περί κατακλισμοῦ τοῦ Νῶε, περί καταγωγῆς καί προελεύσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῶν Λαῶν καί τοῦ πνεύματος κ.τ.λ.).

Παραλλήλως ὅμως οἱ Ὀρφικοί ἐδίδασκον τόν συμβολισμόν, ὅτι ὁ Διόνυσος τόν ὁποῖον ἀποκαλοῦσαν «Πρωτόγονον» (ὕμνος Ὀρφέως (VI) 6 καί Ὑμνος πρὸς Διόνυσον 30, (στίχος 2) καί Ὑμνος 42 Τριετηρικοῦ, (στίχος 6) καί «διφυῆ, ἄρρητον, κρύφιον» καί Ὑμνος 6, Πρωτογόνου, (στίχοι 1-5) καί «δικέρωτα», διότι πρῶτος ὁ Διόνυσος κατά τήν παράδοσιν ἔζηξε βόδια εἰς τό ἄροτρον καί διά τόν λόγον αὐτόν τόν ἐζωγράφιζον «ταυροκέφαλον» δηλαδή μέ κεφαλὴν ταύρου καί φυσικά μέ δύο κέρατα καί δίμορφον» (Ὑμνος 30, στίχος 2 καί 3) δηλαδή ὡς ἱκανόν νά γεννᾷ – ὡς δημιουργόν - καί ὡς γεννώμενον (Πρωτόγονον, γεννηθέντα) καί «διφυῆ», δηλαδή ἔχοντα δύο γένη, ἄρσενικόν καί θηλυκόν, καί συνεπῶς ὡς μή προελθόντα ἀπό γέννησιν, ἐφ' ὅσον εἶναι «αὐτογέννητος» καί διά τόν λόγον αὐτόν εἶναι καί πρωτόγονος καί ὁ ὁποῖος ἐνῶ εἶναι «πρωτόγονος», «αὐτογέννητος» εἶναι ταυτοχρόνως καί «τρίγονος» δηλαδή ἔχει γεννηθῆ τρεῖς φορές, κατά τόν συμβολισμόν πού ἐξετάζομεν κατωτέρω.

Ἄλλ' ὁ Διόνυσος εἶναι ἐπίσης «ἄρρητος, κρύφιος», πού δέν ἐπιτρέπεται δηλαδή νά λέγεται τίποτε περί αὐτοῦ, (νά μὴν τόν πιάνουμε στό στόμα μας ὡς ἀπρόσιτον καί ἀνερμήνευτον) ἐφ' ὅσον εἶναι θεός «κρύφιος», ἀπόκρυφος καί συνεπῶς μετέχων τῆς ὑπερτάτης καί ἀνερμηνεύτου δυνάμεως τῆς δημιουργίας. Εἶναι ὅμως καί δίμορφος, δηλαδή Θεός οὐράνιος ἀλλά καί γήινος καί γενικά ὡς πρωτόγονος «ἀντιπροσωπεύει», κατά τόν συμβολισμόν, τήν γενετικήν δύναμιν τῆς φύσεως, τῆς ὁποίας ὁ Διόνυσος εἶναι ὄχι μόνον πρωταρχική, ἀλλά καί ἀπλή συμβολική λατρεία καί δύναμις καί τῆς ὁποίας ἡ ὑπεροχὴ προβάλλεται σαφέστατα καί ἐκφράζεται καί ἐξηγεῖται ἀναλυτικῶς εἰς τόν «Ὑμνον» 10, περί Φύσεως τοῦ Ὀρφέως. Καί ἐπειδὴ ἡ Φύσις (Ὑμνος 10) εἶναι Θεά «αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἄρσην» (στίχος 10) δηλαδή αὐτογέννητη, χωρὶς πατέρα, πού ἐγεννήθη χωρὶς μητέρα καί πατέρα, καί «παμμήτειρα», δηλαδή εἶναι μητέρα τῶν πάντων (στίχος 1) καί «πανυπέρτατε δαίμων, ἀφθιτε πρωτογένεια» (στίχος 4-5) δηλαδή ἡ ὑπερτάτη καί ἀθάνατη θεά, ἡ πρωτογεννηθεῖσα καί «πάντων μέν σύ πατήρ, μήτηρ, τροφός» (στίχος 17) δηλαδή, ἐσύ εἶσαι πατήρ καί μητέρα καί τροφός τῶν πάντων, καί «πάνσοφε, πανδῶτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια, αὐξιτρόφος, πείρα, πεπαινομένων τε λύτεира» (στίχοι 16-17) δηλαδή, εἶσαι πάνσοφος καί φέρεις, προσφέρεις καί παράγεις τά πάντα, βασίλισσα ὄλων καί ὅπως φροντίζεις διά τήν πλουσίαν αὐξήσιν καί παραγωγὴν τῶν πάντων, ἔτσι ἀφαιρεῖς, ξαναπαίρνεις, ἀποσύρεις ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἐκεῖνα τά ὅποια πεθαίνουν, αὐτῶν πού τελειώνει ἡ ζωὴ των, (πεπαινομένων τε λύτεира). Μέ ἄλλας λέξεις ἡ φύσις, κατά τόν ὕμνωδόν, εἶναι ὁ αἰώνιος δημιουργός ἀλλά καί ὁ ἀκατάλυτος, ὁ ἀκούραστος, ὁ ἀνελέητος δημιουργός, ὁ αἰώνιος ἀφανίζων ὁ ἐξολοθρεύων τά δημιουργήματά του!!...

Ἐάν τά ἀνωτέρω κατόπιν τούτου συνδυασθοῦν μέ τά ἀναφερόμενα εἰς

τόν Ἕγνον (VI) 6, τοῦ Πρωτογόνου, τόν ὁποῖον ὁ Ἕγνωνδός ἀποκαλεῖ «διφυῆ» (δίμορφον) «ὠγογενῆ» ὡς γεννηθέντα ἀπό αὐγῆ (στίχος 2) καί τόν ὁποῖον ὀνομάζει «Φάνην» (στίχος 8) καί «ταυρωπόν» μέ πρόσωπον ταύρου καί «ἄρρητον, κρύφιον» πού δέν ὀνομάζεται καί ἀπόκρυφον καί «μάκαρ πολύμητι, πολύσορε...», δηλαδή ἐσύ πού εἶσαι μακάριος πολύβουλος καί γόνιμος καί μέ τόν Ἕγνον (4) τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου χαρακτηρίζεται ἐπίσης ὁ Οὐρανός ὡς «παγγενέτωρ» (ὡς πατήρ, τῶν πάντων) «πρεσβυγένεθλος» (ὡς ὁ παλαιότερον γεννηθείς) καί συνεπῶς ἀρχή τῶν πάντων, «κοσμοκράτωρ» ἀδάμαστος, πανδερκής καί μέ τόν Ἕγνον 8 τοῦ Ἕλίου, ὅπου ἐπίσης ἀποδίδονται εἰς τόν Ἕλιον, οἱ χαρακτηρισμοί «πανδερκής» «κοσμοκράτωρ» πατέρα τοῦ χρόνου, ἀθάνατος Ζεῦ, δεσποτατοῦ κόσμου, καί εἰς τόν Ἕγνον 34 τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τόν ὁποῖον ἀποδίδονται παρεμφερεῖς δυνάμεις καί ιδιότητες «ὀλβιοδῶτα, σπερμεῖος, ἀρότριά, φωσφόρε δαίμων ἐράσιμε, Δῆλι ἄναξ πανδερκής ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα» καί ὁ ὁποῖος ἀρμόζει, καθορίζει, ρυθμίζει τάς ἐποχάς τοῦ ἔτους καί μέ τήν βοθηϊάν σου ἀποδίδουν οἱ ἀγροί, (βλέπε μετάφρασιν τῶν ἀνωτέρω εἰς τό κείμενον καί εἰς Ἕγνον τοῦ Ἀπόλλωνος καί διά τόν καθορισμόν τῶν ἐποχῶν εἰς τό κεφάλαιον Δ΄ Παράγραφοι 31 καί 32 εἰς τό κείμενον τοῦ Κ. Χασάπη), καί ἐν συνεχείᾳ, ἐάν τά ἀνωτέρω συνδυσασθοῦν καί μέ τόν Ἕγνον τῆς Δήμητρας, ὅπου ἐξαίρεται ἡ φροντίς τῆς θεᾶς διά τήν αὐξησιν τῆς παραγωγῆς καί ὁ μῦθος τῆς κόρης (τῆς Περσεφόνης) ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει τόν θάνατον κάθε χρόνον (κατά τόν χειμῶνα) καί τήν ἀνάστασιν (κατά τήν ἀνοιξιν) τῆς πλουτοδωτείας φύσεως, ἔχομεν πλήρη περίπου τήν εἰκόνα τῶν μυστικιστικῶν ἀλληγοριῶν καί τῶν ἀπόψεων τῶν Ὀρφικῶν ἀπό τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, ἀφοῦ διά τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν τῶν Ἕγνων τοῦ «Πρωτογόνου (6)» «τῆς Φύσεως» (10) τοῦ «Διονύσου», (30) «Οὐρανοῦ», (4) «Ἕλίου», (8) «Δήμητρος», (40) καί «Κρόνου» (Ἕγνος 13) «Ρέας» (Ἕγμος 14) «Γῆς» (26) «Μητρός θεῶν» (27) «Ὠκεανοῦ» (83) καί «Διός» (Ἕγμος 15) καί μέ τό καταπληκτικόν ἀποσπασμάτιον (VI) πού ἀνεφέρθη ἀνωτέρω καί τό ὁποῖον διέσωσεν ὁ Πρόκλος, ὅπου ὁ Ζεῦς ἀνυμνεῖται ὡς ὁ ὑπέρτατος Θεός, ὁ μοναδικός δημιουργός, ἀλλά καί τιμωρός, ὁ ἐξουσιάζων τά πάντα, (βλέπε κείμενον εἰς μετάφρασιν) ὀλοκληρῶνεται ἡ ἔννοια, ὁ συμβολισμός, τῆς Ἕπερτάτης Δυνάμεως, τῆς δημιουργίας, τοῦ Διός, τοῦ ἀνωτέρου Θεοῦ κατά τούς Ὀρφικούς, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τούς ἄλλους Ἕγνους δυνάμεις, θεοί, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἐπαναλαμβάνομεν, κατά τόν συμβολισμόν τῶν Ὀρφικῶν, παρά ἡ ἰδία δύναμις, ἀλλά ὑπό διαφόρους ἄλλας ἐκδηλώσεις καί μορφάς, καί ἡ ὁποία δέν εἶναι μόνον ἀγαθή, προστάτης καί χορηγός, ἀλλά καί τιμωρός.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, θά ἡδύνατο κανεῖς νά ὑποθέσῃ, νά ὑποψιασθῇ, ὅτι ἡ ΜΟΝΑΣ, ὁ ἀριθμός 1 τῶν Πυθαγορείων, πιθανόν νά εἶχε αὐτήν τήν ἔννοιαν, δηλαδή τήν ἐνιαίαν μορφήν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἐκ τῆς ἀρχικῆς μονάδος καί οἱ Πυθαγόρειοι ἡρμήνευον τήν Δημιουργίαν (βλέπε καί εἰς κείμενον Χασάπη § 34, εἰς Ἕρδσοτον Β. 81 καί εἰς Πλούταρχον «Συμπόσιον» 11, 3) καί ὅπως δῆποτε αἱ ἀπόψεις καί αἱ διδασκαλίαι τοῦ Πυθαγόρου προδίδουν φανεράν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν καί ὄχι ἐπιδράσεις Αἰγυπτίων καί Βαβυλωνίων, τούς ὁποῖους πράγματι εἶχεν ἐπισκεφθεῖ ὁ Πυθαγόρας, ἀλλά παρέμεινεν ἀνεπηρέαστος φαίνεται ἀπό τās Θεοσοφίας τῶν καί τās ἄλλας παιδαριώδεις ἀπόψεις τῶν περί θεῶν, δημιουργίας καί Σύμπαντος, ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ γνωσταί Θεωρίαι καί διδασκαλίαι τοῦ Πυθαγόρα.

Συνεπῶς, ὅπως φαίνεται, βασική διδασκαλία τῶν Ὀρφικῶν ἦτο ἀφ' ἐνός μέν ἡ δι' ἀλληγοριῶν μῆσις καί ἐξήγησις τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, δημιουρ-

γοῦ, ἐπόπτου, προνοητοῦ καὶ χορηγοῦ τῶν πάντων, διότι λόγῳ τῆς φύσεώς του, κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς, ὡς παντεπόπτου (Βλέπε Ὕμνον Οὐρανοῦ» 4, (στίχον 8), λέξιν «πανδερκές», Ὕμνον 8 Ἡλίου, (στίχον 1) «πανδερκές ἔχων αἰώνιον ὄμμα»), καὶ Ὕμνον 34 Ἀπόλλωνος «ἄναξ πανδερκές ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα» (στίχος 8) ὁ θεός, ἐγνώριζεν, ὄχι μόνον τὰς πράξεις, ἀλλὰ καὶ τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων (βλέπε καὶ Ὕμνους «Μοιρῶν» LIX (59) στίχους 13 καὶ 14 καὶ «Δίκης» LXII (62) στίχον 2 καὶ 3, «Εὐμενίδων», LXIX (69) στίχος 5 καὶ «Δαίμονος» LXXIII (73) στίχους 2 καὶ 3) καὶ ἀφ' ἐτέρου ὡς τιμωροῦ, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἀποκάλυψις, ἡ ἐπιδίωξις, ἡ ἐμφύτευσις, ἡ προβολή καὶ ἡ ὑποβολή τῆς πίστεως πρὸς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἡ ὁποία ψυχὴ ὑπέκειτο ἐν τούτοις μετὰ θάνατον εἰς κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν, εἰς τιμωρίαν εἰς τὸν Ἄδην, ἢ ἐπιβράβευσιν, εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία, ἀνάλογα μὲ τὴν συμπεριφορὰν τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῆς, ἢ τῶν διαφόρων μεταμορφώσεων πού θά ἐλάμβανε μέχρις ὅτου ἐξιλεωθεῖ¹. Ἀπόψεις πού ἀπέβλεπον εἰς τὴν διὰ τῆς θρησκείας καὶ διὰ τῆς πίστεως πρὸς τὴν ἄλλην, τὴν «ἐπέκεινα», τὴν ὑπερπέραν ζωὴν, τὴν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν διάπλασιν τῶν ἀτόμων (τῶν ἀνθρώπων) καὶ εἰς τὴν περιστολήν, εἰς τὸν περιορισμὸν διὰ τοῦ φόβου τῶν κυρώσεων εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, τῶν κακῶν προθέσεων καὶ πράξεων τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι γεμάτοι ἐλαττώματα καὶ κυρίως, εἰς τὴν ἠθικὴν ἐπαναλαμβάνομεν, διαπαιδαγώγησιν αὐτῶν, ἀπόψεις τὰς ὁποίας υἰοθέτησαν καὶ ἀπεδέχθησαν ἀργότερον, ὡς γνωστὸν καὶ ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ Πλάτων καὶ μετ' αὐτοὺς καὶ ἄλλοι σοφοί, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι θρησκείαι καὶ μεταξύ αὐτῶν καὶ ὁ Χριστιανισμός.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἡ διδασκαλία τῆς θρησκευτικῆς καὶ φιλοσοφικῆς αὐτῆς αἰρέσεως ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν εἰς τοὺς μύστας τῆς ἀληθείας, περὶ τῆς συναρτήσεως τοῦ κόσμου, τῆς φύσεως, τῆς θεότητος καὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σχέσεώς της μὲ τὸ σῶμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχει δεσμευθεῖ καὶ ὑποδείξεως ἢ περιγραφῆς τοῦ καταλλήλου τρόπου διὰ τὴν σωτηρίαν της. Καὶ ἡ ὁδὸς πρὸς σωτηρίαν ἦτο νὰ ὑποβληθῇ ὁ μύστης εἰς διαφόρους ἀγνισμοὺς, λύσεις καὶ μῆσεις, αἱ ὁποῖαι εἶχον κατ' ἀρχάς, ἐξ ὧν φυσικὰ γνωρίζομεν, χαρακτηρὰ τελετουργικόν, διαφόρους τελετὰς πρὸς χάριν καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ μύστου. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα βαθμηδόν, ὁ μυούμενος ἐδιδάσκετο, διεποτιζετο καὶ ἐμάνθανε καὶ διαφόρους ἠθικὰς ιδέας, ἀρχάς, ἐννοίας καὶ ὑψηλοτέρου βαθμοῦ διανοήματα, πού ἐπεδίωκον τὴν ψυχικὴν κάθαρσιν, τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἠθικὴν ἐξυγίανσιν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ μυουμένου. Προφανῶς ὁ Ὀρφισμὸς ἦτο μία ἀπολυτρωτικὴ θρησκεία πού εἶχεν εἰσαγάγει νέας ιδέας καὶ ἀπόψεις ἐπὶ τῆς ἠθικοψυχολογικῆς πλευρᾶς τῶν ἀνθρώπων καὶ πρωτίστως διὰ τὴν μεταθανάτιον τύχην τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶχε τεραστίαν καὶ ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν μετὰ ταῦτα, ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς θεολογίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ γενικώτερον ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς ἀνθρωπότητος¹.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὰ «Μεταφυσικά» (983,2) ὅπου ἐκμηδενίζει ἐπαναλαμβάνομεν, τὰς θεωρίας τῶν ὑλιστῶν ὄλων τῶν αἰώνων, περὶ αὐτογεννέσεως καὶ αὐτοδυνάμου τῆς ὕλης, καθορίζων τὴν ὑπεροχὴν

1. Καὶ ἄλλη ἀποψις τῶν Ὀρφικῶν πού συμπίπτει μὲ τὰς ἀπόψεις τῶν Πυθαγορείων καὶ πού ἀποδεικνύει τὴν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν ἐπὶ τῶν Πυθαγορείων τοῦ Πλάτωνος καὶ ἐπὶ ἄλλων νεωτέρων θρησκειῶν.

της φιλοσοφίας έναντι όλων τῶν ἄλλων πνευματικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπου (τοῦ τεχνίτου, τοῦ καλλιτέχνη κ.τ.λ.) ὑποστηρίζει ὅτι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δούλη, εἶναι δεσμία τῆς ἀσυγκράτητης διαθέσεώς της πρὸς ἔρευναν, πρὸς γνῶσιν, διὰ νὰ μάθῃ καὶ νὰ ἐρμηνεύσει τὰ αἷτια καὶ τὴν οὐσίαν τῶν φυσικῶν φαινομένων παρακινουμένη ἀπὸ περιέργειαν ἢ φόβον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον φόβον τῆς ὑπερτέρας ἀγνώστου δυνάμεως, ἐν τούτοις, οὔτε καὶ ὁ Ἐπίκουρος, πού ἐπεδίωξε τοῦτο μὲ τὸ Εὐαγγέλιόν του, ἐξαίρων τὰς ὑλιστικὰς καὶ σεξουαλικὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, κατὰ τὸν Μπερτράντ Ράσσελ, ἐπέτυχε νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον. (Μ. Ράσσελ Νόμπελ 1950 εἰς τὸ ἔργον του «Γᾶμος καὶ Ἠθική» 10ῃ ἔκδοσις Παρίσι 1950).

Συνεπῶς καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἀποδεικνύεται πόσον ὀρθή, χρήσιμος καὶ πολλακίς ἀποτελεσματικὴ ὑπῆρξε καὶ εἶναι διὰ τοὺς μὴ παραλογιζομένους καὶ ἐκτρεπομένους ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον, ἢ ἀνωτέρω τοποθέτησις τοῦ ἀνθρώπου, ἐναντι τῆς δημιουργίας, τῆς ὑπερτάτης δυνάμεως τοῦ θεοῦ, ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν. (Λεπτομερέστερον, ὄχι ὁμως καὶ ἀκριβέστερον, περὶ τῶν τελετουργιῶν κατὰ τὰ Ἐλευσίαια Μυστήρια καὶ τὰ διαδραματιζόμενα καὶ λεγόμενα κατ' αὐτὰ καὶ τὴν μῦθον εἰς διάφορα στάδια τῶν νέων πιστῶν, τῶν μυστῶν, βλέπε « Ὠγυγίαν » Σταγειρίτου, Τόμον Γ' βιβλίον Α, ἀπὸ σελίδα 351 καὶ ἐφεξῆς, ἔκδοσις Βιέννης 1817).

Ἐξ ἄλλου βάσει τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν δύναται νὰ τονισθῇ μετὰ πλήρους βεβαιότητος ἐπίσης, ὅτι μία ἀπὸ τὰς πρωταρχικὰς δυνάμεις τῆς δημιουργίας, ἴσως δὲ ἡ ἰσχυροτέρα ὑπῆρχε καὶ εἶναι ὁ ἔρως. Διότι κατὰ τὸ πρῶτον, ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα τοῦ Ὀρφῆως, «οὐδεὶς ἐνθουσιασμός, κανένα ἔργον δημιουργικόν, δὲν δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ χωρὶς τὴν ἐρωτικὴν ἐμπνευσιν, τὴν παρόρμησιν, τὴν διέγερσιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πού προκαλεῖ ὁ ἔρως» ἐπειδὴ ὁ ἔρως καὶ κατὰ τὸ 11ον ἀνέκδοτον ἀπόσπασμα τοῦ Ὀρφῆως, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ προσελκύει, νὰ ἐνώνει ἢ νὰ ἐξωθεῖ εἰς ἐνωσιν, ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ πάντα, εἰς τὴν φύσιν καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀφοῦ καὶ οἱ θεοὶ κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποφύγουν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἐρωτος. Καὶ ὅσοι ἔχουν διαβάσει Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐνθουμοῦνται τὰς ἐρωτικὰς ἐκτροπὰς τῶν ἀρχαίων θεῶν καὶ ἰδίως τοῦ ἀδιορθῶτου Διός, ὁ ὁποῖος κατεδιώκετο συνεχῶς, ἀλλὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα, ἀπὸ τὴν ζηλιάρη καὶ ἀκαταπόνητον Ἥραν! Ἐπίσης εἰς τὸν 58 Ὕμνον τοῦ Ὀρφῆως πού εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἐρωτα, ὁ Ὕμνωδὸς ἐπικαλεῖται «τὸν μέγαν τὸν περιπόθητον, τὸν γλυκύν Ἐρωτα, τὸν ἰσχυρόν τοξότην πού φλογίζει μὲ δύναμιν τοὺς ἀνθρώπους, τὸν ταχύν καὶ ὀρμητικόν (τὸν ἀσυγκράτητον) πού παίζει καὶ μὲ τοὺς θεοὺς» (πού εἶναι οἰκείος, πού ἔχει στενάς σχέσεις καὶ μὲ τοὺς θεοὺς,... διότι «ἐσὺ μόνον (ἔρωτα) κρατεῖς τὸ πηδάλιον ὅλων αὐτῶν, εἶσαι κυρίαρχος, ἐπειδὴ κρατεῖς τὰ κλειδιά τοῦ ἐπουρανοῦ αἰθέρος, τῆς θαλάσσης, τῆς γῆς καὶ τοῦ Ταρτάρου. (βλέπε καὶ « Ἀργοναυτικά », στίχοι 428, 429).

Μὲ ἄλλας λέξεις καὶ ὁ Ὀρφεὺς καὶ οἱ Ὀρφικοὶ εἶχον ἐπισημάνει καὶ ἐξάρει ἕκτοτε τὴν ἀδιαφιλονίκητον ἰσχύν τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν δημιουργίαν, ἐντὸς τοῦ Σύμπαντος, καὶ φυσικὰ δὲν ἐξυμνοῦν μόνον τὴν σεξουαλικὴν δύναμιν, τὴν φυσικὴν παρόρμησιν πρὸς ἐνωσιν τῶν ἀντιθέτων φύλων, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἐντὸς τῆς φύσεως δύναμιν πού ἐξωθεῖ εἰς ἐνωσιν καὶ δημιουργίαν. Εἶναι ὁ ἔρως, ἡ ἀγάπη, ἡ προσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν κάθε καλοῦ καὶ ὠραίου, χρησίμου καὶ θαυμαστοῦ, εἴτε ὑλικόν κατασκεύασμα εἶναι τοῦτο (καλλιτεχνικόν δημιούργημα, ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς ἢ τεχνικῆς) ἢ πνευματικόν. Ἴσως δὲ, διότι δὲν ἀποκλείεται καὶ αἱ ἀναφερό-

μεναι ως όργιαστικά τελετουργία του Διονύσου να ήταν συμβολισμός της καταπληκτικής πράγματι δημιουργικής δυνάμεως του Έρωτος, όπως την είχαν συλλάβει και την εξεδήλωναν οι Όρφικοί, αφού αι όργιαστικά αυτά τελετά, δέν γνωρίζομεν επίσης πώς έτελούντο και ποίας ιεροτελεστικής μορφάς και έκδηλώσεις έλάμβαναν, όπως άγνοούμεν ή μάλλον ακόμη δέν έχει πλήρως διευκρινισθεί, και ποία πράγματι ήταν αι σχέσεις του Σωκράτη μέ τούς νέους, αν και επικρατετέρα άποψις θεωρείται, ότι ό Σωκράτης ως διδάσκαλος, πνευματικών και όχι σεξουαλικών ενδιαφέρον είχε αναμειγνύομενος μέ τούς νέους, όπως άλλως τε άποκαλύπτει και ό Άλκιβιάδης, εις τό Συμπόσιον του Πλάτωνος, όπου όμολογεϊ ότι ενώ κοιμήθηκε μία όλόκληρη νύχτα και μέχρι την ώρα που έσβησε ό λύχνος τό πρωϊ, ό Σωκράτης ουδόλως τον έπέειραξε. (Βλέπε κ. Ίωάν. Συκουτρή «Τό Συμπόσιον», έκδοσις Άθηνών τό 1934)

Πάντως και ό Πλάτων είναι φανερόν από τάς θεωρίας των Όρφικών ενεννεύσθη άσφαλώς και έγγραψε τό «Συμπόσιον», αλλά και ό Έπικουρος προφανώς υπέστη των Όρφικών την επίδρασιν από της πλευράς αυτής, διά να μάς διδάξη, ότι μόνον άμεριμνησία και άπολαύσεις πρέπει να είναι ή ζωή, διότι δέν ήδυνήθη άσφαλώς να άντιληφθή τάς ύψηλάς φιλοσοφικές και ήθικοπλαστικές έννοιάς και άντιλήψεις, που περιέχουν και αυτοί οι συμβολισμοί των Όρφικών.

Τό περίερον όμως είναι και εις την περίπτωση αυτήν, ότι και οι νεώτεροι σχολιασταί των Όρφικών επιμελώς απέφυγον, έξ δσων γνωρίζομεν, να έρμηνεύσουν, ή μάλλον να άσχοληθούν και να έμβαθύνουν εις τάς έννοιās αυτών των κειμένων των Όρφικών των σχετικών μέ την εξέχουσαν ισχύν του έρωτος έντός της Δημιουργίας.

Διάχυτος, άλλ' επικρατετέρα είναι ή άποψις, ή άντίληψις, ή αίσθησις και ή γνώμη, όλων των άσχοληθέντων μέ τά Όρφικά, ότι αι μυστικιστικά τελετουργία και ιδίως τά «Διονυσιακά» ήταν όργιαστικά έκδηλώσεις, σάν κάποιο ξεσπασμα ικανοποιήσεως πρωτόγονων φυσικών ένστίκτων και πόθων και αισθησιακών παρορμήσεων. Ουδεις όμως φαίνεται ότι έπρόσεξε την φανεράν εξήγησιν, ότι αι έκδηλώσεις αυτά έγινοντο από τούς Βάκχους και τάς Μαινάδας προς τιμήν του Διονύσου και μέ σκοπόν, επιδίωξιν, να εξάρουν την συμβολήν του Έρωτος εις την δημιουργία και πάντως εις τάς τελετάς αυτές, που ήταν και έχαρακτηρίζοντο ως ιεροτελεστικά και απέβλεπον εις την λατρείαν του Διονύσου δέν μετείχον οι άνθρωποι, διότι ουδαμού αναφέρεται ότι ό Διόνυσος μέ τον θιασόν του, τούς Σειληνούς, τούς Βάκχους και τάς Μαινάδας συνδιεσκέδαζε μέ τούς άλλους θνητούς, τούς ανθρώπους. Φαίνεται όμως και οι άλλοι άνθρωποι, οι θνητοί, θά διωργανωναν τελετάς υπέρ του Διονύσου, κατά την παράδοσιν, μέ ξεφαντώματα, χορούς, τραγούδια και άφθονον προφανώς οινοποσία, αλλά ουδαμού αναφέρεται έξ δσων γνωρίζω, ότι επεδίδοντο και εις όργια, όπως έχουν άφίσει να πιστεύεται, οι νεώτεροι συγγραφείς και έρευνηταί, καταβιβάζοντες εις πολύ χαμηλόν επίπεδον αυτές τάς έκδηλώσεις και εις σεξουαλικές ύπερβολάς, τάς άπόψεις των Όρφικών περί της δημιουργικής δυνάμεως του Έρωτος, διότι υπήρξαν άνίκανοι, ή δέν ήθέλησαν να συλλάβουν την εύρυτέραν και λεπτοτέραν έννοιαν και την άνωτέραν και δυναμικήν μορφήν των συμβολισμών αυτών περί έρωτος και διότι σκοπίμως ίσως, ή από άγνοιαν δέν έπρόσεξαν την εύγλωτον και φανεράν επίκλησιν του Ύμνωδου εις τον 58 ύμνον του έρωτος, που ζητεί να άπομακρύνει ό θεός από τούς μύστας «τίς φαύλες και παράδοξες όρμές» και συνεπώς τίς σεξουαλικές έκτροπές. Και προσθέτω, άν καλώς ένθυμούμαι, ότι εις τάς συνθηείας και τάς σεξουαλικές σχέσεις των Αρχαίων Έλ-

λήνων καὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἱστορικῆς περιόδου οὔτε ἀναφέρεται, οὔτε ὑπῆρξαν συνήθειαι καὶ σεξουαλικά ἐκτροπαί, ὅπως τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ Βορρά ἢ τοῦ Νότου, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος Βιβλία Α καὶ Δ, ὁ Ἀριστοτέλης «Πολιτικά» βιβλίον Β, κεφάλαιον Α, Στοβαῖος Τόμος Β, ΜΔ περὶ «Νόμων καὶ Ἐθῶν» σελίδες 184 καὶ ἐφεξῆς, Π. Καρολίδη «Εἰσαγωγή» εἰς Παγκόσμιον ἢ Καθολικὴν Ἱστορίαν», G.R. Tabouis «Ὁ Ναβουχοδονόσωρ» καὶ βιβλίον μου «Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» (σελ. 21) μὲ πληρεστέραν ἐπὶ τοῦ θέματος βιβλιογραφίαν.

Ἡ σημαντικώτερα ἐξ ἄλλου ἀπόδειξις τῆς ἐπιδιώξεως τῶν Ὀρφικῶν καὶ τῆς προσπαθείας τῶν διὰ τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἀποτροπὴν αὐτῶν ἀπὸ συγκρούσεις, αἱματοχυσίας καὶ διαταραχάς, εἶναι ἡ ἐπίκλησις, ἢ παράκλησις πού περιέχεται εἰς τὸ τέλος ὄλων περιπέου τῶν Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖ τοὺς θεοὺς νὰ χαρίζουν εἰς τοὺς μύστας «ὕγειαν καὶ εἰρήνην» μὲ ἀποκορύφωμα τὰ λεγόμενα εἰς τὸν Ὑμνον τοῦ Ἄρεως LXV (65) (στίχοι 3) «ὁ ὁποῖος χαίρεται νὰ περιπλέκη τοὺς ἀνθρώπους σὲ λυσσασμένη διαμάχη, καὶ εὐφραίνεται νὰ βλέπη χυνόμενον τὸ αἷμα τῶν κατὰ τὰς μάχας τῶν πολέμων πού προκαλεῖ» (στίχοι 5, 6, 7) καὶ τὸν προτρέπει ὁ Ὑμνωδὸς νὰ ἀλλάξῃ τὰ φρικτὰ ὄπλα του (τακτικὴν) μὲ τὰ ἔργα τῆς Δήμητρος (νὰ ἐξωθῇ τοὺς ἀνθρώπους ἀντὶ τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων, πού τοὺς παρασύρει, εἰς ἔργα εἰρηνικά μὲ τὴν γεωργίαν) διὰ νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν ζωὴν μὲ τὰς ἐορταστικὰς πανηγύρεις τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Κύπριδος, τῆς Ἀφροδίτης (στίχοι 4, 7, 8, 9).

Συνεπῶς καὶ αἱ ὑποκινούμεναι καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας εἰς διαφόρους χώρας θορυβῶδεις, ἀλλὰ ὑπόπτου ἐμπνεύσεως καὶ ἐνδιαφέροντος ἐκδηλώσεις καὶ εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, δὲν εἶναι μόνον καθυστερημένοι, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὴν παναρχαίαν ἀκόμη ἐποχὴν οἱ ἀνθρωποὶ, εἰρήνην ἐπεδίωκον καὶ ἐζήτησαν, ἀλλὰ καὶ ἀνωφελεῖς, ἀφοῦ οὐδὲν ἐπέτυχον ἢ δύνανται νὰ ἐπιτύχουν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀρφικῶν ἀκόμη αἱ εὐχαὶ αὐτὰ ἀπηυθύνοντο, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος πρὸς τοὺς θεοὺς. Καὶ αὐτὸ συνέβαινε, ἐννοεῖται, ὄχι βέβαια λόγῳ τῆς ἀδιαφορίας τῶν Θεῶν νὰ εἰσακούσουν τὰς εὐχὰς καὶ τὰς παρακλήσεις των, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἀφροσύνης, τῆς ἡλιθιότητος καὶ τῆς ἀμαθείας τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐπιβληθοῦν εἰς τοὺς ἡγέτας των, οἱ ὁποῖοι τοὺς ὀδηγοῦν εἰς τοὺς πολέμους, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα συγκροτοῦν αἱ κοινωναὶ τῶν ἀνοήτων ἀνθρώπων, ὁμάδες τῶν ὁποίων περιτρέχουν καὶ σήμερον τοὺς δρόμους τῶν μεγάλων πόλεων κραυγάζουσαι ἀσκόπως καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀφοῦ εἶναι ἀνίσχυροὶ νὰ ἐξουδετερώσουν καὶ νὰ παραμερίσουν, ὅπως ἀποδεικνύεται, τοὺς ἡγέτας των, πού προκαλοῦν τοὺς πολέμους.

Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τί ζητοῦν ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἀφοῦ τοὺς ἐμπαίζου, τοὺς περιφρονοῦν καὶ τοὺς ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καταργήσει καὶ ἀπὸ τοὺς ἡγέτας των, ἀφοῦ εἶναι φανερόν ὅτι καὶ οἱ ἡγέται των τοὺς ἀγνοοῦν καὶ ἐλάχιστα προσέχουν, δεξιοὶ ἢ ἀριστεροί, λευκοὶ ἢ ἐρυθροί, τὰς παρακλήσεις των διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰρήνης; Φαινόμενα, ἀπορίαι, ἐκδηλώσεις καὶ διαπιστώσεις θλιβεραὶ διὰ τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν κατάντια καὶ τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, πού θεωροῦνται ὡς προηγμένοι καὶ δῆθεν περισσότερον ἐλεύθεροι καὶ κύριοι τοῦ οἴκου των ὅπως πιστεύουν καὶ τῆς πολιτείας, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκουν!!...

Φυσικά, κατὸ πιν τῶν ἀνωτέρω, διερωτᾶται κανεὶς, ποῖαν νοημοσύνην διαθέτουν καὶ οἱ ἀνθρωποὶ τῆς ἐποχῆς μας, ἀφοῦ δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι τοὺς ἐμπαίζουν καὶ τοὺς δυναστεύουν οἱ διαφόρων ἀποχρώσεων καὶ ἐπιδιώξεων

ηγέται των, ἐφ' ὃσον οὔτε ἐκεῖνοι πιστεύουν, ὅπως ἀποδεικνύεται, εἰς τὰς ἀπραγματοποιήτους ὑποσχέσεις των περὶ ἰσονομίας, ἐλευθερίας, Δημοκρατίας, καὶ εἰς τὰ ἄλλα μυθεύματα, μὲ τὰ ὅποια παραπλανῶνται καὶ παρασύρονται, ἐγκλωβίζονται καὶ ὑποφέρουν, δυσανασχετοῦν καὶ τυραννοῦνται καὶ σήμερον, καὶ τὰ ἄτομα καὶ οἱ ἀτυχεῖς Λαοί;!...

Προσπαθοῦν δὲ οἱ ἀνόητοι, διοικούμενοι καὶ διοικούντες, καὶ ζητοῦν νὰ ἀποτρέψουν τὸν πόλεμον, ὅταν ὀλόκληρος ἡ Φύσις διδάσκει, ὅπως ὑπέδειξαν οἱ Ὀρφικοί, καὶ ὁ μέγας μοναστὴς τῆς Ἐφέσου, ὁ Ἡράκλειτος, διακήρυξεν «ὅτι πόλεμός ἐστιν πάντων πατὴρ καὶ βασιλεὺς κ.τ.λ.), ἐλπίζοντες καὶ πιστεύοντες ἄτομα καὶ Λαοί ὅτι δύνανται νὰ ἀποφύγουν τὴν ἀδυσώπητον μοῖραν των, ὅπως ματαιῶς ἐπεδίωξεν νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ ἐμπνευσμένος προφήτης Ἐμπεδοκλῆς, ὁ ὁποῖος ἀπελπισθεὶς τελικῶς ἀπὸ τοὺς ἀδιόρθωτους ἀνθρώπους, τοὺς ὁπαδούς του, ἐρρίφθη εἰς τὴν Αἴτναν καὶ ἠτύοκτόνησεν, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ προφανῶς καὶ νὰ ἀκούῃ τὰς ἀλογίστους ἀπαιτήσεις των καὶ τὰς ἀθεραπεύτους βλακειὰς των.

Καὶ ὅμως καὶ τὸ πρόβλημα αὐτὸ τῆς διοικήσεως τῶν ἀτόμων, τῶν κοινωنيῶν καὶ τῶν πολιτειῶν τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιλύσουν πράγματι οὔτε οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, μὲ ὀδηγούς τοὺς Ὀρφικούς, λόγῳ τῶν ἀτελειῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων τῶν ἀνθρώπων, ἐπέτυχον ἐν τούτοις οὔτοι νὰ ὑποδείξουν καὶ μεταξὺ αὐτῶν πρῶτος ὁ Πλάτων, μὲ τὸ τεράστιον καὶ ἀνυπερβλήτον ἔργον του, τὸν καλύτερον δυνατὸν τρόπον, δυνάμει τοῦ ὁποῖου θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιλυθῇ τὸ τεράστιον αὐτὸ πρόβλημα τῶν αἰῶνων. (Ὀρφεύς, Ζάλευκος, Θαλῆς, Ἡράκλειτος, Ἐμπεδοκλῆς, Πυθαγόρας, Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Πλάτων, Ἰσοκράτης, Ἀριστοτέλης, Ἐπίκτητος κ.ά.).

Ἄλλὰ δυστυχῶς οἱ νεώτεροι «κοσμοδιορθωταί», ἐλπίζοντες καὶ πιστεύοντες, ὅτι ἦσαν ἰκανώτεροι τῶν ἀρχαίων, ἢ εἰς ἄλλους ἀποβλέποντες σκοπούς, δηλαδὴ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ Κόσμου, τῶν Κοινωνιῶν, τῶν Πολιτειῶν καὶ φυσικὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων, εἰς μίαν ἀπέραντον «στρούγκαν» (οἱ Σιωνισταὶ μὲ τὰς ἀντιλήψεις των πού περιέχονται εἰς τὰ «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών καὶ τὰς ἐπεκτάσεις των καὶ οἱ Κομμουνισταὶ μὲ τὸν Μαρξισμόν καὶ τὰ παράγωγά του), τὰς μὲν Κοινωνίας καὶ Πολιτείας μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὴν λατρείαν τῆς μεγάλης συγχρόνου Θεᾶς τῆς Τεχνολογίας μετέβαλλον εἰς ζούγκλας ἀγχους καὶ ἀγωνίας, τὰ δὲ ἄτομα, τοὺς ἀνθρώπους, εἰς ἀθλίους καὶ δυστυχεῖς, πνιγομένους καὶ ἀγωνιζομένους καθημερινῶς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ψεύτικου εὐδαιμονισμοῦ, πού τοὺς ἐδημιούργησαν καὶ τοὺς ἐνέπλεξαν. (Ἐπὶ τοῦ προβλήματος αὐτοῦ τῶν αἰῶνων, βλέπε λεπτομερέστερον καὶ ἀναλυτικώτερον τὸ βιβλίον μου «Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», ἔκδοσις Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» 1980).

Ὡς πρὸς τὸν συμβολισμόν «τρίγωνος» τοῦ Διονύσου, πού ἐγεννήθη δηλαδὴ τρεῖς φορές, ἐξηγεῖται μὲν ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα, ὅτι ὁ Διόνυσος ἐγεννήθη διὰ πρώτην φοράν, ἀπὸ τὴν Σεμέλην καὶ ἀπὸ τὸν μηρόν τοῦ Διός, ἀφοῦ δὲ τὸν κατεσπάραξαν οἱ Τιτάνες, τὸν ἀνέστησε ἐκ δευτέρου ὁ Ζεὺς, ἢ ἡ Ρέα, οἱ χωρικοὶ ὅμως, πού τὸν ἀνέτρεφον, καλλιεργοῦντες τὴν ἀμπελον, διαχωρίζοντες μετὰ ταῦτα κατὰ τὸν συμβολισμόν, τὰ σταφύλια τῆς ἀμπέλου, διεμέλισαν ἐκ νέου τὸ σῶμα τοῦ Διονύσου, (ἐφ' ὃσον καὶ ἡ ἀμπελος κατὰ τὸν συμβολισμόν εἶναι ἐνσάρκωσις τοῦ Διονύσου) καὶ τέλος διὰ τῆς συνθλίψεως τῶν σταφυλῶν ἀποκομίζεται τὸ γλεῦκος, τὸ κρασί, πού ἐκπροσωπεῖ τὴν ἔνωσιν, τὰ διασκορπισμένα, τὰ τεμαχισμένα εἰς σταφυλάς, μέλη τοῦ σώματος τοῦ Διονύσου. Σύνθλιψις πού σημαίνει καὶ τὴν νέαν, τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν γέννησιν τοῦ θεοῦ. Θύδεμία ὅμως ἐξηγήσας σαφεστέρα καὶ εὐρυ-

τέρα παρέχεται από οιονδήποτε κείμενον, περί του συμβολισμού αυτού, και ούτε προδίδει ούτος την αίτιαν και την βαθυτέραν έννοιαν του συμβολισμού και της περιπετείας αυτής του θεού, πλην της έκδοχής, ότι η άμπελος συμβολίζει έμφανώς επίσης την ειρήνην και την ήρεμον και διασκεδαστικήν ζωήν και τας άπολαύσεις που χαρίζει εις τον άνθρωπον με τό κρασί που παράγει. Ίσως από την έννοιαν αυτού του συμβολισμού νά ήντλησαν και οι Έπικούρειοι τας γνωστάς θεωρίας των, κατά τας όποιας προέχει η άπόλαυσις εις την ζωήν, (βλέπε σχετικώς « Απολλοδώρου βιβλιοθήκη» «Περί της των θεών φύσεως» κεφάλαιον περί «Φουρνούτου θεωρία» σελίς 364, έκδοσις Βιέννης 1811).

Πάντως και ό συμβολισμός αυτός του Διονύσου, ό όποιός, ένω κατασπαράσσεται από τούς Τιτάνας και διαμελίζεται ως προϊόν της άμπέλου (σταφυλή) από την σύνθλιψιν της όποιας αναγεννάται, (γίνεται κρασί) είναι έμφανώς δυσερμήνευτος, άφού ούτε η άποψις, η έρμηνεία ότι ό Διόνυσος ως θεός ήτο άθάνατος, δηλαδή άκατάλυτος και άνώλεθρος, δύναται νά ευσταθήση, έφ' όσον ως θεός δέν ήτο ανάγκη νά ύποβληθῆ εις την περιπέτειαν του «τριγόνου», δηλαδή τρεις φορές νά γεννηθῆ, όποτε και ό συμβολισμός αυτός άποτελεῖ ένα από τά σημαντικά και δυσερμήνευτα στοιχεῖα της μυστηριακής μορφῆς ώρισμένων έννοιών των Όρφικῶν, τό περιεχόμενον και την έρμηνείαν των όποιων φυσικά άγνοοῦμεν. Έκτός εάν ό συμβολισμός αυτός ύπονοεί την διδασκομένην από τούς Όρφικούς μετεμψύχωσιν, και την από διάφορα στάδια, η μορφάς διέλευσιν της ζωῆς, την όποιαν άποψιν άνευρίσκομεν, συναντῶμεν άργότερον, άρχικῶς εις τούς Πυθαγορείους και μετά ταῦτα εις τον Πλάτωνα.

Έν τούτοις, εάν κρίνωμεν από τας έκτεταμένας και πολυμόρφους παρατηρήσεις των και τας διαφόρους διαπιστώσεις των, που άνακαλύπτομεν, ότι περιέχονται εις τούς « Ύμνους του Όρφέως», ούδεις δικαιούται και σήμεραν άκόμη, παρά τας τεραστίας προόδους της έπιστήμης και της τεχνολογίας, όπως πιστεύουν οι έπιστήμονες, νά ισχυρισθῆ ότι οι συμβολισμοί αυτοί υπέκρυπτον έννοιās κενάς, παιδαριώδεις, η άνευ σημασίας, διότι δέν δύναμεθα ημεῖς οι σύγχρονοι, νά τούς έρμηνεύσωμεν, όπως άνερμήνευτοι παραμένουν και σήμεραν άκόμη (1984) αι άπόψεις Ζήνωνος του Έλεάτου, «περί κινήσεως και χρόνου», που περιέχονται εις τά θεωρήματα «του ίπταμένου όϊστοῦ» και «του ταχύποδος Άχιλλέως με την χελώνην» (βλέπε και βιβλίον Ίωάν. Δ. Πασσά «Τό έγκλημα της Έπιστήμης», σελίς 143). Και φυσικά δέν άποκλείεται και «τό τρισυπόστατον της μιᾶς Θεότητος που έμφανίζεται εις μεταγενεστέρας θρησκείας, όπως εις την Χριστιανικήν κυρίως θρησκείαν, και αι παρεμφερείς ύποστάσεις και τρίμορφοι παραστάσεις (Βράχμας Σίβας, Βισνού) του θεοῦ, εις την θρησκείαν των Ίνδων (βραχμανισμός, κ.τ.λ.) νά είναι άποτέλεσμα έπιδράσεων από τούς συμβολισμούς— αυτούς των Όρφικῶν, από την παναρχαίαν εποχήν, άφού είναι πλέον φανερόν ότι από τον χῶρον του Αιγαίου έσημειώθησαν εισβολαι και εις την κεντρικήν Άσίαν. (βλέπε και τόμον «Λαοί της Άνατολῆς» και Προϊστορίαν Τόμου «ΕΛΛΑΣ», μέρος Γ' της Έγκυκλοπαίδειας του «ΗΛΙΟΥ» και βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Όπωςδήποτε, όπως θά διαπιστώσῃ τοῦτο τόσον ό άπλοϊκώτερος άναγνώστης όσον και ό πλέον κατηρτισμένος μελετητής, οι συμβολισμοί που περιέχονται εις τά κείμενα των Όρφικῶν και κυρίως εις τούς Ύμνους του Όρφέως», και τά « Αποσπασμάτια» είναι τόσον πολλοί και περιπεπλεγμένοι, ώστε όρθῶς νομιζόμεν πρέπει νά δηλωθῆ εκ μέρους του γράφοντος, ότι η γενομένη ένταῦθα άπόπειρα έρμηνείας ώρισμένων συμβολισμῶν κατ' ούδένα

τρόπον έχει τήν ἀξίωσιν νά χαρακτηρισθῆ ὡς κάτι περισσότερο ἀπό μία πρώτη προσπάθεια διά τήν ἐπιβεβλημένην καί ἐπισταμένην μελέτην καί ἐρμηνείαν τῶν κειμένων τῶν συμβολισμῶν ἀπό ἀρμοδιοτέρους Ἑλληνας ἐρευνητάς, οἱ ὅποιοι ἐπί τέλους, κάποτε θά πρέπει νά ἀντιληφθοῦν ὅτι ἐπιβάλλεται νά ἀποκαλυφθοῦν καί νά ἐρμηνευθοῦν πλήρως τά ἀθάνατα αὐτά κείμενα, τά ὁποῖα ἐμφανῶς πλέον ἀποδεικνύουν ὄχι μόνον τήν ἀδιάσειστον ὑπεροχήν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀλλά καί τήν μοναδικήν, τήν βασικήν, τήν ἀναμφισβήτητον ἀφετηρίαν τῆς ἐμφανίσεως, τῆς ἐκδηλώσεως καί τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ καί τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀπομένει ὁ ἔλεγχος τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν παλαιῶν καί νεωτέρων ἐρευνητῶν καί σχολιαστῶν, οἱ ὅποιοι παρασυρθέντες ἀπό τά ἀναφερόμενα, ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου εἶχεν ἐμφανισθῆ διά πρώτην φοράν εἰς τάς Ἰνδίας, εἰς τήν Ἀσσυρίαν, τήν Φρυγίαν, τήν Λυδίαν καί τήν Αἴγυπτον, ἐκεῖθεν δέ τήν μετέφερον ὁ Ὀρφεύς εἰς τήν Θράκην, δέν ἀντελήφθησαν, ὅπως ἄλλως τε, ἀπεδείχθη καί ἀπό τήν διαπίστωσιν τοῦ Βέντρικ περι τοῦ Διονύσου, πού ἀνεφέρθη ἀνωτέρω καί τήν ἐρμηνείαν «τῶν Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» ὑπό τοῦ Κ. Χασάπη, ὅτι ὅλαι αὐταί αἱ πληροφορίες ἦσαν μυθεύματα, ἀφοῦ αἱ προηγημένοι ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τό περιεχόμενον «τῶν Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» καί γενικά ἦσαν ἄγνωστοι εἰς τοῦς ἄλλους ἀρχαίους Λαούς. Ἀλλά καί αἱ ἀπόψεις αὐταί δέν συμβιβάζονται ἐπίσης, μέ τήν πνευματικήν συγκρότησιν καί ἐκδήλωσιν τῶν Λαῶν αὐτῶν καί φυσικά οὔτε καί μέ τάς γνωστάς παιδαριώδεις δοξασίας των, περί δημιουργίας, θεῶν καί φυσικῶν φαινομένων, ὅπως ἀναλυτικῶς ἐξηγοῦνται αἱ ἀπόψεις καί αἱ γνώσεις τῶν Λαῶν αὐτῶν, εἰς τάς ὑποσημειώσεις τῶν κειμένων τοῦ Χασάπη, πού περιέχουν καί ἀπόψεις συγχρόνων ξένων ἐπιστημόνων καί εἰς ὅσα ἄλλα σχόλια παραθέτω ἐντός τῶν κειμένων, (βλέπε σχετικῶς καί σχόλια εἰς τά «Ἀργοναυτικά» τοῦ Ὀρφέως, (στίχους 42 καί 102) περιπτώσιν τήν ὁποίαν ἠγόησαν ξένοι καί Ἕλληνες ἐρευνηταί, Ἱστορικοί καί διανοούμενοι, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ὀρφεύς μεταβάς εἰς τήν Αἴγυπτον καί εἰς τήν Λιβύην, ἐδίδαξε καί ὄχι ἐδιδάχθη ἀπό τοῦς Αἰγυπτίους τόν ἱερόν λόγον καί Θεογονίαν καί Κοσμογονίαν. Ὑπεστήριζον ὅμως καί ὑποστηρίζουν καί μέχρι σήμερον διάφοροι καί μάλιστα πλεῖστοι ἐπιπόλαιοι, ἀνεύθυνοι καί ἀμαθεῖς Ἕλληνες καί ξένοι συγγραφεῖς καί ἐρευνηταί, ὅπως καί ΟΛΑΙ αἱ ξένοι καί Ἑλληνικά Ἱστορία καί Ἐγκυκλοπαιδεῖαι, τό ἀντίθετον ἀκριβῶς, ὅτι δηλαδή ὁ Ὀρφεύς, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων καί ἄλλοι Ἕλληνες ἀρχαῖοι σοφοί πού εἶχον μεταβῆ εἰς τήν Αἴγυπτον ἐδιδάχθησαν ἐκεῖ τάς ἀπόψεις των. Αὐτό δέ συνέβαινεν, διότι ἀπλούστατα οἰμέν ξένοισκοπῶς προφανῶς ἡ ἀπό ἔλλειψιν ἐνδιαφέροντος, δέν ἠρεύνθησαν ἐπαρκῶς, ἢ ἤθελον νά διαστρέψουν τά ἀρχαῖα κείμενα ὅπερ πιθανώτερον, οἱ δέ Ἕλληνες ἀρμόδιοι, βασιζόμενοι εἰς τήν ἀμφίβολον, ὅπως ἀποδεικνύεται εἰλικρινείαν καί σοφίαν τῶν ξένων ἐπέισθησαν εἰς τάς διαπιστώσεις των καί ἀδιαφόρησαν!

Καί αἱ αὐταί διαστρεβλώσεις καί παραποιήσεις τῶν ξένων παρετηρήθησαν, ὡς συνήθως μεταξὺ τῶν ἄλλων καί διά τήν ζωὴν τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ καί μουσικοῦ Λίνου, ὅπως τάς ἀπεκάλυψε καί κυριολεκτικῶς ἐξετίναξεν τοῦς ἀμαθεῖς ξένους φορεῖς των ὁ ἐκλεκτός Ἕλλην ἐρευνητής καί συγγραφεύς Ἄγγελος Φουριώτης εἰς τήν ἐμπεριστατωμένην μονογραφίαν του «Προομηρικοί Ποιητές» (Λίνος). Ἀθήναι, 1978, ἀνάτυπον ἀπό τήν «Φιλολογικὴν Πρωτοχρονιά» τοῦ 1978

Ἀλλά καί ὁ ἰσχυρισμὸς ὠρισμένων ξένων δῆθεν μελετητῶν, ἢ μᾶλλον

ἐκείνων πού πιστεύουν ὅτι ἠννόησαν τὰς διδασκαλίας καὶ τὰς ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν, ὅτι ὁ Ὀρφισμὸς ἦτο δ ο γ μ α τ ι σ μ ὸ ς, ἀποδεικνύεται ὡς ἐσφαλμένος, ὡς ἀναπόδεικτος, ἢ τοῦλάχιστον ὡς ὑπερβολικὸς καὶ αὐθαίρετος, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν βαθυτέραν ἔρευνα καὶ τὴν ὀρθοτέραν, ἀκριβεστέραν καὶ ἀδιαφιλονίκητον ἐρμηνείαν τῶν κειμένων ἐξάγεται τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς.

Διότι ἐξ ὧν εἶναι φανερόν πλέον, μετὰ τὴν ὀρθήν, ἐπαναλαμβάνομεν, κατὰ τὸ δυνατόν ἐρμηνείαν τῶν κειμένων, ὁ Ὀρφισμὸς διὰ τῶν θεωριῶν καὶ τῶν συμβολισμῶν του ὄχι μόνον ἐπεδίωξε νὰ ἀπαλλάξη καὶ ἀπήλλαξεν ἐμφανέστατα τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς πρωτογόνους δεισιδαιμονίας του καὶ τὰς μυθολογικὰς ἀντιλήψεις καὶ παραδόσεις του περὶ θεῶν καὶ φυσικῶν φαινομένων, καὶ ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ἀπείρους δογματισμοὺς ὄλων τῶν παλαιότερων καὶ τῶν νεωτέρων θρησκειῶν, ἀλλὰ καὶ προσεπάθησε, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ σκεπτομένου ἀνθρώπου, νὰ διαμορφώσῃ κοσμοθεωρίαν καὶ, ἠθικοθρησκευτικὴν ἀποψιν δυναμένην νὰ ἐπηρεάσῃ ἐπωφελῶς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ ἐκδήλωσιν αὐτοῦ διὰ ἰδεῶν, θεωριῶν καὶ ὑποδείξεων, αἱ ὁποῖαι μάλιστα πολλαπλῶς, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν πλήρως, συμπίπτουν μὲ τὰς θεωρίας, τὰς διαπιστώσεις καὶ τὰς ἀπόψεις τῶν ὀρθοφρονούντων καὶ μὴ παραλογισμῶν συγχρόνων ἐρευνητῶν, διανοητῶν καὶ ἐπιστημόνων, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐρμηνείαν τῶν «Ἵμνων τοῦ Ὀρφέως» καὶ τὰ Ἵ Αποσπασμάτια» τῶν Ὀρφικῶν.

Ἴσως ὁ Νίτσε καὶ ὁ Χάιντεγκερ εἶχον περισσότερον ἀντιληφθεῖ καὶ ἐπισημάνει καὶ καλύτερον κατανοήσῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἀπόψεων καὶ τῶν διδασκαλιῶν τῶν Ὀρφικῶν, τῶν Προπροσωκρατικῶν καὶ τῶν Προσωκρατικῶν, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς καὶ τὴν ἐπίδρασιν των εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ κυρίως τῆς Φιλοσοφίας τῶν Προσωκρατικῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Νίτσε ἐχαρακτήρισεν ὡς «πρωτόγονον δημιουργικότητα καὶ πνευματικὴν δυναμικότητα καταπλήσσοσαν» («Ἡ φιλοσοφία τοῦ τραγικοῦ αἰῶνος τῶν Ἑλλήνων» καὶ «Τὸ λυκόφως τῶν εἰδώλων»), ὅπως εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικότητα, ἀπὸ τὴν ἀποψιν - τὴν γνώμην - τοῦ Βιλαμόβιτς παλαιότερον καὶ τοῦ Μπένγκτστον ἐσχάτως, ἀλλὰ καὶ ἄλλων τινῶν νεωτέρων δῆθεν μελετητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦντες καὶ ἐπιπολαίως φερόμενοι, ἢ μᾶλλον ἀδυνατοῦντες νὰ ἐρμηνεύσουν τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, προσεπάθησαν καὶ ἠθέλησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν καὶ τοῦ Ὀρφισμοῦ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἀναζητοῦντες ἐξωθεν ἐπιδράσεις ἐπ' αὐτῆς, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ προσκομίσουν ἀδιαβλήτους ἀποδείξεις τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, διότι αὐταὶ εἶναι ἀνύπαρκτοι καὶ ἐξανεμίζονται ἐάν συγκριθοῦν μὲ τὰς ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν.

Καὶ ὅμως εἶναι σήμερον (1984) πλήρως ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία, τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη ὑποστῆ ἐξωθεν ἐπιδράσεις, ἢ νὰ εἰσῆχθῃ ἐξωθεν, ἀφοῦ τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τῶν ἄλλων, ὄλων τῶν ἄλλων ξένων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Νότου (τῶν Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Χαλδαίων, Αἰγυπτίων κ.τ.λ.), ὅπως γνωρίζομεν, συγκρινόμενον μὲ τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τῶν Ἑλλήνων (Ἀρχαιοελλήνων, Ὀρφικῶν, Προσωκρατικῶν κ.τ.λ.) καὶ τὰς γνώσεις των, εἶναι ὄχι μόνον ἀσυμβίβαστον μὲ τὰς ἐξελίξεις πού παρουσιάζει τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ἀποδεικνύει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Δηλαδὴ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοί, εὕρισκόμενοι ἀνέκαθεν εἰς χαμηλότερον καὶ ἀνεξέλικτον πνευματικὸν ἐπίπεδον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν πάντοτε τῶν Ἑλλήνων ἀνεπτύχθησαν μετὰ ταῦτα, ἀργότερον καὶ ἐξελιχθησαν, οὐδέποτε ὅμως ἐπέτυχον νὰ φθάσουν τὰς ἀπροσίτους κορυφὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐπιστή-

μης και τέχνης, ενώ οι Φιλοσοφικοί γνώσεις των Λαών αυτών επαναλαμβάνομεν, υπήρξαν ανέκαθεν κυριολεκτικῶς ἀνύπαρκτοι ἢ παιδαριώδεις. (Βλέπε καὶ Ε. Τσέλλερ «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας», Α. Λάσκου «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας», Ἑρμάν Ντίλς «Δοξογράφοι» καὶ «Προσωκρατικοί», Γκαίτε, ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Ἔρδερ, Σίλλερ, Σέλεϋ, Βέρνερ Γαϊγκερ «Παιδεία», Ν. Κοτζίτς «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας» (Τόμος Α, σελίδες 64 καὶ ἐφεξῆς) Π. Καρολίδου «Καθολικὴ ἢ Παγκόσμιος Ἱστορία» (Τόμοι Α, Β, Γ, Δ, καὶ ἄλλοι τινὲς συγγραφεῖς).

Ὡστε διὰ τὴν ἐκμηδενισθοῦν τὰ μυθεύματα αὐτὰ δὲν χρειάζεται πλέον νὰ ἐπικαλεσθῆ κανεὶς τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις ἀναφέρει καὶ ἐκστρατεῖαν ἀκόμη τοῦ Διονύσου μέχρις Ἰνδιῶν, πού σημαίνει παναρχαίαν Ἑλληνικὴν διείσδυσιν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον (Βλέπε «Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκη» (σελίς 96) καὶ Φουρνούτου (σελίς 365), Στράβωνος «Γεωγραφικά», βιβλίον 15, Ἰνδική, (σελίς 84, § 687 «Ὠγουγίαν» Σταγειρίτου Τόμος Γ' (σελίδες 163-164) περὶ ἐκστρατείας Διονύσου εἰς Ἰνδιαν, Ἀριανοῦ βιβλίον Ε' (κεφάλαιον Α, 4 καὶ κεφάλαιον Ε, 8, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος συνήνησεν εἰς τὰς Ἰνδίας ἵχνη τῆς διαβάσεως τοῦ Διονύσου ἐκεῖθεν καὶ τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἤκουσε σχετικὰς παραδόσεις τῶν Ἰνδῶν καὶ περὶ διαβάσεως καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, καὶ Διόδωρον (βιβλίον Γ' ὡς καὶ ἄλλων συγγραφέων), ἐνῶ οὐδενὸς ἀρχαίου Λαοῦ ἢ παράδοσις ἀναφέρει εἰσβολὴν καὶ ἐκστρατεῖαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἢ ἐποικισμὸν ἀπὸ Λαοῦ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν Προϊστορικὴν ἐποχὴν, ἐκτὸς ἀσύστατων τινῶν μυθευμάτων περὶ Φοινίκων εἰς τὴν Θάσον καὶ Ἀργολίδα καὶ τῆς μετέπειτα ἐκστρατείας τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων τινῶν ἐπιδρομῶν κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον (490-480 π.Χ.).

Ἀλλὰ καὶ περὶ αὐτῶν τῶν θεωριῶν καὶ τῶν τυχόν ἐπιδράσεων τῶν διαφορῶν αὐτῶν ἐπιδρομῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἀποστομωτικὴ ἀπάντησις δίδεται εἰς τὴν Γενικὴν Εἰσαγωγὴν πού παρατίθεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρουσίης ἐκδόσεως τῶν Ὀρφικῶν καὶ εἰς τὴν «Προϊστορίαν» τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ», Γ' μέρος, τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καὶ εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Ἄλλως τε καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, παρὰ τὴν γνώμην καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους («Μεταφυσικά» 981 b), ὁ ὁποῖος διετείνεται ὅτι «πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι συνέστησαν, ἐφεύρον τὰ Μαθηματικά», διότι προφανῶς δὲν ἐγνώριζε πλήρως τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου διαπιστώσεις τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα του γενικῶς, καὶ ὅπως ἀπεδείχθη τοῦτο σήμερον πλέον, (1984) δὲν εἶχον τόσον προηγμένας γνώσεις περὶ θεῶν, δημιουργίας καὶ φυσικῶν φαινομένων, ἀφοῦ τοὺς θεοὺς τῶν, πρὸς τοῦτοις, τοὺς παρίστανον μὲ κεφαλὰς διαφορῶν ἱερῶν ζώων (βλέπε καὶ Ἡρόδοτον, βιβλίον Α' καὶ ἀλλαχοῦ καὶ Διόδωρον Σικελιώτην βιβλίον Δ καὶ Ε, καὶ Σ.Β. Σερὰμ «Θεοί, Τάφοι καὶ Σοφοί» (μετάφρασις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκδοσὶς Ἀθῆναι, Γεμετζόπουλος, σελίς 130), καὶ μὲ ἀπιθάνους συμβολισμοὺς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Λαοὶ τῆς Μεσοποταμίας καὶ τῆς Ἀνατολῆς εὐρίσκοντο εἰς χειροτέραν κατάστασιν, ἀπὸ πλευρᾶς γνώσεων καὶ θρησκευτικῶν δοξασιῶν. Ἐκτὸς τῶν Σουμερίων, πού ἦσαν ἀπόγονοι τῶν παναρχαίων Κρητῶν, ὅπως ἐξετέθη καὶ ἀνωτέρω καὶ οἱ ὅποιοι πράγματι ἐξεπολίτισαν ὅλους τοὺς Λαοὺς τῆς Μεσοποταμίας, ὅπως ἐμφαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς νεωτέρας ἀνασκαφὰς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν (Μπότα, Λάϊαρντ) καὶ (ὁ Γούλεϋ καὶ Κολντεβάϊ) εἰς τὴν Οὐρ καὶ τὴν Βαβυλῶνα -. (βλέπε Εἰσαγωγὴν Τόμου «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» καὶ ἄρθρον Σουμέριοι καὶ Προϊστορίαν Τόμου «ΕΛΛΑΣ», Γ' μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»). Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδεμία ἐπίδρασις

ἐμφαίνεται ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὰς ἀπόψεις τῶν Ἑλλήνων καὶ φυσικὰ οὐ δεμίᾳ σύγκρισις δύναται νὰ γίνῃ μὲ τὴν ὠραίαν, ἐξανθρωπισμένην, εἰδυλλιακὴν χωρὶς δογματισμούς, καὶ πάμφωτον θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ γλυκύτατος, ὁ χαριτωμένος καὶ θεῖος Ἔρως εἶναι ἡ γενεσιουργὸς αἰτία, καὶ παρόρμησις πρὸς δημιουργίαν, καὶ μὲ τὰς πρωτογόνους, ἀφελεῖς, καθυστερημένας καὶ χονδροειδεῖς θρησκευτικὰς δοξασίας αὐτῶν τῶν Λαῶν. (Βλέπε περὶ Ἔρωτος καὶ ἐντὸς τῶν κειμένων Ἀποσπασμάτων 38, ἀνέκδοτον Ἀποσπασμάτων (1) καὶ Ὑμνον Ὀρφέως εἰς τὸν ἔρωτα (58).

Ὡς πρὸς τὴν ἀποκρυφιστικὴν θρησκείαν τοῦ Ὀρφισμοῦ, ἢ τὴν γενικωτέραν μορφήν καὶ ἔννοιαν τῶν Ὀρφικῶν, πού γνωρίζομεν ἀπὸ τὰ διασωθέντα κείμενα, ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ καθιερωθεὶς Μονοθεϊσμός ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν, πού ἦτο διάφορος ἀπὸ τὸ Δωδεκάθεον, τὴν ἐπίσημον θρησκείαν καὶ ἡ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐπιβολῆς τῆς ἰδέας περὶ τῆς μεταθανατίου τύχης τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιδιωχθεῖσα ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ κάθαρσις τοῦ ἀτόμου καὶ ἡ ἀπολύτρωσις του (Διόνυσος Λυσεύς, Λυτρωτῆς, καὶ Ἀνέκδοτον Ἀποσπασμάτων 23) ἀπὸ τὰς δεισιδαιμονίας καὶ τὰς παιδαριώδεις θρησκευτικὰς δοξασίας πού ἐπεκράτουν, μεταξύ ὄλων τῶν ἀρχαίων Λαῶν, μὴδὲ τῶν Ἑλλήνων ἐξαιρουμένων, πού ἐπίστευον εἰς τὸ δωδεκάθεον, ἀποφασιστικὴν ἐξήσκησαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν ἀτόμων καὶ τῆς λογικῆς καὶ ἠθικῆς διαμορφώσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐξημερώσεως τῶν ἀνθρώπων.

Διότι ἡ καθιέρωσις τοῦ Μονοθεϊσμοῦ ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν, δηλαδὴ ἡ καθιέρωσις τῆς λατρείας τοῦ ἐνός ὑπερέχοντος δημιουργοῦ, θεοῦ παντοκράτορος, δὲν ἦτο δογματισμός, ἀλλὰ φανερά ἀλήθεια ἢ ἐπιβεβλημένη ἀνάγκη, ἡ ὁποία προέβαλλεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ὑπερτάτην δύναμιν, πού κυβερνᾷ τοὺς κόσμους καὶ τὸ ἄπειρον καὶ ἀσυνειδήτως τοῦ ὑποβάλλει τὴν αἴσθησιν τῆς ἀκατανικήτου δυνάμεως τοῦ δημιουργοῦ ἀπὸ τὸν ὁποῖον, ὡς δημιούργημα τοῦ ἐξαρτᾶται καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀπόλυτον διάθεσιν του φυσικὰ, ὡς ἀνίσχυρος ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὴν ἡλιθιότητα, πού τὸν διδάσκουν καὶ σήμερον διάφοροι Λαοπλάνοι ἐπιστήμονες, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἰκανὸς νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὴν δημιουργίαν εἰς τὰς θελήσεις του. Διὰ τῆς ὑποβολῆς δὲ ἐξ ἄλλου καὶ τῆς ἰδέας τῆς τιμωρίας τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον, ἢ τῆς ἐξασφαλίσεως αἰωνίας μακαριότητος, ἐπεδίωκεν ὁ Ὀρφισμός, ὅπως καὶ ὅλαι αἱ προηγμένα καὶ περιέχουσαι φιλοσοφημένην σκέψιν νεώτεροι θρησκείαι, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χαλιναγώγησιν καὶ τὴν πειθάρχησιν εἰς τὴν ὑπερτάτην δύναμιν, εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν Νόμον τῆς Πολιτείας, τὴν ἀσυγκράτητον καὶ ἀνυπότακτον τάσιν καὶ διάθεσιν τῶν ἀτόμων. Διότι τὰ ἄτομα, ὡς γνωστὸν, κατευθυνόμενα καὶ κυβερνώμενα ἀπὸ τὸν ἀχαλίνωτον ἐγώισμόν των ἢ τὴν κακῶς ἐννοουμένην καὶ ἐφαρμοζομένην ἐλευθερίαν των, εἶναι ἰκανὰ νὰ ἐξελιχθῶν καὶ ἐξελίσσονται εἰς ἄγρια θηρία καὶ δύνανται νὰ μεταβάλλουν εἰς ζούγκλαν τὰς κοινώνας, ἐάν ἐκλείψῃ ὁ νόμος εἰς τὰς πολιτείας, ὅπως εἶχει ἀποδειχθῆ καὶ μὲ τὰ ὅσα συνέβησαν καὶ συμβαίνουν συνεχῶς καὶ σήμερον μὲ τὴν ἐπιτεινομένην, τὴν αὐξανομένην πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀναρχίαν εἰς τὰς διαφόρους χώρας καὶ κατὰ τὸν τρέχοντα αἰῶνα καὶ κυρίως εἰς τὴν ἐποχὴν μας, μὲ τὰς ἀγριότητας πού ἐσημειώθησαν καὶ εἰς τὸν τόπον αὐτόν κατὰ τὴν ἡλιθίαν καὶ Ἐθνοκτόνον δρᾶσιν καὶ ἐπανάστασιν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν τῆς περιόδου 1941-1949 τὴν ὁποίαν ἐζησα καὶ ὁ ἴδιος ἀπαχθεὶς καὶ ταλαιπωρηθεὶς ὡς Ὀμηρος, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχα διασώσει ἀρκετοὺς ἐξ' αὐτῶν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Γερμανῶν.

Ἐμφανεστάτη συνεπῶς ἦτο ἡ ἐπιδίωξις τοῦ Ὀρφισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαίων σοφῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν τὴν ἐπίδρασιν του, καὶ ἡ φανερά χρησιμο-

της του διά τήν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἐξασφάλισιν ἡρεμίας καί ἡσυχίας εἰς τάς κοινωνίας καί τάς πολιτείας τῶν ἀνθρώπων. Καί διά τόν λόγον αὐτόν ὅλοι οἱ κορυφαῖοι πνευματικοί καί πολιτικοί ἡγέται τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καί μεταξύ αὐτῶν, ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Παρμενίδης, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πίνδαρος, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, οἱ Στωϊκοί, ὁ Θουκυδίδης, ὁ Ξενοφών, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Μένανδρος, ὁ Κίμων, ὁ Ἀριστείδης, ὁ Περικλῆς, ὁ Νικίας, ὁ Ἀλκιβιάδης καί ἄλλοι ὑπήρξαν μύσται τοῦ Ὀρφισμοῦ ἢ ἐγνώριζον ἀρκετά περί τῶν ὄσων ἐδίδασκεν οὗτος, καί ἀπό τά διδάγματα τῶν Ὀρφικῶν ἐπαναλαμβάνομεν, ὅπως ἀπεδείχθη, ἤντησαν καί οἱ Προσωκρατικοί καί οἱ μετ' αὐτούς ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, διά νά διατυπώσουν τά ἀνυπέρβλητα πνευματικά δημιουργήματα πού μάς ἐκληροδότησαν.

Τοιαύτη δέ ἦτο ἡ ἐξάπλωσις, ἡ διάδοσις τῶν Ὀρφικῶν ἰδεῶν καί διδασκαλιῶν κατά τήν ἀρχαίαν ἐποχὴν, ὥστε, ἄς μὴ θεωρηθῇ ὑπερβολή ἐάν λεχθῇ, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι καί ἡ ἀρχαία Ἑλληνική Φιλοσοφία ἐκεῖθεν ἤντησε καί ὅτι τόσον ὁ Ἰουδαϊσμός, ὁ ὁποῖος ἐπαίρεται (ὑπερηφανεύεται) ψευδόμενος, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, ὅτι πρῶτος ἐδίδαξε τήν μονοθεΐαν, ὅσον καί ὁ Χριστιανισμός ὑπέστησαν τήν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν. Διότι ἐάν ἐμβαθύνη κανεὶς εἰς τήν μελέτην τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτομάτως θά διαπιστώσῃ ὅτι αἱ διδασκαλίαι τοῦ Θεανθρώπου περισσότερο ὁμοιάζουν εἰς ὠρισμένα σημεῖα (ἡ διδασκαλία τῆς ἀγάπης καί ἡ ἀποψις περί ἄλλης ζωῆς μετὰ θάνατον κ.τ.λ.), μέ τάς σχετικές θεωρίας τῶν Ὀρφικῶν καί τοῦ Πλάτωνος, παρά μέ τά διδάγματα τῆς Βίβλου τῶν Ἑβραίων μέ τήν ὁποίαν ἀπερίσκεπτα συνεδέθη ὁ Χριστιανισμός, ἢ τάς ἀπόψεις τῶν Ἑσσηίων, ὅπως ὑπεστηρίχθη ὑπό τινων ξένων ἀμαθεστάτων δῆθεν μελετητῶν καί ἐρευνητῶν, ὅτι εἶχεν ὑποστῆ ἐπιδράσεις ὁ Χριστός. (Ὁ Κάουτσκι καί ἄλλοι βλέπε καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τό ἐγκλημα τῆς ἐπιστήμης»).

Μόνον δέ ὡς ἀστεῖον ἢ ἀνόητον ἐπιχείρημα θά πρέπει νά χαρακτηρισθῆ ἡ ἀποψις καί κάποιων ἀμαθεστάτων, ἐγωπαθῶν καί ἐπιπολαίων συγχρόνων δῆθεν διανοητῶν καί ἐπιστημόνων ὅτι οἱ νεώτεροι διανοητὴ ὑπερέβησαν εἰς ἐπιτεύγματα τοῦς ἀρχαίους σοφοῦς, τοῦς κολοσσούς αὐτούς τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως, ἄνευ τῶν διδασκαλιῶν τῶν ὁποίων καί ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης θά ἦτο καθυστερημένη, ἀνεξέλικτος καί πρωτόγονος καί χωρὶς βεβαίως νά ὑπολογίζουσι ὅτι τά ἐπιτεύγματα τῶν νεωτέρων ἔχουν τόσον ὠφελήσει τοῦς ἀνθρώπους, ὥστε τοῦς ὠδήγησαν εἰς τήν ἀγωνίαν καί τήν ἀβεβαιότητα, εἰς τό ἀγχος καί τόν φόβον πού τοῦς συνέχει σήμερον διά τήν ἀγνωστον αὔριον!... (σχετικῶς βλέπε καί τόν ἰδιαίτερον Τόμον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», «ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ», ὅπου ἀποδεικνύονται τά ἀνωτέρω μέ τήν γενομένην συγκριτικὴν μελέτην τῶν ὄσων ἐδίδαξαν οἱ Ἀρχαῖοι καί τῶν ὄσων ἐπέτυχον, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ νεώτεροι καί τό βιβλίον μου «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης»).

Ἐν τούτοις ἀρκετοὶ σχολιασταί, νεώτεροι κυρίως, καί συγγραφεῖς ἀγνοοῦντες τελείως, ὅπως ἀποδεικνύεται, τό περιεχόμενον τῶν Ὀρφικῶν κειμένων, μέ τήν μέθοδον πού ἐρμηνεύονται ταῦτα σήμερον (1984) εἰς αὐτήν τήν ἐκδοσιν, προσεπάθησαν νά διερευνήσουν καί νά καθορίσουν, ἐάν καί αἱ περὶ ἰδεῶν, ψυχῆς καί περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ὑψιπετεῖς διδασκαλίαι καί ἀπόψεις τοῦ Πλάτωνος ἦσαν ἰδικαί του ἢ τοῦ Σωκράτους, διότι φυσικά ἐπεδίωκον καί ἐπιδιώκουν νά ἐμφανίσουν καί τόν Πλάτωνα ὡς δανεισθέντα τάς φιλοσοφικὰς θεωρίας του ἀπὸ τήν ἀνύπαρκτον φιλοσοφίαν τῶν Ἀνατολικῶν

Λαών, διότι τούς διέφρευγεν από ἀμάθειαν ἢ σκοπίμως ἢ ἀλήθεια, πού γνωρίζομεν σήμερον, ὅτι αἱ ἀπόψεις αὐταὶ ἔχουν τὴν καταγωγὴν των ἀπὸ τούσ Ὀρφικούς. Μεταξύ τῶν κυριωτέρων δὲ διαστροφῶν τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας εἶναι καὶ ὁ Will Durant εἰς τὴν «Παγκόσμιον Ἱστορίαν» του, Τόμος Α΄, σελίς 129-130 καὶ τὰ κείμενα τῆς περιβοήτου ἐκδόσεως τῆς Οὐνέσκο. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι τινες ἐκ τῶν νεωτέρων κατηγορήσαν τὸν Πλάτωνα, ὅτι εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν ἀπόψεών του, τῶν σχετικῶν μὲ τὴν προϋπαρξιν τῆς ψυχῆς καὶ τὸν πλήρη χωρισμὸν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀνεξάρτητον καὶ εἰς Θεῖαν καταγωγὴν τοποθέτησιν «τῶν ἰδεῶν», πού εἶναι ἡ βᾶσις τοῦ φιλοσοφικοῦ τοῦ συστήματος (βλέπε Φαίδωνα), ὅπως καὶ αἱ θεωρίαι του περὶ «ἀθανασίας τῆς ψυχῆς» δὲν εἶναι σαφεῖς, ἐπειδὴ δὲν περιέχουν ἀδιάβλητες ἀποδείξεις καὶ ἀπόψεις πλήρεις καὶ πειστικὰς περὶ Θεοῦ, Φύσεως, ψυχῆς κ.τ.λ.

Ἡ φιλοσοφικὴ ὁμῶς ἐκδήλωσις τοῦ Πλάτωνος καὶ αἱ ἀνευ προηγουμένου συλλήψεις τοῦ πνεύματός του, δὲν δύνανται νὰ ὑποτιμηθοῦν οὔτε καὶ νὰ μειωθῇ ἡ ἀξία των ἀπὸ τοιαύτας κενολογίας ἢ προχειρολογίας ἀνοήτους ἐάν τὰς ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς μὲ δικαίαν κρίσιν καὶ σοβαρότητα καὶ ἐάν λάβῃ ὑπὸ ψιν του φυσικὰ τὴν ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἐζησεν ὁ Πλάτων, τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας πού ὑπῆρχον τότε καθιερωμέναι ὑπὸ τῆς πολιτείας (τὸ Δωδεκάθεον) καὶ κυρίως τὰς ἀλληλοσυγκρουομένας, ἀντιτιθεμένας καὶ διίσταμένας ἀπείρους φιλοσοφικὰς θεωρίας τῶν συγχρόνων του διανοητῶν, διὰ τὴν ἐπίλυσιν καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερον, τοῦ κοσμολογικοῦ προβλήματος, δηλαδή «τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ τῆς προελεύσεως καὶ τῆς οὐσίας τῶν ὄντων» τὸ ὁποῖον οὕτως ἢ ἄλλως, ὅπως ἔχει διαπιστωθεῖ καὶ ἀπὸ τὰς ἔκτοτε ἀντιθέσεις, μελέτας καὶ ἐρεῦνας ὑλιστῶν καὶ ἰδεαλιστῶν, εἶναι ὄχι μόνον δυσεπίλυτον, ἀλλὰ ἄλυτον ἐφ' ὅσον ὄλαι αἱ σχετικαὶ θεωρίαι καὶ ἀπόψεις ἀμφισβητῶνται καὶ σήμερον (1984).

Γνωρίζομεν δὲ ὅτι, κατὰ τὰς θεωρίας τῶν παλαιωτέρων, πού εἶχεν ὑπὸ ψιν του φυσικὰ ὁ Πλάτων, ὁ Θαλῆς ἐθεώρει ὡς πρωταρχικὸν στοιχεῖον τῆς δημιουργίας «τὸ ὕδωρ», ὁ Ἀναξίμανδρος «τὸ ἄπειρον», ὁ Ἀναξίμενης «τὸν ἀέρα», ὁ Ἡράκλειτος «τὸ πῦρ», ὁ Ἐμπεδοκλῆς «τὴν γῆν, τὸ ὕδωρ, τὸ πῦρ καὶ τὸν ἀέρα», ἀποδίδων τὰς φυσικὰς μεταβολὰς εἰς «τὴν φιλότητα καὶ τὸ νεῖκος», ὁ Λεύκιππος καὶ ὁ Δημόκριτος εἰς «τὰ ἄτομα», τὰ ὁποῖα ἐχαρακτήριζον ὡς «ἄτμητα», δηλαδή ὡς μὴ διαχωριζόμενα περισσότερον, ἐνῶ οἱ Πυθαγόρειοι ἐβλεπον καὶ ἡρμήνευον τὴν δημιουργίαν διὰ τῶν ἀριθμῶν. Παραλλήλως οἱ Ἐλεᾶται (Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Ζήνων) ἀρνούμενοι τὴν φαινομενικὴν πολυμορφίαν καὶ τὴν κίνησιν εἰς τὴν φύσιν, ὑπεστήριζον ὅτι «τὸ ὄν», ὁ δημιουργός, εἶναι εἰς, ὅπως καὶ τὸ Σύμπαν εἶναι ἓν, ὅπως ὑπεστήριζον καὶ οἱ Ὀρφικοὶ καὶ ὅτι τὸ «ὄν» εἶναι ἀγέννητον, ἀκίνητον, ἀπρόσωπον, ἀναλλοίωτον, ἀμετάθετον καὶ ἀνώλεθρον (Ξενοφάνης). Μετ' αὐτοῦς ὁ Ἀναξαγόρας, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τούσ Ὀρφικούς, φρονεῖ ὅτι ὁ «νοῦς» εἶναι ὑπερτέρα δύναμις καὶ ὁ διακοσμητής, ὁ διαμορφώσας τὴν ὕλην τοῦ Σύμπαντος (Ἐρμ. Ντίλς «Προσωκρατικοί» Β΄ τόμος, σελίς 1) καὶ ὅτι «ἡ ὕλη δὲν εἶναι μόνον σύνθετος ἀλλὰ καὶ διαιρετὴ εἰς τὸ ἄπειρον», ἀρνούμενος τοιοῦτοτρόπως «τὸ ἄτμητον ἄτομον» τοῦ Λευκίππου καὶ τοῦ Δημοκρίτου (Ἐρμ. Ντίλς «Προσωκρατικοί», τόμος Β΄, σελ. 15 καὶ 18), καὶ ἀφαιρῶν τὴν δόξαν ἀπὸ τούσ συγχρόνους, οἱ ὁποῖοι διατείνονται καὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ διέσπασαν τὸ ἄτομον καὶ τὸν πυρῆνά του, ἐνῶ ὁ Μέλισσος διδάσκει ὅτι τὸ «ὄντως ὄν» οὔτε ἀρχὴν ἔχει, οὔτε τελευτήν» καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ, διότι ἐφ' ὅσον ἤθελε γεννηθῆ, μοιραίως θά πρέπη καὶ νὰ ἀποθάνῃ, ὁπότε

δέν θά ὑπάρξη ἀρχή¹, ὅπως ἔγραψε καί ὁ Πλάτων, ἐνῶ τό ὄντως ὄν εἶναι αἰώνιον, ἀφθαρτον, ἀνώλεθρον, ὅπωςδῆποτε δέ ἔλεγεν ὅτι, «ἐκ τοῦ μή ὄντος, ἐκ τοῦ μηδενός, οὐδέν δύναται νά προέλθῃ», (Ἐρμ. Ντίλς «Προσωκρατικοί» τόμος Α' σελίς 258) διὰ νά φθάσωμεν ἀκολούθως εἰς τόν ἐκ Χίου Μητροδωρον, ὁ ὁποῖος δέν διστάζει νά διακηρύξῃ, ὅτι ἐπὶ τῶν κοσμολογικῶν ζητημάτων «ὄχι μόνον δέν γνωρίζομεν τίποτε πραγματικῶς, ἀλλά πρέπει νά ἀμφιβάλωμεν καί δι' αὐτά, πού νομίζομεν καί πιστεύομεν ὅτι γνωρίζομεν...» (Ἐρμάν Ντίλς «Προσωκρατικοί» Β' τόμος, σελίδες 231-234) καί ὁ ὁποῖος ἡγούμενος τοιουτοτρόπως ἤ ἐντασσόμενος μέ τούς Διογένην τόν Σμυρναῖον, τόν Ἀνάξαρχον, τόν Βρύσωνα, τόν διδάσκαλον τοῦ Πύρρωνος, τόν Διογένην Ἀπολλωνιάτην καί ἄλλους ὁμοιοδεάτας των, δύναται νά χαρακτηρισθῇ, μετ' αὐτῶν ὡς πρόδρομος ἢ συνοδοιπόρος τῶν σοφιστῶν, τοῦ Πύρρωνος τοῦ Ἡλείου καί τοῦ Ἀγνωστικισμοῦ. (Διογένης Λαέρτιος «Βίοι Φιλοσόφων» βιβλίον ΙΧ, κεφάλαιον 10ον, σελίς 158, ἐκδοσις Λειψίας «SUMPTIBUS OTTONIS HOLTZE» (1870).

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀρχέλαος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, κομίζει πρῶτος εἰς τάς Ἀθήνας, κατὰ τόν Διογένην Λαέρτιον, (Τόμος Α καί ἄρθρον Ἀρχέλαος εἰς Τόμον «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», σελίς 251, τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»), ἐκ τῆς Ἰωνίας τήν φυσικὴν φιλοσοφίαν, ἢ μᾶλλον τάς ἀντιλήψεις τῶν ἀνωτέρω φυσιολόγων, ἐπόμενος δέ τοῦ Ἀναξιμάνδρου καί προηγούμενος τῶν Αἰγυπτίων, πού ὑπεστήριζον ἀργότερον, «ὅτι ἡ ζωὴ προῆλθεν ἀπὸ τήν λάσπην τοῦ Νεῖλου», τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τῶν Ἰουδαίων, πού ἀναφέρει ὅτι ὁ ἄνθρωπος «χοῦς ἦν καί εἰς χοῦν - χῶμα - ἀπελευσεται» (θά καταλήξῃ), καί τῶν σημερινῶν ἀπόψεων τῆς ἐπιστήμης (1984) διδάσκει ὅτι «τά ζῶα καί ὁ ἄνθρωπος προῆλθον ὑπὸ τήν ἐπίδρασιν τῆς θερμότητος ἀπὸ τήν λάσπην τῆς γῆς», ἀνατρέπων τοιουτοτρόπως τήν μυθολογικὴν παράδοσιν, κατὰ τήν ὁποίαν, οἱ ἄνθρωποι προῆλθον ἀπὸ τήν αἰθάλην (τόν καπνόν) καί τούς ἀτμούς, ἀπὸ τήν «κνίσαν» πού ἀνεδύθη (πού ἐβγαίνει ἀπὸ τό καψάλισμα) ἀπὸ τάς καιομένας σάρκας τῶν Τιτάνων, τούς ὁποῖους κατακεραύνωσε ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ εἶχον οὔτοι κατὰ σύστασιν τῆς Ζηλόφθονος Ἥρας κατασπαράξῃ καί καταβροχθίσῃ τόν Ζαγρέα, τόν ἀγαπημένον υἱόν του Διόνυσον (Ἀποσπασμάτιον Ἀνέκδοτον 20).

Τέλος ὁ Σωκράτης παραμερίσας καί ἀποδοκιμάζων τάς θεωρίας καί τάς ἀπόψεις τῶν φυσιολόγων καί τοῦ διδασκάλου του φυσικά, μέ τήν περιφημίαν καί χαρακτηριστικὴν ἀπάντησιν πού ἔδωσεν εἰς τόν Φαῖδρον, ὅταν τόν ἠρώτησε ἐκεῖνος, διατί δέν ἐξέρχεται τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, «διότι, εἶπεν εἰς τόν Φαῖδρον, ἐμέ μέ ἐνδιαφέρουν οἱ ἄνθρωποι καί ἡ ἔρευνα τοῦ ἀνθρώπου καί ὄχι τά δένδρα καί τά βουνά πού ὑπάρχουν ἐκτός τῆς πόλεως, εἰς τήν ἐξοχὴν» στρέφει τό ἐνδιαφέρον τῆς Φιλοσοφίας πρὸς τήν ἔρευναν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιδιώκων μέ τήν δημιουργίαν, διὰ τῆς διαλεκτικῆς πού καθιέρωσεν

1. Καί τά αὐτά φυσικά ὑπεστήριζον καί οἱ Ὀρφικοί, ὅταν διατείνονται ὅτι ὁ Θεός πού ἐκπροσωπεῖ τὰς ὑπὸ ἄλλας μορφάς φυσικάς δυνάμεις εἶναι ἀγέννητος, ἀπάτωρ κ.τ.λ., ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τόν Ὑμνον τῆς Φύσεως (Ὑμνος 10 Ὀρφέως), ὑποδεικνύεται, ὅτι ὅσα δημιουργεῖ, γεννᾷ ἢ Φύσις, ἀκολούθως, ὅταν ἀποθάνουν τά περιουλλέγει (πεπαινομένων τε λύτεира, στίχος 7), μέ ἄλλας λέξεις μοιραίως ἀποθνήσκουν τά δημιουργήματά της, ἐφ' ὅσον ἔχουν γεννηθεῖ. Δέν συμβαίνει ὁμοίως τό ἴδιον καί μέ τόν θεόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπάτωρ, ἀγέννητος ἀνώλεθρος καί αἰώνιος, δηλαδή χωρὶς τέλος. (βλέπε σχετικῶς καί τά ἀναφερόμενα ἀνωτέρω ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κειμένου τῶν σχολίων εἰς τά Ὀρφικά).

- και ή όποία ήνώχλησε και ένοχλεϊ, ως μέθοδος, μερικούς νεωτέρους διανοητάς, - έναρέτων ανθρώπων τήν καλύτεραν συγκρότησιν, ανάπτυξιν και διαμόρφωσιν τής πολιτείας. (Περί τών άπόψεων και τών αντιθέσεων τών θεωριών τών Προσωκρατικών και γενικά περί τών άρχαίων φυσιολόγων και τών άλλων σοφών, βλέπε λεπτομερέστερον εις τά «Μεταφυσικά» του Άριστοτέλους, βιβλίον Α 982, β και έφεξής και «Φυσικά» Β, 3, 7, εις τούς «Προσωκρατικούς» του Έρμάν Ντίλς, εις Διογένην Λαέρτιον «Βίους Φιλοσόφων» εις Στοβαϊον « Άνθολόγιον», και «Φυσικά»).

Εύρεθείς συνεπώς ό Πλάτων έντός τών αντιθέτων αύτων φιλοσοφικών ρευμάτων τής έποχής του, αποτέλεσμα τών όποίων υπήρξεν ό έκφραυλισμός τών πολιτών και ή κατάπτωσις τής Πολιτείας, τής Δημοκρατίας, μέ άποκορύφωμα αύτων τήν θανάτωσιν του Σωκράτους, του άγαπημένου του διδασκάλου, έπεχείρησε, διά τών θεωριών και τών διδασκαλιών του, πού γνωρίζομεν και αι όποιαί όπως κατεδείχθη άνωτέρω, τήν προελευσίν των έχουσι από τούς Όρφικούς και όχι από τήν άποδεδειγμένως πλέον άνύπαρκτον φιλοσοφίαν τών Λαών τής Άνατολής και του Νότου, νά αντιδράση κατά τό δυνατόν, διά τής ήθικής Φιλοσοφίας πού έδημιούργησεν εις τήν όργιάζουσαν και άποχαλινωθείσαν τότε δρᾶσιν τών σοφιστών, έπιτυχών νά καταβιβάση, όπως έγραψεν και ό Κικέρων, τήν φιλοσοφίαν από τόν ουρανόν εις τήν γήν. Και αυτό τό έπέτυχεν ό Πλάτων, όχι μόνον μέ τήν θεωρίαν του «περί ιδεών και περί ύπάρξεως υπεράτης ιδέας» και μέ τήν θεωρίαν του «περί άθανασίας τής ψυχής», πού προήρχοντο όλαι από τούς Όρφικούς, αλλά και μέ τήν προβολήν τής άξίας και τής σημασίας τής άρετής εις τήν ζωήν τών ανθρώπων, καλλιεργήσας ταυτοχρόνως και τόν ανθρωπισμόν, πού είναι έπίτευγμα άναμφισβήτητον τής Έλληνικής διανοήσεως, άδιάφορον εάν οι άνθρωποι, όπως δείχνουν και αι διαταραχαι εις τας κοινωνίας τής έποχής μας, δυσκόλως άποβάλλουν τά πρωτόγονα και πολλάκις άγρια ένστικτα πού έκδηλώνουν και τά όποια συνήθως τούς κυβερνοϋν και δι' αυτό και ύποφέρουν.

Και είναι πράγματι τό όλιγώτερον άστειον, διά νά μήν ειπωμεν άφελές και άνόητον, νά κατακρίνεται ό Πλάτων από τούς νεωτέρους διότι δέν υπήρξε σαφέστερος εις τήν διατύπωσιν, τόν προσδιορισμόν και τήν λύσιν τών προβλημάτων πού ισχυρίζονται ότι ύστέρησεν, όταν όλοι οι άτυχεϊς νεώτεροι διανοηταί όχι μόνον τίποτε περισσότερο δέν ήδυνήθησαν νά προσθέσουν επί τών θεμάτων, τών προβλημάτων αύτων, αλλά όπως άποδεικνύει όλόκληρος ή πνευματική έκδηλώσις όλων τών νεωτέρων διανοητών, ήτο και είναι δεσμία τών έπιδράσεων του άρχαίου Έλληνικού πνεύματος, όπως έμφαίνεται από όλα τά έργα των, δημιούργημα του όποιου υπήρξε και είναι ό νεώτερος πολιτισμός. (βλέπε σχετικώς και τόν Τόμον τής Έγκυκλοπαιδείας του «ΗΛΙΟΥ» «Τό Άρχαϊον Έλληνικόν Πνεϋμα», όπου άποδεικνύεται πλήρως και μέ συγκριτικήν έρευναν, ό άνωτέρω ισχυρισμός, ότι οι νεώτεροι έχουσι κυριολεκτικώς λεηλατήσει τούς άρχαίους σοφούς).

Και τόν πολιτισμόν αυτόν άσφαλώς θά τόν καταστρέψουν οι σύγχρονοι μέ τήν άλόγιστον τεχνικήν ανάπτυξιν πού έφήρμοσαν, μέ τίς άδίστακτες και επικίνδυνες διά τόν άνθρωπον και τήν ανθρωπότητα έρευνες, εις τας όποιας έπεδόθησαν και επιδίδονται και κυρίως μέ τας δήθεν καινοφανείς, αλλά παναρχαίας, ξεπερασμένες, άποτυχούσας και καταστρεπτικής, όπως μάς διδάσκει ή Ιστορία, πολιτικοκοινωνικής θεωρίας τών συγχρόνων άμαθεστάτων και επικινδύνων κοσμοδιορθωτών και Λαοπλάνων, πού συγκλονίζουν και θά διαλύσουν τελικώς τας πολιτείας και κοινωνίας τής έποχής μας. (βλέπε και Πώλ Γκρασέ « Έσϋ ό μικρούλης Θεός» σελ. 1-5 και 8, Ζάκ Μονώ « Η τύχη

καί ἡ ἀναγκαιότης «σελ. 22 -227, Φρανσουά Ζακόμπ « Ἡ λογική τοῦ ζῶντος» σελ. 442-447, Φρανσίς Κρίκ «Περὶ Μορίων καὶ ἀνθρώπων» σελ. 52, καὶ τὰ βιβλία μου «Μετὰ τὴν Θύελλαν» καὶ «Τὸ ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» ὅπου μὲ βάσιν πλουσιωτάτην βιβλιογραφίαν ἀποδεικνύεται πόσες φορές ἐχρεωκόπησε διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ὁ ἀνεξέλεγκτος καὶ ἀπεριόριστος Φιλελευθερισμός, ὁ παραλογιζόμενος καὶ αἰθεροβατῶν Σοσιαλισμός καὶ ὁ ἀφρων καὶ ἀνελεύθερος Κομμουνισμός καὶ ποία ὑπῆρξεν ἡ ἀντίθεσις ἀλλὰ καὶ ἡ καταστροφικὴ ἐπίδρασις τῶν πολιτικοκοινωνικῶν αὐτῶν συστημάτων ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν καὶ μέχρι σήμερον, 1984).

Πάντως καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοὶ μὲ τὸν Πλάτωνα ἐπικεφαλῆς, ἐνῶ ἐπέτυχον μὲ τὴν ἀνεπανάληπτον πτῆσιν τοῦ πνεύματός των νὰ δημιουργήσουσιν τὸ «θαύμα» ἐκεῖνο τῆς ἀνθρώπινης διανοήσεως καὶ ἐπεδίωξαν νὰ ἐπιλύσουσιν κατὰ τὸν καλύτερον δυνατὸν τρόπον, ἢ μᾶλλον ὑπέδειξαν ποῖος εἶναι ὁ καλύτερος, ὁ πλέον ἐνδεδειγμένος καὶ ἀνθρωπινότερος τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῶν μεγάλων αὐτῶν προβλημάτων, πού ἀπασχόλησαν ἀπὸ τότε καὶ ἀπασχολοῦν καὶ σήμερον τὴν ἀνθρωπότητα, δὲν ἐπέτυχον ἐν τούτοις καὶ ἐκεῖνοι νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀμφιβολίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατεῖχοντο, ἐάν δηλαδὴ ὁ ἀνθρώπος ἔχει τὴν ἰκανότητα, λόγῳ κυρίως τῆς φυσικῆς ἀτελείας του καὶ τῶν πολλαπλῶν ἐλαττωμάτων του, τὰ ὁποῖα εἶχον ἕκτοτε καὶ ἐκεῖνοι ἐπισημάνει, νὰ ἐπιλύσῃ αὐτὰ τὰ προβλήματα. Καὶ διότι ἐπὶ τέλους ὁ ἀνθρώπος, ἀπλοῦν δημιούργημα καὶ αὐτός, εἶναι τὸ ὀλιγώτερον ἀνόητον καὶ ἀδιανόητον νὰ πιστεύει, ὅτι θὰ συλλάβῃ καὶ θὰ ὑποτάξῃ τὴν δημιουργίαν (βλέπε καὶ Ἀριστοτέλους «Φυσιογνωμικά», Θεοφράστου «Χαρακτήρες», Ἀδαμαντίου τοῦ Σοφιστοῦ «Φυσιογνωμικά», Πολέμωνος, «Φυσιογνωμικά» ἐκδοσις Λειψίας Τῴμπνερ καὶ ἀπὸ τοὺς νεωτέρους Σπινόζα ἠ «περὶ Ἠθικῆς», Ζάν Ζάκ Ρουσό « Ἡ ἀνισότης τῶν ἀνθρώπων», «Κοινωνικὸν Συμβόλαιον» καὶ «Αἰμίλιον», Βολταίρου « Ὁ Ἀγαθούλης» τὸ «Φιλοσοφικὸν Λεξικόν» καὶ ἄλλους).

Τὸ ἐκπληκτικὸν ὅμως εἶναι, ὅπως βλέπει κανεὶς εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀφθάστων αὐτῶν καλλιεργήτων τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως, ὅτι, ἐνῶ μελετοῦν, ἐρευνοῦν, διατυπώνουν τὰ ἀξιοθαύμαστα καὶ ἀνυπερβλήτα ἐκεῖνα δημιουργήματα τοῦ νοῦ των, ταυτοχρόνως εἶναι τόσοσιν προσεκτικοί, λογικοί, μετρημένοι καὶ σεμνοὶ εἰς τὰς διαπιστώσεις καὶ τὰ συμπεράσματά των, πού ἀναγκάζουν τὸν ἐκθαμβὸν μελετητὴν, νὰ μὴ δύναται πράγματι τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ: τὸ ἀνυπερβλήτον ὕψος πού ἤγγισεν ὁ νοῦς των, ἢ τὴν συναίσθησιν τῆς μηδαμινότητός των, ὡς ἀνθρώπων, ὡς δημιουργημάτων, ἐνώπιον τοῦ ἀσυλλήπτου καὶ ἐπιβλητικοῦ μεγαλείου τῆς δημιουργίας!...

Καὶ ἐνῶ καὶ αὐτοὶ ἐπεδίωξαν νὰ ἐρευνήσουσιν καὶ νὰ ἐρμηνεύσουσιν τὴν δημιουργίαν, ἐν τούτοις οὐδέποτε διενεώθησαν ἢ ἐφαντάσθησαν, ὅτι ἡδύ-

1. Καὶ δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ἀναφέρω τὴν ἔξοχον καὶ δηκτικὴν ἀποψιν τοῦ Σπινόζα διὰ τὴν ἀνομοιότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ χαρακτήρος των πού διατυπώνει εἰς τὸ ἔργον του « Ἠθικῆ». «Οἱ ἀνθρωποὶ, γράφει, εἶναι τόσοσιν ἀνόμοιοι, διότι ὁ θεὸς ἀφοῦ εἰργάσθη ἐπὶ 5 ἡμέρας δημιουργῶν, ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα τῆς Φύσεως, τὴν τελευταίαν ἡμέραν, προφανῶς κουρασθεὶς, ἀνέμειξε ὅλα τὰ ὑλικά πού διέθετε καὶ διὰ τῶν ὑλικῶν πού ἀνემίχθησαν κατεσκεύασε τελικῶς καὶ τὸν ἀνθρωπον, τοὺς ἀνθρώπους!...». Καὶ φυσικὰ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ κατὰ τὸν Σπινόζα οἱ ἀνθρωποὶ διαφέρουν μεταξύτων!... (Λεπτομερέστερον περὶ ὄλων τῶν ἀνωτέρω βλέπε εἰς τὸ βιβλίον μου «Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» σελίς 48 καὶ ἐφεξῆς).

ναντο και να την συλλάβουν και να την υποτάξουν εις τας θελήσεις των, όπως πιστεύουν ώρισμένης κατηγορίας παρεκτραπέντες και παραλογιζόμενοι έπιστήμονες τής έποχής μας, οι όποιοι έχουν κυριολεκτικώς αφηνιάσει, ισχυριζόμενοι ότι τά κοσμολογικά προβλήματα δύνανται να επιλυθούν υπό του ανθρώπου βασιζόμενοι κυρίως εις την άχαλίνωτον τεχνολογίαν τής έποχής μας και περιφρονούντες και άγνοούντες τό «Μηδέν Άγαν» του Χείλωνος και τούς άθάνατους στίχους του Πινδάρου, πού παρέθεσα άνωτέρω, όπως και τας σχετικές άπόψεις άλλων αρχαίων σοφών. (βλέπε και Ίωάν. Δ. Πασσά «Τό Έγκλημα τής Έπιστήμης», σελ. 18-94, όπου εκτίθενται αναλυτικώτερον αι σχετικαι άπόψεις τών αρχαίων Έλλήνων σοφών, οι όποιοι υπεστήριζαν: Δημόκριτος: «τίποτε δέν γνωρίζομεν πραγματικώς, ή αλήθεια εύρίσκεται εις τό βάθος τής άβύσσου», Ηράκλειτος: «ή ψυχή του ανθρώπου είναι ανεξερεύνητος» και ότι ο Ζεύς έδημιούργησε τό σύμπαν διά να διασκεδάζη!, οι Έλεάται: «τό δν - ή υπερτάτη δύναμις, ο θεός - είναι άπρόσωπον, άγέννητον, άμετάβλητον, άκίνητον, άναλλοίωτον και άνώλεθρον», Μητρόδωρος ο Χίος: «όχι μόνον δέν γνωρίζομεν τίποτε πραγματικώς, αλλά πρέπει να άμφιβάλλωμεν και δι' αυτά πού νομίζομεν ότι γνωρίζομεν», και τέλος μεταξύ άλλων ο Σωκράτης μέ τό «έν οίδα ότι ούδέν οίδα» κ.λπ). Άλλά και τότε έλάχιστα ήμποδίσθησαν οι Άγνωστικισται και οι Σοφισται κυρίως άργότερον, αλλά και οι Έπικούρειοι από τό να διαφθείρουν τούς ανθρώπους, τούς πολίτας και να διαλύσουν μέ τας έκθεμελιωτικάς διδασκαλίαις των τας κοινωνίας και τας πολιτείας, τόσον τής αρχαίας Ελλάδος, όσον και τής Ρώμης μετά ταύτα, όπου παρά τας κραυγάς του Κικέρωνος, του Σενέκα και άλλων όρθοφρονούντων Ρωμαίων, αι θεωρία αύται μεταφερθείσαι και εκεί, φροντίδι του Λουκρητίου και άλλων Έλλήνων και Ρωμαίων προοδευτικών δήθεν φιλοσόφων και άναμορφωτών τής κοινωνίας και τής Πολιτείας, διέλυσαν και την πανίσχυρον Ρωμαϊκήν Αύτοκρατορίαν.

Συνεπώς εάν ο Δημόκριτος αντιμετωπίζων και εις την έποχήν του τας ήλιθιότητας τών συγχρόνων του διανοητών ειπε τό περίφημον ότι «είναι άξια γέλωτος όλα τά ανθρώπινα», τότε οι νεώτεροι, οι σύγχρονοι «κοσμοδιορθωται» κοινωνιολόγοι, έπιστήμονες και Φιλόσοφοι, πού προσπαθούν να επιλύσουν τά κοσμολογικά προβλήματα, πού δέν επέλευσεν ο Πλάτων, όπως τόν κατηγορούν είναι τό όλιγώτερον «άξιοι δακρύων» οι άτυχείς, αφού πιστεύουν ότι είναι ικανοί αύτοί να άπαλλάξουν τούς ανθρώπους από τας αντίθέσεις των και τά έλαττώματά των, διά των μεθόδων και τών δογματισμών πού χρησιμοποιοούν και επιδιώκουν να επιβάλουν εις τούς άλληλοσφαζομένους και σήμερον ανθρώπους. Άτυχέστεροι όμως έμφανώς είναι και οι άνθρωποι τής έποχής μας, οι όποιοι πιστεύουν ότι, από αύτάς τας χρεωκοπημένας μεθόδους τών συγχρόνων πολιτικών και πνευματικών ήγετών των, πού έχουν πολλάκις δοκιμασθεί και εις τό παρελθόν και οι όποιοι τούς έξωθούν συνεχώς εις αίματηράς διαμάχας, είναι δυνατόν να έξασφαλίσουν την ήρεμον, την ήσυχον και εύτυχισμένην ζωήν πού νοσταλγοούν, άναμένουν και επιδιώκουν οι άφελείς, να άποκτήσουν και να κατακτήσουν συνεχώς άγωνιώντας, αγωνιζόμενοι και άλληλοεξοντώνόμενοι!!...

Άνθρωπισται πραγματικοί αντίθετως οι αρχαιοί Έλληνες σοφοί επεδίωξαν διά του έργου των και υπό την επίδρασιν τών άπόψεων και τών εύχών τών Όρφικών διά την έξασφάλισιν ειρήνης μεταξύ τών άλληλοσφαζομένων άνέκαθεν ανθρώπων, να άμβλύνουν τας έξοντωτικάς αντίθέσεις μεταξύ τών άτόμων, τών ανθρώπων και να περιορίσουν την άλληλομαχίαν τών διαφόρων πόλεων - Κρατών τής έποχής των (Μυκήναι - Τροία - Άργος - Σπάρτη - Κόρινθος -

Θῆβαι - Ἀθήναι) πού κατέστρεψαν τήν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ἡ συνταρακτική πτώσις τῆς Τροίας παλαιότερον, πού ὑπῆρξε κυριολεκτικῶς φυλετική ἀλληλοσφαγή, ἀφοῦ Ἀχαιοί (Μυκηναῖοι) καί Τρῶες ἦσαν ἀπό τήν ἴδιαν φυλήν καί ἡ ὁποία ἐξουθένωσε καί διέλυσε τόν Μυκηναϊκόν κόσμον, ἐνῶ προηγουμένως εἶχον διαλυθεῖ ἐκ τῆς ἰδίας ἀλληλομαχίας καί οἱ Κρήτες (Μινωϊκοί, ἡ ἐξουθένωσις, ἡ καταστροφή τῆς Φαιστοῦ ἀπό τήν Γόρτυνα καί τῆς Λύκτου ἀπό τήν Κνωσόν, Στράβων, Διόδωρος Σικελιώτης, Πολύβιος βιβλίον Δ, 54 καί βιβλίον μου «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», σελίς 24) καί ἡ ὀλοκληρωτική ἐξαφάνισις ἀργότερον πόλεων, ὅπως τῆς Ποτιδαίας καί τῆς Μυτιλήνης, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι, ἡ κατεσφάγησαν ἢ ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα καί ἡ ἀνταύγεια τῶν φλογῶν πού ἀνεπῆδησαν ὑπεράνω τῆς Νινευί, τῆς Βαβυλώνας, καί τῆς Περσέων, διὰ νά τās μεταβάλουν εἰς ἐρείπια, καί τὰ δεῖνά τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἑβραίων καί τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι κατεσφάζοντο ἢ ἐστέναζον, πότε ὑπό τό ἀδυσώπητον πέλμα τοῦ Ναβουχοδονόσορος καί τῶν ἄλλων Ἀσσυρο-βαβυλωνίων δυναστῶν, καί ἄλλοτε ὑπό τό φάσανον τῶν ὀρδῶν τοῦ Καμβύσου, τοῦ Δαρείου καί τῶν ἄλλων Μήδων καί Περσῶν κατακτητῶν, ἀπεκάλυπεν εἰς αὐτούς πόσον ἀσυγκράτητα ἦσαν τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἄγρια ἐνστικτά των καί ἡ τρομερά καί ἀχαλίνωτος ἐγωπάθειά των καί πόσον φοβερόν καί αἰώνιον ἦτο τό δράμα τῆς ἀλληλοσφαιζομένης ἀνθρωπότητος.

Ἀνήσυχτοι ἀπό τās τραγωδίας αὐτάς τῶν συνανθρώπων των, αἱ ὁποῖαι τούς εἶχον κυριολεκτικῶς συγκλονίσει καί πονοῦντες ἐξ ἴσου μέ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐδεινοπάθησαν, καί παρασυρόμενοι ἀπό μίαν ἀνευ προηγουμένου ἀνάτασιν τοῦ ἀνυπερβλήτου πνεύματός των, ἐπεδόθησαν εἰς τήν ἐρευναν, διὰ τήν ἐξεύρεσιν τοῦ καλυτέρου τρόπου ἐξημερώσεως τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ καλυτέρου κοινωνικοῦ καί πολιτειακοῦ συστήματος διοικήσεως αὐτῶν, ὅπως ἀποδεικνύει ὀλόκληρον τό ἔργον των ἀπό τοῦ Θαλῆ καί κυρίως μέχρι τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος καί τοῦ Ἀριστοτέλους.

Πρῶτος ὁ Θαλῆς ἐπανιδρύει εἰς τήν νῆσον Τέων τήν Ἴωνικήν Ἀμφικτιονίαν διὰ τήν κατάπαισιν τῶν πολέμων, ἀκολούθως ὁ Ἡράκλειτος ζητεῖ νά καταργήσῃ τὰ φυλετικά τεῖχη μεταξύ των ἀνθρώπων, ἐνῶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς δέν διστάζει νά κηρύξῃ, καταδιωκόμενος, ἐπανάστασιν διὰ τήν ἀπαλλαγὴν τῶν πόλεων ἀπό τήν ἐκμετάλλευσιν τῶν ὀλίγων, διὰ νά φθάσωμεν εἰς τόν Σωκράτη, τόν Πλάτωνα καί τόν Ἀριστοτέλη, οἱ ὁποῖοι διεκδικοῦν καί δικαίως ὑπέρ αὐτῶν, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος σοφός ἀρχαῖος ἢ νεώτερος ἐνεβάθυνε μέ τόσῃν ἐπιμέλειαν καί τόσον ἄδολον ἐνδιαφέρον, εἰς τήν μελέτην τῶν ἀνθρώπων καί τῶν κοινωνιῶν καί πολιτειῶν πού συγκροτοῦν καί διεκρίνε καί ὑπέδειξε ποῖος εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος διακυβερνήσεως καί τῶν ἀτόμων καί τῶν κοινωνιῶν καί τῶν Πολιτειῶν.

Καί κάτω ἀπό τὰ ἐρείπια των πολιτειῶν πού κρημνίζονται, κάτω ἀπό τὰ βασίλεια πού καταρρέουν καί μέσα ἀπό τās οἰμωγὰς καί τούς θρήνους τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν πού ἀφανίζονται ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀναπηδᾷ ἐξαφνα, ὡς ἡ αἰωνία ἐλπίς τῆς ἀνθρωπότητος, τό ἀθάνατον ἑλληνικόν πνεῦμα μέ τās πρωτοφανεῖς, ἀνεπαναλήπτους καί φωτεινάς διδασκαλίας καί ἀπόψεις, πού διετύπωσεν ἡ καταπληκτικῆ, ἡ ἰσόθεος ἐκείνη πλειάς τῶν Ἑλλήνων σοφῶν.

Ὁ πᾶν ἀνθρώπινος πόνος προεκάλεσε τό σωτήριον σάλπισμα, ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποῖου ἐπέπρωτο νά δημιουργηθῇ ὁ ὠραιότερος, ὁ ἄφθαστος, ὁ ἀσύγκριτος πολιτισμός τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Διότι μόνον εἰς τὰ διδάγματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ὑπάρχει καί τό μέτρον βίου τῶν πολιτισμένων

ανθρώπων, αλλά και ό τρόπος διά του οποίου οι άνθρωποι δύνανται νά εξημερωθούν, νά έκπολιτισθούν και να καταστούν πραγματικοί άνθρωποι. Ἄλλά ἐφ' ὅσον τά διδάγματα αὐτά θά ἐφαρμοσθούν, χωρίς διαστροφάς, παραποιήσεις και ἐπιδιώξεις ἱκανοποιήσεως ἢ ἐξυηρητήσεως ἰδιαιτέρων συμφερόντων ἀτόμων ἢ φυλετικῶν ομάδων ἢ και ἡγετῶν πού ἀποβλέπουν εἰς τήν ὑποδούλωσιν και τήν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁμοφύλων των, ἢ και ἄλλοφύλων των.

Ἦτο ἡ ἐποχή, κατά τήν ὁποίαν τό ἀνθρώπινον πνεῦμα διά πρώτην φοράν εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος συνέλαβε, ἀνέπτυξε και ἐδίδαξε τάς ὑψηλοτέρας, τάς εὐγενεστερας και τάς περισσότερον ὠφελίμους, ἀσυγκρίτους και αἰώνιας ἰδέας, ἀρχάς και ἐννοίας πού λέγονται «Πατρίς», «Ἐλευθερία», «Δικαιοσύνη», «Δημοκρατία». Ἄλλά Ἐλευθερίαν, Ἰσότητα, Δικαιοσύνην, Δημοκρατίαν δέν ἠννόουν τήν ἀσύδοτον Ἐλευθερίαν, τήν Ἰσότητα πού ἰσοπεδώνει, τήν Δικαιοσύνην πού ἐπιβάλλουν οἱ ὀλίγοι, ἢ οἱ πάντοτε θορυβοῦντες ἀμαθεῖς και ἀνεξέλεγκτοι δημαγωγοί. Καί φυσικά οὔτε τήν ἄκρατον Δημοκρατίαν πού ὁδηγεῖ εἰς τήν Ὀλιγαρχίαν ἢ τήν Ἀναρχίαν, τήν ὁποίαν προκαλοῦν οἱ ἐξεγειρόμενοι ἀχαλίωτοι ὄχλοι, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦν ἢ περιφρονοῦν τόν νόμον λόγῳ τοῦ φανατισμοῦ ἢ τῆς ἀμαθείας των και τήν ὁποίαν δῆθεν ἄκρατον Δημοκρατίαν, τήν Λαοκρατίαν ὅπως τήν ἀποκαλοῦν, ὑπόσχονται και προβάλλουν και σήμερον (1984) εἰς τά πλήθη οἱ νεώτεροι κοσμοδιορθωταί και δημαγωγοί, οἱ ἐπιτήδειοι ἐκμεταλλευταί τῆς ἀνθρώπινης ἡλιθιότητος, ἀφελείας, εὐπιστίας και δυστυχίας, διά νά παρασύρουν και νά ὑποδουλώσουν τελικῶς εἰς τάς θελήσεις των μεταβάλλοντες τους ἀνοήτους και ἀτυχεῖς ἀνθρώπους εἰς ἄβουλα ζῶα ὅπως και σήμερον βλέπομεν και γνωρίζομεν ὅτι αὐτό γίνεται εἰς διαφόρους χώρας, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ κομμουνισμός.

Ἦτο ἡ ἐποχή, κατά τήν ὁποίαν ὁ Δημοσθένης διεκήρυσσεν: «ὅ,τι εἶναι ἡ ψυχή διά τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ Νόμος διά τήν Πολιτείαν». Ἦτο ἡ ἐποχή, κατά τήν ὁποίαν τό ἀγαθόν και ὠφέλιμον εἶχε συνδυασθῆ εἰς πλήρες και ἄρμονικόν σύνολον μέ τό καλόν και ὠραῖον, μέ ἀποτέλεσμα τάς ἐκπληκτικάς ἐκεῖνας ἀνατάσεις τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Διότι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, ὅπως και οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι τῆς αὐτῆς περιόδου, πού εἶχον ἀνυψώσει διά τῶν ἔργων των εἰς θεότητα τό κάλλος και διά τῆς ἀπαρμιλλου τέχνης των εἶχον ἐπιτύχει νά καταβιάσσουν τοὺς θεοὺς ἐπί τῆς γῆς, ἦσαν και εἶναι οἱ ἀξιοθαύμαστοι δημιουργοί, ἐμπνευσταί και διδάσκαλοι παντός ὅ,τι ἔκτοτε θεωρεῖται καλόν, ὠφέλιμον και ὠραῖον και ὡς ἰδεῶδες ἀνώτερον, ἀσύνκριτον, εὐγενές και αἰώνιον, ἀπό ὅλους τοὺς κατηρτισμένους, προηγμένους και λογικευομένους ἀνθρώπους.

Ἄλλά ἐκεῖνο πού ἐνδιαφέρει πρωτίστως ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι ἡ πλήρης ἐξήγησις τῶν μυστηριακῶν ἀπόψεων και τελετῶν τῶν Ὀρφικῶν, ἔργον τό ὁποῖον ἄς συνεχίσουν ἀρμοδιώτεροι, ἢ ἡ ἀνάλυσις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἀλλά ὁ ἐξ αὐτῶν και δι' αὐτῶν, τῶν Ὀρφικῶν, προσδιορισμός τῆς παναρχαίας ὑπάρξεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς και ἡ ἐπισήμανσις και ἡ ἀπόδειξις τῶν πρώτων πτήσεων τοῦ πνεύματος τῶν παναρχαίων Ὑμνωδῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποδεδειγμένως πλέον ἦσαν προϊστορικοί Ἕλληνες και ὄχι ἄλλοι Λαοί τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως μέχρι και σήμερον (1984) ὑποστηρίζεται ἀπό ἄρκετούς ξένους δῆθεν ἐρευνητάς, ἀλλά ἀποδεδειγμένως ψευδολόγους και διαστρεβλωτάς τῆς ἀληθείας μέ τήν ἀνοχήν δυστυχῶς και τήν ἐγκληματικὴν σιωπὴν ἐπαναλαμβάνομεν, τῶν Ἑλλήνων ἀρμοδίων.

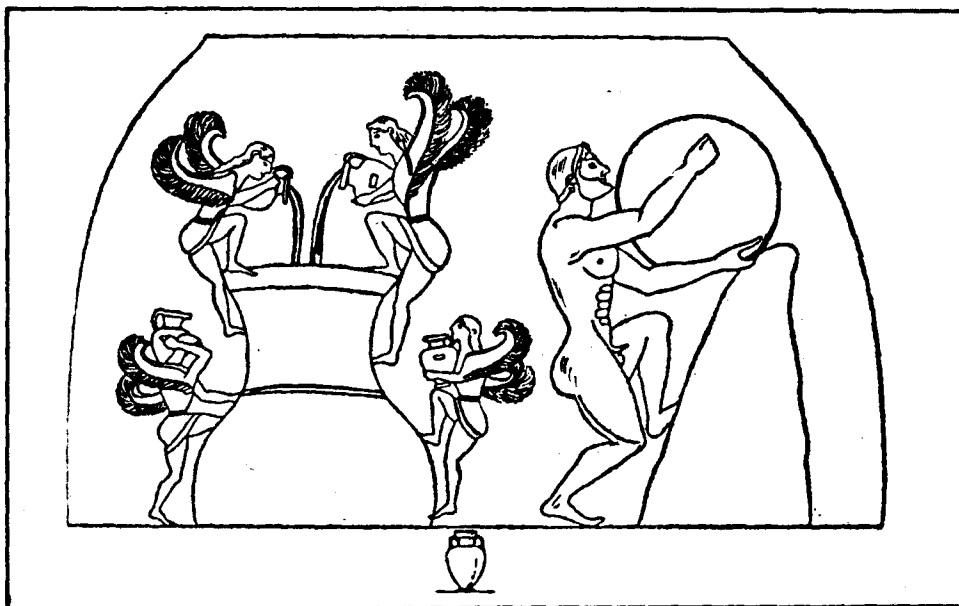
Και ὁμως αὐταί αἱ διαστρεβλωμένα, παραποιημένα και ψευδέσταται ἀν-

θελληνικά θεωρία διδάσκονται δυστυχώς και σήμερα ακόμη εις τὰ σχολεία και Πανεπιστήμια όλων τῶν χωρῶν, ἀλλά και τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς καμμίαν ἀντίδραση ἀπὸ τοῦς ὑποτιθεμένους πολιτικούς και πνευματικούς ἡγέτας μας, οἱ ὁποῖοι ἀδιάφοροι ἀνέχονται νὰ διδάσκονται οἱ Ἕλληνες μαθηταί, μετὰ τὰ ὅσα ἐξετέθησαν ἀνωτέρω, ὅτι οἱ Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς και μεταξὺ αὐτῶν και οἱ Φοῖνικες ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων!!, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια και ἡ πραγματικότης, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀρχαιότεροι ὅλων τῶν ἄλλων Λαῶν, ἀνακύπτει ἀδιάσειστος, ὅπως και ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν παναρχαίαν καταγωγήν και δράση τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπὸ τὰ παρατιθέμενα κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, τὰ συμπεράσματα τῶν ὁποίων ἐκμηδενίζουν, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅλας τὰς παλαιὰς και νεωτέρας ὑπόπτους και ἀσυστάτους ἀνθελληνικὰς θεωρίας τῶν ξένων και τὰς κακοθεστάτας και ἐμφανῶς πλέον, προερχομένας ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν ξένων, ἀνακριβεστάτας Ἱστορίας τῶν ἡμετέρων.

Μὲ ἄλλας λέξεις μετὰ τὴν μετάφραση και τὴν δημοσίευσιν τῶν Ὀρφικῶν και τὴν γενομένην σύγκριση αὐτῶν, μετὰ τὰς ἀπόψεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, πού ἐγένεν ἀνωτέρω και ἡ ὁποία ἀποδεικνύει τὴν πνευματικὴν καταγωγήν, συγγένειαν και ἀδιατάρακτον συνέχειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῶν Ἑλλήνων διανοητῶν και ἐρευνητῶν, και ἐκ τῶν ὁποίων ἀποκαλύπτεται ἐπίσης, ἀπὸ ποῦ προῆλθεν ὁ ἐξανθρωπισμὸς τῶν ἀνθρώπων, πῶς ἐνεφανίσθη τὸ «Θαῦμα» τῆς ἀνατάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος τῆς Ἱστορικῆς περιόδου, φαινόμενον τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο δῆθεν νὰ ἐρμηνεύσουν οἱ ξένοι ἐρευνηταί, μόνον ἀδιόρθωτοι και ἀμετανόητοι ἐμφανῶς ἢ ἀμαθεῖς, και ἀποδεδειγμένως κακόπιστοι πνευματικοὶ τενεκέδες, θὰ τολμήσουν εἰς τὸ μέλλον νὰ ἀμφισβητήσουν. Ἀλλά και τὰς ἀδιασειστους ἀποδείξεις διὰ τὴν ὑπαρξιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπὸ τοῦς παναρχαίους χρόνους, ὅπως και τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος και τὴν συμβολὴν του εἰς τὴν ἐξημέρωση τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπότητος και τὴν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ, θὰ εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ διαστρέψουν, νὰ παραποιήσουν και νὰ ἀποπνίξουν οἱ ἀδίστακτοι και οἱ μέχρι σήμερον θορυβοῦντες, Διεθνισταί και Σιωνισταί, οἱ γνωστοὶ πλέον πολέμοι και ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ και τοῦ Πολιτισμοῦ... }¹

Συνεπῶς, μετὰ τὰ ἀποδεικνυόμενα ἀπὸ τὰ ἀποκαλυπτικά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, πού περιέχονται εἰς τὸ ἀνά χεῖρας βιβλίον μου ἐπεβάλλετο και ἐπιβάλλεται ἡ πλήρης ἀναδιάρθρωσις και ἀναμόρφωσις τῆς Ἑλληνικῆς ἀλλά και τῆς Παγκοσμίου Προῖστορίας, ὅπως διευτυπώθη αὐτὴ μετὰ πλεῖστα ἀποκαλυπτικά, ἀδιάσειστα και συντριπτικά στοιχεῖα εἰς τὸ βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», διὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν τόσον ἡ Ἑλληνικὴ ὅσον και ἡ Παγκόσμιος Προῖστορία ἀπὸ τὰ ψεῦδη, τὰ μυθεύματα και τὰς ἐντέχνους και θραυστάτας διαστροφὰς και παραποιήσεις πού περιέχουν τὰ ἔργα ξένων και Ἑλλήνων συγγραφέων ἀλλά και ἡ Βίβλος τῶν Ἑβραίων, ὅπως και αἱ γνωσταὶ μέχρι σήμερον Ἱστορίαι και Ἐγκυκλοπαιδεῖαι ΟΛΩΝ τῶν Ἐθνῶν διὰ τὴν καταγωγήν, και τὴν ἐξημέρωση τοῦ ἀνθρώπου και τὴν προέλευση τῶν γνώσεων και τοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἰωαν. Δ. Πασσᾶς

Εἰς τόν «Γοργίαν» τοῦ Πλάτωνος ἀπαντῶν ὁ Σωκράτης εἰς τόν Καλλικλή, πού ὑπεστήριζεν ὅτι σκοπός τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἡδονή, τοῦ γνωστοποιεῖ ὅτι κάποιος Σικελός ἢ Ἰταλός λόγιος (ἐπηρεασμένος προφανῶς ἀπό τόν Ὀρφισμόν) ἐνόμιζεν ὅτι οἱ δυστυχέστεροι νεκροί τοῦ Ἄδου εἶναι αὐτοί πού μεταφέρουν μέ κόσκινον ὕδωρ εἰς τρυπημένον πίθον· κατ' αὐτόν τόν λόγιον, τό κόσκινον ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ, πού ἀπασχολουμένη εἰς τὴν ἐπίγειαν ζωὴν τοῦ μέ τὰ ἀσήμαντα ἔχανε τὴν μυστικὴν οὐσίαν τῶν ὄντων καὶ ὁ πίθος ἦτο τό τμήμα τῆς ψυχῆς πού ἦτο εὐκολόπιστον εἰς τὰ θέλητρα τῶν ἀπολαύσεων· ἡ τιμωρία αὕτῃ ἦτο ἡ κατ' ἐξοχὴν τιμωρία τῶν ἀμύητων εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Ὀρφισμοῦ, οἱ ὅποιοι ὑποτίθεται, ὅτι ὡς ἀμαρτωλοὶ (οἱ ἀμύητοι) ἦσαν καταδικασμένοι νά τυραννοῦνται αἰωνίως, εἰς τόν Ἄδην. Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀγγειογραφίαν, πού εἶναι ἐμπνευσμένη ἀπό τὰ ἀνωτέρω, παρίστανται ἀριστερὰ μέν αἱ Δαναΐδες, πού ματαίως προσπαθοῦν νά γεμίσουν τόν τρυπημένον πίθον, δεξιὰ δέ ὁ Σίσυφος, πού ματαίως ἐπίσης προσπαθεῖ νά ἀνεβάσῃ ἓνα λίθον εἰς τὴν κορυφὴν βουνοῦ ἀπ' ὅπου ὁ λίθος συνεχῶς τοῦ ξεφεύγει καὶ πέφτει εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ.

Ο Ρ Φ Ε Ω Σ Π Ε Ρ Ι Λ Ι Θ Ω Ν

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΛΙΘΟΙ ΙΙ'

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ 1-90

ΥΠΟΘΕΣΙΣ 91-169

I. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ 170-188

II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 189-227

III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ 228, 229

IV. ΑΧΑΤΗΣ 230-241

V. ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ 242-256

VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ 257-263

VII. ΙΑΣΠΙΣ 264-276

VIII. ΤΟΠΑΖΟΣ 277-278

IX. ΟΠΑΛΛΙΟΣ 279-301

X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ 302-338

XI. ΟΣΤΡΙΤΗΣ 339-467

XII. ΓΑΓΑΤΗΣ 468-487

XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ 488-491

XIV. ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ 492-503

XV. ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ 504-603

XVI. ΑΧΑΤΗΣ 604-626

XVII ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ
627-635

XVIII. ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 636-741

XIX. ΝΕΦΡΙΤΗΣ 742-751

XX. ΧΑΛΑΖΙΟΣ 752-768

ΛΙΘΟΙ

ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 636. In ed. Gesn. c.

ΑΧΑΤΗΣ 604 -

ΑΧΑΤΗΣ ΔΕΝΔΡΗΕΙΣ 230

ΒΑΡΒΑΤΟΣ 257 -

ΓΑΓΑΤΗΣ 468 -

ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 189 -

ΙΑΣΠΙΣ 264 -

ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ 242

ΚΟΡΥΦΩΤΗΣ 492 -

ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ 504 -

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ 170 -

ΛΕΠΙΔΩΤΟΣ 284

ΛΙΠΑΡΑΙΟΣ 685

ΛΥΧΝΙΣ 268

ΜΑΓΝΗΤΙΣ 302 -

ΝΕΦΡΙΤΗΣ 742 -

ΟΠΑΛΛΙΟΣ 279 -

ΟΡΕΙΤΗΣ vid ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ

ΟΣΤΡΙΤΗΣ 339 -

ΟΨΙΗΤΙΣ, ΟΦΙΤΗΣ 336.341.457

ΟΨΙΑΝΟΣ 282

ΠΕΤΡΑΚΗΣ 228 -

ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ 355

ΣΚΟΡΠΙΟΣ 488 -

ΤΟΠΑΖΙΟΣ 277 -

ΧΑΛΑΖΙΟΣ 752 -

ΧΡΥΣΟΠΡΑΣΟΣ 749

ΧΡΥΣΟΤΡΙΧΕ ΛΙΘΩ ΔΥΙ 288

XVIII.

XVI.XVII

IV.

VI.

XII.

II.

VII.

V.

XIV.

XV.

I.

X.

XIX.

IX.

XI.

XI.

III.

XIII.

VIII.

XX.

ΛΙΘΙΚΑ

ΣΧΟΛΙΑ

Είς τήν στερεότυπον ἔκδοσιν τῆς Λειψίας τῶν Ὀρφικῶν, μετά τοὺς «Ὑμνους τοῦ Ὀρφέως» ἀκολουθοῦν τὰ κείμενα τῶν Λιθικῶν (ΛΙΘΟΙ). Τήν ἴδιαν πρὸς τὰ προηγούμενα διάταξιν ἀκολουθοῦντες παραθέτομεν κατωτέρω τὸ ἀρχαῖον κείμενον καὶ τὴν μετάφρασιν τῶν Λιθικῶν, τὰ ὅποια ἐμφανίζονται ὡς γραφέντα ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Μόσχου.

Εἰς τὸ κείμενον ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα διαφόρων ἡμιπολυτίμων λίθων καὶ αἱ προστατευτικαὶ ἢ θεραπευτικαὶ ιδιότητες καὶ ἐπιδράσεις των ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Φαίνεται ὅμως, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ κείμενον, «Οἱ Λίθοι» ἐγράφησαν μετὰ τὰ Τρωϊκὰ καὶ συνεπῶς ὡς κείμενα δὲν ἔχουν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν πού ἔχουν διὰ τὴν Προϊστορικὴν ἐποχὴν καὶ τὰς γνώσεις τῶν Ἀρχαιοελλήνων τὰ κείμενα τῶν «Ἀργοναυτικῶν», οἱ «Ὑμνοι τοῦ Ὀρφέως» καὶ τὰ «Ἀποσπασμάτια» (βλέπε στίχους 338-390 καὶ 680-690 καὶ ἀλλαχοῦ ἐντὸς τῶν κειμένων τῶν Λιθικῶν).

Μία σημαντικὴ πληροφορία, πού περιέχεται εἰς τὰ «Λιθικά», εἶναι ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν γνῶσιν καὶ χρησιμοποίησιν τοῦ λάμποντος λίθου «Κρύσταλλον φαέθοντα, διαυγέα» (στίχοι 171-179), δηλαδὴ τοῦ λίθου, πού εἶναι διαφανὴς καὶ λάμπει καὶ μέ τὴν δύναμιν τοῦ ὁποίου διὰ τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων, ὅπως περιγράφεται, ἦτο δυνατόν νά ἀνάπτουν φωτιά. Μὲ ἄλλας λέξεις ὁ συγγραφεὺς τῶν Λιθικῶν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ἐγνώριζον τὴν χρῆσιν τοῦ φακοῦ, ἢ χρησιμοποίησιν τοῦ ὁποίου πιθανῶς νά συνέτεινον εἰς τὴν ἐξακριβωσιν πολλῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ ἄλλων διαπιστώσεων τῶν Ὀρφικῶν, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐκπλήσσουν σήμερον (1984) καὶ μεταξύ αὐτῶν ὅτι ἡ σελήνη ἔχει ὄρη κ.τ.λ. (βλέπε στίχους 175-185).

Ὅπως ἀνεφέρθη, μεγάλῃν ἔκτασιν τοῦ κειμένου τῶν Λιθικῶν καλύπτουν αἱ περιγραφόμενα θεραπευτικαὶ ιδιότητες τῶν διαφόρων λίθων. Ἀφορμὴν λαμβάνων ὁ συγγραφεὺς ἐξ αὐτοῦ, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐγνώριζε τὴν θεραπευτικὴν δύναμιν των λίθων, καὶ ἐδίδασκεν, ὅτι ἡ γῆ, ἢ ὅποια φέρει εἰς τὴν ζωὴν τὰ φαρμακερὰ φῖδια, πού προκαλοῦν πόνους καὶ κλάματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ἴδια ἢ γῆ παράγει τίς ἡμιπολυτίμες πέτρες, ὠρισμένα βότανα καὶ ρίζες, πού θεραπεύουν τίς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων. (βλέπε στίχους 400-420). Πιθανῶς ὁ Ὀρφεὺς ἠσχολήθη μὲ τὴν ἔρευναν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος διαφόρων πετρῶν καὶ φυτῶν παρακινήθεισ ἀπὸ τὴν μεγάλῃν του λύπη, πού ἔχασε τὴν Εὐρυδίκην ἀπὸ δάγκωμα φιδιοῦ, κατὰ τὴν παράδοσιν, πού διέσωσαν καὶ οἱ Λατίνοι ποιηταὶ Βιργίλιος καὶ Ὀράτιος.

Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν παναρχαῖαν ἐποχὴν οἱ Ἕλληνες εἰδικοί ἰατροὶ ἐγνώριζον τὴν θεραπευτικὴν ιδιότητα ὠρισμένων φυτῶν καὶ ριζῶν, πλείστα τῶν ὁποίων καὶ ἀμφιβάλλομεν ἐάν - ὅπως μὲ ἔχει βεβαιώσει εἰδικὸς ἰατρός ἐρευνητὴς τῆς παγκοσμίως γνωστῆς Ἑλβετικῆς φαρμακευτικῆς ἐταιρείας SANDOZ - τὰ γνωρίζουν καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν οἱ κατασκευασταὶ φαρμάκων καὶ σήμερον εἰς τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀλλαχοῦ, εἰσάγοντες αὐτὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κυρίως ἀπὸ τὰς Ἰνδίας.

Ἐπίσης προσθέτω ὅτι εἰς τοὺς στίχους 627-632, ἀναφέρεται διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἱατρικῆς ἐπισημαίνεται ἡ ἀσθένεια τῆς Ἑλονοσίας (ὁ καλοῆθης Τριταῖος καὶ Τεταρταῖος πυρετός) ὅπως διεπίστωσε τοῦτο ὁ Ἕλληνας Ἱατρός Νικολ. Β. Σκαφιδᾶς. Προφανῶς δὲ ἐντεῦθεν ἠτλησεν καὶ ὁ Ἱπποκράτης μετὰ 1000 περίπου ἔτη τὰς σχετικὰς πληροφορίας του διὰ νά περιγράψει τὴν νόσον. Καὶ φυσικὰ καὶ οἱ σύγχρονοι κατασκευασταὶ φαρμάκων ἀγνοοῦν τὴν μέθοδον πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ὀρφικοὶ (τὸν ἀχάτην λίθον, ἀλλὰ ποῖον ἀχάτην;) ἀφοῦ ἀχάται ὑπάρχουν πολλοὶ ὅπως ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ κείμενον, στίχοι 602-608) διὰ τὴν θεραπείαν τῆς νόσου.

Ὡς πρὸς τὴν ἀναφερομένην καὶ ὑπὸ τοῦ Κ. Χασάπη εἰς τὰ Λιθικά γνῶσιν τῶν ζωδίων τοῦ Σκορπιοῦ καὶ τοῦ Ὠρίωνος εἶναι φανερόν ὅτι ἡ πληροφορία αὕτη ἔχει περιληφθῆ ἀργότερα εἰς τὰ Λιθικά, ἀφοῦ τὰ Λιθικά ἔχουν γραφῆ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ καὶ πάντως εἶναι παλαιότερα διαπίστωσις τῶν Ὀρφικῶν, πού ἔχει παραλειφθῆ ἀπὸ τὰ κύρια κείμενα τῶν Ὀρφικῶν ὡς ἀπωλεσθεῖσα, ὅπως ἔχουν ἀπωλεσθῆ καὶ πλείστα ἄλλα κείμενα τῶν Ὀρφικῶν («Θεογονία» τοῦ Ὀρφέως, ὠρισμένοι περίοδοι τῶν «Ἀργοναυτικῶν» καὶ ἄλλα ἔργα του - κείμενα - ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ «Ἀποσπασμάτια» κ.τ.λ.).

Ι.Δ.Π.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Θειοδάμαντι τῷ Πριάμου συνήνησεν Ὀρφεύς μετά τῶν ἑταίρων τινῶν πρὸς θυσίαν Ἑλίου, ἣν ἐτέλει κατ' ἔτος, εἰς ὄρος ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νενομισμένης ταύτης ἐτησίου θυσίας τὴν αἰτίαν ἀφηγεῖται λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτόν παιδα ὄντα ποτὲ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα, καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ ποῦ πλησίον ἱερὸν τοῦ Ἑλίου, ὑφ' οὗ καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατὴρ περιεποιήσατο. τῆς τοῦ παιδὸς σωτηρίας κατ' ἔτος ἦγεν Ἑλίῳ θύματα· μεταστάντος δὲ ἐκείνου τῶν ἐντεῦθεν, αὐτὸς Ὀρφεύς ἀντὶ τοῦ πατρὸς τῆς τοιαύτης θυσίας καθίσταται διάδοχος· ἦν νῦν ἀφοσιούμενος ἄνεισι, συμπαραλαβὼν καὶ Θειοδάμαντα· οὗτος δὲ καθ' ὁδὸν τῷ ποιητῇ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ χρήσεως διεξέρχεται, οἵτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρὸς τῶν θυόντων κρατούμενοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐχῶν ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰσθόλους τῶν δῆξεων θεραπείας. ὅθεν οἶμαι καὶ Νικάνδρος ὁ Κολοφώνιος ὕστερον ὀρμηθεὶς συνέγραψε τὰ θηριακά. Ἰστέον δὲ, ὡς δύο τινὰ προοίμια τοῦ παρόντος προτίθεται ποιήματος· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτὴν τε τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἅπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τοὺς πάλαι τῶν ἡρώων, κατ' αὐτὴν γενομένους ἐνδόξους καὶ ἰσοθέους νομισθέντας, ὧν καὶ μητέρα τὴν ἀρετὴν προσεῖρηκεν· ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρὸς τοὺς τὴν ἀρετὴν διώκοντας, καὶ τούτοις ἀεὶ φιλαπεχθημόνως ἐπικειμένων. ἐν θατέρῳ δὲ ὁ πρὸς αὐτόν καὶ Θειοδάμαντα γίνεται διάλογος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ὁ Ὀρφεύς, ἐνῶ μετέβαινε κάποτε μερικoὺς συντρόφους του να προσφέρῃ εἰς τὸν Ἑλιον θυσίαν, τὴν ὁποῖαν ἐτελοῦσε κάθε χρόνο ἀναβαινῶν εἰς κάποιο βουνό, συνήνησε τὸν Θειοδάμαντα, υἱὸν τοῦ Πριάμου· καὶ διηγήθη εἰς αὐτόν τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν καθιέρωσε τὴν ἐτησίαν αὐτὴν θυσίαν· καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι κάποτε, ἦτο ἀκόμη παιδί, ἐπειδὴ διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ φονευθῇ ἀπὸ κάποιον δράκοντα, κατέφυγε εἰς τὸ ἱερὸν (τὸν ναόν) τοῦ Ἑλίου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο κάπου ἐκεῖ πλησίον· ἐπειδὴ δὲ διεσώθη ὑπ' αὐτοῦ, ὁ πατέρας του, καθὼς ἔταξε, προσέφερε διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ υἱοῦ του κάθε χρόνο θυσίαν εἰς τὸν Ἑλιον. Ὃταν ὁμοῦς ἐκεῖνος (ὁ πατέρας του) μετετοπίσθη ἀπὸ τὰ ἐδῶ (δηλ. ἀπέθανε), τότε ὁ ἴδιος ὁ Ὀρφεύς διεδέχθη τὸν πατέρα του εἰς τὴν τέλεσιν αὐτῆς τῆς θυσίας· τὴν ὁποῖαν καὶ τώρα ἐκτελεῖ ἐξ ὑποχρέσεως, καὶ δι' αὐτὸ ἀνέβαινε εἰς τὸ βουνό, ἀφοῦ παρέλαβε μαζὶ του καὶ τὸν Θειοδάμαντα.

Αὐτὸς δὲ (ὁ Θειοδάμας) διηγεῖτο καθ' ὁδὸν εἰς τὸν ποιητὴν διὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν χρησιμότητα τῶν λίθων, ποῖοι δηλαδὴ ἀπὸ αὐτοὺς κρατούμενοι ἀπὸ τοὺς προσφέροντας θυσίαν, εἶναι χρήσιμοι διὰ τὴν θυσίαν, διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅσα αὐτοῖς διὰ τῶν προσευχῶν των ζητοῦν, καὶ ποῖοι (λίθοι) εἶναι χρήσιμοι διὰ τὴν θεραπείαν τῶν δηλητηριωδῶν δηγημάτων (δαγκωμάτων) τῶν ὄφρων...

Ἀπὸ ἐδῶ, νομίζω, ἐξεκίνησεν ἀργότερα καὶ ὁ Νικάνδρος ὁ Κολοφώνιος καὶ συνέγραψε τὰ θηριακά.

Πρέπει δὲ νὰ γίνῃ γνωστὸν, ὅτι δύο προοίμια τίθενται ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ παρὸν ποιῆμα· εἰς μὲν τὸ πρῶτον ὁ Ὀρφεύς ἐξυμνεῖ αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν καὶ τοὺς παλαιούς ἥρωας, οἱ ὁποῖοι ἀνεδειχθησαν εἰς αὐτὴν ἐνδοξοὶ καὶ ἐθεωρήθησαν ἰσοθεοὶ (ἴσοι πρὸς τοὺς θεοὺς)· δι' αὐτὸ τὴν ἀρετὴν τὴν ἐπωνόμασε καὶ μητέρα των· εἰς τὸ ἴδιον δὲ προοίμιον κακίζει καὶ τοὺς ἀμαθεῖς ἀνθρώπους, διότι διάκεινται φθονερώς πρὸς ἐκείνους, ποῦ ἐπιδιώκουν τὴν ἀρετὴν, καὶ ἐπιτίθενται πάντοτε κατ' αὐτῶν με ἐριστικὴν ἐχθρότητα· εἰς δὲ τὸ ἄλλο προοίμιον διεξάγεται ὁ μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Θειοδάμαντος διάλογος.

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Στίχοι 1-22

Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διός θνητοῖσιν
ὀπάσσαι
κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἤλθε
κομίζων
υἱός, ὅπως ἂν ἔχωμεν οἴζυος ἀτρεκές
ἄλκαρ.
γηθόσαιοι δέχνησθε βροτοί, πιτυτοῖσιν
ἐνίσπω,
οἷς ἀγαθή κραδίη, καί πείθεται
ἀθανάτοισιν·
νηπυτίοισι δ' ὄνειρα ἀκήρατον οὐ θέμις
εὐρεῖν.
τῷ δ' αὐτῷ καί πρόσθεν ἀγαλλομένους
ἐπί δῶρω
υἷα τε Λητοῖδης ἀκεσίμβροτον
ἀθανάτοισιν
Ἴξεν ἄγων εἰς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, ἠδὲ
σαόφρων
Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·
ἄλτο δὲ καί ταναόν Κρονίδης ὑπέρ
αἰθέρα Χείρων,
σευάμενος πρὸς Ὀλυμπον, ἐπεὶ μάθην
ἄμβροτα δῶρα
ἀλλ' ἦτοι κείνους μὲν ἀμώμητοι Διός
οἴκοι
χαίροντες δέξαντο, θεηγενέων ὄχ'
ἀρίστους·
ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται χρυσόρραπις
ὄλβω
ζῶειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοισι
κακότητος.
ὄν δὲ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ
ἀνώγη
ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐσελθέμεν
Ἑρμείαο,
ἐνθ' ὄγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν
ὄμιλον,
αἰψά κεν ἀμφοτέρησιν ὄνειατα πολλά
κομίζων
οἴκαδ' ἀποστειχοί, προφυγῶν
πολύδακρυον οἴζυν,

στίχοι 23-50

οὐδέ ἐ νοῦσος ἄκικος ἐνὶ μεγάροισι
δαμάσσει,
οὐδ' ὄγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας
μῆνος αἰόνν

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

στίχοι 1-22

Ὁ υἱὸς τῆς Μαίας, (ὁ Ἑρμῆς), πού μᾶς πα-
ρέχει πολλά ὠφελήματα, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀν-
θρώπους δῶρον τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος ἀποτρέπει
κακόν, ἤλθε μεταφέρειν αὐτό, διὰ νὰ ἔχω-
μεν ἕνα βέβαιον ἀμυντικόν μέσον κατὰ τῆς
δυστυχίας.

Γεμάτοι ἀπὸ χαρὰ ὑποδεχθῆτε αὐτὸ σεῖς οἱ
ἄνθρωποι· πρὸς τοὺς συνετοὺς ἀπευθύνομαι,
πού ἔχουν ἀγαθὴ καρδιά καὶ πεποίθησιν εἰς
τοὺς θεοὺς·

μὲ τοὺς ἀνοήτους ὁμῶς δὲν εἶναι δίκαιον νὰ
ἀσχοληθῶμεν.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ προηγουμένως ἐτέρποντο γι'
αὐτὸ τὸ ἴδιον δῶρον, ὁ υἱὸς τῆς Λητοῦς
ἐφθασεν εἰς τὸν χιονοσκεπῆ Ὀλυμπον, καὶ ἠ
συνετῆ Παλλὰς Ἀθηνα, ὁδηγοῦσα εἰς τοὺς
θεοὺς τὸν ἐξυπηρετοῦντα τοὺς ἀνθρώπους καὶ
λαοσωτῆρα Ἡρακλῆ·

Καὶ ἐπήδησε ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν αἰθέρα
ὁ Χείρων, ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου, σπεύδων πρὸς
τὸν Ὀλυμπον, ὅταν ἔμαθε τὰ ἀθάνατα δῶρα.

Ἀλλὰ βέβαια ἐκείνους μὲν τοὺς ὑπεδέχθη-
σαν μὲ χαρὰ οἱ ἄμειμποι οἴκοι τοῦ Διός, ἐπειδὴ
ἦσαν οἱ ἐξοχώτεροι ἀπὸ ὄλου, ὅσοι ἐγεννήθη-
σαν ἀπὸ θεοῦς.

Ἡμᾶς ὁμῶς (τοὺς κοινούς ἀνθρώπους) ὁ
Χρυσόρραπις (ὁ Ἑρμῆς) μᾶς παροτρύνει νὰ
διάγωμεν τὸν βίον μας εἰς τὴν γῆν ἀπολαμβάν-
οντες τὴν εὐτυχίαν μας καὶ μακράν ἀπὸ τὴν
κακότητα (ἀπὸ ἔργα μοχθηρά).

Ἀλλὰ ὁποῖον ἄνθρωπον συνετόν προτρέπει
ἡ καρδιά του νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πολυαγάπητον
σπήλαιον τοῦ Ἑρμού, ὅπου αὐτὸς ἐτοποθέτη-
σε πλῆθος ἀπὸ παντός εἴδους ἀγαθὰ, ταχέως
αὐτὸς μεταφέρειν καὶ μὲ τὰ δύο χέρια του πολ-
λά ἀγαθὰ ἀπέρχεται εἰς τὴν πατρίδα, ἀφοῦ ἐξέ-
φυγεν ἀπὸ τὴν θλιβεράν δυστυχίαν·

στίχοι 23-50

καὶ αὐτὸν οὔτε ἀσθένεια, πού ἀδυνατίζει. θά
τὸν καταβάλλῃ εἰς τὸ σπῆτι του,
οὔτε ποτὲ αὐτὸς ἀπὸ φόβον πρὸς τὴν τρομερῆ
δύναμιν τῶν ἐχθρῶν θά ὑποχωρήσῃ πρὸς τὰ

ἄψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐριγηθέα
νίκην·
οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν
ἀγῶνι
ἀντιβίην τινά θυμός ἐφορμήσει
μενεαίνειν,
οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον
σθένος ἀνήρ
ἄντικρυ στεφάνοιο πόθῳ κομίσας
ἐριδαίνοι.
ναὶ μιν καὶ θήρεσσιν ὄρεσκώοισι
λέοντα
δεινόν, καὶ λαοῖσιν ἑοικότα δαίμονο
τεύξω.
καὶ οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν
ὀπάσω
ρεῖα, καὶ ἄλλοδαποῖσι μετ' ἀνθρώποισι
τίεσθαι.
τόν δέ καὶ ἦϊθεοι τερενόχροες
ἱμερτῆσιν
αἰέν ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν
παλάμησιν
καὶ μαλακῆ λέχος αἰέν ἐπὶ χρύσειον
ἐρύσσει
ἄλληκτον κούρη, ἐφιεμένη φιλότητος.
εὐχομένου τε πρὸς οὐατ' ἀφίξεται αἰέν
ἔοντων
εὐχή· καὶ πόντοιο κυκωμένου οὐκ
ἀλεγίζω
βήσεται ἐπὶ τραφερὴν ἄλ' ἀκυμάντοισι
πόδεσσι.
τόν καὶ ληίστηρες ἀνάροισι οἶον ἔοντα
φεύξονται· καὶ δμῶες, οἰόμενοι πατέρ'
εἶναι,
τίσουσιν, καὶ οἶκον ἐοῦ στέρξουσιν
ἄνακτος.
ἴδμεναι αἶκ' ἐθέλησι, δαήσεται, ὅσα τε
φῶτες
κρυπτάδια σφετέρησιν ἐνὶ φρεσίν
μηχανεύονται,
ὅσα τε κεκλήγασιν μετὰ σφίσιν
ἤεροφοῖται,
ἀνθρώποις ἀφραστον ἰακχάζοντες
ἀοιδὴν,
οἰωνοί, μεγάλοιο Διὸς κραιπνοί
ὑποφῆται.
ροῖζόν τε στήσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο
δράκοντος
εἴσεται, ἦδ' ὄφρων ἰόν σβέσαι
ἐρπυστήρων.

πίσω, ἐγκαταλείπων τὴν νίκην, πού παρέχει με-
γάλην χαρὰν·
οὔτε ἐναντίον αὐτοῦ ὡς ἀθλητοῦ, ὁ ὁποῖος
ἐσκόνησθη εἰς ἀγῶνα, θα παρορμήσῃ κάποιον
ὁ θυμός νά πράξῃ κάτι κακόν·
οὔτε ἐάν αὐτός εἶναι ἀνὴρ μετὰ χάλκινα μέλη καὶ
ἄκαμπτον δύναμιν καὶ φιλονικεῖ ἀπὸ τὸν πόθον
τῆς ἀποκτήσεως στεφάνου. Ναὶ αὐτὸν τὸν ἀν-
θρώπων θά τὸν φτιάξω φοβερό λιοντάρη γιὰ τὰ
ἀγρια ζῶα καὶ γιὰ τοὺς λαοὺς ὄμοιον μετὰ δαίμονα
(μετὰ θεόν). Καὶ γι' αὐτὸν θά κάμω νά τιμᾶται
εὐαρέστως ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, πού τοὺς προ-
στατεύουν οἱ θεοί, καὶ μεταξὺ τῶν ξένων ἀν-
θρώπων. Τοῦτον καὶ τρυφερόδερμοι νέοι θά
ὀρμήσουν νά τὸν ἀγκαλιάσουν μετὰ περιπόθητα
πάντοτε χέρια.
Καὶ κάποια λεπτὴ κόρη θά τὸν σύρῃ πάντοτε σέ
χρυσὸ κρεβάτι φλεγόμενη ἀπὸ ἀχόρταγο ἐρω-
τικόν πόθον.

Καὶ ὅταν αὐτός προσεύχεται, ἡ εὐχὴ του θά
φθάσῃ εἰς τὰ αὐτιά τῶν ἀθανάτων (τῶν αἰωνίως
ὑπαρχόντων)· καὶ ἀδιαφορῶν διὰ τὸν πόντον,
πού ἀναταράσσεται, θά προχωρήσῃ εἰς τὴν θά-
λασσαν, πού τρέφει τὰ ψάρια, μετὰ ἀλύγιστα πό-
δια. Αὐτὸν καὶ οἱ ἀπαίσιοι λησταί, ἀκόμη καὶ ὅταν
εἶναι μόνος του, θά τὸν ἀποφύγουν· καὶ οἱ δοῦ-
λοι, ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι εἶναι πατέρας των, θά
τὸν τιμῆσουν, καὶ θά ἀγαπήσουν τὸν οἶκόν του
ὡς νά εἶναι οἶκος ἰδιοῦ των ἀνακτος.

Ἐάν θέλῃ νά γνωρίζῃ, θά μάθῃ ὅσα κρυφὰ οἱ
ἄνθρωποι μηχανεύονται στὸν νοῦν των καὶ ὅσα
οἱ οἰωνοί (τὰ πετεινά), οἱ ὀρμητικοὶ προφήται
τοῦ μεγάλου Διὸς, πού περιπλανῶνται εἰς τὸν
ἄερα, μεταδίδουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους μηνύ-
ματα θεϊκὰ (προφητείες).

Θά γνωρίσῃ ἐπίσης νά σταματήσῃ τὸ σφύρι-
γμα τοῦ δράκοντος, πού βαδίζει κατὰ γῆς, καὶ
νά σβῆσῃ (νά καταστρέψῃ) τὸ δηλητήριον τῶν
φιδίων, πού ἔρπουν.

Θά δώσω εἰς αὐτὸν τὴν δύναμιν νά διασώσῃ
καὶ ἄνθρωπον πού πίπτει μετὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς
σελήνης (πού σεληνιαζέται) καὶ νά θεραπεύσῃ

δώσω οἱ καὶ φῶτα ροπή πίποντα
σελήνης

στίχοι 51-79

ρύσασθαι, καὶ νοῦσον ἀταρτηρὴν
ἐλέφαντος·
καὶ ψυχὴν ἐλάσαι τεθνηϊότης, αἶκεν
ἐρεμνοῦ
ἐξ αἴδος προμολοῦσα ποτιχρίμππιτο,
ἐκάστην.
ἄλλαι ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἑρμείαο
δωτῖναι κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται,
ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ρίμφα πρήσσουσαι
ἐκαστα·
τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὃς κ'
ἐφίκηται·
τάς ἐμέ κηρύσσειν λαοσσόος
Ἀργειφόντης
ἀνθρώποισιν ὄρινε, μελιγλώσσοιο
κελεύσας
φθόγγον ἀπὸ στήθεσφιν ἀοιδῆς
γηρύσασθαι.
Ἄλλ' οὐ πάγχυ βροτοῖσι
σαοφροσύνης ἀλεγίζειν
ἴμερος, ἀλλά σέ, πρέσβα δαημοσύνη,
ἀτίουσιν·
μητέρα δ' ἠρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε
κλύοντες
προτροπάδην φεύγουσιν, ἀσοσητῆρα δὲ
μόχθον,
μόχθον ἀσοσητῆρα βίου μάλα
πεφρίκασιν.
οὐδὲ σφιν κρείων ἐνὶ δώμασιν ὄλβος
ὀμιλεῖ,
οὐδὲ τις οἶδε θεοὺς ἐποπιζέμεν αἰέν
έόντας·
ἐκ δ' οἶγε πολλῶν τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν
ἐσθλήν
(ἃ δειλοὶ) σοφῖν, Ἐριούνιον ὑβρίζοντες,
ῶλετο δὲ προτέροις πεπονημένον
ἡμιθέοισιν
ἔργον· ὃ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθῆς
αὐτίκα πᾶσιν,
τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο.
καὶ ρ' ὃ μὲν ἐν κονίησιν ὑπ' ἄορι
κρατός ἀμερθεῖς
λευγαλέω θανάτῳ διος φῶς
ἐκτετάνυσται·
οἱ δ' ἴκελοι θήρεσσιν, ἀἰδῶριες ἠδ'
ἀδίδακτοι,

τὴν βαρεῖα ἀρρώστια τοῦ ἐλέφαντος (τὴν ἐλε-
φαντίασιν)·

στίχοι 51-79

καὶ νὰ ὀδηγήσῃ κάθε ψυχὴν πεθαμένου, ἐάν
τὴν ἐγγίση, ὅταν ἔρχεται ἀπὸ τὸν σκοτεινόν
Ἄδην.

Ἄλλα ἐπίσης ἀναριθμητὰ δῶρα, ποῦ τὰ ἐκό-
μισε ὁ πολυμήχανος Ἑρμῆς, εὐρίσκονται ἐν-
τός τοῦ σπηλαίου,
δῶρα ἀθάνατα, ἀληθινά, τὰ ὅποια ἐκτελοῦν τὰ
πάντα ταχέως· καὶ ὅποιος ἐπιτύχει αὐτὰ εἶναι
ἡμίθεος καὶ εὐτυχῆς.

Αὐτὰ τὰ δῶρα μὲ ξεσήκωσε νὰ διακηρύξῃ
εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ λαοσώστης Ἀργειφόν-
της καὶ μὲ προέτρεψε νὰ ψάλλω ἀπὸ τὰ στήθη
μου γλυκόγλωσσο τραγοῦδι.

Ἄλλὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὴν ἐπιθυμίαν
νὰ φροντίζουν πολὺ γιὰ τὴν σωφροσύνη, ἀλλὰ
καὶ σέ, ὦ σε βασιτὴ γυνῶσι, σέ περιφρονοῦν·
καὶ ὅταν ἀκούουν ἀπὸ μακρὰν τὴν ἀρετὴν, τὴν
μητέρα τῶν ἠρώων, φεύγουν δρομαίως (τρέ-
χοντας), καὶ διὰ τὸν μόχθον τὸν βοηθόν μας, διὰ
τὸν μόχθον τὸν βοηθόν τοῦ βίου, αισθάνονται
μεγάλην φρίκην, περιφρόνησιν, καὶ οὔτε εἰς
τάς κατοικίας των ἔχουν ὡς κύριόν των τὴν
εὐτυχίαν,

οὔτε κανεῖς των γνωρίζει νὰ σέβεται τοὺς θε-
οὺς, τοὺς αἰωνίως ὑπάρχοντας (τοὺς ἀθανά-
τους)·

αὐτοὶ δὲ ἀπήλασαν (ἐξεδίωξαν) ἀπὸ τὰς πόλεις
καὶ τοὺς ἀγρούς τὴν καλὴν - ἃ οἱ δυστυχεῖς! -
σοφίαν, ὑβρίζοντες ἔτσι τὸν Ἐριούνιον.

Καὶ χάθηκε τὸ ἔργον ποῦ ἐξεπόνησαν οἱ
προηγούμενοι ἡμίθεοι· καὶ αὐτὸς εἶναι τῶρα βα-
ρὺς καὶ μισητός εἰς ὄλους,
καὶ θά τοῦ δώσουν οἱ λαοὶ (οἱ ἄνθρωποι) τὴν
ἐπωνυμίαν τοῦ μάγου. Καὶ αὐτὸς μὲν ὁ θεϊκὸς
ἀνὴρ, ἀφοῦ ἐστερηθῆ (ἔχασε) τὸ κεφάλι του μὲ
ξίφος διὰ θλιβεροῦ θανάτου εἶναι ἐξαπλωμέ-
νος εἰς τίς σκόνες (εἰς τὴν γῆν, σκοτωμένος)·
αὐτοὶ δὲ ὅμως ὅμοιοι μὲ θηρία, ἀμαθεῖς καὶ ἀδίδα-
κτοι,

χίτηϊ δαιμονίῳ νοήματος, οὐθ' ὑπ' ἀρωγῆν
θεσπεσίην φυγέτην Φαεσιμβρότου ἐκ
κακότητος,
οὔτε τι θέακελον ἔργον ὃ κεν μάλα
θαυμάζοιτο,
ἴσασ' ἀλλά σφιν νεφέλη προπίδουσι
κελαινή.

στίχοι 80-108

ἀμφιπεριπλασθεῖσα, βαδίζέμεν
ἀνθεμόεντα
εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστέφανόν τε
μεγαίρει.
ἀλλ' ἐμέθεν στεῦμαι κειμήλια
πειθομένοισιν
ἀφνειοῦ χρυσοῖο πολὺ προφερέστερα
δειξέιν.
φῶτα δὲ δίζημαι ταλακάρδιον, ὃς κεν
ἐκάστου
ἐμμεμαῶς πειρῶτο, μενοιήσαι τε,
κάμοι τε,
ὃς τε διδάσκηται, καὶ ὃς εἰδόμενος
ἐξερεεῖνη.
οὐ γάρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ
ἔργοις
εὐρύποτα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλὰ
καὶ αὐτοῖ
ἐς δύσιν ἀσθμαινόντες ἀν' αἰθέρα
λαμπετώσαν
ἠέλιον φαέθοντα σὺν ἄρματι πῶλοι
ἄγουσιν.
μᾶλλον ἐγὼ πινυτοῖο παραίφασιν ἀνέρος
εὐρών
τέρψομαι, ἥπερ χρυσόν ἀπάντων
κοίρανον
ἀνδρῶν· ἠελίῳ γάρ ἄγων ἱερῆιον
ἀντεβόλησα
ἀγρόθεν ἄστουδ' ἰόντι περίφρονι
Θειοδάμαντι·
καὶ μιν ἐλών χερί χειρα προσήμωδων ὦδ'
ἐπέεσσιν·
Ἐς πόλιν, εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχουσιν
ἀνάγκαι,
ρηϊδίως, ὦ ἑταῖρε, καὶ αὔριον ἔσοσθ'
ικέσθαι·
νῦν δὲ σε μοι στείχοντι μετ' εἰλαπίνην
θεός αὐτό
ὦρσεν ὑπαντίασαι· τῷ μοι πρόφρων
ὑπόνευσον

λόγῳ ἠλλείψεως δαιμονίου (θεϊκοῦ) πνεύμα-
τος, οὔτε μὲ τὴν ἐξαισίαν βοήθειαν τοῦ Φ α ε-
σ ι μ β ρ ὀ τ ο υ (τοῦ Ἥλιου) ἐξέφυγαν ἀπὸ τὴν
κακότητα,
οὔτε κάποιο ἐξοχὸν ἔργον γνωρίζουν, τὸ ὁποι-
ον νὰ εἶναι δυνατόν νὰ θαυμάζεται πολὺ· ἀλλὰ
κάποια μαύρη νεφέλη, ποῦ ἐσχηματίσθη γύρω
ἀπὸ τίς φρένες των (τὸν νοῦν των), τοὺς ἐμπο-
δίζει νὰ βαδίζουν εἰς τὸν ἀνθηρὸν καὶ πολυστέ-
φανον ἀγρὸν τῆς ἀρετῆς.

στίχοι 80-108

Ἀλλὰ εἰς ὄσους πείθονται εἰς ἐμέ ὑπόσχο-
μαι ὅτι θὰ τοὺς δεῖξω πολὺτιμα πράγματα, πολὺ
ὑπεροχώτερα καὶ ἀπὸ ἄφθονον χρυσόν.

Ἀναζητῶ ὁμως νὰ εὐρῶ ἕνα μεγαλόκαρδον
ἄνδρα, ὁ ὁποῖος μὲ προθυμίαν θὰ δοκιμάζῃ τὸν
καθένα, ποῦ θὰ ἐπιθυμῆ καὶ θὰ θελήσῃ νὰ κου-
ρασθῆ,

ὁ ὁποῖος θὰ διδάσκηται, καὶ τοὺς εἰδήμονας
(τοὺς γνωρίζοντας) θὰ ἐρωτᾷ (διὰ νὰ μάθῃ).

Διότι ὁ υἱὸς τ ο ὕ Κ ρ ὀ ν ο υ, ποῦ βλέπει
μακρὰν, δὲν θέλει νὰ διδῆ τέλος (τ ε λ ε ἰ ω σ ι ν)
εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰ ἔργα χωρὶς κάμα-
τον (μὸχθον)· ἀλλὰ καὶ αὐτοῖ οἱ πῶλοι λαχανιά-
ζοντες εἰς τὸν λαμπρὸν αἰθέρα ὀδηγοῦν πρὸς
τὴν δύσιν τὸ ἄρμα τοῦ ἀκτινοβόλου ἡλίου.

Ἐγὼ περισσότερο θὰ εὐχαριστηθῶ, ἐάν
εὐρῶ (ἀκούσω) τὴν παραινέσιν ἑνὸς συνετοῦ
ἀνδρός, παρά ἐάν ἀποζητήσω τὸν χρυσόν, ποῦ
εἶναι κ ὄ ρ ι ο ς ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

Διότι ὀδηγῶν κάποιο ζῶον, διὰ νὰ τὸ προσ-
φέρω θυσίαν εἰς τὸν ἥλιον, συνήνησα τὸν
συνετόν Θειοδάμαντα, ὁ ὁποῖος προερχόμε-
νος ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐβάδιζε πρὸς τὸ ἄστυ (τὴν
πόλιν) καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐπίασα τὸ χερί του μὲ τὸ
χερί μου τὸν προσεφώνησα μὲ τὰ ἐξῆς λόγια:

Εἰς τὴν πόλιν, σύντροφέ μου, ἤμπορεῖς καὶ
αὔριον νὰ φθάσῃς εὐκόλως, ἐάν δὲν σέ βιά-
ζουν ἐξ ὀλοκλήρου αἱ δουλειές σου·

τώρα ὁμως, ἐνῶ ἐγὼ βαδίζω διὰ νὰ προσφέρω
θυσίαν, ὁ θεός ὤρισε νὰ σέ συναντήσω· διὰ
τοῦτο παραδέξου μὲ προθυμίαν ὅτι θὰ ἀκολου-

ἔσπεσθαι θυσίαι ἱεροπρεπέες τελεθουσιν,
ἄς ἀγαθοὶ ρέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ
φίλον κῆρ
ἀθανάτων, εὐτ' ἂν σφι χορούς ἀνάγωσιν
ἄριστοι.
ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν·
εἰσοράας γάρ
ἡμετέρων με κίοντα πρὸς ἀγρῶν
ἀκρώρειαν.
ἔνθα νεογνός ἐὼν ἔτλην ποτέ μοῦνος
ἀνελεθεῖν,
λαιψηρῷ πέρδικε μετασπόμενος
προφυγόντε·
οἱ δ' ἦτοι τείως μὲν ἀκούων οὐνομ'
ἕκαστος
ιστάμενος μίμνεσκεν, ὄρεξάμενον δὲ
δοκεύσας,

στίχοι 109-137

πρὶν μάρψαι χεῖρεσσιν, ἀλυσκάζων
προφύγεσκεν.
αὐτάρ ἐγὼ σπουδῆ κεν ἐπὶ στόμα
κάμπεσον ἔλθῶν
ἄψ δ' αὐτίς γαίηθεν ἀναίξας ἐδίωκον.
ἄλ' ὅτε δὴ κορυφήνδε μετασπόμενος
κίον ἄκρην,
οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὄξειαν
ὄροντες
αἰγανέης ἔσσουντο θωώτερον ἢ ἐ
βελέμνου,
ὑψίκαμον ποτί φηγόν, ἐπεσσύμενον
προϊδόντες
αἰνόν ὄψιν, πετάσαντα γένυν πλείην
θανάτοιο.
τόν δ' ἐγὼ ἐγχιμφθεῖς ὑπεναντίον
αἰξάντα
οὐκ ἴδον, (ὀφθαλμοὶ δὲ μοι ὀρνίθων
λελίηντο).
πρὶν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονός
αὐχένα δεινόν
ἐφρασάμην, ἤδη τε δέμας μαμαῶτα
λαφύξαι·
ἔνθ' εἴ τις σπεύδοντα παλίσσουτον
εἰσενόησεν,
οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν
ἔπεσθαι,
οὔτε με νηπιάχοισιν ὄϊσσατο ποσσί
φέρεσθαι·
κέκλετο γάρ μοι δεῖμα τανύπτερον
αἰετόν εἶναι,

θῆς ὅπου γίνονται ἱεροπρεπεῖς (σεβάσμαι, σε-
βασται) θυσίαι, τὰς ὁποίας προσφέρουν ἀγαθοὶ
ἄνθρωποι· εὐχαριστεῖται δὲ ἡ φιλικὴ καρδιά
τῶν ἀθανάτων θεῶν, ὅταν ἄριστοι ἄνθρωποι
ὀδηγοῦν εἰς αὐτοὺς (χορούς).

Θὰ σὲ ὀδηγήσω δὲ ὄχι εἰς μακρὸν δρόμον·
διότι βλέπεις ὅτι ἐγὼ βαδίζω πρὸς τὴν κορυ-
φήν τῶν ἰδικῶν μας ἀγρῶν, ὅπου κάποτε, ἐνῶ
ἤμην μικρός, ἐπέμεινα νὰ ἀνέλθω μόνος μου
ἀκολουθῶν ἀπὸ πίσω γρηγόρες πέρδικες, πού
εἶχον προηγουμένως φύγει·
ἀπ' αὐτές δὲ τότε καθεμία ἀκούουσα τὸ
ὄνομά της ἐστέκετο, ὅταν ὅμως περιμένε καὶ
εἶδε νὰ ἀπλώνω τὸ χεῖρι διὰ νὰ τὴν πιάσω, πρὶν
τὴν συλλάβω μὲ τὰ χεῖρια μου, ξεγλυστρώντας
ἔφευγε.

στίχοι 109-137

Ἐγὼ δὲ προχωρήσας βιαστικὰ ἔπεσα κατὰ-
μουτρα κάτω καὶ πάλιν ὅμως ἀναπηδήσας ἀπὸ
τὸ χῶμα τὰς κατεδίωκα. Ἄλλ' ὅταν ἀκολου-
θῶν ἀπὸ πίσω τὰς πέρδικας ἐφθασα εἰς τὴν
ἀκρῆν κορυφήν,
αὐτές μὲν, ἀφοῦ ἐξέβαλον ξαφνικὰ ὄξειαν (δι-
απεραστικὴν) κραυγὴν,
πετοῦσαν γρηγορώτερα ἀπὸ ἀκόντιον καὶ βέλος
πρὸς μίαν ὑψηλὴν βαλανιδιά, ἐπειδὴ εἶδον
προηγουμένως νὰ ἐπέρχεται ταχύτατα ἕνα
φοβερό φίδι, τὸ ὁποῖον ἀνοιγόκλεινε τὸ στόμα
του, πού ἔφερνε θάνατο.

Αὐτὸ τὸ φίδι, πού πετάχθηκε ἀπὸ τὴν ἀντί-
θετον πρὸς ἐμέ κατεύθυνσιν, ἂν καὶ τὸ ἐπλησί-
ασα, δέν τὸ ἔβλεπα - διότι τὰ μάτια μου ἐνδιε-
φέροντο διὰ τὰ πουλιά, τὰς πέρδικας - ἕως τὴν
ῶραν πού τὸ ἀντελήφθην, ἀφοῦ ἀνεσήκωσε
ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὸν φοβερόν λαιμόν του, καὶ
ἐνῶ πλέον ἠτοιμάζετο νὰ μὲ δαγκάσῃ·

Τότε ὁποῖος μὲ ἔβλεπε νὰ τρέχω κατε-
σπευσμένως πρὸς τὰ ὀπίσω, οὔτε ὅτι παρακο-
λουθῶ τίς πέρδικες τίς γρηγοροπόδαρες θὰ
ἐνομιζε οὔτε ὅτι κινουῖμαι μὲ πόδια μικροῦ παι-
διοῦ.

καί πνοιήν ανέμου. παρά γάρ ποσσίν
κακόν ἦεν.
πολλάκι δ' εἵματος ἄκρον ἐπιψαύεσκεν
ἀκκακίς·
καί κεν ὑπέρ μοῖράν με πελώριος
ἀμφέχανεν θήρ,
εἰ μή μοι νόος ὠρτο θοῶς ἐπί βωμόν
ὀροῦσαι,
τόν ρα παλαιότεροι Φαεσιμβρότω
ἰδρύσαντο
τῷ δ' ἄρ' ἐπι τρύφος αὖον ἐλαϊνέης
ἐλέλειπτο
σχίζης, ἦντε μαρανθέν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν
πῦρ·
τήν ἐγὼ ἀρπάξας ὀλοοῦ κατένωπα
δράκοντος
ἐστρέφθη. μαιμήσε δ' ὄρεσκῶου μένος
αἰνόν
μάρνασθαι, μεμαῶτα ἰδῶν, εἵλυτο δέ
πυκνῶς,
γνάμπτων εὐκύκλωσ ταναήν ράχιν· αὐτάρ
ἐπ' ἄλλω
ἄλλος, ἔπειτα δ' ἐπ' ἄλλος ἐλισσομένου
τροχός ἦεν.
ἦ δ' ἔτι καί βωμοῦ ὑπερ αὐχένας
ἤερταζεν,

στίχοι 138-166

συρίζων βοόωντος ἐμῆς πολὺ μείζον
αὐτῆς.
καί τύπτων ἄρρηκτον ὄρεσκῶοιο
κάρηνον,
ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκφυρον ὄζον
ἄκικυν.
οὐδ' ἄρα μόρσιμος ἦα δαφονῶ θηρί
δαμῆναι.
τοῦνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπροθι
βοσκομένοισιν
ἐσπομένω δύο πατρός ἐμοῦ κύνε
κεκλήγοντα
γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι
μειλιχος ἔσκειν.
χ' ὡ μὲν ἐπέσσυτο τοῖιν, ἐγὼ δ' ἐς
γαῖαν ὀρούσας
προτραπάδην, ὡς τις τε Διός
γαμψώνυχα φεύγων
αἰετόν ἐν πυκνιοῖσι λάθεν θάμνοισι
λαγῶδες,
τῷ ἴκελος, μῆλοισι μιγείς, ὀλοοῦ ἀπό
θηρός

Διότι ὁ μέγας φόβος μέ ἔκανε νά τρέχω
ὡσάν ἀετός, πού ἔχει μεγάλα πτερά, καί ὡσάν
πνοή ανέμου· διότι τό κακόν εὐρίσκετο κοντά
στά πόδια μου· καί πολλές φορές ἄγγιζε μέ τίς
αἰχμές του τήν ἄκρη τοῦ φορέματός μου· καί
τελικά θά μέ ἔτρωγε μοιραίως τό πελώριο θη-
ριο,
ἂν τό μυαλό μου δέν μέ ξεσήκωνε νά πηδήσω
γρήγορα πρός τόν βωμόν,
τόν ὁποῖον οἱ παλαιότεροι εἶχον ἀνεγείρει
πρός τιμήν τοῦ Φαεσιμβρότου.

Ἐπάνω δέ εἰς αὐτόν (τόν βωμόν) εἶχε ἀπο-
μεινεῖ ἓνα ξηρό κομμάτι ἀπό σκίζα ἐληῶς, τό
ὁποῖον ἄφησε τό ἀδηφάγον πῦρ, ὅταν ἔσβησε·
ἀφοῦ ἄρπαξα ἐγὼ αὐτήν τήν σκίζα ἐστράφη
κατά πρόσωπον ἐναντίον τοῦ ὀλεθρίου δρά-
κοντος, ὠρμησε δέ μέ φοβεράν μανίαν τό
ἄγριον θηρίον νά πολεμήσῃ, ὅταν μέ εἶδε νά
σπεύδω ἐναντίον του· συχνά δέ περιετυλί-
σσετο καί ἔκαμπε τήν μακράν ράχιν του κυκλι-
κῶς· ἐνῶ δέ ἔκαμνε ἐλιγμούς, ἐσηματίζοντο
ἀλλεπάλληλα στριφογυρισματα τοῦ σώματός
του; καί προσέτι ἐσήκωνε τόν λαίμό του ὑπε-
ράνω τοῦ βωμοῦ,

στίχοι 138-166

σφυρίζων μέ βοήν πολὺ ἰσχυροτέραν ἀπό τήν
ἰδικήν μου φωνήν.

Καί κτυπῶν τό ἀδιάρρηκτον κεφάλι τοῦ
ἀγρίου θηρίου,
ἔσπαζα γύρω ἀπό αὐτό τόν ἀσθενικόν κλάδον,
πού ἔκαε. Οὔτε βέβαια ἦτο πεπρωμένον νά
φονευθῶ ἀπό τό αἰμοβόρον θηρίον.

Δι' αὐτό ἀπό τά ποιμνια, τά ὁποῖα ἐβοσκαν
μακράν, ἀκολουθοῦντες δύο σκύλοι τοῦ πα-
τρός μου, ὅταν μέ ἀνεγνώρισαν φωνάζοντα,
ἐπέδραμον ἐναντίον τοῦ δράκοντος· διότι
ἦμην πρός αὐτούς πολὺ καλός.

Καί ἐκεῖνος μὲν ἐφώρμησεν ἐναντίον αὐ-
τῶν, ἐγὼ δέ πηδήσας ἀπό τόν βωμόν εἰς τήν
γῆν δρομαίως, καθώς κάποιος λαγός ἀποφεύ-
γει τόν ἀετόν τοῦ Διός, πού ἔχει γαμψούς ὄνυ-
χας, καί κρύβεται σέ πυκνοὺς θάμνους,
ἔτσι κι ἐγὼ, ὁμοῖος μέ αὐτόν, ἀφοῦ ἀνεμεί-
χθην μέ τά πρόβατα, ἐκρύφθηκα ἀπό τό ὀλε-

ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας
 ἐρίφοισιν.
 ὄφρα μὲν οὖν ἀκάκητα πατήρ ἐμέθεν
 ζώεσκεν,
 αἰεὶ μόσχον ἄγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμύντορα
 βωμόν,
 τίνων Ἥελίω ζωάγρια παιδὸς ἐοῖο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα
 μόσχον
 εἰαρινόν, θαλέθοντα νεήνιδος οὔθατι
 μητρός,
 ἔρχομ' ἐς ἀκρώρειαν, ἄγων χορόν ἠδὺν
 ἐταίρων·
 σὺν δέ σφιν καὶ τῶδε δρακοντοφῶνω
 κύνε βήτην
 αὐτομάτω. γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμόν
 ἄνακτος
 τερπωλή, χλοερὸν, τε πέδον, μαλακαὶ τ'
 ἔπι ποῖαι,
 καὶ λαοίαις πτελέησιν ὑπο σκίῃ. ἄγχι δ'
 ἄρ' αὐτῶν
 ὕδωρ ἀένανον λισσῆς ὑπὸ πυθμένα
 πέτρης
 λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον
 ὠδῆ.
 ἴομεν· οὔτοι δαῖτα θεῶν θέμις
 ἀρνήσασθαι.
 Ὡς ἐφάμην. ὁ δὲ μ' ὦδε προσήμυδα
 δαιμόνιος φῶς·
 Ἄλλὰ σε μὲν κρείων Φαεσίμβροτος
 ἐξ ἀλεγεινῆς
 αἰέν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτιό τε
 πέμποι
 ὄλβου πρὸς μέγα δῶμα, φιλοφροσύνης
 ἔνεκα σφῆς.

στίχοι 167-195

οὐδὲ μὲν οὐδὲ σ' ἐγὼ περ ἄμοιβῆς
 αὐτὸς ἀμέρσω·
 ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἄξων ἱερῆιον
 εἰσαναβαίνεις,
 ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός,
 ἐγγυαλίξω.
 Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάζεω
 χερσίν
 λᾶαν, ἀπόρροϊαν πυριφεγγέος ἀμβρότου
 αἰγλης·
 αἰθεὶ δ' ἀθανάτων μέγα τέρπεται
 ἄφθιτον ἦτορ.
 τὸν κ' εἶπερ μετὰ χεῖρας ἔχων παρά
 νηὸν ἴκηαι,

θριον θηρίον, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον μου ἐζάρωσα
 ἀνάμεσα στὰ κατοικία.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἐζοῦσε ὁ ἄκακος πατέ-
 ρας μου,
 πάντοτε ὠδηγοῦσε (ἔφερε) ἓνα μόσχον εἰς
 τὸν βωμόν, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπερήσπισε,
 ξεπληρώνων ἔτσι πρὸς τὸν Ἥλιον τὴν ἀμοιβὴν
 διὰ τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ του·
 ἐγὼ δέ, ἀφοῦ ἀποσπᾶω ἀπὸ τὸ κοπάδι ἓνα
 παχὺ μοσχάρι ἀνοιξιότικο, ποὺ βυζαίνει εἰς τὸ
 μαστᾶρι τῆς νεαρᾶς μητέρας του, ἔρχομαι εἰς
 τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ ὀδηγῶν ἓνα ὠραῖον
 ὄμιλον νεαρῶν συντρόφων·
 καὶ μαζί μὲ αὐτοὺς ἔρχονται ἀπὸ μόνοι τους
 καὶ αὐτοὶ οἱ ἀκούλοι, ποὺ ἐσκότωσαν τὸν δρά-
 κοντα.

Κάποια δὲ γλυκεῖα τέρψις ὑπάρχει γύρω
 ἀπὸ τὸν βωμόν τοῦ ἄνακτος, καὶ μιὰ χλοερὴ
 πεδιάδα, κι' ἐπάνω σ' αὐτὴ μαλακὰ χορτάρια
 καὶ κάτω ἀπὸ πυκνὲς φτελιές ὠραία σκιά. Καὶ
 πλησίον εἰς αὐτὰ ἀναβλύζει ἀδιάκοπα κάτω
 ἀπὸ τὸ βάθος ἑνὸς στρωτοῦ βράχου λευκὸ
 νερό, ποὺ κελαρύζει ὡσάν τραγούδι. Ἄς προ-
 χωρήσωμε λοιπὸν· δέν εἶναι βέβαια ὅσιον νά
 ἀρνηθῆς τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ συμπόσιον
 τῶν θεῶν.

Ἔτσι τοῦ ἐμίλησα. Ἐκεῖνος δὲ ὁ θεϊκὸς
 ἀνὴρ μοῦ ἀπήντησε μὲ αὐτὰ τὰ λόγια:

Ἄλλὰ ἐσέ μὲν ὁ ἄρχων Φαεσίμβροτος (ὁ
 Ἥλιος) εἶθε πάντοτε νά σε βγάζη ἀπὸ τὴν θλι-
 βερὰν δυστυχίαν, καὶ εἶθε νά στέλλῃ εἰς τὴν
 μεγάλην οἰκίαν σου εὐτυχίαν χωρὶς δάκρυα,
 ἔνεκα τῆς φιλικῆς του διαθέσεως.

στίχοι 167-195

Οὔτε βέβαια καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θά σέ ἀποστε-
 ρήσω ἀπὸ κάποιαν ἀμοιβὴν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τώρα ἀναβαίνει εἰς τὴν κορυ-
 φὴν τοῦ βουνοῦ, διὰ νά προσφέρῃς θυσίαν,
 παρακαλῶν νά εἰσακοῦσῃ ὁ θεὸς τὴν προσευ-
 χὴν σου, θά σοῦ δώσω εἰς τὰ χέρια σου τοῦτο.

Λάβε λοιπὸν εἰς τὰ χέρια σου τοῦτον τὸν
 λίθον τὸν κρυστάλλινον, τὸν λάμποντα καὶ δι-
 αυγῆ, ποὺ εἶναι δημιουργημὰ τῆς ἀθάνατης
 λάμπειας, ποὺ φέγγει ὅπως τὸ πῦρ·

οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχλωήσιν.
κέκλυθι δ' ὄφρα μάθοις μένος
ἀργεννοῖο λίθιο·
εἰ γάρ ἄτερ κρατεροῖο θέλεις πυρός ἐκ
φλόγας ὄρσαι,
κέκλωμαι αὐαλέων μιν ὑπέρ δαῖδων
καταθεῖναι·
αὐτάρ ὄγ' ἠελίοιο καταντίον αὐγάζοντος
αὐτίχ' ὑπέρ δαῖδων ὀλίγην ἀκτίνα
τανύσσει.
ἦ δ' ὄτε καρφαλέης τε θίγη καὶ πίνος
ῦλης,
καπνόν, ἔπειτα δέ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δέ
φλόγα πολλήν
ὄρσει· τήν δ' ἄρα φασὶ παλαιγενέες
ιερόν πῦρ.
τάνων οὐχ ἑτέρας μᾶλλον φλόγας ἔλπομ'
ἔγωγε
ἀθανάτοις οὔτω κεχαρισμένα μηρία
καίειν
πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τοῦτο, φίλος, μέγα
θαῦμα πιφάουσκω
αὐτός, ὅτις πέλεται φλογός αἴτιος, αἶκε
μάλ' ὦκα
ἐκ πυρός ἀρπάξαις, ψυχρός πέλει
ἀμφαφάσθαι.
ἀμφὶ δέ καὶ νεφροῖσι δεθεις κάμνοντα
σώσσει.

Δεύτερον εὐχομένω τοι ἀρηγόνα
λᾶν ὀπάσσω,
θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνίπλεον, ἥῤτε
μαζόν
πρωτοτόκου νύμφης, ἥ μηκάδος
οὔθατοέσσης·
τόν ρα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην
ἀδάμαντα
κλείον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον,
ὄφρα θυηλάς
ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους
ἐλαίρειν·
οἱ δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν,
οὔνεκεν αἰεὶ

στίχοι 196-224

μεμνήσθαι κακότητος οἰζυρῆς ἀπερύκει
θνητούς ἀθανάτους τε· νόον δ'
ἐριοῦνιον εἶναι
θέλγει, ἐποτρύνων ἀγανά φρεσὶ
βουλευέσθαι.
ἄλλοι δ' ἐσκήψαντο γαλακτίδα
φῆρτερον εἶναι

ἀπὸ δέ τὸ πῦρ τέρπεται πολύ ἢ ἀφθιτη (ἢ ἀγέ-
ραστη) καρδίᾳ τῶν ἀθανάτων θεῶν.

Ἐάν λοιπόν προσέλθης εἰς τὸν ναόν κρα-
τῶν ἀνάμεσα στὰ χέρια σου αὐτὸν τὸν λίθον,
κάνεις ἀπὸ τοὺς θεοὺς θὰ ἀρνηθῆ νὰ εἰσα-
κούσῃ τὰς προσευχὰς σου.

Ἄκουσέ με τώρα, γιὰ νὰ μάθῃς τὴν δύναμιν
τοῦ λευκοῦ λίθου· ἐάν δηλαδὴ θέλῃς νὰ ξεση-
κώσῃς (νὰ ἀνάψῃς) φλόγες χωρὶς τὸ ἰσχυρόν
πῦρ (χωρὶς νὰ βάλῃς φωτιά),
σέ προτρέπω νὰ τοποθετήσῃς αὐτὸν ὑπεράνω
ἀπὸ ξηρὰ ξύλα·

ἀμέσως αὐτός, ἐνῶ θὰ εἶναι ἀπέναντι τοῦ κα-
ταυγάζοντος ἡλίου, θὰ ἀπλώσῃ ὑπεράνω τῶν
ξύλων μικρὰν ἀκτίνα·

κι' αὐτή, ὅταν θὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν μὲ πολλὰ
ξηρὰ ξύλα,

θὰ ἀναδώσῃ (θὰ βγάλῃ) κατὰ πρῶτον μὲν κα-
πνόν, ἔπειτα δέ ὀλίγον πῦρ καὶ κατόπιν μεγά-
λην φλόγα· αὐτὴν δέ οἱ παλαιοὶ τὴν ὀνομάζου-
σιν, ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἱερόν πῦρ.

Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄλλες
φλόγες ἐκτός ἀπ' αὐτές πού νὰ καίουν τόσον
πολύ εὐχάριστα γιὰ τοὺς θεοὺς· προσέτι σοῦ
ἀποκαλύπτω, φίλε μου, καὶ τοῦτο τὸ μέγα
θαῦμα· αὐτός ὁ λίθος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ αἴτιος
τῆς φλόγας, ἐάν τὸν ἀνασύρῃς ἀπὸ τὸ πῦρ
πολύ ταχέως, γίνεται ψυχρός, ὅταν τὸν ἀγγί-
σῃς καὶ τὸν χαϊδέψῃς
καὶ ὅταν δεθῆ γύρω ἀπὸ τὰ νεφρά, θὰ διασώσῃ
τὸν ἀσθενῆ.

Θὰ σοῦ δώσω ἐπίσης καὶ δεύτερον λίθον,
διὰ νὰ σέ βοηθῆ, ὅταν προσεύχεσαι,
ἓνα λίθον γεμάτον ἀπὸ ἐξαισίον γάλα, ὡσαν
τόν μαστόν τῆς νύμφης (τῆς νεαρᾶς γυναι-
κός), πού ἐγέννησε γιὰ πρώτη φορά, ἢ τὸν μα-
στόν γόνιμης γαλακτερῆς γίδας·
Τοῦτον βέβαια οἱ παλαιοὶ ὀνόμαζον ἀ ν α κ τ ῖ -
τ η ν ἄ δ ἄ μ α ν τ α, διότι κάμπτει τὸν νοῦν
τῶν θεῶν, ὡστε νὰ θέλουν, σεβόμενοι τὰς θυ-
σίας, νὰ εὐσπλαγχνίζωνται τοὺς ἀνθρώπους·
τοῦτον αὐτοὶ τὸν ὀνόμασαν λήθαιον (λησμο-
νιάς), διότι πάντοτε ἀπομακρύνει τοὺς ἀνθρώ-
πους καὶ τοὺς θεοὺς ἀπὸ τὸ νὰ ἐνθυμοῦνται
τὴν ἀθλίαν δυστυχίαν·

στίχοι 196-224

καὶ μαγεύει τὸν νοῦν, ὡστε νὰ εἶναι ὠφέλι-
μος, παροτρύνων αὐτὸν νὰ ἀναλογίζεται ἡσυ-
χες σκέψεις.

Ἄλλοι ὅμως ὑπεστήριξαν, ὅτι εἶναι καλλίτε-
ρον νὰ ὀνομάζωμεν τοῦτον γαλακτίδα πέτραν,

κικλήσκειν πέτρην, ὅτι τοι τρίψαντι
γάλακτος
ἐκπρορῆει λευκοῖο πανεῖκελος ἔνδοθεν
ἰχώρ.
πεῖρα δὲ τοι καὶ τοῦδε παρέσσεται, αἶκ'
ἐθέλησθα.
οὔθατα γάρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα
ἴδῃαι,
πῶς ἔρξεις, φίλε τέκνον, ἐπὴν ἐρίφοισι
τεοῖσιν,
οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν
ικέτευες,
τοῖσι παρασταίης τετληόσιν, οἳ δ' ἐνὶ
σηκῶ
ἀμφὶ σε λεπταλέοι γοερὸν
περιμυκῆσονται·
τῶν μὲν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας
αἰέν
λούειν πηγῶν κυαναυγῶν ἐν
δῖνησιν·
στήσας δ' ἠελίου κατεναντίον
ἀντέλλοντος,
ἀγγίζειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος περι
πάσας,
ἄλμην δ' ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφιτα λεπτά
λίθοιο
χευάμενος, διὰ πῶυ καὶ αἰγῶν ἔρχευ
ὄμιλον,
ραίνων καρποφόρω λάσιον κάτα νῶτον
ἐκάστης,
θαλλῶ· ταί δ' ἄρα πᾶσαι, ἰαινόμεναι
περὶ ὄηκούς,
ἐξαπίνης μετὰ τέκνα φερεγλαγέες
τελέθουσιν·
οἳ δ' ἄρ' ὑπαὶ μαζοῖσι κορροσάμενοι
γαλαθνοὶ
σκιρτηθῶν ἐξαῦτις ἀναμνήσονται
ἀγέρωχοι.
σὴν δὲ μελικρήτσιο μετὰ γλυκεροῖο
μιγέντα
ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
μαστοῖσιν μεθύοντα παρ' εὐναίοισι
κομίζοι.
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀερτάζουσα
τιθήνη
λαῖαν, ἐρητύσει κακομήτιος ὅσσε
Μεγαίρης.
καὶ δὲ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες
αἰδέσσονται

διότι, ἐάν τὸν τρίψῃς, ἐκρέει (βγάζει) ἀπὸ
μέσα του σᾶν λευκὸ γάλα, πανόμοιος μὲ
ἰχώρα, (τὸ αἷμα τῶν θεῶν).

Ἄλλὰ καὶ αὐτοῦ του λίθοῦ θά ἡμπορέσης νά
λάβῃς πείραν, ἐάν θέλῃς.

Ὅταν δηλαδή ἰδῆς νά μικραίνουν τὰ μαστά-
ρια τῶν γιδιῶν, τί θά πράξῃς, ἀγαπητὸ μου
παιδί, ὅταν θά εἶσαι πλησίον εἰς τὰ ἰδικὰ σου
ἐξηνητλημένα κατοικία, τὰ ὅποια κάποτε ἰκέ-
τευες νά διαφύγῃς ἀπὸ τὸ πελώριον θηρίον,
κι' αὐτὰ ἀδύνατα μέσα σὸ μανδρὶ τριψύρω
ἀπὸ σέ θά βελάζουν ὀλόγουρα;

Νά διδῃς πάντοτε ἐντολήν εἰς τὰς στενο-
χωρημένας μητέρας των νά τὰ λούουν μέσα
στοὺς νεροστροβίλους πηγῶν, ποὺ ἔχουν κυ-
ανῆ λάμψιν·

κι' ἀφοῦ τοὺς στήσεις ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἀνα-
τέλλοντα ἥλιον,

κατὰ πρῶτον μὲν περιερχόμενος γύρω ἀπὸ
ὄλες νά τίς ἐξαγγίξῃς (καθαρίξῃς),
ἐπεὶτα δὲ ἀφοῦ ἀνακατέψῃς μέσα εἰς ἓνα
κρατῆρα ἀλμύρα καὶ λεπτὸ ἀλεύρι ἀπὸ τὸν λί-
θον, νά διέρχεσαι μέσα ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν προ-
βάτων καὶ τῶν γιδιῶν,

καὶ νά ραντίξῃς μὲ καρποφόρο βλαστάρι τὸ δα-
σύτριχο νῶτο καθεμῆας· Κι' αὐταὶ βέβαια ὄλες
γύρω ἀπὸ τὰ μανδριά αἰσθανόμεναι εὐφροσύ-
νην

γίνονται ξαφνικὰ γαλακτοφόροι ἐν μέσῳ τῶν
τέκνων των·

κι' αὐτὰ τότε, ἀφοῦ χορτασθοῦν θηλάζοντας
τοὺς μαστοὺς τῶν μητέρων των,
θά ἐνθυμηθοῦν πάλιν ὑπερήφανα τὰ σκιρτή-
ματα.

Ὅταν δὲ εἰς ἐλθῇς εἰς ἐπαφήν μὲ τὴν σύζυ-
γόν σου σήκωνέ τὴν νά πίνῃ ἀπὸ τὸ γλυκὸ μελί-
κρατο (κράμα ἀπὸ μέλι καὶ γάλα), διὰ νά φέρῃ
(νά γεννᾷ) μικρὸν υἷόν, ποὺ μεθυσμένος ἀπὸ
τοὺς μαστοὺς (ἀπὸ τὸ γάλα τῶν μαστῶν) θά
εἶναι στήν συζυγικὴ κλίνη.

Ἄν δὲ ἡ τροφὸς ὑψῶνῃ γύρω ἀπὸ τὸν αὐ-
χένα τοῦ παιδιοῦ τὸν λίθον,

θά ἀπομακρύνῃ τὰ μάτια τῆς κακοβούλου Με-
γαίρας.

ἐν χερὶ λᾶαν ἔχοντα, καὶ ἄπλετα φύλ' ἀνθρώπων.
 ἀθάνατοι δὲ μάλιστα νόω καταθύμια σεῖο
 πάντα τελευτήσουσιν, ἐπ' ἀράων ἀφόντες.
 Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετρήκεα λᾶαν ἔχοντας
 ἀρᾶσθαι παρά βωμόν, ἐναιρομένης ἑκατόμβης.
 Εἰ καὶ δενδροφύτιοιο φέροις τρύφος ἐν χερὶ πέτρης,
 μᾶλλον κεν τέρποιτο θεῶν νόος αἰὲν ἐόντων.
 δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεται, ὡς ἐνὶ κήπῳ
 ἀνθεμόεντι, κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομόωντα.
 τοῦνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτη δενδρήεντι θῆκαν ἐπιωνυμίην, ὅτι οἱ τό μὲν ἐπλετ' ἀχάτου,
 ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράσθαι.
 τόνδε τεοῖσιν βόεσσιν ἀνασχιζουσιν ἄρουραν
 ἀμφὶ κέρα δοῖω βαλέειν, ἢ καρτετόν ἀμφίς
 ὦμον ἄροτρεύοντος ἀτειρέος ἀγροιώτου· καὶ μὲν ἀπ' οὐρανόθεν σταχυοπλόκαμος Δημήτηρ
 μεστόν ἴοι φερέκαρπον ἐς αὐλακα κόλπῳ ἔχουσα.
 Σκέπτεδ, καὶ θνητόν· ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
 ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γὰρ νόος οὐρανίωνων
 μειδιάει, φύσιος πολυδαϊδάλου ἔργον ἰδόντων,
 ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. φύει γε μὲν οὐ ποτὶ κόρησιν
 πέτρη, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερὴ στερεή τε.
 οὐδὲ κεν ἂν γνοιῆς κέρας ἀτρεκές, ἢ λίθος ἐστίν.
 πρὶν κέ μιν ἀμφαφῶν εὐρῆς νημερτέα λᾶαν.
 αἰεὶ τοι θῆσει λασίην ἐπὶ κράτι λάχνην, εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔοις. εἰ γὰρ μιν ἐλαίω

Ἐπίσης καὶ σέ οἱ ἔξοχοι βασιλεῖς θά σέ σέβωνται,
 ὅταν κρατῆς εἰς τὸ χεῖρι σου τὸν λίθον, καθῶς καὶ τὰ ἀναρίθμητα φύλα τῶν ἀνθρώπων.
 Πρὸ πάντων δὲ οἱ θεοὶ θά ἐκπληρώσουσιν ὅλα ὅσα ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ἰδικὰς σου ἐπιθυμίας, εἰσακούοντες τὰς προσευχὰς σου.
 Πρέπει δὲ νὰ προσεύχεσθε πλησίον τοῦ βωμοῦ κρατοῦντες βραχῶδη λίθον μὲ ὠραία φύλλα, καθ' ὃν χρόνον γίνεται ἡ θυσία.
 Ἄν δὲ φέρῃς στά χέρια σου καὶ ἓνα κομμάτι ἀπὸ λίθον δ εν δ ρ ο φ τ ο ν, περισσότερο θά τέρπεται ὁ νοῦς τῶν αἰώνιων θεῶν. Διότι θά ἴδῃς παρά πολλά δένδρα, ὡσάν εἰς ἓνα κῆπον γεμάτων ἀπὸ ἄνθη, τὰ ὅποια κυματίζουν μὲ πικνοὺς κλάδους.
 Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτόν τὸν λίθον τὸν ὠνόμασαν ἀ χ ά τ η ν δ εν δ ρ ὠ δ η (ἀχάτην τῶν δένδρων), διότι κατὰ μὲν τὸ ἓνα μέρος εἶναι ἀχάτης, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ σῶμα πικνοῦ δάσους (σήμερον ὁ λίθος αὐτός λέγεται Μόζ-Ἀχάτ, δηλαδὴ χλοερὸς ἀχάτης). Τοῦτον τὸν λίθον νὰ τὸν βάλῃς γύρω ἀπὸ τὰ δύο κέρατα τῶν βοδιῶν, πού διασχιζοῦν τὴν γῆν, ἢ γύρω ἀπὸ τὸν ἰσχυρόν ὦμον τοῦ ἀκαταπονήτου ἀγρότου, ὁ ὁποῖος καλλιεργεῖ τὴν γῆν· καὶ τότε ἀπὸ τὸν οὐρανόν θά ἔλθῃ ἡ Δημήτηρ μὲ τὰ στάχια πλοκάμια εἰς τὸ αὐλάκι ἔχουσα γεμάτων τὸν κόλπῳ της, πού φέρει καρπούς.
 Παρατήρησε, καὶ κρατῶν στά χέρια σου τὸ θαυμαστό κέρατο τοῦ ἐλαφιοῦ πλησίαζε εἰς τοὺς θεοὺς· διότι ὁ νοῦς τῶν οὐρανίων θεῶν προσμειδᾷ, ὅταν αὐτοὶ ἴδουν τὸ ἔργον τῆς πολυποικίλου φύσεως ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἐλαφιοῦ. Δὲν φυτρῶνει βέβαια ἡ πέτρα πρὸς τὸν κρόταφον, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἰσχυρά καὶ στερεά. Οὔτε θά ἠμπορέσης νὰ γνωρίσης (νὰ μάθῃς) ἂν εἶναι κέρατο ἢ λίθος,
 πρὶν εὐρῆς, ψ α ὕ ω ν (θωπεύων) αὐτόν, τὸν ἀληθινόν λίθον.
 Πάντοτε αὐτός ὁ λίθος θά θέτῃ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι πικρὴν κόμην,
 ἀκόμη καὶ ἂν εἶσαι φαλακρός· διότι ἐάν τριψῆς αὐτόν μὲ ἔλαιον καὶ μὲ τὸ μείγμα αὐτὸ χρῆς

τριβόμενον χριοῖς κροτάφους πάντ'
ἤματα σεῖο
αἱ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τεόν τρίχες
ἀνθήσουσιν.

στίχοι 253-281

πρωτόγαμον δ' αἰζηός ἄγων ἐς δέμνια
κούρη
τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε
φέροίτο
λαῶν· ὁ δ' ἀρρήκτοισιν ὁμοφροσύνησιν
ἄμ' ἄμφω
ὑστατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἤματα πάντα
καθέξει.

Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διός
αιγιόχοιο
υἱεὶ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
βάρβαρον ἀγγέλλω, Συριηγενέος
κελαδεινοῦ
ὑδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον
ζαθέοισιν·
ὅς τοι φυταλιῆς ἔνεκεν ρέξαντι θηηλάς
κλήμασιν αὐτίκα σεῖο φερεσταφύλοισιν
ἀλώας
ἀμφιέσας, πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθου
δώσει.

Καὶ γλαφυρόν κομίσας ἐαρόχροον
αἶκεν ἰασπιν
ἱερα ρέζη, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν
ἀρούρας·
ἦδε γάρ αὐχηρηῆσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον
ἀρούραις.

Λύχνη, σύ δ' ἐκ πεδίου ρόθιον τ'
ἀπόεργε χάλαζαν
ἡμετέρου, καὶ κῆρας, ὅσαι στιχώσιν ἐπ'
ἀγρούς.
καὶ σε γάρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ'
ἄρα βωμῶν,
ἦῤτε περ κρύσταλλος, ἄνευ πυρός ἐκ
φλόγα πέμπεις
ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος·
ὀππότε δὴ πῦρ
νηδὺν ἀμφιέσῃσιν ἐνιπλεῖσιο λέβητος,
ψυχρόν ἐπειγομένοιο πυρός μένει
ἐνδοθεν ὕδωρ.
εἰς δέ τις ἐν ψυχρῆσι λίποι κονίησι
λέβητα,
παφλάζει κρατεροῖο κυκλωμένου ἐνδοθι
χαλκοῦ.

(ἀλείφης) τοὺς κροτάφους σου καθ' ὅλας τὰς
ἡμέρας,
νέαι τρίχες θὰ ἀνθήσουσιν γύρω ἀπὸ τοῦ βρέγμα
σου (στοὺς κροτάφους σου).

στίχοι 253-281

Ἐάν δέ κάποιος ρωμαλέος ἀνὴρ ὀδηγήσῃ
εἰς τὴν κλίνην μίαν κόρη, ποὺ ἔρχεται γιὰ
πρῶτη φορά εἰς γάμον, ἄς φέρῃ ὡς μάρτυρα
τῆς ἀξιεράστου τέρψεως τοῦτον τὸν λίθον·
αὐτός δέ μὲ ἀδιάρρηκτον ὁμόνοιαν θὰ συν-
δέσῃ συνάμα καὶ τοὺς δύο ἕως τὰ τελευταῖα
γεράματα καὶ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ βίου
των.

Τώρα ἀναγγέλλω, ὅτι εἰς τὸν ποιμένα τῶν
ἀγροδιαίτων ταύρων τὸν ἔχοντα ὡς χιτῶνα τὸν
κισσόν, υἱὸν τοῦ Διός (ἐννοεῖ τὸν Διόνυσον),
ποὺ φέρει ἀσπίδα,

εἶναι ἀρεστός κάποιος βαρβαρικός λίθος, ὁ
ὁποῖος ὑγραίνεται (βρέχεται) εἰς τὰ ἰερά ὕ-
δατα τοῦ Εὐφράτου, ποὺ ἐγεννήθη
εἰς τὴν Συρίαν (ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν Συρίαν)·

Αὐτός ὁ λίθος, ἐάν προσφέρῃς θυσίας γιὰ
τὴν ἀμπελόφυτη περιοχὴ, ἀφοῦ περιβάλλει
ἀμέσως τὰ ἀλώνια σου μὲ κλήματα, ποὺ φέ-
ρουν σταφύλια, θὰ σοῦ δώσῃ νὰ ἀντλήσῃς
πολὺ κρασί.

Καὶ ἐάν κάποιος θυσιάζῃ φέρων μαζί του
ἓνα στιλπνὸν καταπράσινον ἰασπιν,
ἢ καρδιά τῶν θεῶν θερμαίνεται, καὶ θὰ γεμί-
σουσιν τὴν ἀπεξηραμένη γῆ μὲ σύννεφα· διότι
αὐτὴ ἡ πέτρα φέρει πολλὴν βροχὴν εἰς τὰ αὐ-
χηρὰ (ξηρὰ) ἐδάφη. Σὺ δέ, ὦ λύχνη, ἀπομά-
κρυνε ἀπὸ τὰ ἰδικά μου χωράφια τὸ ὀρμητικὸν
χαλάζι καὶ τίς ἄλλες καταστροφές, ποὺ ἐπέ-
ρχονται εἰς τὰ χωράφια.

Διότι καὶ σένα ἀγαποῦν οἱ θεοί, ἀπὸ δέ τοὺς
βωμούς ἀναδίδεις, καθὼς βέβαια ὁ κρύσταλ-
λος, φλόγα χωρὶς φωτιά, καὶ μέσα εἰς ἐσέ
ὑπάρχει ἡ ἀντίθετος δύναμις· ὅταν δηλαδὴ τὸ
πῦρ περιβάλλῃ τὸ κοίλωμα τοῦ γεμάτου ἀπὸ
νεροῦ καζανιοῦ,

τὸ νερὸ ἐσωτερικῶς παραμένει ψυχρόν, ἂν καὶ
τὸ πῦρ ἐπισπεύδῃ (καίῃ) τὴν βράσιν·
ἐάν ὅμως κάποιος ἀφήσῃ τὸ καζάνι μὲ τὸ νερὸ
μέσα σὲ ψυχρὲς σκόνες. (στίχοι μὲ ἀκατα-
νόητον νόημα)

τὸ νερὸ παφλάζει ἐντὸς τοῦ ἰσχυροῦ χαλ-
κοῦ (τοῦ χαλκίνοιο καζανιοῦ), ὁ ὁποῖος ἀνατα-
ράσσεται.

Ἐσθλοὶ δ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ
ύαλοειδέες εἶναι
κλειόνται θνητοῖσι θυηπολίησι τόπαζοι.

Φημί δέ τοι τέρπειν καὶ ὀπάλλιον
οὐρανίωνα
ἀγλαόν, ἰμερτοῦ τέρενα χροά παιδός
ἔχοντα·
καὶ ἔ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα
τετύχθαι.

στίχοι 282-310

Καὶ πίτυος δάκρυσσι λίθου μένος
ὀψιανοῖο,
καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καὶ
φολιδεσσιν
ἀργυφέσιν λεπιδωτόν ἀποστίλβοντα
κελεύω.
αὐτίκα γάρ δώσουσι θεοπραγίας ἀγαθῶν
τε
ἔσσομένων, λυγρῶν τε· καὶ εἶσαι ἄσο·
ἔθέλησθα
καὶ νεύρων ἀλεγεινά πάθη λεπιδωτός
ἀμύνει.

Δοῖω δ' Ἡελίου χρυσότριχε λαε
πέλονται,
ἄμφω θεοπεσιώ· θάμβος δέ τοι ἔσσει·
ἰδόντι.
ἀμφοτέροις ἀκτίνες ἐτήτυμοι
ἐμπεφύασιν,
ὄρθαι, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μέν οἶον
ἔθειραι,
εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων. τόν μὲν τε
νοήσεις
κρύσταλλον γενεήν· ἔ δέ χρυσολίθω,
δέμας ἄντην
εἴκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ'
ὄγ' ἔθειρας,
χρυσόλιθός κεν ἔην· ἀτάρ ἔσθλω φημί
τετύχθαι.

ἐν γάρ σφιν μέγα δῆ τι φερέσβιος
ἔμβαλε πνεῦμα
Ἡέλιος, ρέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα
φῶτας,
σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καὶ τοι σέβας
ἔσσειται αὐτῶν.
αἴψα γάρ ἠρώω σφιν ἐπέρχεται εἶδος
ἀγαυόν,
οἴ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως
φορέωσιν.

Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηεῖ
μειλίσσεσθαι

Καλοὶ δέ πάλιν ἐκτός τούτων λέγεται ὅτι
εἶναι διὰ τὰς θυσίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ οἱ
τοπάζοι, (τό τοπάζιον) πού ἔχουν μορφὴν ὑά-
λου.

Σοῦ λέγω πρὸς τούτοις ὅτι καὶ ὁ λαμπρός
ὀπάλλιος τέρπει τοὺς θεοὺς, διότι ἔχει τὴν
τρυφερότητα τοῦ τρυφεροῦ δέρμα-
τος περιόθητου παιδιοῦ·
Καὶ αὐτός ἔχει κατασκευασθῆ καὶ ὡς βοηθός
τῶν ματιῶν (δηλαδή βοηθεῖ καὶ ἐνισχύει τὴν
ὄρασιν).

Καὶ συμβουλεύω νά ἀναμειγνύης μέ τὰ δά-
κρυα τῆς πιτυᾶς καὶ μέ εὐώδη σμύρναν τὴν
δύναμιν τοῦ ὀψιανοῦ λίθου
καὶ τὸν λάμποντα λεπιδωτόν μέ τίς λευκές φο-
λίδες.

Διότι ἔτσι θά σοῦ δώσουν ἀμέσως (θά σοῦ
εἴπουν) π ρ ο φ η τ ε ἰ α ς γιά τὰ καλά, πού
πρόκειται νά συμβοῦν εἰς τό μέλλον, καὶ γιά τὰ
ὀλέθρια· καὶ θά μάθης ὅσα θέλεις. Καὶ ὁ λεπι-
δωτός προφυλάσσει προσέτι τὰ νεῦρα ἀπό
ὀδυστηρά παθήματα.

Δύο ἀκόμη ὑπάρχουν χρυσότριχοι λίθοι τοῦ
Ἡλίου,

καὶ οἱ δύο ἐξαίσιοι· καὶ ἐκκληξίς θά σέ κατα-
λάβη, ὅταν τοὺς ἴδης.

Καὶ εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς λίθους ἔχουν φυ-
τευθῆ ἐκ φύσεως ἀκτίνες ἀληθιναί, ὄρθαι,
λαμπεραί· κατά μέν τὴν ὄψιν εἶναι ὡ σ ἄ ν τ ρ ἰ
χ ε ς,

ἔχουν δέ τὴν μορφὴν ἄλλων λίθων.

στίχοι 282-310

Ὁ μὲν ἕνας θά καταλάβης, ὅτι ἀνήκει εἰς
τό γένος τῶν κρυστάλλων (ὁ λίθος αὐτός σή-
μερον λέγεται «ρουτίλιον»)· ὁ δέ ἄλλος εἶναι
φανερά, κατά τὴν ὄψιν τό σῶμά του ὁμοιον μέ
χρυσόλιθον· ἐάν ὁμως οὔτε αὐτός ὁ λίθος δέν
εἶχε τρίχες, θά ἦτο κι' αὐτός χρυσόλιθος·
ἀλλά καὶ οἱ δύο αὐτοὶ λίθοι ἔχουν κατασκευα-
σθῆ καλοί. Διότι ὁ Ἡέλιος, πού φέρει τὴν ζωὴν,
ἐνέβαλεν εἰς αὐτοὺς ἰσχυρόν πνεῦμα, ὥστε
νά κάμνουν ἀμέσως ἐνδόξους τοὺς ἀνδρας
καὶ σεμνοτέρους κατά τὴν ὄψιν· καὶ βεβαίως
πρέπει νά τοὺς ἐκτιμῶμεν. Διότι ταχέως ἐπέρ-
χεται εἰς αὐτοὺς ἡ εὐγενής μορφὴ τῶν
ἠρώων, καὶ φέρουν ἐπιδεξίως τό μέγα δῶρον
τοῦ θεοῦ.

Τόλμησε τώρα νά ἐξευμενίζης τοὺς θεοὺς

Μαγνήσση, τήν τ' ἔξοχ' ἐφίλατο
θούριος ἼΑρης,
οὔνεκεν, ὀππότε κεν πελάση πολιοῖο
σιδήρου,
ἤυτε παρθενική ἀγανόφρονα χερσίν
ἐλοῦσα
ἤϊθεον στέρνῳ προσπύσσειται ἱμερόεντι,
ὥς ἦγ' ἀρπάζουσα ποτί σφέτερον
δέμας αἰρεῖ,
καί πάλιν οὐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστά
σίδηρον.
ἦτοι μὲν μιν φασί καί Ἡελίοιο
πέλεσθαι
ἀμφίπολον κούρης, ὅτε κεν θέλγητρα
παλύνη·
καί μιν ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος Αἰήταο

στίχοι 311-337

κύδηνεν κούρη πολυμήχανος. αὐτάρ
ἔγωγε
σῆς ἀλόχου κέλομαι σε δαήμεναι, εἰ
ἔθεν ἀγνόν
ἀνδρός ἀπ' ἄλλοτρίοιο λέχος καί σῶμα
φυλάσσει.
ἔς γάρ μιν κομίσας, ὑπό δέμνια κάτθεο
λάθρη,
χειλέσιν ἀείδων θελξιμβροτον ἀτρέμας
ῶδῆν·
ἦ δέ κατακνώσσοῦσα καί ἠδέϊ περ μάλ'
ἐν ὕπνῳ,
ἀμφί σε χεῖρ' ὀρέγουσα ποτιπύσσειν
μενεαίνει·
εἰ δέ ἐ μαχλοσύνηριν ἐλαύνει δι'
Ἄφροδίτη,
ὑπόθεν εἰς γαῖαν τετανύσσεται
ἐκπροπεσοῦσα.
καί διοῖ Μάγνησσαν ἀδελφειῷ
φορεόντων,
θυμόν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος
ποθέοντε.
καί λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους ὅπι
καλῆ
θέλξεις, ἐν στήθεσιν ἄγων μελιηδέα
πειθῶ.
καί τοι πολλά κεν ἄλλα δυνησόμενος
καταλέξαι
θέσκελα τοῖο λίθιοιο, τί τοι πλέον
οὐρανίωνων
φθέγξομαι, ὦν ἦγ' αἶψα καί ὑπόθι περ
μάλ' ἐόντων

καί μέ τήν προσηνή Μάγνησσαν, τήν ὁποίαν καί
ὁ πολεμικός ἼΑρης ἀγάπησε,
διότι ὁσάκις προσεγγίζει τόν ὑπόλευκον σίδη-
ρον,
καθώς μία παρθένος, ἀφοῦ πιάσει μέ τά χέρια
της κάποιον εὐγενικόν νέον, τόν ἀγκαλιάζει
στό περιπόθητο στήθος της,
ἔτσι κι' αὐτή (ἡ Μάγνησσα) φέρουσα ἀρπα-
κτικά πρὸς τό ἰδικόν της σῶμα συλλαμβάνει
τόν σίδηρον, (ὁ Μαγνήτης)
καί πάλιν δέν θέλει νά ἀφήση τόν πολεμιστήν
(τόν ἰσχυρόν) σίδηρον.

Γι' αὐτήν λέγουν, ὅτι εἶναι θεραπαίνις καί
τῆς Κόρης τοῦ Ἡλίου, ὅταν ἀλείφῃ τά μαγικά
μέσα (τά φίλτρα)
αὐτήν ἐτίμησε καί ἡ πολυμήχανος κόρη τοῦ
ἀλαζόνος Αἰήτου, (ἡ Μήδεια)

πού ἐσκότῳσε τά τέκνα της. Ἄλλά ἐγώ σέ
παροτρύνῳ νά μάθης γιά τήν σύζυγόν σου, ἄν
διαφυλάσση καθαρόν ἀπό ξένον ἄνδρα τό
κρεββάτι καί τό σῶμά της.

Ἄφοῦ μεταφέρεις αὐτήν (τήν πέτραν) εἰς
τό σπίτι σου, τοποθέτησέ την κρυφά κάτω ἀπό
τήν κλίνην, (τό κρεββάτι σου)
τραγουδῶν μέ τά χεῖλη σου ἤρεμα ἓνα τρα-
γούδι, πού μαγεύει τοὺς ἀνθρώπους·
αὐτή τότε (ἡ σύζυγός σου) κατεχομένη ἀπό
πολύ γλυκύν ὕπνον, ἀπλώνουσα τά χέρια της
γύρω ἀπό σέ καταλαμβάνεται ἀπό τήν ἐπιθυ-
μίαν νά σέ περιπύσση (ἀγκαλιάζη)
ἐάν ὅμως ἡ θεά Ἄφροδίτη παρασύρῃ αὐτήν
εἰς πράξεις ἀσελγείς, (ὄχι φυσιολογικές) τότε
αὐτή, πεσοῦσα ἀπό ὑψηλά, θά ἐξαπλωθῇ εἰς
τήν γῆν. Καί δύο ἀδελφοί ἄς φέρουν τήν Μά-
γνησσαν,
ἄν ποθοῦν νά ἀποφύγουν τήν ὀργήν ἀτελευτή-
του φιλονικίας.

Ἐπίσης καί πλήθη ἀνθρώπων συνηθροισμέ-
νων εἰς συγκέντρωσιν θά μαγεύσης μέ ὠραῖαν
φωνήν, ἄν φέρῃς στά στήθη σου τήν πειστικό-
τητα, πού εἶναι γλυκεῖά ὡσάν τό μέλι.

Καί βεβαίως ἄν καί πολλά ἄλλα θαυμαστά
ἔργα θά ἠμπορέσω νά καταριθμῶσά τούτου
τοῦ λίθου, τί περισσότερο νά σοῦ εἶπω γιά
τούς θεοὺς, τῶν ὁποίων ταχέως αὐτή ἡ πέτρα
λυγίζει καί προσελκύει τήν καρδίαν των, ἄν καί
εἶναι αὐτοί παρά πολύ ὑψηλά, διὰ νά πραγμα-

ἄπορ ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται,
ὄφρα κε σεῖο
ᾧκα μάλ', ὥστε τοκῆς, ἐέλδωρ
ἐκτελέσωσιν.
ἀλλ' ἦτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτικά
πειρηθῆναι
πάντα μάλ', ὅσ' ἀγόρευσα, παρέσεται,
εἰ κ' ἐπὶ βωμόν
ἔλθωμεν. καὶ γάρ τοι ἐπισπόμενός μοι
ὄγ' ἀνήρ
ᾧμοισιν κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον
ὑλην.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον
ἄμμι λέλειπται,
σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα
δέργμα δράκοντος,
μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφρων μὴ
δειδόμεν ἰούς.
τρίψαι γάρ λεπτήν ὀφήτιδα κέκλεο
πέτρην,
ἦν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος
ἔλθη ὁδοῦσιν,

στίχοι 338-366

καὶ μιν ἐφ' ἔλκει πάσσε· καὶ ἀτρεκές
ἔσσετ' ὄνειαρ.
σύν δέ καὶ ὄστρίτην οἴνω λίθον
ἐντρίψαντας
ἀκρήτω, κέλομαι πίνειν, ὄδυνήφατον
εἰδώς.
Αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ'
ἐχίδνης,
ἦ ρά ποτ' εἶναετῆ λώβην ἀμενηνόν
ἔθηκας
ρίμφα Φιλοκτῆταο, Μαχαονίης ὑπὸ
τέχνης.
οὐ μὲν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο
θυμῷ
νοῦσον ὑπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρήν,
ποθέων περ·
ἀλλ' ὄγ' ἀλεξικάκοιο μαθῶν παρά
πατρός ἀρωγῆν,
λαῶν, ὅτις κ' ἀκέοιτο, βαλῶν ἐπι
φάρμακα μηρῷ,
σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο
φωνῆα·
τόν ρα μεθ' ὕσμινην ἤκειν ποσὶν
ἀρτεμέεσσιν
Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων
περ, ἀπίστει.

τοποίησουν, ὡσάν νά εἶναι γονεῖς σου, πολὺ
ταχέως τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Ἀλλά ὅλα αὐτά, ὅσα σοῦ εἶπα, καὶ εὐθύς
κατόπιν θά παρουσιασθῆ ἡ εὐκαιρία νά δοκιμά-
σης, ὅταν θά φθάσωμεν εἰς τὸν βωμόν. Διότι
αὐτός ὁ ἀνήρ, πού μέ ἀκολουθεῖ, φέρει εἰς
τούς δυνατούς ᾧμούς του ποικίλον ὑλικόν ἀπὸ
λίθους. Τώρα ὅμως ἐπειδὴ μᾶς ὑπολείπεται
(νά διανύσωμεν) πολὺ περισσότερον μέρος
τῆς ὁδοῦ,
ἐνῷ τὴν καρδιά σου συνταράζει τὸ μάτι τὸ
μεγάλο τοῦ δράκοντος,
μάθε προσέτι νά μὴ φοβῆσαι τὸ δηλητήριον
τῶν μακρῶν φιδιῶν.

στίχοι 338-366

Δώσε δηλαδὴ ἐντολήν νά τρίψῃ λεπτόν
ὀψίτην λίθον,
ἐάν κάποτε σοῦ ἔλθῃ κανεῖς διατρυπημένος
ἀπὸ δυνατὰ δόντια (φιδιοῦ), καὶ μέ αὐτὴν τὴν
σκόνην πασάλιζε τὴν πληγὴν· καὶ τότε θά
ἐπέλθῃ βέβαιον ὄφελος.

Συμβουλευῶ δέ συγχρόνως μέ αὐτὴν τὴν
σκόνην νά τρίψετε μέσα σέ ἄκρατο κρασί
ὄστρίτην λίθον καὶ νά πίνετε αὐτὸ τὸ μείγμα,
διότι γνωρίζω ὅτι καταπραῖνει τὸν πόνον.

Γνησία ἀδελφῆ καὶ ὁμώνυμῃ τῆς ἀσπρόμαυ-
ρης ἐχίδνας, ταχέως κάποτε ἐσὺ κατέστησες
ἀσθενική τὴν ἐννεατῆ κακοπάθειαν τοῦ Φιλο-
κτῆτου ἀπὸ τὴν τέχνην τοῦ Μαχάονος.

Δέν ἤλπιζε μὲν κάπως ὁ υἱός τοῦ Ποιάντος
ὅτι θά ἀποφύγῃ τὴν βαρεῖα ἀσθένεια, καίτοι τὸ
ἐποθοῦσε.

Ἀλλ' αὐτός ὅμως (ὁ Μαχάων), ἀφοῦ
ἔμαθε ἀπὸ τὸν πατέρα του, πού ἀποτρέπει τὸ
κακόν, τὴν βοήθειαν (τὸν τρόπον τῆς βοή-
θειας), ἔνα λίθον, ὁ ὁποῖος θά τὸν ἐθεράπευε,
ἀφοῦ ἔβαλε φάρμακα ἐπάνω εἰς τὸν μηρόν
του (καὶ τὸν ἐθεράπευσε), παρῶρμησε ἐναν-
τίον τῶν Τρώων τὸν φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου·
γὰρ τοῦτον ὁ ἴδιος ὁ Πάρις, ὁ υἱός τοῦ Πριάμου,
καὶ ἐνῷ ἀπέθνησκε, ἐδυσπιστοῦσε ὅτι θά ἔλθῃ
εἰς τὴν μάχην μέ γερά πόδια.

έκτανε δ' ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος
ἦρως,
κεκλομένου Δαναοῖς Ἑλένου Τροίηνδε
κομίσει
λοιγόν ἀδελφειοῖο μαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
τῷ γάρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον
αὐδήεντα
δῶκε, σιδηρίτην νημερτέα· τόν ρα
βροτοῖσιν
ἦνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον
ὄρειπην,
γυρόν, ὑποτρηχύν, στιβαρόν,
μελανόχροα, πυκνόν.
ἀμφί δέ μιν κύκλω πέρι τ' ἀμφί τε
πάντοθεν ἴνες
ἐμπερέες ρυτίδεσσι ἐπιγράβδην
τανύονται.
ἦματα μὲν τρίς ἔφ' ἑπτὰ βίην Ἑλένοιο
πέπυσμαι
θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καὶ κοινά
λοετρά,
καὶ μίμνειν ἀμιάντον ἐδωδῆς ἔμψυχοιο·
ἀενάω δ' ἐνὶ πέτρων ἐχέφρονα πίδακι
λούων,
φάρεισιν ἐν μαλακοῖσιν, ἄτε βρέφος,
ἀλδήσασκε,
καὶ θεόν ὡς λιπαροῖσιν ἀρεσσάμενος
θυέεσσι,
λαῖαν ὑπερμενέεσσι ἀοιδαῖς ἔμπνοον
ἔρδεν.

στίχοι 367-395

ἐν καθαρῷ δέ φάος μεγάρω λύχνοισιν
ἀνάπτων,
χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεουδέα πέτρον
ἀείρας,
μητέρι νήπιον υἰόν εἰκῶς ἀγκάς
ἐχοῦση.
καὶ σὺ δ', ἐπὶν ἐθέλης ὄπα δαιμονίην
ἐπακοῦσαι,
ὦδ' ἔρδεν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῆσι
δαεῖης·
ὀππότε γάρ μιν πάγχυ κάμης ἐνὶ χεῖρεισιν
πάλλων,
ἐξαπίνης ὄρσει νεογιλοῦ παιδός αὐτήν,
μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγόςτος ἀμφί
γάλακτι.
χρῆ δέ σε τετληῶτι νόῳ ἀκταινέμεν
αἰεὶ,
μή πως ἠπεδανοῖο λυθεῖς ὑπὸ δειμάτος
ἔξω

Ἄλλ' ἐφόνευσεν ὁ ἠρωϊκὸς υἱὸς τοῦ Ποί-
αντος τὸν ἀπατεῶνα Πάριν,
διότι ὁ Ἑλενος παρῶτρυνε τοὺς Δαναοὺς νὰ
μεταφέρουν ἀπὸ τὴν Λῆμον εἰς τὴν Τροίαν
τὸν αἰμοχαρῆ φονέα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Διότι ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἔδωκε εἰς αὐτόν
(τὸν Ἑλενον) νὰ κρατῆ ἕνα λίθον ὀμιλοῦντα,
τὸν σιδηρίτην, ποὺ λέγει τὴν ἀλήθειαν· τοῦτον
τὸν λίθον εἰς ἄλλους ἀνθρώπους ἄρесе νὰ τὸν
ὀνομάζουν ἔμψυχον (ζωντανόν) ὄρειπην,
καὶ εἶναι στρογγυλός, ὀλίγον σκληρός, βαρὺς,
μέ μαῦρο χρῶμα, στερεός.

Γύρω δὲ ἀπ' αὐτόν κυκλικῶς καὶ ἀπὸ ὅλα
τὰ μέρη ἀπλώνονται ἐν εἰδει γραμμῶν ἴνες,
ποὺ εἶναι ὅμοιαι μέ ρυτίδας.

Ἐπὶ εἴκοσι καὶ μίαν ἡμέρας ἔμαθα ὅτι ὁ Ἑλε-
νος ἀπέφευγε τὸ κρεββάτι γυναικὸς καὶ τὰ
κοινὰ λουτρά καὶ παρέμενε ἀμέτοχος ἀπὸ ἔμ-
ψυχο φαγητό·

ἔλουε δὲ τὴν συνετὴν πέτραν εἰς πηγὴν, ποὺ
ἔτρεχε διαρκῶς, μέσα σὲ μαλακά πανιά σάν νὰ
ἦτο βρέφος, καὶ τὴν ἔκανε νὰ αὐξηθῆ.

Καὶ ἀφοῦ ὡς θεὸν τὴν κατεπράυνε μέ ἐλαιώδη
θυμιάματα,

στίχοι 367-395

ἀνάπτων δὲ μέ λυχνάρια φῶς μέσα σὲ κα-
θαρῆ αἶθουσα τὴν ἐχάιδεψε μέ τὰ χέρια του,
ἀφοῦ τὴν ἐσήκωσε τὴν θεόμορφη πέτρα, καὶ
ὠμοίαζε μέ μητέρα ποὺ κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά
τῆς τὸ μικρὸ παιδί τῆς (τὸ νήπιο).

Καὶ σὺ, ἂν θέλης ν' ἀκούσης θεϊκὴν φωνήν,
ἔτσι νὰ πράττης, διὰ νὰ γνωρίσης θαῦμα
στὴν καρδιά σου· ὅταν δηλαδὴ ἀποκάμης παν-
τελῶς κινῶν αὐτόν εἰς τὰς χεῖράς σου, ξα-
φνικὰ θὰ σηκώσῃ αὐτὸς (θὰ ἀναδώσῃ) φωνὴν
νεογεννήτου παιδιοῦ,

τὸ ὅποιον κραυγάζει μέσα στὸν κόλπο τῆς πα-
ραμάννας γύρω ἀπὸ τὸ γάλα (ἐνῶ πίνει τὸ
γάλα).

Γρέπει δὲ ἐσὺ μέ ψυχικὴν καρτερίαν νὰ
ὑψώνης (νὰ κρατῆς ὑψηλά) πάντοτε τὸν λίθον,
μήπως, ἐάν παραλύσῃς ἀπὸ φόβον, ποὺ ἐξα-
σθενίζει, καὶ τὸν ἀποβάλλῃς ἀπὸ τὰ χέρια σου

ἐκ χειρῶν οὐδάςδε βαλὼν, χόλον αἰνὸν
 ὀρίνης
 ἀθανάτων. τόλμα δὲ θεοπροπίην
 ἐρεεῖναι·
 πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα. καὶ μιν
 ἐπειτα
 πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λούσης γε,
 πελάσσας,
 δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀποψύχοντα
 νοήσεις.
 ὦδε μὲν Ἄτρείδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε
 πατρην
 Λαιομεδοντιάδης, φοιβήτορι λαῖ πιθήσας.
 σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταιο
 πιφαύσκω·
 ἔρπετά γάρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι
 ἔοικας.
 σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μείζον ἀκοίμητόν τε
 νόοιο
 δεῖμα Φιλοκλήτης, μεμνημένος αἰέν
 ἐχίδνης.
 τούνεκε Πριαμιδαο σάοφρονος οὔποτε
 νόσφιν
 ἠθέλεν ἔρχεσθαι, γουνούμενος, ὄφρα
 τιν' εἴποι
 θαλπωρήν, ἦνπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα
 μητέρα θηρῶν
 ἐρχηται, πῶς κεν πολιὸν γένος
 ἐκπροφύγησιν.
 τῷ δ' ὄγε Λητοῖδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα
 Φοῖβον
 κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοὶ
 καταλέξω.

Εὔτε με παῖδ' ἐδίδασκεν
 Ἄκερσεκόμης ἀγορευεῖν
 μαντούσνας, μέγαν ὄρκον ἐκέκλετο
 πρῶτον ὁμόσσαι,

στίχοι 396-424

ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν
 ἀνθρώποισιν.
 τούνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ
 ἔκαστα.
 φράζεο νῦν, ἦρωσ ἐκατηβόλε, μῦθον
 ἐμείο.

Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι
 βροτοῖσιν
 τίκτει καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ
 ἐκάστου·
 γαῖα μὲν ἔρπετά τίκτε, τέκεν δ' ἐπὶ
 τοῖσιν ἀρωγὴν·

ρίπτων αὐτόν εἰς τὴν γῆν, διεγείρης τὴν φο-
 βερὰν ὀργὴν τῶν θεῶν. Καὶ λάβε τὴν τόλμην
 νὰ ἐρωτᾷς τὴν προφητικὴν φωνήν· διότι ὅλα θὰ
 σοῦ τὰ εἶπη ἀληθινά. Καὶ ἀφοῦ ἐπειτα, ὅταν θὰ
 τὸν λούσης, φέρεις αὐτὸν πλησίον εἰς τοὺς
 ὀφθαλμούς σου, βλέπε· διότι θὰ καταλάβῃς ὅτι
 κατὰ ἐξάϊσιον τρόπον ἐγίνε ψυχρὸς.

Τοιοιουτρόπως καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Λαιομέδον-
 τος εἶπεν, ὅτι ἡ πατρίς του θὰ κυριευθῇ ἀπὸ
 τοὺς Ἄτρείδας, διότι εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς
 τὸν προφητικὸν λίθον.

Εἰς ἐσέ δὲ ἀποκαλύπτω ἀκόμη καὶ ἄλλην
 δύναμιν τοῦ σιδηρίτου·
 διότι φαίνεται, ὅτι ἐσύ τρομάζεις εἰς ὑπερβολι-
 κὸν βαθμὸν ἀπὸ τὰ ἔρπετά.

Πολὺ ὅμως μεγαλύτερον ἀπὸ ἐσέ καὶ ἀκα-
 τανίκητον φόβον εἶχεν ὁ Φιλοκλήτης, ἐπειδὴ
 διετῆρει πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του τὴν ἐχι-
 δναν.

Δι' αὐτὸ οὐδέποτε ἠθελε νὰ βαδίζῃ χωρι-
 στά ἀπὸ τὸν σώφρονα υἱὸν τοῦ Πριάμου καὶ τὸν
 παρεκάλει, διὰ νὰ τοῦ εἶπη κάποιον παρηγορη-
 τικὸν λόγον, ἐάν κάποτε βαδίζῃ εἰς περιοχὴν,
 πού τρέφει θηρία (φίδια). πῶς θὰ ἡμπορέσῃ νὰ
 ἀποφύγῃ τὸ ἀσπρόμαυρο γένος.

Πρὸς αὐτόν, ἐπικαλούμενος ὡς μάρτυρα
 τῶν λόγων του τὸν Φοῖβον, τὸν υἱὸν τῆς Λη-
 τοῦς, ὠμίλησε αὐτός (ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου) καὶ
 τοῦ εἶπε αὐτά, τὰ ὅποια τώρα θὰ σοῦ ἐκθέσω.

στίχοι 396-424

Ὅταν ἐμέ ὡς παιδί μὲ ἐδίδασκε ὁ Ἄκερσε-
 κόμης (ὁ Φοῖβος) νὰ ἐξαγγέλλω μαντείας,
 κατὰ πρῶτον μὲ παρώτρυνε νὰ δώσω μέγαν
 ὄρκον, νὰ μὴ εἶπω δηλαδὴ ποτέ εἰς τοὺς ἀν-
 θρώπους ψευδῆ λόγον. Δι' αὐτὸ θὰ σοῦ εἶπω
 τὰ καθέκαστα μὲ πολὺ μέγαν ἀκρίβειαν.

Σκέψου τώρα, ἦρωσ μακροβόλε,
 (Ἀπόλλωνα) τὸν λόγον μου. Αὐτὴ ἡ μαύρη γῆ
 γεννᾷ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, πράγματα πού
 προκαλοῦν πολλὰ κλάματα (πού τοὺς κάνουν
 νὰ κλαῖνε),
 καὶ δυστυχίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα πρὸς ἀμυναν
 ἐναντίον ἐκάστου πόνου·

ἡ γῆ δηλαδὴ ἐγεννησε μὲν τὰ ἔρπετά (πού
 προκαλοῦν πόνους), ἀλλὰ ἐγέννησε καὶ τὰ βο-

ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον. ὅσσα
δύνανται
ρίζαι, τόσσα λίθοι. μέγα μὲν σθένος
ἔπλετο ριζῆς·
ἀλλὰ λίθου πολὺ μείζον· ἐπεὶ μένος
ἄφθιτον αἰεὶ
γεινομένῳ μήτηρ καὶ ἀγήραον
ἐγγυάλιξεν·
ἣ δὲ καταθνήσκει τε, μινυνθάδιον
θαλέθουσα,
καὶ τόσον αὐτῆς κάρτος, ἐφ' ὀππόσον
ἔμμονός ἐστιν·
εἰ δὲ κ' ἀποπνεύση, τίς ἔτ' ἑλπωρὴ
παρὰ νεκρῆς;
ἐν μὲν δὴ βοτάναις ρίζας λυγρῶν τε
καὶ ἐσθλῶν
δῆεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην οὐ ρειᾶ κεν
εὐροις,
ἦτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. Ἄλλὰ
σὺ γ' ἦρως,
λαῖ σιδηρίτη πεφυλαγμένος, ἐρπετά
πάντα
θαρσαλέως, εἰ καὶ τοι ὀμιλαδὸν
ἀντιώφην,
ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαινῆς οὐκ
ἀλεγίζων
λώβης. οὐ γάρ ἐτι σφι θέμις μεμνησθαι
ὀδόντων,
οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιχρίμποιντο
πόδεσιν.
οὐδέ γάρ οὐδέ μένειν περ ἔτι
προφανέντα δύνανται,
ἀλλὰ μετὰ σφίσι θάμβος, ἐλαυνομένοισι
δ' ὁμοῖα
ἔσσονται. τὰ δὲ καὶ περ ἐναντίον αἴξαντα,
ἅψ ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζειν
μενεαίνει·
καὶ σφίσι ἐξαπίνης ρόθος ἴσταται, οὐδέ
τι πρόσσω
νίσσεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πέλας περιμήκεα
δειρῆν
γλώσσησιν μεμάσσι περισσαινειν,·
σκύλακες ὡς.

στίχοι 425-453

πολλάκι καὶ κατέδαρθε δαφαινῶν ἄγχι
δρακόντων
ἀμφὶ κυνηγεσίησι μένων ἐν τάφρεσιν
ἴδης

νηθικά κατὰ τούτων μέσα· (καὶ τὰ θεραπευ-
τικά μέσα).

ἀπὸ δὲ τὴν γῆν προέρχεται τὸ γένος ὄλων τῶν
λίθων, καὶ εἰς αὐτούς βέβαια ἐνυπάρχει ἀπέ-
ραντος καὶ διάφορος δύναμις. Ὅσα ἡμποροῦν
νὰ προσφέρουν (εἰς τοὺς ἀνθρώπους) αἱ ρίζαι
(ῥιζομένων φυτῶν), τόσα καὶ οἱ λίθοι. Εἶναι
πράγματι μεγάλη ἡ δύναμις τῆς ριζῆς· ἀλλὰ
τοῦ λίθου εἶναι πολὺ μεγαλύτερα· ἐπειδὴ εἰς
αὐτόν, πάντοτε καὶ διαρκῶς παραγόμενον,
ἔδωσεν ἡ μητέρα (ἡ γῆ) ἀδιάφθορον καὶ ἀγή-
ραστον δύναμιν·

ἡ ρίζα ὁμῶς ἀποθνήσκει (μαραίνεται) καὶ ἀκμά-
ζει ἐπὶ ὀλίγον χρόνον, καὶ εἶναι τόση ἡ δύναμις
τῆς, ἐφ' ὅσον χρόνον εἶναι ζωντανή (ἔχει
πνοήν)·

ἐάν ὁμῶς ἐκπνεύση, ποία πλέον ἐλπίς ὑπάρχει
ἀπὸ μίαν νεκράν; Εἰς μὲν τὰ βότανα θά συναν-
τήσης βεβαίως τὰς ρίζας καὶ τῶν ἐπιβλαβῶν
καὶ τῶν καλῶν, εἰς τοὺς λίθους ὁμῶς δὲν θά
ἡμπορέσης νὰ εὐρῆς εὐκόλως τὴν βλάβην
(ἐκεῖνο πού βλάπτει), ἐπομένως ὅσα πράγματι
εἶναι τὰ (χρήσιμα) βότανα, ἄλλοι τόσοι εἶναι καὶ
οἱ λίθοι. Ἄλλὰ σὺ βέβαια ὁ ἦρως προφυλαγμέ-
νος μὲ τὸν λίθον σιδηρίτην, βᾶδιζε θαρραλέως
διὰ μέσου ὄλων τῶν ἐρπετῶν, καὶ ἂν ἀκόμη σέ
συναντοῦν κατὰ πλῆθη, καὶ νὰ μὴ ὑπολογίσης
τὴν μαύρην κακοποίησιν (τὴν δηλητηρίασιν).
Διότι δὲν εἶναι πλέον εἰς αὐτὰ ἐπιτρεπτόν νὰ
ἐνθυμοῦνται τὰ δόντια των, οὔτε καὶ ἂν, ἐνῶ
βαδίζεις, προσεγγίζουσιν τὰ πόδια σου. Διότι
οὔτε ἡμποροῦν πλέον νὰ παραμένουν εἰς τὴν
θέσιν των, ὅταν ἐσὺ φανῆς ἀπὸ μακρυὰ, ἀλλὰ
ἀνήσυχαι καὶ ἐκπληκτα ἀπὸ τὴν παρουσίαν σου,
ἀπομακρύνονται ἐσπευσμένως ὡσάν νὰ κατα-
διώκωνται. Ἄλλὰ καὶ ἐάν πηδήσης ἐνώπιόν
των (μπροστά των), καταλαμβάνονται ἀπὸ τὴν
διάθεσιν νὰ ἔρπουν τινασσόμενα πάλιν πρὸς
τὰ ὀπίσω· καὶ ξαφνικὰ σταματᾷ ὁ θόρυβος
(πού προέρχεται ἀπ' αὐτά), οὔτε προχωροῦν
πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ ἀπλώνοντα πλησίον σου
τόν μακρὸν τράχηλόν των ἐπιθυμοῦν νὰ σέ χαι-
δεύουν μὲ τὴν γλώσσάν των, καθὼς κάνουν τὰ
σκυλάκια.

στίχοι 425-453

Πολλές φορές καὶ ὁ Εὐφορβος ὁ κυνηγὸς
ἐκοιμήθη πλησίον ἐρυθρῶν δρακόντων, (φι-
διῶν), ὅταν παρέμενε κατὰ τὰς κυνηγετικὰς
του ἐξορμήσεις εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῆς Ἰδης.

θηρητήρ Εὐφορβος, ἀρωγῇ τῆδε
πεποιθώς.
δῶκα γάρ ἀντομένω λίθον ἱερόν· οὐδέ
ποτ' αὐτῷ
ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον
ἔτλη.
τέρπετο δ' Εὐφóρβω περικαλλεῖ
φέρτατος ἀνδρῶν
αἰχητήης Μελάνιππος, ἀνεψιός ἐσθλός
ἐμεῖο,
εἶδος ἀμώμητον, καί ἐπ' εἶδει κάρτος
ἄρειον
αἰζηοῦ ποθέων δουρικλυτοῦ,
εὐπλοκάμοιο.
τοῦνεκα καί μετά θῆρας ἀλωμένου οὐ
ποτε νόσφιν
ἔσθενεν Εὐφóρβοιο μένειν Ἴκετάονος
υἱός·
ἀλλ' αἰεὶ λαίοισιν ἐν οὖρῃσιν ἀντιθέοιο
καγκαλιῶν κούροιο μετ' ἴχνια σὺν τε
κύνεσσιν
ἔσπετο σὺν θ' ἐτάροις, ἔθελέν τέ οἱ
οἶος ἔπρασθαι.
ἦ μὲν κέν μιν πολλά πατήρ μενέαιεν
ἐρύκειν,
ἀσχαλῶν ἐόν υἷα φίλον θήρεσσι
μάχεσθαι.
καί Πριάμοιο βίη κεν ἐρήτυεν· οὐδ' ὄγε
θυμῷ
πειθετ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκε ποτ'
Εὐφóρβοιο λιπέσθαι.
ρεῖά γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακον
ὑδρος,
νέρθεν ὑπὸ κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰόν
ἐλάσσας·
τόν μὲν ἔπειτ' ὀλοός πυρετός λάβεν,
οὐνεκ' ἔμελλεν
αὔθι λελειψεσθαι. τό ρά μιν καί μᾶλλον
ἔτειρεν.
οἰκτεῖρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτί
γούνατ' ἐμεῖο,
αὐτοῦ τοῦδε λίθοιο διατρίψαντα
κέλευσα
λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἔλκει
λυγρῷ·
καί ρα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταιή
κάλλιπε νοῦσος.
τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίκτεν
ὀρεῖτην,

ἐπειδὴ εἶχε πεποιθῆσθαι εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν βο-
ήθειαν, (ἐννοεῖ τὴν πέτραν ποῦ εἶχε μαζί του).
Διότι μὲ παρεκάλεσε καὶ τοῦ ἔδωσα τὸν ἱερόν
λίθον· καὶ οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ ἐπέλθῃ
ἐναντίον του κανεὶς (δράκων), ἂν καὶ ἦσαν
πολλοὶ εἰς τὴν περιοχὴν.
Ἦσθάνετο δὲ τέρψιν νὰ συντροφεύῃ τὸν
ὠραῖον Εὐφορβὸν ἕνας ἄριστος ἀνὴρ, ὁ πολε-
μιστὴς Μελάνιππος, ὁ καλὸς ἰδικὸς μου ἐξά-
δελφος, ἄμεμπτος κατὰ τὴν μορφήν, καὶ μαζί
μὲ τὴν (ὠραῖαν) μορφήν εἶχε καὶ δύναμιν πολε-
μιστοῦ καὶ ρωμαλέου ἀνδρός, φημισμένου γιὰ
τὸ δόρυ του καὶ καλλιπλοκάμου (μὲ ὠραία μαλ-
λιά). Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ὁ Εὐφορβὸς περιεπλα-
νᾶτο ἀνάμεσα εἰς τὰ θηρία, οὐδέποτε ὁ υἱὸς
τοῦ Ἴκετάονος ἐφρόντιζε νὰ εἶναι πάντοτε
πλησίον του,
ἀλλὰ πάντοτε χαίρων εἰς τὰ δασοσκεπῆ ὄρη
παρηκολούθει τὰ ἴχνη τοῦ ἰσοθέου νέου μαζί
μὲ τοὺς σκύλους του καὶ τοὺς συντρόφους
του, καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθῇ μόνον αὐτός.
Καὶ βέβαια ὁ πατέρας του ἐπεδίωκε με πολ-
λοὺς τρόπους νὰ τὸν ἐμποδίζῃ, ἐπειδὴ ἐλυ-
πεῖτο ποῦ ἔβλεπε τὸν προσφιλεῖ υἱὸν του νὰ
μάχεται ἐναντίον τῶν θηρίων.
Καὶ ὁ Πρίαμος ἐπίσης προσπαθοῦσε νὰ τὸν
ἐμποδίσῃ· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐπέιθετο, διότι δὲν
ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ ποτέ τὸν Εὐφορβόν.
Ἀλλὰ κάποτε ἕνα μαῦρο νερόφιδο, τὸ ὅποιον
τοῦ διεπέρασε κάτω ἀπὸ τὴν κνήμην του δηλη-
τήριον, ποῦ καταστρέφει τοὺς ἀνθρώπους·
ἔπειτα κατέλαβεν αὐτὸν ἰσχυρὸς καταστρεπτι-
κὸς πυρετός, ἔνεκα τοῦ ὁποίου θά ἀπεμακρύ-
νετο ἀπὸ τὴν συντροφιά τοῦ Εὐφóρβου καὶ
τοῦτο τὸν ἐβασάνιζε περισσότερο (ἀπὸ τὸν
πυρετόν).
Ἐπειδὴ ὅμως τὸν εὐσπλαγχνίσθηκα, ὅταν
τὸν εἶδα νὰ ἀπλώνῃ τὰ χέρια του πρὸς τὰ γό-
νατά μου,
ἔδωσα ἐντολήν νὰ τριψῇ αὐτὸν ἐδῶ τὸν λίθον
καὶ
μὲ τὴν λεπτήν ἄχνην του νὰ πασπαλίσῃ τὴν
ὀλεθρίαν πληγὴν·
καὶ πράγματι πολὺ ταχέως ἡ βαρεῖα νόσος ἐγ-
κατέλειψε τὸν ἄνθρωπον.
Τέτοιον (σπουδαῖον) βοηθὸν ἐγέννησεν ἡ
γῆ διὰ τοὺς ἀνθρώπους τὸν ὀρεῖτην,

ὅς τε καὶ οὐταμένοις ἄκος ἠρώεσσι
κομίζει,
καὶ στειρήσι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα
δίδωσιν.

στίχοι 454-482

ποικίλα γάρ θνητοῖσι θεοὺς ἔρδειν
ἀγορεύω.
ὥς καὶ ἔης ποτε μητρός ἸΑβαρβαρέης
ἐπάκουσας,
ἀνδρῶν εὖ μάλα νοῦσον ἐπισταμένης
ἀκέσασθαι,
Βουκολίδης Εὐφορβος ἀγαυοῦ φάσκεν
ὀφίτου
φάρμακα, μὴ μούνων ὄφρων κατένωπα
δύνασθαι,
ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἥδὲ
βαρείαν
ἐκ κεφαλῆς ἔλκειν ὀδύνην. ἤδη δὲ τιν'
ἀνδρῶν
οὕσσι δηθύνοντα καθήρας ὥπασεν αἶψα
καὶ δὴ καὶ λεπτής ἐρήκουον ἔμμεν'
ἀοιδῆς.
ἤδη καὶ τινα φῶτα, χόλω χρυσοῆς
ἸΑφροδίτης
ἔργα πρὸς ἱμερόντα γάμων ἀμενηνόν
έόντα,
μεμνήσθαι φιλότητος ἀκεσσάμενος
προΐαλλεν.
ἐν πυρὶ δ' εἶ κε βάλῃς μιν, ὀδωδὴν
ἐρπετά τοῖο
φεύξεται, οὐδ' ἔτιπω μενέει σχεδόν, οὐδ'
ἐνὶ χειρῇ.
Φεύγει καὶ κνίσσησι γαγάτην
ὀρνυμένησιν,
τείροντα θνητοὺς ἔχεπευκέϊ πάντας
αὐτμῆ.
χροιῆ δ' αἰθαλοεῖς, πλατύς, οὐ μέγας
ἐπλετ' ἰδέσθαι
καρφαλέη δ' ἴκελον πεύκη φλόγα δῖαν
ὀρίνει.
ἀλλ' ὀλοόν ποτὶ ρίνας ἄγει μένος· οὐδ'
ὄγε φῶτας
λήσεται, ὦν κ' ἐθέλοισι ἱερὴν ἄπο
νοῦσον ἐλέγξαι.
γνάμψει γάρ σφέας αἶψα χαμαὶ
προπηρνήσας ἔλκων· οἱ δ' ἄρ'
ἀπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι ἀφλοισμοῖο
στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι
κατὰ γαῖαν.

ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τοὺς πληγωμένους ἠρώας φέ-
ρει θεραπείαν καὶ εἰς τὰς στειράς γυναῖκας
παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ γεννοῦν ἀγαπητὰ
τέκνα.

στίχοι 454-482

Λέγω λοιπὸν ὅτι οἱ θεοὶ παρέχουν εἰς τοὺς
ἀνθρώπους ποικίλα φάρμακα.
Καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του μητέρα τὴν
ἸΑβαρβαρέαν, ποὺ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ νὰ θε-
ραπεύσῃ τὴν νόσον τῶν ἀνδρῶν, ἄκουσες κά-
ποτε,
ὅτι ὁ Βουκολίδης Εὐφορβος ἔλεγε γιὰ τὰ φάρ-
μακα τοῦ εὐγενοῦς ὀφίτου (γιὰ τὰς θεραπευτι-
κὰς ιδιότητας τοῦ ὀφίτου), ὅτι ὄχι μόνον ἐναν-
τίον τῶν φιδῶν ἔχουν θεραπευτικὴν δύναμιν
ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μάτια φέρουν τὸ φῶς καὶ προ-
σέτι τραβοῦν ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸν βαρὺν πόνον.
Ἄκόμη δὲ καὶ εἰς κάποιον ἄνθρωπον, ποὺ ἦτο
βραδύς κατὰ τὰ αὐτιά του (ποὺ ἦτο κουφός)
ἀφοῦ τὰ ἐκαθάρισε, ἔδωσε ταχέως τὴν ἀκοὴν
καὶ μάλιστα τὸν κατέστησεν ἰκανὸν νὰ ἀκούῃ
καὶ ἓνα λεπτό (σιγαλό) τραγοῦδι.
Ἐπίσης καὶ κάποιον ἄλλον ἄνθρωπον, ὁ
ὁποῖος λόγῳ τῆς κατ' αὐτοῦ ὀργῆς τῆς χρυ-
σοῆς ἸΑφροδίτης ἦτο ἀδύνατος (ἀνίκανος) νὰ
ἐκτελέσῃ τὰ περιπόθητα ἔργα τοῦ γάμου,
ἀφοῦ τὸν ἐθεράπευσε τὸν ἐξαπέστειλε νὰ ἐν-
θυμηθῇ τὸν ἔρωτα.
Ἐάν δὲ βάλῃς αὐτὸν τὸν λίθον στὴν φωτιά,
τὰ ἐρπετά θὰ τραποῦν εἰς φυγὴν ἀπὸ τὴν
ὀσμήν του, οὔτε θὰ παραμείνουν πλέον πλη-
σίον, ἀκόμη οὔτε καὶ μέσα εἰς τὴν τρύπαν των.
Ἀποφεύγουν ἐπίσης τὰ ἐρπετά καὶ τὸν γα-
γάτην, ὅταν σηκώνωνται αἱ κνίσαι, (οἱ μυρου-
διές)
ὁ ὁποῖος βασανίζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους με-
τὴν διαπεραστικὴν ὀσμήν του.
Ἄλλὰ στίς μύτες φέρει ὁ γαγάτης κατα-
στρεπτικὴν μανίαν· οὔτε θὰ λησμονήσῃ αὐτὸς
τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, τῶν ὁποίων θὰ
ἤθελες νὰ ἐξελέγξῃς τὴν ἱεράν νόσον (τὴν
ἐπιληψίαν).
Διότι θὰ τοὺς λυγίσῃ παρασύρων ταχέως
αὐτούς προύμυτα πρὸς τὰ κάτω·
αὐτοὶ δὲ (οἱ ἐπιληπτικοὶ) ραντισμένοι ἀπὸ τὸν
ἰδικὸν των ἀφρὸν περιστρέφονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
καὶ κυλίνονται κάτω σὸ χῶμα.

τοῖσι δὲ χλωμένη φρένα τέρπεται, ὀππότε
ἴδησι
πήματα πάσχοντας κεραή πόδας ὠκέα
Μήνη.
θηλυτέρη δ' εἶ κεν πολυφάρμακον
ἀμφιβεβῶσα
καπνόν, ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀναΐσσοντα
δέχεται,
ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας
καταλείβεται ἰχώρ,
ὅς τε γυναικεῖη νεάτη μίμων ἐνὶ γαστρὶ

στίχοι 483-511

κέκλεισται. τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοιῆσι
λίθιο
δερκομένη γάνυταί οἱ ἄφαρ θολόν
ἐκβλύζοντα
νηδύος. ἔκ γάρ νοῦσον ἀπειρεσίην
ἀλεεινεί.
ἀλλά τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτην
θέσκελα ρέζουσιν
οἶδα· σέ δὲ κνίσσησιν ἐλαύνων ἐρπετὰ
τέρπει.

Σκορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον
ἔμμεναι ἦρωσ
ἀγλαός Ὀρίων οὐκ ἔκλυεν· ἦ γάρ, οἶω,
πικρῆσιν τότε γυῖα πεπαρμένους ἀμφ'
ὀδύνησιν,
μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκε
μιν ἄστρον.

Οὐδ' ὄγε κορσῆεντα λίθον κλύεν,
οὐνεκ μίχθεις
δριμέος· ἐν σκορόδοιο καρῆατι,
τοξευτήρα
πευκεδανῶν ὠκίστα βελέμνων σκορπίον
εἶργει.

τόν μὲν ἐγὼ κόρησιν μάλ' εὐοικότα φημί
βροτείη
παύειν, ὄξυτάτω τετριμμένον ἄμμιγα
Βάκχω,
ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος
ἰόν.

πέτρον δ' ὅς κεν μίξη ἐνὶ ροδόεντι
ἐλαίω,
βάψιας ἐκ πυρός ὀππόν, ἐναυχενίαις
ὀδύνησιν
ἄλκαρ ἄγει· μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο
κερασθεῖς
ὔδατος ἀτηρῆν ὀλέκει κατὰ γαστέρος
ἰλύν,

Ἡ δὲ κερασφόρος Μήνη, πού ἔχει γρήγορα
πόδια, ἐπειδὴ εἶναι ὠργισμένη ἐναντίον αὐτῶν,
ὅταν τοὺς ἴδη νά βασανίζονται, τέρπεται μέ
την καρδιά της. Ἐπίσης ἐάν κάποια γυναίκα,
περιπατοῦσα γύρω ἀπὸ τὸν καπνόν, πού ἔχει
πολλά φάρμακα, δέχεται αὐτὸν ἀναπηδῶντα
στά σπλάγχνα της, (ἰχώρ τὸ ὑγρὸν πού ρεεῖ
ἀντὶ αἵματος εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν, ἀλλὰ
καὶ βρωμερόν, νοσογόνον, ὑγρὸν πού βγαίνει
στό·κορμί ἀρρώστων ἀνθρώπων). Τότε ταχέως
χύνεται ἀπὸ μέσα πολὺς μαῦρος ἰχώρ, ὁ
ὁποῖος ἀποκλείεται παραμένων εἰς τὸ ἔσχατον
μέρος τῆς γυναικεῖας γαστροῦ (κοιλίας).

στίχοι 483-511

Τότε δὲ ἐξ ἄλλου βλέπουσα νά ἐκρέη ἀπὸ
τὴν κοιλίαν της κάτω ἀπὸ τὰς πνοάς τοῦ λίθου
λασπῶδες ὑγρὸν χαίρεται γι' αὐτόν. Διότι αὐ-
τός ὁ λίθος ἀπομακρύνει τὴν ἀπέραντον νό-
σον.

Γνωρίζω ἐπίσης, ὅτι ὁ γαγάτης ἐκτός τού-
των δημιουργεῖ, προκαλεῖ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐξαι-
σια· ἐσέ δὲ θά σέ τέρπει, ὅταν καταδιώκη μέ
τις κνίσεις (τὴν ὄσμη, τὴν μυροδία) τὰ ἐρ-
πετὰ.

Ἦ Σκορπιέ, ὁ λαμπρός ἦρωσ Ὀρίων δὲν
ἄκουε, ὅτι ὑπάρχει λίθος συνονόματος μέ
σένα· διότι ἀληθινά, νομίζω, ὅτι ἤθελε μᾶλλον
νά ἔχη αὐτόν παρά τὰ ἰδικά σας ἄστρα, τότε
πού ἦσαν διατριπημένα τὰ μέλη του ἀπὸ πι-
κροῦς πόνους.

Οὔτε ἄκουε αὐτός γιὰ τὸν λίθον, πού ἔχει
μορφὴν κροτάφου, ὅτι αὐτός (ὁ λίθος), ἐάν
ἀναμειχθῆ εἰς τὴν κορυφὴν καυστικοῦ σκόρ-
δου, ἐμποδίζει ταχύτητα τὸν σκορπιόν, πού
ἐκτοξεύει πικρά βέλη (πού προκαλεῖ μέ τὸ
δάγκωμά του φοβεροῦς πόνους).

Γιὰ τοῦτον τὸν λίθον, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ
ὁμορφος μέ κρόταφον ἀνθρώπου, λέγω ἐγὼ
ὅτι, ἐάν εἶναι τριμμένους ἀνάμεικτα μέ ὄξυτατο
κρασί,

καταπαύει (καταστρέφει) τὸ δηλητήριον τῆς
μαύρης ἀσπίδος, πού εἶναι ὑπερῆτης (τὸ δηλη-
τήριον), τοῦ θανάτου.

Ὅποιος δὲ θά ἀνμειγνυε τὸν λίθον ἐντός
ἐλαίου ἀπὸ ρόδα, ἀφοῦ ψημένον ἀπὸ τὴν φω-
τιά τὸν βυθίσῃ εἰς τὸ ὑγρὸν τοῦ ροδολαίου,
αὐτός προσφέρει θεραπευτικόν μέσον γιὰ
τούς πόνους τῶν αὐχένων· καὶ ἐάν ἀναμειχθῆ
ὁ λίθος μέ γλυκὸ μέλι, ἐξφανίζει τὴν κατα-
στρεπτικὴν ὑδατώδη λάσπην τῆς κοιλίας, ἢ

ἢ τε καταϊγδὴν ὑπὸ νέρτερα νηδύος
ἀνδρῶν
δυομένη, φέρει ὄγκον ἀεικέα
βουβώνεσσιν.

Ἴσθι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα
δύνασθαι
καὶ Περσηϊάδαο μένος μέγα κουραλίοιο,
ἠδὲ παλαμναίην ἀνεμῶλιον ἀσπίδα
θεΐναι.
τόνδε δέ μοι πάντων περιώσιον, ὅσα
φύονται,
Φοῖβος ἀκερσεκόμης φύσιν ἔμμεναι ἐξ
ἐτέροιο
μυθεῖτ' εἰς ἕτερον στρωφώμενον εἶδος·
ὅ τις τοι
ψεῦδός κεν φαίη. τό δ' ἐπήτυμον οἶδα
τετύχθαι.
χλωρὴ γάρ βοτάνη πρῶτον φύει· οὐδ'
ἐνὶ γαίῃ,

στίχοι 512-540

ἦν γε φυτῶν ἴσμεν στερεήν τροφόν, ἀλλ'
ἐνὶ πόντῳ
ἀτρυγέτω, ἵνα φύκι', ἵνα βρύα γίγνεται
ἐλαφρά.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἔλθῃσι μαραιομένη ποτὶ
γῆρας,
ἦτοι μὲν οἱ φύλλα περιφθινύθουσι ὑφ'
ἄλμης·
αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσι πολυφλοίσβοιο
θαλάσσης
νήχεται, ὄφρα ἐ κύματ' ἀποπτύσῃ
αιγιαλόνδε.
ἐνθα δ' ἄρ' ἐξαπίνης μιν ἀναπλεύσασαν
ὑπ' αἶθριν,
βάζουσ', οἷπερ ἴδοντο, κρατυνομένην
ὀράσθαι.
δηρόν δ' οὐ μετέπειτα πάγῳ
περιπαχνωθεῖσα
πετροῦται, καὶ χερσὶν ἐν ὀκριόνετα
τεῆσιν
ἀμφαφάεις λίθον, ὃς πρὶν ἔχων ὑγρόν
δέμας ἦεν.
σχῆμα μὲν οὖν βοτάνης ἔτι οἱ μένει,
οἶον ἔην περ,
οἷ τε κλάδοι, ὅσα τε σφιν ἀκρόδρυα
προσπεφύασιν, ἢ τέ οἱ ἐβλάστησε
καὶ ἐτράφη εἰν ἀλί ρίζα.
φλοιός θ' ὅπερ ἔην· φλοιός δέ γε
λαΐνός ἐστιν

ὅποια (λάσπη) ὀρμητικῶς βυθίζεται εἰς τὰ
κατώτερα μέρη τῆς κοιλίας τῶν ἀνδρῶν
καὶ φέρει (δημιουργεῖ) εἰς τοὺς βουβώνας
τῶν ἐνοχλητικὸν πρήξιμον (προφανῶς
ἀπὸ ἀφροδίσιον νόσον).

Γνωρίζε (μάθε) ἐπίσης, ὅτι ἡ μεγάλη δύναμις
τοῦ κοραλίου τοῦ Περσείδου ἠμπορεῖ νὰ κατα-
στρέφῃ τὰ κέντρα τοῦ σκορπιοῦ, καὶ νὰ κατα-
στήσῃ ἀκίνδυνον τὴν ὀλεθρίαν ἀσπίδα. Γιὰ τοῦ-
τον τὸν λίθον κατ' ἐξοχὴν ἐξ ὄλων τῶν ἄλλων,
ὅσα γεννῶνται,
μοῦ ἔλεγεν ὁ Φοῖβος, ὁ πάντοτε νέος, ὅτι
κατὰ τὴν φύσιν του εἶδος ποῦ παράγεται
μέ ἀύξανόμενες λεπτὲς πτυχώσεις ποῦ ἐπικά-
θηνται ἢ μιὰ ἐπὶ τῆς ἄλλης. Τοῦτο θὰ ἔλεγε
κανεῖς ὅτι εἶναι ψεῦδος, γνωρίζω ὁμῶς τὴν
ἀλήθειαν πῶς κατεσκευάσθη.

Κατὰ πρῶτον δηλαδὴ φυτρώνει μία χλωρὴ
βοτάνη· καὶ δὲν φυτρώνει εἰς τὴν γῆν.

στίχοι 512-540

τὴν ὁποῖαν γνωρίζομεν ὡς σταθεράν τροφόν
τῶν φυτῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνήσυχον θάλασσαν,
ὅπου γίνονται φύκια καὶ ὅπου ἐπίσης γίνονται
ἐλαφρά βρύα (χόρτα θαλάσσια).

Ὅταν ἔπειτα μαραιομένη φθάσῃ εἰς τὸ γῆ-
ρας,
τὰ μὲν φύλλα της καταστρέφονται ἀπὸ τὴν ἀλ-
μύρα·
αὐτὴ δὲ κολυμβᾷ εἰς τὰ βάθη τῆς πολυθορύ-
βου θαλάσσης,
ἕως ὅτου τὰ κύματα τὴν πετάξουν εἰς τὴν
ἀκρογιαλιά.

Ἐδῶ δὲ ξαφνικὰ ἀφοῦ ἐπιπλεύσῃ κάτω ἀπὸ
αἶθριν οὐρανόν, λέγουσιν ὅσοι τὴν εἶδαν ὅτι
φαίνεται νὰ ἰσχυροποιῆται.

Κι ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀφοῦ πήξῃ ὀλόγουρα σάν
πάγος,
μεταβάλλεται εἰς πέτραν, καὶ μέσα εἰς τὰ χέ-
ρια σου
αἰσθάνεσαι ἕνα λίθον τραχύν, ὁ ὁποῖος
προηγουμένως εἶχε σῶμα ὑγρόν.
Τὸ σχῆμα βέβαια τῆς βοτάνης διατηρεῖται
ἀκόμη, ὅποιον ἦτο καὶ πρὶν,
ἐπίσης διατηροῦνται καὶ οἱ κλάδοι καὶ ὅσοι ἄλ-
λοι καρποὶ ἐφύτρωσαν ἀκόμη εἰς αὐτοῦς,
ἐπίσης καὶ ἡ ρίζα, ἡ ὁποία ἐβλάστησε καὶ ἐξε-
τράφη μέσα εἰς τὴν θάλασσαν·
καὶ ὁ φλοιός ποῦ ἦτο· ἀλλὰ ὁ φλοιός εἶναι βέ-
βαια τώρα λίθινος.

τερπωλή δ' ἠδεῖα θεωμένου ἐς φρένα
σειο
βήσεται ἔγώ δ' οὐκ οἶδ' ὅ τι μοι
θέλητρον ἰδόντ'
αἰέν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· οὐδέ
δύνανται
ὄσσε κορεσθῆναι θηευμένου, ἀλλὰ με
θάμβος
σεύει ἐνὶ στέρνοισιν οἰόμενον τέρας
εἶναι·
καὶ οἱ πιστεύων περ, ἔολπα μὲν εἶναι
ἄπιστον·
ἀλλ' οὐ Γοργεινὴν μὲν ἐτώσιος
ἀνθρώποισιν
σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι·
οὐδ' ἄρα Περσεύς
ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας
ἠγήσασθαι.
Γοργόνα γάρ Περσῆϊ δρακοντοέθειραν
ἀκούεις
"Ἀτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι
δαμῆναι,
παρθένον ἀργαλέην, ἐρεβώπιδα, κῆρα
μέλαιναν
ἀνθρώπων, οἷσιν κεν ἐπ' ἀνδροφόνω
βάλεν ὄσσε·
οἷ μιν δεῖμα πέλωρον ἀσχετον
ἀθρήσαντες

στίχοι 541-569

αἴση λαϊνέη τεθνήοτες ἐσπῆκασιν.
ἢ τὴν δ' οὐτ' εὐρύστερνος ἐναντίον·
Ἄτρυτώνη
δέρκεσθαι μενέαινεν, ἀδειμαντός περ
ἐοῦσα,
οὔτε κασιγνήτῳ κέλετο, κρατερόφρονη
φωτί,
χρυσοπάτρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ
ιδέσθαι,
ἀλλὰ δόλω θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα
κούρης,
ἦκα μάλ' ἐξόπιθεν γαμψώνυχον οὐ
προιδούσης
ἀμφιβάλων ἄρπην Κυλληνίδα λευκανίησιν.
τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος
ἔσκεν ὄπωπῃ,
καὶ συγεροῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα
κελαινόν πολλοῖς αἰσιμον ἐπλετ'
ἐναιρομένοις ὑπὸ νεκρῆς.
ἀλλὰ τὸτ' αἰγιαλόνδε φόνω

Κάποτε δὲ γλυκεῖα τέρμις θά ἔλθῃ σπὴν
καρδιά σου βλέποντας αὐτόν· ἐγὼ δὲ δὲν γνω-
ρίζω τί θέλητρον καταβρέχει πάντοτε τὰς
φρένας μου, (ποῖα γοητεία καταλαμβάνει τὴν
σκέψιν μου), ὅταν τὸν βλέπω· οὔτε εἶναι δυνα-
τόν νά χορτάσουν τὰ μάτια ἐκείνου πού τὸν
θεᾶται (βλέπει), ἀλλὰ ἐμέ μὲ καταλαμβάνει ἔκ-
πληξις, ἐπειδὴ νομίζω ὅτι εἶναι κάποιο θαῦμα·
καὶ ἐνὼ πιστεύω εἰς αὐτό, ἔχω βέβαια τὴν ἐν-
τύπωσιν ὅτι εἶναι κάτι ἀπίστευτον·
ἀλλὰ δὲν εἶναι ματαῖα ἢ φήμη μεταξὺ τῶν ἀν-
θρώπων, ὅτι ὑπάρχει ἡ φοβερά κεφαλὴ τῆς
Γοργούς (τῆς Γοργόνας)·
οὔτε βέβαια ὁ ταχυπέτης Περσεύς φαίνεται
νά ἐνόμισε ὅτι τοῦτο εἶναι ψεύτικο ὑπερφυσι-
κὸν φαινόμενον.

Διότι ἔχεις ἀκούσει ὅτι ἡ Γοργόνα μὲ τὰ
φίδινα πλοκάμια, μιά φοβερὴ παρθένος μὲ
ὄσιν σκοτεινὴν, ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Περσεῶα
κάτω ἀπὸ τοὺς τελευταίους κρημνοὺς τοῦ
"Ἀτλαντος, αὐτὴ ἡ μαῦρη δυστυχία γιὰ τοὺς
ἀνθρώπους ἐκείνους, ἐναντίον τῶν ὁποίων θά
ἔρριπτε τὰ ἀνθρωποκτόνα βλέμματά της·
αὐτοὶ ὄταν προσβλέψουν αὐτὸ τὸ πελώριο καὶ
ἀκατανίκητον φόβητρον

στίχοι 541-569

στέκονται πεθαμένοι ἀπὸ μοῖραν λιθίνην (ἀπο-
λιθώνονται).

Αὐτὴν (τὴν Γοργόνα) οὔτε ἡ εὐρύστηθη
Ἄτρυτώνη
εἶχε τὴν διάθεσιν νά τὴν βλέπῃ, καίτοι βέβαια
ἦτο ἀτρόμητος, οὔτε παρῶτρνε τὸν ἀδελφόν
της, ἕνα ἰσχυρόκαρδον ἄνδρα, τὸν χρυσοπα-
τέρα Περσεῶα νά ἴδῃ αὐτὴν, καίτοι ἐφονεύθη,
ἀλλὰ μὲ δόλον ἀπέκοψε τὸν θηριώδη αὐχένα
τῆς κόρης, ἢ ὁποία δὲν τὸν εἶδε προηγουμέ-
νως,
ἀφοῦ πολὺ ἡσύχως ἐκ τῶν ὀπισθεν περιέββαλε
τὸν λαιμόν της μὲ ἕνα γαμψώνυχον Κυλληνιον
δρέπανον.

Αὐτῆς λοιπόν, καὶ ὅταν ἀκόμη ἦτο σκοτω-
μένη, ἢ ὄσιν ἦτο καταστρεπτική, (φρικτὴ, φο-
βερὴ),
καὶ ἦτο πεπρωμένον νά κατέβουν εἰς τὸ μαῦρο
σπίτι τοῦ μισητοῦ Κρονίδαο (τοῦ Πλούτωνος)
πολλοὶ ἄνθρωποι, πού ἐφονεύοντο ἀπὸ μίαν
νεκράν (εἰς τὸν "Ἄδην).

πεπαλαγμένος ἥρωσ
 ἐλθών, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε
 θαλάσση,
 θερμὴν ἐξ ὀμάδου κεφαλὴν ἔτι καὶ
 τρομέουσαν
 Γοργεῖην κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς
 βοτάνησιν.
 ὄφρα δ' ὄγ' ἐν δίνησιν ἀναψύχεσκε
 φίλον κῆρ,
 στεῖχων ἕκ τ' ὀλοοῖο πόντου, δολιχῆς τε
 κελεύθου,
 τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι
 κορέσαντο
 αἵματος, οἳ ρα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράτι
 θάμνοι
 ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσιν αἶψα θοαὶ πόντοιο
 θύγατρεις
 λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις
 περιπήγνουον αὔραι,
 πήγνουον, ὡς τέ σε πάγχυ λίθον στερεήν
 οὔσασθαι·
 οὐδέ τ' ἔην οὔσασθαι, ἐπεὶ στερεὴ λίθος
 ἦεν.
 ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας·
 ἀλλὰ καὶ ἔμπη
 ὀλλυμένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν
 εἶδος,
 τὴν μὲν ἄρα χροῖην ἐξ αἵματος ἔσχεν
 ἐρυθρὴν.
 ἀμφασίη δ' ἥρωα λάβεν θρασύν, ὡς
 ἐνόησεν
 ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τό καὶ πέλας αἶψα
 κιοῦσα
 Διογενῆς πολύμητις ἐθαύμασεν
 Ὀβριμοπάτρη.

στίχοι 570-597

θῆκε δ' , ἀδελφειοῦ κλέος ἄφθιτον ὡς
 κε πέλοιο,
 αἰεὶ κουράλιον προτέρην φύσιν
 ἀλλάσσεσθαι.
 ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην
 Ἄγελαίη,
 φῆλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς φύξιν
 ἰόντα,
 ἢ δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτόν εἴ μιν
 ἔχοι τις,
 ἢ περὶ ὧν ἄλα διαν ἐύσοσέλω ἐνὶ νηϊ.
 καὶ γὰρ Ἐνυαλίιο θοὸν δόρυ
 μαινομένοιο,

Ἄλλὰ τότε ὁ ἥρωσ, ραντισμένος καθὼς ἦτο
 ἀπὸ τὸ αἶμα, ἀφοῦ κατῆλθεν εἰς τὸν αἰγιαλόν,
 ἕως ὅτου ἀποπλύνῃ τὸν ρύπον τοῦ αἵματος εἰς
 τὴν θάλασσαν καὶ ἐνῶ τὸ κεφάλι τῆς Γοργόνας
 ἦτο ἀκόμη θερμὸν ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς πάλης
 καὶ ἔτρεμε, τὸ ἐτοποθέτησε ἐπάνω σὲ χλωρὲς
 βοτάνες.

Ἐφ' ὅσον δὲ αὐτὸς ἐδρόοιζε τὴν ἀγαπητὴ
 του καρδιά στοὺς νεροστρόβιλους,
 κουρασμένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, ἀπὸ τὴν προσπά-
 θειαν καὶ ἀπὸ τὴν μακρὰν ὀδοπορίαν,
 ἐπὶ τόσον δὲ χρόνον βρεχόμενοι ἐχόρτασαν
 ἀπὸ τὸ ἐρυθρὸν αἶμα οἱ θάμνοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν
 διασκορπισμένοι εἰς τὴν γῆν κάτω ἀπὸ τὸ κε-
 φάλι τῆς Μέδουσας, γύρω ἀπ' αὐτούς, ἐπερ-
 χόμεναι ταχέως πρὸς τοὺς θάμνους αἰ αὔραι,
 αἱ γρήγορες θυγατέρες τῆς θαλάσσης, ἐπη-
 ζαν τὸ λύθρον (τὸ αἶμα)
 καὶ τὸ ἔπηζαν τόσον, ὥστε οὐ νὰ νομίσης ὅτι
 εἶναι παντελῶς στερεὰ πέτρα·
 οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ νομίσης, ὅτι ἦτο αἶμα,
 διότι πράγματι ἦτο στερεὰ πέτρα.

Καὶ ἔχασε τὸ ὑγρὸν σῶμα τῆς βοτάνης·
 ἀλλὰ καὶ ἔτσι κατὰ κάποιον τρόπον, ἂν καὶ ἡ
 βοτάνη κατεστράφη ἐξ ὀλοκλήρου, ὅμως δὲν
 ἔχασε τὴν μορφὴν τῆς (τὴν μορφὴν τῆς βοτά-
 νης).

Τὸ μὲν χρῶμά τῆς ἦτο βεβαίως ἐρυθρὸν
 ἀπὸ τὸ αἶμα,
 τὸν τολμηρὸν ὅμως ἥρωα κατέλαβεν ἀφασία,
 καθὼς ξαφνικὰ ἀντελήφθη τὸ μέγα θαῦμα·
 τοῦτο ἐθαύμασε καὶ ἡ Διογέννητη πολυμήχα-
 νος Ὀβριμοπάτρη, ὅταν ταχέως ἦλθε
 πλησίον.

στίχοι 570-597

Καθώρισε δὲ αὐτὴ (ἡ Τριτογένεια) νὰ ἀλ-
 λάσση πάντοτε ἢ προηγουμένη φύσις τοῦ κο-
 ραλίου, ὥστε νὰ εἶναι τοῦτο ἀθάνατος δόξα
 τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Τοῦ ἔδωκεν ἐπίσης (τοῦ λίθου) ἡ Ἄγελαία
 ἀπέραντον δύναμιν, διὰ νὰ διαφυλάσῃ πλήθη,
 ὅταν πηγαίνουν εἰς ψυχρὸν καταφύγιον,
 ἢ ἐάν ἔχη κανεὶς αὐτὸν (τὸν λίθον) βαδίζων
 εἰς μακρὰν πορείαν, ἢ διαπερῶν τὴν θεϊκὴν
 θάλασσαν ἐπάνω σὲ καλοφτιασμένο καράβι.

Ἐπίσης τὸ καλὸν κοράλιον ἔδωκεν εἰς τοὺς
 ἀνθρώπους τὴν δύναμιν
 νὰ ἀποφεύγουν τὸ ταχύ δόρυ (τάς τρικυμίας)

καί λόχον ἀνδροφόνων φεύγειν ἀπό
 ληϊσπήρων,
 καί πολίον Νηρῆα κυκώμενον
 ἔξυπαλύξαι
 ἔσθλη κουραλίιο βίη θνητοῖσιν
 ὀπάσσαι.
 γλυκὴν δ' ἔγρεκύδοιμον ἀταρβέα
 Τριτογένειαν
 σφωϊτέρων καμάτων ἐπαμύντορα
 κικλήσκουσιν.
 φάρμακα δ' ὅσα πέλονται ἀτάσθαλα,
 καί κατὰδεσμοί,
 ἀραί τ' ἀγνάμπτοισιν Ἐριννύσι πάγχυ
 μέλουσαι,
 εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον οὐκ
 ἐνόησεν
 ἀνήρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ'
 ἐπαοιδάς
 σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαιρόντες τελέουσιν,
 πάντων ἀντίλυτρον δῆεις κρατερώτατον
 εἶναι.
 κύψας δέ σπεῖρον ξανθῆ Δημήτερι
 μίσγων
 καί τοι λοιγὸν ἅπαντα τεῆς ἀπάτερθεν
 ἀρούρης,
 αὐχμούς τ' ἐξελάσει σταχύων γλάγος
 ἐκπίνοντας
 ἀτηρὴν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι
 βελέμοις
 ἀγρῶ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον
 ἐξακέσασθαι.
 βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων
 ἀλαπάζει,
 εὐλάς τε, κάμπας τε, καί αιθερίην
 ἐρυσίβην,
 ἦτε κατ' οὐρανόθεν πταμένη ποτὶ
 καρπὸν ἐρυθρῆ,
 ἀμφὶ περὶ σταχέουσι περισμύχουσα
 κάθηται.
 ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος
 ἄπλετον ἔθνος

στίχοι 598-626

ραῖσει, καί Κρονίδαο παραῖσσοισι
 κεραυνοί,
 παιδός ἐοῦ κλέος οὔτοι ἐτώσιον
 ἀζομένοιο.
 κείνο πολὺ πρῶτιστον ἀνερχόμενος
 περάτηθεν
 κουράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν
 Ἄργειφόντης.

τοῦ μανιακοῦ Ἐνυαλίου (Ποσειδῶνος) καί
 συμμορίαν ληστῶν ἀνθρωποκτόνων,
 καί νά ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν πολίον Νηρέα, ὅταν
 ἀναταράσσεται. Τὴν γλαυκὴν (γαλανήν) δέ
 Τριτογένειαν, τὴν ἄφοβον, πού διεγείρει τὸν
 θόρυβον τῆς μάχης,
 τὴν προσκαλοῦν ὡς βοηθὸν τῶν ἰδικῶν των κό-
 πων.

Ἔτσι φάρμακα εἶναι ἐπιβλαβῆ καὶ οἱ μαγι-
 κοὶ δεσμοὶ καὶ αἱ κατάραι, διὰ τὰς ὁποίας φρον-
 τίζουν πολὺ αἱ ἄκαμποι Ἐριννύες, εἴτε κά-
 ποιο μίasma, καταστρεπτικὸν τοῦ σπιτιοῦ, πού
 δέν ἀντελήφθη ὅτι τὸ ἔκρυβε κάποιος ἀνθρω-
 πος,
 εἴτε ἐκτός αὐτῶν ὅσαι ἀκαθαρσίαι καὶ μαγικά
 ἄσματα ἐκτελοῦν μεταξύ των ἐκ φθόνου οἱ
 ἄθλιοι,
 ὅλων τούτων θά μάθης ὅτι τὸ κοράλιον εἶναι
 ἰσχυρότατον ἀντίδοτον φάρμακον.

Ἄφοῦ δέ τὸ κόμης (τὸ κάμης κομμάτια),
 σπεῖρέ το ἀναμειγνύων αὐτὸ μέ τὴν ξανθὴν
 Δήμητρα (τὸ ξανθὸ σιτάρι):

καὶ βεβαίως πᾶσαν καταστροφὴν θά ἀποδι-
 ῶξη μακρὰν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου καλλιεργήσι-
 μον γῆν,
 καὶ θά ἀποδώξη ἐπίσης τίς ξηρασίεις, πού
 ἀπορροφοῦν τὸ γάλα ἀπὸ τὰ στάχυα
 ἀκόμη καὶ τὸ καταστρεπτικὸ χαλάζι, τὸ ὁποῖον
 μέ τὰ ἀπειράριθμα βέλη του προξενεῖ τραύ-
 ματα εἰς τὸν ἀγρὸν, πού εἶναι δύσκολον νά
 θεραπευθῆ
 ἐπίσης (τὸ κοράλιον) καταστρέφει τὸ γένος
 (τὴν γενεάν) ὅλων ἐκείνων, πού κατατρώγουσιν
 τοὺς καρπούς,
 δηλαδὴ τὰ σκουλήκια, τίς κάμπιες καὶ τὴν εὐρι-
 σκομένην εἰς τὸν αἰθέρα ἐρυσίβην,
 ἢ ὁποία πετώσα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μέ τὸ ἐρυ-
 θρὸν τῆς χρώμα κάτω πρὸς τοὺς καρπούς
 κάθεται γύρω ἀπὸ τὰ στάχυα καὶ τὰ καταστρέ-
 φει.

Ὁ ἀκαταστρέψιμ ἀκόμη τὰ κοπάδια τῶν πον-
 τικῶν καὶ τὰ ἀναρίθμητα πλήθη τῶν ἀκριδῶν,
 καὶ θά περάσουν ὀρμητικῶς

στίχοι 598-626

οἱ κεραυνοὶ τοῦ Κρονίδου (τοῦ υἱοῦ τοῦ
 Κρόνου) (δηλαδὴ, σὲ προστατεύει καὶ ἀπὸ τὸν
 κεραυνὸν τοῦ Διός)
 ἐπειδὴ ὄχι ἐπὶ ματαίῳ σέβεται τὴν δόξαν τοῦ
 ἰδιοῦ του παιδιοῦ. Ἐκεῖνο τὸ κοράλιον ἀνερχό-
 μενος ὁ Ἄργειφόντης ἀπὸ τὸ παραπέρα
 μέρος, μεταφέρειν αὐτὸ, τὸ προσεπύρισεν εἰς

τύνη δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνου πινέμεν
αιεῖ
μέμνεο, πευκεδανοῦ ἔνεκ' ἀσπίδος,
ὡσπερ ἔειπον.

Καί πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτου
Βρομίοιο,
μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον, ἐσθλὸν
ἀχάτην.
πολλά μὲν οὖν ρέα γ' ἐστὶν ἀχάτου
χρώματ' ἰδέσθαι·
ἐν γάρ οἱ δῆεις ὀρόων ὑάλωσιν ἴασπιν,
σάρδιά θ' αἱματόεντα, καὶ αἰγλήεντα
μάραγδον.
ἐν δ' ὄγε μιτοπάρηος· ἀτάρ καὶ χαλκὸν
ἐν αὐτῷ
δῆεις, καὶ χροίην ἑαροτρεφέος μήλοιο.
ἀλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἴ κέ
μιν εὖρης
εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν ἀμαιομακέτοιο
λέοντος·
τῷ καὶ μιν προτέρουσι λεοντοδέρην
ὄνομηναί
ἦνδανεν ἡμιθέοισι, κατάστικτον
σπιλάδεσσιν
πυροσησιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις,
χλοεραῖς τε.
τόν δ', εἰ σκορπεῖην ὀλοφυρόμενός τις
ἀκωκῆν
ἔλθοι, ἀερτάζειν περὶ ἔλκει κέκλεο
λυγρῷ,
ἢ ἐπι οἷ πάσσειν· ἄπο γάρ μινύθουσιν
ἀνίαι.
ἰμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσσαι ἀνέρα
θεῖναι,
καὶ θέλξεις μύθοισι βροτούς, καὶ πάντα
κομίζων,
ὄσσα κεν αἰτήσῃας, ἀφίξειαι οἴκαδε
χαίρων.
καὶ νοῦσω κάμνοντα σαωθῆναι θέμις
ἐστίν,
ὄς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χεῖρεσσι
κατάσχοι·
εἰ δέ Ζεὺς τοι τὸν γε βιωσέμεν
ἀρνήσαιοτο,
ἀλλὰ νόει σύ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, οὔνεκεν
αὐτῷ

τούς ἀνθρώπους πολὺ περισσότερον ἀπὸ κάθε
ἄλλο (πρὸ παντός ἄλλου). Σὺ δὲ νὰ ἐνθυμηῇσαι
νὰ τὸ πίνης πάντοτε μὲ ἄκρατο (ἀνέρωτο)
κρασί γιὰ τὴν πικρὴ ἀσπίδα, καθὼς βέβαια σοῦ
εἶπα.

Ἐπίσης νὰ πίνης μὲ ἄκρατο κρασί καὶ τὸν
πολύμορφον, τὸν καλὸν ἀχάτην, π ο ὄ ν τ ὄ ν ε -
τ α ἰ μ ἔ π α ν τ ὄ ς εἶδους μορφὴν (πού ἔχει
πολλὰ χρώματα καὶ ἔτσι εἶναι πράγματι, διότι ὁ
ἀχάτης ἔχει ὄλας τὰς ἀποχρώσεις). Πολλὰ μὲν
λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃς εὐκόλως χρώ-
ματα τοῦ ἀχάτου (λευκόν, ἐρυθρόν, μπλέ,
πράσινον, βιολεῖ)

διότι βλέπων ἐντὸς αὐτοῦ εὐρίσκεις τὸν κρυ-
σταλλώδη ἴασπιν, καὶ τὸ αἱματοχρουν σάρδιον
καὶ τὸν λαμποκοποῦντα σ μ ἄ ρ α γ ὄ ν
(εἶδος ἀχάτου πρασίνου καὶ ὄχι πραγματικοῦ
σμαραγδιοῦ, πού εἶναι βήρρυλος, δηλαδὴ ἄλλη
πέτρα).

ἐντὸς δὲ εὐρίσκεται αὐτός μὲ ἐρυθρὰς πα-
ρειάς· ἀλλὰ καὶ χαλκὸν εὐρίσκεις ἐντὸς αὐ-
τοῦ. ἐπίσης καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἑαροθρεμμένου
μήλου (κόκκινον ἢ ρόζ).

Ἀλλὰ μόνον αὐτός εἶναι ἐξ ὄλων ὁ περισσό-
τερον ὑπέροχος, ἐάν τὸν εὖρης,

διότι ἔχει τὴν ἐρυθρὰν μορφὴν τοῦ ἀκαταμά-
χητου λέοντος (ἢ κορναλίην)· διὰ τοῦτο καὶ εἰς
τούς παλαιότερους ἡμιθέους ἄρесе νὰ τὸν
ὀνομάζουσι λεοντοτράχηλον, καθὼς εἶναι κα-
τάστικτος ἀπὸ πλάκες ξανθοκόκκινες, λευκές,
μαυριδερές καὶ πράσινες, (ὁ ἀχάτης πράγματι,
ὠρισμένης κατηγορίας, ἔχει ὠραιστάτας ρα-
βδώσεις ἐπὶ λευκοῦ, ἢ μαύρου, ἢ κιτρίνου, ἢ
κόκκινου φόντου καὶ ἔχει διαφόρους ὀνομα-
σίας εἰς τὸ ἐμπόριον). Τοῦτον τὸ λίθον, ἐάν
ἔλθῃ κανεῖς ὀδυρόμενος διὰ τὸ δάγκωμα ἀπὸ
σκορπιόν, δῶσε ἐντολήν νὰ τὸν τρίψῃ γύρω
ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν πληγὴν,

ἢ νὰ πασπαλίξῃ μὲ αὐτὸν τὴν πληγὴν· διότι ἔτσι
οἱ πόνοι του περικόπτονται (σταματοῦν).

Θὰ ἠμπορέσῃς ἐπίσης δῶσης εἰς τὰς
γυναῖκας περιπόθητον ἄνδρα,
καὶ θὰ μαγεύσῃς μὲ τὰ λόγια σου τούς ἀνθρώ-
πους, καὶ μεταφέρων τὰ πάντα, ὅσα βέβαια θὰ
ἐζητοῦσες, θὰ φθάσῃς εἰς τὸ σπιτί σου χαρού-
μενος (θὰ ἐπιτυχάνῃς σὺς δουλειάς σου).
Καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ὑποφέρων ἀπὸ κάποιον
νόσημον θὰ σωθῇ (θὰ θεραπευθῇ) ὅταν αὐτός
κρατῇ στὰ χεῖρια του αὐτὸν τὸν λίθον.

Ἐάν ὄμως ὁ Ζεὺς ἀρνηθῇ· εἰς αὐτόν νὰ
ζήσῃ,

τότε νὰ καταλάβῃς μὲ τὸ μυαλό σου, ὅτι εἰς
αὐτόν

ἔκοψε ἡ Κλωθὴ τὴν κλωστήν (τὸ νῆμα τῆς
ζωῆς)

ρῆξε λινον Κλωθῶ· τῷ δ' ἔρχεται
ὑστατον ἡμαρ.

στίχοι 627-655.

εἰ δὲ πυριφλεγέθων ἑτερήμερος ἄνδρα
θαμίζων
ἢ κρουερός μάρπτων πυρετός παρενήνοθε
γυίσις,
ἢ ἐτεταρταίης πῆμα βραδύ, μήποτε
λήγειν
βουλομένης, ἀλλ' αἰέν, ὄπη πελάσῃσι,
μενούσης,
τόν σὺ γ' ἵησασθαι δ' ἀμύμονος αὐτίκ'
ἀχάτου.
οὔτος γάρ προτέρων πολὺ φέρτερος· αἵψα
δὲ σῆμα
ἐξερέω, τό περ ὠκα βίην δείκνυσι λίθιοι.
ἐν γάρ μιν κρεάεσσι βαλὼν μέσον
ἐψομένοισιν,
τυτθὸν ἀνασχέσθαι· τὰ δὲ τήκεται ἐνδοθι
πάντα.

Οὐ μὲν τοι καὶ τόνδε γ' ἔφ' ἔρπετά
φημί δύνασθαι·
ἀλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἱητῆρα
οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ
βάλλεο σῆσιν.
εὔτε γάρ αἰγλήεν σφέτερον δέμας
εὐρύστερνος
οὐρανός, ὠμηστήρος ὑπαὶ
παλάμησι Κρόνοιο
δηωθείς, εἴλειξεν ἀπειρεσίην
ἐπὶ γαῖαν,
αιθέρος ἐκ δίης πεσεῖεν οὐδάσδε
μενοινῶν,
ὄφρα κε πάντ' αἰδῆλα,
πολύτριχον ἀμφιπετάσσας
νῶτον ἔον, τεύξη, μηδ' Οὐρανοῦ
ἀστερόεντος
θυμόν ἀνίησας Κρόνος οὐρανόν
εἰσέτι ναίη·
δὴ τότ' ἀπ' ἀμβροσίοιο
κατειβόμεναι φορέοντο
αἵματος ὠτειλήθεν ἐπὶ τραφερὴν
ραθάμιγγες,
τάς οὐ μόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο
κιοῦσας
σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ'
ἐριβῶλακι Μοῖραι
ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόν αἶμα
κέλοντό.

καὶ εἰς αὐτόν ἐπέρχεται ἡ τελευταία ἡμέρα
(τοῦ βίου του).

στίχοι 627-65!

Ἐάν δὲ πυριφλεγῆς πυρετός (πυρετός
καίων ὡσάν τὸ πύρ), ἐρχόμενος ἡμέραν παρ
ἡμέραν (μέρα παρά μέρα)
ἢ ψυχρός πυρετός πιάση κάποιον ἄνθρωπον
καὶ κατέχη τὰ μέλη τοῦ σώματός του,
ἢ κάποιο βραδύ πάθημα ἀπὸ νόσον, πού ἐρχε-
ται κάθε τέσσερες ἡμέρες, καὶ ἡ ὁποία οὐδέ-
ποτε θέλει νὰ τελειώση (νὰ λήξη) ἀλλὰ πάν-
τοτε, ὅπου πλησιάσει, παραμένει,
τοῦτον ἐσὺ τὸν ἀσθενῆ θά ἠμπορέσης νὰ θε-
ραπεύσης ἀμέσως μετὸν ἔξοχον ἀχάτην.

Διότι αὐτός ὁ λίθος εἶναι πολὺ ἀνώτερος
ἀπὸ τοὺς προηγουμένους· ἀμέσως δὲ θά σοῦ
εἶπω τὸ σημεῖον (θά σοῦ δώσω τὴν ἀπόδειξιν)
τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ταχέως τὴν δύναμιν αὐ-
τοῦ τοῦ λίθου.

Ἐάν δηλαδὴ βάλῃς αὐτόν εἰς τὸ μέσον κρεά-
των, τὰ ὁποῖα βράζουσι,
ἐπὶ ὀλίγον θά ὑψωθοῦν· αὐτὰ δὲ ὅλα λυώνουσι
ἀπὸ μέσα.

Δὲν λέγω βέβαια ὅτι καὶ αὐτός ὁ λίθος ἔχει
τὴν δύναμιν ἐναντίον τῶν ἔρπετῶν·
ἀλλὰ θά σοῦ δώσω, ἐάν ἔχῃς ἀνάγκην, κάποιον
ἄλλον ἱατρόν, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ οὐρα-
νοῦ· σὺ δὲ σκέψου αὐτὰ (πού θά σοῦ πῶ).

Ὅταν δηλαδὴ ὁ εὐρύστερνος οὐρανός,
ἀφοῦ ἐπληγῶθη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὠμοφάγου
Κρόνου, περιστρέψῃ τὸ ἰδικόν του λαμπερόν
σῶμα ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀπέραντον γῆν, ἐπειδὴ
ἐπεθύμει νὰ πέση ἀπὸ τὸν θεϊκὸν αἰθέρα εἰς
τὸ ἔδαφος, διὰ νὰ τὰ κάμη ὅλα σκοτεινά, ἀφοῦ
ἀνοίξει γύρω τὸ ἰδικόν του πολύτριχον νῶτον,
μήτε νὰ κατοικῆ ἀκόμη εἰς τὸν οὐρανόν ὁ Κρό-
νος, ἐπειδὴ ἐπροξένησε λύπην εἰς τὸν ἀστε-
ρόεντα Οὐρανόν,
τότε ἀκριβῶς ἐφέροντο (ἐπιπτον) εἰς τὴν γῆν
σταγόνες ἀπὸ τὴν πληγὴν (τοῦ οὐρανοῦ), πού
ἐχύνοντο ἀπὸ τὸ ἀθάνατον αἶμα· αὐταὶ ὅμως αἰ-

σταγόνες, ἐπειδὴ προήρχοντο ἀπὸ ἀθάνατον
σῶμα, δὲν ἦτο πεπρωμένον νὰ καταστρέφον-
ται·

αἰ δὲ Μοῖραι ἔδωσαν ἐντολήν νὰ παραμένῃ
σῶν (ἀβλαβές) εἰς τὴν εὐφορον γῆν τὸ αἶμα
τοῦ προγόνου τῶν θεῶν.

μείνε μὲν οὖν, αὖτον δὲ πυρίγληνοι
θέσαν ἵπποι
Ἡελίου· καὶ κέν τις ἐπιψαύων
ἐρῖσειεν
λαῶν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχει δὲ κεν αἶμα
πεπηγός.
ἐν γάρ δὴ χρώς αὐτός ἐπήτυμος αἵματός
ἐστιν,
ἐν δὲ καὶ ὕδατι ρεῖα δαμασθεῖς ἀτρεκές
αἶμα

στίχοι 656-684

γίνεται· αἱματόεις δὲ καὶ οὔνομα λαῶς
ἐτ' ἀνδρῶν
ἐκ προτέρων κέκληται, ἀκήρατα δ'
οὔνεκ' ἔοικεν
φάρμακ' ἔχειν, νημερτές ἀπόρροϊάν μιν
αἰοῖδοι
οὐρανὴν καλέουσιν ἐς ἀνθρώπους
ἀφικέσθαι.
οὐ γάρ ὄγ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν
οἰζύν
ἔρχεσθαι προτὶ ὄσσε, παλαιότερην τ'
ἀπερύκει,
μιγνύμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος·
κεράσας δὲ
ἰχῶρι σφετέρῳ, μέλιτι γλυκερῷ τε διάνας,
ἐκ βλεφάρων ἀπο πᾶσιν ἄγεις νόσον.
ἀσχαλά γάρ
εἶργεσθαι θνητούς ὁράαν ἐρατεινά
πρόσωπα
πρεσβυτάτου μακάρων
στροβελοβλεφάρου βασιλῆος,
καὶ γλήνησι τεῆσιν, ὀμιλήσας
κυλίκεσσιν,
ἀνδρός τ' αἰδοίων ἄκος ἔσσεται, ὅς τε
πίησιν.
καὶ μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ'
ἐπέτελλον,
ἐντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ'
Ἀχιλῆος
ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ
κομίζειν.
καὶ κεν Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἀντίον,
αὐτῷ
κῦδος Ἀθηναίη περσέππολις
ἐγγυάλιξεν·
ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσκε παραιφαμένοιο
πιθέσθαι.
οὔνεκα θεσπεσίοιο λίθου ἀθέριξεν
ὄνειαρ,

Καὶ ἔμεινε πράγματι σῶον, οἱ δὲ ἵπποι τοῦ
Ἡλίου, πού ἔχουν πύρινα (φλογερά) μάτια, τό
κατέστησαν ξηρόν· καὶ ἐάν κανεῖς τό ἐγγίζη,
θά φιλονικοῦσε ὅτι ἔχει (κρατεῖ) στά χέρια του
λίθον, ἐνῶ πράγματι κρατεῖ αἶμα πηγμένο.

στίχοι 656-684

Διότι αὐτό τό χρώμα του εἶναι ἀληθινά τή
χρῶμα τοῦ αἵματος, ἐάν δὲ τιθασευθῆ (λυώση)
ἐντός ὕδατος, εὐκόλως γίνεται πραγματικόν
αἶμα· ἔχει δὲ ὀνομασθῆ ἀκόμη ἀπό τούς παλαι-
οτέρους ἀνθρώπους αἱματόχρους λίθος, διότι
φαίνεται ὅτι ἔχει καθαρά φάρμακα, ἀληθῶς δὲ
λέγουν οἱ αἰοῖδοι, ὅτι αὐτός ὁ λίθος ἔφθασεν
εἰς τούς ἀνθρώπους ὡς οὐρανία ἀπόρροια (ὡς
ἀπορροή ἐξ οὐρανοῦ). Διότι αὐτός δέν θέλει
οὔτε κάποια νέα κακοπάθεια (ἀσθένεια) νά ἐρ-
χεται εἰς τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ἄλλου καί
τήν παλαιάν τήν ἀπομακρύνει,
ὅταν ἀναμειγνύεται μέ τό λευκόν γάλα· ὅταν
δὲ τόν ἀναμειξῆς μέ τόν ἰδικόν του ἰχῶρα καί
τόν βρέξης μέ γλυκό μέλι,
ἀποδιώκεις ἀπό τὰ βλέφαρα (τά μάτια) ὅποιο-
δήποτε νόσημα· διότι λυπεῖται νά ἐμποδίζωνται
οἱ ἀνθρώποι νά βλέπουν τὰ ἐπέραστα (τά ἀγα-
πημένα) πρόσωπα τοῦ πρεσβυτάτου βασιλέως
τῶν θεῶν, πού περιστρέφει τὰ βλέφαρά του
(τοῦ θεοῦ Οὐρανοῦ).

Καί ἐάν ἀναμειχθῆ εἰς τὰ ποτήρια μέ τίς
δικές σου κρηθρες, τοῦτο τό μείγμα θά εἶναι
φάρμακον θεραπευτικόν τῶν αἰδοίων (τῶν γεν-
νητικῶν ὀργάνων) τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος θά
ἔπινε ἀπ' αὐτό.

Καί εἰς τόν Αἴαντα τόν φιλοπόλεμον, ἐνῶ
ἐσπευδε μέ τήν πανοπλίαν του νά πολεμήσῃ
πρός τόν ἐξοχόν Ἀχιλλέα, παρήγγειλα ἐγώ
λέγων εἰς αὐτόν πολλά, νά μεταφέρῃ στά χέρια
του τοῦτον τόν λίθον ὡς βοηθόν του πρὸς κα-
τάκτησιν τῆς νίκης.

Καί εἰς αὐτόν βεβαίως, ἐναντίον τοῦ καρ-
τερόψυχου Ὀδυσσεύς, θά ἐνεχειρίζε τήν δό-
ξαν ἢ Ἀθηναῖα, πού καταστρέφει τὰς πόλεις·
ἀλλά δέν τό εἶχε ἡ μοῖρά του νά πεισθῆ (εἰς τὰ
λόγια μου), καίτοι τόν συνεβούλευα,
διὰ τοῦτο κατεφρόνησε τήν ὠφέλειαν, πού θά
τοῦ ἐξησφάλιζεν ὁ ἐξαισιος λίθος,

λάζετο δ' οὐλοόν ἄορ. ἀτάρ σύ γε τοῖο
μέν αἴσαν
ἄζεο, πρὸς δέ μέλαιναν ὀλισθηροῖο
γενέθλην
ἔρπετοῦ αἱματόεντα δαεῖς λίθον, αἰέν
ἑταίρους
πινέμεναι νύμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε.
καί μὲν ἐγὼ λαιψηρόν ἐμόν θεράποντα
Δόλωνα
αὐτοκασιγνήτῳ μεμαῶς φίλον Ἔκτορι
θεῖναι,
πρόφρων ὦπασα λαῶν Ὀλύμπιον
αἰτήσαντι·
αὐτάρ ὄγ' ἔξαπίνης Τρώων προπάροιθεν
ἀπάντων
Ἔκτορι Πριαμιδῆ κεχαρισμένος ἔπλεθ'
ἑταῖρος.

στίχοι 685-713

τοῖο δ' ἔκητί μ' ἐκεῖνος ἀμοιβήδην
ἀρέσασθαί
ἰέμενος, Λιπαραῖον ἐπικλήσιν παρά
πατρός
ὦπασεν ἀφνειοῖο λαβῶν λίθον, ὄν ποτ'
ἄρ' αὐτός
ἐλθῶν Ἰλιόθεν κρατερόν μετὰ Μέμνονα
κῆρυξ,
σήματ' ἐμεῖο πορόντος ἀνευρών,
Ἄσσυρήθεν
χρυσοῦ τιμῆεντος ἀρείονα δεῦρο
κόμισσεν,
μυρία κείθι μάγοισι πορών πολυῖδομοσι
δῶρα.
εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην,
τά κε λέξω.

Πρῶτα οὖν σπένδοντας ἀναιμάκτων
ἐπὶ βωμῶν,
(οὐ γάρ ἄγειν θέμις ἐστί θυηλὴν
ἐμψύχοιο)
ἥλιον εὐρύοπα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
καί χθόνα πείριαν, πάντων τροφόν
οὐθατόεσσαν.
δεύτερον αὐτ' αἶθνος ὑπέρ-λίθον
Ἥφαιστοιο
τήκειν, ἠδεῖη ταναοῦς θέλγοντα
δράκοντα
ὀδμῆ, τὴν ἄρα κείνοι ἀνερχομένην
ἔσορῶντες,
σπερχόμενοι ποτὶ βωμόν, ἀολλέες
ἐκπρομολόντες

καί ἔλαβε στά χέρια του τό καταστρεπτικόν
ξίφος. Ἄλλὰ σύ τὴν μοῖραν μὲν αὐτοῦ νά σέ-
βουσαι, ἀφοῦ ὁμως ἔμαθες διὰ τόν ἐκ τοῦ αἵμα-
τος προελθόντα λίθον ἐν σχέσει πρὸς τὴν
μαύρην γενεάν του γλιστεροῦ ἔρπετοῦ (τῶν
φιδῶν), παρακέλευε (συμβούλευε) πάντοτε
τούς συντρόφους σου νά τόν πίνουν εἰς τὰς
ναϊάδας νύμφας (εἰς τὰ νερά τῶν ποταμῶν καί
τῶν πηγῶν).

Καί ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ ἐπεθύμουν νά κα-
ταστήσω φίλον (ἀγαπητόν) τόν ἰδικόν μου τα-
χύν ὑπηρετήν, τόν Δόλωνα, εἰς τόν ἀδελφόν
μου Ἔκτορα προθύμως, ἀφοῦ μοῦ τόν ἐζή-
τησε, τοῦ ἔδωσα τόν Ὀλύμπιον (τόν θεϊκόν)
λίθον·
οὗτος δέ ξαφνικά ἐμπρός εἰς ὄλους τούς
Τρώας ἐγίνε εὐάρεστος σύντροφος τοῦ υἱοῦ
τοῦ Πριάμου Ἔκτορος.

στίχοι 685-713

Διὰ τοῦτον τόν λόγον ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ἐπε-
θύμει νά φανῆ ἀμοιβαίως εὐάρεστος εἰς ἐμέ,
μοῦ ἔδωσε, ἀφοῦ τόν ἔλαβε ἀπό τόν πλούσιον
πατέρα του, ἓνα λίθον ἐπονομαζόμενον Λιπα-
ραῖον, τόν ὅποιον κάποτε αὐτός μεταβάς ἀπό
τό Ἴλιον ὡς κῆρυξ εἰς τόν ἰσχυρόν Μέμνονα,
ἀφοῦ ἀνεῦρε τὰ σημεῖα, τὰ ὅποια προσεπόρισα
ἐγὼ, μετέφερεν ἀπό τὴν Ἄσσυριαν ἐδῶ ἀνώ-
τερον ἀπὸ τόν πολῦτιμον χρυσόν, ἀφοῦ ἐκεῖ
προσεπόρισε εἰς τούς πολυμαθεῖς μάγους
ἀναρίθμητα δῶρα.

Ἐμπρός ἄκουσε τόν λόγον· ἐγὼ δέ ἔμαθα
ὅσα θά εἶπω.

Κατὰ πρῶτον μὲν λοιπόν προτρέπω τούς
προσφέροντας σπονδὰς ἐπάνω εἰς βωμούς
χωρὶς αἵματα - διότι δέν εἶναι ἐπιτρεπτόν νά
προσφέρουν θυσιάν ἐμψύχου ζώου - νά ἐγκω-
μιάζουν μέ ὕμνους τόν ἥλιον, ὁ ὅποιος βλέπει
εἰς εὐρείαν ἔκτασιν,
καί τὴν παχέϊαν γῆν, ἡ ὅποια εἶναι γόνιμος τρο-
φός ὄλων.

Ἐκ δευτέρου πάλιν νά λιώνουν τόν λίθον
ὑπεράνω ἀπὸ τόν καιόντα Ἥφαιστον (ἐπάνω
ἀπὸ τὴν ἀναμμένην φωτιά), ποῦ μαγεύει μέ τὴν
γλυκεῖα ὀσμὴ του, τούς μακροῦς δράκοντας,
ὅταν δέ ἐκεῖνοι ἐβλεπαν αὐτὴν νά ἀνέρχεται,
σπεύδοντες πρὸς τόν βωμόν, ἀφοῦ ἐξήρχοντο

χηραμόθεν, ρώνονται έφερπύζοντες
 αύτημήν.
 αύτάρ έπειτα λίνιοιο νεόπλυτα φάρεα
 κοϋροι
 έσσάμενοι τρεις, όξύ φέρων άμφηκες
 έκαστος
 άορ, άναρπάζειν όφιν αϊόλον, ός κε
 μάλιστα
 κνίσσης ίμείρων πυρός έγγύθι
 δινεύηται.
 του δέ διαμελειστί δαΐζειν έννέα
 μοίρας·
 τρεις μέν επικλήζειν πανδερκέος
 ήελίοιο,
 τρεις δ' έτέρας γαίης έριβώλου
 λαοβοτείρης,
 τρεις δέ θεοπροπίης πολυϊδμονος,
 άψευόστοιο·
 τās δέ λέβης κεράμοιο τετυγμένος
 αίματοέσσας
 δεξάσθω· και δώρον έλάϊνον
 Άτρυτώνης,
 ήδέ μέθου Βρομίοιο καλεσσιχόρου
 καταχεύειν,
 έν δ' άλας άργεννούς βαλέειν, θερά-
 ποντας έδωδής.

στίχοι 714-742

έν δέ σφιν και δριμύν επήλυδα κόκκον
 άνωγα
 μιξι ρυσοχοίτωνα, μελαγχροϊήν,
 έρίτιμον·
 έν δέ και όσσα περ άλλα μετ' άλλήλοισι
 μιγέντα
 ίμερον έσπέμπουσιν έδητύος
 ανθρώποισιν.
 όφρα δ' επί τρίποδος κρέα γάστρης
 δάμναται έντός,
 τόφρα δέ κικλήσκειν μακάρων άρρητον
 έκάστων
 οϋνομα. τέρπονται γάρ, έπει κέ τις έν
 τελετήσιν
 μυστικόν άείδησιν επώνυμον οϋρανιώνων.
 άρāsθαι δέ Μέγαιραν άπόπροθι
 παφλάζοντος
 σευέμεναι τρίποδος κακομήχανον· ές δ'
 άρα τούς γε πνεϋμα διίπετές ένδον
 άγειν ιεράς επί μοίρας.
 όπότε δ' έφομένοισιν επί κρεάεσιν
 ίκωνται,

όλοι μαζί από τās όπās των, τινάσσονται έρ-
 ποντες επάνω από την όσμήν.

Έπειτα δέ τρεις νέοι, άφου ένδυθοϋν φρε-
 σκοπλυμένα ρούχα από λίνον φέρων ό καθέ-
 νας όξύ δικοπον ξίφος, νά άρπάζουν ένα φιδι
 ποικιλόχρωμον, τό όποϊον περισσότερον από
 όλα τά άλλα έπιθυμεί την κνίσσαν (τοϊκναν) και
 περιστρέφεται πλησίον εις τό πϋρ.

Τούτου δέ του φιδιου νά κατακόψουν τό
 σωμα κατά μέλη (νά τό κομματιάσουν) εις έν-
 νέα μέρη·

τρία μέν μέρη προς τιμήν του ήλιου, ό όποϊος
 βλέπει τά πάντα,

άλλα δέ τρία μέρη προς τιμήν της εύφόρου
 γής, ή όποία τρέφει τούς λαούς,

και άλλα τρία προς τιμήν της πολυμαθούς προ-
 φητείας (προφητικής ικανότητας), ή όποία δέν
 ψευδεται·

όλα δέ αυτά τά αίματωμένα μέλη άς τά δεχθή
 ένας λέβης (ένα καζάνι) κατεσκευασμένος
 από κέραμον· και μέσα εις αυτόν νά χύνουν τό
 δώρον της Άτρυτώνης από την έλαϊαν (δη-
 λαδή λάδι) και κρασί του Βρομίου (του Διονύ-
 σου), ό όποϊος προσκαλεί τούς ανθρώπους
 εις τον χορόν,

επί πλέον δέ νά βάλουν μέσα κομμάτια από
 λευκό άλάτι, που είναι ύπηρέτης του φαγητου.

στίχοι 714-742

Μέσα δέ εις αυτά έδωσα έντολήν νά ανα-
 μείξουν και τον καυστικόν ξένον κόκκον, που
 έχει φλοϊόν ρυτιδωτόν, και είναι μελαψός και
 πολϋτιμος (έννοει πιπέρι)·

επί πλέον και όσα βεβαίως άλλα, άφου αναμει-
 χθοϋν μεταξύ των, σέλλουν εις τούς ανθρώ-
 πους την έπιθυμιαν του φαγητου. "Όταν δέ
 επάνω εις τον τρίποδα δ α μ á ζ ω ν τ α ι τά
 κρέατα έντός του κοιλώματος του λέβητος,
 τότε νά επικαλήσθε τό άνέκφραστον όνομα
 καθενός από τούς θεούς· διότι εύχαριστοϋν-
 ται οι θεοί, όταν κάποιος κατά τās τελετουρ-
 γίας ψάλλη τό μυστικόν επώνυμον των οϋρα-
 νίων θεων.

Νά προσεύχωνται δέ νά κινηται μακράν από
 τον παφλάζοντα τρίποδα ή καταστρεπτική Μέ-
 γαιρα· νά εισάγουν δέ αύτοί έντός τό θεϊον
 πνεϋμα επάνω εις τά ιερά μέρη.

"Όταν δέ έλθουν εις τά κρέατα, που βρά-
 ζουν,

δαίνυσθαι τότ' ἔπειτα, κορέννυσθαι
 μεμαῶτας,
 αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· (τά δέ λείψανα
 γαῖα καλύπτοι)
 καί σφιν ἐπισπεῖσαι λευκόν γάλα, καί
 μέθυ ἡδύ,
 καί λιπα τ', ἡδ' ἐρατόν τε μελίσσης
 ἀνθιμον εἶδαρ'
 καί στέψαι πλέξαντας ἀπρόδρυα
 καρποφόροιο
 παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης, μηδ'
 ἀκορέστους
 σφωϊτέροις πέπλοις ἐλέειν οἰκόνδε
 κιόντας·
 μηδέ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπο νόσφι
 τράπησθε,
 ἀλλ' αἰεὶ προτέρην ἐς ἀταρπιτόν ὄσσε
 φέροντας
 ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον, μηδέ
 προτιμυθῆσθαι,
 εἰ κέν τις ξύμβληται ὀδίτης, ἔστ' ἂν
 ἴκησθε
 ἐς δόμον· ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλάς
 ἀθανάτοισιν
 ἐξαῦτις ρέζοντας, ἀρώματα ποικίλα
 καίειν.
 Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσσειται,
 ὅσα τε κοῦφοι ὄρνιθες κλάζουσιν,
 ἐπίσταμαι, ὅσα τε θῆρες
 ὠμησταὶ τετράπεζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρύονται.
 Ἔνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ Βακχικὰ
 νεβρίταο

στίχοι 743-768

δῶρα λίθου, Βρομίω κεχαρισμένα· τόν
 περ ἔχοντος
 ἀνθρώπου θυέων τε καὶ ἀράων αἴφουσιν
 Οὐρανίδαι. γυμνῶ δέ ράχιν ποδὶ
 πευκεδανοῖο
 εἰ κέν τις θλίψας ὄφις, διὰ σάρκας
 ἀκάνθη
 δηώση σφετέρας, ὀδυνήφατος ἔσσειται
 αὐτῶ
 νεβρίτης. ἔρδει δ' ἀλόχῳ πόσιν
 ἱμερόντα.
 ἔνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος
 ἔγνω
 καρτερά φάρμακα σεῖο, βροτοσόε
 θέσκελε πέτρη,
 τῆς ὄνομα χροῖή τε πέλει χλοεροῖο
 πρᾶσοιο:

τότε κατόπιν νά συμποσιάζωνται ἀπό τόν τρί-
 ποδα, ἐπειδὴ αὐτοὶ ἐπιθυμοῦν νά χορτάσουν·
 τὰ δέ ὑπόλοιπα ἄς τὰ σκεπάσῃ ἡ γῆ· καὶ ἐπάνω
 εἰς αὐτὰ νά χύσουν λευκόν γάλα καὶ γλυκὸ
 κρασί καὶ νά τὰ ἀλείψουν μὲ λάδι καὶ μὲ τὴν
 ποθητὴν ἀνθίνην τροφήν τῆς μελίσσης (μὲ
 μέλι)
 καὶ νά περιβάλλουν τόν λέβητα εἰς ἐπίστεψιν
 ἀφοῦ πλέξουν καρπούς, τοὺς ὁποίους θά
 ἀφαιρέσουν ἀπό καρποφόρον παρθενικὴν
 ἐλιά, μήτε νά τοὺς πιάσῃ ἀχόρταστους μὲ τὰ
 ἰδικὰ τῶν πέπλα βαδίζοντας πρὸς τὴν οἰκίαν
 τῶν·
 μήτε νά στρέψετε πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅταν ἀπο-
 μακρυνθῆτε,
 ἀλλὰ πάντοτε νά προχωρῆτε πρὸς τὴν οἰκίαν
 ἔχοντες τὰ μάτια σας πρὸς τὰ ἐμπρὸς τῆς
 ὁδοῦ, μήτε, ἐάν σας συναντήσῃ κάποιος ὁδοι-
 πόρος, νά τόν προσφωνήσετε, ἕως ὅτου φθά-
 σετε εἰς τὴν οἰκίαν σας· ἐδῶ κατόπιν προσφέ-
 ροντες πάλιν θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς, νά καί-
 ετε ποικίλα ἀρώματα. Ἀφοῦ ἐγὼ ἐξετέλεσα
 αὐτὰ, γνωρίζω τώρα καὶ ὅσα μέλλουν νά συμ-
 βοῦν, καὶ ὅσα κράζουν τὰ ἐλαφρὰ πουλιά, καὶ
 ὅσα οὐρλιάζουν μεταξύ τῶν τὰ σαρκοβόρα τε-
 τράποδα θηρία.

Ἄπό ἐδῶ ἐγὼ ἔμαθα καὶ τὰ Βακχικὰ δῶρα
 τοῦ νεφρίτου λίθου,

στίχοι 743-768

τὰ ὁποῖα εἶναι εὐάρεστα εἰς τόν Βρόμιον·
 τοῦτον τόν λίθον ἐάν τόν κρατῆ κάποιος ἀν-
 θρωπος, οἱ οὐράνιοι θεοὶ εἰσακούουν τὰς θυ-
 σίας καὶ τὰς προσευχάς του· ἐάν δέ κάποιος
 μὲ γυμνὸ πόδι συνθλίψῃ τὴν ράχιν πικροῦ
 (φαρμακεροῦ) ψιδιοῦ καὶ μὲ τὸ κεντρί τοῦ ψι-
 διοῦ τραυματίσῃ τὰς σάρκας του, εἰς αὐτόν ὁ
 νεβρίτης θά ἐξαφανίσῃ τόν πόνον. Θά κατα-
 στήσῃ δέ εἰς τὴν γυναῖκα περιπόθητον τόν σύ-
 ζυγον τῆς.

Ἄπό ἐδῶ ἐγνώρισα καὶ τὰ ἰσχυρὰ φάρμακα
 σου ἐναντίον τῆς μαύρης ἀσπίδος, ὡ πέτρα
 θαυμαστή, πού σώζεις τοὺς ἀνθρώπους, σὺ
 πού ἔχεις τὸ ὄνομα καὶ τὸ χρῶμα τοῦ χλωροῦ
 πρᾶσου.

Ἔνθεν καί σέο, δῖε χαλάζιε,
πείρηθῆναι
ἐν θυμῷ βαλόμην, καί σεῦ μένος εὔρον
ἄριστον.
ἄμφω γάρ, καί νοῦσον ἀναψύχεις
πυρόεσσαν,
καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα
κομίζεις.

Λητοῖδης ἔο με χρησμοῦ, Ποιάντιος
ἦρως,
ἔσοιμένοις τάδε πάντ' ἐπαρήγονα φησί
πιφαύσκειν.
αὐτοκασιγνήτην κεχολωμένος
Ἄργυρότοξος
Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκουόντεσσι
ἄπιστα
θεσπίζειν Τρώεσσι, ἐτήτυμά περ
φρονέουσιν.
αὐτάρ ἐγώ καί πρόσθεν ἀπώμοσα
καρτερόν ὄρκον,
ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν
ἀνθρώποισιν·
καί νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος
ἔκαστα,
ἡμετέροις, ἦρως ἐκατηβόλε, πείθεο
μῦθοις.

Ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος
φίλος υἱός,
ἀτρέστου θεράποντι φέρων χάριν
Ἡρακλῆος.
νῶϊ δέ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰοῦσιν
τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτόν
ἐπρήϊναν.

Ἐξ αὐτοῦ καί ἐσένα, ὦ θεϊκὴ χαλάζιε, ἐπε-
θύμησα νά δοκιμάζω, καί εὔρον ὅτι καί ἡ ἰδική
σου δύναμις εἶναι ἰσχυροτάτη. Διότι καί τὰ δύο
ἤμπορεῖς νά κάμης, καί τήν φλογερή δηλαδὴ
ἀσθένεια δροσίσεις,
καί εἰς ἐμέ, πού εἶμαι χτυπημένος ἀπό τόν
σκορπιό, μοῦ προσφέρεις χαράν.

Ὁ Λητοῖδης (ὁ υἱός τῆς Λητοῦς) ὁ Ποιάν-
τιος ἦρως, λέγει ὅτι ἐγώ ὡς βοηθός τοῦ ἰδικοῦ
του χρησμοῦ ἐξηγῶ ὅλα αὐτά εἰς τούς ἐπιθυ-
μοῦντας.

Ὁ Ἄργυρότοξος (ὁ Ἀπόλλων), ἐπειδὴ ἦτο
χολωμένος, διέταξε τήν ἀδελφήν μου Κασ-
σάνδραν νά προφητεύῃ πράγματα ἀπίστευτα
εἰς τούς Τρώας, πού τήν ἠκουαν, καίτοι αὐτὴ
ἐσκέπτετο ἀληθινά.

Ἄλλ' ἐγώ καί προηγουμένως ὠρκίσθηκα
ὄρκον ἰσχυρόν,
νά μὴ εἶπω ποτέ εἰς τούς ἀνθρώπους λόγον
ψευδῆ·
καί τώρα, ἀφοῦ σοῦ εἶπα μέ μεγάλην ἀκρίβειαν
τά καθέκαστα,
πίστευε, ὦ ἦρωα μακροβόλε, εἰς τούς ἰδικούς
μου λόγους.

Ἔτσι λοιπόν μᾶς ἐμίλησε ὁ ἀγαπητός υἱός
τοῦ Πριάμου, τοῦ θρεμμένου ἀπό τόν θεόν,
καί προσέφερε χαράν εἰς τόν ὑπῆρέτην τοῦ
ἀτρομήτου Ἡρακλέους.

Εἰς ἡμᾶς δέ, πού ἐπορευόμεθα πρὸς τήν
κορυφήν τοῦ βουνοῦ, τήν γεμάτην ἀπό χλόην,
οἱ λόγοι αὐτοῦ κατέστησαν τήν πορείαν μας εἰς
τόν δύσβατον δρόμον μαλακῆν (ἄκοπον).

(1) I

I.

Iustinus Martyr in παραιναιτικῷ λόγῳ· Ὁρφεύς ὁ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν, ὡς ἂν εἶποι τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγωνῶς, οἷα πρὸς τὸν υἱὸν Μουσαῖον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀκροατάς ὑστερον περὶ τοῦ μόνου θεοῦ κηρύττει λέγων, ἀναγκαῖον ὑπομνήσαι ὑμᾶς. Ἐφη δὲ οὕτως:

Φθέγγομαι οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
 πᾶσιν ὁμοῦ· σὺ δ' ἄκουε, φασεσφόρου ἔκγονε μήνης
 Μουσαί'· ἔξερέρω γάρ ἀληθέα, μηδὲ σε τὰ πρὶν
 ἐν στήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρρη.
 εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας τούτῳ προσέδρευε,
 ἰθύνων κραδίης νοερόν κύτος, εὖ τ' ἐπίβαινε
 ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα·
 εἷς ἔστ', αὐτογενής, ἐνός ἔκγονα πάντα τέτυκται·
 ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· οὐδὲ τις αὐτόν
 εἰσοράα θνητῶν· αὐτὸς δὲ γε πάντας ὁρᾶται.
 οὔτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
 καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα.
 οὐδὲ τις ἔσθ' ἕτερος χωρὶς μεγάλου βασιλῆος,
 αὐτόν δ' οὐχ ὁρώ· περὶ γάρ νέφος ἐστήρικται.

Ὁ Ἰουστίνος ὁ Μάρτυρ εἰς τὸν παραιναιτικὸν τοῦ λόγον γράφει:

Ὁ Ὁρφεύς ὑπῆρξε, καθὼς θά ἤμποροῦσε νὰ εἶπη κανεὶς, ὁ πρῶτος διδάσκαλός σας περὶ τῆς πολυθεΐας. Ἀλλὰ τώρα ἐγὼ θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ποῖον κήρυγμα ἔκαμε βραδύτερον ὁ Ὁρφεύς πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Μουσαῖον καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀκροατάς του περὶ τοῦ ἐνός καὶ μόνου θεοῦ. Ἔλεγε λοιπὸν ὁ Ὁρφεύς πρὸς αὐτούς (πρὸς τὸν Μουσαῖον καὶ τοὺς ἄλλους ἀκροατάς του) τὰ ἐξῆς:

«Θὰ ἀπευθύνω τοὺς λόγους μου πρὸς ἐκεῖνους, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶναι ὀρθὸν νὰ ὁμιλήσω· ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀμυήτους, εἰς ὅλους ὁμαδικῶς, κλείσατε τὰς θύρας· σὺ ὅμως, Μουσαίε, τέκνον τῆς σεληνης, ἡ ὁποία μᾶς φέρει τὸ φῶς, ἄκουε τὰ λόγια μου· διότι θά σοῦ εἶπω λόγους ἀληθινούς (τὴν ἀλήθειαν), καὶ μήτε (νὰ φοβῆσαι) ὅτι ἐκεῖνα, ποῦ ἐφανερῶθησαν προηγουμένως εἰς τὰ στήθη σου (εἰς τὴν καρδίαν σου), θά σέ ἀπιστερῆσουν ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν ζωὴν.

Ἀφοῦ δὲ στρέψεις τὰ βλέμματά σου πρὸς τὸν θεῖον λόγον, κάθισε πλησίον αὐτοῦ, κατευθύνων πρὸς αὐτόν τὸ νοερόν κάλυμμα τῆς καρδίας σου (τὴν σκέψιν σου), καὶ προχώρει καλῶς εἰς τὸν δρόμον σου καὶ παρατήρει τὸν ἕνα καὶ μόνον ἄνακτα τοῦ κόσμου.

Ἐνας πράγματι ἀναξ-κύριος ὑπάρχει, αὐτογενήτης (ποῦ ἐγεννήθη μόνος του), καὶ ὅλα ὅσα ἔχουν δημιουργηθῆ εἶναι τέκνα (γεννήματα) αὐτοῦ τοῦ ἐνός· καὶ αὐτὸς ὁ ἀναξ περιφέρεται μέσα εἰς αὐτὰ (τὰ δημιουργήματά του)· καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν τὸν βλέπει· αὐτὸς ὅμως βλέπει τοὺς πάντας.

Αὐτὸς ἀπὸ τὸ ἀγαθὸν (τὸ καλὸν) μέχρι τὸ κακὸν δίδει (παρέχει) εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως καὶ τὸν παγερόν πόλεμον καὶ πόνους δακρύβρεκτους.

Οὔτε ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος χωριστὰ ἀπὸ τὸν μεγάλον βασιλέα.

Αὐτόν ὅμως δὲν τὸν βλέπω· διότι γύρω ἀπὸ αὐτόν ἔχει τοποθετηθῆ νέφος· καὶ διότι οἱ ἄν-

πᾶσιν γάρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν
 ὄσοις,
 ἀσθενέες δ' ἰδέειν Δία τὸν πάντων
 μεδέοντα.
 οὗτος γάρ χάλκειον ἐς οὐρανὸν
 ἐστήρικται
 χρυσῶ εἰνὶ θρόνῳ, γαίης δ' ἐπι ποσσὶ
 βέβηκε,
 χεῖρά τε δεξιτερὴν ἐπὶ τέρματος
 ὠκεανοῖο
 πάντοθεν ἐκτέτακεν· περί γάρ τρέμει
 οὖρεα μακρά,
 καὶ ποταμοί, πολιῆς τε βάθος χαροποιῖο
 θαλάσσης.

(2) II.

Eusebius praepar. 13, 12 ponit ista ἐκ τῶν
Ἀριστοβούλου βασιλεῖ Πτολεμαίῳ
προσπεφωνημένων.

Φθέγγομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ'
 ἐπίθεσθε βεβήλοις
 φεύγοντες δικαίων θεσμούς θεῖοιο
 τεθέντος
 πᾶσι νόμου, σὺ δ' ἄκουε φασεσφόρου
 ἔκγονε μήνης
 Μουσαί'· ἐξερέω γάρ ἀληθέα, μηδέ σε
 τὰ πρὶν
 ἐν στήθεσσι φανέντα, φίλης αἰῶνος
 ἀμέρσῃ,
 εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τοῦτ' ἔγωγε
 προσέδρευε,
 ἰθύνων κραδίης νοερόν κύτος· εὖ δ'
 ἐπίβαινε
 ἀτραπιτοῦ, μῶνον δ' ἐσόρα κόσμοιο
 τυπωτῆν
 ἀθάνατον. παλαιός δὲ λόγος περὶ τοῦδε
 φασίνει.
 εἰς ἔστ' αὐτοτελής, αὐτοῦ δ' ὑπο πάντα
 τελεῖται, ἐν δ' αὐτοῖς αὐτός
 περιπίσσεται· οὐδὲ τις αὐτόν
 εἰσοράα ψυχῶν θνητῶν, νῶ δ' εἰσοραῖται.
 αὐτός δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακόν οὐκ
 ἐπιτέλλει
 ἀνθρώποις· αὐτῷ δὲ χάρις καὶ μῖσος
 ὀπηδεῖ,
 καὶ πόλεμος καὶ λοιμός, ἰδ' ἄλγεα
 δακρυόεντα.
 οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος, σὺ δὲ κεν ρέα
 πάντ' ἐσορήσῃς,

θρωποι ἔχουν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των θνη-
 τὰς κόρας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠμποροῦν νά ἴδουν
 τὸν Δία, τὸν ἄρχοντα τῶν πάντων.

Διότι αὐτός εἶναι ἐγκατεστημένος εἰς τὸν
 χάλκινον οὐρανόν,
 ἐντός χρυσοῦ θρόνου, βαδίζει δὲ μέ τὰ πόδια
 εἰς τὴν γῆν,
 καὶ ἔχει ἐκτεταμένον τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι εἰς τὸ
 τέρμα τοῦ ὠκεανοῦ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη του (παν-
 ταχόθεν)· καὶ τρέμουν γύρω του τὰ μεγάλα
 βουνά καὶ οἱ ποταμοὶ καὶ τὰ βάθη τῆς γαλανῆς
 θαλάσσης».

(2) II.

Ὁ Εὐσέβιος εἰς τὴν Προπαρασκευῆν
 του (13, 12) θέτει αὐτὰ τὰ λόγια ἐξ ἐκείνων,
 τὰ ὁποῖα ἀπηύθυνεν ὁ Ἀριστόβουλος εἰς τὸν
 βασιλεῖα Πτολεμαίων:

«Θά ἀπευθύνω τοὺς λόγους μου πρὸς
 ἐκείνους, πρὸς τοὺς ὁποῖους εἶναι θεμιτόν νά
 ὀμλήσω· ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀμύητους κλείσατε
 τὰς θύρας,
 ἀποφεύγοντες τοὺς θεσμούς τῶν δικαίων ἀν-
 θρώπων, ἀφοῦ ἐτέθη (ἐθεσμοθετήθη) δι' ὅλα
 ὁ θεῖος νόμος. Σὺ δέ, Μουσαίε, τέκνον τῆς
 σελήνης, ἡ ὁποῖα φέρει τὸ φῶς, ἄκουέ με·
 διότι θά σοῦ εἶπω λόγια ἀληθινά, καὶ μήτε ἐκεῖ-
 να, πού ἐφανερῶθησαν προηγουμένως εἰς τὰ
 στήθη σου (εἰς τὴν διάνοιάν σου), θά σέ ἀπο-
 στερήσουν ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν ζωὴν (ἀπὸ τὴν
 ζωὴν πού ἀγαπᾷς). Ἀφοῦ δὲ στρέψεις τὰ
 βλέμματά σου πρὸς τὸν θεῖον λόγον, νά διαμέ-
 νης πλησίον αὐτοῦ,

κατευθύνων πρὸς αὐτόν τὸ νοερόν κάλυμμα
 τῆς καρδίας σου· καὶ βάδιζε καλῶς εἰς τὸν
 δρόμον σου, καὶ παρατήρει τὸν ἕνα μόνον πλά-
 στην τοῦ κόσμου, πού εἶναι ἀθάνατος.

Ἐνας πράγματι κοσμοπλάστης ὑπάρχει, ὁ
 ὁποῖος εἶναι αὐθυπόστατος, καὶ ἀπὸ αὐτόν
 ἐκτελοῦνται τὰ πάντα,

καὶ αὐτός περιφέρεται μέσα εἰς αὐτὰ· οὐδεμία
 δὲ ἀπὸ τὰς ψυχᾶς τῶν ἀνθρώπων βλέπει αὐ-
 τόν, ἀλλὰ καθορᾶται (γίνεται φανερός) μέ τὸν
 νοῦν.

Αὐτός ὅμως δὲν παραγγέλλει εἰς τοὺς
 θνητοὺς ἀνθρώπους (νά πράττουν) τὸ κακόν
 ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν· ἀλλ' αὐτόν συνοδεύουν ἡ
 εὐνοια καὶ τὸ μῖσος,
 καὶ ὁ πόλεμος καὶ ὁ λοιμός καὶ πόνοι δακρύ-
 βρεκτοί.

Οὔτε ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος. Σὺ δὲ εὐκό-
 λως θά ἠμπορέσῃς νά ἴδῃς τὰ πάντα,

αἶ κεν ἴδης αὐτόν· πρὶν δὴ ποτε δεῦρ'
ἐπὶ γαῖαν,
τέκνον ἐμόν, δεῖξω σοι, ὀπηνίκα
δέρκομαι αὐτοῦ
ἴχνια, καὶ χεῖρα στιβαρὴν κρατεροῖο θεοῖο.
αὐτόν δ' οὐχ ὀρώω· περὶ γάρ νέφος
ἐστήρικται
λοιπόν ἐμοί, πᾶσιν δέ δέκα πτυχαὶ
ἀνθρώποισιν.
οὐ γάρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων
κραίνοντα,
εἰ μὴ μουνογενῆς τις ἀπορρώξ φύλου
ἄνωθεν
Χαλδαίων· ἴδρις γάρ ἔην ἄστροιο πορείης,
καὶ σφαιρῆς κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς
περιτέλλει
κυκλοτερῆς, ἐν ἴσῳ τε κατὰ σφέτερον
κνώδακα.
πνεύματα δ' ἠνιοχεῖ περὶ τ' ἡέρα καὶ
περὶ χεῦμα
νάματος· ἐκφαίνει δέ πυρός σέλας
ἰφιγενήτου.
αὐτός δὴ μέγαν αὔθις ἐπ' οὐρανόν
ἐστήρικται
χρυσέω εἰνὶ θρόνῳ. γαίης δ' ἐπι ποσὶ
βέβηκεν.
χεῖρα δέ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν
ὠκεανοῖο
ἐκτέτακεν, ὀρέων δέ τρέμει βάσις
ἐνδοθι θυμῷ,
οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερόν μένος.
Ἔστι δὲ πάντως
αὐτός ἐπουράνιος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα
τελευτᾶ,
ἀρχὴν αὐτός ἔχων καὶ μέσσατον ἠδὲ
τελευτήν,
ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὕλογενῆς
διέταξεν,
ἐκ θεόθεν γνώμαισι λαβὼν κάτα δίπλακα
θεσμών,
ἄλλως οὐ θεμιτόν σε λέγειν· τρομέω δέ
γε γυῖα
ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτου κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ
τάξει.
ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοισι πελάζω,
γλώσσην
εὖ μάλ' ἐπικρατέων, στέρνοισι δέ
ἐνθεο φήμην.

ἐάν ἠμπορέσης νά ἴδης αὐτόν τόν ἴδιον· προη-
γουμένως βέβαια ἐδῶ εἰς τὴν γῆν θά σοῦ δεῖ-
ξω, παιδί μου, ὅποτε βλέπω τὰ ἴχνη (τὰ
σημάδια) αὐτοῦ, καὶ τὸ στιβαρὸ χεῖρι τοῦ κρα-
ταιοῦ (τοῦ ἰσχυροῦ) θεοῦ.

Αὐτόν ὅμως τόν ἴδιον δέν τόν βλέπω· διότι
ένα νέφος (σύννεφον) ὑπολειπόμενον (ἀδια-
φανές) ἐπικρέματα γύρω μου, εἰς ὅλους
ὅμως τοὺς ἀνθρώπους ἐπικρέμανται δέκα πτυ-
χαὶ (δέκα σκεπάσματα τῶν ὀφθαλμῶν των) ἀπὸ
σύννεφα.

Διότι οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους
εἶναι δυνατόν νά ἴδῃ αὐτόν, ποῦ κυβερνᾶ,
(ἐκτός ἀπὸ κάποιον μονογενῆ, ποῦ ἀπεσπάσθη
ἐκ τῶν ἄνω, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Χαλδαίων· διότι
αὐτός ἦτο γνώστης τῆς πορείας τοῦ ἄστρου,
(προσθήκη ἐκ τῶν ὑστέρων).
καὶ ὅτι περιστρέφεται ἡ σφαῖρα κυκλοτερῶς
γύρω ἀπὸ τὴν γῆν, εἰς ἴσην ἀπόστασιν κατὰ τόν
ἰδικόν της ἄξονα.

Καθοδηγεῖ δὲ τὰ πνεύματα γύρω ἀπὸ τόν
ἀέρα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ σπῆμα ὕδατος (ποτα-
μοῦ)· καὶ κάμνει νά λάμψη ἢ λαμπρὰ φλόγα τοῦ
πυρός, τὸ ὅποιον γίνεται μὲ δύναμιν.

Αὐτός δὲ πάλιν σπριζεῖται (εἶναι τοποθετη-
μένος) ἐπάνω εἰς τόν μέγαν οὐρανόν
ἐντός χρυσοῦ θρόνου, καὶ βαδίζει εἰς τὴν γῆν
μὲ τὰ πόδια,
ἐκτείνει δέ (τεντώνει) τὸ δεξιὸν χεῖρι του εἰς
τὰ τέρματα τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ τρέμει ἀπὸ μέσα
ἢ βάσις τῶν βουνῶν ἀπὸ θυμόν, οὔτε ἠμπο-
ροῦν νά βαστάσουν τὴν ἰσχυράν δύναμίν του.
Ὅπως ὅποτε ὅμως αὐτός εἶναι ἐπουράνιος
(ἐπάνω εἰς τόν οὐρανόν) καὶ ἐκτελεῖ (φέρει
εἰς πέρας) τὰ πάντα εἰς τὴν γῆν,
διότι αὐτός ἔχει (κρατεῖ) τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ μέ-
σον καὶ τὸ τέλος, καθὼς λέγουν οἱ ἀρχαῖοι,
καθὼς καθώρισεν ὁ ἐν τῷ δάσει γεννηθεῖς, ὁ
ὅποιος ἐκ θεοῦ κατενόησε τόν διπλοῦν θε-
σμόν.

Κατ' ἄλλον τρόπον (κατὰ τρόπον διαφορε-
τικόν) δέν εἶναι ἐπιτετραμμένον νά ὁμιλῆς·
Τρέμουν δέ τὰ μέλη μου νοερῶς. Ἄψ' ὑψη-
λοῦ κυβερνᾶ τὰ πάντα κατὰ τάξιν.

Ὡ παιδί μου, ἀλλὰ σὺ πλησίαζε εἰς τὰ νοή-
ματα, καὶ συγκράτησε πολὺ καλὰ τὴν γλώσσάν
σου καὶ βάλε μέσα στὰ στήθη σου τόν λόγον·
**(ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ ἀποσπασματίου II φαί-
νεται ὅτι τοῦτο ἔχει ἀντιγραφῆ ἀπὸ τὸ πα-
λαιότερον ἀποσπασμάτιον I)**.

(3) III.

**Clem. Alex. Strom. 5 p. 724, 11 ex quo repetit
Euseb. Praep. 13, 13. Ro. Steph. p. 401 sq.**

Αἰθέρος ἡδ' αἴθου πόντου γαίης τε
τύραννε,
ὅς βρονταῖς σείεις βριαρόν δόμον
οὐλύμποιο·
δαίμονες ὄν φρίσσοι, θεῶν δέ
δέδοικεν ὄμιλος·
ᾧ μοῖραι πείθονται, ἀμείλικτοι περ ἐοῦσαι.
ἄφθιτε μητροπάτωρ, οὐ θυμῷ πάντα
δονεῖται·
ὅς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι δέ πάντα
καλύπτεις,
πρηστῆρσι σχίζων πλατύν αἰθέρα. σὴ
μέν ἐν ἄστροις
τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι
τρέχουσα·
σῶ δέ θρόνῳ πυρόεντι παρεστᾶσιν
πολύμοχθοι
ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε, βροτοῖς ὡς πάντα
τελεῖται.
σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθει
πορφυρέοισι,
σός χειμῶν ψυχραῖσιν ἐπερχόμενος
νεφέλαισιν,
σάς ποτε βακχευτῆς βρόμιος διένειμεν
ὀπώρας.

Εἶτα ἐπιφέρει ρητῶς παντοκράτορα
ὀνομάζων τὸν θεόν

ἄφθιτον, ἀθάνατον, ρητόν μόνον
ἀθανάτοισιν.
ἐλθέ, μέγιστε θεῶν πάντων κρατερῆ
σύν ἀνάγκῃ,
φρικτός, ἀήττητος, μέγας, ἄφθιτος, ὄν
στέφει αἰθήρ.

(4) IV.

Macrob. Satur. 1, 18.

**Solem Liberum esse manifeste pronunciauit
Orpheus hoc versu:**

Ἦλιος, ὄν Διόνυσον ἐπῖκλησιν
καλέουσιν.
Et is quidem versus absolutior: ille vero
eiusdem vatis operosior,
εἰς Ζεὺς, εἰς Ἀἴθης, εἰς Ἦλιος, εἰς
Διόνυσος.

(3) III.

Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως Στρωματεῖς 5
σ. 724, 11 ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀναλαμβάνει ὁ Εὐσέ-
βιος ἐν Προπαρασκευῇ (13, 13. Ro 34ερh. σ.
401 κέξ.)

«Κυρίαρχε τοῦ αἰθέρος καὶ τοῦ Ἄδου, τῆς
γῆς καὶ τοῦ πόντου,
σύ ὁ ὁποῖος τραντάξεις μέ τὰς βροντάς τὸν
ἰσχυρόν οἶκον τοῦ Ὀλύμπου·
αὐτόν τὸν ὁποῖον τρέμουν οἱ δαίμονες καὶ τὸν
φοβεῖται ὁ ὄμιλος τῶν θεῶν·
εἰς αὐτόν ὑπακούουν αἱ μοῖραι, ἂν καὶ αὐταὶ
εἶναι ἀκαμπτοι.
Ἄθάνατε, πατέρα τῆς μητέρας, μέ τὸν θυμόν
τοῦ ὁποῦ δονοῦνται (συνταράσσονται) τὰ
πάντα·
σύ πού κινεῖς τοὺς ἀνέμους καὶ καλύπτεις
(σκεπάζεις) τὰ πάντα μέ τὰς νεφέλας,
καὶ διασχίζεις τὸν πλατύν αἰθέρα μέ τοὺς κε-
ραυνούς. Εἶναι ἰδική σου (εἶναι ἔργον σου) ἡ
διάταξις (ἡ τακτοποίησις) τῶν ἀστρων, ἡ ὁποῖα
διακινεῖται συμφώνως πρὸς τὰς ἀναλλοιώτους
παραγγελίας σου·
εἰς τὸν ἰδικόν σου δέ τὸν πύρινον θρόνον πα-
ραστέκονται ἄγγελοι, πού καταβάλλουν πολ-
λοὺς μόχθους καὶ ἐπιβλέπουν πῶς οἱ ἄνθρωποι
ἐκτελοῦν πάντα τὰ ἔργα των.
Ἰδικόν σου εἶναι τὸ ἔαρ, πού λάμπει νέον μέ
τὰ πορφυρᾶ του ἄνθη, ἰδικός σου εἶναι ὁ χει-
μῶν, πού ἐπέρχεται μέ τὰς ψυχράς νεφέλας,
ὁ ἰδικός σου βακχευτῆς βρόμιος (ὁ Διόνυσος)
διεμοίρασε κάποτε τὰς ἐποχάς».

Ἐπειτα ὀνομάζων τὸν θεόν σαφῶς παντο-
κράτορα (κυρίαρχον τῶν πάντων) προσθέτει
τοὺς ἐξῆς χαρακτηρισμούς:

«ἄφθιτον, ἀθάνατον, ὁ ὁποῖος μόνον ὑπὸ
τῶν θεῶν μαζί μέ τὴν ἰσχυράν ἀνάγκην,
σύ ὁ φοβερός, ὁ ἀκατανίκητος, ὁ μέγας, ὁ
ἄφθιτος, τὸν ὁποῖον περιβάλλει ὁ αἰθήρ».

(4) IV.

Μακροβίου Satur. 1, 18

Ὁ Ὀρφεύς λέγει σαφῶς ὅτι ὁ Ἦλιος εἶναι
ὁ Διόνυσος μέ τοῦτον τὸν στίχον:

«Ὁ Ἦλιος, τὸν ὁποῖον ἐπονομάζουν Διό-
νυσον».

Καὶ αὐτός βεβαίως ὁ στίχος (ὁ ἀκόλουθος) εἶ-
ναι τελειότερος· ἐκεῖνος πράγματι τοῦ αὐτοῦ
προφήτου εἶναι κοπιωδέστερος,

«Ἐνας εἶναι ὁ Ζεὺς, ἕνας ὁ Ἄδης, ἕνας ὁ
Ἦλιος, ἕνας ὁ Διόνυσος».

Hunc laudans Iustinus M. addit et istum
Coh. p. 78, 1 Hutchini,
εἷς θεός ἐν πάντεσσι, τί σοι δίχα
ταῦτ' ἀγορεύω.

(5) V.

ΟΡΚΟΙ ΟΡΦΙΚΟΙ

Iust. M. Coh. p. 78, 23 et Cyrill. contra Iulia 1
p. 23.

Οὐρανόν ὀρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου
σοφοῦ ἔργον,
αὐδὴν ὀρκίζω σε πατρός, τὴν φθέγγατο
πρῶτον,
ἡνίκα κόσμον ἅπαντα εἰς στηρίξατο
βουλαῖς.

Hanc αὐδὴν Iustinus interpretatur λόγον.
Ἐνταῦθα, ait, τὸν λόγον αὐδὴν διὰ τὸ
ποιητικὸν ὀνομάζει μέτρον· ὅτι δὲ τοῦθ'
οὕτως ἔχει, δηλον ἀπὸ τοῦ μικρῶ
πρόσθεν, τοῦ μέτρου συγχωροῦντος
αὐτῶ, λόγον αὐτὸν ὀνομάζειν· ἔφη γάρ

εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τούτω
προσέδρευε.

Theo Smyrnaeus περὶ τῶν κατὰ
μαθηματικούς χρησίμων εἰς τὴν τοῦ
Πλάτωνος ἀνάγνωσιν p. 164. (edit.
Petau. 1644,4) refert Ὀρφικούς ὄρκους
hosce:

ναί μὴν ἀθανάτων γεννήτορας αἰέν
έόντας,
πῦρ καὶ ὕδωρ, γαῖάν τε καὶ οὐρανόν ἠδέ
σελήνην·
ἠέλιόν τε, Φάνητα μέγαν, καὶ νύκτα
μέλαιναν·
et confert relatam ab Euandro ἐν Αἰγυπτιακῇ
στήλῃ γραφῆν.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
ΡΕΑΣ ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΟΣΙΡΙΣ
ΘΕΟΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΚΑΙ ΟΥ-
ΡΑΝΩ. ΗΛΙΩ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ. ΚΑΙ ΓΗ. ΚΑΙ
ΝΥΚΤΙ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ. ΚΑΙ ΠΑΤΡΙ ΤΩΝ
ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝΩΝ.
ΕΡΩ ΤΕ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ
ΒΙΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Τούτον τὸν στίχον ἐπαινῶν ὁ Ἰουστίνος ὁ
Μάρτυς προσθέτει καὶ αὐτὸν Coh. σ. 78, 1
Hutchini,
«ἕνας εἶναι ὁ θεός δι' ὅλα (εἰς ὅλα), διατὶ σοῦ
ἀπαγγέλλω αὐτὰ χωριστά;»

(5) V.

Ὀρφικοί ὄρκιοι

Ἰουστίνου M. Coh. σ. 78, 23 καὶ Κυρίλλου
κατὰ Ἰουλιανῶ 1, σ. 23

«Εἰς τὸν οὐρανόν σέ ἐξορκίζω, πού εἶναι
ἔργον τοῦ μεγάλου καὶ σοφοῦ θεοῦ,
εἰς τὴν φωνὴν (εἰς τὸν λόγον) σέ ἐξορκίζω
τοῦ πατρός, τὴν ὁποίαν εἶπε κατὰ πρῶτον
(πρῶτην φοράν),
ὅταν ἐστήριξεν (ἐδημιούργησεν) ὅλον τὸν κό-
σμον συμφῶνως πρὸς τὰς ἰδικὰς του βουλάς».

Αὐτὴν τὴν λέξιν αὐδὴν (φωνήν) ὁ Ἰουστίνος
ἐξηγεῖ μέ τὴν λέξιν λ ὀ γ ο ν. Ἐδῶ, λέγει,
τὸν λόγον ὀνομάζει αὐδὴν χάριν τοῦ ποιητι-
κοῦ μέτρου· ὅτι δὲ τὸ πρᾶγμα ἔχει κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπον, τοῦτο καθίσταται φανερόν ἀπὸ τὸ
ὅτι ὀλίγον προηγουμένως ὀνομάζει αὐτὸν λό-
γον, διότι τοῦ τὸ ἐπέτρεψε τὸ μέτρον (τὸ σπι-
χουργικὸν μέτρον)· εἶπε λοιπὸν
προηγουμένως

«ἀφοῦ ἀποβλέψεις εἰς τὸν θεῖον λόγον (τὸν
λόγον τοῦ θεοῦ), κάθισε πλησίον αὐτοῦ».

Ὁ Θέων ὁ Συμρναῖος εἰς τὸ ἔργον του
«Περὶ τῶν κατὰ μαθηματικούς χρησίμων εἰς
τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν» σ. 164 (ἐκδ. Pe-
tauu 1644, 4) ἀναφέρει αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς Ὀρ-
φικούς ὄρκους:

«Ναί μά τοὺς αἰωνίους γεννήτορας τῶν ἀθανά-
των,

τό πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν
καὶ τὴν σελήνην·

καὶ τὸν ἥλιον, τὸν μέγαν Φάνητα, καὶ τὴν μαύ-
ρην νύκτα·

καὶ παραβάλλει (συγκρίνει) πρὸς τὸν ἀνωτέρω
ὄρκον ἐπιγραφὴν εἰς κάποιον Αἰγυπτιακὴν
σπήλην, ἀναφερομένην ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου:

Τοῦ βασιλέως Κρόνου καὶ τῆς βασιλείου Ρέας
πρεσβύτατος ὄλων ὁ Ὅσιρις μεταξὺ τῶν
ἀθανάτων θεῶν, (παρεμβληθεῖσα μεταγενε-
στέρως ἐκδοχὴ Αἰγυπτιακῇ) τοῦ πνεύματος
καὶ τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης,
καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς νυκτός καὶ τῆς ἡμέρας, καὶ
τοῦ πατρός τῶν ὑπαρχόντων καὶ τῶν μελλόν-
των νά ὑπάρξουν.

Καὶ θά σᾶς εἶπω ὑπομνήματα (θά σᾶς ὑπο-
μνήσω) τῆς ἀρετῆς του περὶ τῆς συντάξεως
(διαρθρώσεως) τοῦ βίου.

(6) VI.

Proclus in Platonis Timaeum 2 p. 95, 34.

Ταῦτα πατήρ ποιήσῃσῃ κατά σπέος
ἡεροειδῆς.
Deinde v. 42. ὁ Ὀρφεύς καί ὄνομα αὐτῷ
προσήνεγκεν— ὁ γάρ παρ' αὐτῷ Ζεὺς, ὁ
πρὸ τῶν τριῶν Κρονιδῶν, οὗτός ἐστιν ὁ
τῶν ὄλων δημιουργός. Μετά γοῦν τὴν
κατάποσιν τοῦ Φάνητος αἱ ἰδέαι τῶν
πάντων ἐν αὐτῷ πεφήνασιν, ὡς φησιν ὁ
θεολόγος,
τοῦνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντός
ἐτύχθη
αιθέρος εὐρείης ἢ δ' οὐρανοῦ ἀγλαόν
ῦψος,
πόντου τ' ἀτρυγέτου, γαίης τ' ἐρικυδέος
εὐρη,
ώκεανός τε μέγας, καὶ νεῖατα τάρταρα
γαίης,
καὶ ποταμοί, καὶ πόντος ἀπείριτος, ἄλλα
τε πάντα
πάντες τ' ἀθάνατοι, μάκαρες θεοὶ ἠδὲ
θέαιναί,
ὅσσα τ' ἔην γεγαῶτα, καὶ ὕστερον
ὀππὸς ἔμελλεν
γίγνεσθαι. Ζηνός δ' ἐνὶ γαστέρι σύρρα
πεψύκει,

Pergit Proclus v. 49. Τῶν δὲ ἰδεῶν πλήρης
ᾧν, διὰ τούτων ἐν ἑαυτῷ τὰ ὅλα
περιεῖληψε, ὡς καὶ τοῦτο ἐνδεικνύμενος
ὁ θεολόγος ἐπήγαγε·

Ζεὺς πρῶτος γένητο, Ζεὺς ὕστατος
ἀρχικέραυνος,
Ζεὺς κεφαλή, Ζεὺς μέσσα. Διὸς δ' ἐκ
πάντα τέτυκται.
Ζεὺς ἄρσην γένητο, Ζεὺς ἄμβροτος
ἔπλετο νύμφη.
Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ
ἀστερόεντος·
Ζεὺς πνοὴ ἀνέμων, Ζεὺς ἀκαμάτου
πυρός ὀρμῆ.
Ζεὺς πόντου ρίζα, Ζεὺς ἥλιος ἠδὲ
σελήνη·
Ζεὺς βασιλεύς, Ζεὺς αὐτός ἀπάντων
ἀρχιγένεθλος.
ἐν κράτος, εἷς δαίμων γένητο, μέγας
ἀρχός ἀπάντων,

(6) VI.

Ὁ Πρόκλος εἰς τὸν «Τίμαιον» τοῦ Πλάτωνος 2, σ. 95, 34 (λέγει):

Αὐτὰ κατεσκεύασεν ὁ πατήρ εἰς σκοτεινόν
σ. ἡλαιν. Ἔπειτα στ. 42 προσθέτει: Ὁ Ὀρφεύς προσέθεσεν εἰς αὐτὸν καὶ ὄνομα· διότι ὁ ὀνομαζόμενος παρ' αὐτοῦ Ζεὺς, ὁ προηγούμενος τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Κρόνου, αὐτός εἶναι ὁ δημιουργός τῶν ὄλων. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τὴν κατάποσιν τοῦ Φάνητος ἐφανερῶθησαν εἰς αὐτὸν αἱ μορφαὶ τῶν πάντων, καθὼς λέγει ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς).

«Ἐνεκα τούτου μαζί μὲ τὸ σύμπαν κατεσκευάσθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Διὸς τὸ λαμπρὸν ὕψος τοῦ πλατέος αιθέρος καὶ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πλάτη τοῦ ἀκαταπονήτου πόντου καὶ τῆς ἐνδόξου γῆς, ὁ μέγας ὠκεανός καὶ τὰ ἔσχατα τάρταρα τῆς γῆς, καὶ οἱ ποταμοὶ καὶ ὁ ἀπέραντος πόντος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα· προσέτι ὅλοι οἱ ἀθάνατοι μακάριοι θεοὶ καὶ αἱ θεαί, καὶ ὅσα εἶχον γίνεαι καὶ ὅποσα ἐπρόκειτο νὰ γίνωνται ὕστερα, ὅλα αὐτὰ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ Διός».

Συνεχίζει ὁ Πρόκλος στ. 40 καὶ λέγει:

Ἐπειδὴ δὲ (ὁ Ζεὺς) ἦτο γεμῆτος ἀπὸ τὰς μορφῶν τῶν πάντων, διὰ μέσου τούτων περιελάβεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὰ ὅλα, καθὼς καὶ τοῦτο ὑποδεικνύων προσθέτει ὁ θεολόγος,

«Ὁ Ζεὺς ἐγένετο ὁ πρῶτος, ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ τελευταῖος ἀρχῶν τῶν κεραυνῶν,

ὁ Ζεὺς εἶναι ἡ κεφαλή (ἢ κορυφή) ὁ Ζεὺς εἶναι τὸ μέσον,
ἀπὸ τὸν Δία ἐδημιουργήθησαν τὰ πάντα· ὁ Ζεὺς ἐγεννήθη ἀρσενικός, ὁ Ζεὺς ὑπῆρξεν ἡ ἀθάνατος νύμφη,
ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ πυθμὴν (τὸ στήριγμα) τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ γεμάτου ἀπὸ ἀστρά· ὁ Ζεὺς εἶναι ἡ πνοὴ τῶν ἀνέμων, ὁ Ζεὺς εἶναι ἡ ὀρμὴ τοῦ ἀκαταπονήτου πυρός,
ὁ Ζεὺς εἶναι ἡ ρίζα (τὸ θεμέλιον) τοῦ πόντου, ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη· ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ βασιλεύς, ὁ Ζεὺς εἶναι αὐτός πού πρῶτος ἀπὸ ὅλους ἐγεννήθη.
Εἶναι ἐν κράτος, ἓνας δαίμων (θεός), ὁ μέγας κύριος τῶν πάντων, ἐν δὲ σῶμα βασιλικόν, ἐν-

ἐν δὲ δέμας βασιλείον, ἐν ᾧ τάδε πάντα
κυκλεῖται·
πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖα, καὶ αἰθήρ, νύξ
τε, καὶ ἡμαρ.
καὶ Μῆτις, πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρος
πολυτερπῆς·
πάντα γὰρ ἐν Ζήνός μεγάλῳ τάδε σώματι
κεῖται.
τοῦ δὴ τοι κεφαλή μὲν ἰδεῖν καὶ καλά
πρόσωπα
οὐρανός αἰγλήεις, ὃν χρύσεια ἀμφίς
ἔθειρς·
ἄστρων μαρμαρέων περικαλλέες
ἤερέθονται,
ταύρεα δ' ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια
κέρατα
ἀντολίη τε δύσις τε, θεῶν ὁδοὶ
οὐρανόων.
ὄμματα δ' ἠελίος τε καὶ ἀντιώσσα σελήνη.
νοῦς δὲ οἱ ἀμειδῆς, βασιλῆϊος, ἀφθιτος
αἰθήρ·
ᾧ δὴ πάντα κλύει καὶ φράζεται, οὐδὲ τίς
ἔστιν
αὐδὴ οὔτ' ἐνοπή, οὔτ' αὐ κτύπος, οὐδέ
μὲν ὄσσα,
ἢ λήθει Διός οὔας υπερμενέος
Κρονίωνος.
ᾧδε μὲν ἀθανάτην κεφαλὴν ἔχει ἠδὲ
νόημα·
σῶμα δὲ οἱ πυριφεγγές, ἀπειρίτον,
ἀστυφέλικτον,
ἄτρομον, ὀβριμόγυιον, ὑπερμενές, ᾧδε
τέτυκτο.
ᾧμοι μὲν καὶ στέρνα, καὶ εὐρέα νῶτα
θεοῖο
ἀήρ εὐρυβίης· πτέρυγες δὲ οἱ
ἐξεφύοντο,
τῆς ἐπὶ πάντα ποτᾶθ'· ἱερὴ δὲ οἱ ἐπλετο
νηδύς
γαῖά τε παμμιήτωρ, ὀρέων τ' αἰπεινά
κάρηνα,
μέσση δὲ ζώνη βαρυχηέος οἶδμα
θαλάσσης
καὶ πόντου· πυμάτη δὲ βάσις χθονός
ἐνδοθι ρίζαι,
τάρταρα δ' εὐρώεντα καὶ ἔσχατα πείρατα
γαίης.
πάντα δ' ἀποκρύψας, αὔτις φάος ἐς
πολυγηθές

τός τοῦ ὁποίου ὅλα αὐτὰ ἐδῶ κινοῦνται κυκλι-
κῶς·

τό πῦρ δηλαδὴ καὶ τό ὕδωρ καὶ ἡ γῆ καὶ ὁ αἰθήρ
καὶ ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα,

καὶ ὁ Μῆτις, ὁ πρῶτος πρόγονος, καὶ ὁ Ἔρος
ὁ παρέχων πολλὰς τέρψεις·

διότι ὅλα αὐτὰ ἐδῶ εἶναι τοποθετημένα ἐντός
τοῦ μεγάλου σώματος τοῦ Διός.

Τοῦτου λοιπὸν ἡ μὲν κεφαλὴ καὶ τό ὠραῖον
κατὰ τὴν ὄψιν πρόσωπον εἶναι ὁ λαμπρός οὐ-
ρανός, γύρω ἀπὸ τὸν ὅποιον αἰωροῦνται αἱ
χρυσαὶ ὠραιόταται τρίχες τῶν σπινθηροβο-
λούντων ἀστέρων, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ
δύο χρυσᾶ ταύρινα κέρατα, δηλαδὴ ἡ ἀνατολή
καὶ ἡ δύσις, ποῦ εἶναι αἱ ὁδοὶ τῶν ἐπουρανόων
θεῶν, τὰ δὲ ὄμματα τοῦ (τὰ μάτια τοῦ) εἶναι ὁ
ἥλιος καὶ ἡ πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ βαίνουσα
σελήνη.

Νοῦς δὲ αὐτοῦ ἀδιάψευστος, βασιλικός,
εἶναι ὁ ἀθάνατος αἰθήρ· διὰ τούτου λοιπὸν
(τοῦ αἰθέρος) ἀκούει καὶ λέγει τὰ πάντα, καὶ
ἔν ἐν ὑπάρχει καμμία φωνή οὔτε κραυγὴ οὔτε
κρότος οὔτε βεβαίως φήμη, ἡ ὅποια διαφεύγει
τὴν ἀκοὴν τοῦ Διός, τοῦ ἰσχυροτάτου υἱοῦ τοῦ
Κρόνου.

Ἔτσι λοιπὸν εἶναι ἡ ἀθάνατος κεφαλὴ καὶ ὁ
νοῦς τοῦ Διός· τό δὲ σῶμά του, ποῦ φέγγει
ὡσάν τό πῦρ, καὶ εἶναι ἀπέραντον, ἀδιάσει-
στον, ἀτάραχον, μὲ ἰσχυρὰ μέλη, καὶ ἰσχυρότα-
τον,

εἶναι κατεσκευασμένον ὡς ἐξῆς·

οἱ μὲν ὠμοὶ καὶ τὰ στέρνα καὶ ἡ πλατεῖα νῶτα
τοῦ θεοῦ εἶναι ὁ ἰσχυρός ἀήρ· πτερὰ δὲ ἐφύ-
τρωσαν εἰς τό σῶμά του, μὲ τὰ ὅποια πετᾶ
ἐπάνω εἰς ὅλα· ἔχει δὲ ὡς ἱεράν κοιλίαν τὴν
γῆν, ποῦ εἶναι ἡ μητέρα τῶν πάντων, καὶ τὰς
ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων,

ἡ δὲ μέση ζώνη τοῦ (τό μέσον τοῦ σώματος
του) εἶναι τό κύμα τῆς θαλάσσης, ποῦ ἔχει βα-
ρύν ἦχον, καὶ τοῦ πόντου· ἐσχάτη δὲ (τελευ-
ταία) βάσις τοῦ εἶναι αἱ ρίζαι ἐντός τῆς γῆς
(εἰς τό βάθος τῆς γῆς),

δηλαδὴ τὰ σκοτεινὰ τάρταρα καὶ τὰ ἔσχατα πέ-
ρατα τῆς γῆς.

Ἄφου δὲ ἀπέκρυψε τὰ πάντα, πάλιν ἐμελλε-
νά τὰ φέρη ἀπὸ τὴν καρδίᾳ του εἰς τό φῶς,

μέλλεν από κραδίας προφέρειν πάλι,
θέσκελα ρέζων.

(7) VII.

Ex Macrobio Sat. 1, 18
De Phanete h. e. Sole ac Dionyso.

Τήκων αιθέρα θεῖον, ἀκίνητόν περ
έόντα,
έξανέφηνε θεοῖς ὦραν κάλλιστον ἰδέσθαι,
ὄν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ
Διόνυσον,
Εὐβουλήα τ' ἀνακτα, καὶ Ἄνταύγην
ἀρίδηλον·
ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων
ἀνθρώπων·
πρῶτος δ' ἔς φάος ἦλθε, Διώνυσος δ'
ἐπεκλήθη,
οὔνεκα δινεῖται κατ' ἀπίερα μακρόν
Ἄλυμπον·
ἀλλαχθεῖς δ' ὄνομ' ἔσχε, προσωνομίας
τε ἕκαστον
παντοδαπὰς κατὰ καιρόν, ἀμειβομένοιο
χρόνοιο.

Et quibusdam interiectis,

Orpheus Liberum atque Solem unum esse Deum
eundemque demonstrans, de ornatu vestituque
eius in sacris Liberalibus ita scribit:

Ταυτὰ γε πάντα τελεῖν ἱερᾷ σκευῇ
πυκάσαντα,
σῶμα θεοῦ πλάττειν ἔριαυγοῦς Ἡελίοιο.
πρῶτα μὲν ἀργυφέαις ἐναλίγκιον
ἀκτίνεσσιν
πέπλον φοινίκεον πυρὶ εἴκελον
ἀμφιβαλέσθαι.
αὐτάρ ὑπερθε νεβροῖο παναιόλου εὐρύ
καθάψαι
δέρμα πολύστικτον θηρός, κατὰ δεξιόν
ὦμον,
ἄστρον δαιδαλέων μίμημ' ἱεροῦ τε
πόλοιο.
εἶτα δ' ὑπερθε νεβρῆς χρύσειον
ζωστήρα βαλέσθαι,
παμφανόωντα, πέριξ στέρνων φορέειν,
μέγα σῆμα
εὐθύς ὄτ' ἐκ περάτων γαίης φαέθων
ἀνορούσων
χρυσείαις ἀκτίσι βάλῃ ρόον ὠκεανοῖο,

πού μᾶς παρέχει μεγάλην χαράν, διαπράττων,
(παρουσιάζων) θαυμαστά ἔργα».

(7) VII.

Ἐκ τοῦ Μακροβίου Sat. 1, 18

Περὶ τοῦ Φάνητος, ἦτοι τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ
Διονύσου «Λυώνων τὸν θεϊκὸν αἰθέρα, καίτοι
εἶναι ἀκίνητος (ὁ αἰθήρ), ἐφανέρωσεν εἰς
τούς θεοὺς ἕνα ὠραιότατον κατὰ τὴν ὄψιν
σπὴν ὥρα του,
τὸν ὁποῖον βέβαια τῶρα ὀνομάζουσι Φάνητα
καὶ Διόνυσον καὶ Εὐβουλέα ἀνακτα καὶ Ἄν-
ταύγην περιφανῆ·
ἄλλοι δὲ ἀπὸ τούτων ἐπιχθονίους ἀνθρώπους τὸν
καλοῦν μέ ἄλλο ὄνομα.

Πρῶτος δὲ αὐτὸς ἦλθεν εἰς τὸ φῶς καὶ
ὀνομάσθη Διώνυσος, διότι περιδινεῖται (περι-
στρέφεται) εἰς τὸν ἀπέραντον μακρόν Ἄλυμ-
πον·

ἀφοῦ δὲ ἀλλάξε, ἔλαβε (καὶ τὸ ἀνάλογον)
ὄνομα, καὶ καθ' ἕκαστον καιρὸν λαμβάνει παν-
τὸς εἶδους ἐπωνυμίαν κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ
χρόνου».

Καὶ παρεμβαλλομένων ἄλλων τινῶν,

ὁ Ὀρφεύς δεικνύει, ὅτι ὁ Διώνυσος καὶ ὁ
Ἡλιος εἶναι ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς θεός, εἰς δὲ τὰ
ἱερά Διονυσιακά γράφει περὶ τῆς διακοσμῆσε-
ως καὶ τῆς ἐνδυμασίας αὐτοῦ τὰ ἑξῆς:
«Ἄλλα αὐτὰ τὰ ἐκτελεῖ, ἀφοῦ τὰ σκεπάσει μὲ
τὴν ἱεράν ἐνδυμασίαν,
καὶ διαπλάσσει τὸ σῶμα τοῦ θεοῦ, τοῦ λαμπροῦ
Ἡλίου.

Κατὰ πρῶτον μὲν τὸ περιβάλλει μὲ πέπλον,
πού ὁμοιάζει μὲ ἀργυρᾶς (λευκᾶς) ἀκτίνας,
μὲ πέπλον ἐρυθρόν, ὅμοιον μὲ πῦρ,
ὑπεράνω δὲ, κατὰ τὸ μέρος τοῦ δεξιοῦ ὤμου,
προσάπτει (ἐπιθέτει) πλατὺ μὲ πολλὰ στίγματα
δέρμα μικροῦ ἐλαφιοῦ, πού εἶναι ζῶον εὐκίνη-
τον,
καὶ τοῦτο εἶναι κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἄστρον,
πού ἔχουν πολλὰ ποικίλματα, καὶ τοῦ ἱεροῦ πό-
λου·
ἐπεὶ δὲ ὑπεράνω ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ ἐλαφιοῦ
θέτει χρυσοῦν ζώνην, πού λάμπει, διὰ νὰ τὴν
φορῇ γύρω ἀπὸ τὰ στέρνα·

Κι' αὕτη (ἡ χρυσοῦς ζώνη) εἶναι μεγάλο σημά-
δι (μεγάλο μήνυμα), ὅταν ἀμέσως ἀπὸ τὰ πέ-
ρατα τῆς γῆς μέλλῃ (πρόκειται) νὰ
ἀναπηδήσῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ ἀναμειχθῇ μὲ τὰς
χρυσᾶς ἀκτίνας του τὸ ρεῦμα (τὰ ὕδατα) τοῦ

αὐγὴ δ' ἄσπετος ἦ, ἀνά δέ δρόσω
ἀμφιμιγεῖσα
μαρμαίρη δίνησιν ἐλισσομένη κατὰ κύκλον
πρόσθε θεοῦ, ζώνη δ' ἄρ' ὑπὸ στέρνων
ἀμετρῆτων
φαίνεται ἄρ' ὠκεανοῦ κύκλος, μέγα
θαῦμα ἔσιδέσθαι.

Et 1, 23

**Solem esse omnia et Orpheus testatur, his
versibus:**

Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλिकाυγά
κύκλον
οὐρανίαις στροφάλιξι περιδρομον αἰέν
ἐλίσσων,
ἀγλαέ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου,
πάτερ αἴης,
Ἥλιε παγγενέτορ, Πάν αἰόλε,
χρυσεοφεγγές.

Et 1, 17 p. 195.

**Apollinem patrῶν cognominaverunt, ut
auctorem progenandarum
omnium rerum - ut ait Orpheus**

πατρός ἔχοντα νόον καὶ ἐπίφρονα
βουλήν.

(8) VIII.

**De Phanete ac Titanibus ex Proclo et aliis.
In Tim. 2 p. 102, 37.**

Πάλαι ὁ Θεολόγος ἐν γε τῷ Φάνητι τὴν
δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνύμνησεν. Ἐκεῖ
γάρ ἦν τε καὶ προῆν, ὡσπερ ἔφη καὶ
αὐτός,
-Βρόμιός τε μέγας, καὶ Ζεὺς ὁ πανόπτης.
Et paucis interiectis habet versum,
καὶ Μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως
πολυτερπῆς,
αὐτός τε ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ
Ἥρικεπαῖος
συνεχῶς ὀνομάζεται.

Et p. 99,9.

ὡς τότε πρωτογόνοιο χανόν μένος
Ἥρικεπαῖου
τῶν πάντων δέμας εἶχεν ἐῆ ἐνὶ γαστέρι
κοίλῃ,
μίξε δ' ἑοῖς μελέεσσι θεοῦ δύναμιν τε
καὶ ἀλκὴν.

ὠκεανοῦ, εἶναι δέ ἀνέκφραστον φῶς, τὸ ὁποῖ-
ον ἀφοῦ ἀναμειχθῆ γύρω μὲ τὴν δροσιὰ ἀκτι-
νοβολεῖ περιφερόμενον κυκλικῶς μὲ τὰς
δοθήσεις του ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ φαίνεται
δὲ κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα στέρνα (σπήθη) ὡς ζώ-
νῃ ὁ κύκλος τοῦ ὠκεανοῦ, πού εἶναι μεγάλο
θαῦμα νὰ τὸ βλέπη κανεὶς».

Kai 1,23

Καὶ ὁ Ὀρφεύς βεβαιώνει ὅτι ὁ Ἥλιος εἶναι τὰ
πάντα μὲ τούτους τοὺς στίχους:

«Ἄκουσε σύ πού περιφέρεις πάντοτε τὸν
κύκλον, ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει ἑλικοειδεῖς ἀκτίνες
κατὰ τὴν κυκλικὴν περιστροφὴν, πού φθάνει
μακράν, περιφερόμενον κατὰ τὰς οὐρανίας
στροφάς. σύ ὦ λαμπρὲ Δία, Διόνυσε, πατέρα
τοῦ πόντου, πατέρα τῆς γῆς, σύ ὦ Ἥλιε, πού
ἐγέννησες τὰ πάντα, ὦ Πάν ποικίλε (ποικιλό-
μορφε), πού ἔχεις χρυσοῦν λάμψιν (πού φέγ-
γεις ὅπως ὁ χρυσοῦς)».

Kai 1, 17, σ. 195

Τὸν Ἀπόλλωνα ὠνόμασαν πατρῶν (πατρι-
κόν), ὡς δημιουργόν πάντων τῶν γεννηθέντων
πραγμάτων, καθὼς λέγει ὁ Ὀρφεύς: «πού
ἔχουν τὸν νοῦν τοῦ πατρός καὶ συνετὴν σκέ-
ψιν».

(8) VIII.

Περὶ τοῦ Φάνητος καὶ τῶν Τιτάνων ἐκ τοῦ
Πρόκλου καὶ ἐξ ἄλλων. Εἰς «Τίμαιον» 2, σ. 102,
37

Κατὰ τὴν παλαιὰν ἐποχὴν ὁ θεολόγος (ὁ
Ὀρφεύς) εἰς τὸν Φάνητα ἐξύμνησεν (ἀνήγα-
γε) τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν (τὸν αἰτίον τῆς δη-
μιουργίας). Διότι ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ προῦπῆρχε,
καθὼς λέγει καὶ αὐτός (ὁ Ὀρφεύς):

«Ὁ μέγας Βρόμιος καὶ ὁ Ζεὺς πού βλέπει
τὰ πάντα».

Καὶ παρεμβάλλων ὀλίγα παραθέτει τὸν στίχον:
«καὶ ὁ Μῆτις ὁ πρῶτος δημιουργός καὶ ὁ
Ἔρως, πού παρέχει πολλὰς τέρψεις»,
καὶ αὐτός ὁ Διόνυσος καὶ ὁ Φάνης ὁ ὁποῖος καὶ
Ἥρικεπαῖος ὀνομάζεται συνεχῶς.

Kai σ. 99,9

«Καθὼς τότε ὁ πρωτογεννηθεὶς Ἥρικεπαῖος
εἶχεν εἰς
τὴν βαθειὰν κοιλίαν του τὸ σῶμα τῶν πάντων,
ἀνέμειξε δὲ μὲ τὰ ἰδικὰ του μέλη τὴν δύναμιν
καὶ τὴν ἰσχύν τοῦ θεοῦ.

τοῦνεκα σὺν τῷ παντί Διός πάλιν ἐντός ἐτύχθη.

Ex Athenagora apol. p. 72.

ἄν δέ Φάνης ἄλλην γενεὴν τεκνώσατο δεινὴν
νηδύος ἐξ ἱερῆς, προσιδεῖν φοβερωπὸν
ἐχιδναν,
ἧς χαιῖται μὲν ἀπὸ κρατός, καλὸν τε
πρόσωπον
ἦν εἰδεῖν, τὰ δέ λοιπὰ μέρη φοβεροῖο
δράκοντος
αὐχένος ἐξ ἄκρου.

Proclus in Tim. 3 p. 137, 11.

Ὁ θεολόγος μόνον παράγει τὸν Φάνητα,
σπέρμα φέροντα θεὸν κλυτόν.-

Οὐρανός μὲν γάρ μετὰ τῆς γῆς
πρόεισιν,
ἧ δέ πάλιν γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν εὐρύν
ἐτικτε-

Κατὰ τὴν τρίτην γονὴν ἡ γῆ προήγαγεν

ἐπτά μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἐλικώπιδας,
ἀγνάς,
ἐπτά δέ παιῖδας ἀνακτας ἐγείνατο
λαχνήεντας.

Ὁ δέ γε Φάνης μόνος τε πρόεισιν,
καὶ ὁ αὐτὸς ἀνυμνεῖται θῆλυς καὶ
γενέτωρ-

αὐτὸς ἐῆς γάρ παιδὸς ἀφείλετο κούριον
ἄνθος.

Et ibid. p. 137, 26.

Τὰ λόγια τὸν μέγιστον τοῦτον θεὸν
(Φάνητα) πηγὴν πηγῶν προσαγορεύει,
καὶ μόνον ἀπογεννηῆσαι τὰ πάντα ψησίν.

ἐνθεν ἄδην θρώσκει γένεσις
πολυποικίλου ὕλης,
ἐνθεν συρόμενος πρηστήρ, ἀμυδροῦ
πυρός ἄνθος,
κόσμων ἐνθρώσκων κοιλώμασι. πάντα
γάρ ἐνθεν
ἄρχεται εἰς τὸ κάτω τείνειν ἀκτῖνας
ἀγητάς.

Διὰ τοῦτο μαζί μέ τό σύμπαν ἐδημιουργήθη
πάλιν ἐντός τοῦ Διός».

Ἐκ τῆς ἀπολογίας τοῦ Ἀθηναγόρου σ. 72

«Ἄλλο δέ τέκνον φοβερόν ἐγέννησεν ὁ
Φάνης ἀπὸ τὴν ἱεράν κοιλίαν του, κατὰ τὴν
θέαν ἐχιδναν μέ φοβεράν ὄψιν,
τῆς ὁποίας αἱ μὲν χαιῖται κρέμονται ἀπὸ τό κε-
φάλι, καὶ τό πρόσωπον ὠραῖον κατὰ τὴν ὄψιν,
τά δέ ὑπόλοιπα μέρη ἀπὸ τό ἄκρον τοῦ αὐχέ-
νος (τοῦ τραχήλου) φοβεροῦ δράκοντος».

Πρόκλος εἰς «Τίμαιον» 3, σ. 137, 11

Ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς) παρουσιάζει μόνον
τὸν Φάνητα, ποῦ φέρει ὡς σπέρμα θεὸν
ἐξακουστόν.-

Ὁ οὐρανός μὲν προχωρεῖ μαζί μέ τὴν γῆν,
αὐτὴ δέ πάλιν ἐγέννησε τὴν γῆν καὶ τὸν πλα-
τύν οὐρανόν.-

Κατὰ τὴν τρίτην γέννησιν ἡ γῆ ἔφερεν εἰς τό
φῶς

«ἐπτά ὠραίας κόρας μέ εὐστροφα καὶ ζωηρά
μάτια, ἀγνάς,
καὶ ἐγέννησεν ἐπτά υἱούς βασιλεῖς τριχω-
τούς».

Ὁ δέ Φάνης μόνος προχωρεῖ, καὶ ὁ ἴδιος
ἐξυμνεῖται ὡς

θηλυκός καὶ ὡς γεννήτωρ (ὡς πατήρ)
«αὐτός διότι ἀφῆρσε τό παρθενικὸν
ἄνθος τῆς κόρης του».

Αὐτόθι σ. 137, 6

Οἱ χρησμοὶ αὐτὸν τὸν μέγιστον θεὸν (τὸν Φά-
νητα) τὸν ὀνομάζουν πηγὴν τῶν πηγῶν, καὶ λέ-
γουν ὅτι μόνον αὐτὸς ἐγέννησε τὰ πάντα.

«Ἀπὸ ἐδῶ (ἀπὸ τὸν Φάνητα) πηδᾶ ἀρκετὰ
(εἰς βαθμὸν μεγάλου) ἡ δημιουργία τοῦ πολυ-
ποικίλου ὕλικου,

ἀπὸ ἐδῶ ὁ συρόμενος κεραυνός, ἡ στυλπνότης
ἀσθενικοῦ πυρός, πηδᾶ μέσα εἰς τὰ κοιλώματα
τῶν κόσμων διότι ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζουσι τὰ πάντα
νά τείνουσι (νά τεντώνουσι) πρὸς τὰ κάτω θαυ-
μαστάς ἀκτῖνας».

Et L. 5 p. 295, 30 conferenda cum v. 14 sq.

Τίτκει ἡ γῆ λαθοῦσα τὸν οὐρανόν,
ὡς φησιν ὁ θεολόγος,
ἐπτά μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἐπτά δὲ
παῖδας ἄνακτας.
θυγατέρας μὲν Θέμιν καὶ εὐφρονα
Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θεῖαν
τε μάκαιραν.
ἡ δὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος
ἔχουσαν, Φοῖβην τε Ρεῖην τε, Διὸς
γενέτειραν ἄνακτος.

Παῖδας δὲ ἄλλους τοσοῦτους,
Κοῖόν τε Κροῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε
κραταῖόν,
καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπεριόνα τ',
Ἰαπετόν τε.

Deinde, in fine paginae, de Caelo s. Urano,

ὡς ἐνόησ' αὐτοὺς ἀμείλιχον ἦτορ
ἔχοντας,
καὶ φύσιν ἐκνομίην·
ρίπτε βαθύν γαίης ἔς τάρταρον.

Et statim p. 296, 1.

Τῶν ἄλλων Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τοῦ
πατρὸς ἐπιβουλήν ἰεμένων, ὁ Ὠκεανὸς
ἀπαγορεύει τε πρὸς τὰς τῆς μητρὸς
ἐπιτάξεις, καὶ ἐνδοιάζει περὶ τῆς τάξεως.

ἐνθ' οὖν Ὠκεανὸς μὲν ἐνὶ μεγάροισιν
ἔμιμνεν,
ὀρμαίνων, ποτέρωσεν νόον τράποι, ἢ
πατέρα ὄν
γυμνώσῃ τε βίης, καὶ ἀτάσθαλα λωβήσαιο
σύν Κρόνῳ ἠδ' ἄλλοισιν ἀδελφοῖς, οἳ
πεπίθοντο
μητρὶ φίλῃ, ἢ τοὺς γε λιπῶν μένοι ἐνδον
ἔκηλος.
πολλά δὲ πορφύρων, μένεν ἤμενος ἐν
μεγάροισι,
σκυζόμενος ἢ μητρὶ κασιγνήτοισι δὲ
μᾶλλον.

Idem in Tim. 1 p. 57 extr. de Titanibus, victos
esse ab Olympiis,

καὶ κρατεροὶ περ ἐόντες ἀμείνονος
ἀντίσσαντες,

**Καὶ L. 5, σ. 205,30 παραβλητέα πρὸς
τούς στίχους 14 κέξ.**

Γεννᾷ ἡ γῆ, διαφυγοῦσα τὴν προσοχὴν τοῦ
οὐρανοῦ, καθὼς λέγει ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρ-
φεύς):

«ἄφ' ἑνὸς μὲν ἐπτά ὥραίας θυγατέρας, ἄφ'
ἐτέρου δὲ ἐπτά υἱοὺς βασιλεῖς,
θυγατέρας μὲν τὴν Μνημοσύνην μὲ τὰ πολλὰ
πλοκάμια καὶ τὴν μακαρίαν Θεῖαν,
αὐτὴ δὲ ἐγέννησε τὴν Διώνην, πού εἶχε μεγα-
λοπρεπῆ ἐμφάνισιν, καὶ τὴν Φοῖβην καὶ τὴν Ρέ-
αν, τὴν μητέρα τοῦ Διὸς τοῦ ἄνακτος».

Υἱοὺς δὲ ἐγέννησε ἄλλους τόσους,
«Τὸν Κοῖον καὶ τὸν Κροῖον τὸν μέγαν καὶ τὸν
ἰσχυρὸν Φόρκυν,
καὶ τὸν Κρόνον καὶ τὸν Ὠκεανόν καὶ τὸν
Ἰαπετόνα καὶ τὸν Ἰαπετόνα».

Ἐπειτα εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος περὶ τοῦ
Οὐρανοῦ λέγει:

Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι αὐτοὶ ἔχουν σκληρὰν
καρδίαν
καὶ ἀσυνήθιστον φυσικὴν ὑπόστασιν,
τούς ἔρριπτεν εἰς τὰ βαθεῖα τάρταρα τῆς γῆς.

Καὶ εἰς τὴν σ. 296,1 λέγει:

Ἐνὼ οἱ ἄλλοι Τιτάνες ὠρμοῦσαν εἰς τὴν
ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιβουλῆς (τοῦ κακοῦ σχεδίου
των) κατὰ τοῦ πατρὸς των, ὁ Ὠκεανὸς δὲν
ὑπακούει εἰς τὰς διαταγὰς τῆς μητρὸς του καὶ
ἔχει δισταγμούς ὡς πρὸς τὴν τάξιν.

«Τότε λοιπὸν ὁ μὲν Ὠκεανὸς παρέμενε
εἰς τὰ μέγαρά του, σκεπτόμενος πρὸς ποῖον
ἀπὸ τὰ δύο μέρη νὰ στρέψῃ τὸν νοῦν του, ἢ
δηλαδὴ νὰ ἀπογυμνώσῃ τὸν πατέρα του ἀπὸ
τὴν δύναμιν (πού εἶχε) καὶ νὰ τοῦ προξενήσῃ
ἀνοσίους βλάβας ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν Κρό-
νον καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς του, οἱ ὁποῖ-
οι εἶχον πεισθῆ ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν μητέρα,
ἢ νὰ ἐγκυβερνήσῃ αὐτούς, καὶ νὰ παραμένῃ
ἡσυχος μέσα (εἰς τὸ σπῆτι του).

Διαλογιζόμενος δὲ πολλά, παρέμεινε καθή-
μενος εἰς τὰ μέγαρά του,
καὶ ἦτο ὠργισμένος ἐναντίον τῆς μητρὸς του,
ἀλλὰ περισσότερον ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν
του».

Ὁ ἴδιος εἰς Τίμ. 1, σ. 57 λέγει περὶ τῶν Τιτάνων,
ὅτι ἐνίκηθησαν ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπίους θε-
οὺς:

«καὶ ἂν καὶ ἦσαν ἰσχυροὶ συναντήσαντες τὸν
ἀνώτερόν των (ἐνίκηθησαν)

ὑβριος ἀντ' ὀλοῆς καὶ ἀτασθαλίας
ὑπερόπλου.

Athenag. apol. p. 66.

κούρους δ' οὐρανίωνα·ς ἐγειναιτο
πότνια γαῖα,
οὓς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν,
οὐνεκα τισάσθην μέγαν οὐρανόν
ἀστερόεντα.

Procl. in Tim. 2 p. 100, 3.

οἱ Ζηνὶ βροντῆν τε πόρον, τευξάν τε
κεραυνόν.
πρῶτοι τεκτονόχειρες, οἱ Ἥφαιστον καὶ
Ἀθήνην
δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν, ὅσ' οὐρανός
ἐντός ἐέργει.

Procl. in Tim. L. 3 p 184, 47.

ἐπτά δὲ πάντα μέρη κούρου (Βακχί)
διεμοιρήσαντο, φησὶν ὁ θεολόγος περὶ
τῶν Τιτάνων.

Id. L. 1 - apud Eschenb. Epig. p. 55.

Τιτῆνες κακομήτοι, ὑπέρβιον ἦτορ
ἔχοντες.

(9) IX.

Procl. in Tim. 4 p. 283, 11. Luna ἀντίχθων.

Μήσατο δ' ἄλλην γαίαν ἀπείρατον,
ἦντε σελήνην
ἀθάνατοι κλήζουσιν, ἐπιχθόνιοι δὲ τε
μήνην·
ἢ πόλλ' οὐρε' ἔχει, πόλλ' ἄστυα, πολλὰ
μέλαθρα.

Addit Eschenb. Epig. p. 160 ex eod. libro

ὄφρ' ἐν μηνὶ τρέπη, ὅπερ ἥλιος εἰς
ἐνιαυτόν.

(10) X.

*Procl. in Tim. 2 p. 63, 49 Dei Opificis cum Nocte
deliberatio.*

Ὁ τοῦ παντός ποιητής - πρὸς τὴν Νύκτα
τῷ θεολόγῳ πεποιήται λέγων·
Μαῖα, θεῶν ὑπάτη, Νύξ ἄμβροτε, πῶς
τάδε, φράζε,
πῶς δεῖ μ' ἀθανάτων ἀρχὴν

λόγῳ τῆς καταστρεπτικῆς ἀλαζονείας των καὶ
τῆς ὑπερβολικῆς ἀφροσύνης των».

Ἀθηναγόρου ἀπολογία σ. 66

«Ἡ σεβαστὴ γῆ ἐγέννησεν υἱούς οὐρανίους,
τούς ὁποίους βέβαια ἀποκαλοῦν καὶ Τιτᾶνας,
διότι ἐτιμώρησαν τὸν μέγαν οὐρανόν, πού ἔχει
πολλὰ ἀστέρια».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον, 2 σ. 100, 3

«αὐτοὶ (οἱ Τιτᾶνες) ἐπρομήθευσαν εἰς τὸν Δία
τὴν βροντῆν, καὶ τοῦ κατασκεύασαν τὸν κε-
ραυνόν.

Αὐτοὶ ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι χειρώνακτες, οἱ
ὁποῖοι ἐδίδαξαν τὸν Ἥφαιστον καὶ τὴν Ἀθη-
νᾶν ὅλα τὰ τεχνικὰ ἔργα, ὅσα περικλείει ὁ οὐ-
ρανός».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 4.3 ρ. 184, 47

Ὅλα τὰ ἐπτά μέρη τοῦ νέου (τοῦ Βάκχου) τὰ
διένειμαν, λέγει ὁ θεολόγος διὰ τοὺς Τιτᾶνας.

Ὁ ἰδ. 4. 1- παρά Eschenb. Epig., σ. 55

«οἱ κακόβουλοι Τιτᾶνες, πού ἔχουν ὑπερήφα-
νον καρδίαν».

(9) IX.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 4, σ. 283, 11

Ἡ σελήνη ὡς ἀντίχθων.
«Κατεσκεύασε δὲ ἄλλην ἀπέραντον γῆν, τὴν
ὁποίαν οἱ θεοὶ
ὠνόμασαν σελήνην, οἱ δὲ ἄνθρωποι μήνην·
αὐτὴ ἔχει πολλὰ ὄρη, πολλὰς πόλεις, πολλὰ
μέγαρα».

Προσθέτει Eschenb. Epig. σ. 160 ἐκ κώ- δικος

«διὰ τὴν κάμνη τροπὴν εἰς ἓνα μῆνα, πρᾶγμα τὸ
ὁποῖον ὁ ἥλιος κάμνει εἰς ἓνα ἐνιαυτόν».

(10) X.

Πρόκλ. εἰς Τίμαιον 2, σ. 63, 40 Θεοῦ δημιουργοῦ μετὰ τῆς Νυκτός διά- σκεψις

Ὁ ποιητής (ὁ πλάστης) τοῦ σύμπαντος πα-
ριστάνεται ὑπὸ τοῦ θεολόγου (τοῦ Ὁρφῆως)
νά λέγη πρὸς τὴν Νύκτα τὰ ἐξῆς:

κρατερόφρονα θέσθαι; καὶ ἀκούει παρ' αὐτῆς, αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λάβε, τῷ δ' ἐνὶ μέσσω οὐρανῶ-

καὶ περὶ πάσης ἐξῆς ἀναδιδάσκειται τῆς κοσμοποιΐας.

Πρὸς δὲ τὸν Κρόνον πάλιν, μετὰ τοὺς δεσμούς, μόνον οὐκ εὐχόμενος, φησὶν· ὄρθου δ' ἡμετέρην γενεήν, ἀριδείκετε δαίμον.

Similis dialogismus est apud eundem in Tim. 2 p. 96, 2.

πῶς δὲ μοι ἔν τι τὰ πάντ' ἔσται, καὶ χωρὶς ἕκαστον; αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λαβέ· τῷ δ' ἐνὶ μέσσω οὐρανόν, ἔν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἔν δέ θάλασσαν, ἔν δέ τε τεῖρεα πάντα, τὰ τ' οὐρανός ἐστεφάνωται.

Καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑποθεμένη δημιουργημάτων, ἐπήνεγκεν,

αὐτὰρ ἐπεὶ δεσμόν κρατερόν ἐπὶ πᾶσι τανύσσης, σειρήν χρυσεῖην ἐξ αἰθέρος ἀρτήσαντα.

(11) XI.

Stobaeus Serm. 79 (LXXIX.) p. 455, 28. Iustitia Del.

Ζεὺς δ' ἐφορᾷ γονέων ὅποσοι τίουσι θέμιστας, ἢ δ' ὅσοι οὐκ ἀλέγουσιν, ἀναιδέα θυμόν ἔχοντες· καὶ τοῖς μὲν πρόφρων τε καὶ ἥπιος ἐσθλά δίδωσι, τοῖς δὲ κακὰ φρονέων νεμεσίζεται Εὐμενίδεσσι. δειναὶ γάρ κατὰ γαῖαν Ἐρινύες εἰσὶ τοκῆων.

«ἽΩ Μαῖα, ἡ ὑπερτάτη τῶν θεῶν, Νύχτα ἀθάνατη, πῶς ἔχουν αὐτά,

λέγε,

πῶς πρέπει ἐγὼ νά τοποθετήσω (νά τακτοποιήσω) τὴν γενναιοψυχον ἐξουσίαν τῶν ἀθανάτων θεῶν;»

καὶ ἀκούει νά τοῦ λέγῃ αὐτή

«Νά περιλάβῃς τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὸν ἀπέραντον αἰθέρα, εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ»-

καὶ ἐν συνεχείᾳ μανθάνει περὶ τῆς ὅλης δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Ἐξ ἄλλου δὲ πρὸς τὸν Κρόνον, μετὰ τὴν δέσμευσιν, σχεδὸν εὐχόμενος, λέγει τὰ ἐξῆς:

«Ἀνύψωνε τὴν ἰδικὴν μας γενεάν, ὦ περίφημε θεέ».

Ὅμοιος διαλογισμὸς ὑπάρχει εἰς τὸν ἴδιον (τὸν Πρόκλον) εἰς Τίμ. 2, σ. 96,2

«Πῶς θά συμβῆ νά εἶναι εἰς ἐμέ τὰ πάντα ἕνα καὶ καθένα χωριστά;

Νά περιλάβῃς τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὸν ἀνεκκλάλητον αἰθέρα:

εἰς δὲ τὸ μέσον τοῦ ἐνός νά περιλάβῃς τὸν οὐρανόν καὶ τὴν ἀπέραντον γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

καὶ ὅλα τὰ ἄστρα, καὶ ὅσα ὁ οὐρανός ἔχει περιλάβει».

καὶ μάλιστα, ἀφοῦ καὶ περὶ ὅλων τῶν ἄλλων δημιουργημάτων ἔθεσε τὴν ἀρχὴν (τὴν βάσιν) προσέθεσε:

«ὅταν δὲ ἐπάνω εἰς ὅλα (τὰ δημιουργήματα) ἀπλώσης ἰσχυρόν δεσμόν, ἀφοῦ ἀναρτήσεις ἀπὸ τὸν αἰθέρα χρυσὸ σχοινί».

(11) XI.

Στοβαίου λόγοι 79 (LXXIX) σ. 455, 28

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ

«Ὁ Ζεὺς ἐποπτεύει πόσοι ἀπὸ τοὺς γονεῖς τιμοῦν τοὺς θεσμούς, καὶ πόσοι ἀδιαφοροῦν δι' αὐτούς, ἐπειδὴ ἔχουν ἀδιάντροπον καρδίαν· καὶ εἰς ἐκείνους μὲν προθύμως καὶ ἠπίως προσφέρει καλὰ δῶρα, ἐναντίον ὅμως τούτων ἔχων κακὰς διαθέσεις ἐξοργίζεται καὶ (τοὺς τιμωρεῖ) διὰ τῶν Εὐμενίδων· διότι αὐταὶ εἰς τὴν γῆν εἶναι φοβεραὶ Ἐρινύες (τιμωροὶ) τῶν γονέων».

(12) XII.

Sextus Empir. contra Math, 2, 31 et 9, 15. Vita ante leges.

Ἦν χρόνος, ἠνίκα φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον σαρκοδακῆ· κρείσσων δέ τόν ἥττονα φῶτα δαίξει.

(13) XIII.

Plato Philebo extr. p. 94, H. et Plutarch. p. 3g1, C.

Ἐκτη δ' ἐν γενεᾷ (φησὶν Ὀρφεύς) καταπαύσατε κόσμον αἰοιδῆς.

(14) XIV.

Plato Cratylo p. 265, A, ubi Orphicam et Heracliticam philosophiam comparat.

Λέγει δέ που καὶ Ὀρφεύς, ὅτι Ὠκεανός πρῶτος καλλιρροῦ ἤρξε γάμοιο, ὅς ρα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθύν ὀπιειν.

(15) XV.

Dio Chrysost. Corinth. p. 458.

Ἐγένετο δέ καὶ τῶν νεῶν ἄμιλλα· καὶ Ἀργῶ ἐνίκα· καὶ μετὰ ταῦτα οὐκ ἐπλευσεν, ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα (Corinthi) τῷ Ποσειδῶνι. καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἐπέγραψεν, ὃ λέγουσιν Ὀρφῶς εἶναι·

Ἀργῶ τὸ σκάφος εἰμί, θεῶ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων,
Ἰσθμια, καὶ Νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν.

(16) XVI.

Clemens Alex. Cohort. p. 17 extr. et hinc Euseb. Praepar. 2, 3. Baubo Cererem exhilarat.

Παραθήσομαι δέ σοι αὐτὰ τοῦ Ὀρφῶς

(12) XII.

Σέξτος Ἐμπειρικός «Κατὰ Μαθηματικῶν», 2, 31 καὶ 9, 15

Ὁ βίος πρό τῶν νόμων

«Ἦτο χρόνος (ἦτο ἐποχή), ὅποτε οἱ ἄνθρωποι ἐζῶν τρώγοντες ὁ ἕνας τὰς σάρκας τοῦ ἄλλου· ὁ δὲ ἰσχυρότερος ἐφόνευε τὸν ἄνθρωπον, πού ἦτο ἀσθενέστερος».

(13) XIII.

Πλάτ. Φίληβος σ. 94 καὶ Πλουτάρχου σ. 201 c

«Κατὰ τὴν ἕκτην γενεάν (λέγει ὁ Ὀρφεύς) σταματήστε τὸ διακοσμημένο (καλοτακτοποιημένο) τραγούδι».

(14) XIV.

Πλάτωνος Κρατύλος σ. 265 A

ὄπου (ὁ Πλάτων) παραβάλλει τὴν Ὀρφικὴν καὶ τὴν Ἡρακλείτειον φιλοσοφίαν. Λέγει δὲ κάπου ὁ Ὀρφεύς, ὅτι «πρῶτος ὁ Ὠκεανός, πού ρέει καλῶς (πού ἔχει καλὰ ρεύματα - ὕδατα) ἤρχισε τὸν γάμον· αὐτός ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν του Τηθύν, ἢ ὅποια ἦτο ἀπὸ τὴν ἴδιαν μητέρα».

(15) XV.

Δίων Χρυσόστομος Corinth. σ. 458

Ἔγινε δὲ ἀγώνισμα καὶ μεταξύ τῶν πλοίων· καὶ ἀνεδείχθη νικήτρια ἡ Ἀργῶ· καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἡ Ἀργῶ δὲν ἐταξίδευσεν, ἀλλ' ὁ Ἰάσων ἀνέθεσεν (ἀφιέρωσεν) αὐτὴν ἐδῶ (εἰς τὴν Κόρινθον) πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ ἐγράψεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι εἶναι τοῦ Ὀρφῶς· «Ἐγὼ εἶμαι τὸ πλοῖον Ἀργῶ, ὁ δὲ Ἰάσων μὲ ἀνέθεσεν εἰς τὸν θεόν, εἰς τὰ Ἰσθμια, καὶ κατὰ τὰ Νέμεα ἐστεφανώθηκα μὲ πίτυές».

(16) XVI.

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς Cohort. σ. 17 extr. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Εὐσέβιος Προπαρ. 2, 3.

Ἡ Βαυβὼ φαιδρύνει (χαροποιεῖ) τὴν Δήμητρα.

Θά σοῦ παραθέσω δὲ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ

τά ἔπη, ἴν' ἔχῃς μάρτυρα τῆς
ἀναισχυντίας τὸν μυσταγωγόν.

Ὡς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξέ
τε πάντα σώματος οὔτι πρέποντα τύπον·
παῖς δ' ἦεν Ἰακχος, χειρὶ τε μιν ρίπτασκε
γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις.
ἦ δ' ἐπεὶ οὖν ἐνόησε θεά, μείδῃσ' ἐνὶ
θυμῶ,
δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος, ἐν ᾧ κυκεῶν
ἐνέκειτο.

Arnobius adversus gentes L. 5 p. 175.

(17) XVII.

Clemens Alex. Cohort. p. 15, 8.
Symbola quaedam mysteriorum Bacchi s.
Dionysi.

Ὁ τῆς τελετῆς ποιητῆς Ὀρφεύς
φησιν ὁ Θράκιος·
κῶνος καὶ ρόμβος καὶ παίγνια
καμπεσίγυια,
μῆλά τε χρύσεια καλὰ παρ' Ἑσπερίδων
λιγυφῶνων.

Arnobius adv. gentes L. 5 p. 169.

(18) XVIII.

Clemens Alex. Strom. L. 6. p. 738, 10. Orphei
versus ab Homero usurpati.

Ὀρφέως ποιήσαντος,
Ὡς οὐ κύντερον ἦν καὶ ρίγιον ἄλλο
γυναικός·
Ὅμηρος ἄντικρυς λέγει (Ὀδ. Α, 426)
ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο
γυναικός.

Et p. 751, 22.

Εὐροις δ' ἄν καὶ Ὅμηρον, τὸν μέγαν
ποιητὴν, ἐκεῖνα τά ἔπη,
Ὅιον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλές
ἐλαίης,
(Ἰλ. Ρ, 53) καὶ τά ἐξῆς, κατὰ λέξιν
μετενηνοχότα

Ὀρφέως, διὰ νὰ ἔχῃς ὡς μάρτυρα τῆς ἀναι-
σχυντίας τὸν μυσταγωγόν (τὸν Ὀρφέα):

« Ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, ἔσυρε πρὸς τὰ ἐπάνω
τοὺς πέπλους (τὰ ἐνδύματα) καὶ ἐδειξε ὄλον
τὸν τύπον (ὄλην τὴν κατατομήν) τοῦ σώματος,
ἐνῶ δὲν ἔπρεπε· παιδί δὲ ἦτο ὁ Ἰακχος,
καὶ γελῶν ἔρριπεν αὐτὸν μὲ τὰ χεῖρα ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ εἰς τοὺς κόλπους (εἰς τὰ στήθη) τῆς Βαυ-
βοῦς.

Ἡ δὲ θεά, ὅταν ἀντελήφθη τοῦτο, ἐγέλασε
μὲ τὴν καρδίᾳ τῆς, καὶ ἐδέχθη (ἐλαβε) τὸ ποι-
κιλόχρωμον ἄγγειον, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἦτο
τοποθετημένον (εὐρίσκετο) κυκεῶν».

Arnobius (Ἄρνοβιος) adversus gentes 4.
5p. 175

(17) XVII.

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς Cohort. σ. 15, 8

Μερικὰ σύμβολα τῶν μυστηρίων τοῦ
Βάκχου-Διονύσου.

Ὁ ποιητῆς τῆς τελετουργίας, ὁ Ὀρφεύς, ὁ
καταγόμενος ἀπὸ τὴν Θράκην, λέγει:

« Ὁ κῶνος καὶ ὁ ρόμβος καὶ παιγνίδια, ποῦ
κάμπουν τὰ μέλη, καὶ ὠραία χρυσαῖα μῆλα ἀπὸ
τὰς Ἑσπερίδας, ποῦ ἔχουν λιγυρὴν (ἠχηράν)
φωνήν».

Arnobius (Ἄρνοβιος) adv. gentes 4.5. p.
169

(18) XVIII.

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς «Στρωματεῖς» 4.6.
σ. 738,10

Στίχοι τοῦ Ὀρφέως χρησιμοποιηθέντες ὑπὸ
τοῦ Ὀμήρου.

Ὁ Ὀρφεύς ἔγραψε τὸν στίχον

«ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀναισχυντότερον καὶ
φοβερώτερον ἀπὸ τὴν γυναῖκα»
καὶ ὁ Ὅμηρος λέγει ἀκριβῶς τὰ ἴδια («Ὀδύσ-
σεια» 1,426)

«ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο φοβερώτερον καὶ ἀναι-
σχυντότερον ἀπὸ τὴν γυναῖκα».

Καὶ εἰς σ. 751, 22

Θὰ ἠμπορέσης δὲ νὰ ἀνεύρης (νὰ διαπιστώ-
σης), ὅτι καὶ ὁ Ὅμηρος, ὁ μέγας ποιητῆς, ἐκεῖ-
νους τοὺς στίχους

«Ὅποιον θαλερόν κλάδον ἐλαίας τρέφει ὁ
ἀνὴρ» («Ἰλιάς» Ρ 53) καὶ τοὺς ἄλλους ἐν συ-
νεχείᾳ τοὺς μετέφερε κατὰ λέξιν (τοὺς παρέ-

παρ' Ὀρφέως ἐκ τοῦ Διονύσου
ἀφανισμοῦ· ἔν τε
τῇ θεογονίᾳ ἐπὶ τοῦ Κρόνου Ὀρφεῖ
πεποιήται·
κεῖτ' ἀποδοχμῶσας παχύν αὐχένα, κἀδ
δὲ μιν ὕπνος ἤρει πανδαμάτωρ.
Ταῦτα δὲ Ὀμηρος (Ὀδ. Ι, 372) ἐπὶ
τοῦ Κύκλωπος μετέθηκεν.

Athenag. Legat. c. 15 p. 64 Dechair.

Ὀμήρου μὲν λέγοντος (Ἰλ. Ξ 201 et
302)

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα
Τηθύν.

Ὀρφέως δὲ, ὧ καὶ Ὀμηρος τὰ πολλὰ
καὶ περὶ θεῶν μάλιστα ἔπεται·

Ὠκεανός, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι
τέτυκται.

Iusti. M. Cohortat. 16 p. 81 extr. Hutchini.

Τοῦ Ὀρφέως
Μῆνιν ἄειδε Θεά Δημήτερος
ἀγλαοκάρπου
ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκότος,
αὐτός
Μῆνιν ἄειδε Θεά Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
γέγραπεν.

Clem. Alex. Strom. L. 5 p. 718, 30

Υἱὲ Διὸς μεγάλοιο, πάτερ Διὸς αἰγιόχοιο.

(19) XIX.

**Physica quaedam et Geographumena. Proclus
in Timaeum L. I p. 29, 29.**

Καὶ φύσεως κλυτὰ ἔργα μένει, καὶ
ἀπείριτος αἰών.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 746, 11.

Ὀρφέως ποιήσαντος,
ἔστιν ὕδωρ ψυχῇ θάνατος δ' ὑδάτεσσι
ἀμοιβή.
ἐκ δ' ὕδατος γαίη, τό δ' ἐκ γαίης πάλιν
ὕδωρ.

λαβε αὐτολεξεῖ) ἀπὸ τὸν Ὀρφέα, ἐκ τοῦ
ἀφανισμοῦ τοῦ Διονύσου· καὶ εἰς τὴν θεογονί-
αν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κρόνου ἔχουν γραφῆ
ἀπὸ τὸν Ὀρφέα οἱ στίχοι:

«ἀφοῦ ἔκλινε πρὸς τὰ πλάγια τὸν παχύν αὐχέ-
να (τράχηλον) ἐξάπλωσε, καὶ αὐτὸν τὸν κατέ-
λαβε ὁ ὕπνος, ποῦ καταβάλλει τὰ πάντα».

Αὐτὰ τὰ λόγια (τοῦ Ὀρφέως) ὁ Ὀμηρος
(«Ὀδύσσεια» Ι 372) τὰ μετέθεσεν εἰς τὸν Κύ-
κλωπα.

**Athenag. (Ἀθηναγόρου) Legat. c. 15 r.
64 Dechair.**

Ὁ μὲν Ὀμηρος λέγει («Ἰλιάς» Ξ 201 καὶ 302)
«τὸν Ὠκεανόν τὸν δημιουργόν τῶν θεῶν καὶ
τὴν μητέρα Τηθύν», ὁ δὲ Ὀρφεὺς, τὸν ὁποῖον
ἀκολουθεῖ (μμεῖται) καὶ ὁ Ὀμηρος εἰς πολλὰ
θέματα καὶ πρό πάντων εἰς τὰ περὶ τῶν θεῶν
(εἰς τὴν θεογονίαν), λέγει
«ὁ Ὠκεανός, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἡ δημιουργικὴ
πηγὴ τῶν πάντων».

Ἰουστ. M. Cohortat. c. 16, σ. 81 extr. Hutchini
Ἐνῶ ὁ Ὀρφεὺς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ποιήματός
του λέγει

«Τὴν ὀργὴν τραγούδησε, ὦ Θεά, τῆς Δήμη-
τρος, ποῦ φέρει ὠραίους καρπούς»

ὁ Ὀμηρος ἔγραψε

«τὴν ὀργὴν τραγούδησε, ὦ θεά, τοῦ Ἀχιλλέ-
ως τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως».

**Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς «Στρωματεῖς» 14 σ.
718, 30**

«Υἱὲ τοῦ μεγάλου Διός, ὦ πατέρα τοῦ Διός,
ποῦ ἔχει τὴν ἀσπίδα».

(19) XIX.

Μερικὰ φυσικὰ καὶ γεωγραφούμενα (γεωγρα-
φικὰ).

Πρόκλος εἰς Τίμαιον L.I. σ. 29,29

«Καὶ τῆς φύσεως τὰ ἐξακουστά ἔργα παραμέ-
νουν, καὶ ὁ ἀπέραντος αἰών».

**Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς «Στρωματεῖς» L. 6
σ. 746,11**

Ὁ Ὀρφεὺς ἔγραπεν αὐτά:

«Εἰς τὴν ψυχὴν τό ὕδωρ εἶναι θάνατος, τῶν δὲ
ὑδάτων θάνατος εἶναι ἡ ἀλλαγὴ·

ἀπὸ τό ὕδωρ προέρχεται ἡ γῆ, ἀπὸ δὲ τὴν γῆν

ἐκ τοῦ δὲ ψυχῆ, ὅλον αἰθέρα ἄλλάσσοις.

Ἡράκλειτος ἐκ τούτων συνιστάμενος τοὺς λόγους, ὡδὲ πως γράφει, ψυχῆσι θάνατος ὕδωρ γενέσθαι ὕδατι δὲ θάνατος γῆν γενέσθαι ἐκ γῆς δὲ ὕδωρ γίνεται, ἐξ ὕδατος δὲ ψυχῆ.

Idem Strom. 5 p. 672 extr. e Dionysio Thrace Grammatico mentionem facit symboli τῶν θαλλῶν (ramorum) τῶν διδομένων τοῖς προσκυνοῦσιν, additque,

ψησὶ γάρ Ὀρφεύς ὁ Θράκιος,

θαλλῶν δ' ὅσα βροτοῖσιν ἐπὶ χθονός ἔργα μέμηλεν, οὐδὲν ἔχει μίαν αἴσαν ἐπὶ φρεσίν, ἀλλὰ κυκλεῖται πάντα πέριξ· στήναι δὲ καθ' ἓν μέρος οὐ θέμις ἐστίν, ἀλλ' ἔχει, ὡς ἤρξαντο, δρόμου μέρος ἴσον ἕκαστος.

οἱ θαλλοὶ ἦτοι τῆς πρώτης τροφῆς σύμβολον ὑπάρχουσι κ.τ.λ.

Ibid. p. 673, 25.

Βέδου τοὺς Φρύγας τὸ ὕδωρ ψησὶ καλεῖν, καθὼς καὶ Ὀρφεύς, καὶ βέδου νυμφῶν καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ.

Procl. Tim. 1 p. 38, 7

Οὐ μόνον οἱ Μαθηματικοὶ λέγουσι περὶ τοῦ μὴ πᾶν κλίμα πρὸς ἀνθρώπων οἰκῆσιν σύμμετρον, ἀλλὰ καὶ Ὀρφεύς οὕτως διορίζων. Διῶρισε δ' ἀνθρώποις χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἔδος, ἢ μέσος ἄξων ἡελίου τρέπεται ποτινεύμενος, οὔτε τι λίην μυχρός ὑπὲρ κεφαλῆς, οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσηγύς.

(20) XX.

Proclus in Platonis Theol. 6, 8 p. 363, 20. Dice s. iustitia.

Ὁ Ὀρφεύς - ἤδη βασιλεύοντι [τῶ

πάλιν τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἡ ψυχῆ, ἡ ὁποία ἀλλάσσοις (μεταβάλλει) ὅλον τὸν αἰθέρα».

Ὁ Ἡράκλειτος ἀπὸ αὐτά, ποὺ γράφει ὁ Ὀρφεύς, συνιστᾷ τοὺς λόγους του (τὴν διδασκαλίαν του) καὶ γράφει τὰ ἐξῆς περίπου: τῶν ψυχῶν τὸ ὕδωρ ἐγένε θάνατος· τοῦ ὕδατος δὲ θάνατος ἐγένε ἡ γῆ· ἀπὸ δὲ τὴν γῆν γίνεται τὸ ὕδωρ καὶ ἀπὸ τὸ ὕδωρ γίνεται ἡ ψυχῆ.

Ὁ ἴδιος ὁ Κλήμης Ἀλεξ. εἰς τοὺς «Στρωματεῖς» 5 σ. 672 τέλος ἐκ τοῦ Διονυσίου τοῦ Θρακός τοῦ Γραμματικοῦ κάμνει μνείαν τοῦ συμβόλου τῶν θαλλῶν (τῶν κλάδων), ποὺ δίδονται εἰς τοὺς προσκυνοῦντας, καὶ προσθέτει,

λέγει δηλαδὴ ὁ ἐκ τῆς Θράκης καταγόμενος Ὀρφεύς

«ἐκ τῶν κλάδων ὅσα ἔργα εἰς τὴν γῆν φροντίζουν οἱ ἄνθρωποι κανένα δὲν ἔχει μίαν μερίδα εἰς τὰς φρένας, ἀλλὰ τὰ πάντα περιφέρονται γύρω κυκλικῶς· δὲν εἶναι δὲ θεμιτὸν νὰ σταθοῦν εἰς ἓν μέρος,

ἀλλὰ ἔχει καθένας, καθὼς ἤρχισαν, ἴσον μέρος τοῦ δρόμου».

Οἱ θαλλοὶ (οἱ κλάδοι) εἶναι σύμβολον τῆς πρώτης τροφῆς κ.τ.λ.

Εἰς τὸ αὐτὸ σύγγραμμα σ. 673, 25

Λέγουσιν ὅτι οἱ Φρύγες βέδου ὀνομάζουσι τὸ ὕδωρ, καθὼς καὶ ὁ Ὀρφεύς.

«καὶ τὸ βέδου τῶν νυμφῶν χύνεται τὸ λαμπρὸν ὕδωρ».

Πρόκλου Τίμαιος 1 σ. 38,7

Δὲν λέγουσιν μόνον οἱ Μαθηματικοὶ, ὅτι δὲν εἶναι κατάλληλον πρὸς κατοικῆσιν τῶν ἀνθρώπων (διὰ νὰ κατοικήσουσι οἱ ἄνθρωποι) οἰονδήποτε κλίμα, ἀλλὰ καὶ ὁ Ὀρφεύς κατὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν τρόπον προσδιώρισε αὐτό. Καθώρισε δὲ διὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἐξῆς:

«Νὰ διαμένουν εἰς κατοικίαν χωριστὰ ἀπὸ τοὺς θεοὺς, εἰς τόπον ὅπου λαμβάνει τροπὴν ὁ μέσος ἄξων τοῦ ἡλίου καὶ πλησιάζει, καὶ δὲν εἶναι ὑπεράνω ἀπὸ τὸ κεφάλι οὔτε πολὺ μυχρός οὔτε πολὺ θερμός ἀλλὰ μέτριος».

(20) XX.

Ὁ Πρόκλος εἰς τὴν «Πλάτωνος Θεολογίαν», 6,8 σ. 563,20

Ἡ δίκη - ἡ δικαιοσύνη

Ὁ Ὀρφεύς, ἐνῶ ἤδη ἐβασίλευεν ὁ δημιουργ-

ὄλων δημιουργῶ] καὶ διακοσμεῖν
ἀρχομένῳ τὸ πᾶν ἐπεσθαί φησι τὴν
ὄλην Δίκην·

τῷ δὲ Δίκη πολύποιος ἐφείπετο πᾶσιν
ἀρωγός.

(21) XXI.

Schol. ad Apollo. Argon. 3, 1. Musae.

Ἵτι θαλιῶν εἰσι προστάτιδες αἱ Μοῦσαι,
ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς δεδῆλωται.

Οὐδὲ τι λήθονται Μουσέων βροτοί, αἶ
γαρ ἔασι κοίρανοι, αἶσι μέμλε χορός,
θαλία τ' ἐρατειναί.

Et mox, Ἵεν τοῖς Ὀρφικοῖς εὐρέτις
ὀρχήσεως ἢ Ἐρατῶ παραδίδονται.

(22) XXII.

Schol. Apollo. 3, 26.

Ἵεν τοῖς εἰς Ὀρφέα (in his quae ad
Orpheum auctorem referuntur) Κρόνου
[παῖς ὁ Ἔρως] γενεαλογεῖται.
Αὐτὰρ Ἐρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα
πάντ' ἐτέκνωσε.

(23) XXIII.

Procl. in Plato. Polit. p. 380, 6.

Species quibus se videndos praebent Dil.

Οἱ θεοὶ πολλὰς ἑαυτῶν προτείνουσι
μορφάς, πολλὰ δὲ σχήματα
ἐξαλλάττοντες φαίνονται - Καὶ ταῦτα καὶ
ἢ θεοπαράδοτος μυσταγωγία παραδίδωσι.
Ταῦτα γὰρ φησιν ἐπιφωνήσασα,

Πῦρ ἴκελον σκιρτηδὸν ἐπ' ἠέρος
οἶδμα τιταῖνον,
ἢ καὶ πῦρ ἀτύπτων, ὄθεν φάνην
προθέουσαν,
ἢ φῶς πλησίον ἀμφὶ γῆν ριζαῖον ἐλιχθέν.
ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδεῖν φωτός πλέον
ἀστράπτοντα,

γός τῶν ὄλων καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσῃ τὴν δια-
κόσμησιν (τὴν διευθέτησιν) τοῦ παντός
κόσμου (τοῦ σύμπαντος), λέγει ὅτι τὸν ἀκο-
λουθοῦσε ὄλη ἢ Δίκη:

«Τοῦτον δὲ τὸν ἀκολουθοῦσε ἡ Δίκη, πού
τιμωρεῖ αὐσπηρῶς, ἢ βοηθός εἰς ὄλους».

(21) XXI.

Σχόλια εἰς τὰ «Ἀργοναυτικά» τοῦ Ἀπολ-
λωνίου 3,1.

Αἱ Μοῦσαι

Ἵτι αἱ Μοῦσαι εἶναι προστάτιδες τῶν συμποσί-
ων καὶ τῶν εὐωχιῶν, τοῦτο ἔχει καταστή φανε-
ρόν εἰς τὰ Ὀρφικά ποιήματα,

«Οὔτε κατ' ἐλάχιστον λησμονοῦν οἱ ἄν-
θρωποι τὰς Μούσας· διότι αὐταὶ εἶναι ἀρχόν-
τισσαι, τῶν ὁποίων φροντίς εἶναι ὁ χορός καὶ αἱ
ἀξιέραστοι εὐωχίαι» (αἱ διασκεδάσεις).

Καὶ ὀλίγον κατόπιν γράφεται (εἰς τὰ ὡς ἄνω
σχόλια):

Εἰς τὰ Ὀρφικά ποιήματα ἢ Ἐρατῶ ἀναφέρε-
ται ὡς ἐφευρέτις τῆς ὀρχήσεως (τοῦ χοροῦ).

(22) XXII.

Σχόλια εἰς Ἀπολλώνιον 3, 26

Ἵεν τοῖς εἰς Ὀρφέα - εἰς ταῦτα μερικά ἀνα-
φέρονται εἰς τὸν Ὀρφέα ὡς συγγραφέα - ὁ
Ἔρως θεωρεῖται ὡς υἱός τοῦ Κρόνου. «Ὁ δὲ
Κρόνος ἐγέννησε τὸν Ἐρωτα καὶ ὄλα τὰ πνεύ-
ματα».

(23) XXIII.

Πρόκλου εἰς Πλάτωνος Πολιτείαν σ. 380, 6

Οἱ θεοὶ προσφέρουν πολλὰς μορφάς τῶν ἑαυ-
τῶν των (παρουσιάζονται μὲ πολλὰς μορφάς)
καὶ φαίνεται νὰ ἀλλάσσουν πολλὰ σχήματα
(πολλὰς ἐμφανίσεις). Καὶ αὐτὰ μᾶς παραδίδει
ἢ μυσταγωγία (ἢ μυστικὴ διδασκαλία), πού μᾶς
παρεδόθη ἀπὸ τὸν θεόν. Διότι αὐτὰ μᾶς λέγει
φωνάζουσα:

«Πῦρ ὁμοιον πού τεντώνει μὲ πηδῆματα
ἐπάνω εἰς τὸ φύσκιωμα τοῦ ἀέρος, ἢ καὶ πῦρ
ἀσχημάτιστον, ἀπὸ ὅπου ὁ φανός τρέχει πρὸς
τὰ ἐμπρός, ἢ φως πού περιειλίχθη (περιεστρά-
φη) πλησίον εἰς τὴν ρίζαν τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ
ἵππον πού ἀστράφτει περισσότερο ἀπὸ τὸ
φῶς,

ἢ καὶ παῖδα θοοῖς νώτοις ἐποχούμενον ἵππου,
ἐμπυρον, ἢ χρυσῶ πεπυκασμένον, ἢ πάλι γυμνόν,
ἢ καὶ τοξεύοντα καὶ ἐστηῶτ' ἐπὶ νώτοις,

καὶ ὅσα τούτοις ἐφεξῆς τὰ λόγια προστίθῃσιν, οὔτε ἀλλοίωσιν, οὔτε ποικιλίαν, ἀλλὰ τὰς μεθέξεις αὐτοῦ (int. Θεοῦ) διαφόρους ἐπιδεικνύοντα.

(24) XXIV.

Proxius in Timaeum L. 2 p. 124, 33. Deus pater animarum.

- Γλυκερόν δὲ τέκος Διὸς ἐξεκαλεῖτο.

Et mox, cum provocasset ad τὴν θεοπαράδοτον θεολογίαν,

Λέγει γοῦν ἡ ψυχὴ περὶ τοῦ Διὸς - τοῦ δημιουργήσαντος το πᾶν,
- μετὰ δὴ πατρικᾶς διανοίας
ψυχὴ ἐγὼ ναίω, θέρμη ψυχῶσα τὰ πάντα.

Κατέθετο γάρ

νοῦν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῶ,
ἡμέας ἐγκατέθηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

(25) XXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 4, 32.
De natura, φύσει, loquens ait,

Τοιαύτη δὲ οὔσα προελήλυθεν ἀπὸ τῆς ζωογόνου θεᾶς.

Νώτοις δ' ἀμφὶ θεᾶς φύσις ἄπλετος αἰώρηται.-

ἄρχει δ' αὐτῆς φύσις ἀκαμάτη κόσμων τε καὶ ἔργων,
ψησὶ τὸ λόγιον,

οὐρανός ὄφρα θέη δρόμον αἰθῆρον κατασύρων.

Hunc versum habet etiam, et τοῖς λογίοις tribuit in Tim. 5 p. 323, 17. Et ibid. p. 308

ἢ καὶ παῖδα πού ἐποχεῖται ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα γρηγοροπόδαρου ἀλόγου,
πυρακτωμένον, ἢ σκεπασμένον μὲ χρυσόν, ἢ ἐξ ἀντιθέτου γυμνόν, ἢ πού νά τοξεύη καὶ νά στέκεται ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα».

καὶ ὅσα ἐν συνεχείᾳ πρὸς αὐτὰ προσθέτουν οἱ χρησμοί, τὰ ὅποια οὔτε ἀλλοίωσιν, οὔτε ποικιλίαν ἀποδεικνύουν, ἀλλὰ τὰς διαφόρους συμμετοχὰς αὐτοῦ (τοῦ θεοῦ).

(24) XXIV.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. 2 σ. 124,33

Ὁ Θεός πατήρ τῶν ψυχῶν

« Ἀπεκαλεῖτο δὲ (ἡ ψυχὴ) γλυκὺ τέκνον τοῦ Διὸς».

Καὶ ὀλίγον κατόπιν, ἀφοῦ προεκάλεσε τὴν θεολογίαν, πού παρεδόθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ,

λέγει λοιπὸν ἡ ψυχὴ περὶ τοῦ Διὸς, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸ σύμπαν,
« - - ἐν μέσῳ τῶν διανοιῶν τοῦ πατρὸς κατοικῶ ἐγὼ ἡ ψυχὴ, πού ἐμψυχῶν τὰ πάντα, μὲ τὴν θερμότητα.

Διότι ἐθεσε

τόν μὲν νοῦν ἐντὸς τῆς ψυχῆς, τὴν δὲ ψυχὴν ἐντὸς τοῦ ὀκνηροῦ σώματος, ἡμᾶς (τόν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν) ἐγκατέστησεν ὁ πατὴρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν».

(25) XXV.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. 1, σ. 4, 22

Περὶ τῆς φύσεως ὀμιλῶν λέγει

Ἐπειδὴ εἶναι τοιοῦτου εἴδους προήλθεν ἀπὸ τὴν ζωογόνου θεᾶν. Ἡ ἀπέραντος δὲ φύσις κρέμεται γύρω ἀπὸ τὰ νῶτα τῆς θεᾶς. Ἐξουσιάζει δὲ ἀφ' ἐτέρου ἢ ἀκαταπόνητος φύσις τῶν κόσμων καὶ τῶν ἔργων,

λέγει ὁ χρησμός,

διὰ νά τρέχη ὁ οὐρανός σύρων πρὸς τὰ κάτω αἰώνια

διαδρομὴν (κάμνων πρὸς τὰ κάτω ἀκατάπαυστον πορείαν).

Αὐτὸν τὸν στίχον (τόν ἀνωτέρω) τὸν ἔχει προσέτι καὶ τὸν ἀποδίδει εἰς τοὺς χρησμούς καὶ εἰς «Τίμαιον» 5 σ. 323, 17. Καὶ αὐτόθι σ. 308 τέλος περὶ τοῦ Ἡλίου:

extr. de Sole:

Τούτον γάρ ἐπέστησε τοῖς ὅλοις ὁ
Δημιουργός,
καί φύλακ' αὐτόν ἔτευξε, κέλευσέ τε
πᾶσιν ἀνάσσειν, ὡς φησιν Ὁρφεύς.

(26) XXVI.

Proclus in Tim. L. 5 p. 336, 7.

Εἶπε περί τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν
ὁ Ὁρφεύς,
Κραῖνε μὲν οὖν Ζεὺς πάντα πατήρ,
Βάκχος δ' ἐπέκραινε.
Et μοχ, φησί δέ καί τό λόγιον,
τοῦτα πατήρ ἐνόησε, βροτός δέ οἱ
ἐψύχωτο.

Ex Proclo etiam adfert H. Steph. p. 107 hos duo:
τῷ πυρί γάρ βροτός ἐμπελάσας θεόθεν
φάος ἔξει.

Et
δηθύνοντι βροτῶ κραιπνοὶ μάκαρες
τελέθουσι.

(27) XXVII.

Procl. Theol. Plat. 4, 16 p. 206. Adrastea.

Παρ' Ὁρφεῖ φρουρεῖν λέγεται
(ἸΑδράστεια) τόν ὄλων δημιουργόν, καί

Χάλκεια ρόπτρα λαβοῦσα, καί τύμπανον
αἰγῆκες
οὕτως ἤχειν, ὥστε πάντας ἐπιστρέφειν
εἰς αὐτήν τοὺς θεοὺς.

Id. in Tim. 5 p. 323, 24.

Καί γάρ ὁ Δημιουργός, ὡς ὁ Ὁρφεύς
φησι, τρέφεται μὲν ἀπό τῆς
ἸΑδραστειῆς, σῦνεσι δέ τῇ ἀνάγκῃ,
γεννᾷ δέ τὴν εἰμαρμένην

(28) XXVIII.

Io. Diac. Allegor. in Hesiod. p. 305, 2.
Nomenclaturae Deorum.

Μαρτυρεῖ καί ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῆρι
Ὁρφεύς, τάδε λέγων·

«Διότι τοῦτον (τόν Ἥλιον) ἐτοποθέτησεν ὁ
Δημιουργός ἐπιστάτην τῶν πάντων,
καί τόν κατέστησε φύλακα καί τόν διέταξε νά
βασιλεύῃ εἰς τά πάντα»,
καθὼς λέγει ὁ Ὁρφεύς.

(26) XXVI.

Ὁ Πρόκλος εἰς Τίμαιον 4.5, σ. 336,7

Ὁ Ὁρφεύς εἶπε διά τὴν μονάδα τῶν νέων θε-
ῶν,

«Ἦτο μὲν λοιπόν ἀρχῶν τῶν πάντων ὁ
Ζεὺς, ὁ δὲ Βάκχος ἦτο ἐπικυρίαρχος».
Καί ὀλίγον κατόπιν, λέγει δέ καί ὁ χρησμός
«αὐτὰ ἐνόησεν ὁ πατήρ, ἐνεψυχώθη δέ
ὑπ' αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος».

Ἐκ τοῦ Πρόκλου προσέτι μνημονεύει ὁ H.
Steph. σ. 107 τοῦτους τοὺς δύο στίχους:
«Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πλησιάσῃ τό πῦρ, θά ἔχη
ἀπό τόν θεόν τό φῶς» καί
«εἰς τόν βραδυποροῦντα ἄνθρωπον ὑπάρχουν
γρήγοροι θεοί».

(27) XXVII.

Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. 4, 16, σ. 206 (Προλεγό-
μενα εἰς τὴν Πλάτωνος Θεολογίαν)

ἸΑδράστεια

ἸΥπό τοῦ Ὁρφεῶς λέγεται ὅτι ἡ ἸΑδράστεια
φρουρεῖ τόν πλάστην τῶν ὄλων,
καί ὅτι

«ἀφοῦ ἔλαβε χάλκινα ρόπαλα καί τύμπανον γι-
δινον ἠχοῦσε τόσοσιν ἰσχυρῶς, ὥστε ὄλοι οἱ θε-
οὶ ἐπέστρεφον εἰς αὐτήν».

Ὁ ἴδιος (ὁ Πρόκλος) εἰς Τίμαιον 5 σ. 323,
24

Καί πράγματι ὁ Δημιουργός τρέφεται μὲν,
καθὼς λέγει ὁ Ὁρφεύς, ἀπό τὴν ἸΑδραστει-
αν, συναναστρέφεται δέ τὴν ἀνάγκην καί γεν-
νᾷ τὴν εἰμαρμένην (πού κυβερνᾷ καί τοὺς
θεοὺς).

(28) XXVIII.

Io. Diac. Allegor. in Hesiod. σ. 305,2

Ὁνοματολογία τῶν θεῶν.

Μαρτυρεῖ δέ καί εἰς τόν μικρότερον κρατῆρα ὁ
Ὁρφεύς, ὁ ὁποῖος λέγει τά ἐξῆς:

ΕΡΜΗΣ δ' ἑρμηνεύς τῶν πάντων
 ἀγγελός ἐστιν
 ΝΥΜΦΑΙ ὕδωρ· πῦρ ΗΦΑΙΣΤΟΣ. οἶτος
 ΔΗΜΗΤΗΡ·
 ἡ δὲ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἡ δ'
 Ἐνοσίχθων·
 καὶ πόλεμος μὲν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐστ'
 ΑΦΡΟΔΙΤΗ.
 αἶνος, τὸν φιλέουσι θεοί, θνητοὶ τ'
 ἄνθρωποι,
 ὄντε βροτοῖς εὗρεν λυπέων κηλήτορα
 πασέων
 ταυρογενῆς ΔΙΟΝΥΣΟΣ, εὐφροσύνην
 πόρε θνητοῖς
 ἡδίστην, πάσῃσι τ' ἐπ' εἰλαπίνησι
 πάρεστι.
 καὶ ΘΕΜΙΣ, ἥπερ ἅπασι θεμιστεύει τὰ
 δίκαια,
 ἥλιος, ὃν καλέουσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ
 κλυτότοξον,
 ΦΟΙΒΟΝ ἐκηβελέτην, μάντιν πάντων
 ἐκάεργον,
 ἱητῆρα νόσων, ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ· ἐν τὰδε
 πάντα.

Ἵτι δὲ ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μοῦσαι
 γεννῶνται, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ Αἰθήρ
 λέγεται, ἄκουε τοῦ εἰρημένου Ὀρφέως·

ΖΕΥΣ δὲ τε πάντων ἐστί θεός, πάντων
 τε κεραστής, πνεύμασι συρίζων, φωνῆσιν
 τ' ἠερομίκτοις.

Ἡ γάρ οὐ δηλός ἐστι τὸν αἰθέρα
 καλῶν οὕτως; ταῦτό καὶ ἁρμονίη
 Μουσέων, ταῖς τ' ὄργανα πάντα
 μνημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν, οὐτ'
 ἀνεψάνθη. ἀλλὰ χρόνος λήθη
 κατεχρήσατο καὶ κατέκρυψε.

νῦν δὲ τέχναι τε, λόγοι τε, νόμοι θ', ὅσα
 τ' ἔργα τέτυκται,
 πάντα διὰ μνήμην διασώζεται
 ἀνθρώποισιν.

(29) XXIX.

Procl. in Tim. L. 1 p. 41, 17 de Minerva.

Ἦδε γάρ ἀθανάτων προφερεστάτη ἐστίν

« Ὁ Ἑρμῆς ὁ ἑρμηνευτὴς τῶν πάντων εἶναι
 ἀγγελιαφόρος·
 αἱ Νύμφαι εἶναι τὸ ὕδωρ· ὁ Ἥφαιστος εἶναι τὸ
 πῦρ· ἡ Δημήτηρ εἶναι ὁ οἶτος· ὁ Ποσειδῶν ὁ
 μέγας, ποῦ σείει τὴν γῆν, εἶναι ἡ θάλασσα·
 καὶ ὁ Ἄρης εἶναι πόλεμος, ἡ δὲ Ἀφροδίτη
 εἶναι εἰρήνη. Ὁ οἶνος, ποῦ τὸν ἀγαποῦν οἱ
 θεοὶ καὶ οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι, τὸν ὁποῖον ἐφεύ-
 ρεν ὁ ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ ταύρου Διόνυσος ὡς
 καταπραῦντήν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὄλων τῶν
 στενοχωριῶν τῶν, προσεπόρισεν εἰς τοὺς ἀν-
 θρώπους παρά πολύ γλυκεῖαν τέρψιν, παρευ-
 ρίσκεται δὲ εἰς ὅλας τὰς εὐωχίας (ὅλα τὰ
 γλεντοκόπια), καὶ ἡ Θέμις, ἡ ὁποία θεμιστεύει
 (ἀπονέμει τὸ δίκαιον) εἰς ὄλους· ὁ ἥλιος, τὸν
 ὁποῖον ὀνομάζουσι Ἀπόλλωνα μὲ τὰ ἐξακου-
 στά τόξα, Φοῖβον μακροβόλον, μάντιν τῶν πάν-
 των, ποῦ τοξεύει μακράν, ἱατρὸν τῶν
 νοσημάτων τὸν Ἀσκληπιόν· ἓνα εἶναι ὅλα αὐ-
 τὰ».

Ἵτι δὲ αἱ Μοῦσαι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τῆς
 Μνημοσύνης καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ὀνομάζεται καὶ Αἰ-
 θήρ ἄκουσε τὸν Ὀρφέα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐκά-
 μαμεν λόγον προηγουμένης·

« Ὁ Ζεὺς εἶναι θεὸς τῶν πάντων, ποῦ ἀναμει-
 γνύει τὰ πάντα, ποῦ σφυρίζει μὲ τὰ πνεύματα
 καὶ μὲ φωνὰς ἀναμεικτους μὲ τὸν ἀέρα». Δέν
 εἶναι λοιπὸν φανερόν ὅτι τὸν αἰθέρα τὸν ὀνο-
 μάζει μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα;

Ἵὸ ἴδιον καὶ ἡ ἁρμονία τῶν Μουσῶν, εἰς τὰς
 ὁποίας ἐξ ὄλων προσεπόρισεν ἡ Μνημοσύνη
 ὅλα τὰ ὄργανα, οὔτε ἐφανερῶθη.

Ἐλλὰ ὁ χρόνος ἐκαμε κακὴν χρῆσιν τῆς λή-
 θης καὶ τὰ ἐκρυψε. Τώρα ὅμως αἱ τέχναι, οἱ
 λόγοι, οἱ νόμοι καὶ ὅσα ἔργα ἔχουν γίνεαι, ὅλα
 διασώζονται (διαφυλάσσονται) ὑπὸ τῶν ἀνθρώ-
 πων λόγῳ τῆς μνήμης.

(29) XXIX.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. 1 σ. 41,17 Περί
 τῆς Ἀθηναῖς
 Αὐτή (ἡ Ἀθηναῖ) εἶναι ἡ περισσότερον ἀπὸ

ἀπασέων ἰστόν ἐποίχεσθαι, φησὶν Ὀρφεύς.

Id. in Tim. L. 1 p. 51, 34 Minervam e capite jovis nascentem facit

ὄπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι.

Ibid. p. 52 pluscula de eadem, et v. 17 Λέγει οὖν ὁ θεολόγος, ὅτι παρήγαγεν αὐτὴν ὁ πατήρ,

ὄφρ' αὐτῷ μεγάλων ἔργων κράντειρα γένοιτο.

et. v. 34 de eadem Minerva, ἀρετῆς δ' οὖνομα
ἔσθλόν κλήζεται, φησὶν Ὀρφεύς.

De ead. in Plato. Polit. p. 377, 30.

δεινὴ γάρ Κρονίδαο νόου κράντειρα τέτυκται.

Et p. 387 extr. Καί γάρ οἱ πρῶτιστοι Κουρήτες τάγε ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηνᾶς ἀνεῖνται, καὶ περιεστέφθαι λέγονται τῷ θαλλῷ τῆς ἐλαίας, ὡς φησὶν Ὀρφεύς.

Io. Stobaeus Ecl. Phys: Ser. s p. 38, 15. ex Prooemio de Gemmis laudat versum, quem ibi non invenis:

ἀλλὰ θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες κέκλυτε.

In his Minervam esse, non est dubium.

ὄλες τίς ἄλλες θεές ἱκανὴ νά ὑφαίνη, λέγει ὁ Ὀρφεύς.

Ὁ ἴδιος (ὁ Πρόκλος) εἰς Τίμαιον 4. 1 σ. 51, 34 λέγει ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη ἀπὸ τῆν κεφαλὴν τοῦ Διὸς κατὰ τόν Ὀρφέα

«ὡς χάλκινον ἄνθος πού λάμπει μέ τά ὄπλα».

Αὐτόθι σ. 52 ὀλίγον περισσότερα περί τῆς ἰδίας (τῆς Ἀθηνᾶς), καί στ. 17. Λέγει λοιπόν ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς), ὅτι ὁ πατήρ ἐγέννησεν αὐτὴν (τὴν Ἀθηνᾶν)

«διά νά γίνη πρὸς χάριν αὐτοῦ ἐκτελέστρια μεγάλων ἔργων». Καί εἰς στ. 34 περί τῆς ἰδίας Ἀθηνᾶς λέγει ὁ Ὀρφεύς «τό καλόν ὄνομα τῆς ἀρετῆς δοξάζεται».

Περί τῆς αὐτῆς (τῆς Ἀθηνᾶς) εἰς τὴν Πλάτωνος Πολιτείαν, σ. 377, 30 λέγει: «Ἐχει δημιουργηθῆ δεινὴ ἐκτελέστρια τῶν σκέψεων τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου».

Καί εἰς σ. 387 τέλος, καί πράγματι οἱ πρῶτοι-πρῶτοι Κουρήτες ὡς πρὸς τά ἄλλα ἀφέθησαν εἰς τὴν διάταξιν τῆς Ἀθηνᾶς, καί λέγεται ὅτι ἐστεφανώθησαν μέ τόν κλάδον τῆς ἐλαίας, καθὼς λέγει ὁ Ὀρφεύς.

Ὁ Ἰω. Στοβαῖος «Ἐκλογαὶ Φυσικῶν» σειρὰ 8, σ. 38, 15 ἐκ τοῦ προοιμίου

περί τῶν λίθων ἐπαινεὶ τόν (κατωτέρω) στίχον, τόν ὁποῖον αὐτοῦ (εἰς τό προοίμιον) δέν εὐρίσκεις:

«Ἀλλὰ ἀκούσατέ με ὦ θεοί, πού εἰσθε ἡγεμόνες τῆς περιλάμπρου σοφίας».

Ὅτι εἰς τούς στίχους τούτους εἶναι ἡ Ἀθηνᾶ, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

(30) XXX.

Falso adscripta Orpheo.

Gregor. Nazianz. in Iulia. 5. Or. 3 p. 104, A.

Ὀρφεύς παρίτω μετά τῆς κιθάρας, καί τῆς πάντα ἐλκούσης ὠδῆς, ἐπιβρεμέτω Δι' τά μεγάλα καί ὑπερφυσικὰ τῆς θεολογίας ρήματα καί νοήματα.

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, εἰλυμένε κόπρω,

ὄση τε μηλείη, ὄση τε ἵππων, ὄση τε

(30) XXX.

Ἐσφαλμένως ἀποδίδονται εἰς τόν Ὀρφέα.

Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ «Κατὰ Ἰουλιανοῦ», s. Or. 3 σ. 104, A.

Ὁ Ὀρφεύς ἄς προσέλη με τὴν κιθάραν καί μέ τό τραγοῦδι, πού προσελκύει τά πάντα, ἄς φωνάξη μέ βροντώδη φωνὴν εἰς τόν Δία τά μεγάλα καί ὑπερφυσικὰ λόγια καί νοήματα. Ὡ Δία ἐνδοξότατε, πού εἶσαι ὁ μέγιστος ἀπὸ ὄλους τούς θεούς, καί περιτυλιγμένος ἀπὸ κό-

ἡμιόνων ἴν' ἐντεῦθεν, οἶμαι, δειχθῆ τό ζωογόνον τοῦ θεοῦ καί φερέσβιον.

Sed verius forte, certe emendatius Philostratus Herolc. 2, 19 p. 693 pr. ubi Homerum praefert Orpheo, Musaeo, Pampho. Καί μὴν καί Παμφῶ σοφῶς μὲν ἐνθυμηθέντος, ὅτι Ζεὺς εἶη τό ζωογονοῦν, δι' οὐ ἀνίσταται ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐηθέστερον δέ χρησαμένου τῷ λόγῳ, καί καταβεβλημένα ἔπη ἐς τόν Δία ἤσαντος· ἔστι γάρ τά τοῦ Παμφῶ ἔπη,

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, εἰλυμένε κόπρω
μηλείη τε καί ἵππειη καί ἡμιονεῖη· κ.τ.λ.

Sic Geoponic. 2, 35 ex Didymo. Φέρεται καί Ὀρφείως ταῦτα ἔπη,
δειλοί, πάνδειλοι, κυάμων ἀπο χειρας
ἔχεσθε, καί
ἴσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλᾶς τε
τοκῆων.

Quos versiculos ad Empedoclem auctorem refert Gell. 4, 11.

(31) XXXI.

Io. Tzetzes ad Hesiodi Ep. 504 p. 125, a.

Τά δέ ἔπη ἐκ τῶν Ὀρφείως μετεβλήθη·
ψησί γάρ Ὀρφεύς·

Πολλάι δ' οὐρανόθεν καί ἐπαρτέες
ἐκ νεφελῶν
τῆμος ἐπορννυται ψηγοῖς καί δένδρεσιν
ἄλλοις,
οὔρεσι τε, σκοπέλοις τε, καί ἀνθρώποις
ἐριθύμοις πηγυλίδες, καί ἔσονται
ἀμειδέες· αἶδε γάρ ὄντως τρύουσι καί
θῆρας ἐν οὔρεσιν, οὐδέ τις ἀνδρῶν
προβλώσκειν μεγάρων δύναται κατά γυῖα
δαμασθεῖς ψύχεϊ λευγαλέῳ· πάχνη δ'
ὑπό γαῖα μέμυκε.

προν προβάτων καί ἵππων καί ἡμιόνων·
διά νά ἀποδειχθῆ ἀπό ἐδώ, καθῶς νομιζῶ, ἡ
ζωογόνος δύναμις τοῦ θεοῦ καί ἡ παρέχουσα
τὴν ζωὴν.

Ἄλλὰ ἴσως ἀληθέστερα, βεβαίως ὁμῶς ὀρθότερον ὁ Φιλόστρατος «Ἡρωικός» 2, 19 σ. 603 pr, ὅπου τόν Ὀμηρον φέρει πρό τοῦ Ὀρφεύως. (ἐμπρός ἀπό τόν Ὀρφέα), τοῦ Μουσαίου, τοῦ Παμφῶ, καί βεβαίως καί ὁ Παμφῶ κατά τρόπον σοφόν ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Ζεὺς εἶναι ἡ ζωογονοῦσα δύναμις, διά τῆς ὁποίας ἀνεγείρονται ἐκ τῆς γῆς τά πάντα, ἐχρησιμοποίησεν ὁμῶς κατά τρόπον ἀπλοϊκότερον (ἀνοητότερον) τόν λόγον καί ἐτραγουδῆσε λόγια περιφρονητικά διά τόν Δία· οἱ στίχοι δηλαδή τοῦ Παμφῶ εἶναι οἱ ἐξῆς:

ὦ Δία ἐνδοξότατε, πού εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἀπό ὅλους τοὺς θεοὺς καί περιτυλιγμένος ἀπό κόπρον προβάτων καί ἵππων καί ἡμιόνων· κ.τ.λ.

Οὕτω «Γεωπονική» 2, 35 ἐκ τοῦ Διδύμου, εἰς τόν Ὀρφέα ἀποδίδονται καί αὐτοὶ οἱ στίχοι:

«ἄθλιοι, ἐντελῶς ἄθλιοι, νά ἔχετε μακράν τά χέρια σας ἀπό τοὺς κυάμους» (ἀπό τά κουκιά), καί

«εἶναι τό ἴδιο πρᾶγμα νά τρώγη κανεῖς κυάμους μέ τό νά τρώγη τᾶς κεφαλᾶς τῶν γονέων του». Αὐτοὺς τοὺς μικροὺς στίχους ὁ Γέλλιος 4, 11 ἀναφέρει (ἀποδίδει) εἰς τόν Ἐμπεδοκλέα.

(31) XXXI.

Ἰω. Τζέτζης εἰς τά «Ἡσιόδου ἔργα» 504 σ. 125α

Οἱ δέ στίχοι παρελήφθησαν (ἀντεγράφησαν) ἐκ τῶν στίχων τοῦ Ὀρφεύως· λέγει δηλαδή ὁ Ὀρφεύς:

«Πολλοὶ τότε πάγοι προερχόμενοι ἀπό τόν οὐρανόν καί παρεσκευασμένοι ἀπό τᾶς νεφέλας πηδοῦν ἐπάνω εἰς τίς βαλανιδιές καί εἰς ἄλλα δένδρα,

ἐπάνω εἰς τά βουνά καί εἰς τοὺς σκοπέλους καί εἰς ἀνθρώπους ὀξυθύμους, καί θά γίνουσι κατηφεῖς (ἀγέλαστοι)· διότι αὐτοὶ (οἱ πάγοι) πράγματι κατατρύχουσι καί τά θηρία εἰς τά βουνά, καί δέν ὑπάρχει κανεῖς ἀνθρώπος, καταβεβλημένος (κουρασμένος), πού νά ἡμπορῆ νά ἐξέλθῃ ἀπό τὴν οἰκίαν του μέ ψύχος ὀλέθριον· καί ὅταν ἡ γῆ μυκᾶται (μουγκρίζει) κάτω ἀπό τὴν πάχνην (τόν παγετόν)».

(32) XXXII.

Io. Malala Chronographiae p. 88
(ed. Oxon. 1691. 8)

ex θεογονία Orphei has illius preces
refert,

ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱ΄, ἑκατηβόλε, Φοῖβε,
κραταιέ,
πανδερκές, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν
ἀνάσσων,
ἤελιε χρυσέησιν ἀειρόμενε πτερύγεσσιν,
δωδεκάτην δὴ τήνδε παραί σεο ἔκλυον
ὀμφην,
σεῦ φαμένου, σέ δέ γ' αὐτόν, ἐκηβόλε,
μάρτυρα θείην.

Idem p. 91 de conditione hominum, qui brutis
animalibus non sint meliores, istos de pluribus
versus ponit:

θῆρες τ' οἰωνοὶ τε, βροτῶν τ' ἀλιτήρια
φῦλα,
ἄχθεα γῆς, εἰδῶλα τρυγμένα, μηδαμὰ
μηδέν
εἰδότες, οὔτε κακοῖο προσερχομένοιο
νοῆσαι
φράδμονες, οὔτ' ἀποθεν μάλ'
ἀποστρέψαι κακότητος,
οὔτ' ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέψαι τε
καὶ ἔρξαι
ἴδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες,
ἀπρονοήτοι.

(33) XXXIII

Procl. ad Euclid. Elem. 2 p. 43 post med. dum
suo more θεολογεῖ de circulo, citat haec Orphei,

— — — Τό δ' ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον
ἀτρύτως ἐφορεῖτο.

(34) XXXIV.

Nomenclaturae quaedam et Synonymiae
Deorum (cf. Fr. 28) Io. Diac. allegor. ad Hesiodi
Theog. p. 268 med.

Εὐρίσκω, τόν Ὀρφέα καὶ τὴν ΤΥΧΗΝ
ARTEMIN προσαγορεύοντα (Ἦμνο 71,
3) ἀλλὰ καὶ τὴν ΣΕΛΗΝΗΝ ΕΚΑΤΗΝ

(32) XXXII.

Ἰω. Μαλάλα «Χρονογραφία» σ. 88

(ἐκδοσις Ὀξονίου-Ὀξφόρδης 1691.8)

Ἐκ τῆς θεογονίας τοῦ Ὀρφέως αὐτάς τὰς
εὐχάς ἀναφέρει ἐκεῖνου:

«ὦ ἄνακτα, υἱέ τῆς Λητοῦς, μακροβόλε, φοῖ-
βε (λαμπρέ), ἰσχυρέ, πού βλέπεις τὰ πάντα,
πού βασιλεύεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς
τοὺς ἀθανάτους,
ὦ ἦλιε πού σηκώνεσαι (ἐγείρεσαι) μέ χρυσᾷ
περὰ,
αὐτὴν δὰ τὴν δωδεκάτην θεϊκὴν φωνὴν σου
ἄκουσα ἀπὸ σέ,
ἀφοῦ ἐσὺ ἐμίλησες· εἶθε δέ ἐσέ τόν ἴδιον, ὦ
μακροβόλε, νὰ θέσω ὡς μάρτυρα».

Ὁ ἴδιος σ. 91 περὶ τῆς καταστάσεως τῶν
ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δέν εἶναι καλλίτεροι ἀπὸ
τὰ ἄλογα ζῶα, αὐτοὺς τοὺς στίχους (τοῦ Ὀρ-
φέως) ἐκ περισσοτέρων παραθέτει:

«Τὰ ζῶα καὶ τὰ πτηνὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ
ἀμαρτωλά φύλα (φυλαί), βάρη τῆς γῆς, εἰδῶλα
(ὁμοιώματα-φαντάσματα) πλασμένα, πού δέν
γνωρίζετε ὅπως ἴσως τίποτε, οὔτε ἔχετε
πεῖραν νὰ καταλάβετε τὸ κακὸν πού σᾶς ἐρχε-
ται, οὔτε νὰ ἀποστρέψετε ἀπὸ μακρὰ τὴν δυ-
στυχίαν, οὔτε γνωρίζετε νὰ στραφῆτε πρὸς τὸ
ἀγαθόν, πού εἶναι παρόν, καὶ νὰ τὸ ἐφαρμόσε-
τε (νὰ τὸ ἀκολουθήσετε), ἀλλὰ ματαιῶς ἀγωνί-
ζεσθε, διότι εἴσθε ἀδαεῖς (ἀμαθεῖς), καὶ διότι
δέν δύνασθε νὰ προνοήτε (νὰ προλαμβάνετε
τὸ κακόν).

(33) XXXIII.

Πρόκλου εἰς τὰ «Στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδου» 2 σ.
42 μετὰ τὸ μέσον ἐνῶ κατὰ τὴν ἰδικὴν του
συνήθειαν θεολογεῖ περὶ τοῦ κύκλου (λέγει
περὶ τοῦ κύκλου ὡς περὶ θεοῦ), κάμνει μνειάν
τούτων τῶν λόγων τοῦ Ὀρφέως:

— — — «Τό δέ ἀπειρον ἐφέρετο (περιεφέ-
ρετο) ἀκαταπονήτως (ἀδιάκοπα) κυκλικῶς».

(34) XXXIV.

Μερικὰ ὀνοματολογιαὶ καὶ συνωνυμιαὶ τῶν θε-
ῶν (παράβαλε ἀπόσπασμα 28)

Io. Diac. allegor. εἰς τὴν Ἡσιόδου «Θε-
ογονίαν» σ. 268 μέσ.

Εὐρίσκω ὅτι ὁ Ὀρφεύς καὶ τὴν Τύχην προσ-
φωνεῖ Ἄρτεμιν (Ἦμνος 71, 3), ἀλλὰ καὶ τὴν
Σελήνην προσφωνεῖ Ἐκάτην.

Εινοδίην Ἐκάτην κλήζω, τριοδίτιν ἔρανήην.

Procl. Theol. Plato. 5, 11 p. 267, 43 Κατ' Ὀρφέα τῷ μὲν Κρόνῳ συνοῦσα – ΡΕΑ καλεῖται· τὸν δὲ Δία παράγουσα, καί μετὰ Διὸς ἐμφαίνουσα τοὺς τε ὅλους καὶ τοὺς μερικοὺς διακόσμους τῶν θεῶν, ΔΗΜΗΤΗΡ.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326 nescio unde.

ΡΕΙΗ τοι νοερῶν μακάρων πηγὴ τε ροὴ τε· πάντων γάρ πρώτη δυνάμει κόλποισιν ἀφράστοις δεξαμένη γενεὴν ἐπὶ πᾶν προχέει τροχάουσαν.

Procl. in Tim. 2 extr. p. 139, 9:

Καὶ γάρ ὁ Θεολόγος τὴν κόρην ΜΟΥΝΟΓΕΝΕΙΑΝ εἴωθε προσαγορεύειν.
Sic certe H. 28, 2.

(35) XXXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 53, 29.

Οἱ θεολόγοι - φασί - τὸν Ἄτλαντα ἐν τοῖς πρὸς Ἑσπέραν τόποις ἰδρῦσθαι, ἀνέχοντα τὸν οὐρανόν.

Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρύν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης πείρασιν ἐν γαίῃς.

Idem in Parmenidem Platonis L. 4, ut dedit e MS. Eschenbach. Epig. p. 78.

αὕτη δέ, Ζηνός καὶ ἐν ὄμματι, πατρός ἀνακτος, ναίουσ' ἀθάνατοί τε θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι, ὅσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ὅσα ἐμελλεν.

« Ἐγκωμιάζω τὴν Ἐκάτην τῶν ὁδῶν, τὴν ἀξιέ- ραστον, ποῦ λατρεύεται εἰς τὰς τριόδους (εἰς τὰ τριστράτα)».

Πρόκλου Θεολογία Πλάτωνος 5, 11 σ. 267, 43

Κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως ὅταν μὲν συνέρχεται μὲ τὸν Κρόνον ὀνομάζεται Ρέα· ὅταν δὲ παράγῃ τὸν Δία καὶ ὅταν μαζί μὲ τὸν Δία φανερώνη τὴν ὅλην καὶ τὴν μερικὴν διακόσμησιν (διευθέτησιν) τῶν θεῶν, ὀνομάζε- ται Δημήτηρ.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3,5 σ. 326.

Ἄγνοῶ πόθεν « Ἡ Ρέα εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ἡ ροὴ τῶν νοερῶν μακάρων (θεῶν). Διότι πρώτη αὕτη ἐξ ὅλων κατὰ τὴν δύναμιν ἀφοῦ ἐδέχθη εἰς τοὺς ἀπεράντους κόλπους τῆς τὴν γέννη- σιν (ἀφοῦ πρώτη ἐγέννησε), ἐπαναλαμβάνει αὐτὴν (τὴν γέννησιν) εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἐνῶ τρέχει ταχέως».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 2 τέλος σ. 139,9:

Καὶ πράγματι ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς) ἐσυνή- θιζε νὰ ὀνομάζῃ μονογενῆ τὴν κόρην. **Sic cer- te H. 28,2**

(35) XXXV.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. 1 σ. 53,29

Οἱ θεολόγοι λέγουσιν ὅτι ὁ Ἄτλας ἐγκατεστάθη εἰς τοὺς πρὸς δυσημᾶς τόπους κρατῶν εἰς τοὺς ἄμους τοῦ τόν οὐρανόν.

« Ὁ Ἄτλας πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς ἀνάγκης κρατεῖ τὸν πλατύν οὐρανόν, εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς».

Ὁ ἴδιος (ὁ Πρόκλος) εἰς τὸν Παρμενίδην τοῦ Πλάτωνος L. 4, ut dedit e MS. Eschen- bach. Epig. p. 78

«Εἰς αὐτὴν δέ, καὶ ἐν ὄψει τοῦ Διὸς, τοῦ βασι- λέως πατρός, κατοικοῦν καὶ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ καὶ οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι, καὶ ὅσα εἶχον γίνεσθαι καὶ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ γίνουσι ὕστερα».

(36) XXXVI.

Voces quaedam Orphicae. Tzetz.
ad Lycophron. 83.

Δρύκαρπα πᾶσαν ὀπώραν, ὡς ποῦ φησιν
ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεύς.

Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε ΔΡΥΟΣ
ΑΚΡΑ λέγονται.

Ibid. ad 523 Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεύς τὴν
τούτων διαφορὰν, οὕτωςί λέγων ἐν ταῖς
δωδεκαετηρίσιν,

ἔσται δ' αὐτίς ἀνὴρ ἢ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἢ ἐ
ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ἢ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὅς τῆμος ἐς οὐρανὸν ἴζεται
αἰπύν.

Procl. in Tim. L. 5 p. 293, 21 Τὴν ἕνωσιν
καὶ συμπλοκὴν τῶν δυνάμεων
ἀδιαίρετον - εἰώθασι ΓΑΜΟΝ οἱ θεολόγοι
προσαγορεύειν - καθ' ἃ φησιν ὁ
θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ ΝΥΜΦΗΝ
ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ
ΓΑΜΟΝ τὴν ἔνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν
οὐρανὸν κ.τ.λ.

Id. ibid. L. 1. p. 35, 27 Οἱ θεολόγοι τὴν
ἠλιακὴν πρόνοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν
ΔΑΚΡΥΩΝ (allegoriam fabulae
Phaethontis persequitur) σημαίνουσι:

ΔΑΚΡΥΑ μὲν σέθεν ἐστὶ πολυτλήτων
γένος ἀνδρῶν. in libro Θεολογούμενα
ἀριθμητικά p. 37 fin.

Τὴν ἐξάδα ὀλομέλειαν προσηγόρευον
οἱ Πυθαγορικοὶ κατακολουθοῦντες
Ὀρφεῖ.

Procl. ad Hesiodi Dies p. 168, b fin.

Ὁ μὴν ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ primus dies
mensis προσαγορεύεται μονόκερως μόσ-
χος. Ἀπλῶς μὲν γὰρ ὁ μὴν λέγεται βοῦς
κ.τ.λ. et add. si tanti est lo. Protospath.
ibid. p. 182 b med.

Pollux 2, 39 de cranio,

Τὸ ἐγκοῖλον αὐτοῦ κορυφή, ὃ καὶ

(36) XXXVI.

Voces quaedam Orphicae

(μερικαὶ φωναὶ-λόγοι τοῦ Ὀρφέως)

Τζέτζη εἰς «Λυκόφρονα» 83.

Καρπὸν τῆς βαλανιδιάς ὄλας τὰς ὀπώρας, κα-
θὼς λέγει κάπου εἰς τὰς δωδεκαετηρίδας ὁ
Ὀρφεύς:

«Νά ρίπτουν ὄλους τοὺς βλαστούς, ποῦ λέ-
γονται καὶ ἄκρα τῆς βαλανιδιάς».

Ibid. ad 523 (αὐτόθι εἰς 523)

Δεικνύει δὲ καὶ ὁ Ὀρφεύς τὴν διαφορὰν
μεταξὺ αὐτῶν καὶ λέγει ἔτσι ἀκριβῶς εἰς τὰς
δωδεκαετηρίδας «θὰ εἶναι πάλιν ἀνὴρ ἢ κοίρα-
νος (ἄρχων) ἢ τύραννος ἢ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος
τότε θὰ φθάσῃ εἰς τὸν ὑψηλὸν οὐρανόν».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. S σ. 293,21

Οἱ θεολογοῦντες συνηθίζουν νὰ ὀνομά-
ζουν γάμον τὴν ἀδιαίρετον συνένωσιν καὶ σύμ-
πλεξιν τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων, καθὼς
λέγει ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς). Πρώτην δηλα-
δὴ νύμφην ὀνομάζει τὴν γῆν καὶ πρῶτον ἐξ
ὄλων γάμον ὀνομάζει τὴν συνένωσιν αὐτῆς
(τῆς γῆς) μὲ τὸν οὐρανὸν κ.τ.λ.

Id. ibid. L. 1 σ. 35, 27 (ὁ ἴδιος αὐτόθι)

Οἱ θεολογοῦντες τὴν πρόνοιαν τοῦ ἡλίου
καὶ διὰ τὰ θνητὰ πράγματα ἐπισημαίνουν διὰ
τῶν δακρύων (allegoriam fabulae Phaethontis
persequitur - τὴν ἀλληγορίαν τοῦ μύθου τοῦ
Φαέθοντος ἀκολουθεῖ):

«Τὰ δάκρυά σου εἶναι διὰ τὸ γένος τῶν δυστυ-
χῶν ἀνθρώπων». (εἰς τὸ βιβλίον Θεολογού-
μενα ἀριθμητικά σελ. 37 τέλος)

Οἱ Πυθαγόρειοι ἀκολουθοῦντες τὸν Ὀρφέα
τὴν ἐξ ἃ δ α ὠνόμασαν ὀλομέλειαν (ὡς
ἔχουσιν ὄλα τὰ μέλη δηλ. 1 + 2 + 3 = 6). Τὰ
θεολογούμενα τῆς ἀριθμητικῆς εἶναι τοῦ Ἰαμ-
βλίχου

Ὁ Πρόκλος εἰς τὰς Ἡσιόδου ἡμέρας σ.
168, b τέλος:

Ὁ μὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἀρχὴν του (ἡ πρώτη
ἡμέρα τοῦ μηνός) ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ὀρ-
φέα μ ο ν ὀ κ ε ρ ω ς μ ὀ σ χ ο ς (μόσχος μὲ
ἓνα κέρατο). Διότι ὁ μὴν λέγεται ἀπλῶς
β ο ὀ ς κ.τ.λ.

Πολυδεύκης 2, 30 περὶ κρανίου

Τὸ κοῖλον (τὸ βαθουλόν) αὐτοῦ εἶναι ἡ κο-

ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς
ὀνομάζετα μέτροις.

(37) XXXVII.

Tzetz. Chilliad. 12, 150 probaturus, Orphea fulisse
Astrologum, ad libros illius provocat.

Καί τῶν μὲν ἐφημεριδῶν Ὀρφέως
ἀρχὴ τὸδε·

Πάντ' ἐδάης, Μουσαῖε θεόφραδες, εἰ δὲ
σ' ἀνώγει

θυμός, ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν
ἀεῖσαι,
ρεῖά τοι ἐξερέω, σύ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο
σῆσιν.

Τῶν δωδεκαετηριδῶν δὲ ἡ καταρχὴ
τιοῖάδε·
Δεῦρό νυν οὐατά μοι καθαρὰς ἀκοάς τε
πετάσασας,
κέκλυθι τάξιν ἅπασαν, ὄσπν τεκμήρατο
δαίμων,
ἔκ τε μῖας νυκτός, ἡδ' ἐξ ἑνός ἡματος
αὐτως.

(38) XXXVIII.

Procl. in Tim. 3 p. 155, 43 ex iis, quae vocat λόγια.

Ἔργα νοήσας γάρ πατρικός νόος
αὐτογένεθλος,
πᾶσιν ἐνεσπειρεν δεσμόν πυριβριθῆ
ἔρωτος,

καί τήν αἰτίαν προσέθηκεν,
ὄφρα τὰ πάντα μένη χρόνον εἰς
ἀπέραντον ἐρώντα, μηδὲ πᾶσι τὰ πατρός
νοερώς ὑφασμένα φέγγει.

διὰ γάρ τοῦτον τόν ἔρωτα πάντα
ἤρμωσαι ἀλλήλοις, ὡς ἐν ἔρωτι μένη
κόσμου στοιχεῖα θέοντα.

(39) XXXIX.

Ioannes Diaconus. Allegor. ad Hesiodi Theog.
p. 278, b med.

Ἔστιν δὴ πάντων ἀρχὴ Ζεὺς· Ζεὺς γάρ
ἔδωκε,

ζῶα τ' ἐγέννησεν· καὶ Ζῆν· αὐτόν
καλέουσι,
καὶ ΔΙΑ τ' ἡδ' ὅτι δὴ διὰ τοῦτον ἅπαντα

ρυφή, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ Ὀρφικά ποιήματα ὀνο-
μάζεται καὶ μεσόκρανον (κορυφὴ τῆς
κεφαλῆς).

(37) XXXVII

Ὁ Τζέτζης «Χιλιάδες» 12, 150 ἀποδεχόμε-
νος ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ὑπῆρξεν ἀστρολόγος, πα-
ραπέμπει εἰς τὰ βιβλία ἐκείνου.

Καί τῶν μὲν ἐφημεριδῶν τοῦ Ὀρφέως
(τῶν ἡμερολογίων τοῦ Ὀρφέως) ἡ ἀρχὴ εἶναι
ἡ ἐξῆς:

«Ὅλα τὰ ἔμαθες, ὦ Μουσαῖε, σὺ ποῦ ὀμιλεῖς
ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, ἐάν ὁμως σέ παροτρύνῃ
ἡ καρδιά σου νὰ τραγουδήσῃς τὰ ἐπωνύμια τῆς
σελήνης κατὰ μέρη,
εὐκόλως θά σοῦ τὰ εἶπω, σὺ δὲ βάλε αὐτὰ
στόν νοῦν σου».

Τῶν δὲ δωδεκαετηριδῶν ἡ ἀρχὴ εἶναι ἡ
ἐξῆς:

Ἔλες λοιπὸν, ἀφοῦ ἀνοιξῆς πρὸς ἐμέ τὰ αὐτιά
σου καὶ ἔχῃς καθαρὰν τὴν ἀκοήν σου,
ἄκουσε ὀλόκληρον τὴν διάταξιν (τὴν τακτοποί-
ησιν), ὄσπν προσδιώρισεν ὁ θεός,
ἀπὸ μίαν νύκτα, ἐπίσης καὶ ἀπὸ μίαν ἡμέραν».

(38) XXXVIII

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 3 σ. 155, 48

Ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα καλεῖ χρησμούς.

«Ἀφοῦ ἐνόησε τὰ ἔργα ὁ πατρικός νοῦς
ὁ αὐτογέννητος,
εἰς ὅλα (τὰ ἔργα) ἐσπειρε τὸν δεσμόν τοῦ
ἔρωτος, ποῦ εἶναι γεμάτος ἀπὸ πῦρ (ἀπὸ φω-
τιά)

καὶ προσέθεσε τὴν αἰτίαν,
διὰ νὰ παραμένουν τὰ πάντα εἰς ἀτελείων
χρόνον ἐρωτευμένα, μήτε νὰ χωρισθοῦν τὰ
ὑπὸ τοῦ πατρός ὑφασμένα νοερώς με φῶς.

Διότι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος τὰ πάντα
συννηώθησαν μεταξύ των ἁρμονικῶς,
διὰ νὰ παραμένουν τρέχοντα τὰ στοιχεῖα τοῦ
κόσμου εἰς τὸν ἔρωτα (συνδεδεμένα διὰ τοῦ
ἔρωτος)»

(39) XXXIX

Ioannes Diaconus. Ἀλληγορίαι εἰς τὴν θεογο-
νίαν τοῦ Ἡσιόδου, σ. 278

«Εἶναι βεβαίως ὁ Ζεὺς ἡ ἀρχὴ τῶν πάντων·
διότι ὁ Ζεὺς ἔδωκε (ζῶην) καὶ ἐγέννησε τὰ
ζῶα· καὶ ὀνομάζον αὐτόν Ζῆνα,
καὶ ἀκόμη καὶ Δία, διότι πράγματι ἐξ αἰτίας τού-

τέτυκται. εἷς δὲ πατὴρ οὗτος πάντων,
θηρῶν τε βροτῶν τε.

(40) XL.

Plutar. Sympos. 8, 4 p. 723, E.

ἽΟ φοῖνιξ μακρόβιον ἔστιν ἐν τοῖς
μάλιστα τῶν φυτῶν, ὥς που καὶ τὰ
ἽΟρφικά ταῦτα μεμαρτύρηκε,
— — — Ζῶον δ' ἴσον ἀκροκόμοισι
φοινίκων ἔρνεσσι.

(41) XLI.

Ἀστρολογούμενα quaedam.

Io. Tzetzes ad Hes. Ἔργα καὶ ἡμ. p.
170, b reprehendens Hesiodum, ait illum
scripsisse δεινῶς καὶ συγκεχυμένως, ἔτι
δὲ ψευδῶς· καὶ οὐχ ὥσπερ ὁ μέγας
ἽΟρφεύς διδασκαλικῶς τε καὶ
τεταγμένως πρὸς εὐκρίνειαν, καὶ τὸ
πλέον τεχνικωτέρως, καὶ ἀληθῶς.
ἽΕκείνος μὲν οὕτω φησὶ:

Πρῶτον μὲν πρώτῳ ἐνὶ ἡματι φαίνεται
ἽΑρης,
μῆνη δ' εἰς τ' ἽΑρην ἐπιτέλλεται. ἴσχεο
δ' ἔργων,
τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσις δίκερων
ἀναφαίνει.
αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἡμαρ ἀπόπροθεν
ἡελίοιο,
πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρου αἰτιῇ
ἀλκῆς.
τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα
λαμπάδα τείνει, καὶ καθεξῆς πέντε, ἔξ,
μέχρι τῆς λ.κ.τ.λ.

Id. ibid. p. 175, a. ἽΟρφεύς δὲ ἐκεῖνος
ὁ Θράκιος ἐν τῇ περὶ γεωργίας οὐ τὴν
ἀπλῶς ἡμέραν τῆς σελήνης τὴν τοιάνδε
λέγει λυσιτελεῖν, ἥ καὶ ἀνόνητον· ἀλλ'
ὅταν τοῖσδε σχηματισθῇ καὶ συντρέχη
ζωδίοις τε καὶ τοῖς ἀστράσι.

Et p. 178, b. Εἰ δὲ, ὥς φησιν ἽΟρφεύς,
τῇ ἄτῃ ἀνεῖται ἡ ἐπτακαίδεκάτη, καὶ διὰ
τοῦτο τῇ τε τομῇ τῆς ὕλης ἔστιν οἰκεία,
καὶ τῇ τοῦ καρποῦ γυμνώσει τῶν
περικαρπίων.

του ἐδημιουργήθησαν τὰ πάντα.

ἽΕνας δὲ εἶναι αὐτὸς πατέρας τῶν πάντων,
καὶ τῶν ζῴων καὶ τῶν ἀνθρώπων».

(40) XL.

Πλουτάρχου «Συμπόσιον» 8, 4 σ. 723 E.

ἽΟ φοῖνιξ εἶναι τὸ περισσότερο ἐξ ὄλων μα-
κρόβιον φυτὸν, καθὼς μαρτυροῦν (βεβαιώ-
νουν) καὶ αὐτοὶ οἱ λόγοι τοῦ ἽΟρφέως:
«- - - Ζῶον ἴσον (ὁμοιον) πρὸς τοὺς πυκνο-
φύλλους βλαστοὺς τῶν φοινίκων».

(41) XLI.

Μερικὰ ἀστρολογούμενα

ἽΟ Ἵω. Τζέτζης εἰς τὰ «ἽΗσιόδου ἽΕργα καὶ
ἡμέρας» σ. 170 b ἐλέγχων τὸν ἽΗσιόδον λέγει
ὅτι ἐκεῖνος (δηλαδὴ ὁ ἽΗσιόδος) ἔγραψε κατὰ
τρόπον δεινόν (δύσκολον) καὶ συγκεχυμένον,
προσέτι δὲ καὶ ψευδῆ· καὶ ὄχι καθὼς ὁ μέγας
ἽΟρφεύς, ὁ ὁποῖος ἔγραψε κατὰ τρόπον διδα-
κτικόν καὶ συντεταγμένον, διὰ νὰ εἶναι σαφῆ τὰ
γραφόμενά του, καὶ μὲ μεγαλύτεραν τεχνικό-
τητα καὶ κατὰ τρόπον ἀληθῆ.

ἽΕκείνος μὲν (ὁ ἽΗσιόδος) λέγει αὐτά:

«Πρῶτα μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν φαί-
νεται ὁ ἽΑρης, ἡ δὲ σελήνη ἀνατέλλει εἰς τὸν
ἽΑρην. Νὰ ἀπέχης δὲ ἀπὸ τὰς ἐργασίας, διότι
ἡ φύσις, ἀφοῦ διανύσει ἡ σελήνη τὸν δρόμον
τῆς, φανερώνει τὴν δίκερων (τὴν ἐχουσάν δύο
κέρατα),

ἽΕπειτα ὅταν κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν εἶναι ἡ
σελήνη μακρὰν ἀπὸ τὸν ἥλιον, εἰς ὅλους τοὺς
ἀνθρώπους γίνεται αἰτία νὰ ἀποκτήσουν δύνα-
μιν, διὰ νὰ φυτεύουσιν.

Αὐξανόμενη δὲ κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν
τεντώνει λαμπάδα μὲ πολὺ φῶς»,
καὶ ἐν συνεχείᾳ, πέντε, ἔξ, μέχρι τῆς λ. κ.τ.λ.

ἽΟ ἴδιος (ὁ Τζέτζης) αὐτόθι σ. 175 α λέγει:
ἽΕκείνος ὁμοῦς ὁ ἐκ τῆς Θράκης καταγόμενος
ἽΟρφεύς εἰς τὴν πραγματείαν του περὶ τῆς
γεωργίας δὲν λέγει ἀπλῶς ὅτι ἡ οἰαδήποτε
ἡμέρα τῆς σελήνης εἶναι ὠφέλιμος ἢ ἀνω-
φελής· ἀλλ' ὅταν κατὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν
τρόπον σχηματισθῇ καὶ τρέχη μαζί μὲ τὰ ζῶδια
καὶ τὰ ἄστρα.

(Καὶ εἰς τὴν σελίδα 178 b)

ἽΕάν ὁμοῦς, καθὼς λέγει ὁ ἽΟρφεύς, ἡ δε-
κάτη ἐβδόμη (ἡμέρα) ἀφεθῇ εἰς τὴν ἀπερισκε-
ψίαν, καὶ διὰ τοῦτον τὸν λόγον εἶναι
κατάλληλος διὰ τὸ κόψιμον τοῦ δάσους καὶ διὰ
τὴν ἀπογύμνωσιν τοῦ καρποῦ ἀπὸ τὰ λέπυρα.

Id. ad Ἔργ. p. 130, b. Ὀρφεύς μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται δρᾶν οἷον σελήνης τρεχούσης περί παρθένον, πάντα φυτεύειν πλήν μόνων ἀμπέλων· μισεῖ γάρ ἡ παρθένος τὴν ἀμπελον, διὰ τὸν πατέρα Ἰκάριον. Διὸς ὑδροχόου (f. ὑδροχόον) περιπολεούντος, μὴ πλεύσης· χαλεπὴ γάρ τότε λίαν ἐστὶν ἡ θάλασσα. Τοῦ αὐτοῦ Διὸς ἐν ἰχθύσιν ὄντος, καλὸν γάμους ποιεῖν, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

(42) XLII.

De Saturno quaedam.

Procl. ad Hesiodi Ἔρ. p. 44, b post pr. ὁ Ὀρφεύς τοῦ ἀργυροῦ γένους βασιλεύειν φησὶ τὸν Κρόνον.

Ibid. p. 39, a fi. Τὸν Κρόνον ἀεὶ μελαινας ἔχειν τὰς ἐπὶ τοῦ γενείου τρίχας, φησὶν Ὀρφεύς.

Et in Plato. Theol. 5, 10 pr. Καὶ ὁ τῶν Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεύς ἀεὶ μελαινας τὰς τοῦ Κρονίου προσώπου τρίχας μυστικῶς λέγει, καὶ μηδαμῶς γίνεσθαι πολιὰς. Deinde refert versus illius truncatos, de hominibus saeculi jovis (argentei vt modo)

— — — — ὑπὸ Ζηνὶ Κρονίῳ
ἀθάνατον αἰῶνα καμεῖν, καθαροῖο
γενείου.

— — — διεράς χαιτας εὐώδεις, οὐδέ
[f γήραος] ἠπεδανοῖο μιγήμεναι ἄνθει
λευκῶ.

ἀλλ' — — — ἐριθηλέα λάχνην.

Ὁ ἴδιος - ὁ Τζέτζης - εἰς τὰ Ἡσιόδου «Ἔργα», σ. 130 b λέγει:

Ὁ Ὀρφεύς παροτρύνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ πράττουν τὰ πάντα κατὰ τρόπον μαθηματικόν (κατὰ τρόπον σύμφωνον πρὸς τὴν ἀστρονομίαν) ἐπὶ παραδειγματι ὅταν τρέχη ἡ σελήνη γύρω ἀπὸ τὴν παρθένον, νὰ φυτεύουν τὰ πάντα ἐκτός μόνον ἀπὸ τὰ ἀμπέλια· διότι ἡ παρθένος μισεῖ τὸ ἀμπέλι ἐξ αἰτίας τοῦ πατρὸς τῆς Ἰκαρίου, (ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐφεύρει το κρασί εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μεθοῦσαν οἱ ἄνθρωποι). Ὄταν ὁ Ζεὺς ὁ ὑδροχόος περιφέρεται, νὰ μὴ ταξιδεύσης· διότι τότε ἡ θάλασσα εἶναι ἀγρία (τρικυμώδης). Ὄταν ὁ ἴδιος ὑδροχόος Ζεὺς εἶναι εἰς τοὺς ἰχθύς, καλὸν εἶναι νὰ κάμνης γάμον, καὶ τὰ ὑπόλοιπα καθ' ὁμοίον τρόπον.

(42) XLII.

Μερικά περὶ τοῦ Κρόνου

Procl. ad Hesiodi Ἔρ. p. 44, b post pr. (ὁ Πρόκλος εἰς τὰ Ἡσιόδου Ἔργα λέγει):

Ὁ Ὀρφεύς λέγει ὅτι ὁ Κρόνος εἶναι βασιλεύς τοῦ ἀργυροῦ γένους.

Ibid, p. 39, a 6 (αὐτόθι σ. 39):

Ὁ Ὀρφεύς λέγει, ὅτι ὁ Κρόνος τίς τρίχες τοῦ γενείου του τίς ἔχει πάντοτε μαῦρες.

Et in Plato. Theol. 5,10 pr. (καὶ εἰς τὴν Πλάτωνος «Θεολογίαν» ὁ Πρόκλος λέγει):

Καὶ ὁ Ὀρφεύς ὁ θεολόγος τῶν Ἑλλήνων λέγει κατὰ μυστικόν τρόπον, ὅτι αἱ τρίχες τοῦ προσώπου τοῦ Κρόνου ἦσαν πάντοτε μαῦρες καὶ δὲν γίνονται κατ' οὐδένα τρόπον ἀσπρόμαυρες.

Deinde refert versus illius truncatos de hominibus saeculi Jovis (ἔπειτα ἀναφέρει στίχους ἐκείνου - τοῦ Ὀρφέως - ἀκρωτηριασμένους περὶ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Διὸς): «- - - ἀπὸ τὸν Δία τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου ἀπὸ τὸ καθαρό του γένι ὁ ἀθάνατος αἰὼν ἀπέκαμε

- - - τὰς εὐκινήτους εὐόσμους χαιτας οὔτε νὰ ἀναμειχθῇ μὲ τὸ λευκὸν ἄνθος τῶν ἀδυνάτων γηρατειῶν

ἀλλ' - - - -θαλερὴν γενειάδα», (δυνάμενον ὅμως νὰ συμπληρωθῇ ὡς ἐξῆς «ἔφερε (εἶχε) πάντοτε νεάζουσαν (ὄχι λευκάζουσαν) γενειάδα).

(43) XLIII.

Hippa, Procl. in Tim. 2 p. 124, 25

Ἡ μὲν γὰρ Ἴππα τοῦ παντός οὔσα ψυχὴ καὶ οὕτω κεκλημένη παρὰ τῷ θεολόγῳ - λίκιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θεμένη, καὶ δράκοντι αὐτὸ περιστρέψασα τὸ κραδιαῖον, ὑποδέχεται Διόνυσον, - ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς πρόεισιν εἰς αὐτήν. - διὸ καὶ συλλαμβάνεσθαι καὶ Ἴππα λέγεται τίκτοντι τῷ Διῖ.

Vid. Hym. 48,1.

(44) XLIV.

Eustath. ad Dionys. Perieg. 1.

Καθὰ καὶ Ὀρφεύς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἦρας φησὶ λέγων, Κύκλον ἀκαμάτου καλλιρρόου ὠκεανοῖο, ὃς γαῖαν δίνησι πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας. ὡς τοῦ ὠκεανοῦ περιελιφότος τὴν γῆν. (cf. fragm. ined. 31.)

(45) XLV.

Procl. in Tim. 5 p. 330, 17 de vita beata agens,

Ἦς καὶ οἱ παρ' Ὀρφεῖ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ τελούμενοι τυχεῖν εὐχονται

Κύκλου τ' ἂν λῆξαι καὶ ἀναπνεῦσαι κακότητος.

(46) XLVI.

Tzet. ad Lycophr. 275, ubi poeta memorat Λειβηθριν δ' ὑπερθε Πιμπλείας σκοπιήν· citat versum Orphei Nūn δ' ἄγε μοι κούρη Πιμπληϊάς ἔννεπε Μοῦσα.

Et in fine scholii addit, Ἐπειπερ Ὀρφεύς, ἀρχὴ καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατῴκει περὶ τὸν Ἐλικῶνα καὶ

(43) XLIII.

Hippa (Ἡ Ἴππα)

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 2 σ. 124, 25

Ἡ Ἴππα εἶναι ψυχὴ τοῦ παντός καὶ ἔτσι ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὸν θεολόγον (τὸν Ὀρφέα) αὐτῇ ἀφοῦ ἔθεσε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀκανθαν καὶ εἰς δράκοντα περιέστρεψε αὐτὸ τὸ μέρος τῆς καρδίας ὑποδέχεται τὸν Διόνυσον· αὐτὸς δὲ ἀπὸ τὸν μηρόν τοῦ Διὸς προχωρεῖ πρὸς αὐτήν. Διὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἐγγαστρώνεται καὶ λέγεται ὅτι τὸν ἐγέννησεν ἡ Ἴππα ἀπὸ τὸν Δία. Vid. Hym. 48, 1 (βλέπε τὸν ὕμνον 48,1).

(44) XLIV.

Εὐστάθιος πρὸς «Διονυσίου Περιήγησιν» 1.

Καθὼς καὶ ὁ Ὀρφεύς ἰσχυρίζεται εἰς τὸ ποιημά του περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἦρας καὶ λέγει, «τὸν κύκλον τοῦ ἀκαταπονήτου μέ τὰ καλὰ ρεύματα ὠκεανοῦ, ὁ ὁποῖος κατέχει τὴν γῆν περιτυλίξας αὐτὴν γύρω μὲ ὕδατοστροβίλους» διότι ὁ ὠκεανὸς περιέλαβε τὴν γῆν (cf. fragm. ined. 31, παράβαλε τὸ ὑπ' ἀρ. 31 ἀνέκδοτον ἀποσπασμα).

(45) XLV.

Ὁ Πρόκλ. εἰς Τίμαιον 5 σ. 330, 17

Ὀμιλῶν περὶ τῆς εὐτυχοῦς ζωῆς λέγει, ὅτι οἱ μετέχοντες εἰς τὰς τελετουργίας τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Κόρης προσεύχονται νὰ εὐρουν αὐτήν (τὴν εὐτυχίαν), «νὰ μπορέσουν νὰ λήξῃ ὁ κύκλος καὶ νὰ ἀναπνεύσουν (νὰ ἀπαλλαγοῦν) ἀπὸ τὴν δυστυχίαν».

(46) XLVI.

Ὁ Τζέτζης πρὸς «Λυκόφωνα» 275, ὅπου ὁ ποιητὴς ἐνθυμεῖται (ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην του) τὸν ὑψηλὸν τόπον τῶν Λειβήθρων ὑπεράνω τῆς Πιμπλείας· μνημονεύει τὸν στίχον τοῦ Ὀρφέως:

«Τώρα ἔλα τραγοῦδῃσε γιὰ μέ, Μοῦσα, κόρη τῆς Πιμπλείας».

Et in fine scholii addit (καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολίου προσθέτει: Ἐπειδὴ βεβαίως ὁ Ὀρφεύς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ πατὴρ τῶν ποιητῶν, κατοικοῦσε γύρω ἀπὸ τὸν Ἐλικῶνα

τό Λειβήθριον, έμυθολογήθη, ώς αι Μούσαι περι τούς έκεισε τόπους οικούσι.

Idem ad vs. 410 repetit versum: et pro Πιμπληιάς habet Λειβηθριάς. Sed Chil. 7, 949 Λειβηθριίς. rursus Πιμπληιάς est in carmine Maximi v. 141. Versus est Maximi.

Io. Tzetzes exeg. Hom. MS. fol. 9. a. τούτο δέ

Ὅρφεύς σαφέστερον παραδείκνυσι.

Λειβήθριος γάρ ὦν φησί:

νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Λειβηθριάς ἔννεπε Μούσα.

(νέα ἀπόδειξις ὅτι ὁ Ὅρφεύς προήρχετο ἀπό τόν Ἑλληνικόν χώρον) καί τό Λειβήθριον, ἐπλάσθη ὁ μῦθος, ὅτι αι Μούσαι κατοικοῦν γύρω ἀπό τούς ἐκεῖ τόπους.

Idem ad vs. 410 repetit versum: et pro Πιμπληιάς habet Λειβηθριάς. Sed Chil. 7,949 Λειβηθριίς. Rursus Πιμπληιάς est in carmine Maximi v. 141. Versus est Maximi (ὁ ἴδιος ὁ Τζέτζης εἰς στ. 410 ἐπαναλαμβάνει τόν στίχον τούτον, καί ἀντί τῆς λέξεως Πιμπληιάς ἔχει τήν λέξιν Λειβηθριάς. Ἄλλα εἰς τάς «Χιλιάδας» 7,949 ἔχει Λειβηθριίς. Ἀντιθέτως ἡ λέξις Πιμπληιάς εἶναι εἰς τό ἄσμα τοῦ Μαξίμου στ. 141. Ὁ στίχος εἶναι τοῦ Μαξίμου).

Ἰω. Τζέτζης exeg. Ibm. MS. fol. 9a.

Τούτο ὁ Ὅρφεύς τό δεικνύει μέ μεγαλυτέραν σαφήνειαν: διότι λέγει ὅτι εἶναι Λειβηθριος,

«Τώρα ἔλα τραγοῦδησε γιά μέ Μούσα κόρη τῶν Λειβήθρων».

Idem ib. fol. 13 b (ὁ ἴδιος αὐτόθι φύλλ. 13b) διότι λέγει ἐκεῖνος (ὁ Ὅρφεύς) ὅτι εἶναι Λειβήθριος,

«Τώρα ἔλα τραγοῦδησε γιά μέ Μούσα κόρη Κωνσταντιάς».

(47) XLVII.

Lactant. 1, 13, 11 Orpheus - aperte Saturnum in terra et apud homines regnasse commemorat.

Πρώτιστος μέν ἄναξ ἐξ ἐπιχθονίων Κρόνος ἀνδρῶν: ἐκ δέ Κρόνου γένετ' αὐτός ἄναξ μέγας εὐρυόπα Ζεὺς.

(47) XLVII.

Lact. 1,13,11 Orpheus - aperte Saturnum in terra et apud homines regnasse commemorat (Λακτάντιος, 1, 13, 11). Ὁ Ὅρφεύς μνημονεύει ἀναφανδόν, ὅτι ὁ Κρόνος ἐβασίλευσεν εἰς τήν γῆν καί εἰς τούς ἀνθρώπους).

«Πρώτος ἐξ ὄλων βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων ἔγινε ὁ Κρόνος: ἀπό δέ τόν Κρόνον (μετά τόν Κρόνον) ἔγινε ἄναξ (βασιλεὺς) αὐτός ὁ μέγας Ζεὺς, πού βλέπει εἰς μεγάλην ἔκτασιν».

(48) XLVIII.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326.

Τύνη δ' ἑοσί πατήρ, καί μητέρος ἀγλαόν εἶδος, καί τεκέων τέρεν ἄνθος, ἐν εἶδεσιν εἶδος ὑπάρχων, καί ψυχῆ, καί πνεῦμα, καί ἄρμονιῆ, καί ἀριθμός.

(48) XLVIII.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326

«Σὺ εἶσαι ὁ πατήρ καί ἡ λαμπρά μορφή τῆς μητέρας καί τό τρυφερόν ἄνθος τῶν γονέων, πού ὑπάρχεις ὡς μορφή μέσα εἰς μορφάς, καί ψυχῆ καί πνεῦμα καί ἄρμονία καί ἀριθμός».

(49) XLIX.

Porphyr. de antro Nymphar. p. 118 Barnes.

Οὕτω παρά τῷ Ὅρφεϊ ἡ Κόρη, ἥπερ ἐστὶ παντός τοῦ σπειρομένου ἔφορος, ἰστουργούσα παραδίδεται. Παρά τῷ

Ὁ Πορφύριος «Περὶ τοῦ ἀντροῦ τῶν Νυμφῶν», σ. 118 Barnes γράφει:

Ἔτσι ἡ Κόρη, ἡ ὅποια εἶναι εἰς κάθε τι πού σπείρεται φύλαξ, παραδίδεται ἀπό τόν Ὅρ-

ἽΟρφεῖ ὁ Κρόνος μέλιτι ὑπὸ Διὸς ἐνεδρεῦεται. πλησθεῖς γάρ μέλιτος μεθύει καὶ σκοτοῦται, ὡς ἀπὸ οἴνου, καὶ ὑπνοῖ· οὔπω γάρ οἶνος ἦν. φησὶ γάρ παρ' ἽΟρφεῖ ἡ Νύξ τῷ Διῖ ὑποτιθεμένη (ut consiliaria V. Fr. 10) τὸν διὰ μέλιτος δόλον,
Εὗτ' ἂν δὴ μιν ἴδῃαι ὑπὸ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἔργοισιν μεθύοντα μελισσῶν ἐριβόμβων,
αὐτίκα μιν δῆσον.

ἽΟ καὶ πάσχει ὁ Κρόνος, καὶ δεθεῖς ἐκτέμνεται, ὡς Οὐρανός.

(50) L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octavo τοῦ ἱεροῦ λόγου.

Οὓς καλέουσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
οὔνεκα Γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος Οὐρανίσιου.

(51) LI

Diodorus Siculus I, 12.

Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλουτοδότειρα

(52) LII.

Orus ap. Etym. M. p. 787, 29.

Τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα,
ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντός ἐγένετο.

(53) LIII.

Suidas in v. τριτοπάτορες.

Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶν ἀνέμους εἶναι τοὺς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δὲ τοὺς τριτοπάτρεις πάντων γεγονέναι πρῶτους. τὴν μὲν γάρ γῆν καὶ τὸν ἥλιον φησιν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα καλεῖ, γονεῖς αὐτῶν ἠπίσαντο τότε οἱ ἄνθρωποι. τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας.

φέα ὅτι ὑφαίνει. Εἰς τὸν ἽΟρφέα (εἰς τὰ ποιήματα τοῦ ἽΟρφέως) ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Ζεὺς ἔστησεν ἐνέδραν εἰς τὸν Κρόνον μὲ μέλι· διότι ὁ Κρόνος, ἀφοῦ ἐγέμισε μὲ μέλι, ἐμέθυσε καὶ ἐσκοτίσθη, ὡσάν ἀπὸ κρασί, καὶ ἔπεσεν εἰς ὑπνον· διότι κρασί δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη. Λέγει λοιπὸν κατὰ τὸν ἽΟρφέα εἰς τὸν Δία ἡ Νύχτα, ἡ ὁποία τοῦ ὑπέδειξε τὸ δολερὸν σχέδιον μὲ μέλι:

«Ὅταν λοιπὸν ἴδῃς αὐτὸν κάτω ἀπὸ τῆς ὑψηλοκόρυφης βαλανιδιᾶς νὰ εἶναι μεθυσμένος ἀπὸ τὰ ἔργα (ἀπὸ τὸ μέλι) τῶν μελισσῶν, ποὺ κάνουν ἰσχυρὸν βόμβον, ἀμέσως νὰ τὸν δέσῃς.

Τοῦτο πράγματι πάσχει (ἔπαθε) καὶ ὁ Κρόνος, καὶ ἀφοῦ ἐδέθη, ἐτεμαχίσθη, καθὼς ἔπαθεν ὁ Οὐρανός.

(50) L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octavo τοῦ ἱεροῦ λόγου.

«Αὐτούς τοὺς καλοῦν μεταξύ τῶν θεῶν μὲ τὴν ἐπωνυμίαν γίγαντας, διότι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν Γῆν καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Οὐρανοῦ».

(51) LI.

Diodorus Siculus I 12 (Διόδωρος Σικελιώτης)

«Ἡ Γῆ ἡ μητέρα τῶν πάντων, ἡ Δημήτηρ ποὺ δίδει τὸν πλοῦτον».

(52) LII.

Orus ap. Etym. M. p. 787,29 (ἽΟρος εἰς τὸ Μέγα Ἑτυμολογικὸν σ. 787,29):

«Τοῦτον βέβαια ὀνομάζουν Φάνητα, διότι πρῶτος αὐτός ἐγινε φανερός εἰς τὸν αἰθέρα».

(53) LIII.

Suidas in v. τριτοπάτορες (ὁ Σουΐδας εἰς τὴν λέξιν τριτοπάτορες):

ἽΟ Δήμων εἰς τὸ σύγγραμμά του Ἀτθίς λέγει, ὅτι οἱ τριτοπάτορες ἦσαν ἀνεμοί. ἽΟ δὲ Φιλόχορος λέγει, ὅτι οἱ τριτοπάτρεις ἐγεννήθησαν πρῶτοι ἀπὸ ὄλους. Διότι λέγει ὅτι οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι ἐγνώριζον ὅτι ἡ γῆ καὶ ὁ ἥλιος, τὸν ὁποῖον ὀνομάζει καὶ Ἀπόλλωνα, ἦσαν γονεῖς αὐτῶν (τῶν τριτοπατέρων), τοὺς δὲ γεννηθέντας ἐκ τούτων (ἐκ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἡλίου)

Φανόδημος δέ ἐν ἑκτῷ φησὶν ὅτι μόνοι οἱ Ἴθηναῖοι θύουσί τε καὶ εὐχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παιδῶν, ὅταν γαμῆν μέλλωσιν. ἐν δὲ Ὀρφῆως φυσικῶ ὀνομάζεσθαι τοὺς τριτοπάτορας Ἄμαλκειδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκλέοντα, θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας Οὐρανοῦ καὶ Γῆς φησὶν αὐτοὺς εἶναι παῖδας, ὀνόματα δὲ αὐτοῖς Κόττον, Βριάρεων, καὶ Γύγην. Eadem fere leguntur apud Etym. M. p. 768, 1. nisi quod ἐν τοῖς Φυσικοῖς laudatur Orpheus, et Πρωτοκλείαν καὶ Πρωτοκρέοντα, hoc ultimum recte scribitur.

(54) LIV.

Suidas v. ἵππος Νισαῖος.

Ἐν δὲ Δίκτυϊ Ὀρφεύς λέγει· ἡ Νισα ἵππος ἐστὶν ἐν Ἐρυθρῇ κείμενος.

(55) LV.

Schol. Pind. ad Pyth. III. 96.

Λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῶ δελεασθεὶς ἀναστῆσαι Ἴππόλυτον τεθνηκότα· οἱ δὲ Τυνδάρων· ἕτεροι Καπανέα· οἱ δὲ Γλαῦκον· οἱ δὲ Ὀρφικοὶ Ὑμέναιον.

(56) LVI.

Schol. Vict. ad Hom. Iliad. XVIII. 570 apud Heynium vol. VII. p. 503.

ἡ δὲ καλουμένη Σφαῖρα ποίημά ἐστιν εἰς τὸν Λίνον. ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα.

Monadici versus, quorum de contexto dicere operae pretium visum non est.

ὀνομάζουν τρίτους πατέρας. Ὁ δὲ Φανόδημος εἰς τὸ ἕκτον βιβλίον λέγει ὅτι μόνοι οἱ Ἴθηναῖοι ἐθυσίαζον καὶ προσύχοντο εἰς αὐτοὺς νά γεννήσουν παιδιὰ, ὅταν ἐπρόκειτο νά ἔλθουν εἰς γάμον. Εἰς δὲ τὸ φυσικὸν τοῦ Ὀρφῆως οἱ τριτοπάτορες ὀνομάζονται Ἄμαλκειδης, Πρωτοκλῆς καὶ Πρωτοκλέων, ἐπεὶ εἶναι θυρωροὶ καὶ φύλακες τῶν ἀνέμων. Ἐκεῖνος δὲ πού ἐγράψε τὸ ποίημα ἐξηγητικὸν λέγει ὅτι αὐτοὶ (οἱ τριτοπάτορες) εἶναι παιδιὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ ὅτι τὰ ὀνόματά των εἶναι Κόττος, Βριάρεως καὶ Γύγης. Eadem fere leguntur apud Etym. M. p. 768, 1. nisi quod ἐν τοῖς φυσικοῖς laudatur Orpheus, et Πρωτοκλείαν καὶ Πρωτοκρέοντα, hoc ultimum recte scribitur (τὰ ἴδια περιπυ ἀναγινώσκονται εἰς τὸ Μέγα Ἑτυμολογικὸν σ. 768, 1, πλὴν τοῦ ὅτι εἰς τὰ φυσικὰ ἐπαινεῖται ὁ Ὀρφεύς, καὶ γράφεται, Πρωτοκλείαν καὶ Πρωτοκρέοντα, τὸ τελευταῖον τοῦτο ὀρθῶς).

(54) LIV.

Suidas v. ἵππος Νισαῖος (ὁ Σουίδας εἰς λέξιν ἵππος Νισαῖος)

Εἰς δὲ τὸ Δίκτυον ὁ Ὀρφεύς λέγει· ἡ Νισα εἶναι ἵππος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται (κεῖται) εἰς τὴν Ἐρυθρὰν.

(55) LV.

Schol. Pind. ad Pyth. III 96 (σχόλια εἰς τὸν 3ον Πυθιονικόν, στ. 96 - τοῦ Πινδάρου):

Λέγεται ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς, ἐπεὶ ἐξήπαθη μετὰ χρήματα, ἀνέστησε τὸν Ἴππόλυτον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποθάνει· ἄλλοι ὁμως λέγουσιν ὅτι ἀνέστησε τὸν Τυνδάρων· ἄλλοι τὸν Καπανέα· καὶ ἄλλοι τὸν Γλαῦκον· οἱ Ὀρφικοὶ ὁμως λέγουσιν ὅτι ἀνέστησε τὸν Ὑμέναιον.

(56) LVI.

Schol. Vict. ad Ibm. Iliad. XVIII. 570 apud Heynium vol. VII. p. 803

(σχόλια τοῦ Βικτ. εἰς τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Ὀμήρου, Σ' στ. 570 - παρὰ τῷ Heynium, τόμ. 7, σ. 803)

Ἐκεῖνο πού ὀνομάζεται Σφαῖρα εἶναι ποίημα ἀφιερωμένον εἰς τὸν Λίνον καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν Ὀρφέα.

Monadici versus, quorum de contextu dicere operae pretium visum non est (Μοναδικοὶ στίχοι, ἐκ τῆς συνθέσεως τῶν ὁποίων δὲν φαίνεται ἡ ἀξία τοῦ ἔργου).

Procl. Tim. 2 p. 121 pr.

Ἔστ' ἄν ῥεῖη παῖδα τέκοι Κρόνῳ ἐν φιλότῃτι.

Procl. in Tim. 1 — — ap. Eschenb. Epig. p. 99.
Ἦ δὲ πάλιν Γαῖαν τε καὶ Οὐρανὸν εὐρύν ἔτικτε.

Athenag. Legat. p. 79, 26.

Ἦνίκα κόσμον ἅπαντα ἐαῖς στηρίξατο βουλαῖς.

In fragm. Esch. p. 245, 1.

Καὶ τὸ δικαιοσύνης τε καὶ εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ.

Ibid. ex Iustino M.

Πᾶσιν γάρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις.

Ex Apollo. Schol. ad 3, 467. Eschenb. Epig. p. 105.

Καὶ τότε δὴ Ἐκάτην Δηῷ τέκεν εὐπατέρειαν.

Ex Procl. Tim. 1 — — Esch. Epig. p. 55.

Μῆτις τε κέλομαι, καὶ κέρδεσι.

Οἷσιν ἐπεμβεβαῶς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπ' ἴχνη

ex Proclo MS. Benti. ad Mill. p. 4 pr. (cf. Fragm. ined. 15.)

Κρίας, ταυρεῖους, ὄψιος, χαροποῦ τε λέοντος
[κεφαλᾶς] fert Φάνης Orphicus Procli ap. Eschenb. Epig. p. 77.

Τῷ λαμπρῷ βλέπομεν, τοῖς δ' ὄμμασιν οὐδὲν ὀρώμεν.

Stob. Ecl. Phys. 1 p. 121 pr.

Τὸ γάρ ὤρμηθη δ' ἀνά κύκλον ἀθέσφατον, περὶ ταύτης εἰρηται τῷ θεολόγῳ τῆς

Πρόκλ. εἰς Τίμ. 2 σ. 121

«Ἔως ὅτου ἡ Ρέα γεννήσῃ παιδί ἀπὸ τὸν Κρόνον εἰς ἐρωτικὴν συντροφίαν».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 1 --- ar. Eschenb. Ep. p. 99

«Ἐκεῖνη δὲ πάλιν (ἡ Ρέα) ἐγέννησε τὴν Γῆν καὶ τὸν πλατύν Οὐρανόν».

Athenag. Legat. p. 79,26 (Ἄθηναγόρου Πρεσβυτέρου σ. 79,26)

«Ὅταν ὅλον τὸν κόσμον ἐστήριξεν εἰς τὰς ἰδικὰς τῆς βουλάς».

in fragm. Esch. p. 245,1 (Εἰς ἀπόσπασμα Eschen. σ. 245,1)

«Καὶ ἡ μεγάλη ὠφέλεια τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εὐσεβίας».

Ibid ex Iustino M. (αὐτόθι ἐκ τοῦ Ἰουστίνου Μάρτυρος).

«Διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θνητᾶς κόρας».

Ex Apollo. Schol. ad 3,467, Eschenb. Epig. p. 105 (Ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου Σχόλ. εἰς 3,467, Eschenb. Epig. σ. 105)

«Καὶ τότε δὴ ἡ Δηῷ ἐγέννησε τὴν Ἐκάτην τὴν καλλιπάτειραν».

Ex Procl. Tim. 1 --- Esch. Ep. p. 55 (Ἐκ τοῦ Πρόκλου εἰς Τίμαιον 1 --- Esch. Epig. σ. 55)

«Καὶ Μῆτις ὀνομάζομαι, καὶ διὰ τὰ κέρδη». Ἐπὶ τὰ ἴχνη τούτων πάντοτε ἔχει ἐπιβῆ (ἔχει βαδίσει) ὁ μέγας δαίμων» ἐκ τοῦ Πρόκλου MS Benti. ad Mill. p. 4 pr. (παράβαλε ἀπόσπασμα ἀνέκδοτον 15).

«Ἀπὸ κριάρι, ἀπὸ ταῦρον, ἀπὸ ψίδι καὶ ἀπὸ λέοντα μὲ τὰ ἀστραφτερά μάτια» [κεφαλᾶς] φέρει ὁ Φάνης ὁ Ὀρφικός, ἐκ τοῦ Πρόκλ. ap. Eschenb. Epig. σ. 77.

«Μετὸ λαμπρὸ (μὲ τὸ φῶς) ἢ μᾶλλον μὲ τὸν νοῦν βλέπομεν, μὲ τὰ μάτια ὅμως τίποτε δὲν βλέπομεν».

Στοβαίου «Ἐκλογαὶ Φυσικῶν» 1 σ. 121

«Τοῦτο ὤρμησεν εἰς τὸν ἀνέκφραστον (τὸν θαυμαστόν) κύκλον», δι' αὐτὴν τὴν θεότητα

θεότητος
Procl. in Tim. 3 p. 160, 40 de figura
mundi sphaerica agens.

Ἡδ' ὕλην πρῶτιστ' αἰσχυρῶν δώτειραν
ἀπάντων,

**pro Orphico laudat Fr. Patric.
Discuss. Peripat. 2, 6 p. 238.**

κάνει λόγον ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς).

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 3 σ. 160,40 λέγει
περί τῆς σφαιρικῆς μορφῆς τοῦ κόσμου (τοῦ
σύμπαντος).

«Καί τὴν ὕλην πού πρωτίστως δίδει ὅλα τὰ
αἰσχυρά (τὰ ἄσχημα)», ὡς Ὀρφικόν (ὡς ἀνήκον
εἰς τὸν Ὀρφέα) ἐπαινεῖ τοῦτο ὁ Fr. Patric.
Discuss. Peripat. 2, 6 Σ. 238

ORPHEI
FRAGMENTA INEDITA.
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

**1. Hermias Commentario MS. in Platonis
Phaedrum.**

Οὐδένα γάρ ἐνθουσιασμόν ἄνευ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας συμβαίνει γίνεσθαι. Ὅρῳ πῶς ὁ Ὀρφεύς πάσας ἐπιτηδεύσας φαίνεται, ὡς δεομένας καὶ ἐχομένας ἀλλήλων; τελεστικώτατον μὲν γὰρ αὐτόν καὶ μαντικώτατον παρειλήφμεν, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κινούμενον, ἔτι ποιητικώτατον, ὃν γε δι' αὐτό τοῦτο καὶ Καλλιόπης υἱὸν γενέσθαι φασίν. Ἐρωτικώτατός τε ἐστίν, ὡς αὐτὸς λέγων φαίνεται πρὸς τὸν Μουσαῖον καὶ προτείνων αὐτῷ τὰ θεῖα ἀγαθὰ, καὶ τελειῶν αὐτόν.

2. Ibid.

Καὶ τρεῖς δὲ λέγονται Ὀρφεῖς παρὰ Θραξί γενέσθαι.

3. Ibid.

Οὐ πρῶτος δὲ ὁ Πλάτων ἡνίοχος καὶ ἵππους παρέλαβεν, ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ οἱ ἔνθεοι τῶν ποιητῶν, Ὁμηρος, Ὀρφεύς, Παρμενίδης.

Ο Ρ Φ Ε Ω Σ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ
(fragmenta inedita)

**1. Ἐρμείου ἐκ τοῦ ὑπομνήματος εἰς
τὸν Φαῖδρον τοῦ Πλάτωνος**

Κανεῖς λοιπὸν ἐνθουσιασμός (κανένα δημιουργικὸν ἔργον) δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προέλθῃ (νὰ γίνῃ) χωρὶς τὴν ἐρωτικὴν ἐμπνευσίν (χωρὶς τὴν διέγερσιν, τὴν ὁποίαν παρέχει ὁ ἔρωσ). Βλέπεις κατὰ ποῖον τρόπον εἶναι φανερόν ὅτι ὁ Ὀρφεύς ἐχρησιμοποίησε ὅλας τὰς ιδιότητας, (τὰς μορφάς, τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ θεοῦ), ἐπειδὴ ἡ μία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ δι' αὐτὸ συγκρατοῦνται μεταξὺ των; αὐτόν δηλαδὴ τὸν εὐρίσκομεν ὅτι εἶναι καταλληλότατος εἰς τὰς μῦθους καὶ ἰκανώτατος εἰς τὴν μαντικὴν τέχνην ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπειδὴ δὲ ἦτο καὶ ἰκανώτατος εἰς τὴν ποίησιν δι' αὐτόν τὸν λόγον ἀκριβῶς λέγουσιν ὅτι ὑπῆρξεν καὶ υἱὸς τῆς Καλλιόπης. Ἐχει ἀκόμη πολὺ μεγάλην κλίσιν πρὸς τὸν ἔρωτα, καθὼς φαίνεται, καὶ ὅπως ὁ ἴδιος λέγει εἰς τὸν Μουσαῖον, εἰς τὸν ὁποῖον παρουσιάζει τὰ θεῖα ἀγαθὰ καὶ ἐπιδίδωκει νὰ τὸν τελειοποιήσῃ (νὰ τὸν κάμῃ τέλειον).

2. Αὐτόθι

Λέγεται ὅτι τρεῖς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Θράκην.

3. Αὐτόθι

Δὲν παρέλαβε (δὲν ἐχρησιμοποίησε) πρῶτος ὁ Πλάτων τὸν ἡνίοχον καὶ τὸν ἵππιον, ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ οἱ θεόπνευστοι ποιηταί, δηλαδὴ ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ὁμηρος, ὁ Παρμενίδης.

4. Ibid.

Αὐτῷ δὲ τούτῳ πρώτῳ τῷ δεσπότῃ Φάνητι καὶ πτέρυγας δίδωσι χρυσέαις περὺγεσσι φορεῦμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.

5. Ibid.

Τετράς δὲ ὁ Φάνης, ὡς Ὀρφεύς φησί, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.

6. Ibid.

Ὁ γάρ τοι Ὀρφεύς περὶ τῆς νυκτός λέγων, θεῶν γάρ ἔχει φησί (sic), καὶ μαυτοσύνην δὲ οἱ δῶκεν ἔχειν ἀψευδέα πάντη.

7. Ibid.

Ἐξω γάρ προήλθον πρώτοι ἀπὸ Φάνητος οὐρανός καὶ γῆ δεῖξαι τ' ἔξ ἀφανῶν φανερούς οἷτ' εἰσὶ γενέθλην. καὶ πρώτος καταλάμπεται ὁ οὐρανός ὑπὸ τοῦ θεοῦ φωτός τοῦ Φάνητος. τὴν γάρ νύκτα ἠνῶσθαι αὐτῷ φησι πρωτόγονόν γε μιν ὅστις ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, εἰ μὴ νύξ ἱερὴ μούνη, οἱ δ' ἄλλοι ἐθαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄληπτον τοῖον ἀπέστραπται χροός ἀθανάτοιο Φάνητος.

Binos posteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentley Epist. ad Millium p. 3.

8. Ibid.

Τριῶν γάρ παραδεδομένων νυκτῶν παρ' Ὀρφεῖ, τῆς μὲν ἐν αὐτῷ μενούσης τῆς πρώτης, τῆς δὲ τρίτης ἔξω προελθούσης τῆς μέσης τούτων, τὴν μὲν πρώτην μαντεύειν φησίν, ὃ ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης, τὴν δὲ μέσσην αἰδοῖν καλεῖ, ὃ ἐστὶ τῆς σωφροσύνης, τὴν δὲ τρίτην ἀποτίκτειν φησὶ τὴν δικαιοσύνην.

9. Ibid.

Ἀδράστεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς θεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδραστα εἶναι. διὸ καὶ πρό τοῦ

4. Αὐτόθι

Εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν δεσπότην (τὸν ἀρχοντα) Φάνητα δίδει κατὰ πρῶτον πτερὰ: «κινούμενος μὲ χρυσὰ πτερὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ».

5. Αὐτόθι

Ὁ Φάνης εἶναι τετράς, καθὼς λέγει ὁ Ὀρφεύς, διότι καθορᾶται (βλέπεται) ὅτι ἔχει τέσσαρα μάτια ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ.

6. Αὐτόθι.

Ὁ Ὀρφεύς λέγει διὰ τὴν νύκτα, διότι ἔχει καὶ αὐτὴ μερίδα ἀπὸ τῶν θεῶν, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν νὰ ἔχη μαντικὴν δύναμιν κατὰ πάντα ἀληθινὴ (πού λέγει τὴν ἀληθειαν)

7. Αὐτόθι

«Πρῶτοι προήλθον ἀπὸ τὸν Φάνητα (πρῶτοι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸν Φάνητα) ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ, διὰ νὰ δεῖξουν τοὺς φανερούς ἀπὸ τῶν ἀφανῶν (ὅτι προήλθον ἀπὸ τὴν ἀφανῶν, ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξίαν) καὶ ποῖοι εἶναι κατὰ τὸ γένος. Καὶ πρῶτος ὁ οὐρανός ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ θεῖον φῶς τοῦ Φάνητος. Διότι λέγει ὅτι ἠνῶθη μὲ αὐτὸν κατὰ τὴν νύκτα ὁ πρωτογέννητος, πού εἶδε αὐτὸν μὲ τὰ μάτια, ἐκτός μόνον ἀπὸ τὴν ἱερὰν νύκτα, οἱ δὲ ἄλλοι ἐθαύμαζον πού ἐβλεπαν εἰς τὴν αἰθέρα τὸ ἀκατάληπτον φῶς τόσο ἀστραπτε (ἐφώτιζε) τὸ σῶμα τοῦ ἀθανάτου Φάνητος».

Bonos posteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentley Epist. ad Millium p. 3 (Δύο ὑστερα στίχους, ὀλίγον διαφορετικὰ γραμμένους, μνημονεύει ὁ Bentley εἰς Ἐπιστολήν πρὸς Μίλλιον, P. 3).

8. Αὐτόθι

Τρεῖς νύκτας ἀναφέρει ὁ Ὀρφεύς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη παραμένει εἰς αὐτὸν, ἡ δὲ τρίτη προχωρεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν μεσαίαν ἐκ τούτων· καὶ ἡ μὲν πρώτη λέγει ὅτι ἔχει μαντικὴν ἰκανότητα, πρᾶγμα πού εἶναι χαρακτηριστικόν τῆς ἐπιστήμης, τὴν δὲ μεσαίαν ὀνομάζει σεβαστήν, πρᾶγμα πού ἀνήκει εἰς τὴν σωφροσύνην, διὰ δὲ τὴν τρίτην λέγει ὁ Ὀρφεύς ὅτι γεννᾷ τὴν δικαιοσύνην.

9.

Ὀνομάζεται Ἀδράστεια, διότι ἐκεῖνα, πού καθωρίσθησαν ἀπὸ αὐτὴν καὶ πού ἐγιναν νόμοι, εἶναι ἀναπόφευκτα. Διὰ τοῦτο λέγεται ὅτι ἐμ-

άντρου τῆς νυκτός ἡχεῖν λέγεται·
παλάμησι δὲ χάλκεα ρόπτρα δῶκεν
Ἰδραστειῆ. ἐν τοῖς προθύροις γάρ τοῦ
άντρου τῆς νυκτός κάθηται ὁ Φάνης·
ἐν μέσῳ δὲ ἡ νύξ, μαντεύουσα τοῖς θεοῖς
θεσμούς. (cf. fr. 27)

10 Ibid.

*Proclus Commentario in Platonis
Parmenidem.*

Αὐτὸν τὸν Δία καὶ τὸν Διόνυσον
παῖδας καὶ νέους ἡ θεολογία καλεῖ,
καίπερ ὄντε νέω, φησὶν ὁ Ὀρφεύς.

11. Ibid.

Ὁ μὲν γάρ Ὀρφεύς μετὰ τὴν
κατάποσιν τοῦ Φάνητος ἐν τῷ Διῖ τὰ
πάντα γεγονέναι φησὶ. ἐπειδὴ πρῶτως
μὲν καὶ ἠνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως
δὲ καὶ διακεκρμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τὰ
πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἴτια.
ἐκεῖ γάρ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ὁ
οὐρανός αὐτός, καὶ τὰ στοιχεῖα, καὶ ὁ
ἔρως ὁ ἐνοποιός, καὶ πάντα ἀπλῶς ἐν
γεγονότα. Ζηνωνός (sic) δ' ἐνὶ γαστέρι
σύρρα πέψυκε.

v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. (cf. Fr. 6, 8)

12. Ibid.

Οὐκ ἂν θαυμασώμεθα τῶν Ὀρφέως
ἀκούοντες ἐπῶν, ἐν οἷς φησὶν ὁ θεολόγος·
Αὕτη δὲ Ζηνός καὶ ἐν ὄκμασι (sic) πατρός
ἀνακτος ναίουσ' ἀθάνατοί τε θεοί,
θνητοί τ' ἄνθρωποι, ὅσα τε ἦν γεγαῶτα,
καὶ ὕστερον ὅπως ἐμελλε.

13. Ibid.

Χρόνος δὲ ὑπὸ Ὀρφέως ὀνομάζεται,
κατὰ δὴ τινα θαυμαστήν ἀναλογίαν.
γενέσεις γάρ ὁ θεολόγος τῶν ἀγεννήτων
μυστικῆς παραδούς, καὶ τὸ αἴτιον τῆς
ἐκφάνσεως τῶν θείων χρόνων
συμβολικῶς ὠνόμασεν. ὅπου γάρ
γένεσις, ἐκεῖ καὶ χρόνος.

πρὸς ἀπὸ τὸ σπήλαιον τῆς νυκτός παράγει
ἡχους· εἰς δὲ τὰ χέρια τῆς ἔδωσεν ἡ Ἀδρά-
στεια χάλκινα ρόπαλα· διότι εἰς τὰ πρόθυρα
τοῦ σπηλαίου τῆς νυκτός εἶναι καθισμένος ὁ
Φάνης· εἰς δὲ τὸ μέσον εὐρίσκεται ἡ νύχτα,
πού μαντεύει εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς νόμους.
(cf. Fr. 27, πρβλ. 27ον ἀπ.).

10.

Ὁ Πρόκλος εἰς τὸ Ὑπόμνημα εἰς τὸν Παρ-
μενίδην τοῦ Πλάτωνος γράφει: Ἡ θεολογία
τὸν ἴδιον τὸν Δία καὶ τὸν Διόνυσον τοὺς λέγει
νέους καὶ παιδιά, καίτοι ἦσαν νέοι, καθὼς λέγει
ὁ Ὀρφεύς.

11. Αὐτόθι

Ὁ Ὀρφεύς λέγει ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν κατά-
ποσιν τοῦ Φάνητος τὰ πάντα ἐγεννήθησαν ἐν-
τός τοῦ Διός. Ἐπειδὴ κατὰ πρῶτον μὲν καὶ
κατὰ τρόπον ἠνωμένον ἦσαν εἰς ἐκεῖνον (τὸν
Φάνητα), ἐκ δευτέρου δὲ καὶ κατὰ τρόπον χω-
ριστόν ἦσαν τὰ πάντα εἰς τὸν δημιουργόν,
ἐφανερῶθησαν τὰ αἶψα πάντων ὅσα γίνονται
εἰς τὸν κόσμον. Διότι ἐκεῖ ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη
καὶ αὐτός ὁ οὐρανός καὶ τὰ στοιχεῖα καὶ ὁ
ἔρως, πού ἐνώνει, καὶ τὰ πάντα εἶχον γίνεαι γε-
νικῶς ἓνα πρᾶγμα.

12. Αὐτόθι

Δέν θά ἀπορήσωμεν, ἐάν ἀκούωμεν τὰ
ποιήματα τοῦ Ὀρφέως, εἰς τὰ ὅποια ὁ θεολό-
γος (ὁ Ὀρφεύς) λέγει:
«Αὕτη εἶναι τοῦ Διός καὶ εἰς τοὺς κόλπους (:)
τοῦ βασιλέως πατρός
κατοικοῦν καὶ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ καὶ οἱ θνητοὶ
ἄνθρωποι, καὶ ὅσα εἶχον γίνεαι καὶ ὅσα ὕστερα
ἐμελλον νά γίνουιν».

13. Αὐτόθι

Ὀνομάζεται δὲ ἀπὸ τὸν Ὀρφέα χρόνος
συμφῶνως πρὸς κάποιαν ἀξιοθαύμαστον ἀνα-
λογίαν. Ὁ θεολόγος δηλαδὴ μᾶς ὠμίλησε διὰ
τὴν μυστηριώδη δημιουργίαν ἐκείνων πού δέν
γεννῶνται καὶ κατωνόμασε κατὰ συμβολικόν
τρόπον τὴν αἰτίαν τῆς φανερώσεως τῶν θείων
χρόνων· διότι ὅπου ὑπάρχει γένεσις (δημιουρ-
γία), ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ χρόνος.

14. Proclus Comm. in Alcibiadem I.

Ὁ θεολόγος ὁ παρ' Ἑλλήσιν, ἀνόμματον ἀποκαλεῖ τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον· Ποιμαίνων πραπίδεσιν ἀνόμματον ὠκύν ἔρωτα.

15. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ καί ὁ Πλάτων, εὐρών παρ' Ὀρφεῖ τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν καὶ ἔρωτα καὶ δαίμονα μέγαν ἀποκαλούμενον. ἀγαπήσειε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τὸν τοιοῦτον ὕμνον. περὶ μὲν γάρ τοῦ νοητοῦ νοῦ λέγων ὁ θεολόγος, ἀβρός ἔρωσ φησί, καὶ μῆτις ἀτάσθαλος, καὶ πάλιν, οἷσιν ἐπεμβεβαῶς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπίσχη· (sic duo MSS. cf. p. 404, 8) περὶ δὲ τοῦ νοεροῦ νοῦ καὶ ἀμεθέκτου, καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρωσ προλυτερπῆς (cf. fr. 8, 2), καὶ πάλιν, ἓν κράτος, εἶε δαίμων γένετο μέγας ἀρχὸς ἀπάντων.
v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. 4.

16. Ibid.

Παρά τῷ Ὀρφεῖ λέγει που πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς· Ὀρθου δ' ἡμετέρην γενεὴν ἀριδείκετε δαίμων. (cf. Fr. 10, 4)

17. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ, καθάπερ Ὀρφεύς ἐπίστησι τῷ βασιλεῖ Διονύσῳ τὴν μονάδα τὴν Ἀπολλωνιακὴν ἀποτρέπουσαν αὐτὸν τῆς εἰς τὸ Τιτανικὸν πλῆθος προόδου, καὶ τῆς ἐξαναστάσεως τοῦ βασιλείου θρόνου, καὶ φρουροῦσαν αὐτὸν ἄχραντον ἐν τῇ ἐνώσει, τοιαῦτα δὴ καὶ ὁ Σωκράτους δαίμων περιάγει μὲν αὐτὸν εἰς τὴν νοεράν περιωπὴν, ἐπέχειν δὲ τῶν πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσιῶν.

18. Ibid.

Πάρεδρος ὁ νόμος τοῦ Διός, ὡς φησιν ὁ Ὀρφεύς.

14.

Proclus Commen. in Alcibiadem I. (Πρόκλου Ὑπόμνημα εἰς τὸν πρῶτον Ἀλκιβιάδην) Ὁ θεολόγος τῶν Ἑλλήνων (ὁ Ὀρφεύς) ὀνομάζει τυφλὸν ἐκεῖνον τὸν ἔρωτα· «Ὁδηγῶν μὲ τὸν νοῦν τὸν τυφλὸν ταχύν ἔρωτα».

15. Αὐτόθι

Νομίζω ὅτι καὶ ὁ Πλάτων, ἀφοῦ ἤυρε ὅτι ὁ ἴδιος αὐτὸς θεὸς ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὸν Ὀρφέα ἔρωσ καὶ μέγας θεός, θά ἀγαπήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν τοιοῦτου χαρακτήρος ὕμνον διὰ τὸν ἔρωτα. Διότι ὁμιλῶν ὁ θεολόγος περὶ τοῦ νοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ, λέγει «κοιμῶς ἔρωσ» καὶ «πανουργία αὐθάδης» καὶ πάλιν «εἰς τοὺς ὁποῖους πάντοτε ἐπεμβάινει ὁ μέγας θεός» «περὶ δὲ τοῦ νοεροῦ νοῦ καὶ τοῦ μὴ μετέχοντος» «καὶ ὁ μῆτις πρῶτος πατήρ» «καὶ ὁ ἔρωσ ποῦ παρέχει πολλὰς τέρψεις» καὶ πάλιν «ἓνα κράτος, ἓνας θεός ἐγινε μέγας ἀρχηγὸς ὄλων».

16. Αὐτόθι

Εἰς κάποιο μέρος τῶν ποιημάτων τοῦ Ὀρφέως ὁ Ζεὺς ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν πατέρα του Κρόνον τοῦ λέγει τὰ ἑξῆς: «Ὀρθωνε (σῆκωνε) τὴν ἰδικὴν μας γενεάν, σὺ ὁ περιφανὴς θεός» (cf. fr. 10, 4 - παράβαλε τὸ ὑπ' ἀριθ. 10 ἀπόσπασμα).

17. Αὐτόθι

Καί ἐγὼ νομίζω, ὅτι, καθὼς ἀκριβῶς ὁ Ὀρφεύς θέτει εἰς τὸν βασιλεῖα Διόνυσον τὴν Ἀπολλωνιακὴν μονάδα (τὴν μονάδα τοῦ Ἀπόλλωνος), ἢ ὁποῖα ἀποτρέπει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ Τιτανικὸν πλῆθος (τὸ πλῆθος τῶν Τιτάνων) καὶ διαφυλάσσει αὐτὸν ἀμίαντον κατὰ τὴν ἐνωσιν, κατὰ τοιοῦτον βεβαίως τρόπον καὶ τὸ δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους περιφέρει μὲν αὐτὸν εἰς τὴν νοεράν σκοπιάν, ἐμποδίζει ὅμως αὐτὸν ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς μὲ τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους (ἀπὸ τοῦ νὰ συναναστρέφεται πολλοὺς ἀνθρώπους).

18. Αὐτόθι

«Ὁ νόμος εἶναι πάρεδρος (παρακαθήμενος) τοῦ Διός», καθὼς λέγει ὁ Ὀρφεύς.

19. Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I.

Ἄλλα μὴν καὶ ὑλῶοι λέγονται, οἱ τήνδε τήν ὕλην ἐξάπτοντες τῆς τῶν οὐρανίων, καὶ διὰ τούτου φρουροῦντες αὐτήν, καὶ μὴ συγχωροῦντες ρευστὴν οὖσαν, πάντη φθειρεσθαι. φησὶ γάρ καὶ ὁ Ὀρφεύς· Ὑλῆς οὐρανίης καὶ ἀστερίης καὶ ἀβύσσου.

20. Olympiodorus Comm. in Phaedonem.

Καὶ ἔστι τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοιοῦτον παρὰ τῷ Ὀρφεῖ. τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται. πρώτη μὲν ἡ τοῦ Οὐρανοῦ, ἣν ὁ Κρόνος διεδέξατο, ἐκτεμὼν τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρός. μετὰ δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσεν καταταρταρώσας τὸν πατέρα. εἶτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὃν φασὶ κατ' ἐπιβουλήν τῆς Ἥρας τοὺς περὶ αὐτὸν Τιτᾶνας σπαράττειν, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἀπογεύεσθαι. καὶ τούτους ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν ἀτμῶν τῶν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν, ὕλης γενομένης γενέσθαι τοὺς ἀνθρώπους.

21. Ibid.

Διόπερ καὶ παρῶδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅστις δι' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν Ἄδου.

22. Ibid.

Καὶ ὅτι τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὸς ἐξ ἀλλήλων, κατασκευάζει ἡ λέξις, ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἀπὸ Ὀρφέως φημὶ λέγοντος· Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες καὶ υἱέες ἐν μεγάρουσιν ἠδ' ἄλοχοι σεμναὶ κεδναὶ τε θύγατρες·

19.

Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I. (Ὀλυμπιοδώρου Ὑπόμνημα εἰς τὸν πρῶτον Ἀλκιβιάδην)

Ἄλλα βεβαίως λέγεται ὅτι φωνάζουν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀνάπτουν αὐτὴν τήν ὕλην ἀπὸ τῆν ὕλην τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ οἱ ὅποιοι διὰ τούτου τοῦ τρόπου διαφυλάσσουν αὐτὴν καὶ δὲν ἐπιτρέπουν, ἐπειδὴ εἶναι ρευστὴ, νὰ καταστρέφεται ἐξ ὀλοκλήρου. Λέγει δηλαδὴ καὶ ὁ Ὀρφεύς τὰ ἐξῆς: «Ὑλῆς οὐρανίης (ἀπὸ τὸν οὐρανόν) καὶ ἀπὸ ἀστέρια καὶ ὑποχθονίου».

20. Olympiodorus Comm. in Phaedonem

(Ὀλυμπιοδώρου Ὑπόμνημα εἰς τὸν Φαίδωνα) Καὶ τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοῦ

Ὀρφέως εἶναι αὐτὸ περίπου: Τέσσαρες βασιλεῖαι (βασιλικαὶ ἐξουσίαι) ἀναφέρονται. Πρώτη μὲν εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν ὁποίαν διεδέχθη ὁ Κρόνος, ἀφοῦ ἀπέκοψε τὰ γεννητικὰ ὄργανα τοῦ πατρός του. Μετὰ δὲ τὸν Κρόνον ἐβασίλευσεν ὁ Ζεὺς, ὁ ὁποῖος ἔρριψε κάτω εἰς τὰ Τάρταρα τὸν πατέρα του. Ἐπειτα τὸν Δία τὸν διεδέχθη ὁ Διόνυσος, τὸν ὁποῖον λέγουν ὅτι κατὰ κακόβουλον σχέδιον τῆς Ἥρας τὸν κατεσπάρξαν οἱ Τιτᾶνες, ποὺ ἦσαν γύρω ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ἔλαβον γεῦσιν ἀπὸ τὰς σάρκας του (ἔφαγαν ἀπὸ τὰς σάρκας του). Καὶ αὐτούς (τοὺς Τιτᾶνες) κατέκαυσε μὲ τούς κεραυνούς του ὁ Ζεὺς, καταληφθεὶς ὑπὸ ὀργῆς· καὶ ἀπὸ τῆν καπνιά τῶν ἀτμῶν, ποὺ ἀνεδόθησαν (ἀνυψώθησαν) ἀπὸ αὐτούς (τοὺς Τιτᾶνες) προήλθεν ἡ ὕλη, ἀπὸ τῆν ὁποίαν ἐγιναν οἱ ἄνθρωποι.

21. Αὐτόθι

Διὰ τοῦτο καὶ παρῶδεῖ ὁ Πλάτων (διαστρέφει κατὰ τρόπον κωμικόν) τὸν στίχον τοῦ Ὀρφέως, ὁ ὁποῖος λέγει, ὅτι ὅποιος ἀπὸ ἡμᾶς εἶναι ἀμύητος, θά κείται εἰς τὸν Ἄδην ὡσάν μέσα εἰς βορβόρον.

22. Αὐτόθι

Καὶ ὅτι τὸ ζωντανόν καὶ τὸ νεκρόν (ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος) προέρχονται ἀμοιβαίως τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τοῦτο τὸ δεῖκνύει ἡ λέξις, ἀπὸ τῆν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἐννοῶ ἀπὸ τὸν Ὀρφέα, ὁ ὁποῖος λέγει: «Οἱ ἴδιοι εἶναι εἰς τὰς οἰκίας καὶ πατέρες καὶ υἱοὶ καὶ σεβαστοὶ σύζυγοι καὶ συνεταὶ θυγατέρες». Διότι παντοῦ

πανταχοῦ γάρ ὁ Πλάτων παρωδεῖ τὰ Ὀρφεῶς.

23. Ibid.

Ὁ Διόνυσος λύσεώς ἐστιν αἴτιος·
διό καί λυσεύς ὁ θεός· καί Ὀρφεύς
φησιν·
Ἄνθρωποι δὲ τεληέσσας ἑκατόμβας
πέμπουσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτησιν
ὄργια ἐκτελέσουσι, λύσιν προγόνων
ἀθεμίστων
μαιόμενοι. σύ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος,
οὐς κ' ἐθέλησθα,
λύσεις ἕκ τε πόνων χαλεπῶν καί
ἀπείρονος οἰστροῦ.

24. Ibid.

Ὅτι παλαιός ὁ λόγος, Ὀρφικός τε
γάρ καί Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς
ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καί πάλιν ἀπὸ τοῦ
σώματος ἀνάγων, καί τοῦτο κύκλῳ πολ-
λάκις.

25. Ibid.

Ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες
ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν,
τοῖς ὑπογείοις ἀναλογοῦσι δὲ στοιχείοις
τε καί κέντροις, κατὰ δύο ἀντιθέσεις. ὁ
μὲν γάρ Πυριφλεγέθων, τῷ πυρὶ καί τῇ
ἀνατολῇ, ὁ δὲ Κωκυτός, τῇ γῆ καί τῇ
δύσει, ὁ δὲ Ἀχέρων, ἀέρι τε καί
μεσημβρίᾳ. τούτους μὲν Ὀρφεύς οὕτω
διέταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὠκεανόν, τῷ
ὔδατι καί τῇ ἄρκτῳ προσοικειοῖ.

26. Olympiodorus Comm. in Philebum.

ἐν δὲ γε τῷ φανερωῦ ὁ νοῦς
βασιλεύει· διό καί Ὀρφεύς φησί· νοῦς
δὲ οἱ ἀψευδῆς βασιλῆϊος.

27. Ibid.

εἶτε (μνήμη) ἢ θεός αὐτή, ἀφ' ἧς πᾶσα
ἢ ἰδιότης ἐπιγίνεται, εἶτε ἢ παρὰ τῷ
Ὀρφεῖ Μνημῶ, εἶτε καί ἄλλη τις οὐσα
τυγχάνει.

ὁ Πλάτων παρωδεῖ (διαστρέφει κωμικῶς) τὰ
ποιήματα τοῦ Ὀρφέως.

23. Αὐτόθι

Ὁ Διόνυσος εἶναι αἴτιος τῆς ἀπολυτρώσε-
ως. Διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ὀνομάζεται καὶ «Λυ-
σεύς» (λυτρωτής), ὁ δὲ Ὀρφεύς λέγει·
«Οἱ ἄνθρωποι θά στείλουν πλήρεις θυσίας
καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ θά ἐκτε-
λέσουν τὰς ἐπιβεβλημένας ἱεροτελεστίας,
ἐπειδὴ ἐπιδιώκουν νὰ ἀπολυτρωθοῦν ἀπὸ τὰς
ἀμαρτίας τῶν προγόνων τῶν· σύ ὁμως, ὦ Διό-
νυσε, πού ἔχεις τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, θά ἀπαλ-
λάξης ἀπὸ τὰ φοβερά βάσανα καὶ ἀπὸ τὴν
ἀπέραντον μανίαν (ἀπὸ τὰ παράφορα πάθη)
ἐκείνους πού θέλεις.

24. Αὐτόθι

Εἶναι παλαιός ὁ λόγος, διότι ἀνήκει εἰς τὸν
Ὀρφέα καὶ εἰς τὸν Πυθαγόραν, πού ὡδηγεῖ
πάλιν τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ ἐξ ἀντιθέτου
τὰς ὡδηγεῖ ἀπὸ τοῦ σῶμα πρὸς τὰ ἐπάνω (πρὸς
τὰ ὑψηλά), καὶ τοῦτο γίνεται κυκλικῶς πολλάς
φορὰς.

25. Αὐτόθι

Οἱ μνημονευόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ συμ-
φώνως πρὸς τὴν παράδοσιν τοῦ Ὀρφέως
(συμφώνως πρὸς ὅσα μᾶς λέγει ὁ Ὀρφεύς)
ἔχουν ἀναλογικὴν σχέσιν πρὸς τὰ ὑπόγεια
στοιχεῖα (πρὸς τὰ ὑποκάτω τῆς γῆς στοιχεῖα)
καὶ τὰ κέντρα ὡς πρὸς δύο ἀντιθέσεις (ὡς
πρὸς δύο ἀντιθέτους καταστάσεις). Ὁ Πυρι-
φλεγέθων δηλαδὴ ἔχει ἀναλογίαν πρὸς τὸ πῦρ
καὶ τὴν ἀνατολήν, ὁ Κωκυτός πρὸς τὴν γῆν καὶ
πρὸς τὴν δύσιν, ὁ Ἀχέρων πρὸς τὸν ἀέρα καὶ
τὸν νότον. Αὐτοὺς μὲν ὁ Ὀρφεύς κατὰ τοῦ-
τον τὸν τρόπον κατέταξεν, ὁ ἴδιος δὲ τὸν
Ὠκεανόν καθορίζει ὡς οἰκεῖον (ὡς συγγενεῦ-
οντα) πρὸς τὸ ὕδωρ καὶ πρὸς τὸν βορρᾶν.

26. Olympiodorus Comm. in Philebum (Ὀλυμπιοδώρου Ὑπόμνημα εἰς τὸν Φίληβον)

Εἰς τὸ φανερόν (εἰς τὸ φῶς)
βασιλεύει ὁ νοῦς· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὀρφεύς
λέγει «ὁ νοῦς τοῦ βασιλέως δὲν ψεύδεται».

27. Αὐτόθι

Εἶτε ἢ μνήμη εἶναι αὐτὴ ἢ θεὰ, ἐκ τῆς ὁποι-
ας προέρχεται ὅλη ἢ ἰδιότης (ἢ ἰδιαίτερα φύ-
σις) εἶτε ἢ ὀνομαζομένη ἀπὸ τὸν Ὀρφέα
Μνημῶ εἶτε συμβαίνει νὰ εἶναι κάποια ἄλλη.

28. Ibid.

Καί μὴν ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ᾧ, τὰς τρεῖς ἐκφανῆναι μονάδας φησίν.

29. Orion Thebanus περί ἐτυμολογιῶν,
MS in Bibl. Reg.

Χεῖρες ἀπό τῆς χρήσεως, ὡσανεὶ χρήσεις οὐσαι, ἢ χρεῖαι. οὐδεμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὀρφεύς· Χειρῶν ὄλλυμένων ἔρρεν πολυεργός Ἄθηνῃ.

30. Etymologicum MS, Bibl. Regiae.

Μίνθη, ἦν τινες ἡδύοσμον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καλάμινθος ἄγριον ἡδύοσμον, ὅπερ λυπουμένη ἢ Δημήτηρ ἰδοῦσα ἐμίσησε καὶ ἄκαρπον ἐποίησε. Ὀρφεύς· Τὸ πρίνιον μέγα δένδρον ἐπὶ χθονὶ καὶ φερέκαρπον.

31. Schollastes MS. in Dionysium Perieges. vs. 1.

Καὶ Ὀρφεύς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Κόρης φησίν· Κύκλον τ' ἄεσανον καλλιρρόου ὠκεανοῖο, γαίαν δίνησι περὶ νιν ἔχει ἀμφιέλισσε. Hoc fragmentum aliter legitur apud Eustathium l.c. (cf. Fr. XLIV)

32. Schollastes MS in Aphthonii
Progymnasmata.

Ὀρφεύς ὁ παῖς Οἰάγρου πού φησίν ἐν λόγοις·
Ἐν θήρεσσι λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι γίνονται, δάφναι δ' ἐν δένδρεσιν ἠυκόμοισι.

33. Io. Tzetzes Exeg. Hom. MS. fol 8.

Εὐρίσκω γὰρ αὐτόν (Homerum) ἃ μὲν τινα τῶν Ὀρφέως ἐπῶν καθ' ὀλοκληρίαν πρὸς τὴν αὐτοῦ μετοχτετεύσαντα ποιῆσιν, ἕτερα δὲ

28. Αὐτόθι

Καὶ εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Ὀρφέως εἰς τὸ μέρος, ὅπου γίνεται μυθικός λόγος γιὰ τὸ αὐγὸ, λέγει (ὁ Πλάτων) ὅτι ἐφανερώθησαν αἱ τρεῖς μονάδες.

29. Orion Thebanus

(Ὀρίων ὁ Θηβαῖος) περί ἐτυμολογιῶν.

Αἱ χεῖρες ἐτυμολογοῦνται ἀπὸ τὴν χρήσιν (χρησιμοποίησιν), ὡσάν αὐταὶ νὰ εἶναι χρήσεις ἢ χρεῖαι (ἀνάγκαι). Διότι οὐδεμία τέχνη προοδεύει χωρὶς χεῖρα. Ὁ δὲ Ὀρφεύς λέγει: «Ὅταν καταστρέφονται τὰ χέρια, ἐξαφανίζεται ἢ Ἄθηνᾶ, πού ἐργάζεται πολύ».

30. Ἐτυμολογικόν

Ἡ μίνθη, τὴν ὅποιαν μερικοὶ ὀνομάζουσι ἡδύοσμον (δυόσμο). Εἶναι δὲ ἡ καλάμινθος ἄγριον ἡδύοσμον, τὸ ὅποιον, ὅταν τὸ εἶδεν ἡ Δημήτηρ, ἐπειδὴ ἦτο λυπημένη, τὸ ἐμίσησε καὶ τὸ κατέστησεν ἄκαρπον (τὸ ἔκαμε νὰ μὴ διδῆ, παράγει καρπούς). Ὁ δὲ Ὀρφεύς λέγει: «Τὸ πρίνιον (πρίνον) εἶναι μεγάλο δένδρον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ παράγει καρπούς».

31. Ὁ σχολιαστὴς εἰς τὸν Διονύσιον
τὸν Περιηγητὴν

Καὶ ὁ Ὀρφεύς εἰς τὸ ποιῆμά του διὰ τὸν Δία καὶ διὰ τὴν Κόρην λέγει:
«Τὸν αἰώνιος ρέοντα κύκλον τοῦ Ὠκεανοῦ μὲ τὰ ὠραῖα νερά, πού περιέχει καὶ περιελίσσει τὴν γῆν μὲ τοὺς νεροστροβίλους του». –(Hoc fragmentum aliter legitur apud Eustathium - cf. fr. XLIV. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο κατ' ἄλλον τρόπον ἀναγινώσκεται εἰς τὸν Εὐστάθιον. Πρβλ. τὸ 44ον ἀπόσπ.)

32. Ὁ Σχολιαστὴς εἰς τὰ προγυμνάσματα τοῦ Ἀφθονίου.

Ὁ Ὀρφεύς ὁ υἱὸς τοῦ Οἰάγρου λέγει κάπου εἰς τοὺς λόγους του (εἰς τὰ ποιήματά του):
«Μεταξὺ τῶν θηρίων γεννῶνται οἱ λέοντες πού κατακλίνονται χάμω εἰς τὰ ὄρη, καὶ αἱ δάφναι γίνονται μεταξὺ τῶν δένδρων μὲ τοὺς ὠραίους κλάδους».

33. Ἰω. Τζέτζης ἐξήγησις ὀμηρικοῦ
χειρογράφου 9.8

Εὐρίσκω ὅτι αὐτὸς (ὁ Ὀμηρος) μερικά μὲν ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Ὀρφέως τὰ μετέφερεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰ ἰδικὰ του ποιήματα, ἄλλα

πάλιν καθ' ἡμίσειαν παρασπάσαντα·
ἔστι δ' ἅ καὶ μεταφράσαντα ἢ καὶ
ἄλλην ἄλλως μεταστρέψαντα ποιήσιν·
ὡς τό

σηκάζειν πυρσοὺς τε καὶ ἀστάχιας
κατ' ἁλώας,
ἀνδρῶν λικμώντων ὅτε τε ξανθὴ μήτηρ
κρίνη ἐπειγομένων ἀνέμων καρπὸν
τε καὶ ἄχνας.

καὶ τό,
ἕκτον ἔτος· τό μὲν οὐτὶς ἐπέφρασεν
οὐδ' ἐνόησεν.

καὶ τό,
μήνιν ἀεῖδε θεὰ Δημήτερος
ἀγλαοκάρπου.

πρὸς δὲ καὶ τό,
ἕκτη ἐνήριγεν εἰροδοδακτύλω
ἀργυροπέζη. (ὁ στίχος αὐτός εἶναι λαν-
θασμένος καὶ εἶναι προφανῶς ἔργον
κακοῦ ἀντιγραφέως. Ἡ πιθανὴ ἀκριβὴς
γραφή ὑπάρχει εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν
ἀποσπασματίων).

καὶ τό,
ιστόν ἐποικομένην ἀτελῆ πόνον
ἀνθεμόεσσαν.

καὶ τό,
σμήνεα δ' ἐργάζεο μελισσῶν
ἀδινάων.

ὁμοίως δὲ καὶ τό,
Ζεὺς Κρονίδης βασιλεὺς ὑψίζυγος
αιθέρι ναίων καὶ κατὰ μετάφρασιν, ὡς τό,
οὐδ' ἦν Ἴφικλοιο θωότερος αὐδάζοιο
ὅστε καὶ ἀνθερικέσιν ἐπέτρεχεν,
οὐδὲ τι καρπὸν

σίνετ' ἀήσυρα ἐλαφρά γυῖα φέρων
ἐπὶ λήϊον αὖον.
καὶ ἕτερα μυρία.

34. Idem fol. 1. a. b.

Ὁ παλαιὸς γὰρ Ὀρφεὺς ἀφ' οὐπερ
ὁ ἐμός χρυσοῦς Ὀμηρος πολλὰ
ἀνθεμουργὸν μέλισσαν ἄνθη ἐπῶν
ἀπεδρέψατο, ἐν ταῖς ἑαυτοῦ
δωδεκαετηρίσιν, οὐ νήδυμον φησὶν
ἀλλὰ ἦδυμον, λέγων οὕτως·

ὦδε γὰρ ἄν μίμνοι καθαρὸς τε...
ἐμπλεος οἶνος ἦδυμος εὐώδης τε· καλὸν
δ' ἔτος ἐστὶ ψυτεῖης.
καὶ ἄλλαχού πάλιν φησὶν.

δὲ πάλιν ποιήματα τοῦ Ὀρφεὺς τὰ ἀπέσπασε
κατὰ τὸ ἡμισυ· ἀκόμη καὶ ἄλλα τὰ μετέφρασε ἢ
καὶ τὰ μετέτρεψε κατ' ἄλλον τρόπον εἰς ἄλλο
μέρος· καθὼς εἶναι τό

«Νά μανδρώσουσιν φανούς καὶ στάχια στ' ἁλώ-
νια
ἀνθρώπων πού λιχνίζουν τὸν καρπὸν καὶ τὰ
ἄχυρα,
ἐνῷ φυσοῦν οἱ ἄνεμοι,
ὅταν τοῦτο τὸ ἀποφασίση ἡ ξανθὴ μητέρα»
καθὼς καὶ τὸν στίχον

«κατὰ τὸ ἕκτον ἔτος· τοῦτο κανεῖς δὲν τὸ ἀν-
τελήφθη οὔτε τὸ κατάλαβε»

καὶ τὸν στίχον
«τὴν ὄργην τραγοῦδησε, θεά, τῆς Δήμητρος
μέ τοὺς ὠραίους καρπούς»

Προσέτι καὶ τὸν στίχον
«ἕκτη ἐνήριγεν εἰροδοδακτύλω ἀργυροπέζη»
(ὁ ἀνωτέρω στίχος εἶναι ἀκατανόητος καὶ
συνεπῶς λανθασμένος καὶ ἡ πιθανὴ ὀρθὴ διόρ-
θωσις εἶναι:

«ἕκτη ἐν ἠριγενείᾳ ροδοδακτύλω ἀργυροπέ-
ζη»)

καὶ τό
«Νά ὑφαίνει ἀτελειῶτον πόνον»

καὶ τό
«πυκνά σμήνη μελισσῶν».

Ἐπίσης καὶ τὸν στίχον
«Ὁ Ζεὺς ὁ βασιλεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου, πού
ἔχει ὑψηλὰ τὸν θρόνον του καὶ κατοικεῖ εἰς
τὸν αἰθέρα».

Καὶ κατὰ μετάφρασιν, καθὼς εἶναι οἱ στίχοι:
«οὔτε ἐάν εἴπῃς ὅτι εἶναι ταχύτερος ἀπὸ τὸν
Ἴφικλον,

πού ἔτρεχε ἐπάνω στά ἄνθη ἀπὸ σφερδοῦκλι,
οὔτε ἐβλαπτε καθόλου τὸν καρπὸν, ἐπειδὴ
ἐκινεῖτο ἐπάνω εἰς τὸ ξηρὸ χωράφι ἀνάλαφρος
καὶ ἐσηκόνοντο ὑψηλά».

Καὶ ἄλλα πάρα πολλὰ.

34. Τοῦ ἰδίου φύλλου 1 ab

Ὁ παλαιὸς Ὀρφεὺς, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὁ ἰδι-
κός μου χρυσοῦς Ὀμηρος ἔδρευε πολλὰ ἄν-
θη ἀπὸ τὰ ποιήματά του ὡσάν μέλισσα πού
ἐπεξεργάζεται τὰ ἄνθη, εἰς τὰς ἰδικὰς του δω-
δεκαετηρίδας δὲν ἔχει τὴν λέξιν νήδυμον (βα-
θύν) ἀλλὰ τὴν λέξιν ἦδυμον (γλυκύν) καὶ λέγει
τὰ ἑξῆς:

«ἔτσι ἡμπορεῖ νά μὲνη καθαρὸς... καὶ γεμάτος
οἶνος γλυκὺς καὶ εὐοσμος· εἶναι δὲ καλὴ χρο-
νιά τῆς ψυτεῖας» καὶ εἰς ἄλλο πάλιν μέρος λέ-
γει:

ὕπνον ὃς οὐκ ἔῃ με λιγύν ἐπί
βλεφάροισιν ἰαύειν, ἰσάμενος ἀπαλοῖς
ἐν ὄνειρασιν ἄν πάσαν ὄρφνην. τό δέ
λιγύς ταυτόν ἐστίν τῷ ἧδυμος.

35. Idem fol. 9. b.

Καί ὁ Ὀρφεύς·
ἡ μέν γάρ στείχησιν ἐπ' ἀρνειοῖο
θεοῖο.

36. Idem fol. 11 b.

Ρήτωρ ὡς ἤδη εἰρήκειν γεγονώς ὁ
Ἀλέξανδρος (Priami f.) πολλά
συγγεγράφηκεν, οἶμαι δέ καί
ἀρχαιογονίας λόγους ἐξέθετο, πῶς
οὐρανός τε γαῖα τ' ἦν μορφή μία, ἐπεὶ δ'
ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα, τίκτουσι
πάντα, κάπέδωκαν εἰς φάος, καθά
φησὶν Ὀρφεύς τε ὁ παλαιός καί
Ἡσίοδος, Ἐμπεδοκλῆς τε σὺν αὐτοῖς ὁ
Ἀκραγαντίνος, καί Ἀναξαγόρας ὁ
Κλαζομένιος, καί ὁ τοῦ Ἀναξαγόρου
τουτουῖ μαθητῆς Εὐριπίδης, οὐτινός
εἰσιν ἔπη καί οἱ τανῦν ρηθέντες μοι
ἴαμβοι.

«αὐτός πού δέν μέ ἀφίνει νά ἀπολαύσω στά
βλεφάρά μου τόν γλυκύν ὕπνον,
διότι ἔρχεται σέ ὄνειρα ἀπαλά κάθε νύχτα»
ἡ δέ λέξις λιγύς (γλυκύς) εἶναι ἡ ἴδια μέ τήν
λέξιν ἧδυμος (γλυκύς).

35. Τοῦ αὐτοῦ φύλλου 9b.

Καί ὁ Ὀρφεύς λέγει:
«καί βαδίζει ἐπάνω εἰς τόν ἀρνεῖον θεόν».

36. Τοῦ αὐτοῦ φύλλου 11b.

Καθώς ἤδη εἶχον εἶπει ὁ Ἀλέξανδρος (τοῦ
Πριάμου) ὑπῆρξε ρήτωρ καί συνέγραψε πολλά
συγγράμματα. Νομίζω δέ ὅτι ἔγραψε καί διά
τήν ἀρχαίαν καταγωγὴν μας, πῶς δηλαδὴ ὁ οὐ-
ρανός καί ἡ γῆ ἦσαν μία μορφή, ὅταν δέ ἐχωρί-
σθησαν μεταξὺ τῶν ἐγέννησαν τὰ πάντα καί τὰ
ἔφεραν εἰς τό φῶς, καθὼς λέγει ὁ Ὀρφεύς ὁ
παλαιός καί ὁ Ἡσίοδος· καί μαζί μέ αὐτούς καί
ὁ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντίνος καί ὁ Ἀνα-
ξαγόρας ὁ Κλαζομένιος καί ὁ μαθητῆς αὐτοῦ
τοῦ Ἀναξαγόρου Εὐριπίδης, εἰς τόν ὅποιον
ἀνήκουν καί οἱ στίχοι, τοὺς ὁποίους ἀνέφερα
τώρα.

ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ὅπως ἀνεφέρθη καί εἰς τὰ προηγούμενα, τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν δέν διεσώθησαν
ὄλα εἰς τό ἀκέραιον, πλήρη, καί ἐκτός μεγάλου τμήματος (τό πρῶτον κυρίως μέρος) τῶν
«Ἀργοναυτικῶν» καί τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» τὰ διασωθέντα εἶναι ἀποσπάσματα ἀπό
παλαιά ἔργα τῶν Ὀρφικῶν ἢ διδασκαλιῶν τοῦ Ὀρφέως, διασωθέντα ἀπό διαφόρους μετέ-
πειτα συγγραφεῖς.

Ἀλλά τὰ ἀποσπασμάτια αὐτά εἶναι μεγίστης ἀξίας καί σημασίας, διότι περιέχουν γνώσεις,
ἀπόψεις καί πληροφορίας, βάσει τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ἡ διαμόρφωσις μιᾶς γενικωτέ-
ρας βεβαίως ἀλλά χρησιμωτάτης ἐντυπώσεως καί γνώσεως τῶν θεογονικῶν ἀπόψεων τῶν
Ὀρφικῶν, καί κυρίως τῆς ἀπόψεως τῶν περὶ τῆς υπάρξεως ἑνός καί MONON θεοῦ δημιουρ-
γοῦ καί κυριάρχου τοῦ Σύμπαντος πρὸς μεγίστην βεβαίως θλίψιν τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι
ἐπίστευον καί διεκήρυσσον ὅτι ὁ Ἰεχωβά, ὁ Θεός τῶν, ἦτο ὁ πρῶτος καί MONOS Θεός
πού ἐγνώρισεν ὁ ἄνθρωπος· (βλέπε ἀποσπασμάτια ὑπ' ἀριθμούς 1, 2, 3, 4, 22, 25, 26, 27,
29, 30, 34 καί 43, περὶ Ἰππας, 48, 51, 53) περὶ τῶν κοσμογονικῶν ἀπόψεων αὐτῶν (βλέπε
ἀποσπασμάτια, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 14, 19, 23, 28, 33, 36, 39, καί ἀπό τὰ ἀνέκδοτα, 7, 11, 18, 20), καί
περὶ τῶν ἠθικῶν καί φιλοσοφικῶν θεωριῶν τῶν (βλέπε ἀποσπασμάτια 11, 19, 24, καί ἀπό τὰ
ἀνέκδοτα ἀριθμούς 3, 13, 18, 22, 24) καί γενικά περὶ τῶν ἀντιλήψεων τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως
ἀποδεικνύεται ἄλλως τε καί ἀπό τό περιεχόμενον τῶν ἀποσπασμάτων αὐτῶν, πού παρα-
θέτομεν κατωτέρω.

Ἐπίσης τὰ ἀποσπασμάτια ὑποβοηθοῦν, ὅπως ἀπεδείχθη, διὰ τήν πληρεστέραν ἐρμηνείαν,
συμπλήρωσιν καί κατανόησιν τῶν ἄλλων διασωθέντων κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, ἐνῶ ταυτο-

χρόνως ἐξ αὐτῶν ἀποκαλύπτεται, ὅτι τόσο ὁ Ὅμηρος καί ὁ Ἡσίοδος ὅσον καί ὄλοι οἱ προσωκρατικοί, ἐπίσης καί ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καί ὄλοι οἱ μετέπειτα ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί καί συγγραφεῖς, πολλά ἐδανείσθησαν ἢ ἀντέγραψαν ἀπό τούς Ὀρφικούς. (βλέπε ἀποσπασμάτια 18, 19, 31, 32, 41 καί ἀπό τὰ ἀνέκδοτα, 3, 13, 15, 17, 24, 26, 28, 30, καί 32 κυρίως περὶ Ὀμήρου, καί 36 περὶ Ἐμπεδοκλή, Ἀναξαγόρου καί Εὐριπίδου), ὅπως ἀναφέρεται καί ἐπισημαίνεται τοῦτο καί εἰς τὴν «Γενικὴν Εἰσαγωγήν» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου καί εἰς τὰ σχόλια τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως».

Πρὸς τούτοις εἰς τὸ ἀποσπασμάτιον 19, ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Κ. Χασάπης εἰς τὴν μελέτην του, πού παραθέτομεν εἰς τὰ προηγούμενα, ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐγνώριζον νά καθορίζουν τὰς περιοχὰς τῆς γῆς, καί εἰδικῶς τὴν εὐκρατον ζώνην τῆς γῆς, αἱ ὁποῖαι ὡς περισσότερο ὠφέλιμοι καί ἀπὸ πλευρᾶς ὑγείας πρέπει νά προτιμῶνται καί νά κατοικοῦνται ἀπὸ τούς ἀνθρώπους.

Ι.Δ.Π.

ΠΡΟΚΛΟΥ ΥΜΝΟΙ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

(Anthol. Palat. Tom. I. VII, 341)

ΑΔΗΛΟΝ

Πρόκλος ἐγὼ Λύκιος γενόμεν γενός, ὄν
Συριανός ἐνθάδ' ἀμοιβόν ἐῆς θρέψε
διδασκαλῆς.
ξυνός δ' ἀμφοτέρων ὄδε σώματα δέξατο
τύμβος, αἶθε δέ καί ψυχάς χῶρος ἔεις
λελάχοι.

(1) I.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ

Κλυθι πυρός νοεροῦ βασιλεῦ,
χρυσήνιε Τιτάν
κλυθι φάους ταμία, ζωαρκέος, ὦ ἄνα,
πηγῆς
αὐτός ἔχων κληῖδα, καί ὑλαίοις ἐνί
κόσμοις
ὑπόθεν ἁρμονίης ρύμα πλούσιον
ἐξοχετεύων.
κέκλυθι· μεσσατήν γάρ ἔχων ὑπέρ
αἰθέρος ἔδρην
καί κόσμου κραδιαῖον ἔχων ἐριφεγγέα
κύκλον,
πάντα τεῆς ἐπλησας ἐγερσινόοιο
προνοίης.
ζωσάμενοι δέ πλάνητες ἀειθαλέας σέο
πυρσοῦς,
αἰέν ὑπ' ἀλλήκτοισι καί ἀκαμάτοισι
χορείαις.

ΠΡΟΚΛΟΥ ΥΜΝΟΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ἄδηλου (ἀγνώστου ποιητοῦ)
ἐπίγραμμα εἰς τόν Πρόκλον.
(Ἐκ τῆς Παλατινῆς Ἀνθολογίας
τόμ. I VIII, 341)

Ὁ Πρόκλος εἶμαι ἐγὼ, Λύκιος κατὰ τήν κα-
ταγωγὴν,
πού μέ ἀνέθρεψε ἐδῶ ὁ Συριανός ὡς διάδο-
χον τῆς ἰδικῆς του διδασκαλίας·
κοινός δέ αὐτός ὁ τάφος ἐδέχθη τὰ σώματα
καί τῶν δυό μας·
εἶθε καί γιά τίς ψυχές μας νά ἔχη τύχει ἕνας
κοινός χῶρος.

I

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ

Ἄκουσέ με βασιλεῦ τοῦ νοεροῦ πυρός,
ἄκουσέ με Τιτάνα μέ τὰ χρυσά ἡνία, πού μοιρά-
ζεις τό φῶς, σύ, ὦ ἄνακτα, πού κρατεῖς τό
κλειδί τῆς πηγῆς, πού διαφυλάσσεις τήν ζωήν,
σύ πού κατευθύνεις ἀπό ψηλά στούς ὑλικούς
κόσμους (στούς κόσμους τῆς ὑλης) μέ πλήρη
καί ἀπόλυτον ἁρμονίαν.

Ἄκουσέ με· διότι ἐσύ, πού κατέχεις τήν με-
σσαίαν ἔδραν ἐπάνω ἀπό τόν αἰθέρα
καί κατέχεις ἐπίσης τόν κεντρικόν φεγγοβό-
λον κύκλον τοῦ κόσμου
ἐγέμισες τὰ πάντα μέ τήν ἰδικήν σου πρόνοιαν,
πού διεγείρει τόν νοῦν.
Ἄφου δέ οἱ πλανῆτες (ἀστέρες) ἐζώσθησαν
τούς ἰδικούς σου φανούς, τούς πάντοτε φω-
τεινοῦς,
σπῆνοντες πάντοτε ἀδιάκοπους καί ἀκαταπό-
νητους χορούς,

ζωογόνους πέμπουσιν επιχθονίοις
ραθάμιγγας.
πάσα δ' ὑφ' ὑμετέρῃσι παλιννόστοισι
διφρεΐαις,
ᾠράων κατά θεσμόν, ἀνεβλάσθησε
γενέθλα.
στοιχείων δ' ὀρυμαγδός ἐπ' ἀλλήλοισιν
ιόντων
παύσατο, σεῖο φανέντος ἀπ' ἀρρήτου
γενετῆρος.
σοί δ' ὑπὸ Μοιράων χορός εἴκαθεν
ἀστυφέλικτος·
ἄψ δέ μεταστρωφῶσιν ἀναγκαίης λίνων
αἴσης,
εὐτ' ἐθέλεις· πέρι γάρ κρατέεις πέρι δ'
ἴφι ἀνάσσεις.
σειρῆς δ' ὑμετέρης βασιλεύς
θεοπειθέος οἴμηξ
ἐξέθορον Φοῖβος· κιθάρῃ δ' ὑπο
θέσκελα μέλπων,
εὐνάζει μέγα κύμα βαρυφλοίσβοιο
γενέθλης.
σῆς δ' ἀπὸ μειλιχόδωρος ἀλεξικάκου
θιασεῖης
Παιῶν βλάστησεν, ἐήν δ' ἐπέτασεν
ὑγειήν,
πλήσας ἀρμονίης παναπήμονος εὐρέα
κόσμον.
σέ κλυτόν ὑμνεῖουσι Διωνύσοιο τοκῆ·
ὑλης δ' αὐ νεάτοισ ἐνὶ βένθεσιν εὐΐον
Ἄττιν,
ἄλλοι δ' ἄβρόν Ἄδωνιν ἐπευφήμισσαν
ἄοιδοί.
δαιμίνουσι δέ σεῖο θοῆς μᾶστιγος
ἀπειλήν
δαίμονες ἀνθρώπων δηλήμονες,
ἀγριόθυμοι,
ψυχᾶϊς ἡμετέραις δειλῶν κακά
πορῶνόντες,
ἕρρ' αἰεὶ κατὰ λαίτμα βαρυσμαράγου
βίοτοιο
σώματος ὀτλεύουσιν ὑπο, ζυγόδεσμα
ποθοῦσαι,
ὑπιτενοῦς δέ λάθοντο πατρός
πολυφεγγέος αὐλῆς.
ἀλλὰ θεῶν πανάριστε, πυριστεφές, ὄλβιε
δαίμον,
εἰκῶν παγγενέταο θεοῦ, ψυχῶν
ἀναγαγεῦ,

στέλλουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους σταγόνες, πού
ζωογονοῦν.

Καὶ κάτω ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σου διφρηλασίας
(τὰς καθοδηγήσεις τοῦ ἄρματός σου), πού
περιστρέφονται,

σύμφωνα μὲ τὸν νόμον τῶν ᾠρῶν (τῶν ἐπο-
χῶν) ἐβλάσθησε καὶ πάλιν ὅλη ἡ φύσις.

Κι' ὁ ὀρυμαγδός (ὁ θύρυβος) τῶν στοιχεί-
ων (τῆς φύσεως), πού ὀρμοῦν τὸ ἓνα ἐναντίον
τοῦ ἄλλου,

ἐσταμάτησε,

ὅταν ἀνεφάνης ἐσὺ (ἐγεννήθης) ἀπὸ πατέρα
ἀνέκφραστον.

Καὶ εἰς ἐσέ ὑπεχώρησε ὁ χορός τῶν Μοι-
ρῶν, πού εἶναι ἀκλόνητος·

Κι' ὅταν θέλῃς ἐσὺ, γυρίζουν (αἱ Μοῖραι) πρὸς
τά πίσω τὴν κλωστήν τῆς μοίρας, πού εἶναι κα-
θωρισμένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκην· διότι ἐσὺ κυριαρ-
χεῖς εἰς τὰ γύρω καὶ μὲ δύναμιν βασιλεύεις
τῶν πάντων.

Ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου γενεάν ἐξεπήδησεν ὁ
Φοῖβος, ὁ βασιλεύς τοῦ τραγουδιοῦ, πού πει-
θεται ἀπὸ τὸν θεόν· καὶ μὲ τὴν κιθάραν τρα-
γουδεῖ ὑπερφυσικά πράγματα
καὶ καταπραίνει τὸ μεγάλο κύμα τῆς πολυθό-
ρυβης γενεᾶς.

Ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου πανηγυρικὴν εὐθυμίαν,
πού ἀποτρέπει τὸ κακόν, ἐβλάστησεν ὁ Παιῶν
(ὁ θεός τῶν ἰατρῶν), πού μᾶς προσφέρει εὐ-
χάριστα δῶρα, καὶ ἄπλωσε (εἰς τὸν κόσμον)
τὴν ἰδικὴν μας ὑγείαν, καὶ ἐγένεμισε τὸν πλατύν
κόσμον μὲ τὴν ἐπωφελῆ ἀρμονίαν.

Ἐσένα ἐξυμνοῦν ὡς τὸν ἔνδοξον πατέρα
τοῦ Διονύσου·

ὡς εὐΐον (ὡς βακχικόν) δέ Ἄττιν εἰς τὰ ἔσχα-
τα βάθη τῆς ὑλης (τοῦ ὑλικοῦ κόσμου) σέ ἐξυ-
μνοῦν οἱ ἄοιδοί,

καὶ ἄλλοι σέ ἐξύμνησαν ὡς τρυφερόν Ἄδωνιν.

Φοβοῦνται τὴν ἀπειλήν τοῦ ἰδικοῦ σου γρη-
γοροῦ μαστιγίου οἱ δαίμονες, πού βλάπτουν
τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ἀγριοκαρδοὶ πού παρα-
σκευάζουν κακά εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν τῶν δυσ-
τυχῶν,

διὰ νὰ κακοπαθοῦν πάντοτε ἀπὸ τὸ σῶμα εἰς
τὸ βάθος τοῦ πολυθορύβου βίου, ἐπειδὴ πο-
θοῦν τὰ δεσμά τοῦ ζυγοῦ (τοῦ σώματος),
καὶ διὰ νὰ λησμονήσουν τὴν πολυφωτισμένην
αὐλήν τοῦ πατρός, πού εὐρίσκεται ὑψηλά.

Ἀλλὰ σὺ, πού εἶσαι ὁ ἀριστος ἀπὸ ὅλους
τοὺς θεοὺς καὶ ἔχεις ὡς στέφανον τὸ πῦρ,
εὐτυχισμένε θεέ,

οὐ ἡ εἰκῶν τοῦ θεοῦ, πού ἐγέννησε τὰ πάντα,
καὶ ἀνυψῶνεις τὰς ψυχὰς,

κέκλυθι, καί με κάθηρον ἁμαρτάδος αἰέν
ἀπάσης·
δέχνησο δ' ἱκεσίην πολυδάκρυον, ἐκ δ'
ἐμέ λυγρῶν
ρύεο κηλίδων, ποινῶν δ' ἀπάνευθε
φυλάσσοις,
πρηϋνων θοόν ὄμμα Δίκης, ἥ πάντα
δέδορκεν.
αἰεὶ δ' ὑμετέραισιν ἀλεξικάκοισιν ἀγωγαῖς
ψυχῇ μὲν φῶς ἀγνόν ἐμῇ πολύολβον
ὀπάζοις,
ἀγλύν ἀποσκεδάσας ὀλεσίμβροτον,
ιολόχευτον·
σώματι δ' ἄρτεμῖν τε κα ἀγλαόδωρον
ὑγειῖν.
εὐκλείης τ' ἐπίβησον ἐμέ, προγόνων τ'
ἐνὶ θεσμοῖς
Μουσῶν ἐρασιπλοκάμων δῶροισι
μελοΐμην.
ὄλβον δ' ἀστυφέλικτον ἀπ' εὐσεβίης
ἐρατεινῆς,
εἰ κε θέλης, δός, ἀναξ' δύνασαι γάρ
ἅπαντα τελέσαι ρηϊδίως, κρατερῆν ὅς
ἔχεις καὶ ἀπειρίτον ἀλκήν.
εἰ δέ τι μοιριδίοισιν ἐλιξοπόροισιν
ἄτράκτοις
ἀστεροδινῆτοις ὑπὸ νήμασιν οὐλοόν
ἄμμιν ἔρχεται, αὐτὸς ἔρκε τεῆ μεγάλην
τόδε ριπῆ.

(2) II.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΟΥΣΑΣ

Ἰγμένομεν, μερόπων ἀναγῶγιον
ὑμένομεν φῶς,
ἐννέα θυγατέρας μεγάλου Διός
ἀγλαοφώνους,
αἶ ψυχάς, κατὰ βένθος ἀλωομένας
βιότοιο,
ἀχράντοις τελετῆσιν ἐγερσινόνων ἀπὸ
βίβλων
γηνγενέων ρύσαντο δυσαντήτων ὀδυνάων,
καὶ σπεύδειν ἐδίδαξαν ὑπέρ
βαθυχεύμονα λήθην
ἶχνος ἔχειν, καθαρὰς δέ μολεῖν ποτὶ
σύννομον ἄστρον,
ἐνθεν ἀπεπλάγχθησαν, ὄτ' εἰς
γενεθλήϊον ἀκτῆν
κάππεσον, ὕλοτραφέσσι περὶ κλήροισι
μανεῖσαι.

ἄκουσέ με καὶ καθάρισέ με ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν·
καὶ δέξου τὴν ἱκεσίαν μου (τὴν παράκλησιν
μου), πού συνοδεύεται ἀπὸ πολλά δάκρυα, καὶ
σῶζέ με ἀπὸ τὰς καταστρεπτικὰς κηλίδας (ἀπὸ
τὰς καταστρεπτικὰς μολύνσεις - τὰς μολύν-
σεις πού καταστρέφουν τὰς ψυχάς), καὶ δια-
φύλαξέ με μακριὰ ἀπὸ τὰς ποινάς, καταπραϋνων τὸ ταχύ βλέμμα τῆς Δίκης, ἡ
ὁποία βλέπει τὰ πάντα.

Καὶ εἶθε μὲ τὰς ἰδικὰς σου πάντοτε καθο-
δηγήσεις, πού ἀποτρέπουν τὸ κακόν, νὰ προσ-
φέρῃς εἰς τὴν ψυχὴν μου φῶς ἀγνόν, πού
παρέχει μεγάλην εὐτυχίαν,
καὶ νὰ διασκορπίσῃς τὸ σκοτάδι, τὸ καταστρε-
πτικόν διὰ τοὺς ἀνθρώπους, τὸ γεννημένο ἀπὸ
τὸ δηλητήριον·

εἰς δέ τὸ σῶμά μου νὰ δώσῃς ἀκεραιότητα καὶ
τὴν ὑγίαν, πού μᾶς παρέχει λαμπρὰ δῶρα.
Βοήθησέ με ν' ἀποκτήσω καλὴν φήμην καὶ εἶθε
νὰ φροντίζω γιὰ τὰ δῶρα τῶν Μουσῶν πού
ἔχουν ἐπέραστα πλοκάμια (ὄμορφα μαλλιά)
σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῶν προγόνων.

Δός μου, ἄνακτα, ἂν θέλης, εὐτυχίαν ἀμε-
τακίνητον ἀπὸ ἐρασμίαν εὐσέβειαν (προερχο-
μένην)· διότι ἡμπορεῖς εὐκόλως νὰ ἐκτελέσῃς
τὰ πάντα, σὺ πού ἔχεις ἰσχυράν καὶ ἀπέραντον
δύναμιν.

Ἐάν ὅμως ἔρχεται ἐναντίον μας κάτι κατα-
στρεπτικόν ἀπὸ τὰ περιστρεφόμενα ἀδράχτια
τῆς μοίρας κάτω ἀπὸ νήματα πού κλῶθονται
ἀπὸ τὴν περιδίνησιν (τὴν περιστροφικὴν κίνη-
σιν) τῶν ἀστέρων, σὺ ὁ ἴδιος ἀπόκρουσέ το
αὐτὸ μὲ τὴν ἰδικὴν σου μεγάλην ὀρμὴν.

(2) II.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΟΥΣΑΣ

Ἐξυμνοῦμεν, τὸ φῶς ἐξυμνοῦμεν, πού
ἐξυψώνει τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰ οὐ-
ράνια πράγματα (εἰς τὸν οὐρανόν), τὰς ἐννέα
θυγατέρας μὲ τὴν λαμπρὰν φωνὴν τοῦ μεγά-
λου Διός, αἱ ὁποῖαι τὰς ψυχάς, πού πλανῶνται
εἰς τὸν βυθὸν τοῦ βίου, τὰς διασώζουν ἀπὸ τῆς
γῆϊνης δυσάρεστες θλίψεως μὲ ἀμόλυντες τε-
λετουργίες ἀπὸ βιβλία, πού διεγείρουν τὸν
νοῦν.

Καὶ τῆς διδάσκουν νὰ βαδίζουν ὑπεράνω
ἀπὸ τὴν λήθην, πού ἔχει βαθιά ρεύματα, καὶ νὰ
ἔρχωνται καθαρὰς πρὸς τὸ ἄστρον τὸ ὅμοιον
μὲ αὐτές,
ἀπ' ὅπου ἀπεμακρύνθησαν, ὅταν κατέπεσαν
εἰς τὴν ἀκτῆν, ὅπου ἐγεννήθησαν, καὶ κατελή-
φθησαν ἀπὸ μανίαν εἰς μέρος ὕλοθρεμμένο
(θρεμμένο μὲ τὴν ὕλην)

ἀλλά, θεαί, καί ἐμεῖο πολυπτοίητον ἐρωήν
παύσατε, καί νοεροῖς με σοφῶν
βακχεύσατε μύθοις·
μηδέ μ' ἀποπλάγξειεν δεισιθέων γένος
ἀνδρῶν
ἀτραπιτοῦ ζαθέης, ἐριφεγγέος,
ἀγλαοκάρπου·
αἰεὶ δ' ἐξ ὁμάδοιο πολυπλάγκτοιο
γενέθλης
ἔλκετ' ἐμὴν ψυχὴν παναλήμονα πρὸς
φάος ἀγνόν,
ὑμετέρων βρίθουσαν ἀεξινόων ἀπό
βιβλων,
καί κλέος εὐεπίης φρενοθελεγέος αἰέν
ἔχουσαν.
κλῦτε θεοὶ σοφίης ἱερῆς οἰηκας ἔχοντες,
οἱ ψυχὰς μερόπων, ἀναγώγιον ἀψάμενοι
πῦρ,
ἔλκετ' ἐς ἀθανάτους, σκότιον κευθμῶνα
λιπούσας
ὑμνων ἀρρήτοισι καθηράμενοι τελετῆσι·
κλῦτε σαωτῆρες μεγάλοι, ζαθέων δ' ἀπὸ
βίβλων
ἔεύσατ' ἐμοὶ φάος ἀγνόν,
ἀποσκεδάσαντες ὁμίχλην,
ὄφρα κεν εὐ γνῶν θεὸν ἄμβροτον ἠδὲ
καὶ ἄνδρα.
μηδ' ἐμέ ληθαίσις ὑπὸ χεύμασιν οὐλοᾶ
ρέζων
δαίμων αἰέν ἔχοι, μακάρων ἀπάνευθεν
έόντα.
μὴ κρουερῆς γενέθλης ἐνὶ κύμασι
πεπτωκυῖαν
ψυχὴν οὐκ ἐθέλουσαν ἐμὴν ἐπὶ δῆρὸν
ἀλᾶσθαι
Ποινὴ τις κρυδέσσα βίου δεσμοῖσι
πεδήση.
ἀλλὰ θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆς,
κέκλυτ', ἐπειγομένω δὲ πρὸς
ὑψιφόρητον ἀταρπὸν ὄργια καὶ τελετάς
ἱερῶν ἀναφαίνετε μῦθων.

(3) III.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ

Ἦμνέομεν Λυκίων βασιληῖδα
Κουραφροδίτην,
ἧς ποτ' ἀλεξικάκοιο περιπλήθοντες
ἀρωγῆς

Ἦλλά, θεαί, καὶ τὴν ἰδικὴν μου πολυτάραχον
ὄρμην σταματήσατε, καὶ κάμετέ με νὰ ἐνθου-
σιάζωμαι ἀπὸ τὰ νοερά λόγια σοφῶν ἀνθρώ-
πων·

μητέ νὰ μὲ ἀποπλάνησῃ τὸ γένος δεισιδαιμό-
νων ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν ἱερὰν ὁδὸν τὴν φεγγο-
βόλον, μὲ τοὺς λαμπροὺς καρπούς·

σύρατε τὴν ψυχὴν μου, πού περιπλανᾶται παν-
τοῦ, πρὸς τὸ ἀγνόν φῶς,

γεμάτην ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σας βιβλία, πού ἰσχυρο-
ποιοῦν τὸν νοῦν, καὶ νὰ ἔχη πάντοτε (ἡ ψυχὴ
μου) τὴν δόξαν τῆς καλλιπειίας, πού θέλγει
(πού εὐχαριστεῖ) τὰς φρένας (τὸν νοῦν).

Ἀκούσατέ με σεῖς οἱ θεοί, πού ἔχετε (κρατεῖ-
τε) τὰ πηδάλια τῆς ἱερᾶς σοφίας, πού σύρετε
τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἀνάψετε τὸ
πῦρ, πού ἀνυψώνει τὰς ψυχὰς εἰς τὸν οὐρα-
νόν, εἰς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, ἀφοῦ ἐγκατα-
λείψουν τὸν σκοτεινὸν κρυψῶνα,

καθαρίζοντες αὐτές μὲ τὰς ἀνεκφράστους τε-
λετουργίας τῶν ὕμνων (μὲ ὑμνητικὰς τελε-
τουργίας).

Ἀκούσατέ με, μεγάλοι σωτῆρες, καὶ συγκα-
τανεύσατε νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμέ τὸ ἀγνόν φῶς ἀπὸ
τὰ ἱερὰ βιβλία, καὶ διασκορπίσατε τὴν ὁμίχλην
(ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ τὸν νοῦν μου),

διὰ νὰ γνωρίσω καλὰ τὸν ἀθάνατον θεόν, ἀκό-
μη καὶ τὸν ἀνθρώπον. Μητέ νὰ μὲ κρατῆ ὁ δαί-
μων, πού πράττει πάντα ἔργα καταστρεπτικά,
κάτω ἀπὸ τὰ ρεῦματα τῆς λήθης, μακριὰ ἀπὸ
τοὺς μακαρίους θεοὺς.

Μητέ τὴν ψυχὴν, πού ἔχει πέσει εἰς τὰ κύματα
ψυχρᾶς γενεᾶς, τὴν ψυχὴν τὴν ἰδικὴν μου,
πού δὲν θέλει νὰ περιπλανᾶται ἐπὶ πολὺν χρό-
νον, νὰ τὴν δεσμεύσῃ κάποια ποινὴ μὲ τὰ δε-
σμά τοῦ βίου. Ἦλλά σεῖς οἱ θεοί, πού εἰσθε
ἡγεμόνες (ὁδηγοί) τῆς φεγγοβόλου σοφίας,
ἀκούσατέ με, καὶ φανερώσατε τὰ μυστήρια καὶ
τὰς τελετουργίας τῶν ἱερῶν λόγων εἰς ἐμέ,
πού σπεύδω (βαδίζω ἐσπευσμένως) πρὸς τὴν
ὁδόν, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὰ ὕψη.

(3) III.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ

Ἐξυμνοῦμεν τὴν βασιλίσσαν τῶν Λυκίων,
τὴν παρθένον Ἀφροδίτην, εἰς τὴν ὁποῖαν κά-
ποτε ἔστησαν εἰς τὴν πόλιν ἱερὸν ἄγαλμα προ-

πατρίδος ἡμετέρης θεοφράδμονες
 ἡγεμονῆες
 ἱερόν ἰδρύσαντο κατά ππολίεθρον ἄγαλμα,
 σύμβολ' ἔχον νοεροῖο γάμου, νοερῶν
 ὑμεναίων
 Ἡφαίστου πυρόεντος ἰδ' οὐρανίης
 Ἀφροδίτης·
 καί ἐν θεῆν ὀνόμηναν Ὀλύμπιον, ἧς διά
 κάρτος
 πολλάκι μὲν θανάτοιο βροτοφθόρον
 ἔκφυγον ἰόν,
 ἔς δ' ἄρετῆν ἔχον ὄμμα· τελεσσιγόνων
 δ' ἀπό λέκτρων
 ἔμπεδος ἀγλαόμητις ἀνασταχύεσκε
 γενέθλη,
 πάντῃ δ' ἠπιόδωρος ἔην βιότοιο γαλήνη.
 ἀλλά καί ἡμετέρης ὑποδέχνησο, πότνα,
 θηλήν
 εὐεπίης· Λυκίων γάρ ἀφ' αἵματος εἰμί
 καί αὐτός.
 ψυχὴν δ' ἄψ ἀνάειρον ἀπ' αἰσχεος ἔς
 πολὺ κάλλος,
 γηγενέος προφυγοῦσαν ὀλοῖιον οἴστρον
 ἐρωῆς.

(4) IV.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ Β.

Ἦμνόμεν σειρὴν πολυώνυμον
 Ἀφρογενεῖης
 καί πηγὴν μεγάλην βασιλήϊον, ἧς ἀπο
 πάντες
 ἀθάνατοι πτερόεντες ἀνεβλάστησαν
 Ἔρωτες·
 ὦν οἱ μὲν νοεροῖσιν οἴστεύουσι βελέμοις
 ψυχάς, ὄφρα πόθων ἀναγῶγια κέντρα
 λαχοῦσαι
 μητέρος ἰσχανόωσιν ἰδεῖν πυριφεγγέας
 αὐλάς·
 οἱ δὲ πατρός βουλήσιν, ἀλεξικάκοις τε
 προνοίαις,
 ἰέμενοι γενεῆσιν ἀπείρονα κόσμον
 ἀέξουσιν,
 ψυχαῖς ἴμερον ὤρσαν ἐπιχθονίου βιότοιο.
 ἄλλοι δ' ἐγγαμίων ὀάρων πολυειδέας
 οἴμους
 αἰέν ὀπιπτεύουσιν, ὅπως θνητῆς ἀπό
 φύτλης
 ἀθάνατον τεύχῳσι δυηπαθέων γένος
 ἀνδρῶν·

φητικοὶ ἡγεμόνες ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας πατρίδα,
 ποὺ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νά προσ-
 φέρουν βοήθειαν, ποὺ ἀποτρέπει τὸ κακόν·
 (καί ἔστησαν τὸ ἄγαλμα) ὡς σύμβολον (ὡς ση-
 μεῖον) τοῦ νοεροῦ γάμου καὶ τῶν νοερῶν ὑμε-
 ναίων
 τοῦ φλογεροῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς οὐρανίας
 Ἀφροδίτης·
 καὶ αὐτὴν τὴν ὀνόμασαν θεάν Ὀλυμπίαν, καὶ
 χάρις σπὴν δυνάμιν τῆς πολλὰς φορὲς ἐξέφυ-
 γα ἀπὸ τὸ βέλος τοῦ θανάτου, ποὺ καταστρέ-
 φει (ποὺ σκοτώνει) τοὺς ἀνθρώπους,
 καὶ εἶχα τὰ μάτια μου ἐστραμμένα πρὸς τὴν
 ἀρετὴν· ἀπὸ δὲ τὰ κρεββάτια, ὅπου τελειώ-
 νουν οἱ τοκετοί,
 ἐξεφύτρωνε σὰν στάχυς στερεὰ μὲ λαμπρὰν
 σοφίαν γενεὰ,
 καὶ παντοῦ ἐπικρατοῦσε εἰρήνη τοῦ βίου, ποὺ
 προσφέρει ἡπια δῶρα.
 Ἀλλά, σεβαστὴ θεά, δέξου τὴν θουσίαν (τὴν
 προσφορὰν) καὶ τῆς ἰδικῆς μου καλλιπείας·
 διότι καὶ ἐγὼ κατάγομαι ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν Λυκι-
 ῶν. Ὑψωσε πάλιν τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὴν
 ἀσχημίαν εἰς τὴν πολλὴν ὀμορφιά
 καὶ βοήθησε νά ξεφύγη προηγουμένως ἀπὸ
 τὴν μανιακὴν ἐπιθυμίαν, ποὺ εἶναι γέννημα τῆς
 γῆς.

(4)IV

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ Β.

Ἐξυμνοῦμεν τὴν γενεάν, ποὺ ἔχει πολλὰ
 ὀνόματα, τῆς Ἀφρογενείας (τῆς Ἀφροδί-
 της), καὶ τὴν μεγάλην βασιλικὴν πηγὴν, ἀπὸ
 ὅπου ἐβλάστησαν ὅλοι οἱ ἀθάνατοι πτερωτοί
 Ἔρωτες·
 ἀπὸ αὐτοὺς (τοὺς Ἔρωτας) ἄλλοι μὲν τοξεύ-
 ουν τὰς ψυχὰς μὲ βέλη νοερά (διανοητικά),
 διὰ νά ἔχουν αὐτὲς τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν νά
 ἴδουν τὰς φεγγοβόλους αὐλάς τῆς μητέρας
 των, ἀφοῦ ἐπιτύχουν νά λάβουν κεντρίσματα
 πόθων, ποὺ ὀδηγοῦν πρὸς τὰ ὑψηλά·
 ἄλλοι δὲ ἐπιβλέπουν πάντοτε τοὺς πολυειδεῖς
 τρόπους τῶν ἐγγάμων ἐρωτικῶν συνομιλιῶν,
 διὰ νά φτιάξουν ἀπὸ θνητὴ φύτρα ἀθάνατον τὸ
 γένος τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων·

πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν ἐρωτοτόκου
Κυθερείης.
ἀλλὰ θεά, πάντη γάρ ἔχεις ἀριήκοον
οὔας,
εἴτε περισφίγγεις μέγαν Οὐρανόν, ἔνθα
σέ φασιν
ψυχὴν ἀνάου πέμπειν κόσμοιο θεεῖην·
εἴτε καὶ ἐπτά κύκλων ὑπὲρ ἄντυγας
αιθέρι νάεις,
σειραῖς ἡμετέραις δυνάμεις προχέουσ'·
ἀδαμάστους·
κέκλυθι, καὶ πολύμοχθον ἐμήν βιότοιο
πορείην
ἰθύνοισ σέο, πότνα, δικαιοτάτοισι
βελέμνοισ,
οὐχ ὀσίων παύουσα πόθων κρυόεσσαν
ἐρωήν.

(5) V. ΕΚΑΤΗΣ ΚΑΙ ΙΑΝΟΥ

Χαῖρε, θεῶν μήτερ, πολυώνυμε,
καλλιγένεθλε·
χαῖρ' Ἐκάτη προθυραία, μεγάσθενες·
ἀλλὰ καὶ αὐτός
χαῖρ', Ἴανε, πρόπατορ, Ζεῦ ἄφθιτε·
χαῖρ', ὕπατε Ζεῦ.
τεύχετε δ' αἰγλήεσσαν ἐμοῦ βιότοιο
πορείην
βριθομένην ἀγαθοῖσι· κακὰς δ'
ἀπελαύνετε νούσους
ἐκ ρεθέων, ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ
μαργαίνουσαν
ἔλκετ' ἐγεροινόοισι καθηραμένην
τελετῆσι.
ναί, λίτομαι, δότε χεῖρα, θεοφραδέας τς
κελεύθους
δειξατέ μοι χατέοντι· φάος δ' ἐρίτιμον
ἀθρήσω,
κυανέης ὄθεν ἐστί φυγεῖν κακότητα
γενέθλης.
ναί, λίτομαι, δότε χεῖρα, καὶ ὑμετέροισιν
ἀήταις
ὄρμον ἐς εὐσεβίης με πελάσσετε
κεκμηῶτα.
χαῖρε, θεῶν μήτερ, πολυώνυμε,
καλλιγένεθλε·
χαῖρ' Ἐκάτη προθυραία, μεγάσθενες·
ἀλλὰ καὶ αὐτός

κι' ὅλοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ ἔργα τῆς Κυθε-
ρείας (τῆς Ἄφροδίτης), πού γεννᾷ τὸν ἔρωτα.
Ἄλλὰ σύ, θεά, ἄκουσέ με, διότι ἔχεις παντοῦ
(πρὸς ὅλα τὰ μέρη) αὐτιά μέ ὀξυτάτην ἀκοήν,
εἴτε περισφίγγεις τὸν μέγαν Οὐρανόν, ὅπου
λέγουν ὅτι ἐσύ στέλνεις τὴν θεϊκὴν ψυχὴν τοῦ
αἰωνίου κόσμου·
εἴτε κατοικεῖς εἰς τὸν αἰθέρα ὑπεράνω ἀπό
τὰς πορείας τῶν ἐπτά κύκλων,
καὶ ξεχύνεις ἀδάμαστους δυνάμεις εἰς τίς δι-
κές μας γενεές·
ἀκουσέ με, καὶ κατεύθυνε, σεβαστὴ θεά, τὴν
πολύμαθη πορείαν τοῦ βίου μου μέ δικαιοτάτα
βέλη,
καὶ νά καταπαύης τὴν παγεράν ὄρμην πρὸς
ἀνοσίους πόθους.

(5) V. ΕΚΑΤΗΣ ΚΑΙ ΙΑΝΟΥ

Χαῖρε, μητέρα τῶν θεῶν μέ τὰ πολλά ὀνό-
ματα καὶ μέ τὰ ὠραία παιδιά.
Χαῖρε, Ἐκάτη πού στέκεσαι ἐμπρός ἀπὸ τίς
θύρες, μεγαλοδύναμη· ἀλλὰ καὶ σύ χαῖρε, Ἴα-
νέ, πρόγονέ μας, Δία ἀθάνατε· χαῖρε, ὕμιστε
Δία.
Εἶθε νά παρασκευάσετε λαμπρόν τὸν δρόμον
τοῦ βίου μου, γεμάτον ἀπὸ ἀγαθὰ· καὶ ἀποδιώ-
ξατε ἀπὸ τὸ σῶμά μου τίς καταστρεπτικές
ἀσθένειες,
καὶ σύρατε τὴν ψυχὴν μου, πού μαίνεται γύρω
εἰς τὴν γῆν, ἀφοῦ τὴν καθάρισατε μέ τελε-
τουργίας, πού διεγείρουν τὸν νοῦν (πρὸς τὰ
καλά).
Ναί σᾶς παρακαλῶ, δότε μου χέρι (βοηθήσα-
τέ με) καὶ δεῖξατέ μου, ἐπειδὴ αὐτὸ ἐπιθυμῶ,
τούς δρόμους, πού εἶπαν οἱ θεοί· καὶ νά ἀτενί-
σω τὸ πολύτιμο φῶς,
ἀπὸ ὅπου θά ἠμπορέσω νά ξεφύγω ἀπὸ τὴν
κακότητα τῆς μαύρης γενεᾶς.
Ναί, σᾶς παρακαλῶ, δότε μου χέρι, καὶ ἐμέ
τὸν κουρασμένον βοηθήσατε μέ τούς ἰδικούς
σας ἀνέμους νά προσεγγίσω εἰς τὸ λιμάνι τῆς
εὐσεβείας.
Χαῖρε, μητέρα τῶν θεῶν, μέ τὰ πολλά ὀνόματα
καὶ μέ τὰ ὠραία παιδιά.
Χαῖρε, Ἐκάτη, πού στέκεσαι, εἰς τίς θύρες,

χαῖρ' Ἰανε, πρόπατορ, Ζεῦ ἄφθιτε·
χαῖρ' ὕπατε Ζεῦ.

(6) VI. ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ ΠΟΛΥΜΗΤΙΝ

Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διός τέκος, ἥ
γενετήρος
πηγῆς ἐκπροθοροῦσα, καί ἀκροτάτης
ἀπό σειρῆς,
ἀρσενόθυμε, φέρασι, μεγάσθενες,
ὄβριμοπάτρη,
παλλάς, τριτογένεια, δορυσσόε,
χρυσεοπήληξ,
κέκλυθι δέχνησο δ' ὕμνοι ἐϋφροني,
πότνια, θυμῷ
μήδ' αὐτως ἀνέμοισιν ἐμόν ποτε μῦθον
ἑάσης.
ἥ σοφίης πετάσασα θεοσιβέας
πυλεῶνας,
καί χθονίων δαμάσασα θεήμαχα φύλα
γιγάντων.
ἥ πόθον Ἥφαιστοιο λιλαιομένοιο
φυγοῦσα,
παρθενίης ἐφύλαξας ἐῆς ἀδάμαντα
χαλινόν.
ἥ κραδίην ἐσάσασας ἀμιστύλλευτον
ἄνακτος
αἰθέρος ἐν γυάλοισι, μεριζομένου ποτέ
Βάκχου
Τιτήνων ὑπό χερσί. πόρες δέ ἐ πατρί
φέρουσα,
ὄφρα νέος βουλῆσιν ὑπ' ἀρρήτοισι
τοκῆς
ἐκ Σεμέλης περὶ κόσμον ἀναβῆση
Διόνυσος.
ἥς πέλεκυς θήρεια ταμών προθέλυμνα
κάρηνα,
πανδερκοῦς Ἑκάτης παθέων ἠῦνασσε
γενέθλην.
ἥ κράτος ἤραο σεμνόν ἐγερσιβρότων
ἀρετῶν.
ἥ βίον κόσμησας ὄλον πολυειδέσι
τέχλαις,
δημιουργεῖν νοερὴν ψυχαῖσι βαλοῦσα.
ἥ λάχες ἀκροπόλῃ καθ' ὕψιλόφιοι
κολώνης,
σύμβολον ἀκροτάτης μεγάλης σέο,
πότνια, σειρῆς·

μεγαλοδύναμη· ἀλλὰ καί σὺ χαῖρε, Ἰανέ, πρό-
γονέ μας, ἀθάνατε Δία, ἀνώτατε Δία.

(6) VI. ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ ΠΟΛΥΜΗΤΙΝ

Ἄκουσέ με, τέκνον τοῦ Διός, πού ἔχεις
ἀσπίδα, σὺ πού ἐξεπήδησες ἀπὸ τὴν πηγὴν
τοῦ πατρός (πού ἐγεννήθης ἀπὸ τὸν πατέρα
σου) καὶ ἀπὸ παλαιοτάτην γενεάν,
σὺ μὲ τὴν ἀρσενική καρδιά, πού φέρεις ἀσπί-
δα, μεγαλοδύναμη, πού εἶσαι ἀπὸ ἰσχυρόν πα-
τέρα,
ἥ Παλλάς, ἥ Τριτογένεια, πού πάλλεις τὸ δόρυ
καὶ ἔχεις χρυσοῦν περικεφαλαίαν,
ἄκουσέ με· δέξου τὸν ὕμνον, σεβαστὴ θεά, μὲ
εὐφρόσυνη καρδιά· σὺ πού ἀνοίξεις τίς πύλες
τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς σοφίας, πού πατήθη-
καν ἀπὸ τοὺς θεοὺς, (πού ἔχουν ἐγκατασταθῆ
οἱ θεοὶ) καὶ κατενίκησες τὰ φύλα (τὰ πλήθη)
τῶν γηγῆνων γιγάντων, πού ἐμάχοντο ἐναντίον
τῶν θεῶν,
σὺ πού διέφυγες τὸν πόθον τοῦ Ἥφαιστου, ὁ
ὁποῖος σέ ἐπιθυμοῦσε, καὶ διεφύλαξες ἀδάμα-
στον (ἀκαταμάχητον) τὸ χαλινάρι τῆς παρθενί-
ας σου (τῆς παρθενικότητός σου).
Σὺ διέσωσες ἀτεμάχιστη τὴν καρδιά τοῦ ἄνα-
κτα Βάκχου εἰς τὰ κοιλώματα τοῦ αἰθέρος,
ὅταν κάποτε κατετεμαχίζετο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν
Τιτάνων· καὶ τὴν ἔφερες (τὴν καρδιά) καὶ τὴν
ἔδωσες εἰς τὸν πατέρα σου,
διὰ νὰ ξαναγεννηθῆ ἔφηβος εἰς τὸν κόσμον
ἀπὸ τὴν Σεμέλην ὁ νέος Διόνυσος συμφώνως
πρὸς τίς ἀνέκφραστες βουλές τοῦ πατρός
σου.
Ὁ ἰδικὸς ἔσου πέλεκυς κατέκοψε πρόρριζα
τὰς θηριώδεις κεφαλὰς (τῶν παθῶν) καὶ κατε-
πράυνε ἀπὸ τὰ πάθη τὴν γενεάν (τὴν οικογέν-
ειαν) τῆς Ἑκάτης, πού βλέπει τὰ πάντα.
Σὺ ὕψωσες τὴν σεμνὴν κυριαρχίαν τῶν ἀρε-
τῶν, πού διεγείρουν (παρακινοῦν) τοὺς ἀνθρώ-
πους (εἰς καλὰς πράξεις).
Ἐσὺ διεκόμησες (ἐστόλισες) ὄλον τὸν βίον
(τῶν ἀνθρώπων) μὲ πολυειδεῖς τέχνας (τέχνας
πολλῶν εἰδῶν)
καὶ ἐνέβαλες εἰς τὰς ψυχὰς των τὴν νοερὰν
δημιουργικὴν ἰκανότητα (τὴν ἰκανότητα τῆς δη-
μιουργίας μὲ τὸν νοῦν - τὴν διάνοιαν). Σὺ ἔλα-
χες (ἐκέρδισες, ἔλαβες μὲ κληρὸν) τὴν ἀκρό-
πολιν ἐπάνω εἰς ὕψιλόν λόφον,
ὡς σύμβολον (ὡς σημεῖον) τῆς ἰδικῆς σου, σε-
βαστῆ θεά, ὑψηλοτάτης μεγάλης γενεᾶς·

ἢ χθόνα σωτιάνειραν ἐφίλαο, μητέρα
βιβλων,
πατροκασιγνήτοιο βιασαμένη πόθον ἱρόν,
οὔνομα δ' ἄστει δῶκας ἔχειν σέο, καί
φρένας ἐσθλάς
ἐνθα μάχης ἀρίδηλον, ὑπό σφυρόν
οὔρεος ἄκρον
σῆμα καί ὀσιγόνοισιν ἀνεβλάστησας
ἐλαίην·
εὖτ' ἐπί Κεκροπίδησι Ποσειδάωνος
ἀγωγῇ
μυρίον ἐκ πόντοιο κυκώμενον ἤλυθε
κῦμα,
πάντα πολυφλοίσβοισιν ἐοῖς ρεέθοισιν
ιμάσσον.
κλυθί μευ, ἦ φάος ἀγνόν ἀπαστράπτουσα
προσώπω,
δός δέ μοι ὄλβιον ὄρμον ἀλωομένω περι
γαίαν·
δός ψυχῇ φάος ἀγνόν ἀπ' εὐτέρων σέο
μύθων,
καί σοφίην καί ἔρωτα· μένος δ'
ἐμπνευσον ἔρωτι
τοσσάτιον καί τοῖον, ὄσον χθονίων ἀπό
κόλπων
αὐ ἐρύσει πρὸς Ὀλυμπον, ἐς ἥθεα
πατρός ἐήος.
εἰς δέ τις ἀμπλακίη με κακῇ βιότοιο
δαμάζει,
οἶδα· γάρ, ὡς πολλοῖσιν ἐρέχθομαι
ἄλλοθεν ἄλλαις
πρήξεσιν, οὐχ ὅσαις, τὰς ἤλιτον ἄφρονι
θυμῷ·
ἴλαθι, μειλιχόβουλε, σαόμβροτε, μηδὲ μ'
ἐάσης
ριγεδαναῖς ποιναῖσιν ἔλωρ καί κύρμα
γενέσθαι,
κειμένον ἐν δαπέδοισιν, ὅτι τεός εὐχομαι
εἶναι.
δός γυάλους μελέων σταθερὴν καί
ἀπήμον' ὑγειήν,
σαρκοτάκων δ' ἀπέλαυε πικρῶν
ἀγελάσματα νούσων,
ναί, λίτομαι βασιλεία, καί ἀμβροσίη σέο
χειρὶ
παῦσον ὄλην κακότητα μελαινάων
ὄδυνάων.
δός βιότῳ πλώνonti γαληνιόωντας ἀήτας,
τέκνα, λέχος, κλέος ὄλβιον, εὐφροσύνην
ἐρατεινήν,

Σὺ ἀγάπησες τὴν γῆν (τὴν περιοχὴν), πού σώ-
ζει τοὺς ἀνθρώπους, τὴν μητέρα τῶν ἀρχαίων
παραδόσεων,
καὶ κατέβαλες (κατενίκησες) μὲ τὴν δύναμιν
σου τὴν ἱεράν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πα-
τρός σου (τοῦ Ποσειδῶνος)·
καὶ ἐπέτρεψες εἰς τὴν πόλιν νὰ ἔχη τὸ ἰδικόν
σου ὄνομα καὶ ὑγιεῖς σκέψεις,
ὅπου κάτω εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὑπωρειῶν τοῦ
βουνοῦ ὡς φανερώτατον σημεῖον (σημάδι) τῆς
μάχης (πού ἐγίνε) καὶ διὰ τοὺς μεγαγενεστέ-
ρους ἔκαμες νὰ βλαστήσῃ ἡ ἐλήθ·
ὅταν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κέ-
κροπος ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ποσειδῶνος
ἐπῆλθον (κατὰ τῆς Ἀττικῆς) ἀπὸ τὴν θάλασ-
σαν ἀπειράριθμα κύματα ἀναταρασσόμενα,
τὰ ὅποια ἐμαστιγῶναν τὰ πάντα μὲ τὰ πολυθό-
ρυβα ἰδικὰ των ρεύματα.
Ἴκουσέ με, ἐσύ πού σπινθηροβολεῖς ἀπὸ τὸ
πρόσωπόν σου ἀγνόν φῶς,
δῶσε μου εὐτυχῇ λιμένα (εὐτυχές καταφύγι-
ον) εἰς ἐμέ, πού περιπλανῶμαι εἰς τὴν γῆν·
δῶσε εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀγνόν φῶς ἀπὸ τοὺς
ἰδικούς σου λόγους, τοὺς πολὺ ἱερούς,
ἀκόμη δῶσε μου καί σοφίαν καὶ ἔρωτα· καὶ νὰ
ἐμπνεύσης (νὰ ἐμφυσήσης ἐνδιαφέρον), εἰς
τόν ἔρωτά μου
τόσην καὶ τέτοια δύναμιν, ὅση εἶναι ἀρκετὴ νὰ
μὲ σύρῃ ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς γῆς εἰς τόν
Ὀλυμπον, εἰς τὰ ἐνδαιτήματα (τὴν κατοικίαν)
τοῦ εὐγενοῦς πατρός σου.
Ἐάν ὅμως κάποια ἁμαρτία κακὴ κατὰ τόν βίον
μου μὲ βαρύνῃ, διότι γνωρίζω, ὅτι βασανίζομαι
ἀπὸ πολλὰς ἀνόσιες πράξεις, ἄλλες ἀπὸ ἐδῶ
καὶ ἄλλες ἀπὸ ἐκεῖ, τὰς ὁποίας διέπραξα ἐξ
ἀφροσύνης, ἐσύ δεῖξέ μου πραότητα, σύ πού
ἔχεις μειλίχιες σκέψεις καὶ σῶζεις τοὺς ἀν-
θρώπους, καὶ μὴ μ' ἀφήσης
νὰ γίνω λεία καὶ λάφυρον εἰς τίς παγερές ποι-
νές καὶ νὰ κατακέμαι εἰς τὸ δάπεδον (νὰ σύ-
ρωμαι εἰς τὴν γῆν), διότι καυχῶμαι ὅτι εἶμαι
ἰδικός σου.
Δῶσε εἰς τὰ κοιλώματα τῶν μελῶν τοῦ σώματός
μου σταθεράν (μόνιμον) καὶ ἀκεραῖαν ὑγίαν,
καὶ διῶξε τὰ κοπάδια τῶν πικρῶν ἀσθενειῶν,
πού λυώνουν τίς σάρκες·
ναί, σέ παρακαλῶ βασιλίσα, καὶ μὲ τὸ δικό σου
ἀθάνατο χεῖρι
κατάπαυσε ὄλην τὴν κακοπάθειαν, πού προέρ-
χεται ἀπὸ μαῦρες θλίψεις.
Δός μου κατὰ τόν πλοῦν (τὸ ταξίδι) τοῦ βίου
γαληνεμένους ἀνέμους, τέκνα, σύζυγον, φή-
μην εὐτυχισμένην, ἀξιέραστον χαράν, πειστι-

πειθῶ στωμυλίην φιλίας, νόον
ἀγκυλομήτην,
κάρτος ἐπ' ἀντιβίοισι, προεδρίην ἐνί
λαοῖς.
Κέκλυθι, κέκλυθ' ἄνασσα, πολύλλιστος
δέ σ' ἰκάνω
χρηιοῖ ἀναγκαίῃ· σύ δέ μείλιχον οὔας
ὑπόσχες.

κόπητα εὐγλωπτον τῆς φιλίας, νοῦν ἐξυπνον,
δύναμιν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, τήν πρώτην θέ-
σιν μεταξύ τοῦ πλήθους.
Ἄκουσέ με, ἀκουσέ μέ βασίλισσα, προσέρχο-
μαι εἰς ἐσένα μέ πολλές παρακλήσεις (σοῦ
ὑποβάλλω πολλές παρακλήσεις) λόγω σκλη-
ρᾶς ἀνάγκης, σύ δέ μέ συγκατάβασιν πρόσεξέ
με.

ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ Πρόκλος θεωρεῖται ἀπό τούς σημαντικότερους Νεοπλατωνικούς φιλοσόφους. Τά ὑπομνήματά του εἰς ἔργα τοῦ Πλάτωνος εἶναι ὄχι μόνον ἐμπεριστατωμένα, ἐνδιαφέροντα καί ἀρκετά ἀναλυτικά, ἀλλά καί πρωτότυπα. Ἐάν κρίνωμεν ἀπό τά «ἀποσπασμάτια» τοῦ Ὀρφέως, πού διέσωσεν, καί ἀπό τάς συγκρίσεις πού ἐπεχείρησεν ὠρισμένων κειμένων τῶν Ὀρφικῶν μέ τά κείμενα τοῦ Πλάτωνος, ἀναδεικνύεται καί πνεῦμα ὀξύτατον καί ἐρευνητικόν, ἀφοῦ καί εἰς αὐτόν ὀφείλομεν τήν διαπίστωσιν, ὅτι καί ὁ Πλάτων εἶχε δανεισθῆ ἀπόψεις ἀπό τούς Ὀρφικούς, ὅπως ἀπό τόν Τζέτζην γνωρίζομεν τήν φανεράν λεηλασίαν τοῦ Ὀρφέως ἀπό τόν Ὀμηρον καί τόν Ἡσίοδον.

Τούς «Ἕμνους» τοῦ ὁ Πρόκλος τούς ἔγραψε ἐμφανῶς κατά τήν μέθοδον τοῦ Ὀρφέως καί ἐπηρεαζόμενος ἴσως ἀπό συνήθειαν τῆς ἐποχῆς του, διότι πράγματι οἱ Ἕμνοι τίποτε τό νέον δέν προσφέρουν διά τήν ἐρμηνείαν τῶν Ὀρφικῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως τά Ἕπομνήματά του εἰς τόν Πλάτωνα εἶναι ὑψίστης ὠφελείας, ἀφοῦ, ὅπως ἀνεφέρθη, καί ἀποδεικνύεται τοῦτο καί ἀπό τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, διέσωσε δι' αὐτῶν σημαντικές ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν ἀγνώστους ἀπό ἄλλας πηγᾶς.

Ι.Δ.Π.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΤΑ ΚΑΘ΄

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

στίχοι 1-25

Εἰπέ, θεά, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον
ἐρώτων,
καί νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων
ὑμεναίων,
καί γάμον ἀχλυόεντα, τόν οὐκ ἴδεν
ἄφθιτος Ἴώς,
καί Σηστόν καί Ἴαβυδον, ὅπη γάμος
ἔννυχος Ἴηροῦς.
νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καί λύχνον
ἀκούω,
λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην
Ἴαφροδίτης,
Ἴηροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον
ἀγγελιώτην,
λύχνον, ἔρωτος ἀγαλμα, τόν ὤφελεν
αἰθέριος
Ζεὺς ἐννύχιον μετ΄ ἄεθλον ἄγειν ἐς
ὀμήγουριν ἄστρον,
καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον
ἐρώτων,
ὅτι πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων
ὀδυνάων·
ἀγγελίην τ΄ ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων
ὑμεναίων,
πρὶν χαλεπόν πνοιῆσιν ἀήμεναι ἐχθρόν
ἀήτην.
ἀλλ΄ ἄγε μοι μέλποντι μίαν συνάειδε
τελευτήν

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΤΑ ΚΑΘ΄

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

στίχοι 1-25

Τραγουῆσε, θεά, τόν λύχνον, τόν μάρτυ-
ρα κρυφῶν ἐρώτων,
καί τόν νυκτερινόν κολυμβητήν τῶν νυμφικῶν
τραγουδιῶν, πού διαπλέουν τήν θάλασσαν,
καί τόν σκοτεινόν γάμον, πού δέν τόν εἶδε ἡ
ἀθάνατη Ἴώς (ἡ αὐγή),
καί τήν Σηστόν καί τήν Ἴαβυδον, ὅπου ἐγινε ὁ
νυκτερινός γάμος τῆς Ἴηροῦς.
Ἀκούω μαζί τόν Λέανδρον, πού κολυμβᾷ,
καί τόν λύχνον,
τόν λύχνον πού ἀναγγέλλει τήν ὑπηρεσίαν
(τήν ἐκδούλευσιν) τῆς Ἴαφροδίτης,
τόν ἀγγελιαφόρον, πού ἐτοιμάζει τόν γάμον
τῆς Ἴηροῦς, ἡ ὁποία παντρεύεται τήν νύκτα,
τόν λύχνον, τήν χαράν τοῦ ἔρωτος, τόν ὁποῖον
μακάρι νά ὠδηγοῦσε ὁ αἰθέριος Ζεὺς ὕστερα
ἀπό τόν νυκτερινόν ἄθλον (τό νυκτερινόν κα-
τόρθωμα) εἰς τήν συνάθροισιν τῶν ἄστρον, καί
νά ἀποκαλέσῃ αὐτόν νυμφικόν ἄστρον τῶν
ἐρώτων, διότι ὑπῆρξε βοηθός (ὁ λύχνος) ἐρω-
τομανῶν πόνων·
καί διεφύλαξε τήν ἀγγελίαν (τήν ἀποστολήν
του ὡς ἀγγελιαφόρου) τῶν ἀκατασιγᾶστων
ἐρώτων,
μέχρις ὅτου ἐφύσηξε φοβερός ἐχθρικός ἀνε-
μος.

Ἄλλ΄ ἔλα, θεά, τραγουῆσε μαζί μ΄ ἐμένα

λύχνου σβεννυμένοιο καὶ ὄλλυμένοιο
Λεάνδρου.

Σηστός ἔην καὶ Ἔβυδος ἐναντίον,
ἐγγύθι πόντου,
γείτονές εἰσι πόλῃες· Ἔρωσ δ', ἀνά τόξα
τιταίνων,
ἀμφοτέρῃσι πτολίεσσι ἓνα ξυνέηκεν
οἷστον,
ἤϊθεον φλέξας καὶ παρθένον· οὔνομα δ'
αὐτῶν
ἱμερόεις τε Λεάνδρος ἔην, καὶ παρθένος
Ἥρω.
ἢ μὲν Σηστόν ἔναιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον
Ἄβύδου,
ἀμφοτέρων πολίων περικαλλέες ἀστέρες
ἄμφω,
εἴκελοι ἀλλήλοισι. σύ δ', εἴ ποτε κείθι
περήσεις,
δίξέό μοι τινα πύργον, ὄπη ποτέ Σησιτιάς
Ἥρω
ἴστατο, λύχνον ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνευε
Λεάνδρῳ·

στίχοι 26-54

δίξω δ' ἀρχαίης ἀλιηχέα πορθμόν
Ἄβύδου,
εἰσέτι που κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα
Λεάνδρου.
ἀλλὰ ποθὲν Λεϊάνδρος, Ἄβυδοῦθι δώματα
ναίων,
Ἥροϋς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε
καὶ
αὐτήν,
Ἥρῳ μὲν χαρίεσσα, διοτρεφές αἶμα
λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἰέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος
εὐούσα,
πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε
θαλάσση,
ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· σοοφροσύνη δὲ καὶ
αἰδοῖ
οὐδέποτ' ἀγρομένησι μεθωμίλησε
γυναιξίν,
οὐδέ χορόν χαριέντα μετῆλυθεν ἠλικός
ἦβης,
μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων·
καὶ γάρ ἐπ' ἀγλαῖη ζηλήμονές εἰσι
γυναῖκες·
ἀλλ' αἰεὶ Κυθήρειαν ἰλασκομένη
Ἄφροδίτην,

τό σύγχρονο τέλος τοῦ λύχνου, ποῦ ἔσβησε,
καὶ τοῦ Λεάνδρου, ποῦ χάθηκε.

Ἡ Σηστός καὶ ἡ Ἔβυδος ἦσαν ἀπέναντι,
πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἶναι πόλεις γει-
τονικαί· ὁ δὲ Ἔρωσ, τεντώνοντας τὰ τόξα του,
ἔρριξε ἓνα βέλος ἐναντίον καὶ τῶν δύο πόλε-
ων
κι' ἐφλόγισε ἓνα νέον καὶ μίαν παρθένον· καὶ τὸ
ὄνομα τῶν ἦτο Λεάνδρος ὁ θελκτικός καὶ ἡ
παρθένος Ἥρω.

Καὶ ἡ μὲν Ἥρω κατοικοῦσε εἰς τὴν Σηστόν,
ὁ δὲ Λεάνδρος εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἄβύδου,
καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο τῶν πανέμορφα ἀστέρια εἰς
τάς δύο πόλεις,
ὅμοια μεταξύ τῶν. Ἐοῦ δέ, ἐάν κάποτε περά-
σης ἀπὸ ἐκεῖ,
νά ἀναζητήσης γιὰ χάρι μου κάποιον πύργον,
ὅπου κάποτε ἐστέκετο ἡ Σησιτιάς (ἡ ἐκ Σηστοῦ
καταγομένη) Ἥρω, κρατοῦσα στά χέρια ἓνα
λύχνον, καὶ καθωδηγοῦσε τὸν Λεάνδρον·

στίχοι 26-54

ν' ἀναζητήσης ἐπίσης τὸν πορθμόν (τὸ πέρα-
σμα) τῆς ἀρχαίας Ἄβύδου, ποῦ ἀκούεται ὁ θό-
ρυβος τῆς θαλάσσης, ὅταν εἶναι ταραγμένη, καὶ
ὁ ὁποῖος κλαίει (θρηνηῖ) ἀκόμη τὴν μοῖραν καὶ
τὸν ἔρωτα τοῦ Λεάνδρου.

Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ ὁ Λεάνδρος, ποῦ εἶχε τὸ σπι-
τι του στὴν Ἄβυδο,
ἐπόθησε τὴν Ἥρῳ καὶ παρέσυρε καὶ ἐκείνην
εἰς τὰ δίχτυα τοῦ πόθου;
Ἡ Ἥρω, μιά χαριτωμένη παρθένος, ποῦ ἔτυ-
χε νά ἔχη θεότρεφτο αἶμα,
ἦτο ἰέρεια τῆς Κύπριδος (τῆς Ἀφροδίτης), καὶ
ἦτο ἀπειρος ἀπὸ γάμους,
καὶ κατοικοῦσε εἰς ἓνα πύργον τῶν προγόνων
τῆς πλησίον τῆς γειτονικῆς θαλάσσης,
καὶ ἦτο μιά ἄλλη βασίλισσα Κύπρις· ἀπὸ φρο-
νιμάδα δὲ καὶ συστολή ποτέ δέν συναναστράφη-
κε συγκεντρωμένες γυναῖκες, οὔτε ποτέ ἔλα-
βε μέρος σὲ χορὸ ποῦ προσφέρει χαρὰν εἰς
τίς νέες τῆς ἰδικῆς τῆς ἡλικίας,
ἐπειδὴ ἀπέφευγε τίς ζηλότυπες κατηγορίες
τῶν γυναικῶν·
καὶ πράγματι αἱ γυναῖκες εἶναι ζηλότυπες γιὰ
τὴν χαρὰ τῶν ἄλλων·
ἀλλὰ πάντοτε ἐξευμένιζε τὴν Κυθήρειαν
Ἄφροδίτην,

πολλάκι καί τόν Ἴρωτα παρηγορέεσκε
θηλιαίς
μητρί σὺν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα
φαρέτρην.
ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀλέεινε πυριπνεύοντας
οἴστους.

Δὴ γάρ Κυπριδίῃ πανδήμιος ἦλθεν
ἐορτή,
τὴν ἀνά Σηστόν ἄγουσιν Ἀδώνιδι καὶ
Κυθερείῃ,
πανσουδίῃ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερόν ἡμᾶρ
ικέσθαι,
ὅσοι καιετᾶσκον ἀλιστεφῆων σφυρά
νήσων,
οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ
Κύπρου·
οὐδέ γυνὴ τις ἔμμενεν ἐνὶ ππολιεσσι
Κυθήρων·
οὐ Λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι
χορεῶν·
οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος
ἐορτῆς,
οὐ Φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονος ἀστός
Ἀβύδου,
οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος
ἐορτῆς,
οὐ Φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονος ἀστός
Ἀβύδου,
οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος· ἡ γὰρ
ἐκεῖνοι,
αἰὲν ὀμαρτήσαντες, ὄπη φάτις ἐστὶν
ἐορτῆς,
οὐ τόσοσιν ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι
θηλάς,
ὅσσοσιν ἀγειρομένων διὰ κάλλεα
παρθενικάων.

στίχοι 55-82

Ἡ δὲ θεῆς ἀνά νηὸν ἐπώχετο
παρθένος Ἡρώ,
μαρμαρυγὴν χαριέντος ἀπαστράπτουσα
προσώπου,
οἶά τε λευκοπάρης ἐπαντέλλουσα
σελήνη.
ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα
παρειῶν,
ὥς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον· ἡ τάχα
φαίης,
Ἡροῦς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα
φανῆναι·

καὶ πολλές φορές κατεπράυνε μὲ θυσίαις καὶ
τὸν Ἴρωτα μαζί μὲ τὴν ἐπουρανίαν μητέρα
του, ἐπειδὴ ἔτρεμε (ἐφοβεῖτο) τὴν φλογερὰν
φαρέτραν του.

Ἄλλ' οὔτε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατῶρθω-
σε νὰ ἀποφύγη τὰ βέλη του πού ἀποπνεύουν
φωτιά.

Ἐφθασε λοιπὸν ἡ παλαικὴ ἐορτὴ τῆς Κύ-
πριδος,
τὴν ὅποιαν τελοῦν εἰς τὴν Σηστόν πρὸς τιμὴν
τοῦ Ἀδωνίδος καὶ τῆς Κυθερείας,
κι' ἔσπευδαν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν ἁγίαν ἡμέραν
ὄλοι μαζί,
ὅσοι κατοικοῦσαν εἰς τὰ ἄκρα τῶν νησιῶν, πού
περιβάλλονται ἀπὸ τὴν θάλασσαν·
ἄλλοι μὲν ἀπὸ τὴν Αἰμονίαν καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν
θαλασσινήν Κύπρον·
οὔτε καμμιά γυναῖκα παρέμενε εἰς τὰς πόλεις
τῶν Κυθήρων οὔτε κανεὶς πού νὰ μὴ χορεύῃ
εἰς τὰ πτερά τοῦ εὐώδους (τοῦ μυρωδάτου)
Λιβάνου·
οὔτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς περιοίκους ἔλειψε τότε
ἀπὸ τὴν ἐορτὴν, οὔτε κάτοικος τῆς Φρυγίας
οὔτε ἀστός τῆς γειτονικῆς Ἀβύδου, οὔτε κα-
νεὶς νέος πού ἀγαπάει τίς κοπέλλες· διότι
πράγματι ἐκεῖνοι (οἱ νέοι), πηγαίνουν πάντοτε
ὅπου γίνεται λόγος δι' ἐορτὴν,
τρέχουν ἐσπευσμένως ἐκεῖ ὄχι τόσοσιν διὰ νὰ
προσφέρουν θυσίαις εἰς τοὺς θεοὺς,
ὅσσοσιν διὰ τὰ κάλλη (διὰ νὰ ἴδουν τὰ κάλλη) τῶν
παρθένων,
πού συγκεντρώνονται ἐκεῖ (εἰς τὸν τόπον τῆς
ἐορτῆς).

στίχοι 55-82

Ἡ δὲ παρθένος Ἡρῶ ἐπορεύετο (ἐπήγαι-
νε) εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς,
ἀκτινοβολοῦσα μὲ τὴν λάμψιν τοῦ ὠραίου προ-
σώπου της,
καὶ ἐμοιαζε σάν λευκομάγουλη ἀνατέλλουσα
σελήνη,
ἐνῶ τὰ ἄκρα τῶν λευκῶν παρειῶν της ἐκοκκί-
ζαν κυκλικά σάν τὸ δίχρωμο ῥόδο, ὅταν βγαίνει
ἀπὸ τοὺς κάλυκες· ἀληθινὰ θὰ μπορούσε κα-
νεὶς νὰ πῇ ὅτι εἰς τὰ μέλη τῆς Ἡροῦς ἀνεφά-
νη ἓνα τοπίον ἀπὸ ῥόδα·

χροϊήν γάρ μελέων ἐρυθαίνετο·
νισσομένης δέ
καί ρόδα λευκοχίτωνος ὑπό σφυρά
λάμπετο
κούρης,
πολλάι δ' ἐκ μελέων Χάριτες ρέον. οἱ δέ
παλαιοί
τρεις Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς
δέ
τις Ἴηροῦς ὀφθαλμός γελῶν ἑκατόν
Χαρίτεσσι τεθήλει.
ἀτρεκέως ἰέρειαν ἐπάξιον εὐρατο Κύπρις.
Ὡς ἡ μὲν, περί πολλόν ἀριστεύσασα
γυναικῶν,
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο
Κύπρις.
δύσατο δ' ἠϊθέων ἀπαλάς φρένας· οὐδέ
τις
ἀνδρῶν ἦεν, ὅς οὐ μενείαιεν ἔχειν
ὀμοδέμνιον Ἴηρώ.
ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὄπη κατά νηόν
ἀλάτο,
ἐσπόμενον νόον εἶχε, καί ὄμματα καί
φρένας ἀνδρῶν.
καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καί φάτο
μῦθον·
καί Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαιμόνος
ἔδρακον
ἄστυ,
ἦχι μῆθον καί ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων·
τοίην δ' οὐποτ' ὄπωπα νέην, κεδνήν θ',
ἀπαλήν τε·
καί τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν
ὀπλοτερῶν.
παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὔρον
ὀπωπῆς.
αὐτίκα τεθναίνην λεχέων ἐπιβήμενος
Ἴηροῦς· οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὀλυμπον
ἐφίμειρω θεός
εἶναι,
ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν
Ἴηρώ.
εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεῆν ἰέρειαν
ἀφάσσειν,

στίχοι 83-111

τοίην μοι, Κυθήρεια, νέην παράκοιτιν
ὀπάσσαις.

Τοια μὲν ἠϊθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν
ἄλλος,

διότι τό χρώμα τῶν μελῶν τῆς ἐκοκκίνιζε· ἐνώ
δὲ ἐβάδιζε κάτω ἀπό τὰ σφυρά τῆς κόρης μέ
τόν λευκόν χιτῶνα ἐλαμπαν ρόδα·
καί πολλές Χάριτες ἀπέρρεαν ἀπό τό σῶμα
(τῆς Ἴηροῦς). Οἱ δέ παλαιοί εἶπαν ψέματα ὅτι
τρεις Χάριτες ἐγεννήθησαν· καί τό μάτι τῆς
Ἴηροῦς γελαστό ἄνοιξε σάν τά μάτια ἑκατόν
Χαρίτων.

Ἰηθηρινά ἢ Κύπρις (ἢ Ἰηροδότη) εὐρήκε
ἰέρειαν, πού ἦτο ἀνταξία τῆς.

Ἔτσι αὐτή (ἢ Ἴηρώ), ἀναδειχθεῖσα πρώτη
μεταξὺ πολλῶν γυναικῶν ὡς ἰέρεια τῆς Κύπρι-
δος, ἐφαίνετο σάν νέα Κύπρις.

Εἰσεχώρησε δέ (ἢ Ἴηρώ) εἰς τὰς ἀπαλάς
φρένας (εἰς τὰ μαλακά μυαλά) τῶν νέων· καί
δέν ὑπῆρχε κανεῖς ἄνδρας, πού νά μή ἐπιθυ-
μοῦσε νά ἔχη τήν Ἴηρώ μαζί στό δικό του
κρεβάτι.

Κι' αὐτή βέβαια, ὅπου κι' ἂν περιεφέρετο
μέσα εἰς τόν ναόν μέ τὰ ὠραία θεμέλια, εἶχε ὡς
ἀκόλουθον τόν νοῦν καί τὰ μάτια καί τὰς ἐπιθυ-
μίας τῶν ἀνδρῶν·

καί κάποιος μεταξὺ τῶν νέων κατελήφθη ἀπό
θαυμασμόν καί εἶπε τὰ ἐξῆς λόγια:

Ἰηγήα καί εἰς τήν Σπάρτην καί εἶδα τήν πόλιν
τῆς Λακεδαιμόνος, ὅπου ἀκούομεν διά τήν μά-
χην καί τῶν ἀγῶνα τῶν χαρῶν·
τέτοιαν ὁμως νέαν ποτέ δέν εἶδα, τόσον ὠραι-
αν καί τρυφερήν·
καί ἴσως ἡ Κύπρις ἔχει μίαν ἀπό τίς νεώτερες
Χάριτες.

Ἰηκουράσθηκα νά τήν παρατηρῶ, ἀλλ' ὁμως
δέν ἐχόρτασα νά τήν βλέπω.

Εἶθε ἀμέσως νά πεθάνω, ἀφοῦ προηγουμένως
ἀνεβῶ εἰς τό κρεβάτι τῆς Ἴηροῦς·

Δέν θά ἐπιθυμοῦσα ἐγὼ νά εἶμαι θεός εἰς τόν
Ὀλυμπον,

ἐάν εἶχα ἰδικήν μου σύζυγον εἰς τό σπιτί μου
τήν Ἴηρώ.

Ἐάν ὁμως δέν ἀρμόζη εἰς ἐμέ νά θωπεύω
τήν ἰδικήν σου ἰέρειαν,

στίχοι 83-111

εἶθε, ὦ Κυθήρεια, νά μοῦ δώσης ὀμοίαν νέαν
σύζυγον (ὡσαν τήν Ἴηρώ).

Αὐτά περίπου ἔλεγε κάποιος ἀπό τοὺς νέ-

ἔλκος ὑποκλέπτων, ἐπεμήνατο κάλλει
κούρης.

Αἰνοπαθές Λεῖανδρε, σύ δ' ὡς ἴδες
εὐκλέα κούρην,
οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατατρύχειν φρένα
κέντροις,
ἀλλά πυριπνεύστοισι δαμείς ἀδόκητον
ὄιστοῖς,
οὐκ ἔθελες ζῶειν περικαλλέος ἄμμορος
Ἴηροῦς.
σύν βλεφάρων δ' ἀκτίσιν ἀέξετο πυρός
ἐρώτων,
καί κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρός
ὄρμη.
κάλλος γάρ περιπυστον ἀμωμήτιοι
γυναικός
ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος
ὄιστοῦ·
ὀφθαλμός δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο
βολάων
ἔλκος ὀλισθαίνει, καί ἐπί φρένας ἀνδρός
ὀδεύει.
εἶλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη,
τρόμος,
αἰδῶς·
ἔτρεμε μὲν κραδίην, αἰδῶς δέ μιν εἶχεν
ἀλῶναι·
θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον, ἔρωσ δ'
ἀπενόσφισεν αἰδῶ·
θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην
ἀγαπάζων,
ἡρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καί ἀντίον ἴστατο
κούρης.
λοξά δ' ὀπιπεύων δολεράς ἐλέλιξεν
ὀπωπάς,
νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα
κούρης.
αὐτή δ' ὡς συνέηκε πόθον δολόεντα
Λεάνδρου,
χαῖρεν ἐπ' ἀγαλήθισιν· ἐν ἡσυχίῃ δέ καί
αὐτή
πολλάκις ἡμερόεσσαν ἐὴν ἔκρυσεν
ὀπωπήν,
νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα
Λεάνδρω,
καί πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἐνδοθι θυμόν
ἰάνθη,
ὅτι πόθον συνέηκε, καί οὐκ ἀπεσεῖσατο
κούρη.

οὐς· κι' ἄλλος ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ ἀπο-
κρύπτων τὴν πληγὴν του (τὸ ἐρωτικὸν τραῦμα)
εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἐρωτικῆς μανίας ἀπὸ τὸ
κάλλος τῆς κόρης.

Ἄλλὰ σύ, δυστυχησμένη Λεάνδρε, καθὼς
εἶδες τὴν ὠραῖαν κοπέλλα,
δὲν ἠθελες νὰ βασανίζης τὸ μυαλό σου μὲ
κρυφὰ κεντρίσματα, ἀλλὰ κατενικήθης ἀπροσ-
δοκῆτως ἀπὸ τὰ βέλη, ποὺ ἀποπνέουν φωτιά,
καὶ δὲν ἠθελες νὰ ζῆς ἀποχωρισμένος ἀπὸ τὴν
περικαλλῆ (τὴν ὠραιότατην) Ἴηρῶ.

Μαζὶ δέ μὲ τὰς ἀκτίνας τῶν βλεφάρων τῆς
ἐμεγάλωνε καί ἡ ἐρωτικὴ φωτιά (τοῦ Λεάν-
δρου),
καὶ ἡ καρδιά του ἐκόχλαζε ἀπὸ τὴν ὄρμην τοῦ
ἀκατανικήτου πυρός.
Διότι τὸ περιπόθητον κάλλος ἀπόγου γυναικός
καθίσταται ὀξύτερον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ
ἓνα πτερωτὸ βέλος·
καὶ τὸ μάτι (τὸ κοίταγμα μὲ τὸ μάτι) εἶναι ὁ
δρόμος· ἀπὸ τίς βολές τοῦ ματιοῦ γλιστράει ἡ
πληγὴ (ἡ ἐρωτικὴ πληγὴ) καὶ βαδίζει πρὸς τὴν
καρδιά τοῦ ἀνδρός.

Κατέλαβε δέ τότε αὐτόν (τὸν Λεάνδρον)
ἐκπληξίς, ἀναιδεία, τρόμος, ἐντροπή·
ἔτρεμε μὲν ἡ καρδιά του, ἡ δὲ ἐντροπή ἦτο δυ-
νατόν νὰ τὸν κυριεύσῃ·
ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τὸ εἶδος (ἡ μορφή του) ἦτο
ἄριστον, ὁ ἔρωσ ὁμως τὸν ἀπεχώρισεν ἀπὸ τὴν
ἐντροπήν·
καὶ μὲ θάρρος ἀποκλίνων λόγῳ τοῦ ἐρωτός
του πρὸς τὴν ἀναιδείαν ἐβάδιζε ἡσυχᾶ (μὲ
ἡρεμίαν) καὶ ἐστάθηκε ἀπέναντι ἀπὸ τὴν κό-
ρην·
καὶ κοιτάζοντας λοξά ἔρριξε περιστροφικῶς
δολερές ματιές,
παραπλανώντας τὸ μυαλό τῆς κοπέλλας μὲ
νεύματα, χωρὶς νὰ ὀμιλῇ.

Αὐτὴ δέ, καθὼς ἀντελήφθη τὸν δόλιον πό-
θον τοῦ Λεάνδρου, ἔχαιρε γιὰ τὴν δόξα· μὲ
ἡσυχίαν (μὲ ἡρεμίαν) δέ καὶ αὐτὴ πολλές φο-
ρές δὲν ἀπέκρυσεν τὴν ἰδικὴν τῆς ἐρωτικῆν
ματιά, καὶ μὲ νεύματα κρυφὰ ἐπρόδιδεν εἰς
τὸν Λεάνδρον (τὴν ἐρωτικὴν τῆς ἐπιθυμίαν).

Καί πάλιν ὁμως ἡ κόρη ὀπισθοχωροῦσε· ἄλ-
λά ἡ καρδιά ἐκείνου ἐθερμάνθη (ζεστάθηκε),
διότι ἀντελήφθη ἡ κόρη τὸν πόθον του καὶ δὲν
τὸν ἀπέκρυσεν.

Ἐφ' ὅσον μὲν λοιπὸν ὁ Λεάνδρος ἀναζητοῦ-
σε λαθραῖαν ὦραν, (ὦραν μυστικὴν, εὐκαιρίαν

Ἦφρα μὲν οὖν Λεϊάνδρος ἐδίξετο
λάθριον
ῶρην,
φέγγος ἀναστειλάσα κατήϊεν ἐς δύσιν
Ἦώς·
ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκοιος
Ἦσπερος ἀστήρ

στίχοι 112-139

αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι
κούρης,
ὡς ἶδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν
ὀμίχλην·
ἡρέμα μὲν θλίβων ροδοειδέα δάκτυλα
κούρης,
βυσσόθεν ἐστονάχιζεν ἀθέσφατον· ἡ δὲ
σιωπῆ,
οἷα τε χωομένη, ροδέην ἐξέσπασε χεῖρα.
ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα
νεύματα κούρης,
θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλον ἔλκε
χιτῶνα,
ἔσχατα τιμήντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηοῦ.
ὀκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο
παρθένος Ἦρώ,
οἷάπερ οὐκ ἐθέλουσα, τόσῃν δ'
ἀνενεϊκατο
φωνήν, θηλυτέροις ἐπέεσσιν
ἀπειλείουσα Λεάνδρῳ·

Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με, δύσμορε,
παρθένον ἔλκεις;
ἄλλην δεῦρο κέλευθον· ἐμόν δ'
ἀπόλειπε χιτῶνα.
μῆνιν ἐμῶν ἀλέεινε πολυκτεάνων
γενετήρων.
Κύπριδος οὐ σοι ἔοικε θεῆς ἰέρειαν
ἀφάσσειν·
παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν
ικέσθαι.

Τοῖα μὲν ἠπειλήσεν, εἰκότα
παρθενικῆσιν.
θηλειῆς δὲ Λεάνδρος ἐπεὶ κλύεν οἶστρον
ἀπειλῆς,
ἔγνω πειθομένων σημήια παρθενικῶν.
καὶ γάρ ὄτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπριδίων ὄρων αὐτάγγελοι εἰσιν
ἀπειλαί.
παρθενικῆς δ' εὐοδμον, εὐχροον αὐχένα
κύσας,
τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθου βεβολημένος
οἶστρω·

διὰ νὰ πλησιάσῃ κρυφὰ τὴν Ἦρώ), ἡ Ἦώς
ἐσταμάτησε τὸ φῶς καὶ κατέβαιναν εἰς τὴν δῦ-
σιν·
ἀπὸ δὲ τὴν ἀπέναντι περιοχὴν ἄρχισε νὰ φωτί-
ζῃ ὁ ἀστήρ Ἦσπερος μὲ τὴν βαθεῖα σκιά του.

στίχοι 112-139

Τότε ἐκεῖνος (ὁ Λεάνδρος) ἐπροχώρησε
πλησίον πρὸς τὴν κόρην, καθὼς εἶδε νὰ ξεπη-
δῶ μαύρη ὀμίχλη·
καὶ μὲ ἡρεμίαν ἐπίεζε τὰ ρόδινα δάκτυλα τῆς
κούρης· ἐστέναζε ἀπὸ τὸ βάθος (τῆς καρδιάς
του) κατὰ τρόπον, πού δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πῆ
κανεῖς· ἐκείνη ὁμως σιωπιῖλά, ὡσάν ὠργισμέ-
νη,

ἀπέσπασε (ἐτράβηξε) τὸ ρόδινο χέρι τῆς.
Ἐκεῖνος ὁμως, ὅταν ἀντελήφθῃ τὰ ἐνδοτι-
κὰ νεύματα τῆς κόρης, θαρραλέα ἔσυρε
(ἐτραβοῦσε) μὲ τὰ χέρια του τὸν πολυποικίλον
χιτῶνα καὶ τὴν ὠδήγησε εἰς τοὺς σκοτεινοὺς
χώρους τοῦ πολυτελοῦς ναοῦ.

Καὶ μὲ ὀκνηρὰ βήματα τὸν ἀκολουθοῦσε ἡ
παρθένος Ἦρώ, παριστάνουσα ὅτι δὲν ἤθελε,
καὶ ξεφώνησε,
ἀπειλοῦσα τὸν Λεάνδρον μὲ γυναικεῖα λόγια:
Ξένε, διατὶ φέρεσαι μὲ μανίαν; διατὶ, δυστυχι-
σμένε, σύρεις (τραβάς) ἐμὲ τὴν παρθένον;
πάρε ἄλλον δρόμον, καὶ ἄφησε τὸν ἰδικόν μου
χιτῶνα,
διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὴν ὀργὴν τῶν πλουσιῶν γο-
νέων μου.

Δὲν ἀρμόζει σέ σένα νὰ ἐγγίξῃς τὴν ἰέρει-
αν τῆς θεᾶς Κύπριδος· εἶναι ἀδύνατον νὰ φθά-
σῃς εἰς τὸ κρεβάτι παρθένου. Αὐτὰ τοῦ εἶπε
ἀπειλητικά ἡ Ἦρώ, πού ἔμοιαζαν μὲ παρθενι-
κὰ λόγια.

Ὅταν ὁμως ὁ Λεάνδρος ἤκουσε τὰ ἀπειλη-
τικά γυναικεῖα λόγια, κατάλαβε ὅτι αὐτὰ ἦσαν
σημάδια (ἀποδείξεις), πού δείχνουν αἱ παρθέ-
νες, ὅταν ὑποχωροῦν, ὅταν θέλουν.
Καὶ πράγματι ὅταν αἱ γυναῖκες ἀπειλοῦν τοὺς
νέους, αὐταὶ αἱ ἀπειλαὶ εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἄγγε-
λοι (ἐνδείξεις) ἐρωτικῶν συνομιλιῶν.

Ἀφοῦ δὲ ἐφίλησε τὸν εὐώδη, καλλίχρωμον
αὐχένα τῆς κόρης, κτυπημένος ἀπὸ τὴν μανί-
αν τοῦ ἐρωτικοῦ πόθου, τῆς εἶπε αὐτὰ τὰ λό-
για:

Κύπρι φίλη μετά Κύπριν, Ἄθηναίη
μετ' Ἄθηνην,
οὐ γάρ ἐπιχθονίησιν ἴσην καλέω σε
γυναίξιν,
ἀλλὰ σέ θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος
ἔτσκω,
ὄλβιος, ὃς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὄλβιη, ἣ
τέκε, μήτηρ,
γαστήρ, ἣ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ
λιτάων

στίχοι 140-167

ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθου δ' οἴκτειρον
ἀνάγκην.
Κύπριδος ὡς ἰέρεια, μετέρχεο Κύπριδος
ἔργα.
δεῦρ' ἴθι, μυστιπόλευε γαμήλια θεσμά
θεαίνης·
παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρῆσαι
Ἄφροδίτη,
παρθενικαῖς οὐ Κύπρις ἰαίνεται. ἦν δ'
ἐθειλήσης
θεσμά θεῆς ἐρόεντα, καὶ ὄργια πιστά
δαῖνα,
ἔστι γάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ', εἰ φιλέεις
Κυθέρειαν,
θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμόν
ἐρώτων,
σὸν δ' ἰκέτην με κόμιζε, καί, ἦν ἐθέλης,
παρακοίτην,
τόν σοι Ἔρωσ ἤγρευσε ἐοῖς βελέεσσι
κιχῆσας.
ὡς θρασύν Ἡρακλῆα θεός χρυσόρραπις
Ἑρμῆς
θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίην ποτὶ
νύμφην.
σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ οὐ σοφός
ἤγαγεν Ἑρμῆς.
παρθένος οὐ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδῆς
Ἀταλάντη,
ἢ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν
εὐνήν,
παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ'
Ἄφροδίτης,
τόν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ
θέτο πάση.
πειθεο καὶ σὺ, φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν
ἐγείρης.

Ἔως εἰπὼν, παρέπεισεν ἀναινομένης
φρένα κούρης.

Ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα ἡ ἀγαπητὴ Κύπρις ὕστερα
ἀπὸ τὴν Κύπριν καὶ ἡ Ἄθηνά ὕστερα ἀπὸ τὴν
Ἄθηναν,
διότι ἐγὼ δὲν σέ θεωρῶ ἴσην μὲ τίς γῆινες
γυναῖκες,
ἀλλὰ σέ παρομοιάζω μὲ τὰς θυγατέρας τοῦ
Διὸς, υἱοῦ τοῦ Κρόνου.
Εὐτυχῆς ἦτο ἐκεῖνος, πού σέ ἐσπειρε, καὶ εὐ-
τυχισμένη ἡ μητέρα, πού σ' ἐγέννησε,

στίχοι 140-167

καὶ μακαριωτάτη ἡ κοιλιά, πού σέ κυοφοροῦσε.
Ἄλλ' ἄκουσε τίς παρακλήσεις μου καὶ εὐ-
σπλαχνίσου (λυπήσου) τὸν ἰσχυρόν πόθον
μου.

Ἐσὺ σὺν ἰέρεια πού εἶσαι τῆς Κύπριδος,
πρέπει νὰ ἀσκῆς τὰ ἔργα τῆς Κύπριδος.

Ἔλα ἐδῶ καὶ τέλεσε τὰ θέσμια τοῦ γάμου.

Δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν Ἀφροδίτην νὰ ὑπηρετῆ-
ται ἀπὸ παρθένον.

Ἡ Κύπρις δὲν θερμαίνεται μὲ τὰς παρθένους.

Ἐάν ὁμως θελήσης νὰ μάθης τὰ ἐρωτικά θέ-
σμια τῆς θεᾶς καὶ τίς ἀληθινές τελετουργίες,
ὑπάρχει ὁ γάμος καὶ τὸ κρεβάτι. Σὺ δέ, ἐάν
ἀγαπᾷς τὴν Κυθέρειαν, ἀποδέξου τὸν εὐχά-
ριστον θεσμόν τῶν ἐρώτων, πού θέλγουν τὸν
νοῦν· καὶ ἐμέ τὸν ἰδικόν σου ἰκέτην πρόσχε,
καί, ἂν θέλης, πάρε με σύζυγόν σου,
ἐμέ πού μὲ ἐπιασε γιὰ χάρι σου μὲ τὰ ἰδικὰ σου
βέλη ὁ Ἔρωσ, ὅταν μὲ συνήντησε.

Ἔτσι ὁ ταχύς Ἑρμῆς μὲ τὸ χρυσὸ κηρύκει-
ον ἐφρόντισε νὰ εἶναι ὑπηρετῆς ὁ γενναῖος
Ἡρακλῆς εἰς τὴν νύμφην Ἰορδανίαν. Ἀλλὰ
ἐμένα ἐστειλε σέ σένα ἡ Κύπρις καὶ δὲν μὲ
ὠδήγησεν ὁ σοφός Ἑρμῆς.

Δὲν ἔχεις λησμονήσει τὴν Ἀταλάντην, τὴν
κόρην ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν, πού κάποτε ἀπέφυ-
γε τὸ κρεβάτι, ὅταν τὴν ἀγάπησε ὁ Μελανίων,
ἐπειδὴ ἐφρόντιζε τὴν παρθενικότητά της·
ἀφοῦ ὁμως ἐθύμωσε ἡ Ἀφροδίτη, ἐκεῖνον
πού δὲν τὸν εἶχε ποθῆσει προηγουμένως, τὸν
ἔβαλε ὀλόκληρον σ' ὄλη τῆς τὴν καρδιά.

Πείσου καὶ σὺ, ἀγαπητὴ μου, στὰ λόγια μου, διὰ
νὰ μὴ διεγείρης τὴν ὀργὴν τῆς Ἀφροδίτης.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε (ὁ Λέανδρος) καὶ παρέ-
πεισε τὸ μυαλό τῆς κόρης, καίτοι αὐτὴ ἐφαίνε-
το ὅτι ἤρνεϊτο.

θυμόν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνί
μύθοις.
παρθενική δ' ἄφθογγος ἐπί χθόνα πῆξεν
ὀπωπήν,
αἰδοῖ ἐρυθριώσαν ὑποκλέπτουσα
παρεῖην,
καί χθονός ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἴχνεσιν,
αἰδομένη
δὲ
πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐόν συνέεργε
χιτῶνα.
πειθοῦς γάρ τάδε πάντα προάγγελα,
παρθενικῆς δὲ
πειθομένης ποτί λέκτρον ὑπόσχεσις ἐστί
σιωπή.
ἤδη καί γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον
ἐρώτων,
θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῶ πυρί
παρθένος Ἑρώ.

στίχοι 168-195

κάλλει δ' ἱμερόεντος ἀνεπιόητο
Λεάνδρου.
ὄφρα μὲν οὖν ποτί γαῖαν ἔχεν νεύουσαν
ὀπωπήν,
τόφρα δὲ καί Λεϊάνδρος ἐρωμανέεσσι
προσώποις
οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχροον αὐχένα
κούρης.
ὄψε δὲ Λεϊάνδρω γλυκερὴν ἀνενεῖκατο
φωνήν.,
αἰδοῦς ὕγρον ἔρευθος ἀποστάζουσα
προσώπου·
Ξεῖνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καί
πέτρον ὀρίναις.
τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε
κελεύθους;
οἱ μοί! τίς σ' ἐκόμισεν ἐμήν ἐς πατρίδα
γαῖαν;
ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγγασο· πῶς
γάρ ἀλήτης
ξεῖνος ἐών καί ἄπιστος, ἐμῇ φιλόττη
μιγειῆς;
ἀμφαδόν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὅσοισι
πελάσαι·
οὐ γάρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν ἦν δ'
ἐθελήσης
ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμήν ἐς πατρίδα
μίμνειν,
οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν
Ἄφροδίτην.

καί παρεπλάνησε τὴν καρδία της μέ λόγια, πού
τά γεννάει ὁ ἔρω.

Ἡ παρθένος δὲ ἀμίλητη (ἄφωνος) ἐμηξε τὴν
ματιὰ της σπὴν γῆ, καί ἀπέκρυπτε ἀπὸ ντροπα-
λότητα τὴν παρεῖαν της (τὸ πρόσωπόν της),
πού εἶχε κοκκινίσει,

καί ἔξυνε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς μέ τὰ πόδια
της, καί πολλές φορές ἐντροπομένη συνέδεε
τόν χιτῶνά της γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους της.

Διότι ὅλα αὐτὰ προανήγγελλαν ὅτι ἐπέισθη
(ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Λεάνδρου), ἡ δὲ σιωπὴ ἀπο-
τελεῖ ὑπόσχεσιν ὅτι ἡ κόρη εἶχε πεισθῆ.

Εἶχε πλέον δεχθῆ (ἢ Ἑρώ) καί τὸ γλυκόπι-
κρο ἐρωτικὸ κέντρισμα, καί ἡ καρδία της
ἐθερμαίνεται (ζεσταίνονταν) μέ τὴν γλυκεῖα
φωτιά (φλόγα) τοῦ ἔρωτος.

στίχοι 168-195

Καί θαμβώθηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά τοῦ περι-
πόητου Λεάνδρου.

Ἐφ' ὅσον μὲν λοιπὸν ἡ Ἑρῶ εἶχε προσηλω-
μένα τὰ μάτια της εἰς τὴν γῆν, ἄλλο τόσο καί ὁ
Λεάνδρος δὲν ἀπέκαμε νὰ βλέπῃ μέ τὰ ἐρω-
τομανῆ μάτια του τὸν αὐχένα τῆς κόρης μέ τὸ
ἀπαλὸν χρῶμα.

Κα ἀργά ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Λεάνδρον γλυ-
κεῖα φωνή, ἐνώ ἀπέσταζε ἀπὸ τὸ πρόσωπόν
της ὑγρὴ κοκκινάδα ἀπὸ ντροπῆ, καί τοῦ εἶπε:
Ξένε, ἴσως καί πέτρα θά μπορέσης νὰ σηκώ-
σης μέ τὰ ἰδικά σου λόγια. Ποιὸς σοῦ ἔμαθε
τούς δρόμους τῶν πλανερῶν λόγων;

Ἐγώ! Ποιὸς σέ ἔφερε εἰς τὴν πατρίδα μου;
Ἦ ὅλα ὁμως αὐτὰ ματαίως τὰ ξεφώνησες· διότι
πῶς ἐσύ, πού εἶσαι ἕνας περιπλανώμενος ξέ-
νος καί ἀναξιοπίστος, θά ἔλθῃς εἰς ἐρωτικὴν
ἐπαφήν μέ ἐμέ;

Ἄναφανδόν (φανερὰ) δὲν ἠμποροῦμεν νὰ
κάμωμεν (νὰ τελέσωμεν) ἱεροῦς γάμους· διότι
αὐτὸ δὲν θά ἄρσῃ εἰς τοὺς γονεῖς μου· ἂν
ὁμως θελήσης νὰ παραμένης εἰς τὴν πατρίδα
μου ὡς ξένος, πού θά ἔρχῃσαι συχνά, δὲν ἠμ-
πορεῖς κατὰ τὸ σκότος νὰ ἀποκρύπτῃς τὴν
Ἄφροδίτην. Διότι ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων εἶ-

γλῶσσα γάρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν
δέ σιωπῇ
ἔργον ὄπερ τελέει τις, ἐνὶ τριόδοισιν
ἀκούει.
εἰπέ δέ, μὴ κρύψῃς, τεόν οὔνομα, καί
σέο
πάτρην.
οὐ γάρ ἐμόν σε λέληθεν, ἐμοί δ' ὄνομα
κλυτόν Ἡρώ.
πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμός δόμος
οὐρανομήκης,
ὧ ἐνὶ ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μούνη
Σησιτιάδος πρό πόλης ὑπὲρ
βαθυκύμονας ὄχθας,
γείτονα πόντον ἔχω, στυγεραῖς βουλήσι
τοκῆων.
οὐδέ μοι ἐγγύς ἔασιν ὀμήλικες, οὐδέ
χορείαί
ἠϊθέων παρέασιν· αἰεὶ δ', ἀνά νύκτα καί
Ἡῶ,
ἐξ ἀλός ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὐασιν
ἠχή.
Ὡς φαμένη ροδέην ὑπὸ φάρει κλέπτε
παρειήν,
ἔμπαλιν αἰδομένη, σφετέρους δ'
ἐπεμέμφετο μῦθοις.

στίχοι 196-224

Λεῖανδρος δέ, πόθου βεβολημένος
ὀξεῖ κέντρῳ,
φράζετο, πῶς κεν ἔρωτος ἀθλεύσειεν
ἀγῶνα.
ἄνδρα γάρ αἰολόμητις Ἔρωσ βελέεσσι
δαμάσας
καὶ πάλιν ἐνέρος ἔλκος ἀκέσσει· οἷσι
δ' ἀνάσσει,
αὐτός ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ
βροτοῖσιν.
αὐτός καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε
Λεάνδρῳ.
ὄψε δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε
μῦθον·
Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον
οἶδμα περήσω,
εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσειαι
ὔδωρ.
οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα, τεήν
μετανεύμενος εὐνήν,
οὐ βρόμον ἠχῆεντα περιπτώσοιμι
θαλάσσης.

ναὶ φιλοκατήγορος· καὶ τὸ ἔργον ποῦ ἐκτελεῖ
κάποιος σιωπηρά, τὸ ἀκούει εἰς τὰς τριόδους
(εἰς τὰ τριστράτα).

Ἄλλας πὲς μου, καὶ μὴ τὸ κρύψῃς, τὸ ὄνο-
μά σου καὶ τὴν πατρίδα σου,
διότι τὸ ἰδικόν μου δέν σοῦ διαφεύγει, εἶναι τὸ
περιφημον Ἡρώ.

Ἡ κατοικία μου εἶναι ἕνας περιβόητος ὑψη-
λότατος πύργος, ὅπου διαμένω μονάχη μὲ κά-
ποιαν ὑπερέτριαν, ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόλιν Ση-
στόν, ἐπάνω ἀπὸ τίς ὄχθες τῆς θαλάσσης μὲ τὰ
βαθεῖα κύματα,

καὶ ἔχω γείτονα τὴν θάλασσαν, κι' αὐτὰ ὅλα ἐ-
γιναν σύμφωνα μὲ τίς μισητές ἐπιθυμίες τῶν
γονέων μου.

Οὔτε ὑπάρχουν πλησίον μου συνομήλικες,
οὔτε χοροὶ νέων παρευρίσκονται· ἀλλὰ πάντο-
τε, νύκτα καὶ ἡμέραν, βουίζει στὰ αὐτιά μου ὁ
θόρυβος τῆς ἀνεμοδαρμένης θαλάσσης.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ, ἀπέκρυψε τὸ ρόδινο πρό-
σωπὸν τῆς μὲ τεμάχιον πανιοῦ, ἐπειδὴ καὶ πάλ-
ιν ἠσθάνετο ἐντροπὴν διὰ τὰ λόγια τῆς. Ὁ
δὲ Λεάνδρος, κτυπημένος ἀπὸ τὸ μυτερὸ κεν-
τρί τοῦ πόθου, ἐσκέπτετο, πῶς θά ἤμπορῆση
νά διεξαγάγῃ τὸν ἐρωτικὸν ἀγῶνα.

στίχοι 196-224

Διότι ὁ δολοπλόκος Ἔρωσ, ἀφοῦ κατανική-
σει μὲ τὰ βέλη του ἕνα ἄνδρα,
καὶ πάλιν αὐτός θά θεραπεύσῃ τὴν πληγὴν τοῦ
ἀνδρός· καὶ εἰς ἐκείνους ποῦ βασιλεύει, αὐ-
τός, ποῦ δαμάζει τὰ πάντα, εἶναι καὶ ὁ σύμβου-
λός των· αὐτός ὁ ἴδιος ἐβοήθησε τότε καὶ τὸν
Λεάνδρον, ποῦ κατεῖχετο ἀπὸ τὸν πόθον
(πρὸς τὴν Ἡρώ).

Ἀφοῦ δὲ ἀργὰ ὠμίλησε, εἶπε λόγια πολυμή-
χανα: Παρθένε, γιὰ τὸν ἔρωτά μου πρὸς ἐσένα
θά περάσω καὶ τὸ ἄγριον κύμα,
ἀκόμη καὶ ἂν παφλάζῃ ὅπως τὸ πῦρ καὶ ἂν τὰ
νερά εἶναι ἀκατάλληλα γιὰ ταξίδι (λόγω τρικυ-
μίας).

Ἐπιζητῶν τὸ δικό σου κρεβάτι δέν τρομά-
ζω τὸ βαρὺ κύμα, οὔτε φοβοῦμαι τὸν ἠχηρὸν
θόρυβον τῆς θαλάσσης.

ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης,
νήξομαι Ἑλλησποντον ἀγάρροον· οὐχ ἕκαθεν γὰρ ἀντία σείο πόληος ἔχω πολίεθρον Ἀβύδου.
μοῦνον ἐμοὶ ἓνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας· ὄφρα νοήσας ἔσσομαι ὀλκάς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον. καὶ μιν ὀπιπτεῦων δύντ' ὄψομαι οὔτε Βωώτην, οὐ θρασύν Ὀρίωνα, καὶ ἄβροχον ὀλκὸν Ἄμαξης·
πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκύν ὄρμον ἰκοίμην.
ἀλλὰ, φίλη, πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας,
μὴ μιν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω,
λύχνον, ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἠγεμονῆα.
εἰ δ' ἔτερόν γ' ἐθέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σύ δαῆναι,
οὔνομά μοι Λεϊάνδρος, εὐστεφάνου πόσις Ἡροῦς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,
καὶ νυχὴν φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων,
λύχνου μαρτυρήσιν, ἐπιστώσαντο φυλάξειν,
ἢ μὲν φῶς τανύειν, ὃ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι.

στίχοι 225-252

παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκη,
ἢ μὲν ἐόν ποτὶ πύργον, ὃ δ' ὄρφναίην ἀνά νύκτα
μήτι παραπλάζοιτο, λαβὼν σημήϊα πύργου, πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.
παννυχίων δ' ὄρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους,
πολλάκις ἤρησαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.

Ἦδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη,

Ἄλλὰ πάντοτε ἐρχόμενος κατὰ τὴν νύκτα ὡς ὑγρὸς σύζυγος (ὡς σύζυγος πού προέρχεται ἀπὸ τὰ νερά τῆς θαλάσσης) θά κολυμβῶ εἰς τὸν Ἑλλησποντον, πού ἔχει ἰσχυρὰ ρεύματα· διότι ἡ πόλις τῆς Ἀβύδου δέν εἶναι μακριά ἀπὸ τὴν ἀπέναντι εὐρισκομένην ἰδικὴν σου πόλιν.

Μόνον ἓνα λύχνον γιά μένα βάλε νά φωτίζη ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν σου πύργον ἀπὸ ἀπέναντι κατὰ τὴν ὥραν πού σκοτεινιάζει, διὰ νά γίνω, ἀφοῦ ἀντιληφθῶ (τὸν λύχνον), πλοῖον μεταφέρων τὸν Ἔρωτα, ἔχων ὡς ἀστέρα (καθοδηγήσεως) τὸν ἰδικόν σου λύχνον.

Καὶ κοιτάζοντας (παρατηρῶν) ἐγὼ αὐτόν (τὸν λύχνον), δέν θά ἴδω οὔτε τὸν Βωώτην πού δύνει,

οὔτε τὸν θρασύν Ὀρίωνα οὔτε τὸν ἄβρεκτον ἀστέρα, πού ἔλκει τὴν Ἄμαξαν· καὶ θά φθάσω εἰς τὸ γλυκὺ ἀγκυροβόλι τῆς πατρίδος σου, πού εἶναι στήν ἀπέναντι ἀκτὴ.

Ἄλλὰ φυλάξου, ἀγαπητὴ μου, ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, πού φυσοῦν σφοδρά, μήπως σβήσουν αὐτόν τὸν λύχνον, τὸν ὀδηγὸν τοῦ βίου μου, πού μοῦ φέρει τὸ φῶς, καὶ σύ τὸ ἰδικόν μου πραγματικὸν ὄνομα, σοῦ λέγω ὅτι τὸ ὄνομά μου εἶναι Λεάνδρος, σύζυγος τῆς καλλιζωῆς Ἡροῦς.

Ἔτσι αὐτοὶ (ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Ἡρώ) συνεφώνησαν νά σμίξουν σὲ κρυφοὺς γάμους, καὶ ἔδωσαν ἀμοιβαίως βεβαιώσιν, ὅτι θά διαφυλάξουν (θά διατηρήσουν μυστικὴν) καὶ τὴν νυκτερινὴν ἐρωτικὴν ὁμιλίαν (ἐπαφήν) καὶ τὴν ἀγγελίαν τῶν γάμων θά κάμουν μὲ τὰς μαρτυρίας τοῦ λύχνου· αὐτὴ μὲν νά ἐκτείη ἀναμμένο τὸ φῶς τοῦ λύχνου, αὐτὸς δὲ νά διαπλεύσῃ τὰ μεγάλα κύματα.

στίχοι 225-252

Ἀφοῦ δὲ διήλθον ὀλονύχτιες ἀκόρεστες ἐρωτικὲς ἐπαφές, ἐχωρίσθησαν μεταξύ των ἐξ ἀνάγκης παρὰ τὴν θέλησίν των· ἐκείνη μὲν διέμενε εἰς τὸν ἰδικόν της πύργον, αὐτὸς δὲ κατὰ μιαν σκοτεινὴν νύκτα, ἀφοῦ ἔλαβε σήματα ἀπὸ τὸν πύργον, διὰ νά μή παραπλανηθῇ, ἐπλεε πρὸς τὴν εὐρείαν περιοχὴν τῆς Ἀβύδου μὲ τὰ ἰσχυρὰ θεμέλια.

Καὶ νοσταλογοῦσαν ὀλονύχτιες κρυφές ἐρωτικὲς συνομιλίες, καὶ πολλὰς φορές ηὐχθήθησαν νά ἔλθῃ ἡ νυμφικὴ νύχτα (ἡ νύχτα πού θά ἤρχοντο εἰς ἐρωτικὴν ἐπαφήν).

Εἶχεν ἔλθει πλέον τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς μὲ

ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, καὶ οὐ ποθέοντι
Λεάνδρῳ·
ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι
θαλάσσης
ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένην
ὑμεναίων,
μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο
δοκεύων,
εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπον
ἀγγελιώτην.
ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτός
ὀμίχλην
Ἴρῳ, λύχνον ἔφαιεν· ἀναπτομένοιο δέ
λύχνου,
θυμόν Ἔρωσ ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο
Λεάνδρου·
λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο· πὰρ δέ
θαλάσση
μαινομένων ροθίων πολυηχέα βόμβον
ἀκούων.
ἔτρεμε μὲν τὸ πρῶτον, ἔπειτα δέ, θάρσος
ἀείρας,
τοιοῖσι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα
μῦθοις·

Δεινός Ἔρωσ, καὶ πόντος ἀμείλιχος·
ἀλλὰ θαλάσσης ἐστὶν ὕδωρ, τὸ δ'
Ἔρωτος ἐμέ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.
λάζω πῦρ, κραδίη, μὴ δειδιθῆ νήχυτον
ὕδωρ.
δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ροθίων
ἀλεγίζεις;
ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι
θαλάσσης,
καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων
ὀδυνάων;

Ὡς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο
πέπλον
ἀμφοτέρης παλάμησιν, ἐὼ δ' ἔσφιγξε
καρῆνῳ.

στίχοι 253-280

ἠϊόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψε
θαλάσση.
λαμπομένου δ' ἔσπευδεν ἀεὶ κατεναντία
λύχνου,
αὐτός ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος,
αὐτόματος νῆυς.
Ἴρῳ δ' ἠλιβάτοιο φασφόρος ὑψόθι
πύργου,
λευγαλέης αὔρησιν ὄθεν πνεύσειεν
ἀήτης,

τὸ μαῦρο πέπλο, ποῦ φέρει τὸν ὕπνον εἰς τοὺς
ἀνθρώπους, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὸν Λεάνδρον, ὁ
ὁποῖος κατείχεται ἀπὸ τὸν πόθον (πρὸς ἐρωτι-
κὴν ἀπόλαυσιν).

Ἄλλὰ ἀνέμενε κοντά εἰς τίς ἀκτές τῆς πο-
λυθούρου θαλάσσης ἀγγελίαν λάμπουσαν
(φωτεινὴν) – μεταδιδομένην μὲ τὸ φῶς τοῦ
λύχνου – τῶν γάμων,
παραμονεύων τὴν μαρτυρίαν τοῦ πολυκλαύ-
στοιο λύχνου, ποῦ ἦτο ὁ ἀγγελιαφόρος, ὁ ὁποῖ-
ος βλέπει μακριὰ, ὁ ἀγγελιαφόρος γιὰ τὸ κρυ-
φὸ κρεβάτι.

Καθὼς ὅμως ἡ Ἴρῳ εἶδε τὴν σκοτεινὴ
μαυρίλα τῆς μαύρης νυκτός,
ἄναψε τὸν λύχνον· καὶ μὲ τὸ ἄναμμα τοῦ λύ-
χνου ὁ Ἔρωσ ἐφλόγισε τὴν καρδίαν τοῦ Λεάν-
δρου, ὁ ὁποῖος ἐβιάζετο·
ἐνῶ δέ ἐκαίετο ὁ λύχνος, μαζί μ' αὐτὸν ἐκαίε-
το καὶ ὁ Λεάνδρος.

Ἀκούων δέ πλησίον τῆς θαλάσσης τὸν πολυ-
θούρου βόμβον τῶν μαινομένων κυμάτων,
κατ' ἀρχὰς μὲν ἔτρεμε, ἔπειτα ὅμως, ἀφοῦ
ἔλαβε θάρσος, εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια περίπου ὡς
παρηγορητικὰ τῆς καρδιάς του:

Εἶναι φοβερός ὁ Ἔρωσ, καὶ ὁ πόντος ὅμως
εἶναι ἀμείλικτος (σκληρός): ἀλλὰ τῆς θαλά-
σσης εἶναι τὸ νερὸ, ἐμὲ ὅμως μὲ φλογίζει ἐσω-
τερικῶς ἢ φωτιά τοῦ Ἔρωτος.

Ἄρπαξε τὸ πῦρ, καρδιά μου, καὶ μὴ φοβῆσαι
τὸ νερὸ, ποῦ τρέχει (ρεεῖ) ἀφθόνως.

Ἐλα γιὰ χάρι μου εἰς φιλικὴν ἐπαφήν (μὲ τὸ
νερὸ): διατὶ λοιπὸν ὑπολογίζεις τὰ κύματα;

Δέν γνωρίζεις, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη εἶναι σπαρ-
μένη (γεννημένη) στὴ θάλασσα καὶ ὅτι αὐτὴ
εἶναι κυρίαρχος τοῦ πόντου (τῆς θαλάσσης)
καὶ τῶν ἰδικῶν μας θλίψεων;

Ἀφοῦ ὁ Λεάνδρος εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἀπέβα-
λεν ἀπὸ τὰ ἀξιέραστα μέλη του (ἀπὸ τὸ ἀξιέρα-
στο σῶμά του) καὶ μὲ τὰ δύο χέρια του τὸν
πέπλο καὶ τὸν ἔσφιξε στὸ κεφάλι του καὶ ἐπή-
δησεν ἀπὸ τὴν ἀκτὴν καὶ ρίχτηκε στὴν θάλασσα.

στίχοι 253-280

Κι' ἔσπευδε συνεχῶς πρὸς τὸν λύχνον,
ποῦ ἔλαμπε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος,
καὶ ἦτο αὐτὸς μόνος καὶ κωπηλάτης καὶ καράβι
ποῦ ἔπλεε καὶ ἐκινεῖτο ἀπὸ μόνου του.

Ἡ δὲ Ἴρῳ ἀπὸ ὑψηλά ἀπὸ τὸν ἀπόκρημον
πύργον τῆς ἔφερε τὸ φῶς (βαστάζουσα τὸν
λύχνον), καὶ ἀπὸ ὅπου ὁ ἄνεμος ἐφυσούσε

φάρει πολλάκι λύχον επέσκεπεν, εισόκε
Σηστοῦ
πολλά καμών Λεϊάνδρος ἔβη ποτί
ναύλοχον ἀκτῆν.

καί μιν ἐόν ποτί πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ
θυράων

νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
ἀφροκόμους ραθάμιγγας ἔτι στάζοντα
θαλάσσης,

ῆγαγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπί
παρθενεῶνος,

καί χροά πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχριεν
ἐλαίω

εὐόδμω, ροδέω, καί ἀλίπνοον ἔσβεσεν
ὀδμήν.

εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνί
λέκτροις

νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε
μύθους·

Νυμφίε, πολλά μογήσας, ἃ μὴ πάθε
νυμφίος ἄλλος·

νυμφίε, πολλά μογήσας, ἄλις νύ τοι
ἀλμυρόν ὕδωρ,

ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυθγδούποιο
θαλάσσης·

δεῦρο, τεοὺς ἰδρώτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο
κόλποις.

“Ὡς ἡ μὲν ταυτ' εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα
λύσατο μίτρην,

καί θεσμών ἐπέβησαν ἀριστονόου
Κυθερείης.

ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔην λέχος,
ἀλλ' ἄτερ ὕμνων·

οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν
ἰοιδός·

οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον
εὐνήν·

οὐδέ πολυσκάρθμω τις ἐπεσκίρτησε
χορείη,

οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατρ, καί πότνια
μήτηρ·

ἀλλὰ λέχος στορέσασα τελεσσιγάμοισιν
ἐν ὥραις,

στίχοι 280-308

σιγή παστόν ἐπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ'
ὀμίχλη·

νύξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοστόλος, οὐδέ
ποτ' Ἥως

νυμφίον εἶδε Λεϊάνδρον ἀριγνώτοις ἐνί
λέκτροις·

ἰσχυρές αὔρες, πολλές φορές ἐσκέπαζε τὸν
λύχον μὲ ἓνα πανί, μέχρις οὗτο ὁ Λεϊάνδρος.
ἀφοῦ ὑπέστη πολλές ταλαιπωρίες, ἔβαλε πόδι
εἰς τὴν ἀκτῆν, ὅπου ἀγκυροβολοῦν τὰ πλοῖα.
Καί τότε ἀνέβασε αὐτόν εἰς τὸν πύργον τῆς·
ἀπὸ τίς θύρες δὲ τοῦ πύργου ἀγκάλιασε σιω-
πηλά τὸν γαμβρόν, πού ἀσθμαῖνε (ἀνέπνεε δύ-
σκολα), καί ἐνώ ἔσταζε αὐτός ἀκόμη ἀφρισμέ-
νες σταγόνες τῆς θαλάσσης,
τὸν ὠδήγησε εἰς τὸ βάθος τοῦ νυμφικοῦ παρ-
θενικοῦ δωματίου.

Καί ἐκαθάρισε ὅλη τὴν ἐπιδερμίδα του, καί
τὸ σῶμά του τὸ ἄλειψε μὲ λάδι εὐοσμῶ, ρόδι-
νον, καί ἐξήλειψε τὴν ὀσμὴν, πού ἀπέπνεε τὸ
σῶμά του ἀπὸ τὴν ἀλμύραν τῆς θαλάσσης.

Ἐνώ δὲ ἀκόμη ὁ Λεϊάνδρος ἀνέπνεε μὲ δυ-
σκολίαν, ἐχύθηκε ἐπάνω του εἰς τὰ καλοστρω-
μένα νυμφικά κρεβάτια καί τοῦ ἔλεγε λόγια,
πού ἀγαποῦν οἱ ἄνδρες (πού ἀρέσουν εἰς τοὺς
ἄνδρες), (ἡ λόγια ἐνδεικτικὰ τῆς ἀγάπης τῆς
πρὸς τοὺς ἄνδρες):

Γαμβρέ μου, πολλά ὑπέφερες, καί σοῦ εἶναι
πολύ τὸ ἀλμυρὸ νερὸ καί ἡ ὀσμὴ ἀπὸ τὰ ψάρια
τῆς πολυθορύβου θαλάσσης· ἔλα ἐδῶ, καί
ἀπόθεσε τοὺς ἰδρώτάς σου εἰς τοὺς ἰδικούς
μου κόλπους. Αὐτὰ τοῦ εἶπε ἐκείνη· κι αὐτός
ἀμέσως τῆς ἔλυσε τὴν ζώνην, καί ἐφήρμοσαν
τοὺς νόμους τῆς Κυθερείης, πού ἔχει καλὰς
διαθέσεις.

Ἦτο γάμος, ἀλλὰ χωρὶς χορόν· ἦτο κρεββά-
τι (γαμήλιος πρᾶξις), ἀλλὰ χωρὶς ὕμνους·
κανεὶς ἰοιδός δὲν εἶπε εὐφημιστικὸ τραγοῦδι
πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας, πού προστατεύει τὸν
γάμον·

δὲν ἀστραποβόλησε τὸ φῶς τῶν λαμπάδων εἰς
τὸ νυμφικὸ κρεβάτι· οὔτε κανεὶς ἐπήδησε σὲ
χορὸ, μὲ γρήγορες πολλές κινήσεις,
οὔτε ὁ πατέρας τῆς ἐτραγουδῆσε τὸ γαμήλιο
τραγοῦδι οὔτε ἡ σεβαστὴ μητέρα τῆς·
ἀλλ' ἀφοῦ ἔστρωσε τὸ κρεβάτι σὲ ὥρες, πού
τελειώνουν οἱ γάμοι, ἡ σιωπὴ ἔστησε τὸν νυμ-
φικὸν θάλαμον καί ἡ Ὀμίχλη (ἡ σκοτεινιά)
ἐφρόντισε τὴν νύμφην·

στίχοι 281-308

ἡ νύχτα ἦτο ἐκείνη που παρεσκέυασε εἰς αὐ-
τοὺς τὸν γάμον, οὔτε ποτὲ ἡ Ἥως (τὸ φῶς
τῆς ἡμέρας) εἶδε τὸν Λεϊάνδρον ὡς γαμβρόν
εἰς τὰ πολυφημισμένα κρεβάτια·

νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτί δῆμον
Ἴβυδου
ἐννυχίων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναιῶν.
Ἴρῳ δ' ἔλκεαίπεπλος, εὐός λήθουσα
τοκῆας,
παρθένος ἡματίη, νυχίη γυνή. ἀμφοτέροι
δέ
πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν
Ἴῳ.

Ὡς οἱ μὲν, φιλότητος ὑποκλέπτοντες
ἀνάγκην,
κρυπαδίη τέρποντο μετ' ἀλλήλων
Κυθερειῆ.
ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ'
ἐπὶ δηρὸν
ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων
ὑμεναιῶν·
ἀλλ' ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος
ῶρη,
φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας
ἀέλλας,
βένθεα δ' ἀσπήρικτα, θεμειλιά θ' ὑγρά
θαλάσσης
χειμέριοι πνεῖοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀῆται,
λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα·
τυπτομένης δέ
ἤδη νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε διχθάδι
χέρσω
χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα
ναύτης.
ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε
θαλάσσης,
καρτερόθυμε Λεάνδρε· διακτοριῆ δέ σε
πύργου,
ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναιῶν,
μαιομένης ὠτρυνεν ἀφειδήσαντα
θαλάσσης,
νηλειῆς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δέ
δύσμορος Ἴρῳ
χείματος ἰσταμένιοιο μένειν ἀπάνευθε
Λεάνδρου,
μηκέτ' ἀναπτομένη μινυῶριον ἀστέρα
λέκτρων,
ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιῆσατο· θελγομένη
δέ
μοιράων ἀνέφαινε, καὶ οὐκέτι δαλὸν
Ἴερώτων.

Νύξ ἦν, εὔτε μάλιστα βαρυπνεῖοντες
ἀῆται,

καὶ κολυμποῦσε πάλιν πρὸς τὴν περιοχὴν τῆς
Ἴβυδου, πού ἦτο ἀπέναντι (ἀπὸ τὴν Σηστὸν),
ἀναπνέων ἀκόμη ἀχόρταστος τοὺς ὀλονύκτι-
ους γάμους.

Ἡ δὲ Ἴρῳ μὲ τὸν ἑλικοειδῆ πέπλον, λη-
σμονοῦσα τοὺς ἰδικούς της γονεῖς, κατὰ μὲν
τὴν ἡμέραν ἦτο παρθένος, κατὰ δὲ τὴν νύκτα
γυνὴ (γυναῖκα παντρεμένη). Καὶ οἱ δύο τοὺς
πολλές φορές ηὔχθησαν νὰ κατέβῃ εἰς τὴν
δύσιν ἢ Ἴῳ (νὰ νυκτώσῃ).

Ἔτσι αὐτοὶ (ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Ἴρῳ) ἀποκρύ-
πτοντες τὴν ἐρωτικὴν των ἀνάγκην,
ἐτέρποντο μεταξύ των ἀπὸ τὴν κρυφὴν Κυθέ-
ρειαν.

Ἄλλὰ ἐζῆσαν ὀλίγον χρόνον, καὶ οὔτε ἀπέ-
λαυσαν ἐπὶ πολὺ μεταξύ των τοὺς πολυπλανε-
μένους γάμους των·

ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ παγεροῦ χειμῶ-
νος, πού ἐδονοῦνται φρικτές αἱ πολυστρόβι-
λες θύελλες,

τὰ δὲ ἀσταθῆ βάθη καὶ τὰ ὑγρά θεμέλια τῆς
θαλάσσης τὰ ἐτράνταζαν συνεχῶς οἱ ἀνεμοί,
πού φυσοῦν τὸν χειμῶνα, καὶ ἐμαστίζωναν
ὅλην τὴν θάλασσαν μὲ λαίλαπας·

ἐνῶ δὲ ἤδη χτυπιόταν ἀπὸ τὰ κύματα ἡ θάλασ-
σα,

ἀνέσυρε μαῦρο καράβι ἀπὸ τὴν εἰς δύο διηρη-
μένην ξηρὰν, ἐπειδὴ ὁ ναύτης ἤθελε νὰ ἀπο-
φύγῃ τὴν χειμερινὴν καὶ μὴ παρέχουσαν ἐμπι-
στοσύνην θάλασσαν.

Ἄλλὰ οὔτε ὁ φόβος τῆς χειμερινῆς θαλάσ-
σης σὲ ἠμπόδισε, ἰσχυρόκαρδε Λεάνδρε· ἡ
ὑπηρεσία ὁμως τοῦ πύργου, πού ἐσήμαινε (πού
σοῦ ἔκαμνε σήματα) τὸ συνειθισμένο φῶτισμα
τῶν γάμων,

σὲ παρώτρυνε νὰ ἀδιαφορήσῃς διὰ τὴν μαιο-
μένην θάλασσαν, ἢ ἀσπλαγχνος καὶ ἀναξιόπι-
στος. Ἄλλ' εἶθε ἡ δυστυχὴς Ἴρῳ διαρκοῦν-
τος τοῦ χειμῶνος (κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χει-
μῶνος) νὰ ἔμενε μακριὰ ἀπὸ τὸν Λεάνδρον
καὶ νὰ μὴ ἀναπτε πλέον τὸν ὀλιγοχρόνιον
ἀστέρα (τὸν λύχνον) τῶν κρεββατιῶν (γιὰ τὸ
κρεββάτι).

Ἄλλὰ τὴν ἐξηνάγκασε ὁ πόθος καὶ ἡ μοῖρα·
ἐπειδὴ δὲ ἦτο μαγευμένη, ἀναβε τὸ δαυλί γιὰ
τὶς μοῖρες, καὶ δέν ἀναβε πλέον τὸ δαυλί τῶν
Ἴερώτων.

Ἦτο νύχτα, ὅταν ἀνεμοὶ πνέοντες μὲ πολὺ
μεγάλην σφοδρότητα,

χειμερίης πνοιῆσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται,
 ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ρηγμῖνι
 θαλάσσης.
 δῆ τότε καὶ Λεῖανδρος, ἐθήμονος ἐλπίδι
 νύμφης,
 δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαιῶν ἐπὶ
 νώτων.
 ἤδη κύματι κύμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ'
 ὕδωρ·
 αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο
 πάντοθεν ἠχὴ
 μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρω δ'
 ἀντέπνεεν Εὐρος,
 καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν
 ἀπειλάς·
 καὶ κτύπος ἦν ἀλίσστος ἐρισμαράγοιο
 θαλάσσης.
 αἰνοπαθῆς δὲ Λεάνδρος ἀκλήτοις ἐνὶ
 δίναις
 πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαῖην
 Ἄφροδίτην,
 πολλάκι δ' αὐτὸν ἀνακτα Ποσειδάωνα
 θαλάσσης·
 ἀτθίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε
 νύμφης·
 ἀλλὰ οἱ οὔτις ἄρηγεν, Ἔρωσ δ' οὐκ
 ἤρκεσε Μοίρας.
 πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος
 ὄρμη
 τυπτόμενος πεφόρητο, ποδῶν δὲ οἱ
 ὠκλασεν ὄρμη.
 καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων
 παλαμάων.
 πολλή δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε
 λαιμῶ,
 καὶ ποτόν ἀχρηῖστον ἀμαιμακέτου πῖεν
 ἄλμης·
 καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς
 ἀήτης,
 καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο
 Λεάνδρου.

Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος, ἐπ'
 ἀγρύπνοισιν ὄπωπαῖς ἴστατο, κυμαίνουσα
 πολυκλαύτοισι μερίμναις.
 ἤλυθε δ' Ἡριγένεια, καὶ οὐκ ἶδε νυμφίον
 Ἡρώ.
 πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα
 θαλάσσης.

ἀνεμοί, ποῦ ἔρριπταν ἀκόντια μέ τὰ χειμερινά
 φυσήματα, ἐπέπεσαν ὁμαδικὰ ἐπάνω στῆν
 ἀκρογιαλιά.

Τότε ἀκριβῶς καὶ ὁ Λεάνδρος, μέ τὴν ἐλπίδα
 τῆς νύμφης, ποῦ εἶχε συνηθίσει,
 παρεσύρετο ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα τῶν κακόηχων
 θαλασσιῶν κυμάτων.

Ἦδη τὸ ἓνα κύμα ἐκυλίετο ἐπάνω εἰς τὸ
 ἄλλο καὶ τὸ νερὸ ἀνακατωνόταν·
 ὁ πόντος ἀνεμειγνύετο μέ τὸν αἰθέρα· καὶ ἀπὸ
 ὅλες τίς μεριὲς ἀνεσηκώετο ἡ βοή τῶν ἀλλη-
 λομαχομένων κυμάτων· ὁ Εὐρος ἐπνεεν ἐναν-
 τῖον τοῦ Ζεφύρου, καὶ ὁ Νότος ἄφινε μεγάλας
 ἀπειλάς ἐναντίον τοῦ Βορρᾶ·
 καὶ ὁ κρότος τῆς πολυθορύβου θαλάσσης ἦτο
 ἀκατάπαυστος.

Ὁ δὲ δυστυχῆς Λεάνδρος μέσα στοὺς ἀδυ-
 σώπητους θαλασσοστραβίλους πολλές φορές
 παρεκάλεσε τὴν θαλασσίην Ἄφροδίτην καὶ
 πολλές πάλιν φορές τὸν ἴδιον τὸν ἀνακτα τῆς
 θαλάσσης, τὸν Ποσειδάωνα·
 καὶ δὲν ἄφησεν ἀμνημόνευτον τὸν Βορέαν τῆς
 Ἀττικῆς νύμφης·
 ἀλλὰ κανεῖς ἀπ' αὐτοῦς δὲν τὸν ἐβοήθησε,
 καὶ ὁ Ἔρωσ δὲν ἀπέκρουσε τὰς μοίρας.

Κτυπούμενος δὲ ὁ Λεάνδρος ἀπὸ παντοῦ
 ἀπὸ τὴν ἀκαταγώνιστον ὄρμη τῶν ἐγειρομέ-
 νων κυμάτων ἐφέρετο ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ
 ὄρμη δὲ τῶν ποδῶν του ἐγονάτισε (ἐκάμφθη),
 καὶ ἡ δύναμις τῶν διαρκῶς (ἀδιακόπως) κινου-
 μένων χεριῶν του ἦτο ἀκλόνητος.

Καὶ πολὺ νερὸ ἔρρεε (ἔτρεχε) αὐτομάτως
 ἀπὸ τὸν λαιμόν του, καὶ ἐπὶ ἀχρηστο ἀλμυρὸ
 ποτὸ ἀπὸ τὴν ἀπέραντη θάλασσα·
 καὶ τότε ἐσβησε ὁ πικρὸς ἀνεμος τὸν λύχνον
 καὶ μαζί μ' αὐτὸν καὶ τὴν ψυχὴν (τὴν ζωὴν) καὶ
 τὸν ἔρωτα τοῦ πολυταλαιπωρημένου Λεάν-
 δρου.

Ἐκείνη δὲ, ἐπειδὴ ἀκόμη ἀργοποροῦσε (ὁ
 Λεάνδρος), ἐστέκετο μέ ξαγρυπνημένα μά-
 τια, παραγμένη ἀπὸ τίς πολυκλαυστες ἀνησυχί-
 ες τῆς.

Καὶ ἤλθεν ἡ Αὐγὴ, καὶ ἡ Ἡρῶ δὲν εἶδε τὸν

εἶ που ἔσαθρήσειεν ἀλώμενον ὄν
παρακοίτην

στίχοι 335-340

λύχνου σβεννυμένοιο. παρά κρηπίδα δὲ
πύργου
θρυπτόμενον σπιλάδεσσι δὲ ἔδρακε
νεκρὸν ἀκοίτην δαιδαλέον ρήξασα
περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ροιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου
πέσσε πύργου.
κάδ' ὁ δ' Ἥρῳ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ
παρακοίτη,
ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ
ὀλέθρῳ.

γαμβρόν, καὶ παντοῦ ἔστρεφε τὰ μάτια τῆς εἰς
τὴν εὐρείαν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης,

στίχοι 335-340

μήπως ἀτενίσῃ τὸν σύζυγόν τῆς περιπλανώμε-
νον κάπου, ἐνῶ ἔσβηνεν ὁ λύχνος. Ὅταν ὁμως
εἶδε νεκρὸν τὸν σύζυγόν τῆς πλησίον εἰς τὴν
βάσιν (εἰς τὰ θεμέλια) τοῦ πύργου, κομματια-
σμένον ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους,
διέρρηξε (ἐξέσχισε) τὸν ὠραῖον χιτῶνα γύρω
ἀπὸ τὰ στήθη τῆς κι' ἔπεσε ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν
πύργον μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω μετὰ πολ-
λοῦ θορύβου.

Κι' ἀπέθανε ἡ Ἥρῳ ἐπάνω εἰς τὸν χαμέ-
νον σύζυγόν τῆς, ἀπέλαυσε δὲ ὁ ἕνας τὸν ἄλ-
λον καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν καταστροφήν.

ΣΧΟΛΙΑ

Καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν Ὀρφικῶν «Ἥρῳ καὶ Λεάνδρος», πού ἀποδίδεται εἰς τὸν Μουσαῖον, δὲν ἔχει κανένα ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν μελετητὴν τῶν Ὀρφικῶν, ἀπὸ πλευρᾶς κοσμογονίας, θεογονίας κ.τ.λ., διότι ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ κειμένου φαίνεται ὅτι ἔχει γραφῆ, πολὺ ἀργότερα καὶ δὲν περιέχει τίποτε τὸ σημαντικό παρά μόνον τὴν εἰδυλλιακὴν περιπέτειαν καὶ τὸν τραγικὸν θάνατον τῆς Ἥρουσ καὶ τοῦ Λεάνδρου.

Ἐν τούτοις εἰς τοὺς στίχους 38-40 ἐπισημαίνεται ἡ ἀθεπράπευτος καὶ αἰωνία ζήλεια τῆς γυναικός, ἢ καὶ τῶν γυναικῶν, κατὰ κάποιας καλυτέρας, ἀνωτέρας, ἢ πῶς ὁμορφῆς ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἐνῶ εἰς τοὺς στίχους 95-97 ἀνευρίσκεται ἡ καθιερωμένη πλέον διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀντίληψις περὶ τῆς πρώτης ἐκδηλώσεως τοῦ ἐρωτικοῦ δεσμοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ κατὰ τὸ ἀρχαῖον κείμενον, «κάλλος γάρ περίπτυστον ἀμωμήτοιο γυναικός ὀξύτερον μερόπεσι πέζει περόεντος οἴστοῦ· ὀφθαλμός δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάνον ἔλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρός ὀδεύει. (δηλαδή: Τὸ περιπόθητον κάλλος ἀψόγου γυναικός καθίσταται ὀξύτερον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ἑνα περωτὸ βέλος· καὶ τὸ μάτι (τὸ κοίταγμα μὲ τὸ μάτι) εἶναι ὁ δρόμος· καὶ ἀπὸ τῆς βολῆς τοῦ ματιοῦ γλιστράει ἡ πληγὴ (ἡ ἐρωτικὴ πληγὴ) καὶ βαδίζει πρὸς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός), δηλαδή ὅπως καὶ σήμερον λέγομεν «ἀπὸ τὰ μάτια πᾶνεται, στὰ χεῖλη κατεβαίνει κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη στὴν καρδίαν ριζώνει καὶ δὲν βγαίνει».

Ι.Δ.Π.

ΥΜΝΟΙ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

(1) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ

στίχοι 1-18

Ζηνός ἔοι τί κεν ἄλλο παρά σπονδῆσιν
αἰίδειν
λώϊον, ἢ θεόν αὐτόν, αἰέ μέγαν, αἰέν
ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον
οὐρανίδησι;
πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν ἢ ἐ
Λυκαῖον;
ἐν δοῖῃ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος
ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σέ μὲν ἴδαιοισιν ἐν οὐρεσί φασι
γενέσθαι,
Ζεῦ, σέ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ, πότεροι, πάτερ,
ἔψευσαντο;
Κρήτες αἰεὶ ψεῦσαι· καί γάρ τάφον, ὦ
ἄνα, σεῖο
Κρήτες ἐτεκτῆναντο, σὺ δ' οὐ θάνες·
ἔσαι γάρ αἰεὶ.
ἐν δέ σε Παρρασίῳ Ρεῖῃ τέκεν, ἦχι
μάλιστα
ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἐνθεν
ὁ χῶρος
ἱερός· οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
ἔρπετόν, οὐδέ γυνή ἐπίνισσεται. ἀλλά ἔ
Ρεῖης
ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆς.
ἐνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων
ἀπεθήκατο κόλπων,
αὐτίκα διζήτο ρόον ὕδατος, ὦ κε τόκοιο
λύματα χυτλώσαιτο, τεόν δ' ἐνὶ χρῶτα
λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὐπὼ μέγας ἔρρεεν, οὐδ'
Ἐρύμανθος,

στίχοι 19-46

Λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν
ἅπανσα
Ἀρκαδίῃ (μέλλεν δέ μάλ' εὐϋδρος
καλέεσθαι
αὐτίς) ἐπεὶ τημόσδε, Ρεῖῃ ὅτ' ἐλύσατο
μίτηρην,

ΥΜΝΟΙ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

στίχοι 1-18

Πῶς ἀλλοιῶς καλλίτερα θά μπορούσε κα-
νεῖς νά τραγουδήσῃ (νά ὑμνήσῃ) κατὰ τίς θυσι-
ες τόν Δία
παρά νά τόν εἶπῃ θεόν, πάντοτε μέγαν, αἰώνιον
ἄνακτα,
διώκτην τῶν Πηλαγόνων, δικαστῆν τῶν ἐπου-
ρανίων θεῶν;
Πῶς θά τόν ἐξυμνήσωμεν, ὡς Δικταῖον ἢ ὡς
Λυκαῖον;
Ὁ νοῦς μου εὐρίσκειται σέ μεγάλη ἀμφιβολία·
διότι τό γένος του (ἢ γενεά του) εἶναι ἀμφι-
σβητήσιμον.

Ἦ Δία, ἄλλοι μὲν λέγουν ὅτι ἐγεννήθησιν εἰς
τά ἴδια βουνά (εἰς τήν ἴδιην),
ἄλλοι ὅμως, Δία, λέγουν ὅτι ἐγεννήθησιν εἰς τήν
Ἀρκαδίαν· ποιοί ἀπό τούς δύο, πατέρα μας,
εἶπαν ψέματα;

Οἱ Κρήτες λέγουν πάντοτε ψέματα· καί
πρός τούτοις εἶπαν ψέματα, διότι κατεσκεύα-
σαν γιά σένα τάφον· ἐσύ ὅμως δέν ἀπέθανες·
διότι εἶσαι αἰώνιος.

Ἀλλά ἐσένα σέ γέννησε ἡ Ρέα εἰς τό Παρ-
ράσιον, ὅπου ἦτο ἓνα βουνό πολυσκέπαστο μέ
θάμνους· γι' αὐτόν τόν λόγο ὁ τόπος αὐτός
εἶναι ἱερός· οὔτε κανένα ἐρπετόν, πού ἔχει
ἀνάγκη τῆς Εἰλειθυίας, πλησιάζει αὐτόν τόν
τόπον, οὔτε καμμιά γυναῖκα· ἀλλά οἱ Ἀπιδα-
νεῖς τόν ὀνομάζουν τόπον, ὅπου σέ ἀρχαιότα-
τη ἐποχῇ ἐγέννησεν ἡ Ρέα τό παιδί της.

Κι' ἀφοῦ ἡ μητέρα σου σέ ἀπέθεσε ἐδῶ
ἀπό τούς μεγάλους κόλπους της,

ἀναζητοῦσε
ἀμέσως νερό τρεχοῦμενο, διά νά μπορέσῃ
νά ξεπλύνῃ τās ἀκαθαρσίας τοῦ τοκετοῦ, καί
μέσα σ' αὐτό νά λούσῃ τό ἴδικόν σου σῶμα.

Ἀλλά ὁ Λάδων δέν ἦτο ἀκόμη μέγας πο-

στίχοι 19-46

ταμός, οὔτε ὁ Ἐρύμανθος, ὁ λευκότερος (ὁ
καθαρώτερος) ἀπό ὅλους τούς ποταμούς· καί
ὅλη γενικῶς ἡ Ἀρκαδία ἦτο ἀκόμη χώρα ἀνυ-
δρος (χωρίς νερά)· ἐμελλε ὅμως πάλιν νά ὀνο-
μάζεται χώρα μέ πολλά καί καλά νερά, ἐπειδὴ
τότε, ὅταν ἡ Ρέα ἔλυσε τήν ζώνην της (ὅταν

ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρός
 ἰάων
 ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν
 ἀμάξας,
 πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω, διεροῦ περ
 ἑόντος,
 ἰλυοὺς ἐβάλλοντο κινώπετα· νίσσετο δ'
 ἀνήρ
 πεζός ὑπὲρ Κραθίν τε, πολύστειόν τε
 Μετώπην
 διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσίν
 ἔκειτο.
 καὶ ῥ' ὑπ' ἀμυχανίης σχομένη φάτο
 πότνια Ρεῖη·
 Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σὺ· τεαί δ'
 ὠδίνες ἐλαφραί.
 εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι
 πῆχυν,
 πληξεν ὄρος σκήπτρω· τὸ δὲ οἱ δίχα
 πουλὺ διέστη,
 ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα. τόθι χροά
 φαιδρύνασα,
 ὦνα, τεὸν σπειρώσε, Νέδη δέ σε δῶκε
 κομίσειαι
 κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα
 παιδεύοιο
 πρεσβυτάτη νυμφέων, αἷ μιν τότε
 μαιώσαντο,
 πρωτίστη γενεῇ, μετὰ γε Στύγα τε
 Φιλύρην τε.
 οὐδ' ἀλίην ἀπέτισε θεή χάριν· ἀλλὰ τὸ
 χεῦμα
 κείνο Νέδην ὀνόμνηε· τὸ μὲν ποθι πουλὺ
 κατ' αὐτὸ
 Καυκῶνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον
 πεφάτισται,
 συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δὲ μιν
 ὕδωρ υἱῶνοί πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτιο.
 εὔτε Θενάς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο
 φέρουσα,
 Ζεῦ πάτερ, ἡ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν
 ἐγγύθι Κνωσσοῦ)
 τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός·
 ἔνθεν ἐκείνο
 Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι
 Κύδωνες,
 Ζεῦ, σέ δὲ Κυρβάντων ἔταρι
 προσεπηχύναντο

στίχοι 47-75

Δικταῖα Μελία, σέ δὲ κοίμισεν

Ἰατρικὴ

ἐγέννησε), ὁ βροχερός ἰάων ἐσήκωσε ἀπὸ
 ἐπάνω της πολλὰς καταιγίδες καὶ ὁ Μέλας
 ἔφερε πολλὰ ἄροτρα (γιὰ ὄργωμα),
 καὶ πολλὰ φίδια ἔστησαν τὶς φωλιές των ἐπάνω
 ἀπὸ τὸν Καρνίωνα, καίτοι αὐτός ἦτο ὑγρός· κά-
 ποιος δὲ πεζός ἀνθρωπος ἐπορεύετο διψα-
 σμένος ἐπάνω ἀπὸ τὴν Κραθίν καὶ τὴν Μετώ-
 πην, πού εἶχε πολλὰ μικρά λιθάρια· τὸ πολὺ
 ὁμως νερὸ εὐρίσκετο στὰ πόδια του. Καί τότε
 ἡ Ρέα ἢ σεβαστὴ καταληφθεῖσα ἀπὸ ἀμυχανίαν
 εἶπε: Ἀγαπητὴ μου Γῆ, γέννησε καὶ σὺ· οἱ ἰδι-
 κοί σου πόνοι ἀπὸ τὸν τοκετὸν εἶναι ἐλαφροί.

Αὐτὰ εἶπε, καὶ ἀφοῦ ἡ θεὰ ἐτέντωσε πρὸς
 τὰ ὑψηλά τὸ μεγάλο χέρι της,
 ἐκτύπησε μὲ τὸ σκήπτρόν της τὸ βουνό· κι'
 αὐτὸ ἐχωρίσθη σὲ δύο εἰς μεγάλην ἔκτασιν,
 καὶ ἔχυνε πολὺ νερὸ· καὶ ἀφοῦ ἐδῶ ἐκαθάρισε,
 βασιλεῖά μου, τὸ σῶμά σου, τὸ ἐσπαργάνωσε,
 καὶ σὲ παρέδωσε εἰς τὴν Νέδην νά σε μεταφέ-
 ρη εἰς τὸν Κρητικὸν κρυψῶνα, διὰ νά ἐκπαι-
 δεύεσαι (νά ἀνατρέφεσαι) κρυφά·
 εἰς τὴν Νέδην, πού ἦτο ἡ μεγαλύτερα κατὰ τὴν
 ἡλικίαν ἀπὸ τὶς νύμφες, πού ἐβοήθησαν αὐτὴν
 (τὴν Ρέα) τότε νά γεννήσῃ, καὶ ἀνῆκε εἰς τὴν
 πρώτην-πρώτην γενεάν, ὕστερα ἀπὸ τὴν Στύ-
 γα καὶ τὴν Φιλύραν.

Οὔτε ματαίαν χάριν (εὐγνώμοσύνην) ἀπέ-
 δωσεν (εἰς τὴν Νέδην) ἡ θεὰ· ἀλλὰ τὸ νερὸ
 ἐκεῖνο (τὸ ποτάμι ἐκεῖνο) τὸ ὠνόμασε Νέδην·
 αὐτὸ λοιπὸν τὸ ποτάμι πλησίον εἰς αὐτὴν τὴν
 πόλιν τῶν Καυκῶνων, ἡ ὁποία λέγεται Λέπρει-
 ον.

συμπορεύεται εἰς μεγάλην ἔκτασιν μὲ τὸν Νη-
 ρέα· τὸ παλαιότατον δὲ αὐτὸ νερὸ τὸ πίνουσι οἱ
 ἐγγονοὶ τῆς Λυκαονίας ἄρκτου.

Ὅταν ἡ Νύμφη (ἡ Νέδη), πού σὲ μετέφερε
 εἰς τὴν Κνωσσόν, σὲ ἄφησε, Δία πατέρα μας,
 εἰς τὰς Θενάς - αἱ δὲ Θεναὶ ἦσαν πλησίον τῆς
 Κνωσσοῦ -

τότε σοῦ ἔπεσε, θεέ μου, ὁ ὀμφαλός· ἐξ αἰτί-
 ας αὐτοῦ ἐκείνην τὴν περιοχὴν ὠνόμασαν
 ἔπειτα οἱ Κύδωνες Ὀμφάλιον.

Ἀλλὰ ἐσένα, Δία, σὲ ἐπῆραν εἰς τὴν ἀγκα-
 λιά των αἱ Δικταῖα Μελία (αἱ Μελία τῆς Δί-

στίχοι 47-75

κτης), αἱ σύντροφοι τῶν Κορυβάντων, καὶ σὲ
 ἀπεκοίμισε ἡ Ἀδράστεια

λίκνω ἐνὶ χρυσέῳ· σύ δ' ἐθήσαο πίονα
μαζόν
αιγός Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον
ἔβρωσ.
γέντο γάρ ἑξαπιναία Πανακρίδος ἔργα
μελίσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τὰ τε κλείουσι
Πάνακρα.
οὔλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν
ὠρχήσαντο
τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν
ἠχήν
ἀσπίδος εἰσαῖοι, καὶ μὴ σεο κουρίζοντος.
Καλά μὲν ἠέξευ, καλά δ' ἑτράφευ,
οὐράνιε Ζεῦ.
ὀξύ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δὲ τοι ἦλθον
ἴουλοι.
ἀλλ' ἔτι παιδνός ἐών ἐφράσσαο πάντα
τέλεια·
τῷ τε καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ
έόντες,
οὐρανόν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον
οἶκον.
θηναίοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν
ἄοιδοί.
φάντο πάλον Κρονίδησι διὰ τρίχα δώματα
νεῖμαι·
τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπω τε καὶ Ἄϊδι
κλήρον ἐρύσσαι,
ὅς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίη γάρ ἔοικε
πῆλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ
πλεῖστον ἔχουσι.
ψευδοίμην ἄϊοντος ἅ κεν πεπίθιοιεν
ἀκουήν.
οὐ σε θεῶν ἐσσηνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ
χειρῶν,
ἦ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἶσαο
δίφρου.
θήκαο δ' οἰωνόν μέγ' ὑπείροχον
ἀγγελιώτην
σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια
φαίνοις.
εἶλεο δ' αἰζηῶν ὅ,τι φέρτατον· οὐ σύ γε
νηῶν
ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ
μὲν ἄοιδόν.
ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζουσιν αὐθι
παρῆκας,
ἀλλὰ μέλειν ἑτέροισι. σύ δ' ἐξέλεο
πολιάρχους

μέσα εἰς χρυσὸ λίκνω· σύ παρετήρησες τόν
παχύν μαστόν τῆς γίδας Ἀμαλθείας κί· ἔφα-
γες ἀκόμη τὸ γλυκὸ κηρί (τὸ μέλι). Ἔγιναν
δηλαδὴ τὰ ξαφνικά ἔργα τῆς Πανακρίδος με-
λίσης εἰς τὰ Ἰδαία βουνά, πού τὰ ὀνομάζουν
Πάνακρα.

Κρούοντες δὲ οἱ Κουρήτες τὰ καταστρεπτικά
ὄπλα των ἐχώρευσαν γύρω ἀπὸ σέ τόν ἐνόπλι-
ον χορόν, διὰ νά ἀκούη ὁ Κρόνος μέ τὰ αὐτιά
του τόν ἦχον τῆς ἀσπίδος καὶ ὄχι ἐσένα πού
ἦσο νεανίας.

Καὶ ὠραία ἀνεπτύχθης, ὠραία ἀνετράφης,
ἐπουράνιε Δία, γρήγορα ἔγινες ἔφηβος καὶ τα-
χέως σοῦ ἦλθαν οἱ ἴουλοι (ταχέως ἔβγαλες
ἰούλους, γένεια)

Ἄλλὰ ἐνώ ἦσο ἀκόμη παιδί, τὰ ἐσκέφθης ὅλα
κατὰ τέλειον τρόπον·

διὰ τοῦτο καὶ οἱ γνωστοί, καίτοι ἦσαν παλαιότε-
ροί σου, δέν ἐφθόνησαν νά ἔχουν τόν οὐρανόν
ὡς κοινόν οἶκον (ὡς κοινήν κατοικίαν).

Οἱ δὲ ἄοιδοί (οἱ τραγουδιστές) δέν ἦσαν ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐντελῶς ἀληθινοὶ (δέν ἔλεγαν
ὀλοκληρωτικῶς τὴν ἀλήθειαν). Ἐλεγαν δηλα-
δὴ ὅτι κληρὸς ἐμοίρασε εἰς τοὺς Κρονίδας
(τοὺς υἱούς τοῦ Κρόνου) τὴν κατοικίαν τῶν θε-
ῶν εἰς τρία μέρη·

ἀλλὰ ποῖος θά ἠμποροῦσε νά σύρῃ τόν κλήρον
διὰ τόν Ὀλυμπον καὶ τόν Ἄδην,

ἐκτός ἀπὸ ἐκείνων πού θά ἦτο πολὺ ἀνόητος;
διότι φαίνεται ὅτι οἱ Κρονίδαι ἔλαβον ἴσα μερι-
δια διὰ κλήρου· ἀπὸ δὲ τὰ ἄλλα ἔχουν τόσα
ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα.

Θά ἐψευδοίμην ἐγώ, ἂν ἐκείνοι ἐπειθον αὐ-
τόν πού τοὺς ἀκούει.

Ἐσένα ὅμως δέν σέ ἔβαλαν βασιλέα οἱ κλη-
ροί, ἀλλὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, (αἱ πράξεις
σου),

καὶ ἡ βία καὶ τὸ κράτος (ἡ δύναμις), πού τὸ
ἔβαλες νά καθίσῃ πλησίον εἰς τόν δίφρον σου
(τὸ ἄρμα σου).

Ἐτοποθέτησες δὲ τὸ πτηνόν (τόν ἀετόν) ὡς
ὑπέροχον ἀγγελιαφόρον τῶν ἰδικῶν σου σημει-
ῶν (τῶν σημαδιῶν σου)· αὐτὰ εἶθε νά φανερώ-
νῃς εἰς τοὺς ἰδικούς μου φίλους πρὸς τὰ δεξιά
(εὐσώϊωνα).

Καὶ ἐξέλεξες ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ὅ,τι εἶναι
ἄριστον· διότι ἐσὺ δέν ἐξεχώρισες (δέν ἐξέλε-
ξες) ἐκείνους, πού εἶναι ἔμπειροί στα πλοῖα
(τοὺς ναυτικούς), οὔτε ἄνδρα πολεμικόν (ἰκα-
νόν εἰς τόν πόλεμον), οὔτε βέβαια ἄοιδόν
(τραγουδιστήν).

ἀλλ' ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀνέθεσες πάλιν εἰς
ὀλίγους θεούς, ἄλλα δὲ ἐπέτρεψες νά τὰ
φροντίζουν ἄλλοι. Σὺ ὅμως ἐξέλεξες τοὺς ἰδι-
οὺς τοὺς ἀρχηγούς - τοὺς ἀρχοντας τῶν πόλε-
ων, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ὀποίων εἶναι ὁ γαιο-

αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις
αἰχμῆς,
ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ
κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;

στίχοι 76-90

αὐτίκα χαλκῆας μέν ὑδείομεν Ἥφαιστοιο·
τευχιστάς δ' Ἀρῆος· ἐπακτῆρας δέ
Χιτώνης

Ἀρτέμιδος· Φοίβου δέ, λύρης εὐ
εἰδότας οἴμους.

ἐκ δέ Διός βασιλῆες· ἐπεὶ Διός οὐδέν
ἀνάκτων
θειότερον. τῷ καὶ σφι τεῖην ἐκρίναο λᾶξιν·
δῶκας δέ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἴζεο
δ' αὐτός
ἄκρης ἐν πτολίεσσι, ἐπόπιος οἷ τε δίκησι
λαόν ὑπὸ σκολιῆς, οἷ τ' ἔμπαλιν
ἰθύνουσιν.

ἐν δέ ρυηφενίην ἐβαλές σφισιν, ἐν δ'
ἄλις ὄλβον·
πᾶσι μέν, οὐ μάλα δ' ἴσον. εἴοικε δέ
τεκμήρασθαι
ἡμετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρό γάρ εὐρύ
βέβηκεν.

ἐσπέριος κείνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι
νοήση·
ἐσπέριος τά μέγιστα, τά μείονα δ' εὔτε
νοήση.

οἱ δέ τά μέν πλειῶνι, τά δ' οὐχ ἐνί· τῶν
δ' ἀπὸ πάμπαν αὐτός ἄνην ἐκόλουσας,
ἐνέκλασας δέ μενοιήν.

Χαῖρε μέγα. Κρονιῶδη πανυπέρτατε,
δῶτορ ἑάων, δῶτορ ἀημονίης· τεὰ δ'
ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
οὐ γένηετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διός
ἔργματ' ἀείσει;
χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὐθι· δίδου δ' ἀρετὴν
τ' ἀφενός τε.

οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται
ἄνδρας ἀέξειν, οὐτ' ἀρετῆ ἀφένιοι.
δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

κτῆμων, ὁ γνώστης τοῦ δόρατος (ὁ πολεμι-
στής), ὁ κωπηλάτης (ὁ ναυτικός). τὰ πάντα· τί
δέν εἶναι κάτω ἀπὸ τῆν δύναμιν τοῦ κυριάρχου;

στίχοι 76-90

Τώρα ἐγκωμιάζομεν βέβαια τοὺς χαλκούρ-
γούς τοῦ Ἥφαιστου, τοὺς πολεμιστάς τοῦ
Ἄρεως, τοὺς κυνηγούς τῆς Χιτώνης Ἀρτέμι-
δος καὶ τοὺς γνωρίζοντας καλῶς τοὺς δρό-
μους (τοὺς τρόπους) τῆς λύρας τοῦ Φοίβου.

Ἀπὸ δέ τὸν Δία (προέρχονται καὶ τιμῶνται)
οἱ βασιλεῖς· διότι τίποτε δέν εἶναι περισσότε-
ρον θεῖον ἀπὸ τοὺς ἀνακτας τοῦ Διός· δι' αὐτό
ἐξεχώρισες καὶ δι' αὐτούς τὸν ἰδικόν σου κλη-
ρον (τῆν βασιλικὴν ἐξουσίαν)

καὶ τοὺς παρεχώρησες τὸ προνόμιον νά δι-
αφυλάσσουσιν τὰς πόλεις· καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἐκάθι-
σες εἰς τὰ ἄκρα (τὰ ἀκραῖα μέρη) τῶν πόλεων
(εἰς τὰς ἀκροπόλεις), καὶ ἐποπτεύεις (ἐπιβλέ-
πεις) ποιοὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς κυβερνοῦν μέ
στραβὴν δικαιοσύνην (μέ ἀδικίας) καὶ ποιοὶ
κατ' ἀντίθετον τρόπον (μέ ὀρθὴν δικαιοσύ-
νην).

Εἰς αὐτούς δέ ἐβαλες (ἐδωσες) ἀφθονον
πλοῦτον καὶ πολλήν εὐτυχίαν·

εἰς ὄλους βέβαια ἐδωσες, ὄχι ὁμως εἰς ὄλους
πολύ ἐξ ἴσου. Φαίνεται δέ ὅτι τοῦτο ἡμποροῦ-
μεν νά συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας ἄρ-
χοντα· διότι ἔχει προχωρήσει πολύ.

Κατὰ τῆν ἐσπέραν ἐκεῖνος ἐκτελεῖ ὅσα ἠθελε
σκεφθῆ κατὰ τὸ ἔαρ (κατὰ τὸ πρῶν)

κατὰ τῆν ἐσπέραν ἐκτελεῖ τὰ μεγαλύτερα καὶ
τὰ μικρότερα, ὅταν τὰ σκεφθῆ·

ἄλλοι ὁμως ἄλλα μέν (ἐκτελοῦν) εἰς ἓνα ἔτος,
ἄλλα δέ οὔτε εἰς ἓνα ἔτος· ἀλλὰ ἐξ αὐτῶν
ἀπέκοψες ἐσὺ ὁ ἴδιος παντελῶς τῆν δύναμιν
πρὸς ἐκτέλεισιν ἔργων καὶ συνέντριμμες τῆν
πρὸς ταῦτα ἐπιθυμίαν των. Χαῖρε μεγάλε, παν-
ύπιστε υἱέ τοῦ Κρόνου, σὺ πού μᾶς διδεις τὰ
καλά (τὰ ἀγαθά), σὺ πού μέ τὰ δῶρά σου μᾶς
ἀπαλλάσσεις ἀπὸ τίς βλάβες· ἀλλὰ ποῖος θά
ἡμπορέση νά ἐξυμνήση τὰ ἰδικά σου ἔργα;
δέν ἐγεννήθη ἀκόμη αὐτός, οὔτε θά ὑπάρξη
εἰς τὸ μέλλον· ποῖος λοιπόν θά ἡμπορέση νά
ἐξυμνήση τὰ ἔργα τοῦ Διός;

Χαῖρε, πατέρα μας, καὶ πάλιν χαῖρε· καὶ δῶ-
ριζέ μας ἀρετὴν καὶ πλοῦτον.

Οὔτε ὁ πλοῦτος χωρὶς τῆν ἀρετὴν γνωρίζει νά
αὐξάνη (νά ὠφελεῖ) τοὺς ἀνθρώπους.

οὔτε ἡ ἀρετὴ χωρὶς τὸν πλοῦτον. Δῶριζέ μας
τῆν ἀρετὴν μαζί καὶ τὸν πλοῦτον.

(2) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

στίχοι 1-17

Οἶον ὁ τ' Ἀπόλλωνος ἐσεΐσατο
δάφνινος ὄρηξ,

στίχοι 1-17

Πόσον ὁ δάφνινος κλάδος τοῦ Ἀπόλλω-
νος πόσον διέσεισε (ἐτράνταξε) ὄλην τῆν οἰκί-

οἶα δ' ὄλον τὸ μέλαθρον. ἑκάς, ἑκάς
ὄστις ἀλιτρὸς.
καὶ δὴ πού τ' ἀθύρετρα καλῶ ποδὶ Φοῖβος
ἀράσσει.
οὐχ ὄραάς; ἐπένευσεν ὁ Δῆλιος ἠδὺ τι
φοῖνιξ
ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἡέρι καλὸν
ἀεῖδει.
αὐτοὶ νῦν κατοχῆς ἀνακλίνεσθε πυλάων,
αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γάρ θεὸς οὐκέτι
μακράν.
οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν
ἐντύνεσθε.
Ἄπολλων οὐ παντὶ φαίνεται, ἀλλ' ὅτις
ἐσθλός.
ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὔτος· ὅς οὐκ ἴδε,
λιτός ἐκεῖνος.
ὀψόμεθ', ὦ Ἐκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ'
οὔποτε λιτοί.
μῆτε σιωπηλὴν κίθαριν, μῆτ' ἄμοφον
ἴχνος
τοῦ Φοῖβου τοὺς παῖδας ἔχειν
ἐπιδημήσαντος,
εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολιὴν τε
κερεῖσθαι.
ἐστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι
θεμέλοις.
ἡγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς
οὐκέτ' ἀεργός.
εὐφημεῖτ' αἶοντες ἐπ' Ἄπολλωνος
ἀοιδῆ·

στίχοι 18-45

εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοῖδοί
ἢ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντευα
Φοῖβου.
οὐδὲ Θέτις Ἀχιλλῆα κινύρεται αἶλινα
μήτηρ,
ὀππότ' ἰὴ παιῶν, ἰὴ παιῶν ἀκούση.
καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα
πέτρος,
ὄστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερός λίθος ἐστήρικται,
μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς οἴζυρον τι
χανούσης.
ἰὴ, ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν
ἐρίζειν.
ὅς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῶ βασιλῆϊ
μάχοιτο·
ὄστις ἐμῶ βασιλῆϊ, καὶ Ἄπολλωνι μάχοιτο.
τόν χορὸν Ἄπολλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν
ἀεῖδει,

αν (ὄλον τὸν οὐρανόν)· μακράν, μακράν κάθε
ἀμαρτωλός.

Καὶ νὰ πού ὁ Φοῖβος κρούει δυνατὰ τὰς
θύρας μὲ ὁμορφο (δυνατό) πόδι.

Δὲν βλέπει; Ξαφνικά συγκατένευσε μὲ
γλυκύτητα ὁ Δῆλιος φοῖνιξ (ὁ φοῖνιξ τῆς Δή-
λου), καὶ ὁ κύκνος κελαῖδει ὠραῖα εἰς τὸν ἀέ-
ρα.

Τώρα σεῖς πού κρατεῖτε τὰς πύλας (οἱ μο-
χλοὶ) ἀνοίξατέ τες καὶ σεῖς τὰ κλειδιά· διότι ὁ
θεὸς δὲν εἶναι πλέον μακράν (εἶναι πλησίον).

Καὶ σεῖς οἱ νέοι ἐτοιμασθῆτε γιὰ τὸ τραγοῦ-
δι καὶ τὸν χορὸ. Ὁ Ἄπολλων δὲν ἐμφανίζεται
(δὲν φανερώνεται) εἰς τὸν καθένα, ἀλλ' εἰς
ὅποιον εἶναι καλός·
καὶ ὅποιος ἀν ἴδῃ αὐτόν, αὐτός εἶναι μέγας·
ὅποιος δὲν τὸν εἶδε, αὐτός εἶναι μικρός (ἀνά-
ξιος λόγου).

Θά σέ ἴδωμεν ἐσένα, πού τοξεύεις μα-
κρυά, καὶ ποτέ εἰς τὸ μέλλον δὲν θά εἴμεθα
μικροί.

Μῆτε τὰ παιδιά τώρα πού ἤλθε ὁ Φοῖβος
εἰς τὴν πατρίδα του, νὰ ἔχουν κιθάραν σιωπη-
λὴν (δηλ. νὰ μὴ τραγουδοῦν), μῆτε νὰ ἔχουν
ἀθύρμβα πόδια (δηλ. νὰ μὴ χορεύουν),
ἐάν μέλλουν νὰ τελέσουν τὸν γάμον των καὶ
νὰ κόψουν (νὰ κουρεύσουν) τὰ μακρυὰ μαλλιά
των
καὶ νὰ στήσουν (νὰ στερεώσουν) τὸ τεῖχος
ἐπάνω εἰς ἀρχαῖα (εἰς παλαιὰ) θεμέλια.
Ἐθαύμασα τὰ παιδιά, διότι ἡ λύρα δὲν εἶναι
πλέον ἀργή (χωρὶς ἐργασίαν).

Σιωπάτε ἐσεῖς, ὅταν ἀκούτε τὸ τραγοῦδι
πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄπολλωνος·

στίχοι 18-45

σπαράζει καὶ ἡ θάλασσα, ὅταν οἱ ἀοῖδοί (οἱ τρα-
γουδισταί) ἐγκωμιάζουν τὴν κιθάραν καὶ τὰ τό-
ξα, πού εἶναι τὰ ὄργανα τοῦ Λυκωρέως Φοί-
βου.

Οὔτε ἡ μητέρα Θέτις κλαίει θρηνητικά τὸν
Ἀχιλλέα, ὅταν ἀκούσῃ τὴν ἐπιφώνησιν «ἰὴ παι-
ῶν, ἰὴ παιῶν».

Καὶ βέβαια ὁ δακρυόεις λίθος ἀρχίζει τὸ
τραγοῦδι γιὰ τοὺς πόνους.

ὁ ὑγρὸς λίθος, πού εἶναι τοποθετημένος εἰς
τὴν Φρυγίαν, μιά μαρμαρινὴ γυναίκα, πού ἔχει
ἀνοικτὸ τὸ ἀξιολύπητο στόμα της. Φωνάζετε
λοιπὸν «ἰὴ ἰὴ»· εἶναι κακὸν πρᾶγμα νὰ φιλονικῆ
κανεὶς πρὸς τοὺς θεοὺς.

Ἐκεῖνος πού μάχεται πρὸς τοὺς θεοὺς, θά
μάχεται πρὸς τὸν ἰδικὸν μου βασιλέα·

καὶ ὅποιος μάχεται πρὸς τὸν ἰδικὸν μου βασι-
λέα, θά μάχεται καὶ πρὸς τὸν Ἄπολλωνα.

Ὁ Ἄπολλων θά τιμῆσῃ τὸν χορὸν, διότι

τιμήσει· δύναται γάρ, ἐπεὶ Διῖ
δεξιός ἦσται.
οὐδ' ὁ χορός τόν Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον
ἡμάρ ἀείσει·
ἔστι γάρ εὐμνος· τίς ἄν οὐ
πέρα Φοῖβον ἀείδοι;

Χρύσεια τ' Ἰσπόλλωνι τό τ' ἐνδυτόν,
ἢ τ' ἐπιπορπίς, ἢ τε λύρη, τό τ' ἄεμμα τό
Λύκτιον, ἢ τε φαρέτρην·
χρύσεια καί τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γάρ
Ἰσπόλλων, καί τε πολυκτέανος· Πυθῶνι
κε τεκμήραιο.
καί μὲν ἀεὶ καλός, καί ἀεὶ νέος· οὐποτε
Φοῖβου
θηλείαις, οὐδ' ὅσον, ἐπὶ χνόος ἦλθε
παρειαις.
αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδω λειβουσιν
ἔλαια.
οὐ λίπος Ἰσπόλλωνος ἀποστάζουσιν
ἔθειραι,
ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν· ἐν ἄστει δ' ὦ
κεν ἐκείναι
πρώκεις ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ'
ἔγένοντο
τέχνη δ' ἀμφιλαφής οὐ τις τόν, ὅσον
Ἰσπόλλων.
κεῖνος οἴστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος
ἀοιδόν·
Φοῖβω γάρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ
ἀοιδῆ.
κεῖνου δὲ θριαί, καὶ μάντιες· ἐκ δὲ νυ
Φοῖβου

στίχοι 46-73

ἱητροὶ δεδάσασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξέτι
κεῖνου,
ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῶ Ζευγήτιδας
ἔτρεφεν ἵππους,
ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
ρεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέων, οὐδὲ
κεν αἶγες δεύοιντο βρεφῶν ἐπι
μηκάδες, ἦσιν Ἰσπόλλων
βοσκοιμένης ὀφθαλμόν ἐπήγαγεν· οὐδ'
ἀγάλακτες οἶες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δὲ
κεν εἶεν ὑπαρνοί·
ἢ δὲ κε μουντοτόκος, διδυματοτόκος αἶψα
γένοιτο.
Φοῖβω δ' ἐσπόμενοι πόλιας
διεμετρήσαντο

τραγουδεῖ πρὸς εὐχαριστησίῳ του· ἡμπορεῖ δη-
λαδῆ νά τόν τιμήση, ἐπειδὴ εἶναι καθισμένος
πρὸς τὰ δεξιά του Διός.

Οὐτε ὁ χορός θά ἐξυμνήση τόν Φοῖβον εἰς
μίαν μόνον ἡμέραν, διότι αὐτός ἐξυμνεῖται μέ
πολλούς ἕμνους· ποῖος δηλαδῆ δέν θά ἡμπο-
ρέση νά ἐξυμνήση εὐκόλως τόν Φοῖβον;

Ὁ Ἰσπόλλων ἔχει τὰ πάντα χρυσᾶ, καί τό
ἐνδυμά του καί τόν μανδύαν του καί τήν λύραν
καί τό τόξον τό Λύκτιον καί τήν φατέτραν·
ἀκόμη καί τὰ πέδιλά του εἶναι χρυσᾶ· ὁ Ἰσπό-
λων δηλαδῆ ἔχει πολύν χρυσόν καί πολλά κτή-
ματα (εἶναι πολύ πλούσιος)· ἀπό τήν Πυθῶνα
ἡμπορεῖς νά συμπεράνης αὐτό.

Καί βέβαια εἶναι πάντοτε ὠραῖος καί αἰωνίως
νέος· οὐδέποτε ἐπεκάθισε χνούδι εἰς τās θη-
λυκάς παρειάς του, οὔτε ἐλάχιστον. Αἱ δὲ κό-
μαι του ἀποστάζουν εἰς τό ἔδαφος ἀρωματώδη
ἔλαια. Δέν ἀποστάζουν λίπος αἱ κόμαι του
Ἰσπόλλωνος, ἀλλά τήν ἴδιαν τήν πανάκειαν (τό
φάρμακον πού θεραπεύει ὅλας τās ἀσθενει-
ας)· εἰς δὲ τήν πόλιν, εἰς τό ἔδαφος τῆς ὁποι-
ας θά πέσουν ἐκεῖναι αἱ σταγόνες, ὅλα γίνον-
ται ἀβλαβῆ (δέν βλάπτονται, ὑφίστανται ἀνοσί-
αν)

Καί οὐδεὶς εἰς τήν τέχνην εἶναι τόσον μεγά-
λος ὅσον ὁ Ἰσπόλλων. Ἐκεῖνος (ὁ Ἰσπόλλων)
εἶναι ἄνδρας τοξευτῆς, ἐκεῖνος εἶναι καὶ ἀοι-
δός (τραγουδιστής)
διότι εἰς τόν Φοῖβον ἐπιτρέπεται νά ἔχη καί
τόξον καί νά τραγουδῆ.

Ἐκεῖνου ξεύρει τὰ μαντεύματα (τās προφη-
τείας), ἐκεῖνου ἐμπνέει καί τούς μάντιες· ἀπό

στίχοι 46-73

τόν Φοῖβον βέβαια καί οἱ ἱατροὶ διδάσκονται
τήν ἀναβολήν (τήν καθυστέρησιν) τοῦ θανάτου
(μέ τήν θεραπείαν τῶν νόσων).

Τόν Φοῖβον τόν ἀποκαλοῦμεν καὶ Νόμιον
(ποιμενικόν-προστάτην τῶν ποιμένων),
ἀπό τότε πού ἔτρεφε ζευγαρωμένα ἄλογα εἰς
τόν Ἀμφρυσόν, ἐπειδὴ ἐφλέγετο ἀπό τόν
ἔρωτα πρὸς τόν νέον Ἀδμήτον. Τώρα πλέον
ὑπάρχει τόπος γιά τήν βοσκὴν τῶν βοδιῶν, καί
αἱ γίδες, πού βελάζουν, δέν στεροῦνται ἀπό τὰ
νεογέννητα μικρά των, ἐκεῖνες, πρὸς τās
ὁποίας, ἐνῶ βόσκουν, τās ἐποπτεῖται μέ τὰ μά-
τια του ὁ Ἰσπόλλων· ἀλλά καί τὰ πρόβατα δέν
εἶναι χωρὶς γάλα, δηλαδῆ ἄγωνα, ἀλλά ὅλα ἡμ-
ποροῦν νά θηλάζουν τὰ μικρά ἄρνια των· ἐκεῖ-
νο δὲ τό πρόβατον, πού γεννᾷ ἓνα ἄρνι, τα-
χέως θά ἡμπορῆ νά γεννήῃ δύο.

Ἀκολουθοῦντες δὲ οἱ ἄνθρωποι τόν Φοῖβον

άνθρωποι· Φοῖβος γάρ ἀεὶ πολίεσσι
φιληθεῖ
κτιζομέναις, αὐτός δέ θεμέλια Φοῖβος
ἔπηξε
καλῆ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι
λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσοῦσα καρῆατα συνεχές
αἰγῶν
κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε
βωμόν Ἀπόλλων.
δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε
δὲ βωμόν
ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ
ὑπεβάλλετο τοίχους.
ὦδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος
ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμήν πόλιν ἔφρασε
Βάττω
καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἠγήσατο λαῷ
δεξιὸς οἰκιστῆρ, καὶ ὤμοσε τείχεα δῶσειν
ἡμετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὖορκος
Ἀπόλλων.

Ἄπολλον, πολλοὶ σέ Βοηδρόμιον
καλέουσι,
πολλοὶ δὲ Κλάριον· (πάντη δέ τοι οὔνομα
πουλύ·)
αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὔτω.
Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τό γε πρῶτιστον
ἐδεθλον.
δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστῃ
Κυρήνης.

στίχοι 74-102

ἐκ μὲν σε Σπάρτης ἕκτον γένος
Οἰδιπόδαο
ἤγαγε Θηραῖν ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε
Θήρης
οὔλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο
γαίῃ.
δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δέ
πόλῃ θῆκε τελεσφορὴν ἐπετήσιον, ἧ ἔνι
πολλοὶ
ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα,
ταῦροι.
ἰῆ, ἰῆ, Καρνεῖε πολὺλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ
ῶραι
ποικίλ' ἀγινεῦσι, ζεφύρου πνεῖοντος
έέρσην,
χειματι δὲ κρόκον ἠδύν· ἀεὶ δέ τοι ἀέναον
πῦρ, οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκειται
ἄνθρακα τέφρη, ἧ ρ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος,

(συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ἐντολάς τοῦ Φοίβου) ἔκτισαν μὲ μέτρον τὰς πόλεις· διότι ὁ Φοῖβος εὐχαριστεῖται πάντοτε, ὅταν κτίζονται πόλεις, κί' αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Φοῖβος φροντίζει (θέτει) τὰ θεμέλια τῶν.

Εἰς ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν ὁ Φοῖβος (ἔθεσε) τὰ πρῶτα θεμέλια εἰς τὴν ὠραίαν Ὀρτυγίαν, πλησίον τῆς κυκλικῆς λίμνης, ἐνῶ ἡ Ἄρτεμις κυνηγοῦσα τοῦ ἔφερε συνεχῶς κεφάλια γιδῶν ἀπὸ τὸν Κύνθον· κί' ὁ Ἀπόλλων συνέπλεκε βωμόν.

Κατεσκεύαζε πρῶτα τὸ ἔδαφος μὲ κέρατα κί' ἔπειτα ἐθεμελίωσε τὸν βωμόν ἀπὸ κέρατα καὶ γύρω ἐτοιοθέτησε τοίχους κερατίνους. Ἔτσι ἔμαθε ὁ Φοῖβος νά ἀνεγείρῃ τὰ πρῶτα θεμέλια. Ὁ Φοῖβος ὑπέδειξε εἰς τὸν Βάττον καὶ τὴν ἰδικήν του εὐφορον πόλιν· καὶ ἐνῶ ὁ λαὸς εἰσῆρχετο εἰς τὴν Λιβύην, ὡς κόραξ τὸν ὠδήγησε, πού ἦτο ἰκανὸς ἰδρυτῆς, καὶ ὠρκίσθη ὅτι θά δῶσῃ τείχη εἰς τοὺς ἰδικούς μας βασιλεῖς· πάντοτε ὁ Ἀπόλλων τηρεῖ τὸν ὄρκον του.

Ἐσενα Ἀπόλλωνα πολλοὶ σέ ὀνομάζουν Βοηδρόμιον (βοηθόν), πολλοὶ δὲ ἄλλοι σέ ὀνομάζουν Κλάριον· παντοῦ τὸ ὄνομά σου εἶναι πολὺ (μεγάλον)· ἀλλὰ ἐγὼ σέ ὀνομάζω Καρνεῖον· εἰς ἐμέ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶναι πατροπαράδοτον.

Ἡ Σπάρτη βέβαια, ὦ Καρνεῖε, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον-πρῶτον ἔδαφός σου, τὸ δεύτερον ἡ Θῆρα καὶ τὸ τρίτον ἡ πόλις τῆς Κυρήνης. Καὶ

στίχοι 74-102

ἀπὸ μὲν τὴν Σπάρτην ἡ ἕκτη γενεά τοῦ Οἰδιπόδος σέ ὠδήγησε πρὸς ἴδρυσιν τῆς Θήρας· ἀπὸ δὲ τὴν Θῆραν ὁ ὀρμητικὸς Ἀριστοτέλης σέ ἔθεσε πλησίον εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀσβυστίδος. Οἰκοδόμησε δὲ ἐκεῖ ἕνα πολὺ ὠραῖον ἀνάκτορον· καὶ εἰς τὴν πόλιν καθιέρωσε τελετήν, δι-αρκοῦσαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ταῦροι, βασιλῆά μας, πίπτουν διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπάνω εἰς τὸ ἰσχίον τῶν (πολλοὶ ταῦροι θυσιάζονται).

ἰῆ, ἰῆ, ὦ Καρνεῖε, πού σέ ἰκετεύουν πολλοὶ, οἱ βωμοὶ σου φέρουν κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἄνθη, καὶ τόσα πολυποικίλα ὅσα βέβαια φέρουν αἱ διάφοροι ἐποχαί, ὅταν πνέῃ ὁ ζέφυρος (τὸ δροσερὸ ἀεράκι), κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα τὸν γλυκύν κρόκον· πάντοτε δὲ τὸ αἰώνιον πῦρ (ὑπάρχει ἀναμμένον), καὶ ποτέ ἡ τέφρα δὲν βόσκει οὔτε ἐπ' ὀλίγον γύρω ἀπὸ τὰ κάρβουνα. Ἀληθινὰ πολὺ ἐχάρη-

ὄτε ζωστήρες Ἐνουῦς ἄνδρες
ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῆσι Λιβύσσης,
τέθμαι εὐτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον
ῶραι.

οἱ δ' οὐπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο
πελάσσαί

Δωριέες, πυκινήν δέ νάπαις Ἄζιλι
ἔναιον.

τούς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτοῦ, ἐῆ δ'
ἐπεδείξατο νύμφη, στάς ἐπὶ Μυρτούσης
κερατώδεις ἤχι λέοντα
ὑψητῆς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν
Εὐρυπύλοιο.

οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον
Ἄπόλλων,

οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα,
τόσσα Κυρήνην.

μνωόμενος προτέρης ἀρπακτύος· οὐδὲν
μὲν αὐτοῖ Βαττιάδαι Φοῖβοιο πλέον θεὸν
ἄλλον ἔτισαν.

Ἰή, ἰή παιῖον ἀκούομεν· οὐνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρῶτιστον ἐφύμνιον εὐρέτο
λαός,

ἦμος ἐκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσσ
τόξων.

Πυθῶ τοι κατιόντι συνήντητο δαιμόνιος
θήρ,

αἰνός ὄφεις· τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον
ἐπ' ἄλλω βάλλων ὠκύν οἰστόν· ἐπηύτησε
δὲ λαός,

στίχοι 103-113

ἰή, ἰή παιῖον, ἴει βέλος· εὐθύ σε μήτηρ
γεῖνατ' ἄοσηπτήρα· τό δ' ἐξέτι κείθεν
ἀεῖδη.

Ὁ φθόνος Ἄπόλλωνος ἐς οὐατα
λάθριος εἶπεν·

οὐκ ἄγαμαι τὸν αἰοιδόν, ὃς οὐχ, ὅσα
πόντος, ἀεῖδει, τὸν φθόνον Ἄπόλλων
ποδί τ' ἤλασεν, ὧδ' τ' εἶπεν· Ἀσσυρίου
ποταμοῖο μέγας ρόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι
συρφετόν ἔλκει.

Δηοὶ δ' οὐκ ἀπὸ παντός ὕδωρ φορέουσι
μέλισσαι,

ἀλλ' ἦτις καθαρὴ τε καὶ ἀχράαντος
ἀνέρπει

πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον
ἄωτον.

χαῖρε ἄναξ· ὁ δὲ Μῶμος, ἴν' ὁ φθόρος,
ἐνθα νέοιτο.

κε ὁ Φοῖβος, ὅταν ἄνδρες περιβάλλοντες τὴν
Ἐνωῦ ἐχόρευσαν μέ ξανθῆς Λιβύσσης,
ὅταν ἤλθαν αἱ καθωρισμένοι εἰς αὐτάς Καρνε-
ιάδες ἐποχαί.

Οἱ δὲ Δωριεῖς δὲν ἠμποροῦσαν ἀκόμη νά πλη-
σιάσουν τὴν πηγὴν Κυράν, ἀλλὰ κατοικοῦσαν
εἰς τὴν Ἄζιλι τὴν γεμάτην ἀπὸ φαράγγια.

Αὐτούς τούς εἶδεν εἰς αὐτό τό μέρος ὁ ἄναξ,
καί, ἀφοῦ ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὴν Μυρτούσαν
μέ τις πολλές ἀκρώρειες, τούς ἐπέδειξεν εἰς
τὴν ἰδικήν του νύμφην· ὅπου ἡ ὑψηλή νύμφη
ἐφόνευσε τὸν λέοντα, πού κατέτρωγε τὰ βό-
δια τοῦ Εὐρυπύλου.

Ὁ Ἄπόλλων δὲν εἶχε ἰδῆ ἄλλον χορὸν θεϊ-
κώτερον ἀπὸ ἐκείνον, οὔτε ἔδωσεν εἰς ἄλλην
πόλιν τόσα ὠφέλιμα πράγματα, ὅσα ἔδωσεν εἰς
τὴν Κυρήνην,

ἐπειδὴ ἐνεθυμεῖτο τὴν προηγουμένην ἀρπα-
γὴν· οὔτε ὅμως αὐτοῖ οἱ Βαττιάδαι ἐτίμησαν
ἄλλον θεὸν περισσότερον ἀπὸ τὸν Φοῖβον.

Ἀκούομεν τὴν ἐπιφώνησιν «ἰή, ἰή παιῖον»· διὰ
τοῦτο ὁ λαὸς τῶν Δελφῶν αὐτό τό ἐφύμνιον
ἤνυρε πρῶτα-πρῶτα, ὅταν ἐσὺ ἐπεδείκνυσες τὴν
μακροβολίαν τῶν χρυσῶν σου τόξων. Ἐνῶ δὲ
κατέβαινες εἰς τὴν Πυθῶ, σὲ συνήνησε ἕνα
πελώριο θηρίο, ἕνα φοβερό φίδι. Αὐτό τό φίδι
τό ἐφόνευσες ἐσὺ, ἐξακοντίζων ἐναντίον του
ἀλλεπάλληλα (ἐπανωτά) γρήγορα βέλη· καὶ ὁ
λαὸς σέ ἐπευφήμησε φωνάζων «ἰή, ἰή παιῖον,

στίχοι 103-113

ρίψε τό βέλος»· ἀμέσως δὲ ἡ μητέρα σου σέ
κατέστησε βοηθόν· τοῦτο δὲ τραγουδάει ἀπὸ
τότε. Ὁ φθόνος εἶπε κρυφά εἰς τὰ αὐτιά τοῦ
Ἄπόλλωνος· δὲν θαυμάζω τὸν αἰοιδόν, πού
δὲν τραγουδάει ὅπως ὅσα καὶ ἡ θάλασσα. Ὁ
Ἄπόλλων ἔδωξε μέ τό πόδι του (κλωτσηδόν)
τὸν φθόνον καὶ εἶπε τὰ ἐξῆς·

Εἶναι μεγάλα τὰ ρεῦματα τοῦ Ἀσσυρίου ποτα-
μοῦ, ἀλλὰ παρασύρει ἐπάνω εἰς τὰ νερά του
πολλές ἀκαθαρσίες τῆς γῆς καὶ μέγαν σωρὸν
ἀπὸ φρύγανα.

Εἰς τὴν Δηῶ ὅμως αἱ μέλισσαι δὲν φέρουν
νερό ἀπὸ κάθε πηγῆ, ἀλλὰ λίγες σταγόνες,
πού ἀνέρχονται καθαρές καὶ ἀμόλυντες ἀπὸ
ἱεράν πηγὴν, κι' αὐτό εἶναι τό κάλλιστον. Χαί-
ρε, ἄνακτα· ὁ δὲ Μῶμος (ὁ φθόνος) ἄς ὑπάγη
ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ ὀλεθρος.

(3) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ

στίχοι 1-7

Ἄρτεμιν (οὐ γάρ ἐλαφρόν ἀειδόντεσσι
λαθέσθαι) ὑμνεόμεν, τῇ τόξα λαγωβολία
τε μέλονται,
καί χορός ἀμφιλαφῆς, καί ἐν οὖρεσιν
ἐψιάσθαι.
ἀρχόμεν' ὡς ὅτε πατρός ἐφεζομένη
γονάτεσσι,
παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε
γονῆα·

Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα,
φυλάσσειν,
καί πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.

στίχοι 8-36

δός δ' ἰούς καί τόξα· ἕα, πάτερ, οὐ σε
φαρέτρην,
οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες
οἴστούς
αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπές
ἄεμμα·
ἀλλά φαεσφορίην τε, καί ἐς γόνυ μέχρι
χιτῶνα
ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία
καίνω.

δός δέ μοι ἐξήκοντα χοριτίδας
Ἰωκεανίνας,

πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας
ἀμίτρους.

δός δέ μοι ἀμφιπόλους Ἄμνισίδας εἴκοσι
νύμφας, αἶτε μοι ἐνδρομιίδας τε, καί,
ὀππότε μηκέτι λύγκας μήτ' ἐλάφους
βάλλοιμι, θεοὺς κύνας εὖ κομέοιεν. δός
δέ μοι οὖρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἦντινα
νεῖμον, ἦντινα λῆς· σπαρνόν γάρ, ὅτ'
Ἄρτεμις ἄστου κἄτεισιν,

οὖρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμιξομαι
ἀνδρῶν

μοῦνον ὅτ' ὀξειήσιν ὑπ' ὠδίνεσσι
γυναῖκες

τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον· ἦσί με
μοῖραι

γεινομένην τό πρῶτον ἐπεκλήρωσαν
ἀρήγειν·

ὅττι με καί τίκτουσα καί οὐκ ἤλγησε
φέρουσα

μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο
κόλπων.

στίχοι 1-7

Ἐξυμνοῦμεν τὴν Ἄρτεμιν – διότι δέν εἶναι
ὑποφερτόν, ἐνῶ τραγουδοῦμεν, νά τὴν λησο-
νήσωμεν –
τὴν Ἄρτεμιν, πού ἐνδιαφέρεται γιά τά τόξα
καί τό κυνήγι τῶν λαγῶν,
καί γιά τόν ἐξάισιο χορό πού διασκεδάζει παί-
ζουσα εἰς τά βουνά.

Ἀρχίζομεν ἀπό τότε πού, καθισμένη εἰς τά
γόνατα τοῦ πατρός τῆς, ἐνῶ ἦτο ἀκόμη νεαρά
κόρη, εἶπε εἰς τόν πατέρα τῆς αὐτά τά λόγια·
Δόσε μου, ἄππα (πατερούλη μου), τὴν δύναμιν
νά διαφυλάσω αἰώνιως τὴν παρθενίαν μου
καί τά πολλά ὀνόματά μου, διὰ νά μή φιλονικῆ ὁ
Φοῖβος μαζί μου.

στίχοι 8-36

Δόσε μου βέλη καί τόξα· ὅμως, πατέρα μου,
δέν σοῦ ζητῶ φαρέτραν οὔτε μεγάλο τόξον·
διότι οἱ Κύκλωπες θά κατασκευάσουν ἀμέσως
γιά μένα βέλη καί εὐκαμπτον τόξον·
ἀλλά ἐσύ δόσε μου φωτισμόν καί ἐπίτρεψέ
μου νά φέρω χιτῶνα χρωματισμένον στά ἄκρα,
πού νά ζώνωμαι ἕως τά γόνατα, διὰ νά φονεύω
τά ἄγρια ζῶα.

Δόσε μου ἀκόμη ἐξήντα χορευτήριες κόρες
τοῦ Ἰωκεανοῦ.
ὄλες ἐννέα ἐτῶν, πού νά εἶναι ὄλες ἀκόμη
μικρά κορίτσια.

Δόσε μου ὡς ὑπηρετριάς εἴκοσι Ἄμνισίδας
νύμφας,
αἱ ὁποῖαι θά μοῦ περιποιοῦνται καλῶς τά ὑπο-
δήματα καί τά γρηγοροπόδαρα σκυλιά, ὅταν θά
ἀναπαύωμαι καί δέν θά κτυπῶ (δέν θά κυνηγῶ)
οὔτε λύγκας οὔτε ἐλάφια.

Δόσε μου καί ὅλα τά βουνά, δόσε μου καί
κάποιαν πόλιν,
ὅποιαν ἐσύ θέλεις· διότι εἰς τά βουνά θά κάθω-
μαι ὀλίγον.

Εἰς δέ τās πόλεις θά ἔλθω εἰς ἐπαφήν μέ ἐκεῖ-
νον μόνον τόν ἄνδρα, τόν ὁποῖον προσκαλοῦν
αἱ γυναῖκες ὡς βοηθόν (διά νά τίς βοηθήσῃ),
ὅταν κατατρύχωνται (βασανίζωνται) ἀπό ὀξει-
ας ὠδίνας (ἀπό σουβλερούς κοιλοπονούς)· αὐ-
τές τίς γυναῖκες μέ ὠρίσαν πρῶτα αἱ μοῖραι νά
βοηθῶ, ὅταν ἐγεννήθῃν·

διότι ἡ μητέρα μου καί ὅταν μέ γεννοῦσε καί
ὅταν μέ ἔφερε, δέν ἐπόνεσε,
ἀλλά χωρίς κόπο καί πόνο μέ ἀπέθεσε ἀπό
τοὺς ἀγαπητοὺς κόλπους τῆς.

“Ὡς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε
πατρός
ἄψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο
χεῖρας,
μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατήρ δ’ ἐπένευσε
γελάσας·
φῆ δὲ καταρρέζων. “Ὅτε μοι τοιαῦτα
θεῖναι
τίκτιον, τυτθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμονος
“Ἦρῃς
χωμένης ἀλέγοιμι. φέρου, τέκος, ὅσα
ἐθελημός
αἰτίζεις, καὶ τ’ ἄλλα πατήρ ἔτι μείζονα
δῶσει.

τρὶς δέκα τοι πολίεθρα καὶ οὐχ ἓνα
πύργον ὀπάσω· τρὶς δέκα τοι πολίεθρα
τά μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν εἴσεται, ἀλλὰ
μόνον σέ, καὶ Ἄρτεμιδος καλέεσθαι·
πολλὰς δὲ ξυνηὶ πόλιας διαμετρήσασθαι

στίχοι 37-65

μεσσόγεως, νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν
ἔσσονται
Ἄρτεμιδος βωμοὶ τε καὶ ἄλσασ· καὶ μὲν
ἀγυαῖς
ἔσση καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. “Ὡς ὁ
μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήνην καρῆτι.
βαίνει δὲ κούρη
λευκὸν ἔπι, Κρηταῖον ὄρος, κεκομημένον
ὕλη·
ἐνθεν ἐπ’ Ὠκεανόν· πολέας δ’
ἐπελέξατο νύμφας, πάσας εἰνέτεας,
πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους,
χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε
δὲ Τηθύς οὐνεκα θυγατέρας Λητωίδι
πέμπεν ἀμορβούς.
Αὔθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τοὺς
μὲν ἔτετμε
νήσω ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ
τότ’ ἔσκεν
οὐνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ’ ἄκμοσιν
Ἡφαίστιο
ἑσταότας περὶ μύδρον· ἐπείγετο γάρ
μέγα ἔργον.
ἰππεῖην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστῃν,
αἱ νύμφαι δ’ ἔδδειςαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ
πέλωρα,
πρηόσιν Ὀσσειοῖσιν εἰκότα, (πᾶσι δ’ ὑπ’
ὄφρῳ
φάεα μουνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοεῖω,
δεινὸν ὑπογλαύσσοντα,) καὶ ὅποτε

Ἄφοῦ εἶπεν αὐτὰ ἡ κόρη, ἐπεθύμησε νὰ
χαϊδέψῃ τὴν γενειάδα τοῦ πατρός της,
καὶ πολλές φορές ματαιῶς ἐτέντωσε τὰ χέρια
της,
ἕως ὅτου ἐγγίσει τὴν γενειάδα. Καὶ ὁ πατέρας
της ἐγέλασε καὶ συγκατένευσε·
καὶ θωπεύων τὴν Ἄρτεμιδ ὁ πατέρας της εἶπε·
ὅταν αἱ θεαὶ μοῦ γεννοῦν τέτοια παιδιὰ, ὀλίγον
ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν ζηλότυπον Ἦραν,
ἐάν εἶναι θυμωμένη. Πάρε, παιδί μου, ὅσα ἀπὸ
ἰδικῆν σου θέλῃσιν μοῦ ζητεῖς, καὶ ἄλλα, ἀκόμη
μεγαλύτερα, θά σοῦ δῶσῃ ὁ πατέρας σου.

Θά σοῦ δῶσω τριάκοντα πόλεις καὶ ὄχι ἓνα
μόνον πύργον·
θά σοῦ δῶσω δὲ τριάκοντα πόλεις, αἱ ὁποῖαι
θά μάθουν νὰ τιμοῦν ὄχι ἄλλον θεόν, ἀλλὰ μό-
νον ἐσένα, καὶ θά ἀποκαλοῦνται μὲ τὸ ὄνομα
τῆς Ἄρτεμιδος·
καὶ θά σοῦ ἐπιτρέψω νὰ συμπεριλάβῃς εἰς αὐ-
τὸν τὸν ἀριθμὸν πολλὰς ἀπὸ κοινοῦ (μαζί) πό-

στίχοι 37-65

λεις μεσογειακὰς καὶ νήσους· καὶ εἰς ὅλας αὐ-
τάς θά ὑπάρχουν βωμοὶ καὶ ἄλσῃ τῆς Ἄρτεμι-
δος (πρὸς τιμὴν τῆς Ἄρτεμιδος)· καὶ θά ἔχῃς
τὴν ἐποπτεῖαν τῶν ὁδῶν καὶ τῶν λιμένων.
Ἄφοῦ ἐκεῖνος εἶπεν αὐτὰ, ἐπεκύρωσε τὸν λό-
γον του μὲ κινήσιν τῆς κεφαλῆς του. Ἡ δὲ
κόρη του ἐβάδιζε πρὸς τὸ λευκὸν Κρηταῖον
(Κρητικόν) ὄρος, πού ἦτο δασοσκεπασμένο·
καὶ ἀπὸ ἐδῶ πρὸς τὸν Ὠκεανόν· καὶ ἐξέλεξε
πολλὰς νύμφες, ὅλες ἐννέα ἐτῶν, πού ἦσαν
ὅλες ἀκόμη κορασιῶδες (κοριτσάκια).

Ἠσθάνετο δὲ μεγάλῃν χαρὰν ὁ ποταμὸς
Καίρατος (ὁ ποταμὸς τῆς Κνωσσοῦ) κι ἔχαιρε
ἡ Τηθύς,
διότι ἔστειλε εἰς τὴν κόρην τῆς Λητοῦς τὰς
θυγατέρας της ὡς βοηθοὺς (ὡς ὑπηρετρίας).
Καὶ ἔπειτα ἐπῆγε πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Κυκλώ-
πων. Αὐτοὺς τοὺς ἡῦρε εἰς τὴν νῆσον Λιπάραν
– Λιπάρη ἦτο τὸ νέον ὄνομα της, ἀλλὰ τότε τὸ
ὄνομα της ἦτο Μελιγουνίς – νὰ στέκωνται ἐπ’ αὐ-
τὰς εἰς τοὺς ἄκμονας (εἰς τὰ ἄμνια) τοῦ
Ἡφαίστου γύρω ἀπὸ ἓνα πυρακτωμένον
(ἀναμμένο) σιδηρὸν·
διότι τοὺς ἐπίεζε τὸ ἔργον πού εἶχαν ἀναλά-
βει·
ποτιστῆρι κατεσκεύαζαν γιὰ τὰ ἄλογα τοῦ Πο-
σειδῶνος, αἱ νύμφαι ὅμως ἐφοβήθησαν, καθὼς
εἶδαν τὰ φοβερὰ αὐτὰ θηρία, τοὺς Κύκλωπας,
πού ἦσαν ὅμοια μὲ τὰς κορυφὰς τῆς Ὀσσης·
κάτω ἀπὸ τὸ φρύδι των εἶχαν ὅλοι ἓνα μόνον
μάτι, ἴσον μὲ ἀσπίδα κατεσκευασμένη ἀπὸ τέσ-
σαρα δέρματα βοδιῶν, καὶ εἶχαν φοβερὸ λοξὸ
βλέμμα·

δοῦπον ἄκουσαν ἄκμονος ἠχήσαντος, ἐπὶ
μέγα πουλύ τ' ἤμα
φυσῶν, αὐτῶν τε βαρύν στόνον. αὔε γάρ
Αἴτην,
αὔε δέ Τρινακρίη, Σικανῶν ἔδος, αὔε δέ
γείτων
Ἴταλίη, μεγάλην δέ βοήν ἐπὶ Κύρνος
ἀὔτει,
εὐθ' οἷ γε ραιστήρας ἀειράμενοι ὑπέρ
ῶμων,
ἢ χαλκόν ζεῖοντα καμινόθεν, ἢ εἰσὶ δηρον,
ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἐπὶ μέγα
μοχθήσειαν.
τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασαν ἀκηδέες
Ἰωκεανίνοι
οὔτ' ἄνην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι
δέχθαι.
οὐ νέμεσις· κείνους δέ και αἰ μάλα μηκέτι
τυτθαί
οὐδέ ποτ' ἀφρικτί μακάρων ὀρώσι
θυγατρεις.

στίχοι 66-93

ἀλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι
τεύχει,
μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἔῃ ἐπὶ παιδί
καλιστρεῖ,
Ἄργην ἢ Στερόπην· ὁ δέ δώματος ἐκ
μυχάτοιο
ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῆ κεχρημένος
αἰθῆ.
αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἢ δέ
τεκούσης
δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάσει
χεῖρας.
κούρα, σὺ δέ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος
ἐοῦσα.
εὐτ' ἔμολεν Λητώ, σέ μετ' ἀγκαλιδεοσσι
φέρουσα,
Ἥφαιστου καλέοντος, ὅπως ὀπτήρια
δοίη,
βρόντεώ σε στιβαροῖοιν ἐφεσσαμένου
γονάτεσσι,
στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράζαιο
χαίτης,
ῶλοφας δέ βίηφι· τό δ' ἄτριχον εἰσέτι
καὶ νῦν

(ἐφοβήθησαν αἱ νύμφαι), καὶ ὅταν ἄκουσαν τὸν
κρότον τοῦ ἄκμονος (τοῦ ἀμονιοῦ), πού ἠχοῦ-
σε, καὶ τὸ ἰσχυρὸ φύσημα τῶν φουσερῶν εἰς
μεγάλην ἔκτασιν καὶ τὸν βαρύν στεναγμόν αὐ-
τῶν τῶν ἰδίων (τῶν Κυκλώπων). Ἐβόα δηλαδὴ
(ἐβούιζε) ἀπὸ τὸν ἰσχυρόν κρότον (τοῦ ἄκμο-
νος καὶ τῶν φουσερῶν) ἢ Αἴτην,
ἐβόα καὶ ἢ Τρινακρία, ἢ κατοικία τῶν Σικανῶν,
ἐβόα καὶ ἢ γειτονικὴ Ἴταλία, καὶ ἢ Κύρνος ἐξέ-
πεμπε μεγάλην βοήν,
ὅταν αὐτοὶ (οἱ Κύκλωπες) μὲ μέγαν κόπον
ἐσῆκωναν ἐπάνω ἀπὸ τοῦς ῶμους των τὰ σφυ-
ριά,
ἢ ὅταν ἐβγαζαν ἀπὸ τὸ καμίνι χαλκόν, πού
ἐβραζε, ἢ σίδηρον καὶ τὸν ἐκτυποῦσαν μὲ δύ-
ναμιν.

Γι' αὐτὸ αἱ ἀμέριμνες κόραι τοῦ Ἰωκεανοῦ
δὲν εἶχαν τὴν ὑπομονὴν (τὴν τόλμην)
οὔτε νὰ ἀντικρύσουν αὐτοὺς (τοὺς Κύκλωπας)
κατὰ πρόσωπον, οὔτε νὰ ἀκούσουν τὸν φοβε-
ρὸν κρότον (ἀπὸ τοῦς ἄκμονας καὶ τὰ φουσερά
των).

Οὐδεὶς φθόνος (χαλάλι των): ἀλλὰ ἐκεί-
νους (τοὺς Κύκλωπας) ποτέ δὲν ἠμποροῦσαν
νὰ ἴδουν χωρὶς φρικτὴν αἰ θυγατέρες τῶν θεῶν,
ἀκόμη καὶ ἐκείνες πού δὲν ἦσαν πλέον πολὺ
μικρές.

στίχοι 66-93

Ἄλλ' ὅταν κάποια ἀπὸ τὶς κόρες δεικνύει
ἀπειθειαν πρὸς τὴν μητέρα,
τότε ἢ μητέρα καλεῖ μὲν τοὺς Κύκλωπας, τὸν
Ἄργην ἢ τὸν Στερόπην, πρὸς ἐκφοβισμόν τῆς
κόρης τῆς· ἔρχεται ὅμως ἀπὸ τὸ βάθος τῆς
κατοικίας ὁ Ἑρμῆς, ἔχων καιοῦσαν τέφραν
(χόβολη), καὶ ἀμέσως ἐκφοβίζει τὴν κόρην· κί
αὐτὴ βυθίζεται (ἀπὸ τὸν φόβον τῆς)
μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητέρας τῆς,
ἀφοῦ μὲ τὰ χεῖρια τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς.
Ἦ κόρη, σὺ ὅμως προτύτερα, ἐνῶ ἀκόμη ἢ-
σο τριῶν ἐτῶν,
ὅταν ἦλθεν ἢ Λητώ, κρατοῦσα ἐσέ εἰς τὶς ἀγ-
κάλες τῆς, διὰ νὰ δώσῃ κατὰ πρόσκλησιν τοῦ
Ἥφαιστου δῶρα ἀνακαλυπτήρια,
ἐνῶ ὁ Βρόντης σέ ἐσκέπασε μὲ τὰ ἰσχυρὰ γό-
νατά του,
σὺ τοῦ ἄδραξες τὶς πυκνὲς τρίχες ἀπὸ τὸ με-
γάλο στήθος του καὶ τὶς ἀφήρεσες μὲ δύναμιν·
καὶ τὸ μέρος τοῦτο εἰς τὴν μέσην τοῦ στήθους
του παραμένει ἀκόμη καὶ ἔως τώρα ἄτριχον
(χωρὶς τρίχες), καθὼς ὅταν ἀλωπεκία (ἢ γνω-
σπὴ ἀρρώστεια) ἐγκατασταθεῖσα εἰς τὸ κεφάλι
κάποιου ἀνδρός κατατρώγῃ τὰ μαλλιά του.

μεσάσιον στέρνοιο μένει μέρος, ὥς
ὄτε κόρη
φωτός ἐνιδруνθεισα κόμην ἐπενείματ'
ἀλώπηξ.
τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο
τῆμος·
Κύκλωπες, καί μοι τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε
τόξον,
ἦδ' ἰούς, κοίλην τε κατακληῖδα βελέμνων
τεύξατε· καί γάρ ἐγώ Λητωιάς, ὡσπερ
Ἀπόλλων.

αἰ δέ κ' ἐγώ τόξοις μόνιον δάκος ἦ τι
πέλρων
θηριον ἀγρεύσω, τόδε κεν Κύκλωπες
ἔδοιεν.
ἐννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσαν· ἄφαρ δ'
ὠπλίσαο, δαίμον.

Αἴψα δ' ἐπί σκύλακας πάλιν ἦϊες· ἴκεο
δ' αὐλιν
Ἀρκαδικήν ἐπι Πανός. ὁ δέ κρέα λυγκός
ἔταμνε
μαιναλῆς, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ
ἔδοιεν.
τῖν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἦμισυ
πηγούς,
τρεις δέ παρואτίους, ἕνα δ' αἰόλον,
(οἷ ρα λέοντας αὐτούς αὐ ἐρύοντες,
ὄτε δράξαιτο δερῶν,
εἴλκον ἐτι ζώνοντας ἐπ' αὐλίον.) ἐπά δ'
ἔδωκε

· στίχοι 94-121

θάσσανας αὐράων κυνοσουρίδας, αἶ ρα
διῶξαι
ὠκιστα νεβρούς τε καί οὐ μιοντα
λαγῶν,
καί κοίτην ἐλάφοιο, καί ὕστριχος ἐνθα
καλιαί
σημῆναι, καί ζορκός ἐπ' ἴχνιον ἠγήσασθαι.
ἐνθεν ἀπερχομένη (μετά καί κύνες
ἔσσεύοντο)
εὖρες ἐπί προμολῆς ὄρεος τοῦ
Παρρασίοιο
σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος· αἶ
μὲν ἐπ' ὄχθης αἰέν ἐβουκολέοντο
μελαμψηφίδος Ἀναύρου,
μάσσονες ἦ ταῦροι· κεράων δ'
ἀπελάμπετο χρυσός.
ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε καί ὄν ποτί
θυμόν ἔειπες·
τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγιον ἄξιον
εἶη.

Διά τοῦτο μέ πολύ θάρρος εἶπες τότε τά
ἐξῆς εἰς αὐτόν:
Κύκλωπες, ἐμπρός κατασκευάσατε καί δι' ἐμέ
ἕνα Κυδώνιον τόξον
καί βέλη καί μία κοίλη φαρέτρα διά τά βέλη·
διότι καί ἐγώ εἶμαι κόρη τῆς Λητοῦς, καθώς ὁ
Ἀπόλλων εἶναι υἱός τῆς· ἐάν δέ ἐγώ μέ τά
τόξα συλλάβω κανένα ἀπομεμονωμένον βλα-
βερόν ζῶον ἢ κάποιον πελώριον θηριον, τοῦτο
θά τό φάγουν οἱ Κύκλωπες.

Αὐτά εἶπες ἐσύ· κι' ἐκείνοι ἐξετέλεσαν
τὴν παραγγελίαν σου· κι' ἀμέσως, θεά μου,
ἐτοιμάσθηκες.

Ταχέως δέ ἐπροχώρησες πάλιν πρὸς τά μι-
κρά σκυλιά· κι' ἐφθασες εἰς τὴν Ἀρκαδιαν, εἰς
τὴν κατασκηνῶσιν τοῦ Πανός. Αὐτός δέ ἐτε-
μάχιζε κρέατα λυγκός ἀπὸ τό Μαίναλον, διά νά
τρέφονται μ' αὐτά αἱ ἐγκυες σκύλες.

Εἰς ἐσένα ὁ γενειοφόρος ἔδωσε δύο σκύ-
λους, κατά τό ἦμισυ λευκοῦς, τρεῖς μέ κρεμα-
σμένα τά αὐτιά καί ἕνα πολυποικίλον· αὐτοῖ οἱ
σκύλοι, ὅταν ὀδράξουν ἀπὸ τό δέρμα ἀκόμα
καί λέοντας, τούς σύρουν καί τούς φέρουν,
ἐνῶ εἶναι ἀκόμη ζωντανοί, εἰς τὴν ἀγροτικήν
κατοικίαν σου· σου ἔδωσε ἀκόμη

στίχοι 94-121

ἐπτά κυνηγετικούς σκύλους, ταχύτερους ἀπὸ
τάς αὔρας, οἱ ὅποιοι εἶχον τὴν ἱκανότητα νά
καταδιώξουν μέ μεγίστην ταχύτητα μικρά ἐλά-
φια καί λαγόν πού δέν κλείνει τά μάτια του,
καί νά ἐπισημάνουν (νά ἀνακαλύψουν) τὴν φω-
ληά ἐλαφιοῦ καί τὸν τόπον, ὅπου εὐρίσκοντο
καλύβες σκαντζόχοιφου, καί νά ὀδηγήσουν εἰς
τά ἴχνη ζαρκαδιοῦ.

Ἀναχωροῦσα ἀπὸ ἐδῶ – ἀπὸ πίσω σου ἀκο-
λουθοῦσαν καί τά σκυλιά – ἠῦρες εἰς τούς
πρόποδας τοῦ Παρρασίου ὄρους ἐλάφια, πού
ἐχόρευαν· μεγάλο γεγονός· αὐτά ἔβωσκαν
πάντοτε
εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀναύρου μέ τά μαῦρα πε-
τράδια
καί ἦσαν μεγαλύτερα ἀπὸ ταῦρους· καί ἀπὸ τά
κέρατά τους ἄστραφτε χρυσός.

Ξαφνικά κατελήφθης ἀπὸ ἐκπληξιν καί εἶ-
πες πρὸς τὴν καρδιά σου (ἀπὸ μέσα σου):

Αὐτό τό πρῶτο κυνήγι θά εἶναι ἄξιον τῆς
Ἀρτέμιδος.

πέντ' ἔσαν αἰ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἔλες
ῶκα θέουσα,
νόσφι κυνοδρομῆς, ἵνα τοι θοόν ἄρμα
φέρωσι.
τὴν δέ μίαν, Κελάδοντος ὑπέρ ποταμοῖο
φυγοῦσαν, Ἥρης ἐννεσίησιν, ἀέθλιον
Ἡρακλῆϊ
ὑστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος
ἔδεκτο.

Ἄρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεια
μέν τοι ἔντευ καὶ ζώνη, χρύσειον δ'
ἐξεύξασθαι δίφρον,
ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι
χαλινά.
ποῦ δέ σε τό πρῶτον κερόεις ὄχος
ἤρξατ' αἰερινῆ;
Αἶμω ἐπι Θρήϊκι· τόθεν βορέαο κατὰίξ
ἔρχεται ἀχλαῖνοις δυσαεᾶ κρυμόν
ἄγουσα.
ποῦ δ' ἔταμες πεύκη; ἀπό δέ φλογός
ἦψαο ποιῆς;
μουσῶ ἐν Οὐλύμπω· φάεος δ' ἐνέηκας
αὐτμήν
ἀσβέστου, τό ρα πατρός ἀποστάζουσι
κεραυνοί.
ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο, θεῆ, πειρήσασθαι
τόξου;
πρῶτον ἐπί πελέην, τό δέ δεύτερον
ἦκας ἐπί δρυῖν,
τό τρίτον αὐτ' ἐπί θῆρα· τό τέταρτον
οὐκέτ' ἐπί δρυῖν,

στίχοι 122-150

ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἱ τε
περί σφεας,
οἱ τε περί ξείνους ἀλιτήμονα πόλλ'
ἐτέλεσκον.
σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξασθαι
ὀργήν.
κτῆνεά φιν λοιμός καταβόσκειται, ἔργα
δὲ πάχνη·
κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἰάσιν· αἱ δὲ
γυναῖκες,
ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωίδες, ἢ ἐ
φυγοῦσαι
τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδέν ἐπί σφυρόν
ὀρθόν ἀνέστη.
οὐς δὲ κεν εὐμειδῆς τε καὶ ἴλαος
αὐγάσσειαι,

Τὰ ἐλάφια ἦσαν ὅλα πέντευ· τὰ τέσσαρα ἀπ'
αὐτὰ τὰ συνέλαβες μόνη σου τρέχουσα γρήγο-
ρα, χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν κυνηγετικῶν σκυ-
λιῶν, διὰ τὴν σοῦ ὁδηγοῦν τὸ γρήγορον ἄρμα
σου.

Ἄλλὰ τὸ ἓνα ἐλάφι, ποῦ ἔφυγε ἐπάνω ἀπὸ
τόν Κελάδοντα ποταμόν, τό ἐδέχθη (τό ὑπεδέ-
χθη) ὁ Κερύνειος βράχος, διὰ τὴν γίνη κατὰ
συμβουλήν τῆς Ἥρας ὁ τελευταῖος ἀθλος τοῦ
Ἡρακλέους

Ἄρτεμι παρθένε, φόνισσα τοῦ Τιτυοῦ, χρυ-
σᾶ εἶναι τὰ ὄπλα σου καὶ ἡ ζώνη σου, καὶ χρυσὸ
ἐξευξες ἄρμα.

καὶ μέσα εἰς αὐτὸ χρυσᾶ ἔβαλες, θεά μου, χα-
λινάρια γιὰ τὰ μικρὰ ἐλάφια.

Εἰς ποῖον μέρος ἤρχισε γιὰ πρώτη φορά τὴν
σὲ σηκῶν τὸ κεράτινον ὄχημα (τό ἄρμα ποῦ
ὁδηγοῦν τὰ ἐλάφια μὲ τὰ κέρατα);

Εἰς τὸν Αἶμον τῆς Θράκης· ἀπὸ ἐκεῖ (ἀπὸ
τόν Αἶμον) προέρχεται ἡ καταιγὶς τοῦ βορρᾶ,
ποῦ φέρει εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας χλαῖναν (ποῦ
δὲν ἔχουν παλτό), τὸ ὑπερβολικὸν ψύχος (τὴν
παγωνιά).

Καὶ εἰς ποῖον μέρος ἔκαμες πεῦκο; καὶ ἀπὸ
ποῖο πεῦκο ἀναψες φωτιά;

Εἰς τὸν μισαρὸν Ὀλυμπον· καὶ ἔβαλες
πνοὴν εἰς τὸ ἀσβεστον φῶς (εἰς τὸ φῶς, ποῦ
δὲν σβήνει), ποῦ τό ἀποστάζουσι οἱ κεραυνοί
τοῦ πατρός σου.

Πόσες φορές, θεά μου, ἐδοκίμασες (ἐχρη-
σιμοποίησες) τὸ λαμπερὸ τόξο σου;

Γιὰ πρώτη φορά τὸ ἔρριψες ἐναντίον πε-
λέας, γιὰ δευτέρα φορά ἐναντίον βαλανιδιάς,
γιὰ τρίτη πάλι ἐναντίον θηρίου· τό τέταρτον
βέλος δὲν τό ἔρριψες πλέον ἐναντίον βαλα-
νιδιάς,

στίχοι 122-150

ἀλλά τὸ ἐξετόξευσες ἐναντίον πόλεως ἀδίκων
ἀνθρώπων,

οἱ ὅποιοι καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ ἐναντί-
ον τῶν ξένων διέπραττον πολλὰ ἀδικήματα.

Δυστυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι, ἐναντίον τῶν ὁποί-
ων ἐσὺ θά καταληφθῆς ἀπὸ φοβερᾶν ὀργήν.

Θανατηφόρος ἀσθένεια κατατρώγει τὰ ζῶα
των καὶ τὰ γεωργικὰ προϊόντα των καταστρέφει
ἢ πάχνη (ὁ παγετός)· οἱ γέροντες κόπτουν τὰ
μαλλιά των γιὰ τὰ παιδιὰ των· πενθοῦν μὲ τὸ
κόψιμο τῶν μαλλιῶν των – τῆς κόμης των – γιὰ
τόν θάνατον τῶν παιδιῶν των)· αἱ γυναῖκες των
ἢ πεθαίνουν ὡς λεχώνες, ποῦ προσεβλήθησαν
ἀπὸ ἀσθένειαν, ἢ γεννοῦν, ἀφοῦ πεθάνουν· καὶ
τίποτε εἰς αὐτοὺς δὲν μένει ὀρθιον.

Ὅσοις ὁμως προσβλέπεις μὲ εὐμένειαν
καὶ μὲ ἰλαρότητα, (μὲ καλὴν διάθεσιν) εἰς αὐ-

κείνους εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ
 δὲ γενέθλη τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος
 ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα
 ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιον τι
 φέρωσιν.
 οὐδὲ δισχοστασίη τρώει γένος, ἤτε και
 εὖ περ
 οἴκους ἐστηῶτας ἐσίνατο· ταί δὲ θυῶρόν
 εἰνάτερες γαλόω τε μίαν πέρι δίφρα
 τίθενται.
 πότνια, τῶν εἶη μὲν, ἐμοὶ φίλος ὅστις
 ἀληθής,
 εἶην δ' αὐτός, ἄνασσα· μέλοι δὲ μοι αἰέν
 ἀοιδή,
 τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσειται, ἐν δὲ
 σύ πολλή,
 ἐν δὲ καὶ Ἄπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες
 ἀεθλοὶ,
 ἐν δὲ κύνες καὶ τόξα καὶ ἄντυγες, αἶτε
 σε ρεῖα·
 θηητὴν φορέουσιν, ὄτ' ἐς Διός οἶκον
 ἐλαύνεις.
 ἔνθα τοὶ ἀντιῶντες ἐνὶ προμολῆσι
 δέχονται,
 ὄπλα μὲν Ἑρμείης Ἀκακήσιος, αὐτὰρ
 Ἄπόλλων
 θηρίον ὅ,τι φέρησθα· πάροιθε δέ, πρὶν
 περ ἰκέσθαι καρτερόν Ἀλκείδην· νῦν δ'
 οὐκ ἔτι τοῦτον ἀεθλον Φοῖβος ἔχει.
 τοῖος γάρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
 ἔστηκε πρό πυλέων, ποτιδέγμενος, εἴ
 τι φέρουσα νείαι πῖον ἔδεσμα. θεοὶ δ'
 ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
 ἀλληκτον γελῶσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ
 αὐτῇ,
 ταῦρον ὄτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ
 ὄγε χλούνην

στίχοι 151-179

κάπρον ὀπισθιδίσι φέρων ποδός
 ἀσπαίροντα,
 κερδαλέω μύθῳ σε, θεή, μάλα τῶδε
 πινύσκει·
 βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοὶ σε
 βοηθόν,
 ὡς ἐμέ, κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ
 λαγωούς
 οὖρεα βόσκεισθα· τί δὲ κεν πρόκες ἠδὲ
 λαγωοὶ ρέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ
 λυμαίνονται.
 καὶ βόες ἀνθρώποισι κακόν μέγα· βάλλ'
 ἐπὶ καὶ τοὺς.

τούς ἢ γῆ των ἢ καλλιεργήσιμος (τὰ χωράφια
 των) παράγει πολύ σιτᾶρι καὶ εἶναι πολλές αἰ
 γεννήσεις τῶν ζώων των, καὶ ἢ εὐτυχία των και
 ὁ πλοῦτός των αὐξάνεται, οὔτε ἔρχονται εἰς
 τὸν τάφον (δὲν ἀποθνήσκουν), παρά μόνον
 ὅταν ζήσουν ἐπὶ πολὺν χρόνον (ὅταν γερά-
 σουν).

Οὔτε ἡ διχόνοια πληγώνει τὴν οἰκογένειαν,
 ἢ ἀποία (διχόνοια) βλάπτει ἀκόμη καὶ σπίτια,
 πού εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν· αἱ δὲ συννυ-
 φάδες παραθέτουν εἰς τὴν ἀνδραδέλφην των
 (εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀνδρός των) σκαμνιά
 (καθίσματα) γύρω ἀπὸ ἕνα φιλόξενο τραπέζι.

Σεβαστὴ θεά, εἶθε ἀπὸ αὐτοῦς νὰ εἶναι φι-
 λος μου ἐκεῖνος, πού εἶναι ἀληθινός,

εἶθε νὰ εἶμαι φίλος εἰς αὐτούς καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος,
 βασιλισσά μου·

καὶ εἶθε πάντοτε νὰ ἐνδιαφέρωμαι γιὰ τό τρα-
 γούδι, ὅπου θά εἶναι ὁ γάμος τῆς Λητοῦς (μέ
 τό ὅποῖον θά τραγουδιέται ὁ γάμος τῆς Λη-
 τοῦς) καὶ ὅλοι οἱ ἰδικοὶ σου ἄθλοι (τὰ ἰδικὰ σου
 κατορθώματα), καὶ ὁ Ἄπόλλων καὶ τὰ τόξα καὶ
 τό ἄρμα, πού εὐκόλα σέ μεταφέρει ἀξιοθαύμα-
 στον, ὅταν πηγαινῆς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διός,

Ἐδῶ σέ συναντοῦν εἰς τὰς ὑπηρεσίας καὶ σέ
 ὑποδέχονται, καὶ ὁ μὲν ἄκακος Ἑρμῆς δέχε-
 ται (λαμβάνει) τὰ ὄπλα σου, ὁ δὲ Ἄπόλλων τό
 ζῶν, ὅποιο φέρεις (ὁ,τιδήποτε ζῶν φέρεις)·
 (κι' αὐτὰ γίνονται), προτοῦ φθάσει ὁ ἰσχυρός
 Ἀλκείδης· τώρα ὁμως δὲν ἔχει πλέον αὐτὸν
 τὸν ἄθλον

ὁ Φοῖβος, Διότι αὐτός στέκεται πάντοτε ὡς
 Τιρύνθιος ἄκμων μπροστά ἀπὸ τίς πύλες καὶ σέ
 ὑποδέχεται, ὅταν ἔρχεσαι μεταφέρουσα κά-
 ποιο πλοῦσιον φαγητόν. Ὅλοι δὲ οἱ θεοὶ γε-
 λοῦν ἀκαταπαύστως δι' ἐκείνον, πρό πάντων
 δὲ ἡ ἴδια ἢ πενθερά,

ὅταν αὐτός (ὁ Ἄπόλλων) μεταφέρῃ ἀπὸ τό
 ἄρμα ταῦρον πολὺ μέγαν ἢ κάποιον ἀγριό-

στίχοι 151-179

χοῖρον, πού σπαρταρᾷ μέ τό ὀπίσθιο πόδι του·
 καὶ σέ συμβουλεύει, θεά μου, μέ αὐτὸν τὸν
 πολὺ ὠφέλιμον λόγον· Κτύπα τὰ ἐπιβλαβῆ ζῶα.
 διὰ νὰ σέ ἐπικαλοῦνται οἱ ἀνθρώποι ὡς βοηθόν
 των,

καθώς ἐπικαλοῦνται ἐμέ· ἄφινε τὰ ἐλάφια καὶ
 τοὺς λαγούς νὰ βόσκουν εἰς τὰ βουνά· τί ἡμ-
 ποροῦν νὰ κάμουν τὰ ἐλάφια καὶ οἱ λαγοί; οἱ
 ἀγριόχοιροι καταστρέφουν τὰς γεωργικὰς καλ-
 λιεργείας, οἱ ἀγριόχοιροι καταστρέφουν τὰς
 φυτείας.

Καὶ τὰ βόδια ἐπίσης εἶναι μεγάλο κακὸ γιὰ
 τοὺς ἀνθρώπους· κτύπα τα κι' αὐτὰ (σκότνωέ
 τα).

Ὡς ἔνεπεν, ταχινός δέ μέγαν περι
 θήρα πονεῖται.
 οὐ γάρ ὄγε, Φρυγίη περ ὑπὸ δρυϊ γυῖς
 θεωθεῖς,
 παύσατ' ἀδηφαγίης· ἔτι οἱ παρά νηδύς
 ἐκείνη,
 τῆ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο
 Θεοδάμαντι.
 σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μέν ὑπὸ ζεύγληφι
 λυθείσας
 ψήχουσιν κεμάδας, παρά δέ σφίσι πουλύ
 νέμεσθαι Ἥρης ἐκ λειμώνος ἀμησάμεναι
 φορέουσιν
 ὠκύθοον τριπέτηλον, ὃ καὶ Διὸς ἵπποι
 ἔδουσι·
 ἐν καὶ χρυσεῖας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
 ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτόν
 θυμάρμενον εἶη.
 αὐτῆ δ' ἐς πατρός δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ
 σ' ἐφ' ἔδρην πάντες ὁμῶς καλέουσι·
 σύ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
 ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῶ ἐνι
 κυκλώσονται
 ἀγχόθι πηγῶν Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο,
 ἢ Πιτάνης, (καὶ γάρ Πιτάνη σέθεν), ἢ ἐνι
 Λίμναις,
 ἢ ἴνα, δαῖμον, Ἀλάς Ἀραφηνίδας
 οἰκῆσουςα
 ἤλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἶπαο
 τέθμη Ταύρων·
 μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα
 μισθοῦ
 τετράγουον τέμνοιεν ὑπ' ἄλλοτριῶ
 ἀροτῆρι.
 ἦ γάρ κεν γυῖαι τε καὶ αὐχένα κεκμηῖαι
 κόπρον ἐπι προγένοντο, καὶ εἰ
 Τυμφαῖδες εἶεν, εἰναετιζόμεναι,
 κεραλκές· αἱ μέγ' ἄρισται

στίχοι 180-207

τέμνειν ὦλκα βαθειῶν· ἐπεὶ θεὸς
 οὐποτ' ἐκείνον
 ἤλθε παρ' Ἥελιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ
 θεῆται
 δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δέ φάεα
 μηκύνονται.

Τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος
 εὐᾶδε πλεῖστον; τίς δέ λιμῆν; ποιῆ δέ
 πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων φίλαο, καὶ

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε καὶ γρήγορα ἀπασχολεῖ-
 ται μὲ τὸ μεγάλο θηρίον.

Διότι αὐτό, καίτοι κατὰ τὰ μέλη του ἀπε-
 θεώθη (ἐγίνε θεός) κάτω ἀπὸ τὴν βαλανιδιά
 εἰς τὴν Φρυγίαν,
 δὲν κατέπαυσε τὴν λαιμαργίαν του· εἶχεν ἀκό-
 μη ἐκείνην τὴν κοιλίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν συνήντη-
 σε κάποτε τὸν Θειοδάμαντα, ἐνῶ αὐτὸς ἐκαλ-
 λιεργοῦσε.

γὰρ σέ ὅμως αἱ Ἀμνισιάδες (αἱ γυναῖκες
 τῆς Ἀμνισοῦ) ξυστριζοῦν τὰ ἐλαφάκια, ὅταν
 λυθοῦν ἀπὸ τῆς ζευγλῆς, καὶ φέρουν εἰς αὐτὰ
 (τὰ ἐλάφια) πολὺ τριφύλλι, πού αὐξάνεται γρή-
 γορα, γιὰ νὰ βοσκήσουν, ἀφοῦ τὸ κόψουν ἀπὸ
 τὸ λιβάδι τῆς Ἥρας· αὐτὸ τὸ τριφύλλι τὸ τρώ-
 γουν καὶ οἱ ἵπποι τοῦ Διός.

Ἐγέμισαν ἐπίσης καὶ χρυσαῖα δοχεῖα μὲ νερό,
 διὰ νὰ ἔχουν τὰ ἐλάφια ποτό, πού εἶναι ἀρεστό
 εἰς αὐτὰ.

Καὶ σὺ ἡ ἴδια πηγαίνεις εἰς τὸν οἶκον τοῦ
 πατρός σου· ὅλοι δὲ μαζί σέ καλοῦν νὰ καθίσῃς
 εἰς τὸν θρόνον· καὶ σὺ κάθεσαι πλησίον τοῦ
 Ἀπόλλωνος.

Ὅταν δὲ αἱ νύμφαι θὰ σέ περικυκλώσουν ἐν
 χορῶ πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Αἰγυπτίου Ἰνω-
 ποῦ

ἢ πλησίον τῆς Πιτάνης – διότι καὶ ἡ Πιτάνη
 εἶναι ἰδική σου – ἢ εἰς τὰς Λίμνας,

ἢ εἰς τὰς Ἀραφηνίδας Ἀλάς, ὅπου ἤλθες ἀπὸ
 τὴν Σκυθίαν διὰ νὰ κατοικήσῃς, καὶ ἀπηγόρευ-
 σες τὰ ἔθιμα τῶν Ταύρων· νὰ μὴ ὀργώνουν τότε
 τὰ ἰδικά μου βόδια γιὰ μισθὸ χέρσο χωράφι
 τεσσάρων στρεμμάτων ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν
 ξένου καλλιεργητοῦ.

Διότι κουρασμένα στά μέλη των καὶ στόν
 τράχηλόν των θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν μάνδραν
 των, ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τὴν Τύμφην καὶ ἐν-
 νέα ἐτών καὶ μὲ ἰσχυρά κέρατα·
 αὐτὰ τὰ βόδια εἶναι πάρα πολὺ δυνατὰ

στίχοι 180-207

νὰ ὀργώνουν βαθύ αὐλάκι· ἐπειδὴ ὁ θεὸς
 Ἥλιος οὐδέποτε ἤλθεν εἰς ἐκείνον τὸν ὠραί-
 ον χορόν· ἀλλὰ ἀφοῦ σταμάτησε τὸ ἄρμα του
 παρατηρεῖ, τὰ δὲ φῶτά του (τὸ φῶς τοῦ Ἥλι-
 ου) ἀργοποροῦν.

Ποιὸ ἀπὸ τὰ νησιά καὶ ποιὸ βουνὸ σοῦ ἀρέ-
 σει πάρα πολὺ; καὶ ποιὸ λιμάνι; καὶ ποιὰ πόλις;
 καὶ ποιὰ ἀπὸ τῆς νύμφης ἀγάπης ἐξαιρετικὰ
 καὶ ποιῆς ἡρωίδες εἶχες συντρόφους; Πές μου
 το, θεά, ἐσύ μὲν εἰς ἡμᾶς, ἐγὼ δὲ θὰ τὸ διαλα-
 λήσω εἰς τοὺς ἄλλους.

ποιας ἠρωίδας ἔσχες ἑταίρας;
εἶπέ, θεά, σύ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν
αἰεῖω.
νῆων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὐαδε
Πέργη.
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν
Εὐρύποιο.
ἔξοχα δ' ἀλλῶν Γορτυνίδα φίλαο
νύμφην,
ἔλλοφόνον Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον ἧς
ποτε Μίνως πτοιοθεῖς ὑπ' ἔρωτι
κατέδραμεν οὖρα Κρήτης.
ἦ δ' ὅτε μὲν λαΐησιν ὑπὸ δρυσί
κρύπτετο νύμφη,
ἄλλοτε δ' εἰαμενῆσιν. ὁ δ' ἑννέα μῆνας
ἔφοῖτα
παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ
ἀνεπαυσε διωκτύν, μέσφ' ὄτε,
μαρππομένη καὶ δὴ σχεδόν, ἤλατο
πόντον πρηόνος ἐξ ὑπάτιο· καὶ ἔνθορον
εἰς ἀλιήων
δίκτηα, τὰ σφ' ἐσάωσεν. ὄθεν μετέπειτα
Κύδωνες
νύμφαν μὲν Δίκτυναν, ὄρος δ', ὄθεν
ἤλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δέ
βωμούς,
ἱερά τε ρέζουσι· τὸ δέ στέφος ἤματι
κεῖνω,
ἦ πίτυς ἦ σχίνος· μύρτοιο δέ χεῖρες
ἀθικτοί.
δὴ τότε γάρ πέπλοισιν ἐνέσχετο
μύρσινος ὄζος
τῆς κούρης, ὄτ' ἔφευγεν· ὄθεν μέγα
χώσατο μύρτω.

στίχοι 208-235

Οὐπι ἄνασσ' εὐώπι, φαεσφόρε, καὶ δέ
σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ
νύμφης.
καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ'
ἔδωκας
αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἐνὶ κούρη
ὑψηῖς παρά τύμβον Ἴωλκιον ἔμμορ'
ἀέθλου.
καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο,
πότνια, σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ
σε φασί
καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλήσαι,
αἱ πρῶται θεὰ τόξα καὶ ἄμφ' ὤμοισι

Ἄπο τὰ νησιά σοῦ ἄρεσε ἡ Δολίχη καὶ ἀπό
τάς πόλεις ἡ Πέργη·
ἀπό τὰ βουνά ὁ Ταῦγετος· σοῦ ἄρεσαν ἀκόμη
τὰ λιμάνια τοῦ Εὐρύπου.

Ἄπο τίς ἄλλες νύμφες ἀγάπης ἐξαιρετι-
κά τὴν Γορτυνίδα νύμφην, τὴν Βριτόμαρτιν,
πού σκοτῶνει τὰ ἐλάφια, τὴν ὄξυδερκῆ· ἀπ'
αὐτῆς τὸν ἔρωτα καταπλαγεῖς κάποτε ὁ Μίνως
περιέτρεχε τὰ βουνά τῆς Κρήτης.

Αὐτὴ ὁμως ἡ νύμφη ἐκρύπτετο ἄλλοτε μὲν
κάτω ἀπὸ πυκνῆς βαλανιδιᾶς,
ἄλλοτε δέ εἰς τόπους χαμηλοῦς. Κι' ἐκεῖνος
ἐπὶ ἑννέα μῆνας περιεφέρετο εἰς δύσβατα
μέρη καὶ εἰς κρημνούς· καὶ δὲν κατέπαυσε τὴν
καταδίωξιν (τό κυνηγητό),
παρὰ μόνον ὅταν ἐκεῖνη, σχεδόν συλληφθεῖ-
σα, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν
ἀπὸ ὑψηλότερον βράχον· καὶ ἐπήδησε (ἔπεσε)
μέσα εἰς δίκτηα ψαράδων, τὰ ὅποια τὴν ἔσω-
σαν· γι' αὐτὸ ὕστερα οἱ Κύδωνες τὴν μὲν νύμ-
φην τὴν ὀνόμασαν Δίκτυναν, τὸ δὲ βουνό, ἀπὸ
ὅπου ἐπήδησεν ἡ νύμφη, τὸ ὀνόμασαν Δικταῖ-
ον· καὶ ἔστησαν βωμούς, ὅπου προσφέρουν
θυσίας· τὸ δὲ στεφάνι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖ-
νην ἦτο ἀπὸ πιτιά ἢ ἀπὸ σχίνου (σχινάρι)· ἀλλὰ
δὲν ἀγγίξαν μὲ τὰ χεῖρια τῶν τὴν μυρτιά.

Διότι τότε, ἐνῶ ἡ κόρη ἐφευγε, ἐνεπλάκη
εἰς τοὺς πέπλους τῆς ἑνας κλάδος ἀπὸ μυρ-
τιά· γι' αὐτὸ ἐθύμωσε πολὺ ἐναντίον τῆς μυρ-
τιάς.

στίχοι 208-235

Ἦ Οὐπι, βασίλισσα μὲ τὰ ὠραῖα μάτια, πού
φέρεις τὸ φῶς, καὶ εἰς ἐσέ ἀπὸ ἐκείνην τὴν
νύμφην σοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα οἱ Κρήτες.

Καὶ βέβαια καὶ τὴν Κυρήνην ἐδιάλεξες γιὰ
σύντροφό σου, καὶ εἰς αὐτὴν ἔδωσες κάποτε
ἐσὺ δύο κυνηγετικά σκυλιά, μὲ τὰ ὅποια ἡ
ὑψηλὴ κόρη ἀξιῶθηκε νὰ πάρῃ βραβεῖον πλη-
σίον εἰς τὸν τύμβον τῆς Ἴωλκού.

Καὶ τὴν ξανθὴν σύζυγον τοῦ Δηϊονίδου
Κεφάλου τὴν κατέστησες, σεβαστὴ δέσποινα,
συγκυνηγόν σου· καὶ λέγουν ἀκόμη, ὅτι ἐσὺ
ἀγάπης τὴν ὠραῖαν Ἀντίκλειαν ἴσα μὲ τὸ
φῶς·
αὐτὲς πρῶτες ἐφόρεσαν γρήγορα τόξα καὶ εἰς
τούς ὤμους τῶν ἑβαλαν φαρέτρας μὲ τὰ βέλη·

φαρέτρας
 ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δὲ φιν
 ὦμοι
 δεξιτεροί, καὶ γυμνός ἀεὶ παρεφαίμετο
 μαζός
 ἦνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρών
 Ἰατάντην
 κούρην Ἰασίοιο σιοκτόνον Ἄρκασιδαο,
 καὶ ἐκυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην
 ἐδίδαξας.
 οὐ μιν ἐπὶ κλητοὶ Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
 μέμφονται κάρπριο· τὰ γάρ σημήϊα νίκης
 Ἄρκαδὴν εἰσηλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρός
 ὀδόντας.
 οὐδέ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ροῖκον
 ἔολπα,
 οὐδέ περ ἐχθαίροντας, ἐν Ἄϊδι
 μωμήσεσθαι
 τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες
 συνεπιψεύσσονται,
 τάνων Μαιναλίη νᾶεν φόνω ἀκρώρεια.
 Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι,
 χαῖρε, Χιτώνη, Μιλήτω ἐπίδημε· σέ γάρ
 ποιήσατο Νηλεὺς
 ἠγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο
 Κεκροπήθεν.
 Χησιάς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ'
 Ἀγαμέμνων πηδάλιον νηός σφετέρης
 ἐγκάτθετο νηῶ,
 μείλιον ἀπλοῆς, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
 Τεύκρων ἠνίκα νῆες Ἀχαιῖδες ἄστεα
 κήθειν
 ἐπλεον, ἀμφ' Ἑλένη Ραμνουσιδι
 θυμωθεῖσαι.
 ἦ μὲν τοὶ Προϊτός γε δῶν ἐκαθίσαστο
 νηούς·
 ἄλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο
 κούρας
 οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια· τὸν δ' ἐνὶ
 Λούσσοις

στίχοι 236-264

ἡμέρη· οὐνεκα θυμόν ἀπ' ἄγριον εἶλεο
 παίδων.
 σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες, πολέμου
 ἐπιθυμήτειραι,
 ἐν κοτε παραλίη Ἐφέσου βρέτας
 ἰδρῦσαντο
 φηγῶ ὑπὸ πρέμνω· τέλεσεν δὲ τοι ἱερόν
 Ἰππῶ.

καὶ οἱ δεξιοὶ ὦμοι των ἐγιναν σκληροί, καὶ
 πάντοτε ὁ μαστός των ἐφαίμετο γυμνός.

Προσέτι ἐτίμησες παρά πολύ τὴν ὠραίαν
 Ἰατάντην μὲ τὰ ἰσχυρὰ πόδια, τὴν κόρην τοῦ
 Ἰάσου τοῦ Ἄρκασιδοῦ, πού σκοτῶνει τοὺς
 ἀγριόχοιρους,
 καὶ τὴν ἐδίδαξες τὸ κυνήγι μὲ τὰ σκυλιὰ καὶ τίς
 εὐστοχῆς βολές.

Δέν ἐπικρίνουν αὐτὴν οἱ σύμμαχοι κυνηγοὶ
 τοῦ Καλυδωνίου κάρπρου·
 διότι τὰ σημάδια τῆς νίκης
 εἰσηλθον εἰς τὴν Ἄρκαδιαν, καὶ κατέχει ἀκόμα
 τὰ δόντια τοῦ θηρίου.

Οὔτε βέβαια φοβοῦμαι ὅτι ὁ Ὑλαῖος καὶ ὁ
 ἀνόητος Ροῖκος, ἀκόμη καὶ ἂν τὴν ἐχθρευ-
 ῶνται, θά κατηγορήσουν ἐν τῷ Ἄδι τὴν το-
 ξεύτριαν· διότι δέν θά ψευσθοῦν μαζί μὲ
 αὐτοῦς τὰ πλευρά (τὰ πλάγια – αἱ πλαγίες),
 ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ ἀκρώρεια (ἡ κορυφή) τοῦ Μαι-
 ναλοῦ ἔρρεε μὲ σῖμα.

Σεβαστὴ δέσποινα, μὲ τοὺς πολλοὺς να-
 οὺς καὶ τὰς πολλὰς πόλεις,

χαῖρε, ὦ Χιτώνη,
 σὺ πού διαμένεις εἰς τὴν Μιλήτον· διότι ἐσέ ὁ
 Νηλεὺς σέ κατέστησεν ὀδηγόν, ὅταν μὲ τὰ
 πλοῖα ἀπέπλεεν ἐκ τῆς Κεκροπίας (τῆς Ἀττι-
 κῆς)·

σὺ ἡ Χησιάς, ἡ Ἰμβρασία, πού κατέχεις τὴν
 πρώτην θέσιν· πρὸς ἐξευμενισμόν σου κατέ-
 θεσεν (ἀφίερωσε) ὁ Ἀγαμέμνων τὸ πηδάλιον
 τοῦ πλοίου του εἰς τὸν ναόν σου,
 ὡς ἐξευμενιστικόν τῆς ἀπνοίας (τῆς ἀδυναμίας
 του νά ταξιδεύσῃ), ὅταν ἐσὺ ἔδεσες τοὺς
 ἀνέμους,

κατὰ τὴν ἐποχὴν πού τὰ πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν
 ἐπλεον, διὰ νά καταστρέψουν τὰς πόλεις τῶν
 Τεύκρων, ἐπειδὴ ἦσαν ὠργισμένοι ἐξ αἰτίας
 τῆς Ραμνουσιδος Ἑλένης (τῆς Ἑλένης ἀπὸ
 τὸν Ραμνοῦντα).

Πρὸς τιμὴν σου βέβαια ὁ Προϊτός ἐγκα-
 θίδρυσσε δύο ναοὺς·

καὶ ἄλλον ναόν ὁ Κορίας, διότι συνέλεξες
 (ἐμάζεψες) τὰς κόρας του.

πού περιεπλανῶντο εἰς τὰ Ἀζήνια ὄρη· ἄλλον
 δὲ εἰς τὰ Λούσσα κατὰ τὴν ἡμέραν· διότι ἀφή-

στίχοι 236-264

ρεσες τὸν ἄγριον θυμόν τῶν παιδιῶν του.

Πρὸς τιμὴν σου καὶ αἱ Ἀμαζονίδες, πού
 ποθοῦν τὸν πόλεμον, ἔστησαν κάποτε τὸ ξόαν-
 νόν σου (ξύλινον ὁμοίωμα – τὴν εἰκόνα σου)
 εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἐφέσου κάτω ἀπὸ τὸν
 κορμόν μιᾶς βαλανιδιάς· ἐτέλεσε δὲ θυσίαν
 γιὰ σέ ἡ Ἰππῶ.

αὐταὶ δ' Ὀυπί ἀνασσα, περὶ πρύλιν
ώρχησαντο,
πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὐθι
δὲ κύκλω
σπῆσάμεναι χορόν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ
λιγείαι
λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν
ὀμαρτῆ·
(οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὄστεα
τετρήνοντο,
ἔργον Ἀθηναίης ἐλάφω κακόν) ἔδραμε
δ' ἠχώ
Σάρδιος ἔς τε νομόν Βερεκύνθιον· αἱ
δὲ πόδεσσιν οὔλα κατεκροτάλιζον,
ἐπεσόφειον δὲ φαρέτραι.
κεῖνο δὲ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας
εὐρύ θέμεθλον δωμήθη· τοῦ δ' οὔτι
θεώτερον ὄψεται Ἡώς,
οὐδ' ἀφνειότερον· ρέα κεν Πυθῶνα
παρέλθοι.
τῷ ρα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπειλήσε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατόν
ἰππημολγῶν
ἤγαγε Κιμμερίων, ψαμάθω ἴσον, οἳ ρα
παρ' αὐτόν κεκλιμένοι ναίουσι βοός
πόρον Ἰναχιώνης.
ἄ δειλός βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν· οὐ γάρ
ἔμελλεν
οὔτ' αὐτός Σκυθίηνδε παλιμπετές, οὔτε
τις ἄλλος,
ὅσων ἐν λειμῶνι Καῦστρίῳ ἔσταν ἄμαξαι,
νοστήσειν· Ἐφέσου γάρ ἀεὶ τεὰ τόξα
πρόκειται.
Πότνια Μουνοχίη, λιμενοσκόπε,
χαῖρε, Φεραιή·
μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γάρ
Οἶνεϊ
βωμόν ἀτιμήσαντι καλοὶ πόλιν ἤλθον
ἀγῶνες·
μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην
ἐριδαίνειν·
οὐδὲ γάρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε
μισθῷ.
μηδέ τινα μνάσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ
γάρ ὦτος,

Κι' αὐτές, Οὔπι βασίλισσά μου, ἐχόρευσαν
ἐνόπλιον χορόν,
κατ' ἀρχάς μὲν ἐνόπλιον χορόν μὲ ἀσπίδας,
ἔπειτα δὲ ἔστησαν κυκλικῶς μέγαν χορόν·
σιγοτραγουδοῦσαν δὲ γλυκὰ μὲ τὴν συνοδείαν
λιγυρῶν συριγγῶν, διὰ νὰ προξενοῦν συγχρό-
νως ἔκπληξιν·
– διότι ἀκόμη δὲν διετρυπῶντο τὰ ἐλάφια
ὄστα, πού ἦτο κακόν ἔργον τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ
τῶν ἐλαφιῶν – διέτρεξε δὲ ἡ ἠχώ (ὁ ἀντίλα-
λος) εἰς τὰς Σάρδεις καὶ ἔφθασεν ἕως εἰς Βε-
ρεκύνθιον περιοχὴν (ὡς τὴν Φρυγίαν)·
κι' ἐκεῖνες (αἱ Ἀμαζονίδες) προξενοῦσαν
φοβερόν κρότον μὲ τὰ πόδια των καὶ ἀπὸ ἐπά-
νω αἱ φαρέτραι μέγαν θόρυβον.

Καὶ γύρω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ξῶναν ἐκτίσθη
ἀργότερα μέγαν ναός·
θεικώτερον ἀπὸ αὐτόν τὸν ναόν δὲν θά ἴδῃ ἡ
Ἡώς (ἡ Αὐγὴ) οὔτε ἄλλον πλουσιώτερον (με-
γαλοπρεπέστερον)· καὶ εὐκόλα θά ἠμποροῦσε
νὰ προσπεράσῃ τὴν Πυθῶνα (τόν ἐν Δελφοῖς
ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος).

Τοῦτον τὸν ναόν ἀνοηταίων ὁ ἀλαζὼν
Λύγδαμις ἠπειλήσε ὅτι θά τὸν καταστρέψῃ
καὶ ὠδήγησε ἐναντίον αὐτοῦ τὸν στρατόν τῶν
Κιμμερίων,

πού ἀρμέγουν τίς φοράδες, ἰσάριθμον μὲ τὴν
ἄμμον (ἀναρίθμητον),
οἱ ὅποιοι κατοικοῦν πλαγιῶς πλησίον εἰς αὐτόν
τόν πόρον (τὸ πέραμα) τῆς βοός, τῆς κόρης
τοῦ Ἰνάχου (πλησίον τοῦ Βοσπόρου).

Ἄ ὁ ἄθλιος μεταξὺ τῶν βασιλέων, πόσον
ἀμάρτησε· διότι δὲν ἔμελλε (δὲν ἐπρόκειτο)
οὔτε αὐτός νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς τὴν Σκυθί-
αν, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἀπὸ ἐκείνους, τῶν
ὀποίων τὰ ἀμάξια (τὰ πολεμικὰ ἄρματα) ἐστά-
θησαν (ἐστρατοπέδευσαν) εἰς τὴν πεδιάδα
τοῦ Καῦστρου· διότι ἐμπρός ἀπὸ τὴν Ἐφεσον
εἶναι τοποθετημένα τὰ ἰδικὰ σου τόξα (καὶ τὴν
προστατεύουν ἀπὸ τοῦς ἐχθροῦς τῆς).

Σεβαστὴ Μουνοχίη, πού ἐποπτεύεις τὰ λι-
μάνια, χαῖρε, ὦ Φεραιά.

Κανεὶς ἄς μὴ τολήσῃ νὰ προσβάλλῃ τὴν
Ἄρτεμιν· διότι οὔτε εἰς τὴν πόλιν τοῦ Οἶνεως,
ὁ ὅποιος προσέβαλε (περιεφρόνησε) τὸν βω-
μόν τῆς, ἤλθον καλοὶ ἀγῶνες·

οὔτε νὰ φιλονικῇ κανεὶς μαζὶ τῆς διὰ τὸ
κυνήγιον τῶν ἐλαφιῶν, οὔτε διὰ τίς εὐστοχες
(ἐπιτυχεῖς) βολές·

διότι οὔτε ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἐκαυχῆθη μὲ
μικρὰν ἀνταπόδοσιν (ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς διὰ
τὴν καυχησιολογίαν του)·
μήτε κανεὶς νὰ ζητῇ εἰς γάμον τὴν παρθένον·

στίχοι 265-268

οὐδέ μὲν Ἰωαρίων ἀγαθὸν γάμον
ἐμνήστευσαν.
μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ
γάρ Ἰππῶ
ἀκλαυτεῖ περί βωμόν ἀπείπατο
κυκλώσασθαι.
χαῖρε, μέγα κρείουσα, καί εὐάντησον
ἀοιδῆ.

στίχοι 265-268

διότι οὔτε ὁ Ἔωτος οὔτε βεβαίως ὁ Ἰωαρίων
ἐπεδίωξαν καλὸν γάμον.

Μήτε νὰ ἀποφεύγη κανεὶς τὸν ἐτήσιον χο-
ρὸν· διότι οὔτε ἡ Ἰππῶ ἠρνήθη χωρὶς κλάματα
(ἀτιμωρητί) νὰ χορεύσῃ γύρω ἀπὸ τὸν βωμόν.
Χαῖρε, μεγάλη βασίλισσα, καὶ ἀποδέξου μὲ χα-
ράν τὸ τραγούδι μου.

(4) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ

στίχοι 1-15

Τὴν ἱερὴν, ὦ θυμέ, τίνα χρόνον ἦ ποτ'
ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἢ
μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἱ νήσων ἱερώταται εἰν ἀλί
κείνται,
εὐῦμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα
φέρεισθαι
ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων
μεδέοντα
λοῦσέ τε καὶ σπειρώσε, καὶ ὡς θεὸν
ἦνεσε πρώτη.
ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδόν, ὃ μὴ Πίμπλειαν
ἀείσει,
ἐχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δῆλοιο
λάθηται.
Δήλω νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν
Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με, φίλης ἀλέγοντα
τιθῆνης,
κεῖνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἶα θ'
ἀλιπλήξ,
αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἤπερ
ἵπποις,
πόντῳ ἐνεστήρικται· ὃ δ' ἀμφὶ ἐ πουλύς
ἐλίσσων,
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσειται ὕδατος
ἄχνην.
τῷ σφε καὶ ἰσχυβολῆς ἀλίπλοοι
ἐννάσαντο.

στίχοι 1-15

Τὴν ἱεράν Δῆλον, ψυχὴ μου, ποῦ ἀνέθρεψε
τὸν Ἀπόλλωνα, κατὰ ποῖον χρόνον ἢ πότε θὰ
ἐξυμνήσῃς; Ὅλοι βέβαια
αἱ Κυκλάδες, ποῦ εἶναι τὰ ἱερώτερα νησιά εἰς
τὴν θάλασσαν, ἐξυμνοῦνται μὲ πολλοὺς ὕ-
μνους· ἀλλὰ ἡ Δῆλος θέλει νὰ ἔχῃ τὸ πρῶτον
μεριδιον ἀπὸ τὰς Μοῦσας (νὰ ἐξυμνήται πε-
ρισσότερον ὄλων τῶν ἄλλων), διότι ἔλουσε καὶ
ἐσπαργάνωσε τὸν Φοῖβον, τὸν ἄρχοντα τῶν
ἀοιδῶν, καὶ πρώτη αὐτὴ τὸν ἐτίμησεν ὡς θεόν.

Καθὼς αἱ Μοῦσαι ἐχθρεύονται τὸν ἀοιδόν,
ποῦ δὲν θὰ τραγουδήσῃ (δὲν θὰ ἐξυμνήσῃ)
τὴν Πίμπλειαν (τὴν πατρίδα τοῦ Ὀρφέως),
ἔτσι καὶ ὁ Φοῖβος ἐχθρεύεται ἐκεῖνον, ποῦ λη-
σμονεῖ τὴν Δῆλον.

Τώρα λοιπὸν γιὰ τὴν Δῆλον θὰ ἀποσπᾶσω
(θὰ ἀφιερῶσω) τὸ τραγούδι, διὰ νὰ μὲ ἐπαι-
νήσῃ ὁ Κύνθιος Ἀπόλλων, ἐπειδὴ φροντίζω
διὰ τὴν ἀγαπητὴν του τροφόν.

Ἐκεῖνη εἶναι ἀνεμοδαρμένη καὶ ἀκαλλιέρ-
γητος, καθὼς εἶναι καὶ θαλασσοδαρμένη,
ποῦ τὴν περιτρέχουν πολὺ περισσότερο τὰ
πλοῖα παρὰ τὰ ἄλογα, καὶ εἶναι θεμελιωμένη
εἰς τὸν πόντον· κι' αὐτὸς περιστρέφει εἰς
μεγάλῃν ἔκτασιν γύρω ἀπὸ αὐτὴν
καὶ σπογγίζει τὸν πολὺν ἄφρον τοῦ Ἰκαρίου
(πελάγους).

Διὰ τοῦτο κατώκησαν εἰς αὐτὴν καὶ θαλασ-
σοπόροι φαράδες.

στίχοι 16-44

ἀλλὰ οἱ οὐ νεμεσητόν ἐνὶ πρώτῃσι
λέγεσθαι,
ὀππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα
Τηθύν

Ἀλλὰ δὲν εἶναι γι' αὐτὸν μεμπτόν νὰ κα-
ταλέγεται μετὰ τῶν πρώτων, ὅταν τὰ νησιά
συγκεντρῶνῶνται εἰς τὸν Ὠκεανόν καὶ εἰς τὴν
Τηθύν, τὴν κόρην τοῦ Τιτάνος· αὐτὴ δὲ πάντο-
τε πορεύεται πρώτη.

νησοι ἀολλίζονται· αἶε δ' ἔξαρχος ὀδεύει.
ἢ δ' ὀπιθεν Φοίνισσα μετ' ἵχνια Κύρνος
ὀπηδεῖ,
οὐκ ὄνοπή· καί Μάκρις Ἄβαντιάς
Ἑλλοπιήων,
Σαρδῶ θ' ἱμερόεσσα, καί ἦν ἐπενήξατο
Κύπρις
ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σοοῖ δέ μιν ἀντ'
ἐπιβάθρων.
κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν
ἔρυμναι,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι. τί δέ στιβαρώτερον
ἔρκος;
τείχεα μὲν καί λαες ὑπαί ριπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου Βορέαο· θεός δ' αἶε
ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθός
ἀμφιβέβηκεν;
εἰ δέ λιήν πολέες σε περιτροχόωσιν
ἀοῖδαί,
ποιῆ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκούσαι;
ἢ ὡς τὰ πρῶτιστα μέγας θεός οὐρεα
θεινῶν
ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχίνες ἔτευξαν,
νήσους εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε δέ
πάσας
ἐκ νεάτων ὠχλίσσε καί εἰσεκύλισσε
θαλάσση;
καί τās μὲν κατὰ βένθος, ἴν' ἠπειροῖο
λάθωνται,
πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σέ δ' οὐκ ἔθλιψεν
ἀνάγκη,
ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες·
οὔνομα δ' ἦν σοι Ἀστεριή τό παλαιόν,
ἐπεὶ βαθύν ἦλαο τάφρον
οὐρανόθεν, φεύγουσα Διός γάμον,
ἀστέρι ἴση.
τόφρα μὲν οὔπω σοί χρυσέη ἐπιμίσηγο
Λητώ,

τόφρα δ' ἔτ' Ἀστεριή σύ, καί οὐδέ πω
ἔκλεο Δῆλος.
πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπό Ξάνθοιο
πολίχνης
ἐρχόμενοι Ἐφύρηnde, Σαρωνικοῦ
ἐνδοθι κόλπου
ναῦται ἐπεσκέψαντο· καί ἐξ Ἐφύρης
ἀνιόντες,
οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὔθι· σύ δέ στενοῖο
παρ' ὀξύν

Ἀπό πῖσᾶ ἀκολουθεῖ τὰ ἵχνη τῆς Ἡ Φοινικῆς
Κύρνος (ἢ Κορσική), πού δέν εἶναι ἀξία περι-
φρονήσεως· καί ἡ Μάκρις ἢ Ἄβαντιάς τῶν
Ἑλλοπέων (ἢ Εὐβοία),
καί ἡ θελκτική Σαρδῶ (ἢ Σαρδηνία) καί τό νησί,
πρός τό ὅποῖον γιά πρώτη φορά ἐκολύμβησεν ἡ
Κύπρις, ἀναδυθεῖσα ἐκ τοῦ ὕδατος· προστα-
τεύει δέ αὐτό εἰς ἀνταμοιβήν τῶν θυσιῶν, πού
προσφέρονται κατὰ τήν ἐπιβίβασιν εἰς πλοῖον.

Αὐτά τὰ νησιά εἶναι ὠχυρωμένα μέ πύρ-
γους, πού τὰ προστατεύουν ὀλόγυρα,
ἢ Δῆλος ὁμως προστατεύεται ἀπό τόν Ἀπόλ-
λωνα. Καί ποῖο φρούριο εἶναι ἰσχυρότερον ἀπό
αὐτόν;

Τα τεῖχη καί οἱ λίθοι ἡμπορεῖ νά πέσουν κάτω
ἀπό τὰ ὀρητικά φυσήματα τοῦ βορρά, πού ἐρ-
χεται ἀπό τόν Στρυμῶνα· ἀλλά ὁ θεός εἶναι
αἰώνως ἀκλόνητος.

Ἀγαπητή μου Δῆλος, τέτοιος βοηθός σέ
προστατεύει.

Ἐάν λοιπόν παρά πολλά τραγούδια σέ περι-
τριγουρίζουν,

μέ ποῖο ἀπ' αὐτά νά συνδέσω ἐσένα; ποῖο σοῦ
εἶναι εὐχάριστο νά ἀκούσης;

Δέν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ μέγας θεός κτυ-
πῶν πρωτίστως τὰ βουνα μέ ξίφος, πού εἶχε
τρεις ἀκίδας, τό ὅποῖον κατεσκεύασαν γι' αὐ-
τόν οἱ Τελχίνες, παρεσκεύαζε τὰ θαλάσσια νη-
σιά; καί ὅτι ὅλα τὰ νησιά τὰ μετεκίνησε ἀπό
κάτω ἀπό τὰ τελευταῖα (τά κατώτατα μέρη) καί
τά ἐκύλισε (τά διεσκόρπισε) μέσα εἰς τήν θά-
λασσαν;

καί ἄλλα μὲν ἀπ' αὐτά ἐστερέωσε ἐκ θεμελιῶν
κατὰ βάθος, διὰ νά λησμονήσουν τήν ἠπειρον
(τήν ξηράν)· ἐσένα ὁμως δέν σέ ἐπίεσεν ἡ
ἀνάγκη (νά μένης ἀμετακίνητος),

ἀλλ' ἐπλεες ἐλεύθερα ἐπάνω εἰς τὰ πελάγη·
καί τό ὄνομά σου κατὰ τήν παλαιάν ἐποχήν ἦτο
Ἀστερία, διότι ἐπήδησες ἀπό τόν οὐρανόν
ἐνα βαθύ χανδάκι, διὰ νά ἀποφύγης τόν γάμον
μέ τόν Δία, καί ἦσο ὁμοία μέ ἄστρο.

Τότε βέβαια δέν εἶχε σμιξει μαζί σου ἀκό-
μη ἡ χρυσή Λητώ, τότε ἦσο ἀκόμη ἡ Ἀστερία,
καί δέν εἶχες πάρει ἀκόμη τό ὄνομα Δῆλος.

Πολλές φορές ναῦτες, προερχόμενοι ἀπό
τήν Τροιζῆνα, ἀπό τήν πολίχνην τοῦ Ξάνθου,
καί πλέοντες πρὸς τήν Ἐφύραν, σέ ἐπεσκέ-
φθησαν εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ Σαρωνικοῦ κόλ-
που· καί ἀναβαίνοντες (ἀναπλέοντες) ἀπό τήν
Ἐφύραν αὐτοί μὲν δέν σέ εἶδαν πλέον πάλιν·

ἔδραμες Εὐρίπιοιο πόρον καναχηδᾶ
 ρέοντος.
 Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἀλός
 ὕδωρ,
 μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προσεπήξαο
 Σούνιον ἄκρον,
 ἢ Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
 Παρθενίης, (οὐπω γάρ ἔην Σάμος,) ἦξι
 σε νύμφαι
 γείτονος Ἀγκαίου Μυκαλησίδες
 ἐξείνισσαν.
 ἠνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὐδας
 ὑπέσχες,
 τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἀλίπλοοι οὔνομ'
 ἔθεντο,
 οὔνεκεν οὐκέτ' ἀδηλος ἐπέπλεες,
 ἀλλ' ἐνὶ πόντου κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν
 ἐνεθήκαο ρίζας.
 οὐδ' Ἥρην κοτέουσας ὑπέτρεσας· ἢ
 μὲν ἀπάσας δεϊνὸν ἐπεβρωμάτο
 λεχῶσιν, αἱ Διὶ παῖδας
 ἐξέφερον· Λητοῖ δέ διακριδόν, οὔνεκα
 μούνη
 Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος
 ὕια.
 τῷ ρα καὶ αὐτῆ μὲν σκοπιὴν ἔχεν
 αἰθέρος εἶσω,
 σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φατόν.
 εἶργε δέ Λητῷ τειρομένην ὠδίσι· δῦω δέ
 οἱ εἶατο φρουροὶ
 γαῖαν ὑποπτεύοντες, ὁ μὲν πέδον
 ἠπείροιο,
 ἦμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπι Θρηϊκός
 Αἴμου,
 θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι·
 τῷ δέ οἱ ἵππῳ ἐπάμυχον Βορέαο παρά
 σπέος ἠυλίζοντο.
 ἢ δ' ἐπὶ νησάων ἐτέρη σκοπὸς εὐρειάων
 ἦστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαῖξασα
 Μίμαντι.
 ἔνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν, ὅσαις
 ἐπεβάλλετο Λητῷ,
 μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δέ
 δέχεσθαι.
 φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος
 ἱερόν Αὐγῆς παρθένιον· φεῦγεν δ' ὁ
 γέρων μετόπισθε Φενειός·
 φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηΐς, ὅση
 παρακέκλιται Ἰσθμῶ,

ἐσὺ δέ ἔτρεξες πρὸς τὸν ὄρητικὸν πόρον
 (πρὸς τὸ ὄρητικὸν πέραμα) τοῦ στενοῦ τοῦ
 Εὐρίπου, ὁ ὁποῖος ρεεῖ μὲ μεγάλον θόρυβον·
 Αὐθημερόν, ἀφοῦ περιεφρόνησες (ἀπεμα-
 κρύνθης) τὰ νερά τῆς Χαλκιδικῆς θαλάσσης,
 ἔφθασες κολυμβῶσα ἕως τὸ ἀκρωτήριον Σού-
 νιον τῶν Ἀθηναίων, ἢ εἰς τὴν Χίον ἢ εἰς τὸν
 κατάβρεκτον ἀπὸ τὰ νερά λόφον τῆς νήσου
 Παρθενίας – διότι ἡ Σάμος δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη
 –, ὅπου σέ ἐφιλοξένησαν αἱ Μυκαλησίδες νύμ-
 φαι τοῦ γειτονικοῦ Ἀγκαίου. Καὶ ὅταν παρέ-
 σχές (παρεχώρησες) εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸ
 ἔδαφος (τὸν τόπον) τῆς γεννήσεώς του (διὰ
 νὰ γεννηθῆ),
 οἱ θαλασσοπόροι σοῦ ἔδωσαν τοῦτο τὸ ὄνομα
 ὡς εὐάρμοστον· διότι δὲν ἐπλεες πλέον ἐπά-
 νω εἰς τὴν θάλασσαν ἀδηλος (ἀφανής), ἀλλ'
 ἔθεσες (ἐβαλες) μέσα εἰς τὰ κύματα τοῦ Αἰ-
 γαίου πελάγους τὰς ρίζας τῶν ποδιῶν σου (τὰ
 θέμελιά σου).

Οὔτε ἐφοβήθης τὴν Ἥραν, πού ἦτο θυμω-
 μένη· αὐτῆ βέβαια ἀπηύθυνε φοβερές ἀπει-
 λές ἐναντίον ὅλων τῶν λεχῶνων, πού
 ἐγεννοῦσαν παιδιὰ μὲ τὸν Δία· ἀλλὰ κατ' ἐξο-
 χὴν ἐναντίον τῆς Λητοῦς, διότι μόνη αὐτῆ
 ἐμελλε (ἐπρόκειτο) νὰ γεννήσῃ υἱὸν εἰς τὸν
 Δία περισσότερο ἀγαπητόν ἀπὸ τὸν Ἄρη.

Διὰ τοῦτο βέβαια καὶ αὐτῆ (ἡ Ἥρα) εἶχεν
 ἐντός τοῦ αἰθέρος ὑψηλὸν παρατηρητήριον,
 ἐπειδὴ ἐβιάζετο νὰ κάμῃ κάτι μέγα καὶ ἀνέκ-
 φραστον· καὶ ἠμπόδιζε τὴν Λητῷ,

πού κατετρύχετο ἀπὸ τοὺς πόνους (τοῦ ἐπι-
 κειμένου τοκετοῦ), νὰ γεννήσῃ· δῦο δέ φρου-
 ροὶ ἐκάθητο πλησίον τῆς, οἱ ὁποῖοι
 κατώπτευον τὴν γῆν. Ὁ μὲν ἕνας, ὁ πολεμι-
 κός Ἄρης, ἐφρουροῦσε μὲ τὰ ὄπλα του τὴν
 ἠπειρωτικὴν γῆν, καθήμενος ἐπάνω εἰς τὴν
 ὑψηλὴν κορυφὴν τοῦ Θρακικοῦ Αἴμου· καὶ οἱ
 ἵπποι του
 ἦσαν κατημιλισμένοι πλησίον τοῦ σπηλαιοῦ τοῦ
 Βορρά, πού εἶχε ἐπτὰ μυχοὺς (πού ἦτο βαθύ-
 τατον).

Ἡ δέ κόρη τοῦ Θαύμαντος, πηδήσασα ἐπὶ
 τοῦ ἀκρωτηρίου Μίμαντος, ἐκάθητο ἐπ' αὐτοῦ
 φρουρός τῶν μεγάλων νησιῶν.

Τότε ἐκείνοι μὲν παρέμενον ἀπειλητικοὶ εἰς
 τὰς πόλεις, εἰς ὅσους ἐπορεύετο ἡ Λητῷ,
 καὶ δὲν ἐπέτρεπον νὰ τὴν δέχωνται.

Ἀπέφευγε (νὰ τὴν δεχθῆ) ἡ Ἀρκαδία, ἀπέ-
 φευγε τὸ Παρθένιον, τὸ ἱερὸ βουνὸ τῆς Αὐ-
 γῆς· ἀπέφευγε ἀπὸ πίσω κι' ὁ γέρων Φευτός·
 ἀπέφευγε καὶ ὅλη ἡ χώρα τοῦ Πέλοπος, ὅση
 κεῖται πλαγίως τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐκτός ἀπὸ τὸν Αἰ-

ἐμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἴαργεος, οὐ γάρ
ἐκείνας

στίχοι 74-101

ἀτραπιτούς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν
Ἴναχον ἼΗρη.
φεῦγε καὶ ἼΑονίη τὸν ἕνα δρόμον· αἱ δ'
ἐφέποντο
Δίρκη τε Στροπιή τε, μελαμψήφιδος
ἔχουσαι
Ἴσημνοῦ χέρα πατρός, ὃ δ' εἶπετο
πολλὸν ὀπισθεν
ἼΑσωπὸς βαρύγυνος, ἐπεὶ πεπάλακτο
κεραυνῶ.
ἢ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο
νύμφη
αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε
παρειήν,
ἡλικὸς ἀσθμαίνουσα περὶ δρυός, ὡς ἶδε
χαίτην
σειομένην Ἐλικῶνος. ἐμαί θεαί, εἶπατε,
Μοῦσαι,
ἢ ῥ' ἔτεόν ἐγένοντο τότε δρύες, ἠνίκα
νύμφαι;
νύμφαι μὲν χαιρουσιν, ὅτε δρύας
ὄμβρος ἀέξει,
νύμφαι δ' αὐτὸ κλαίουσιν, ὅτε δρυοῖν
οὐκέτι φύλλα;
ταῖς μὲν ἔτ' ἼΑπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ
χολώθη,
φθέγγετο δ' οὐκ ἀτέλεστον, ἀπειλήσας
ἐπὶ Θήβῃ·
Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα
πότμον ἐλέγχεις;
μήπω μὴ μ' ἀέκοντα βιάζεο
μαντεύεσθαι.
οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδῆϊος ἔδρη,
οὐδ' ἔτι πῶ τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ'
ἔτι κείνο
θηρίον αἰνογένειον, ἀπὸ Πλειστοῖο
καθέρπον,
Παρνησὸν νιφόνετα περιστέφει ἑννέα
κύκλοις.
ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορῶτερον, ἢ ἀπὸ
δάφνης·
φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι,
αἵματι λούσων τόξον ἐμόν. σύ δέ τέκνα
κακογλώσσιοιο γυναικὸς ἔλλαχες, οὐ
σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφός, οὐδέ Κιθαιρῶν
ἔσσεται· εὐαγέων δέ καὶ εὐαγέεσσι
μελοίμην.

γιαλὸν καὶ τὸ ἼΑργος· διότι δὲν ἐβάδιεν εἰς
Ἴναχον.

στίχοι 74-101

ἐκείνας τὰς ὁδοὺς, ἐπειδὴ ἡ ἼΗρα ἔλαχε τὸν
Ἴναχον.

Ἀπέφευγε καὶ ἡ ἼΑονία τὸν μοναδικὸν δρό-
μον· καὶ ἀκολουθοῦσαν ἡ Δίρκη καὶ ἡ Στροπία,
πού κρατοῦσαν τὸ χερί τοῦ πατέρα των Ἴσημ-
νοῦ μὲ τὰ μαῦρα πετράδια του. Πολύ ἀπὸ ὀπί-
σω ἀκολουθοῦσε ὁ ἼΑσωπὸς μὲ τὰ βαρεῖα
γόνατα (ὁ ὀκνηρός), ἐπειδὴ εἶχε πληγὴ ἀπὸ
κεραυνόν.

Ἡ δὲ γηγενὴς νύμφη Μελία, ἀφοῦ ἐτραντά-
χθη ὀλίγον, ἐσταμάτησε τὸν χορὸν, καὶ ἡ πα-
ρειὰ της ἐγένετο ὀλίγον πράσινη, καὶ ἔλαχάνιασε
διὰ τὴν συνομηλικὸν της βαλανιδιά, καθὼς εἶ-
δε νὰ σειεται ἡ χαίτη (τὸ φύλλωμα τῶν δέν-
δρων) τοῦ Ἐλικῶνος. Εἶπέτε μοι, Μοῦσαι,
σεῖς πού εἰσθε αἱ ἰδικαί μου θεαί,
Εἶναι πράγματι ἀλήθεια ὅτι αἱ βαλανιδιές ἐγι-
ναν (ἐγεννήθησαν) τότε, πού ἐγεννήθησαν αἱ
νύμφαι;

Αἱ νύμφαι αἰσθάνονται πράγματι χαράν,
ὅταν ἡ βροχὴ αὐξάνῃ τίς βαλανιδιές,
καὶ ἀφ' ἑτέρου κλαίουσιν αἱ νύμφαι, ὅταν αἱ βα-
λανιδιές δὲν ἔχουν πλέον φύλλα;

Ἐναντίον τούτων ἐχολώθη φοβερά ὁ ἼΑπόλ-
λων, ἐνῶ ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μη-
τρός του,
καὶ ἐφώναξε ὄχι ἀσκόπως καὶ ἀπειλήσε τὴν
Θήβαν (τὰς Θήβας):

Θήβα, διατὶ δυστυχισμένη κατακρίνεις τὴν πα-
ροῦσαν τύχην μου; Μὴ μὲ ἀναγκάζεις νὰ προ-
φητεύω ἀκόμη ἀκουσίως.

Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ἀκόμη τὸ κάθισμα, πού
ἔχει τρία πόδια (ὁ προφητικὸς τρίπους), εἰς
τὴν Πυθῶνα,

οὔτε ἀκόμη ἐφρονεύθη ὁ μέγας ὄφις, ἀλλ' ἀκό-
μη καὶ τώρα ἐκεῖνο τὸ θηρίον, πού ἔχει φοβε-
ρὸς σιαγόνες, ἔρπει ἀπὸ τὸν Πλειστοῖον πρὸς τὰ
κάτω, καὶ περιβάλλει τὸν χιονισμένον Παρνασσὸν
μὲ ἑννέα κύκλους.

Ἄλλ' ὅμως θά σοῦ εἶπω κάτι σαφέστερον
ἀπὸ ἐκεῖνα, πού θά σοῦ ἔλεγα ἀπὸ τὴν δάφνην
(μέσω τῆς Πυθίας):

φεῦγε πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ ἐγὼ γρήγορα θά σέ
φθάσω, διὰ νὰ λούσω μὲ αἶμα τὸ τόξον μου.
Εἰς ἑσένα ἔλαξαν τὰ τέκνα τῆς κακογλώσσου
γυναικὸς (τῆς γυναικὸς μὲ τὴν κακογλωσσίαν –
τῆς Νιόβης). Δὲν θά γίνης ἐσύ προσφιλὴς μου
τροφός, οὔτε ὁ Κιθαιρῶν· ἀλλὰ εἶθε νὰ ἔχω
τὴν φροντίδα διὰ τοὺς ἀγνοοὺς ἀνθρώπους καὶ
ἀπὸ ἀγνοοὺς νὰ τυγχάνω φροντιδος.

Ὡς ἄρ' ἔφη Λητώ δέ μετάρτροπος
αὔθις ἐχώρει.
ἀλλ' ὄτ' Ἀχαιῖδες μιν ἀπηνήσαντο
πόληος
ἐρχομένην, Ἐλίκη τε Ποσειδάωνος
ἐταίρη,

στίχοι 102-129

Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοόσταισι
Οικιάδω,
ἄψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε.
φεῦγε δ' Ἄναυρος,
καί μεγάλη Λάρισα, καί αἱ Χειρωνίδες
ἄκραι·
φεῦγε δέ καί Πηνειός, ἐλισσόμενος διὰ
Τεμπέων.
Ἥρη, σοί δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεές ἦτορ
ἔκειτο,
οὐδέ κατεκλάσθης τε καί ὤκτισας, ἦνίκα
πήχεις
ἀμφοτέρους ὀρέγουσα, μάτην
ἐφθέγγετο τοῖα·

Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος,
εἶπατε πατρί,
κοιμήσῃ μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε
γενεῖω,
λισσόμεναι, τὰ Ζηνός ἐν ὕδατι τέκνα
δέχεσθαι.

Πηνειέ Φθιώτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
ὦ πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον
ἀμφιβέβηκας.
ἦ ρά τοι ὦδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἦ ἐπ'
ἐμεῖο
μοῦνοι ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δέ
πέτεσθαι
σήμερον ἐξαπίνης; ὃ δ' ἀνήκοος, ὦ
ἐμόν ἄχθος,
ποι σε φέρω; μέλει γάρ ἀπειρήκασι
τένοντες.
Πῆλιον, ὦ Φιλύρης νυμφῆιον, ἀλλά σύ
μεινον·
μεινον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὖρεσι
πολλάκι σεῖο
ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρεῖσαντο λέαιναί.

Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειός ἀμείβετο
δάκρυα λείβων Λητοῖ, Ἄναγκαίη μεγάλη
θεός. οὐ γάρ ἐγωγε,
πότνια, σάς ὠδῖνας ἀναινομαι· οἶδα καὶ
ἄλλας
λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωῖδας· ἀλλά
μοι Ἥρη

Αὐτὰ εἶπε· ἡ δὲ Λητώ μεταστραφεῖσα
ἐπροχώρει πάλιν.

Ἄλλ' ὅταν αἱ πόλεις τῆς Ἀχαιῶν ἠρνήθησαν
νά δεχθῶν αὐτήν, ἐνῶ ἐπήγαινε πρὸς αὐτάς,
ἐπίσης καὶ ἡ Ἐλίκη, ἡ σύντροφος τοῦ Ποσει-

στίχοι 102-129

δῶνος, καὶ τὰ Βοῦρα καὶ τὸ βουστάσιον (ὁ στά-
βλος τῶν βοδιῶν) τοῦ Δεξαμενοῦ, τοῦ υἱοῦ
τοῦ Οικιάδου,
τότε πάλιν ἔστρεψε τὰ πόδια τῆς (κατημύνη-
θη) πρὸς τὴν Θεσσαλίαν. Τὴν ἀπέφευγεν
ὁμως ὁ Ἄναυρος
καὶ ἡ μεγάλη Λάρισα καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ Χείρω-
νος (τὸ Πῆλιον).
τὴν ἀπέφευγε καὶ ὁ Πηνειός, ὁ ὁποῖος περι-
στρέφεται διὰ μέσου τῶν Τεμπέων.

Ἄλλὰ σύ, Ἥρα, ἀκόμη καὶ τότε διετήρεις
σκληρὰν καρδίαν, οὔτε ἐκάμφθης καὶ οὔτε οἴ-
κτον ἠσθάνθης; ὅταν αὐτὴ (ἡ Λητώ), ἐκτείνου-
σα καὶ τὰ δύο χέρια τῆς, ἐπὶ ματαίῳ ἐξε-
φώνησε αὐτὰ τὰ λόγια:

ὦ Θεσσαλικαὶ νύμφαι, γενεὰ τοῦ ποταμοῦ
(τέκνα τοῦ ποταμοῦ), εἶπετε εἰς τὸν πατέρα
σας
νά κοιμῆση (νά καταπραῦνη) τὸ ἰσχυρὸν ρεῦμα·
ἐναγκαλισθῆτέ τον ἀπὸ τὰ γένεια του καὶ πα-
ρακαλέσατέ τον νά δεχθῆ εἰς τὰ νερά του τὰ
τέκνα τοῦ Διός.

Πηνειέ τῆς Φθίας, διατὶ τώρα φιλονικεῖς
πρὸς τοὺς ἀνέμους, ὦ πάτερ, ἀλλ' ὁμως δὲν
ἐπιβαίνεις (δὲν καβαλικεύεις) εἰς ἵππον διὰ ἵπ-
ποδρομικοὺς ἀγῶνας·
ἀλήθεια ἔτσι εἶναι πάντοτε γρήγορα τὰ πόδια
σου, ἢ μόνον γιὰ μένα γίνονται εὐκίνητα; Ἐαφνι-
κὰ σήμερα ἐγίνες ἱκανὸς νά πετᾷς; Ἐκεῖνος
ὁμως δὲν ἄκουε. ὦ βάρος ἰδικόν μου,
πού νά σέ μεταφέρω; διότι τὰ νεῦρα τῶν με-
λῶν μου ἔχουν ἀποκάμει.

ὦ Πῆλιον, σύ πού εἶσαι ὁ νυμφικός θάλαμος
τῆς Φιλύρας, ἀλλά σύ τοῦλάχιστον μείνε·
μείνε, διότι πολλές φορές εἰς τὰ ἰδικὰ σου
βουνὰ ἀκόμη καὶ λέαινες ἐγέννησαν κατά προ-
ῶρους τοκετούς.

Πρὸς αὐτὴν βέβαια ἀπήνησε ὁ Πηνειός χύ-
ων καὶ αὐτὸς δάκρυα. ὦ Λητώ, ἡ Ἀνάγκη εἶ-
ναι μεγάλη θεά· δὲν ἀπαρνούμαι ἐγὼ
τοῦλάχιστον τοὺς ἰδικούς σου κοιλόπουνους,
σεβαστῆ μου δέσποινα· γνωρίζω καὶ ἄλλες λε-
χῶνες, πού ἐλούσθησαν (ἐπλύθησαν) εἰς τὰ
ἰδικὰ μου νερά· ἀλλὰ ἡ Ἥρα

δαψιλές ἠπειλήσεν. ἀπαύγασαι, οἶος
ἔφεδρος
οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπῆν ἔχει, ὃς κέ
με ρεῖα
βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἢ
ἀπολέσθαι
ἤδῃ τί τοι Πηνεῖόν; ἴτω πεπρωμένον ἡμαρ
τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καί εἰ μέλλοιμι
ροάων

στίχοι 130-157

διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων, αἰώνιον ἔρρειν,
καί μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος
καλέεσθαι.
ἦνιδ' ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον
Εἰλείθειαν.
Εἶπε, καί ἠρώησε μέγαν ρόν. ἀλλά οἱ
Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμα καρῆατα μέλλεν
ἀείρας
ἐμβαλέειν δινησιν, ἀποκρύψειν δέ
ρέεθρα.
ὑπόθε δ' ἐσμαράγησε, καί ἀσπίδα
τύπεν ἀκωκῆ
δούρατος· ἢ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον.
ἔτρεμε δ' Ὀσσης
οὔρεα, καί πεδίον Κρανώνιον, αἶ τε
δυσαιεῖς
ἐσχατιαί Πίνδοιο· φόβω, δ' ὠρχήσατο
πᾶσα
Θεσσαλίη, τοῖος γάρ ἀπ' ἀσπίδος
ἔβραχεν ἤχος.
ὡς δ' ὀπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρί
τυφομένιο
σειόνται μυχά πάντα, κατουδαῖοιο
γίγαντος
εἰς ἐτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένιο,
θερμαυστραί τε βρέμουσιν ὑφ'
Ἡφαίστοιο πυράγρης,
ἔργα θ' ὁμοῦ, δεινόν δέ πυρίκημοί τε
λέβητες
καί τρίποδες, πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις,
ἰαχεῦσι·
τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος
εὐκύκλιοιο.
Πηνεῖός δ' οὐκ αὔθις ἐχάζετο, μίμνε δ'
ὁμοίως
καρτερός ὡς τὰ πρῶτα. θοάς δ'
ἐστήσατο δῖνας,
εἰσόκεν οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο· σῶζεο
χαίρων.

μοῦ ἀπηύθυνε φοβερές ἀπειλές. Βλέπεις ποι-
ος φύλαξ (φρουρός) κατέχει τό παρατηρητήρι-
ον ἀπό τό ὑψηλότατον μέρος τοῦ βουνοῦ, ὁ
ὁποῖος εὐκόλως θά ἠμποροῦσε νά μέ σύρη
ἀπό τόν βυθόν ἔξω. Τί νά κάμω; σοῦ εἶναι πρά-
γματι εὐχάριστον νά καταστραφῆ ὁ Πηνεῖός;
ἄς ἔλθῃ ἡ καθωρισμένη ὑπό τῆς μοίρας ἡμέρα·
Θά τολμήσω γιά χάρι σου, ἀκόμα καί ἂν μοῦ
μέλλεται νά καταστραφῶ γιά πάντα, ἔχων διαρ-

στίχοι 130-157

κῶς κατάξηρον τήν κοίτην τῶν ρευμάτων μου,
ἀκόμα καί ἂν μόνον ἐγώ μεταξύ τῶν ποταμῶν
μέλλω νά θεωροῦμαι ἀτιμότατος.
Ἰδοῦ ἐγώ· τί θέλεις τά περιπτώ; κάλεσε μόνον
τήν Εἰλείθειαν (τήν θεάν τῶν τοκετῶν).
Αὐτά εἶπε· καί ἀπέτρεψε τό μεγάλο ρεῦμα.
Ἄλλά ὁ Ἄρης ξεριζώνοντας πρόρριζα τίς κο-
ρυφές τοῦ Παγγαίου ἐμελλε νά τίς ρίψῃ μέσα
εἰς τίς δῖνες του (τοῦ Πηνεῖοῦ ποταμοῦ) καί νά
ἀποκρύψῃ τά νερά του.

Καί ἀπό ὑψηλά ἐβρόντησε ὁ Ἄρης καί χτύ-
πησε τήν ἀσπίδα του μέ τήν αἰχμήν τοῦ δόρα-
τός του· κι' ἐκείνη ἐκρότησε ὡσάν εἰς
πολεμικόν χορόν κι' ἔτρεμαν (ἐσειόντο) τά
βουνά τῆς Ὀσσης καί ἡ πεδιάς τῆς Κρανῶνος
καί αἱ θεελλῶδεις (θεελλοδαρμέναι) κορυφαί
τῆς Πίνδου· κι' ἀπό τόν φόβον ἐχόρευσε (ἐκλο-
νίσθη) ὀλόκληρος ἡ Θεσσαλία· διότι μέ τόσον
μεγάλον κρότον ἐβρόντησεν ἡ ἀσπίδα.

Καθώς δέ ὀσακίς σειόνται ὅλα τά βαθεῖα
μέρη τοῦ Αἰτναίου ὄρους (τῆς Αἰτνης), πού
φλέγεται ἀπό τήν φωτιά, ὅταν μετακινήται
πρός τόν ἄλλον ὠμον ὁ ὑπόγειος γίγας Βριά-
ρεως, καί ἤχουῖν οἱ κλίβανοι ἀπό τήν τσιμπίδα
τοῦ Ἡφαίστου, ἐνώ συγχρόνως γίνονται ἔργα,
καί τά καζάνια, πού εἶναι φτιασμένα μέ τήν φω-
τιά, καί οἱ τρίποδες, πίπτοντες ὁ ἕνας ἐπάνω
εἰς τόν ἄλλον, δημιουργοῦν φοβερόν κρότον·
τόσον μέγας κρότος προῆλθε τότε ἀπό τήν
στρογγυλήν ἀσπίδα (τοῦ Ἄρη).

Ὁ Πηνεῖός ὅμως ἐξ ἄλλου δέν ὑπεχώρει, ἀλ-
λά παρέμενε ἰσχυρός (ἀμετακίνητος) ὁμοί-
α ὅπως καί τήν πρώτην φοράν. Κι' ἐσταμάτησε
τίς γρήγορες περιστροφές, ἕως ὅτου ἡ Κοιῆς
– ἡ Κοιογενής (ἡ ἐκ τοῦ Κοίου, ἱερέως τῶν
μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης, γεννηθεῖσα) τοῦ
ἐφῶναξε: προσπάθησε χαρούμενος νά σωθῆς,
προσπάθησε νά σώσῃ τόν ἑαυτόν σου· πρό-

σώζεο· μή σύγ' ἐμείο πάθης κακόν
εἶνεκα, τῆσδε
ἀντ' ἐλεημοσύνης· χάριτος δέ τοι
ἔσσειτ' ἀμοιβή.

Ἦ, καί πολλά πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν,
ἔστιχε νήσους εἰναλίας· αἱ δ' οὐ μιν
ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
οὐ λιπαρόν νήεσσι· Ἐχινάδες ὄρμον
ἔχουσαι,
οὐδ' ἦτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων·
Ἴρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἀφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος

στίχοι 158-185

σπερχομένη μάλα πολλόν ἀπέτραπεν·
αἱ δ' ὑφ' ὀμοκλήσ
πασσυδίη φοβέοντο, κατὰ ρόον ἦντινα
τέτμοι.

Ἔγγυγίνη δ' ἔπειτα Κῶν Μερροπηῖδα
νῆσον

ἴκετο, Χαλκιόπης ἱερόν μυχόν
ἠρωίνης.

ἀλλά ἐ παιδός ἐρυκεν ἔπος τόδε· μή
σύγε, μήτερ,

τῆ με τέκοις. οὐτ' οὖν ἐπιμέμφομαι,
οὐδέ μεγαίρω νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καί
εὐβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·

ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τίς ὀφειλόμενος
θεός ἄλλος ἐστί, σωτήρων ὑπατον
γένος· ᾧ ὑπό μίτρην

ἴξεται, οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι
κοιρανέεσθαι,

ἀμφοτέρη μεσόγεια· καί αἱ πελάγεσσι
κάθηνται,

μέχρις ὅπου περάτη τε, καί ὀπρόθεν
ὠκέες ἵπποι· Ἥελιον φορέουσιν· ὁ δ'
εἴσεται ἦθεα πατρός.

καί νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν
ἄεθλος

ἔστατον, ὀππότ' ἄν οἱ μὲν ἐφ'

Ἑλλήνεσι μάχαιραν βαρβαρικήν καί
Κελτόν ἀναστήσαντες· Ἄρηα

ὀψιγόνιοι Τιπήνες ἀφ' ἐσπέρου
ἐσχατόωντος·

ρῶσονται, νιφάδεσσι ἐοικότες, ἢ
ισάριθμοι

τεῖρεσι, ἠνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα
βουκολέονται.

φρούρια καί [κῶμαι Λοκρῶν, καί
Δελφίδες ἄκρα]

σεξε μή πάθης ἐσύ κάτι κακόν ἐξ αἰτίας μου
εἰς ἀνταπόδοσιν αὐτῆς τῆς εὐσπλαγγνίας σου·
γιά τὴν χάρι πού μου ἔκαμες θά ἔχης ἀμοιβήν.
Αὐτά εἶπε, καί ἀφοῦ προηγουμένως ἐπαθε
πολλὰς ταλαιπωρίας, ἐβάδισε πρὸς τὰς θαλασ-
σινὰς νήσους· αὐτὰὶ ὁμως δὲν τὴν ἐδέχοντο,
ἐνῶ προσήρχετο·

οὔτε αἱ Ἐχινάδες, πού ἔχουν ἡσυχον ὄρμον
(ἀσφαλές ἀγκυροβόλι) γιά τὰ πλοῖα, τὴν ἐδέ-
χοντο·

οὔτε ἡ Κέρκυρα, πού εἶναι ἡ περισσότερον φι-
λόξενος ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα νησιά·

διότι ἡ Ἴρις, πού ἤρχετο, μέ πάρα πολλήν βίαν
ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν Μίμαντα, τίς ἀπέτρεπε (τίς
στίχοι 158-185

νήσους) νά τὴν δεχθοῦν· κι' ἐκεῖνες ὅλες
ἐφοβοῦντο (ἐτρέποντο εἰς φυγὴν ἀπὸ τὸν φό-
βον τῶν) ἀπὸ τίς φωνές τῆς, ὅποιανδήποτε συ-
νήντα εἰς τὸν δρόμον τῆς.

Ἐπειτα ἐφθασεν εἰς τὴν Κῶν, τὴν παναρχαί-
αν (Ἔγγυγίνη) Μερροπειαν νῆσον, εἰς τὸν ἱερόν
μυχόν τῆς ἠρωίδος Χαλκιόπης.

Ἄλλ' αὐτὴν τὴν ἠμπόδιζεν ὁ ἐξῆς λόγος τοῦ
παιδιοῦ τῆς· μή, μήτέρα μου, μή μέ γεννήσης
ἐδῶ. Οὔτε βέβαια ἔχω παράπονα γιά αὐτό τό
νησί οὔτε τό φθονῶ, διότι εἶναι νησί γόνιμο καί
μέ καλά μέρη γιά βοοσκὴ περισσότερο ἀπὸ κά-
θε ἄλλο·

ἀλλ' εἰς αὐτὸ ὀφείλεται ἀπὸ τὴν μοῖρα κάποι-
ος ἄλλος θεός ἀπὸ τό ἀνώτατον γένος τῶν
σωτήρων· κάτω ἀπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ (ὑπὸ τὴν
ἐξουσίαν αὐτοῦ) θά ἔλθῃ καί ἡ μία καί ἡ ἄλλη
μεσογειακὴ περιοχὴ θέλουσα νά κυβερνᾶται
ἀπὸ τὸν Μακεδόνα· καί τὰ νησιά, πού εὐρί-
σκονται εἰς τὰ πελάγη, μέχρι τοῦ μέρους πού
εἶναι ἡ δύσις καί ἀπὸ ὅπου οἱ ταχύποδες ἵπποι
φέρουν τὸν Ἥλιον (μέχρι τῆς ἀνατολῆς)· κι'
αὐτός θά γνωρίσῃ τὰ ἦθη τοῦ πατρός του.

Καί τελευταῖα λοιπὸν θά ἔλθῃ κάποτε εἰς ἡμᾶς
κάποιος κοινός ἀγών, ὅταν οἱ νεώτεροι Τιτᾶ-
νες προερχόμενοι ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς δῦσεως
σηκώσουν βαρβαρικό μαχάιρι καί τῶν πολεμι-
κῶν Κελτῶν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καί ὀρμη-
σουν κατ' αὐτῶν, ὅμοιοι μέ νιφάδες ἢ ἴσοι
κατὰ τὸν ἀριθμὸν μέ τὰ ἄστρα, ὅταν αὐτά, πού
εἶναι πάρα πολλά, περιπλανῶνται εἰς τὸν ἀέρα.
Τὰ φρούρια καί αἱ κῶμαι τῶν Λοκρῶν καί αἱ
κορυφαὶ τῶν Δελφῶν καί αἱ πεδιάδες τῆς Κρίσ-

καί πεδία Κρῖσσαϊα· καί ἠπειροὶ [ο πόλῆες] ἀμφιπεριστείνωνται· ἴδωσι δέ πίονα καρπὸν γείτονος αἰθομένοιο, καὶ οὐκέτι μούνον ἀκουῆ,
ἀλλ' ἤδη περι νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας δυσμενέων· ἤδη δέ παρά τριπόδεσσι ἐμεῖο φάσγανα καὶ ζωσπήρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε ἀσπίδας, αἱ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδόν, ἄφρονι φύλῳ, στήσονται, τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ,

στίχοι 186-214

ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι, .
κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμῶντος ἐσόμεναι. Πτολεμαίε, τά τοι μαντήϊα φαίνω.
αἰνήσεις μέγα δὴ τι τὸν εἶν ἔτι γαστέρι μάντιν ὕστερον ἤματα πάντα· σὺ δέ ξυμβάλλεο, μῆτερ.
ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή, πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἐνὶ χώρῳ,
ἀλλὰ παλιρροίη ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὡς, ἐνθα νότος, ἐνθ' εὐρος, ὅπη φορέησι θάλασσα.
τῆ με φέροις, κείνην γάρ ἐλεύσειαι εἰς ἐθέλουσαν.

Αἱ μὲν, τόσσα λέγοντος, ἀπέτρεχον εἰν ἀλί νῆσοι· Ἄστεριῆ φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατήεις, Κυκλάδας ὁμομένη περιηγέας· οὐ τι παλαιόν, ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἶπετο φύκος· [ἔσσης δ' ἐν μέσσησι· κατοικτεῖρασα δέ Λητώ, Ἥρῃ αὐτίκ' ἔλεξας, ἐπεὶ περικαίεο κῆρι, τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρώωσα· Ἥρῃ, τοῦτ' ἔμε ρέξον, ὃ τοι φίλον, οὐ γάρ ἀπειλάς ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμέ, Λητοῖ,

σης καὶ αἱ πόλεις τῆς ἠπειροῦ (τῆς ἠπειρωτικῆς γῆς)

θά πιέζονται ἀπὸ παντοῦ· καὶ θά ἴδουν τὸν ἄφθονον καρπὸν τοῦ γείτονος, πού καίεται· καὶ ὄχι πλέον ἐξ ἀκοῆς, ἀλλὰ τώρα θά βλέπουν γύρω ἀπὸ τὸν ναὸν τὰς φάλαγγας (τὰ στρατεύματα) τῶν ἐχθρῶν· καὶ πλησίον εἰς τοὺς ἰδικούς μου τριπόδας θά βλέπουν ξίφη καὶ ζώνες ἀναισχύντων πολεμιστῶν καὶ μισητὰς ἀσπίδας, αἱ ὁποῖαι θά στήσουν εἰς τοὺς Γαλάτας, ἕνα λαὸν παράφρονα, κακὸν δρόμον. Ἀπὸ αὐτὰς ἄλλαι μὲν θά εἶναι ἰδικόν μου βραβεῖον, ἄλλαι δέ θά τοποθετηθοῦν πλησίον τοῦ Νείλου,

στίχοι 186-214

Ἦρα, τοῦτο κάμε μου, ὃ,τι σοῦ εἶναι ἀρεστόν, διότι δὲν διεφύλαξα τὰς ἰδικὰς σου ἀπειλάς· πέρασε πέρασε εἰς ἐμέ, ὦ Λητώ, εἶπες· ἀφοῦ ἴδουν αὐτούς, πού τὰς φέρουν, νά ἐκπνεύουν μέσα σπὴν φωτιά, καὶ θά εἶναι βραβεῖα τοῦ βασιλέως, πού ἐμόχθησε πολὺ. Πτολεμαίε, τὰς προφητείας σοῦ φανερώνω (σοῦ ἀποκαλύπτω). Καὶ σοῦ λέγω, ὅτι θά ἐξυμνήσῃς βραδύτερον πολὺ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τὸν μάντιν (ἐμέ τὸν μάντιν), πού εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ σὺ, μητέρα μου, σκέψου.

Ἦρῃ, τοῦτο κάμε μου, ὃ,τι σοῦ εἶναι ἀρεστόν, διότι δὲν διεφύλαξα τὰς ἰδικὰς σου ἀπειλάς· πέρασε πέρασε εἰς ἐμέ, ὦ Λητώ, εἶπες· ἀφοῦ ἴδουν αὐτούς, πού τὰς φέρουν, νά ἐκπνεύουν μέσα σπὴν φωτιά, καὶ θά εἶναι βραβεῖα τοῦ βασιλέως, πού ἐμόχθησε πολὺ. Πτολεμαίε, τὰς προφητείας σοῦ φανερώνω (σοῦ ἀποκαλύπτω). Καὶ σοῦ λέγω, ὅτι θά ἐξυμνήσῃς βραδύτερον πολὺ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τὸν μάντιν (ἐμέ τὸν μάντιν), πού εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ σὺ, μητέρα μου, σκέψου.

Ἦρῃ, τοῦτο κάμε μου, ὃ,τι σοῦ εἶναι ἀρεστόν, διότι δὲν διεφύλαξα τὰς ἰδικὰς σου ἀπειλάς· πέρασε πέρασε εἰς ἐμέ, ὦ Λητώ, εἶπες· ἀφοῦ ἴδουν αὐτούς, πού τὰς φέρουν, νά ἐκπνεύουν μέσα σπὴν φωτιά, καὶ θά εἶναι βραβεῖα τοῦ βασιλέως, πού ἐμόχθησε πολὺ. Πτολεμαίε, τὰς προφητείας σοῦ φανερώνω (σοῦ ἀποκαλύπτω). Καὶ σοῦ λέγω, ὅτι θά ἐξυμνήσῃς βραδύτερον πολὺ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τὸν μάντιν (ἐμέ τὸν μάντιν), πού εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ σὺ, μητέρα μου, σκέψου.

Ἦρῃ, τοῦτο κάμε μου, ὃ,τι σοῦ εἶναι ἀρεστόν, διότι δὲν διεφύλαξα τὰς ἰδικὰς σου ἀπειλάς· πέρασε πέρασε εἰς ἐμέ, ὦ Λητώ, εἶπες· ἀφοῦ ἴδουν αὐτούς, πού τὰς φέρουν, νά ἐκπνεύουν μέσα σπὴν φωτιά, καὶ θά εἶναι βραβεῖα τοῦ βασιλέως, πού ἐμόχθησε πολὺ. Πτολεμαίε, τὰς προφητείας σοῦ φανερώνω (σοῦ ἀποκαλύπτω). Καὶ σοῦ λέγω, ὅτι θά ἐξυμνήσῃς βραδύτερον πολὺ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τὸν μάντιν (ἐμέ τὸν μάντιν), πού εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ σὺ, μητέρα μου, σκέψου.

Ἦρῃ, τοῦτο κάμε μου, ὃ,τι σοῦ εἶναι ἀρεστόν, διότι δὲν διεφύλαξα τὰς ἰδικὰς σου ἀπειλάς· πέρασε πέρασε εἰς ἐμέ, ὦ Λητώ, εἶπες· ἀφοῦ ἴδουν αὐτούς, πού τὰς φέρουν, νά ἐκπνεύουν μέσα σπὴν φωτιά, καὶ θά εἶναι βραβεῖα τοῦ βασιλέως, πού ἐμόχθησε πολὺ. Πτολεμαίε, τὰς προφητείας σοῦ φανερώνω (σοῦ ἀποκαλύπτω). Καὶ σοῦ λέγω, ὅτι θά ἐξυμνήσῃς βραδύτερον πολὺ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τὸν μάντιν (ἐμέ τὸν μάντιν), πού εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ σὺ, μητέρα μου, σκέψου.

Ἦρῃ, τοῦτο κάμε μου, ὃ,τι σοῦ εἶναι ἀρεστόν, διότι δὲν διεφύλαξα τὰς ἰδικὰς σου ἀπειλάς· πέρασε πέρασε εἰς ἐμέ, ὦ Λητώ, εἶπες· ἀφοῦ ἴδουν αὐτούς, πού τὰς φέρουν, νά ἐκπνεύουν μέσα σπὴν φωτιά, καὶ θά εἶναι βραβεῖα τοῦ βασιλέως, πού ἐμόχθησε πολὺ. Πτολεμαίε, τὰς προφητείας σοῦ φανερώνω (σοῦ ἀποκαλύπτω). Καὶ σοῦ λέγω, ὅτι θά ἐξυμνήσῃς βραδύτερον πολὺ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τὸν μάντιν (ἐμέ τὸν μάντιν), πού εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ σὺ, μητέρα μου, σκέψου.

έννεπεσ· ἡ δ' ἄρρητον ἄλης
ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
ἴζετο δ' Ἴνωποῖο παρά ρόον, ὄντε
βάθιστον
γαῖα τὸτ' ἔξανίησιν, ὄτε πλήθοντι ρεέθρω
Νεῖλος ἀπὸ κρημοῖο κατέρχεται
Αἰθιοπῆος·
λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν
ᾧμοις
Φοῖνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμχανίης ὑπὸ
λυγρῆς
τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροός ἔρρεεν
ἰδρώς.
εἶπε δ' ἄλυσθαινοῦσα, τί μητέρα, κοῦρε,
βαρύνεις;
αὔτη τοι, φίλε, νῆσος ἐπιπλώουσα
θαλάσση.
γείνεο, γείνεο, κοῦρε, καὶ ἦπιος ἔξιθι
κόλπου.

στίχοι 215-241

νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σύ δ' οὐκ ἄρ'
ἔμελλες ἄπυστος
δὴν ἔμναι· τοίη σε προσέδραμεν
ἀγγελιώτις.
εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβω δ'
ἀνεμίσητο μῦθος,
Ἥρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων,
σὴ μὲν ἐγώ, σά δὲ πάντα· σύ δὲ κρείουσα
κάθησαι
γνησίη Οὐλύμποιο, καὶ οὐ χέρα δειδίμεν
ἄλλην
θηλυτέρην· σύ δ', ἄνασσα, τὸν αἴτιον
εἶσαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μήτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
ἄλλα μὲν πᾶσαι μιν ἀπέστυγον, οὐδ'
ἐδέχοντο·
Ἄστεριθ δ' ὀνομασίτι παρερχομένην
ἐκάλεσεν,
Ἄστεριθ, πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα
καὶ αὐτή.
ἀλλά, φίλη, δύνασαι γὰρ ἀμύνειν, πότνια,
δούλοις ὑμετέροις, οἱ σεῖο πέδον
πατέουσιν ἐφεσπῆ.
Ἥ, καὶ ὑπὸ χρῦσειον ἄθλιον ἴζε,
κῦων ὥς
Ἄρτέμιδος, ἦτις τε, θοῆς ὄτε παύσεται
ἄγρης,
ἴζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν· οὐατα δ'
αὐτῆς

κι' ἐκείνη, πρᾶγμα ἀνέκφραστον, ἀπηλλάγη
ἀπὸ τῆν ὄδυνηράν περιπλάνησιν·

κι' ἐκάθισε πλησίον τῶν ὑδάτων τοῦ Ἴνω-
ποῦ ποταμοῦ, τὸν ὅποιον ἡ γῆ ἀφίνει τότε νά
εἶναι βαθύτατος, ὅταν ὁ Νεῖλος πλημμυρισμέ-
νος ἀπὸ τὰ νερά του κατέρχεται ἀπὸ τῆν κρη-
μώδη ὄχθην του εἰς τῆν Αἰθιοπίαν (πού εἶναι
εἰς τῆν Αἰθιοπίαν)·
κι' ἔλυσε τῆν ζώνην της κι' ἔκλινε τοὺς ᾧμούς
της πρὸς τὰ ὀπίσω πρὸς τὸν κορμόν τοῦ Φοῖνι-
κος καὶ κατετρέχετο ἀπὸ φοβερὰν ἀμχανίαν·
καὶ τὸ σῶμά της διέρρεε ὑγρὸς ἰδρώτας.
Καὶ ἀσθενικῆ καθὼς ἦτο εἶπε: Διατί, υἱέ μου,
ἐπιβαρύνεις (παρέχεις βάρος) εἰς τῆν μητέρα
σου;
Αὐτό, ἀγαπητέ μου, εἶναι τὸ νησί σου, αὐτό
πού ἐπιπλέει εἰς τῆν θάλασσαν.
Γεννήσου, γεννήσου, υἱέ μου, καὶ ἔβγα ἡσύ-
χως ἔξω ἀπὸ τῆν κοιλιά μου.

στίχοι 215-241

Ἦ νύμφη τοῦ Διός, πού ἔχεις βαρεῖά καρδιά,
ἐσύ δὲν ἐπρόκειτο βέβαια νά εἶσαι ἀπληροφό-
ρητος ἐπὶ μακρὸν χρόνον· τέτοια ἀγγελιαφό-
ρος προσέτρεξεν εἰς σέ.
Καὶ εἶπε, ἐνῶ ἀκόμη ἦτο λαχνασιασμένη, καὶ ὁ
λόγος της ἦτο ἀναμειγμένος μὲ φόβον:
Ἦ Ἥρα τιμημένη, σύ πού ὑπερέχεις πολὺ
ἀπὸ τὰς ἄλλας θεάς, ἐγὼ εἶμαι ἰδική σου καὶ τὰ
πάντα εἶναι ἰδικά σου· σύ κάθησαι στὸν Ὀλυμ-
πον ὡς ἡ νόμιμος ἀρχόντισσα, καὶ δὲν φοβού-
μεθα ἄλλο θηλυκὸ χέρι· σύ, βασίλισσά μου, θά
μάθης τὸ αἴτιον τῆς ὀργῆς. Ἡ Λητώ λῦει γιὰ
σέ τῆν ζώνην της εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ νησι-
οῦ. Τὰ ἄλλα νησιά, ὅλα, τῆν ἀπεστρέφοντο καὶ
δὲν τῆν ἐδέχοντο·
ἡ Ἄστερία ὅμως τῆν προσεκάλεσε ὀνομαστι-
κῶς, ἐνῶ διήρχετο αὐτῆ πλησίον της.
ἡ Ἄστερία, τὸ κακὸν σάρωθρον (ἡ σκούπα)
τοῦ πόντου· τὸ γνωρίζεις καὶ σύ ἡ ἴδια.
Ἄλλά, φίλη μου, σεβαστῆ δέσποινα, βοήθη-
σε – διότι ἠμπορεῖς – τοὺς ἰδικούς σου δού-
λους, που πατοῦν τὸ ἔδαφος κατ' ἐντολήν
ἰδικὴν σου.
Αὐτὰ εἶπε, καὶ ἐκάθισε κάτω εἰς τὸ χρυσοῦν
ἔδαφος, καθὼς ἡ κυνηγετικὴ σκύλα, ἡ ὅποια,
ἀφοῦ σταματήσῃ τὸ γρήγορο κυνήγι, καθίζει
πλησίον εἰς τὰ πόδια τῆς Ἀρτέμιδος· καὶ εἶχε
τὰ αὐτιά της πολὺ ὀρθια (πολὺ τεντωμένα).

ὀρθά μάλ', αἰέν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι
ὀμοκλήν.
τῆ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἴζετο
κούρη.
κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται
ἔδρης,
οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερόν ὕπνος
ἔρεισει·
ἀλλ' αὐτοῦ μέγαλοιο ποτὶ γλωχίνα
θρόνοιο
τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος
εὐδαί.
οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδέ
ταχείας
ἐνδρομίδας· μή οἱ τί καὶ αἰφνίδιον
ἔπος εἶπη
δεσπότις, ἣ δ' ἄλεγεινόν ἀλαστήσαο
προσηύδα.
Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνός ὄνειδεα, καὶ
γαμέοισθε
λάθρια, καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα, μηδ' ὄθι
δειλαί

στίχοι 242-269

δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ'
ὄθι φῶκαι
εἰνάλια τίκτους ἐνὶ σπιλάδεσσιν
ἐρήμοις.
Ἄστερις δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα
τῆσδε
ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια
ρῆξω,
τόσσα δέοι· (μάλα γάρ τε κακῶς
ἐχαρίσατο Λητοί·)
ἀλλὰ μιν ἐκπλαγλόν τι σεβίζομαι, οὐνεκ'
ἐμεῖο
δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διός δ' ἀνθείλετο
πόντον.
Ἡ μὲν ἔφη· κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες
ἰοῖδοι
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο
λιπόντες
ἔβδομάκις περὶ Δῆλον· ἐπήεισαν δὲ
λοχείη
μουσῶν ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
ἐνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρη ἐνεδήσατο
χορδᾶς
ὑστερον, ὅσακι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσι
ἄεισαν.
ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἐκθορεν. αἰ
δ' ἐπὶ μακρόν

ἑτοῖμα πάντοτε νά ὑποδεχθῶν (νά ἀκούσῶν)
τὴν φωνὴν τῆς θεᾶς.

Πρὸς αὐτὴν ὁμοιάζουσα ἡ κόρη τοῦ Θαύ-
μαντος ἐκάθητο κάτω ἀπὸ τὸν θρόνον.

Ἐκείνη ὅμως ποτὲ δέν λημονεῖ τὴν ἰδικὴν
τῆς ἔδραν, οὔτε ὅταν ὁ ὕπνος στηριξῆ ἐπάνω
εἰς αὐτὴν λημονητικὸν πτερόν (πτερόν ποῦ
συντελεῖ εἰς τὴν λήθην).

Ἄλλ' ἀφοῦ κλίνει ὀλίγον τὸ κεφάλι πρὸς
τὴν ἄκρην τοῦ μεγάλου θρόνου κοιμᾶται πλαγι-
ῶς.

Ποτὲ δέν λύει τὴν ζώνην τῆς οὔτε τὰ γρήγορα
ὑποδήματά τῆς (τὰ ὑποδήματα ποῦ τὴν κά-
μουν ταχείαν, ποῦ τῆς δίδουν ταχύτητα),
ἐπειδὴ φοβεῖται μήπως κανένα λόγον (καμμιὰ
ἐντολή) τῆς εἶπη ξαφνικά ἢ ἀρχόντισσα.

Ἐκείνη δὲ (ἡ Ἥρα) γεμάτη ἀπὸ θλιβεράν
ὀργὴν ἔλεγε:

Ἔτοι τώρα, ὦ ἐντροπές τοῦ Διός, εἶθε νά παν-
τρεύεσθε λαθραίως καὶ κρυφά νά γεννᾶτε, μή-
τε ὅπου μοχθοῦν αἱ δυστυχεῖς δοῦλαι, ποῦ

στίχοι 242-269

γεννοῦν μὲ δυσκολίαν, ἀλλ' ὅπου γεννοῦν αἰ
φῶκες μέσα εἰς ἐρημικοὺς σκοπέλους.

Δέν αἰσθάνομαι ὅμως καμμίαν πικρίαν
ἐναντίον τῆς Ἄστερις γι' αὐτὴν ἐδώ τὴν
ἀμαρτίαν τῆς, οὔτε θά κάμω δυσάρεστα εἰς
βάρος τῆς, ὅσα θά ἔπρεπε· διότι πολὺ κακῶς
ἐχαρίσθη εἰς τὴν Λητώ·

ἀλλὰ σέβομαι αὐτὴν ὑπερβολικά, διότι δέν
ἐπάτησε τὴν ἰδικὴν μου κλίνην, καὶ ἀντὶ τῆς
κλίνης τοῦ Διός ἐπροτίμησε τὸν πόντον (τὴν
θάλασσαν).

Αὐτὰ εἶπεν ἡ Ἥρα· καὶ τότε κύκνοι, οἱ ἰοῖ-
δοὶ τοῦ θεοῦ, ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν τὸν Μηόνιον
Πακτωλὸν (τὸν Πακτωλὸν τῆς Λυδίας), περιήλ-
θον μὲ τραγοῦδια ἑπτὰ φορές γύρω ἀπὸ τὴν
Δῆλον· καὶ τραγουδοῦσαν τὰ πουλιά τῶν Μου-
σῶν (οἱ κύκνοι), ποῦ εἶναι τὰ περισσότερον
καλλικέλαδα πουλιά, γιὰ τὸν τοκετόν (τῆς Λη-
τοῦς). Ἐξ αὐτοῦ (τοῦ γεγονότος) ὁ παῖς – τὸ
παιδί τῆς Λητοῦς – ὁ Ἀπόλλων ἔδωσε βραδύ-
τερον τὴν λύραν μὲ τόσας χορδᾶς, ὅσες φο-
ρές οἱ κύκνοι ἐτραγοῦδησαν γιὰ τοὺς
κοιλόπουνους τῆς Λητοῦς.

Ὅγδοὴν φοράν δέν ἐτραγοῦδησαν πλέον οἱ
κύκνοι, κι' ἐκεῖνος (ὁ Ἀπόλλων) ἐπήδησεν
ἐξω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάννας του. Αἰ δὲ νύμ-

νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος
 ἀρχαίοιο,
 εἶπαν Εἰλειθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ'
 αἰθήρ
 χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην
 ὄλολυγὴν· οὐδ' Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ
 χόλον ἐξέλετο Ζεὺς.
 χρυσαῖά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο,
 Δῆλε,
 χρυσῶ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε
 λίμνη,
 χρύσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος
 ἐλαίης·
 χρυσῶ δὲ πλήμμυρε βαθύς Ἴνωπός
 ἐλιχθεῖς,
 αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὐδενος εἶλεο
 παῖδα,
 ἐν δ' ἐβάλευ κόλοισιν, ἔπος δ'
 ἐφθέγγαστο τοῖον·
 ὦ μεγάλη, πολύβωμε, πολύπτολι,
 πολλά φέρουσα,
 πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἶ περιναίετε
 νῆσοι,
 αὐτὴ ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος, ἀλλ'
 ἀπ' ἐμεῖο
 Δῆλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται· οὐδὲ τις
 ἄλλη

στίχοι 270-297

γαῖαν τασσόνδε θεῶ πεφιλήσεται ἄλλω·
 οὐ Κερχνίς κρείοντι Ποσειδῶνι Λεχαίω
 οὐ πάγος Ἑρμείη Κυλλήνιος, οὐ Δίῃ
 Κρήτη,
 ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκέτι
 πλαγκτή.

ὦδε σύ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκύν
 ἔσπασε μαζόν.

τῷ καὶ νησῶν ἀγιωτάτῃ ἐξέτι κείνου
 κλήζῃ Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ
 σ' Ἐνωά,

οὐδ' Ἀἰθῆς, οὐδ' ἵπποι ἐπιστεῖβουσιν
 Ἄρηος.

ἀλλὰ τοι ἀμφιετείς δεκατηφόροι αἰέν
 ἀπαρχαί

πέμπονται· πᾶσαι δὲ χορούς ἀνάγουσι
 πόληες,

αἶ τε πρὸς ἠοίην, αἶ θ' ἔσπερον, αἶ τ'
 ἀνά μέσσην κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἱ
 καθύπερθε βορείης

οἰκία θινός ἔχουσι, πολυχρονιώτατον
 αἶμα.

φαι τῆς Δήλου, ἀπὸ τῆν γενεάν ἀρχαίου ποτα-
 μοῦ,

ἐτραγοῦδησαν ἐπὶ πολὺ τὸ ἱερὸν τραγοῦδι τῆς
 Εἰλειθυίας· καὶ ἀμέσως ὁ χάλκινος αἰθήρ ἀντή-
 χησε διαπεραστικὴν κραυγὴν.

Οὔτε ἡ Ἥρα ὠργίσθη, διότι ὁ Ζεὺς τῆς ἀφή-
 ρεσε τὸν θυμόν.

Ὅλα τότε τὰ θεμέλιά σου, ὦ Δῆλε, ἐγιναν
 χρυσᾶ, ἢ δὲ στοργυλὴ λίμνη ἔρρεεν ὅλην τῆν
 ἡμέραν χρυσόν, καὶ χρυσοῦν κλάδον ἐλαίας
 ἔφερε διὰ τῆν γέννησιν·

καὶ μέ χρυσόν ἐπλημμύρισε ὁ βαθύς Ἴνωπός,
 πού περιεστράφη, καὶ σὺ ἡ ἴδια ἀπὸ τὸ χρυ-
 σοῦν ἔδαφος παρέλαβες τὸ παιδί καὶ τὸ ἐβα-
 λες εἰς τοὺς κόλπους σου καὶ εἶπες αὐτὰ τὰ
 λόγια:

ὦ μεγάλη, μὲ τοὺς πολλοὺς βωμούς καὶ μὲ τὰς
 πολλὰς πόλεις, πού μᾶς φέρεις πολλά,

καὶ σεῖς αἱ εὐφοροὶ ἠπειροὶ καὶ σεῖς τὰ νησιά
 πού κατοικεῖτε (εὐρίσκεσθε) τριγύρω μου,

ἴδετε ἐγὼ εἶμαι αὐτὸ τὸ πετρώδες νησί· ἀλλ'
 ἀπὸ ἐμέ θά λάβῃ ὁ Ἀπόλλων τὸ ὄνομα Δήλιος·

στίχοι 270-297

καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη χώρα, πού θά ἀγαπηθῇ
 τόσοσιν πολὺ ἀπὸ ἓνα ἄλλον θεόν, ὅσον ἐγὼ θά
 ἀγαπηθῶ ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα·

οὔτε ἡ Κερχνίς ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Ποσειδῶνα
 τὸν Λεχαῖον οὔτε ὁ βράχος τῆς Κυλλήνης ἀπὸ
 τὸν Ἑρμῆν οὔτε ἡ Κρήτη ἀπὸ τὸν Δία· καὶ δὲν
 θά εἶμαι πλέον περιπλανωμένη.

Ἔτσι μὲν ἐμίλησες ἐσὺ· ἐκεῖνος δὲ ἐβύζα-
 ξε τὸν γλυκύν μαστόν.

Διὰ τοῦτο ὀνομάζεται ἀπὸ τότε τὸ ἀγιώτατο
 νησί ἐκεῖνου, ἢ τροφός πού ἀνέθρεψε παιδί
 τὸν Ἀπόλλωνα· καὶ οὔτε ἡ Ἐνωά, οὔτε ὁ
 Ἄδης οὔτε τὰ ἄλογα τοῦ Ἄρεως θά πατή-
 ρουν.

Ἀλλὰ εἰς ἐσένα ἀποστέλλονται πάντοτε κάθε
 χρόνο οἱ πρῶτοι καρποὶ ὡς προσφορά τῆς δε-
 κάτης· καὶ ὄλαι αἱ πόλεις σύρουν χορούς, καὶ
 ἐκεῖναι πού εἶναι πρὸς ἀνατολάς καὶ ἐκεῖναι
 πού εἶναι πρὸς δυσμάς καὶ ἐκεῖναι πού εἶναι
 τοποθετημένες πρὸς νότον, καὶ ἐκεῖνοι πού
 ἔχουν τὰς κατοικίας των ὑπεράνω τῆς βορείης
 θαλάσσης καὶ πού εἶναι παλαιότατη φυλὴ.

οί μέντοι καλάμην τε καί ιερά δράγματα
 πρῶτοι
 ἀσταχῶν φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε
 Πελασγοί
 τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολύ πρῶτιστα
 δέχονται
 γηλεχές, θεράποντες ἀσιγήτοιο
 λέβητος.
 δεύτερον ἱερόν ἄστου, καί οὔρεα Μηλίδος
 αἴης
 ἔρχονται· κείθεν δέ διαπλώουσιν
 Ἰβάντων
 εἰς ἀγαθόν πεδῖον Ληλάντιον. οὐδ' ἔτι
 μακρός
 ὁ πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες
 ὄρμοι.
 πρῶταί τοι τὰδ' ἔνεικαν ἀπό ξανθῶν
 Ἰριμασπῶν
 Οὐπίς τε Λοξῶ τε καί εὐαίων Ἰκαέργη,
 θυγατέρες Βορέασο, καί ἄρσενες, οἳ
 τότε ἄριστοι
 ἤϊθῶν. οὐδ' οἶγε παλιμπετές οἴκαδ'
 ἴκοντο·
 εὐμυριοὶ δ' ἐγένοντο, καί ἀκλέες οὔποτ'
 ἐκείνοι.
 ἦτοι Δηλιάδες μέν, ὄτ' εὐήχης ὑμέναιος
 ἦθεα κουράων μορμύσσειται, ἦλικα χαίτην.

στίχοι 298-326

παρθενικαῖς, παῖδες δέ θέρος τό πρῶτον
 ἰούλων
 ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι
 φορέουσιν.
 Ἀστερή θυόεσσα, σέ μέν περί τ' ἀμφί
 τε νῆσοι κύκλον ἐποίησαντο, καί ὡς
 χορόν ἀμφεβάλλοντο·
 οὔτε σιωπηλήν, οὔτ' ἄμοφρον οὐλος
 ἐθειραῖς
 ἔσπερος, ἀλλ' αἰεὶ σε καταβλέπει
 ἀμφιβόητον.
 οἱ μέν ὑπαεῖδουσι νόμον Λυκίοιο
 γέροντος,
 ὄν τοι ἀπό Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν
 Ὠλήν·
 αἱ δέ ποδί πλήσσοσι χορήτιδες ἀσφαλές
 οὔδας.
 δῆ τότε καί στεφάνοισι βαρύνεται ἱρόν
 ἀγαλμα
 Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἦν ποτε
 Θεσεύς

Αὐτοὶ πρῶτοι φέρουν τὰ καλάμια καί τὰ ἱε-
 ρὰ δεμάτια τοῦ σιταριοῦ· αὐτὰ προερχόμενα
 ἀπό μακρὰ πολύ προτύτερα τὰ δέχονται εἰς
 τὴν Δωδώνην οἱ Πελασγοί, πού κοιμῶνται εἰς
 τὴν γῆν καί εἶναι ὑπέρταται τοῦ ἀκαταπαύστου
 τυμπάνου.

Δεύτερον ἔρχεται ἡ ἱερά πόλις καί τὰ βουνά
 τῆς Μηλίδος γῆς (τῆς Τραχίνος)· ἀπὸ ἐκεῖ δια-
 πλέουν εἰς τὸ εὐφορον Ληλάντιον πεδῖον τῶν
 Ἰβάντων· δέν εἶναι πλέον μακρόν τὸ ταξίδι
 ἀπὸ τὴν Εὐβοίαν· διότι οἱ ἰδικοὶ σου ὄρμοι εἶναι
 γειτονικοί.

Αὐτὰ τὰ ἔφεραν πρῶτα ἀπὸ τούς ξανθοὺς
 Ἰριμασπούς ἢ Οὐπίς, ἢ Λοξῶ καί ἢ εὐτυχῆς
 Ἰκαέργη,

αἱ θυγατέρες τοῦ Βορρά, καί ἄρσενικοί, οἱ
 ὅποιοι τότε ἦσαν οἱ ἄριστοι μεταξὺ τῶν νέων·
 οὔτε αὐτοὶ ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα·
 καί ἔγιναν εὐτυχεῖς ἐκείνοι καί ποτὲ δέν ἦσαν
 ἄδοξοι (ἀσήμαντοι).

Ἀλήθεια αἱ μέν Δηλιάδες (αἱ γυναῖκες τῆς Δή-
 λου), ὅταν τὸ εὐήχο τραγοῦδι τοῦ γάμου
 ἐκφοβίζει-ἀναστατώνει τὰ ἦθη (τούς τρόπους)
 τῶν κοριτσιῶν, φέρουν τὴν κόμην των εἰς τὰς
 συνομηλικούς παρθένους, τὰ δὲ ἄρσενικά παι-
 διὰ προσφέρουν εἰς τούς νέους τίς πρῶτες

στίχοι 298-326

τρίχες ἀπὸ τὰ γένηια των, ὅταν ἀρχίζουσι νά γί-
 νωνται.

Εὐοσμη Ἀστερία, γύρω ἀπὸ σέ τὰ νησιά
 ἐσχημάτισαν κύκλον καί σέ περιέβαλαν ὡσάν
 εἰς χορόν·

καί οὔτε σιωπηλήν οὔτε ἀθόρυβον ἀλλὰ πάντο-
 τε ἀντηχοῦσαν σέ βλέπει ὁ Ἔσπερος μέ τίς
 βοστρυχώδεις (τίς σγουρές) τρίχες.

Καί τὰ μέν ἄρσενικά παιδιά σιογοτραγοῦδοῦν τὸ
 τραγοῦδι τοῦ Λυκίου γέροντος,

πού τὸ ἔφεραν ἀπὸ τὸν Ξάνθον ὁ προφητικὸς
 Ὠλήν·

τὰ δὲ κορίτσια κτυποῦν χορεύοντας τὸ στερε-
 ὄν ἔδαφος.

Τότε δά κοσμοῦν μέ στεφάνια καί τὸ περι-
 φημον ἱερόν ἀγαλμα τῆς ἀρχαίας Κύπριδος·
 πού κάποτε εἰς αὐτὸ ἐκάθισεν ὁ Θεσεύς μαζί

εἶσατο σὺν παιδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν
ἀνέπλει.
οἱ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα
φυγόντες
Πασιφᾶς, καὶ γναμπτόν ἔδος σκολιοῦ
λαβυρίνου,
πότνια, σὸν περὶ βωμόν, ἐγειρομένου
κιθαρισμοῦ,
κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἠγήσατο
Θησεύς.
ἔνθεν ἀειζώνοντα θεωρίδος ἱερά Φοῖβω
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηός
ἐκείνης.

Ἄστερις πολὺβωμε, πολὺλλιτε, τίς δέ
σε ναύτης
ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηῖ θεοούσῃ;
οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνεύουσιν ἀῆται,
χρειῶ δ' ὅτι τάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ
τά λαίφη ὠκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν
αὐθις ἔβησαν.
πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμόν ὑπὸ πληγῆσιν
ἐλίξαι·
ρησοόμενον, καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι
ἀγνὸν ἐλαιῆς, χεῖρας ἀποστρέψαντας. ἃ
Δηλιάς εὗρετο νύμφη
παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι
γελαστύν.
ἰστίη ὦ νήσων, εὐέστε, χαῖρε μὲν αὐτῇ,
χαῖροι δ' Ἀπόλλων τε, καὶ ἦν
ἐλοχεύσατο Λητώ.

μέ τούς νέους, ὅταν ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὴν Κρή-
την. Αὐτοί, ἀφοῦ διέφυγον τὸ φοβερόν μούγ-
γρισμα τοῦ ἀγρίου υἱοῦ τῆς Πασιφᾶς καὶ τὸ
στρογγυλὸ ἔδαφος τοῦ περιπλόκου Λαβυρίν-
θου, ἐχόρευσαν, σεβαστὴ δέσποινα, γύρω ἀπὸ
τὸν βωμόν σου κυκλικά, ἐνῶ ἐπαίζετο ἡ κιθά-
ρα· κι' ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ χοροῦ ἦτο ὁ Θησεύς.
Ἀπὸ τότε οἱ Κεκροπίδαι (οἱ Ἀθηναῖοι) στέλ-
λουν πάντοτε εἰς τὸν Φοῖβον τὰ ἱερά σχοινιά
τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου πλοίου.

Ἦ Ἀστερία μέ τούς πολλούς βωμούς καὶ
τούς πολλούς ἰκέτας, ποιός ναύτης,
πού ταξιδεύει εἰς τὸ Αἶγαίον, σέ προσεπέρασε
μέ γρήγορο πλοῖον;

δὲν εἶναι τόσο δυνάτοι οἱ ἄνεμοι πού κατα-
πνέουν αὐτήν,

ἢ ἀνάγκη ὅμως ἐπιταχύνει τὸ ταξίδι ὅσον τὸ
δυνατὸν περισσότερον·

ἀλλὰ οἱ ναῦται μαζεῖουν τὰ πανιά καὶ δὲν ἀπο-
πλέουν πάλιν πρὶν κάμουν ἐλιγμούς γύρω ἀπὸ
τὸν μέγαν βωμόν σου, πού εἶναι ραγισμένος
ἀπὸ κτυπήματα, καὶ πρὶν δαγκάσουν τὸν ἱερὸν
κορμόν τῆς ἐληᾶς, ἀφοῦ στρέψουν τὰ χέρια
τῶν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Αὐτὰ εὗρε ἡ νύμφη τῆς Δήλου πρὸς χάριν
τοῦ Ἀπόλλωνος γιὰ νὰ παίξῃ καὶ νὰ γελάῃ,
ἐνῶ ἦτο παιδί.

Ἦ Δῆλε, σὺ πού εἶσαι τὸ κέντρον τῶν νησι-
ῶν καὶ κατέχεις ὠραῖαν θέσιν, χαῖρε ἐσὺ ἡ ἴδια,
ἄς χαίρῃ καὶ ὁ Ἀπόλλων, ἄς χαίρῃ κι' ἐκείνη,
πού τὴν ἐγέννησεν ἡ Λητώ.

(5) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ

στίχοι 1-19

Ἦ Ὅσοι λωτροχόοι τὰς Παλλάδος, ἔξίτε πᾶσαι,
ἔξίτε, τῶν ἵππων ἄρτι φρουασσομένων
τῶν ἱερῶν ἐσάκουσα, καὶ ἃ θεός εὐτυκος
ἔρπει·

σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε,
Πελασιγιάδες.

οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο
πάχεις,

πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
οὐδ' ὄκα δῆ, λύθρω πεπαλαγμένα πάντα
φέρουσα τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ
γηγενένων.

ἀλλὰ πολὺ πρᾶπιστον ὑφ' ἄρματος

στίχοι 1-19

Ἦ Ὅσοι εἰσθε λωτροχόοι τῆς Παλλάδος, βγῆ-
τε ἔξω ὅλες, βγῆτε ἔξω· ἄκουσα πρὸ ὀλίγου νὰ
χρεμετίζουν τὰ ἱερά ἄλογα, καὶ ἡ θεὰ ἔρχεται
καλὰ ἐτοιμασμένη·

τρέξατε λοιπὸν, ὦ ξανθαί Πελασιγιάδες, τρέ-
ξατε.

Ποτὲ ἡ Ἀθηνᾶ δὲν ἔνιψε τούς μεγάλους πῆ-
χεις (τὰ μεγάλα χέρια τῆς),

πρὶν βγάλῃ τὴν σκόνη ἀπὸ τὰ λαγγόνια τῶν
ἀλόγων·

οὔτε βέβαια ὅταν ἦλθε ἀπὸ τὴν χώραν τῶν ἐν-
τοπιῶν ἀδίκων,

φέρουσα πασπαλισμένα μέ λύθρον (μέ ἀκά-
θαρτον αἶμα) ὅλα τὰ ὄπλα.

Ἄλλὰ πολὺ προτύτερα, ἀφοῦ ἔλυσε τούς

αύχνας ἵππων λυσαμένα, παγαῖς
ἐκλυσεν Ὠκεανῶ
ἰδῶ καὶ ραθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ
παγέντα
πάντα χαλινοφάγων ἀφρόν ἀπό στομάτων.
ὦ ἴτ', Ἀχαιῖάδες, καὶ μὴ μύρα, μῆδ'
ἀλαβάστρους, (συριγγῶν αἴψω φθόγγων
ὑπαξιόνων)
μὴ μύρα, λωτροχόοι, τῶ Παλλάδι, μῆδ'
ἀλαβάστρους (οὐ γάρ Ἀθαναία χρίματα
μικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε, μῆδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα
τὸ τήνας.
οὐδ' ὄκα τὰν Ἰδαν Φρύξ ἐδίκαζεν ἔριν,
οὐδ' ἐς ὄρειχαλκον μεγάλα θεός, οὐδέ
Σιμούντος.

στίχοι 20-48

ἐβλεψεν δῖναν ἐς διαφαινομέναν·
οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκόν
ἐλοῖσα,
πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.
ἀ δέ, δις ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
οἶα παρ' Εὐρώτα τοῖ Λακεδαιμόνιοι
ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο, λιτὰ
λαβοῖσα
χρίματα, τῆς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.
ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε πρῶϊον
οἶαν
ἢ ρόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν.
τῶ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσατε μῶνον
ἔλαιον, ὦ Κάστωρ, ὦ καὶ χρίεται
Ἥρακλῆς·
οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσειον, ὡς ἀπὸ
χαίταν πέξεται, λιπαρὸν σμασαμένα
πλόκαμον.
ἐξιθ' Ἀθαναία· παρά τοι καταθύμιος ἴλα,
παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες
Ἄκεστοριδῶν.
Ἰθάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος
ἀσπίς,
ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τειν̄ κεχαρισμένους
ἱερεῦς·
ὅς ποτε βουλευτόν γνοῦς ἐπὶ οἱ θάνατον

τραχήλους τῶν ἵππων ἀπὸ τὸ ἄρμα, ἐξέπλυνε
μέ τὰ νερά τοῦ Ὠκεανοῦ τὸν ἰδῶτα καὶ τοὺς
κόκκους τῆς σκόνης· ἐκαθάρισε ἀκόμα καὶ τὸν
ἀφρόν,

πού ἐπῆξε ὄλος, ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ἵππων,
πού δαγκάνουν τὰ χαλινά.

Ὡ Ἀχαιῖάδες, ἐλάτε, καὶ μῆτε μύρα μῆτε
ἀλαβάστρους – ἀκούω τώρα τὸν κρότον τῶν
συριγγῶν πού κροτοῦν κάτω ἀπὸ τοὺς ἄξονες
– μῆτε μύρα μῆτε ἀλαβάστρους νά φέρετε, ὦ
λωτροχόοι, εἰς τὴν Παλλάδα· διότι ἡ Ἀθηνᾶ
δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἀνάμεικτα χρίσματα (ἀρώματα)
μῆτε καὶ κάτοπτρον νά φέρετε· διότι τὸ μάτι
ἐκείνης εἶναι καλὸ (ὄξύ). Οὔτε ὅταν ὁ Φρύξ (ὁ
Πάρις) ἐδίκαζε (ἐκρινε) τὴν φιλονικίαν εἰς τὴν
Ἰθην, οὔτε τότε ἡ μεγάλη θεὰ ἔστρεψε τὰ
βλέμματά της εἰς ὄρειχαλκον (εἰς ὄρειχάλκι-
νον κάτοπτρον),

οὔτε εἰς τοὺς διαφανεῖς στροβίλους τοῦ Σι-
μούντος (τοῦ Σιμόντος ποταμοῦ) ἐκοίταξε·

στίχοι 20-48

οὔτε ἡ Ἥρα· ἡ Κύπρις ὅμως, ἀφοῦ ἔλαβε δι-
αυγῆ χαλκόν,
πολλές φορές τὴν ἰδίαν κόμην μετέθεσε εἰς
δύο θέσεις.

Ἄλλ' αὐτὴ (ἡ Ἀθηνᾶ), ἀφοῦ διέτρεξε ἑκα-
τὸν εἴκοσι διπλὰ στάδια, καθὼς ἔκαμναν πλησί-
ον τοῦ Εὐρώτα οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες (οἱ
Διόσκουροι), ἔτριψε μὲ πείραν τὰ προϊόντα τῆς
ἰδικῆς της φυτείας (τοῦ ἰδικοῦ της χωραφιοῦ)
καὶ ἔλαβε πτωχικά χαρίσματα.

Ὡ κόρες, ἡ κοκκινάδα διέτρεξε τότε τὸ
πρόσωπόν της καὶ εἶχε τὸ χρῶμα, πού ἔχει τὸ
πρωῖνὸ τριαντάφυλλο ἢ ὁ κόκκος (ὁ καρπός),
τῆς ροῖδιᾶς.

Διὰ τοῦτο καὶ σεῖς τώρα φέρτε μόνον ἀρσε-
νικὸ λάδι.

μέ τὸ ὁποῖον ὁ Κάστωρ ἀλείφεται καὶ ὁ Ἥρα-
κλῆς·

φέρτε εἰς αὐτὴν καὶ ὀλόχρυσο χτένι, διὰ νά
χτενίσῃ τὴν κόμην της, ἀφοῦ καθαρῶς τὰ
ἐλαιώδη πλοκάμια της (τὰ λαδωμένα μαλλιά
της).

Ἔβγα ἔξω, Ἀθηνᾶ· πλησίον σου εἶναι εὐχα-
ριστος ὄμιλος,

αἱ θυγατέρες τῶν μεγάλων Ἀκεστοριδῶν.

Ὡ Ἀθηνᾶ, σοῦ φέρουν καὶ τὴν ἀσπίδα τοῦ
Διομήδους,

καθὼς εἶναι τοῦτο παλαιὸν ἔθιμον τῶν Ἀργεί-
ων, πού τοὺς τὸ ἐδίδαξε ὁ Εὐμήδης, ὁ ἀγαπη-
τός εἰς ἐσένα ἱερεὺς·

αὐτός κάποτε, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ὁ δῆμος

δᾶμον ἐτοιμάζοντα, φυγᾶ τῶν ἰρόν
 ἀγαλμα
 ᾤχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾤκισατο·
 Κρεῖον ὄρος· σέ δέ, δαίμον,
 ἀπορρώγεσιν ἔθηκεν ἐν πέτραις, αἷς
 νῦν οὔνομα Παλλατίδες,
 ἔξιθ', Ἀθαναία περσέπολι,
 χρυσεοπήληξ,
 ἵππων καί σακέων ἀδομένα πατάγω.
 σάμερον, ὕδροφόροι, μὴ βάπτετε·
 σάμερον, Ἄργος,
 πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μῆδ' ἀπὸ τῶν
 ποταμῶν.
 σάμερον αἱ δῶλαι, τὰς κάλπιδας ἢ ἔς
 Φυσαδεῖαν
 ἢ ἔς Ἀμμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.

στίχοι 49-77

καὶ γὰρ δὴ χρυσῶ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα
 μίξας ἤξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὄρεων,
 Τάθανα τὸ λοετρόν ἄγων καλόν. ἀλλά,
 Πελασγέ, φράζεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν
 βασιλειαν ἴδης.
 ὅς κεν ἴδη γυμνὰν τὰν Παλλάδα, τὰν
 πολιοῦχον, Τῶργος ἐσοψεῖται τοῦτο
 πανουστάτιον.
 πότνι Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ'
 ἐγὼ τι
 ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμός, ἀλλ'
 ἐτέρων.
 παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἐν ποκα
 Θήβαις πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τᾶν
 ἐταρᾶν,
 ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὐ ποκα χωρὶς
 ἔγεντο.
 ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὐτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
 ἢ πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἀλιάρτον ἐλαύνου
 ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
 ἢ εἰς Χαιρωνεῖαν, ἵνα οἱ τεθυμένον
 ἄλσος,
 καὶ βωμοὶ ποταμῶ κείντ' ἐπὶ Κουραλίω·
 πολλάκις ἂ δαίμων μιν ἐῷ ἐπεβάσατο
 δίφρω.
 οὐδ' ὄαραι νυμφᾶν, οὐδέ χοροστασῖαι

(ὁ λαός) ἦτο ἐτοιμος νὰ τοῦ ἐπιβάλη τὴν ποι-
 νὴν τοῦ θανάτου, πού εἶχε σχεδιάσει ἐναντίον
 του,
 ἔφυγε (ἀπὸ τὸ Ἄργος) ἔχων μαζί του τὸ ἰδι-
 κόν σου ἱερόν ἀγαλμα·
 κι' ἐγκατεστάθη εἰς τὸ ὄρος Κρεῖον·
 εἰς τὸ Κρεῖον ὄρος· ἐσένα δέ, θεά μου, (τὸ
 ἀγαλμα), σέ ἐτοποθέτησε εἰς ἀποκρήμους
 βράχους, πού τώρα ἔχουν τὸ ὄνομα Παλλατί-
 δες πέτραι.

Ἔβγα ἐξω, Ἀθηνᾶ, σὺ πού κυριεύεις τὰς
 πόλεις, πού ἔχεις χρυσὴν περικεφαλαίαν,
 σὺ πού αἰσθάνεσαι ἡδονὴν (εὐχαρίστησιν) ἀπὸ
 τὸν πάταγον τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀσπίδων.

Σήμερον, ὦ ὕδροφόροι (σεῖς πού φέρετε
 νερό), μὴ πλύνετε· σήμερον, σεῖς οἱ Ἀργεῖοι,
 πίνετε νερό ἀπὸ τῖς κρήνες, ὄχι ἀπὸ τοὺς πο-
 ταμούς.

Σήμερον, σεῖς αἱ δοῦλαι, φέρτε τῖς στά-
 μνες εἰς τὴν Φυσαδεῖαν ἢ εἰς τὴν Ἀμμώνην,
 τὴν κόρην τοῦ Δαναοῦ.

στίχοι 49-77

Καὶ πραγματικά θὰ ἔλθῃ ὁ Ἴακχος ἀπὸ τὰ
 βουνά, πού παρέχουν βοσκήν, ἀφοῦ ἀναμείξει
 τὰ νερά μὲ χρυσόν καὶ μὲ ἄνθη,
 φέρων εἰς τὴν Ἀθηνᾶν (παρασκευάζων ὁ
 Ἴναχος διὰ τὴν Ἀθηνᾶν) τὸ ὠραῖον λουτρόν.
 Ἀλλὰ σὺ, ὦ Πελασγέ,

πρόσεχε, μήπως ἴδῃς τὴν βασίλισσαν (γυμνήν)
 χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς.

Ἐκεῖνος πού θὰ ἔβλεπε γυμνήν τὴν Παλλά-
 δα, τὴν προστάτιν τῆς πόλεως, αὐτὸ τὸ Ἄρ-
 γος θὰ τὸ ἴδῃ γιὰ τελευταία φορὰ.

Σεβαστὴ Ἀθηνᾶ, ἐσὺ μὲν ἔβγα ἐξω· ἐγὼ
 δέ ἐν τῷ μεταξύ κάτι θὰ πῶ σ' αὐτές ἐδῶ·
 ἀλλὰ ὁ λόγος πού θὰ πῶ δὲν εἶναι ἰδικός μου,
 ἀνήκει εἰς ἄλλους.

Ὡ παιδιὰ (ὦ κόρες), ἡ Ἀθηνᾶ κάποτε ἀγά-
 πησε στὰς Θήβας μίαν νύμφην πολὺ καὶ σέ
 ὑπερβολικὸ βαθμὸ περισσότερο ἀπὸ τὰς ἄλ-
 λας συντρόφους τῆς,

τὴν μητέρα τοῦ Τειρεσίου, καὶ ποτὲ δὲν ἐχωρί-
 σθησαν.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὀδηγῇ τοὺς ἵππους εἰς τὰς
 ἀρχαίας Θεσπίας ἢ εἰς τὴν Κορωνεῖαν, διερχο-
 μένη καὶ παρατηροῦσα τὰς γεωργικὰς ἐργασί-
 ας τῶν Βοιωτῶν,

ἢ εἰς τὴν Χαιρωνεῖαν, ὅπου ὑπάρχει πρὸς τι-
 μὴν τῆς εὐώδους ἄλσος (εὐωδιάζον ἄλσος),
 καὶ βωμοὶ τῆς εὐρίσκονται (εἶναι τοποθετημέ-
 νοι) ἐπάνω στὶς ὄχθες τοῦ Κουραλίου ποτα-
 μοῦ·

πολλές φορές ἡ θεά (ἡ Ἀθηνᾶ) ἐπεβίβασε

ἀδειαί τελέθεσκον, ὄθ' οὐχ ἀγεῖτο
Χαρικλῶ.

ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὔσαν
ἑταίραν.

δὴ ποτε γάρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
ἵπῳ ἐπὶ κράνα Ἐλικωνίδι, καλὰ ρεοῖσα,
λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
[ἀμφοτέραι λῶντο, μεσαμβριναὶ δ'
ἔσαν ὦραι· πολλά δ' ἀσυχία τήνο
κατεῖχεν ὄρος.]

Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἅμα κυσίν, ἄρτι
γένεια περκάζων, ἱερὸν χῶρον
ἀνεστρέφετο·

διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτί ρόν ἤλυθε
κράνας,

στίχοι 78-106

σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ
θέμιδες.

τόν δέ χολωσαμένα περ, ὅμως
προσέφασεν Ἀθάνᾳ·
τίς σε, τόν ὀφθαλμῶς οὐκέτ'
ἀποισόμενον,

ὦ Εὐηρεΐδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαιμῶν;
ἅ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νύξ ἔβαλεν.
ἑστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γάρ
ἀνία γώνατα, καὶ φωνάν ἔσχεν ἀμηχανία.
ἂ νύμφα δ' ἐβόασε· τί μοι τόν κῶρον
ἔρεξας, πότνια; τοιαῦται δαιμόνες ἔστε
φίλοι;

ὄμματά μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον
ἄλαστε,

εἶδες Ἀθαναίᾳς στήθεα καὶ λαγόνας·
ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψαι. ὦ ἐμέ
δειλάν·

ὦ ὄρος, ὦ Ἐλικῶν, οὐκέτι μοι πάριτε.
ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξασ· δόρκας
ὀλέσσας καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα
παιδὸς ἔχεις.

ὥς φαμέν' ἀμφοτέραισι φίλον περι παιῖδα
λαβοῖσα μάτηρ μὲν γοερῶν οἶκτον

αὐτήν (τὴν μητέρα τοῦ Τειρεσίου) εἰς τὸ ἄρμα
τῆς.

Οὔτε φιλικές συνομιλίες τῶν νυμφῶν οὔτε
εὐχάριστοι χοροὶ ἐγίνοντο, ὅταν δὲν ἦτο ἀρχη-
γός (ὅταν δὲν ἠγεῖτο) ἡ Χαρικλῶ.

Ἄλλ' ἀκόμα καὶ ἐκείνην (τὴν Χαρικλῶ, τὴν μη-
τέρα τοῦ Τειρεσίου) τὴν ἀνέμεναν πολλὰ δά-
κρυα,

καίτοι αὐτὴ ἦτο ἀγαπητὴ σύντροφος τῆς Ἀθη-
νᾶς.

Κάποτε λοιπόν, ἀφοῦ ἔλυσε τίς πόρπες (τίς
καρφίτσες) τῶν πέπλων τῆς, οἱ ἵπποι τῆς ἐλού-
ζοντο εἰς τὴν κρήνην τοῦ Ἐλικῶνος, πού εἶχε
καλὰ νερά· εἰς τὸ βουνό (εἰς τὸν Ἐλικῶνα)
ἐπεκράτει μεσημεριανὴ ἡσυχία.

[Καὶ αἱ δύο ἐλούζοντο καὶ ἦσαν ὦρες μεση-
μεριανές· καὶ μεγάλη ἡσυχία κατεῖχε ἐκεῖνο τὸ
βουνό – τὸν Ἐλικῶνα].

Ὁ Τειρεσίας τότε μόνος μαζί μὲ τὰ σκυλιὰ
του, ἐνῶ πρὸ ὀλίγου ἤρχισαν νὰ μαυρίζουν τὰ
γένεια του, περιεφέρετο εἰς τὸν ἱερὸν χῶρον·
ἐπειδὴ ὅμως ἐδίψασε πάρα πολύ, ἐπῆγε ὁ δυσ-
τυχῆς εἰς τὰ νερά τῆς κρήνης· καί, χωρὶς νὰ

στίχοι 78-106

τὸ θέλη, εἶδε πράγματα ποῦ δὲν ἦτο θεμιτὸν
νὰ ἴδῃ. Καίτοι δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐχολώθη ἐναντίον
του, ὅμως τὸν προσεφώνησε καὶ τοῦ εἶπε:

Ποιὸς δαιμῶν, ὦ Εὐηρεΐδῃ, σὲ ὠδήγησε (σὲ
ἔφερε) εἰς αὐτὸν τὸν δύσκολον δρόμον, ἐσέ,
ποῦ δὲν πρόκειται νὰ ἐπανακτήσης πλέον
τοὺς ὀφθαλμούς σου (τὴν ὄρασίν σου);

Αὐτὰ τοῦ εἶπε, εἰς δὲ τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ
(τοῦ Τειρεσίου) ἐπεκάθισεν ἡ νύχτα (ἐτυφλώ-
θη ὁ Τειρεσίας),

κι' ἔμεινε ἀφῶνος· διότι αἱ στενοχώριες συγ-
κόλλησαν τὰ γόνάτα του καὶ ἡ ἀμηχανία (ἡ
ἀπελπισία) τοῦ κατέσχε τὴν φωνήν.

Ἡ δὲ νύμφη (ἡ Χαρικλῶ, μήτηρ τοῦ Τειρεσί-
ου) ἀνεβόησε (ἐφώνασε):

τί ἔκαμες σὸ παιδί μου; ὦ σεβαστὴ δέσποινα,
τέτοιες φίλες εἶσθε αἱ θεές; ἀφῆρεςες τὰ μά-
τια τοῦ παιδιοῦ μου.

Παιδί μου δυστυχισμένο, εἶδες τὰ στήθη
καὶ τὰ λαγγόνια τῆς Ἀθηνᾶς·

ἀλλὰ τὸν ἥλιον δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναἰδῆς.
Ἔγω ἡ δυστυχῆς·

ὦ βουνό, ὦ Ἐλικῶν, μὴ μὲ πλησιάζετε πλέον.

Διέπραξες πράγματι μεγάλα ἐξ αἰτίας μι-
κρῶν, ἀφοῦ ἐφόνευσες ζαρκάδια καὶ ἐλάφια
ὄχι πολλά, τώρα κατέχεις τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ
μου.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ (ἡ μήτηρ τοῦ Τειρεσίου),
παρέλαβε τὸ ἀγαπητὸ παιδί τῆς μὲ τὰ δύο χέ-
ρια τῆς καὶ τὸ ὠδηγοῦσε, ἐνῶ ἐκλαιε βαρεῖα

ἀηδονίδων ἄγε, βαρὺ κλαίσις· θεὰ δ' ἔλεησεν ἑταίραν,
καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος·
δια γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα
δι' ὄργαν εἶπας· ἐγὼ δ' οὔτοι τέκνον
ἔθηκ' ἀλαόν.
οὐ γάρ Ἀθαναία γλυκερόν πέλει ὄμματα
παίδων ἀρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὦδε λέγοντι
νόμοι·
ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτός
ἔληται, ἀθρήση, μισθῶ τοῦτον· ἰδεῖν
μεγάλα δια γύναι, τὸ μὲν οὐ
παλινάγρετον αὔθι γένοιτο ἔργον, ἐπεὶ
μοιρᾶν ὦδ' ἐπένευσε λίνα,
ἀνίκα τὸ πρῶτόν νιν ἐγείνασ· νῦν δέ
κομιζεῖ,
ᾧ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.

στίχοι 107-135

πόσσα μὲν ἁ Καδμηΐς ἐσούστερον ἔμπυρα
καυσεῖ,
πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον
εὐχόμενοι
παῖδα, τὸν ἀβατάν Ἀκταίωνα, τυφλὸν
ιδέσθαι.
καί τήνος μεγάλας σύνδρομος
Ἀρτέμιδος ἐσσεταί· ἀλλ' οὐκ αὐτόν ὁ τε
δρόμος, αἱ τ' ἐν ὄρεσσι ρυσεῦνται ξιναὶ
τάμος ἑκαβολία,
ὀππόταν, οὐκ ἐθέλων περ, ἴδη χαριέντα
λόετρα δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν
ἄνακτα κύνες
τουτάκι δειπνησεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὅστεα
μάτηρ δεξεῖται, δρυμῶς πάντας
ἐπερχομένα
ὀλβίσταν τ' ἐρέει σέ καί ευαίωνα
γενέσθαι,
ἐξ ὀρέων ἀλαόν παιο' ὑποδεξαμέναν.
ᾧ ἐτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο· τῷδε γάρ ἄλλα
τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλά μενεῦντι
γέρα,
μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον
ἐσσομένοισιν,
ἢ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι περισσώτερον.
γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὅς αἴσιος, οἱ τε
πέτονται ἠλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ
πέρυγες.
πολλά δέ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλά δέ
Κάδμω χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα
Λαβδακίδαις.

καὶ ἐξέπεμπε τὸν θρήνον ὀδυρομένων ἀηδονι-
ῶν· ἀλλ' ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ ἐλέησε τὴν φίλην τῆς,
καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν αὐτὰ τὰ λόγια·
ᾧ θεϊκὴ γυναῖκα, μετάβαλε ὄλα, ὅσα εἶπες
ἀπὸ τὴν ὄργην σου· δέν τό κατέστησα ἐγὼ τυ-
φλὸν τὸ τέκνον σου· διότι δέν εἶναι εὐχάριστον
εἰς τὴν Ἀθηνᾶν νά ἀφαιρῇ τὰ μάτια τῶν παιδι-
ῶν· ἀλλὰ οἱ νόμοι τοῦ Κρόνου (οἱ παλαιότατοι
νόμοι) λέγουν (ὀρίζουν) τὰ ἐξῆς·
ὅποιος ἴδη κάποιαν ἀπὸ τὰς θεᾶς, ὅταν ὁ ἴδιος
ὁ θεὸς δέν τὸν ἐκλέξη, αὐτός ἀντί μισθοῦ (ὡς
ἀνταπόδοσιν) θά ἴδη μεγάλο κακό.
ᾧ θεϊκὴ γυναῖκα, αὐτό τὸ ἔργον πού ἐγινε
(ἡ τύφλωσις τοῦ Τειρεσίου) δέν εἶναι δυνατόν
νά ἀνακληθῇ πάλιν, ἐπειδὴ οἱ κλωστὲς τῶν μοι-
ρῶν ἔτσι ὤρισαν,
ὅταν ἐξ ἀρχῆς ἐγέννησες αὐτόν (τὸν Τειρεσί-
αν)· σὺ δέ, ᾧ Εὐηρείδα, λάβε τὸ βραβεῖον, πού
σοῦ ὀφείλεται.

στίχοι 107-135

Ἀλλὰ πόσας θυσίας μέ φωτιά θά προσφέρῃ
ὑστερα ἡ Καδμηΐς (ἡ κόρη τοῦ Κάδμου)
καὶ πόσας ὁ Ἀρισταῖος, εὐχόμενοι νά ἴδουν
τυφλὸν τὸ μοναδικὸ παιδί των, τὸν νεαρόν
Ἀκταίωνα.

Καὶ ἐκεῖνος (ὁ Ἀκταίων) θά γίνῃ ἀκόλου-
θος εἰς τὸ τρέξιμο τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος·
ἀλλ' αὐτὸν οὔτε ὁ δρόμος (τὸ τρέξιμο μαζί μέ
τὴν Ἀρτεμιν) οὔτε αἱ κοιναὶ εἰς τὰ ὄρη μακρο-
βολία θά τὸν σώσουν τότε, ὅταν ἴδη, καίτοι χω-
ρὶς τὴν θέλησίν του, τὰ κομψὰ λουτρά τῆς
θεᾶς (τῆς Ἀρτέμιδος)· ἀλλὰ τότε αἱ ἴδιες αἱ
σκύλες θά τὸν φάγουν, αὐτόν πού εἶχον προη-
γουμένως ἄρχοντά των· τὰ δέ ὅσα τοῦ παιδι-
οῦ τῆς θά παραλάβῃ ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία
διατρέχουσα ὄλα τὰ δάση θά λέγῃ, ὅτι ἐσύ
ὑπῆρξες εὐτυχεστάτη καὶ καλότυχη, διότι ὑπε-
δέχθης ἀπὸ τὰ βουνὰ τυφλὸν τὸν υἱόν σου.

ᾧ φίλη μου, γι' αὐτό μὴ παραπονησῇς· διότι
γιὰ δική σου χάρι αὐτόν (τὸν υἱόν σου) τὸν πε-
ριμένουν ἀπὸ ἐμὲ πολλὰ βραβεῖα· διότι αὐτόν
θά τὸν κάμω μάντι, πού θά ὑμνήται ἀπὸ τοὺς
μεταγενεστέρους ἀνθρώπους πολὺ περισσό-
τερον τῶν ἄλλων μάντεων.

Θά μάθῃ γιὰ τὰ πουλιά, ποιὸ ἀπ' αὐτὰ εἶναι
εὐοῖωνο, καὶ ποιὰ πουλιά πετοῦν ματαιῶς καὶ
ποίων πουλιῶν τὸ πέταγμα δέν εἶναι καλόν (εὐ-
οῖωνον).

Καὶ πολλὰς προφητείας θά χρησιμοδοτήσῃ
εἰς τοὺς Βοιωτοὺς, πολλὰς ἐπίσης εἰς τὸν
Κάδμον καὶ ἀργότερα εἰς τοὺς μεγάλους Λα-

δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς
 δέον ἀξει, δωσῶ καὶ βιότῳ τέρμα
 πολυχρόνιον.
 καὶ μόνος, εὔτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν
 νεκύεσσὶ φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος
 Ἄγεσίλα.
 ὡς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελές,
 ᾧ κ' ἐπινεύσῃ Παλλάς, ἐπεὶ μῶνα Ζεὺς
 τότε θυγατέρων
 δῶκεν Ἀθαναία, πατρῷα πάντα
 φέρεσθαι.
 λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν·
 ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφά Διὸς οὐκ
 ἐπινεύει

στίχοι 136-142

ψεύδεα· [οὐδέ ποκ' ἂν ψεύδεται] ἃ
 θυγάτηρ.
 ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ
 δέχεσθε τὴν θεόν, ᾧ κῶραι, τῶργος
 ὄσαις μέλεται,
 σὺν τ' εὐαγορία, σὺν τ' εὐγμασι, σὺν τ'
 ὀλολυγαῖς.
 χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω.
 χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὐτίς
 ἐλάσσαις ἵππων, καὶ Δαναῶν κλᾶρον
 ἅπαντα σάω.

(6) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ

στίχοι 1-11

Τῷ καλάθῳ κατιόντος ἐπιφθέγγασθε
 γυναῖκες·
 Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε,
 πουλυμέδιμνε.
 τὸν κάλαθον κατιόντα, (χαμαὶ θασεισθε
 βέβαλοι)
 μηδ' ἀπὸ τῷ τέγεος, μηδ' ὑπόθεν
 αὐγάσσησθε,
 μή παῖς, μηδέ γυνά, μηδ' ἃ κατεχεύατο
 χαίταν,
 μηδ' ἔτ' ἀπ' αὐαλέων στομάτων
 πτύωμες ἄπασοι.
 Ἔσπερος ἐκ νεφῶν ἐσκέψατο, πανίκα
 νεῖται·

βδακίδας. Θά τοῦ δῶσω ἀκόμη καὶ μεγάλην βα-
 κτηρίαν, ἢ ὅποια θά καθοδηγῇ τὰ βήματά του
 κατὰ τὸν δέοντα τρόπον,
 θά τοῦ δῶσω ἐπίσης καὶ μακροχρόνιον τέρμα
 τοῦ βίου του·
 καὶ μόνον αὐτός, ὅταν ἀποθάνῃ, θά ὑπάγῃ
 φρόνιμος μεταξύ τῶν νεκρῶν,
 τιμώμενος ἀπὸ τὸν μεγάλον Ἄγεσίλαν (τὸν
 Ἄδην).

Ἄφοῦ εἶπε αὐτά, κατένευσε (ἐκαμε νεῦμα
 ἐπιβεβαιωτικὸν τῶν λόγων. τῆς)· τοῦτο δέ
 ἐκτελεῖται εἰς ὅποιον ἢ Παλλὰς συγκατανεύ-
 σει, ἐπειδὴ μόνον εἰς τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῶν θυ-
 γατέρων του ἔδωσε ὁ Ζεὺς τοῦτο τὸ
 προνόμιον, νά ἔχῃ δηλαδὴ ὅλα τὰ δικαίωματα
 τοῦ πατρός της.

Ἔω λουτροχόοι, καμμία μητέρα δὲν ἐγέννη-
 σε τὴν θεάν· ἀλλὰ τὴν ἐγέννησε ἡ κεφαλὴ τοῦ
 Διὸς· ἡ κεφαλὴ τοῦ Διὸς δὲν κάμνει ψευδῆ

στίχοι 136-142

νεύματα· οὔτε ποτέ λέγει ψέματα ἢ θυγάτηρ
 του.

Ἔρχεται τώρα πράγματι ἡ Ἀθηνᾶ·
 ἀλλὰ ὑποδέχεσθε τὴν θεάν, ᾧ κόρες, ὅσαι
 ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὸ Ἄργος,
 μέ ὕμνους καὶ μέ προσευχάς καὶ μέ παρακλητι-
 κάς φωνάς.

Χαῖρε θεά, φρόντιζε γιὰ τὸ Ἄργος τοῦ
 Ἰνάχου.

χαῖρε καὶ ὅταν ἐξάγῃς (ὅταν βγάξῃς ἔξω) τοὺς
 ἵππους, καὶ εἶθε νά τοὺς εἰσαγάγῃς καὶ πάλιν,
 καὶ σῶζε ὅλην τὴν γῆν τῶν Δαναῶν.

στίχοι 1-11

ἌΟταν τὸ καλάθι κατέρχεται, σεῖς αἱ γυναῖ-
 κες φωνάξατε·
 ᾧ Δήμητρα, σὺ πού μᾶς δίδεις πολλὴν τροφήν,
 πού μᾶς παρέχεις πολλοὺς μεδίμνους σιτηρῶν
 (πολύ σιτάρι), μεγάλῃ ἢ χάρι σου. ἌΟταν τὸ
 καλάθι κατέρχεται – σεῖς οἱ ἀμήητοι νά ἔχετε
 τὰ βλέμματά σας ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω –
 νά μὴ τὸ παρατηρήτε μήτε ἀπὸ τὴν στέγην μή-
 τε ἀπὸ ὑψηλά, οὔτε παιδί οὔτε γυναῖκα οὔτε
 ἐκείνη πού ἔχουσε νερό εἰς τὴν κόμην της, μή-
 τε ἀκόμη ἀπὸ ξηρὰ στόματα νά πτύωμεν νησι-
 κοί.

ἌΟ Ἔσπερος ἀπὸ τὰ νέφη παρετήρησε, πό-
 τε θά ἔλθῃ· ὁ Ἔσπερος, πού μόνον αὐτός

Ἔσπερος, ὃς τε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος
ἔπεισεν,
ἀρπαγίμας ὄκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια
κώρας.
πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρειν
ἔς τ' ἐπί θυμᾶς, ἔς τ' ἐπί τῶς μέλανας,
καί ὅπα τὰ χρύσεια μάλα;

στίχοι 12-39

[οὐ πίεις, οὐτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον,
οὐδ' ἐλοέσσω.]
τρὶς μὲν δὴ διέβης Ἀχελῳίων
ἀργυροδίδαν,
τοσσακὶ δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασσας
ἕκαστον,
τρὶς δ' ἐπὶ Καλλί [στης νήσου δράμες
ὀμφαλὸν Ἐνναν.]
τρὶς δ' ἐπὶ Καλλι [χόρω χαμάδις
ἐκαθίσσαο φρητί.]
αὐσταλέα, ἀποτός τε· καὶ οὐ φάγεις, οὐδ'
ἐλοέσσω.
μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε
Δηοῖ.
κάλλιον, ὡς πολίεσσι ἐαδῶτα τέθμια
δῶκε·
κάλλιον, ὡς καλάμην τε καὶ ἱερά
δράγματα πρᾶτα ἀσταχύων ἀπέκοψε, καὶ
ἐν βόας ἤκε πατήσαι,
ἀνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο
τέχνην·
κάλλιον, ὡς, ἵνα καὶ τις ὑπερβασίας
ἀλέηται,
[θήκατο βουπεινά Τριόπεω γόνον
οικτρὸν] ἰδέσθαι.

Οὐπῶ τάν Κνιδίαν, ἔτι Δῶτιον ἱρὸν
ἔναιον,
τὴν δ' αὐτᾶ καλὸν ἄλσος ἐποίησαντο
Πελασγοί,
δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διὰ κεν μόλις
ἦνθεν οἰστός.
ἐν πίτυς, ἐν μεγάλοι πελεαί ἔσαν, ἐν
δέ καὶ ὄχλαι, ἐν δέ καλά γλυκύμαλα· τό
δ', ὥστ' ἀλέκτρινον, ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν
ἀνέθυε· θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χῶρω,
ὄσσον Ἐλευσίνοι, Τριόπῳ θ' ὄσον,

ἔπεισε τὴν Δήμητρα νὰ πιῇ, ὅταν ἐβγήκε νὰ
ἀναζητήσῃ τὰ ἴχνη τῆς ἀπαχθείσης κόρης τῆς,
γὰρ τὴν ὁποῖαν δὲν ὑπῆρχον πληροφορίες.

Σεβαστὴ δέσποινα, πῶς ἠμπόρεσαν τὰ πό-
δια σου (πῶς ἀνθεξαν τὰ πόδια σου) νὰ σέ
φέρουν πρὸς δυσμᾶς (πρὸς τὰ δυτικά μέρη)
καὶ πρὸς τοὺς μαύρους καὶ ἐκεῖ ὅπου ἦσαν τὰ
χρυσᾶ μῆλα;

στίχοι 12-39

Δὲν ἐπιεῖς οὔτε βέβαια ἔφαγες κατ' ἐκεῖ-
νον τὸν χρόνον, οὔτε ἐλοῦσθηκες.
Τρεῖς δὲ φορές διέβης τὸν Ἀχελῳῶν ποτα-
μὸν μὲ τὰ ἀργυρόχροα νερά, κι' ἄλλες τόσες
φορές ἐπέρασες καθένα ἀπὸ τοὺς ἀδιακόπως
ρέοντας ποταμοὺς,
τρὶς ἐπίσης φορές διέτρεξες τὸ κέντρον
Ἐνναν τῆς Καλλίστης νήσου
καὶ τρεῖς ἀκόμα φορές [ἐκάθισες χάμω εἰς τὸ
στόμιον τοῦ Καλλιχόρου φρέατος
στεγνὴ καὶ χωρὶς νὰ πιῆς νερό· καὶ δὲν ἔφαγες
οὔτε ἐλοῦσθηκες.

Ἀλλὰ ἄς μὴ τὰ λέγωμεν αὐτά, διότι φέρουν
δάκρυα εἰς τὴν Δηῶ (εἰς τὴν Δήμητρα).

Καλλίτερον εἶναι νὰ εἰπῶμεν ὅτι αὐτὴ (ἡ
Δήμητρα) ἔδωκε (ἐθέσπισε) θεσμούς-νόμους
εἰς τὰς πόλεις·
καλλίτερον εἶναι νὰ εἰπῶμεν, ὅτι αὐτὴ πρώτη
ἔκοψε τὰ καλάμια καὶ τὰ ἱερά δεμάτια τοῦ σιτα-
ριοῦ, καὶ ἄφησε τὰ βόδια νὰ πατήσουν μέσα
στὰ χωράφια,
ὅταν ὁ Τριπτόλεμος ἐδιδάσκετο ἀπὸ αὐτὴν τὴν
ὠφέλιμον τέχνην (τὴν τέχνην τῆς καλλιεργεί-
ας τῆς γῆς)·
καλλίτερον νὰ εἰπῶμεν, διὰ νὰ ἀποφεύγῃ κα-
νεῖς καὶ τὰ σφάλματα (τὰς παραβάσεις τῶν νό-
μων),

[ὅτι ἔκαμε μὲ τὴν μεγάλην πείναν οἰκτρὸν θέ-
μα τὸν γόνον (τὸ γέννημα) τοῦ Τριόπου.

Δὲν εἶχον κατοικήσει οἱ Πελασγοὶ εἰς τὴν
Κνίδον, ἀλλὰ κατῶκου ἀκόμη εἰς τὸ Δῶτιον
ἱερόν,
ὅταν ἐφτιασαν γιὰ σένα τὴν ἴδιαν ὠραῖον ἄλ-
σος,

κατάφυτον ἀπὸ δένδρα· διὰ μέσου αὐτοῦ ποτὲ
δὲν ἐπέρασε βέλος. Ἀλλὰ μέσα εἰς αὐτὸ
ἦσαν πιτυές, μεγάλες πελεές καὶ ἀγριαπιδι-
ές, ἀκόμη ὑπῆρχον σ' αὐτὸ καὶ ὠραῖα γλυκό-
μηλα· τὸ δὲ νερό, λάμπον ὡσάν τὸ ἤλεκτρον
(τὸ κεχριμπάρι),

ἀνέβλυζε ἀπὸ τ' αὐλάκια· καὶ ἡ θεὰ (ἡ Δήμη-
τρα) ἦτο ἐνθουσιασμένη ἀπὸ αὐτὸν τὸν χῶρον
τόσον πολὺ,
ὄσον ἦτο ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα καὶ ὄσον ἦτο ἀπὸ

ὄκκόσον Ἔννα.
 ἀλλ' ὄκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιός ἀχθετο
 δαίμων,
 τουτάκις ἅ χειρῶν Ἐρυσίχθονος ἄψατο
 βωλά.
 σεύατ' ἔχων θεράποντας εἰκοσι,
 πάντας ἐν ἀκμῇ,
 πάντας δ' ἀνδρογίγαντας, ὅταν πόλιν
 ἀρκίος ἄραι,
 ἀμφότερον, πελέκεσσι καὶ ἀξίνοισιν
 ὀπλίσας.
 ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες
 ἔδραμον ἄλσος.
 ἦς δὲ τις αἰγειρος, μέγα δένδρεον,
 αἰθέρι κῦρον·
 τῷ δ' ὕπο ταί νύμφαι ποτί τῶνδιον
 ἐψιῶντο·

στίχοι 40-67

ἅ πράτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν
 ἄλλαις.
 ἦσθετο Δαμάτηρ, ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ·
 εἶπε δὲ χωσομένα· τίς μοι καλὰ δένδρεα
 κόπτει;
 αὐτίκα Νικίππα, τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
 δαμοσίαν ἔστασαν, εἰείαστο· γέντο δὲ
 χειρὶ
 στέμματα καὶ μάκωνα, κατμαδιαν δ' ἔχε
 κλαῖδα.
 φᾶ δὲ παραψύχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα
 φῶτα·
 τέκνον, ἐλίγυσον, τέκνον πολύθεστε
 τοκεῦσι,
 παύεο, καὶ θεράποντας ἀπότρεπε· μὴ τι
 χαλεφθῆ πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν
 ἐκκεραῖζεις.
 Τάν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον,
 ἠέ κυναγὸν ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν
 ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
 ὠμοτόκος, (τᾶς φαντὶ πέλειν
 βλοσυρώτατον ὄμμα)
 χάζευ, ἔφα· μὴ τοι πέλεκυν μέγαν ἐν
 χροῖ παξῶ.

τὸ Τρίσπον καὶ ὄσον ἀπὸ τήν Ἔνναν.

Ἄλλ' ὅταν ὁ δεξιός δαίμων ἐστενοχωρήθη
 ἀπὸ τούς Τριοπίδας, τότε ἡ χειροτέρα ἀπόφα-
 σις ἔψαυσε τὸν Ἐρυσίχθονα (ὁ Ἐρυσίχθων
 ἔλαβε κακὴν-καταστρεπτικὴν ἀπόφασιν).

Ἐσχύθηκε ὀρηκτικὰ ἔχων μαζί του εἰκοσι
 βοηθούς, πού ἦσαν ὄλοι εἰς τήν ἀκμὴν των καὶ
 ὄλοι γιγαντόσωμοι ἄνδρες, ἦτο δὲ ὁ ἴδιος ἰκα-
 νός νά ξεσηκώσῃ ὀλόκληρον πόλιν· κι' αὐτούς
 τούς ἐξώπλισε καὶ μὲ τὰ δύο ὄπλα, καὶ μὲ πε-
 λέκια καὶ μὲ ἀξίνας.

Κι' ὠρμησαν οἱ ἀναίσχυντοι εἰς τὸ ἄλσος
 τῆς Δήμητρος.

Ἐκεῖ ἦτο καὶ μία λεύκη, ὑψηλότατον δέν-
 δρον, τὸ ὅποιον ἤγγιζε τὸν αἰθέρα· κάτω ἀπ'
 αὐτὸ διεσκέδαζαν κατὰ τὸ μεσημέρι αἱ νύμφαι·

στίχοι 40-67

αὐτὴ πρώτη χτυπήθηκε (πληγώθηκε) καὶ ξεφώ-
 νισε πρὸς τίς ἄλλες ὀδυνηρόν ἦχον (ἦχον πού
 ἐπρόδιδε τὸν πόνον τῆς).

Ἀντελήφθη τότε ἡ Δημήτηρ, ὅτι τὸ ἱερὸν
 ξύλον τῆς – τὸ ἱερὸν δένδρον τῆς πονεῖ·
 καὶ ὠργισμένη εἶπε: ποίος εἶναι αὐτός πού χτυ-
 πάει τὰ ὠραῖα δένδρα μου;

Κι' ἀμέσως ἐξωμοιώθηκε μὲ τήν Νικίππαν
 (ἔλαβε τήν μορφήν τῆς Νικίππης), τήν ὅποιαν
 αἱ πόλεις κατέστησαν δημοσίαν ἱερείαν τῆς·
 κι' ἔλαβε στά χέρια τῆς
 στεφάνια καὶ παπαρούνες κι' ἐκρέμασε ἀπὸ
 τὸν ὠμόν τῆς κλειδί. Καὶ ἀποβλέπουσα νά πε-
 ριορίσῃ τὸ κακὸν (τήν γενομένην διὰ τῆς κατα-
 ὀτροφῆς τῶν δένδρων ζημίαν) καὶ νά
 καταπραυνῇ τὸν ἀναίσχυντον ἄνδρα εἶπε:
 παιδί μου, ἐσύ πού καταστρέφεις τὰ ἀφύλακτα
 δένδρα, πού εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τούς θε-
 ούς,

παιδί μου, ἠσύχασε, παιδί μου, σύ πού εἶσαι
 πολυαγάπητο εἰς τούς γονεῖς σου,
 σταμάτα (τήν καταστροφὴν τῶν δένδρων) καὶ
 ἐμπόδιζε καὶ τούς ὑπηρέτας σου· διότι ὑπάρ-
 χει φόβος νά ὀργισθῇ πάρα πολὺ
 ἡ σεβαστὴ δέσποινα Δήμητρα, τῆς ὁποίας κα-
 ταστρέφεις τὸ ἱερὸν (τὸν ἱερὸν χώρον).

Αὐτὴν τότε τήν ἐστραβοκοίταξε (ὁ Ἐρυσί-
 χθων) μὲ μεγαλυτέραν ἀγριότητα παρά μὲ
 ὄσσην ἀγριοκοιτάζει ἓνα κυνηγὸν εἰς τὰ βουνά
 τοῦ Τμάρου (εἰς τὸ ὄρος Τμάρος) μία λέαινα,
 πού ἐγέννησε προώρως, – αὐτῆς τὸ μάτι λέ-
 γουν ἦτι εἶναι ἀγριώτατον –, καὶ τῆς εἶπε:
 φύγε, μὴ σοῦ μπηξῶ στοῦ σώμα σου τὸ μεγάλο
 τσεκούρι.

Χάρτης της διαδρομής (του ταξιδιού) των Ἀργοναυτικῶν μετὰ τὴν Ἀργῶ, ἀπὸ τῶν Ἰωλκῶν (τὸν Βόλον) μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ρίο-ντέ-λα-Πλάτα. Ἡ Ἀργῶ, σύμφωνα μετὰ τὰ κείμενα τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου, τὰ ὅποια ἠμῆνευσεν ἡ Ἀμερικανὶς Ἀρχαιολόγος Ἐνρριέτα Μέρτζ ἀφ' οὗ διέπλευσεν τὴν Μεσόγειον καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ἔφθασεν εἰς τὴν Νότιον Βραζιλίαν, οἱ δὲ Ἀργοναῦται εἰσπλεύσαντες εἰς τὸν ποταμὸν Ρίο-ντέ-λα-Πλάτα εἰσεχώρησαν μέχρι τῶν ἠπυρειῶν, τῶν προσβάσεων τῶν Ἄνδεων, ὅπου εὗρισκον οἱ Κίχλοι καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Αἰήτης. (Λεπτομερείας περὶ ὁρίων αὐτῶν βλέπε ἐντὸς τῶν κειμένων).

ταῦτα δ' ἐμόν θησεῖ στεγανόν δόμον, ὦ
ἐνι δαίτας αἰέν ἐμοῖς ἐτάροισιν ἄδην
θυμαρέας ἀξῶ.

Εἶπεν ὁ παῖς· Νέμεσις δέ κακάν
ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο
δ' ἅ θεῦς.

ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἄψατ'
Ἵλύμπω·
οἱ μὲν ἄρ' ἠμιθνήτες, ἐπεὶ τάν πότνιαν
εἶδον,
ἐξαπίνας ἀπόρουσαν, ἐνὶ δρυσί χαλκόν
ἀφέντες.

ἅ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, (ἀναγκαῖα γάρ
ἔποντο δεσποτικάν ὑπὸ χεῖρα) βαρύν δ'
ἀπαμείψατ' ἀνακτα·
ναί, ναί, τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ὦ ἐνι
δαίτας ποιησεῖς· θαμιναί γάρ ἐς
ὑστερον εἰλαπῖναι τοι.

Ἄ μὲν τόσος εἶποισ' Ἑρυσίχθονι
τεύχε πονηρά. αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ
ἄγριον ἐμβαλε λιμόν.

στίχοι 68-96

αἶθωνα, κρατερόν· μεγάλη δ' ἐστρεύετο
νούσῳ·
σχέτλιος, ὅσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν
ἴμερος αὔτις. εἰκατι δαῖτα πένοντο,
δυῶδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον· καὶ γάρ τᾶ
Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος· τόσσα
Διώνυσον γάρ ἅ καὶ Δάματρα χαλέπτει.
οὔτε μιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια
πέμπον
αἰδόμενοι γονέες· προχανὰ δ'
εὐρίσκειτο πᾶσα.
ἦνθον Ἴτωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ'
ἄεθλα
Ἵρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἠρνήσατο
μάτηρ·
οὐκ ἐνδοῖ, χθιζός γάρ ἐπὶ Κρανῶνα
βέβηκε,
τέλθος ἀπαιτήσων, ἑκατόν βόας. ἦνθε
Πολυξῶ,

Αὐτὰ τὰ ξύλα θά καταστήσουν τὸ σπιτί μου
στεγανό (μὲ αὐτὰ τὰ ξύλα θά φτιάσω ὠραῖαν
στέγην τοῦ σπιτιοῦ μου), καὶ μέσα σ' αὐτό θά
παραθέτω πάντοτε εἰς τοὺς συντρόφους μου
πολὺ εὐχάριστα τραπέζια (πολὺ εὐχάριστα
συμπόσια).

Αὐτὰ εἶπε τὸ παιδί· ἡ δὲ Νέμεσις (ἡ τιμω-
ρός θεά) κατήγγειλε τοὺς ὑβριστικούς λόγους
του.

Καὶ ἡ Δήμητρα ὠργίσθη εἰς ὑπερβολικόν
βαθμόν· καὶ ἔγινε πάλιν ἡ θεά (ἀπέβαλε τὴν
μορφὴν τῆς Νικίπτης καὶ ἐπανεκτέθη τὴν θεϊ-
κὴν τῆς μορφῆν).

Τὰ μὲν βήματά της (τὰ πόδια της) ἦσαν εἰς
τὴν γῆν, ἡ δὲ κεφαλὴ της ἤγγισε τὸν Ὀλυμ-
πον.

Καὶ ἐκεῖνοι ἠμιθανεῖς (μισοπεθαμένοι), κα-
θῶς ἦσαν, ὅταν εἶδαν τὴν σεβαστὴν θεάν, ξα-
φνικὰ ἐπήδησαν κι' ἐφουγαν, ἀφοῦ ἄφησαν
μέσα στίς βαλανιδιές τὰ χάλκινα ὄπλα των.

Αὐτὴ δὲ τοὺς μὲν ἄλλους τοὺς ἄφησε νά
φύγουν – διότι κατ' ἀνάγκην τὸν ἀκολουθοῦ-
σαν ὡς τελοῦντες ὑπὸ τὴν δεσποτικὴν του
χεῖρα (τὴν κυριαρχικὴν του ἐξουσίαν) –, ἀπήν-
τησεν ὁμως ὡς ἐξῆς εἰς τὸν σκληρόν ἀνακτα
(εἰς τὸν Ἑρυσίχθονα):

ναί, ναί, φτιάξε, σκυλί, τὸ σπιτί σου, μέσα σὲ
ὁποῖο θά παραθέτης συμπόσια· διότι πράγματι
θά ἔχης ἀργότερα συχνές εὐωχίες.

Αὐτὴ τόσα μόνον εἶπε, ἀλλὰ ἐτοιμαζε εἰς
τὸν Ἑρυσίχθονα κακά. Ἀμέσως ἐνέβαλε εἰς
αὐτόν βαρεῖά καὶ ἀγρια πείνα, καυστικὴν, δυνα-

στίχοι 68-96

τὴν· καὶ ἐξηντλεῖτο (ἀδυνάτιζε) ἀπὸ μεγάλην
ἀσθένειαν· ὁ δυστυχὴς, ὅσα ἔτρωγε, ἀλλὰ τό-
σα τὸν κατεῖχε πάλιν ἡ ἐπιθυμία νά φάγη. Εἴκο-
σι τοῦ παρεσκεύαζον τὸ φαγητό κι' ἄλλοι
δῶδεκα τοῦ ἀντλοῦσαν κρασί· διότι καὶ ὁ Διό-
νυσος ὠργίσθη μαζί μὲ τὴν Δήμητρα ἐναντίον
του· διότι τόσα ἐξοργίζουν τὸν Διόνυσον ὅσα
ἐξοργίζουν καὶ τὴν Δήμητρα. Οὔτε εἰς δεῖπνα,
πού ἐγίνοντο διὰ συνεισφορᾶς, οὔτε εἰς κοινὰ
συμπόσια ἔστειλλον αὐτὸν οἱ γονεῖς του,
ἐπειδὴ ἐντρέποντο· καὶ προεβάλλετο γι' αὐτό
κάθε πρόφασιν (οἱ γονεῖς του ἐφεύρισκον κά-
θε πρόφασιν).

Ἦλθον οἱ Ἵρμενίδαι, διὰ νά προσκαλέσουν
αὐτόν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἴτωνιάδος Ἀθη-
νᾶς· ἀλλ' ἡ μητέρα του ἠρνήθη·
δὲν εἶναι μέσα (σὲ τὸ σπιτί), εἶπε, διότι χθές ἀνε-
χώρησε γιὰ τὴν Κρανῶνα,
διὰ νά ἀπαιτήσῃ φόρον (ὀφειλήν) ἑκατόν βό-
δια. Ἦλθεν ἡ Πολυξῶ, ἡ μητέρα τοῦ Ἀκτορίω-

μάτηρ Ἀκτορίωνος, (ἐπεὶ γάμον ἄρτυε
 παιδί)
 ἀμφοτέρων, Τριόπαν τε καὶ υἷα,
 κικλήσκοισα.
 τάν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο
 δακρυχέοισα·
 νεῖταιί τοι Τριόπας· Ἐρυσίχθονα δ'
 ἤλασε κάπρος
 Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὃ δ' ἔννεά φάεα
 κείται.
 δειλαία, φιλότεκνε, τί τ' οὐκ ἐμψύσασα
 μήτηρ;
 δαίνυεν εἰλαπίνας τις; ἐν ἀλλοτρίοις
 Ἐρυσίχθων.
 ἀγετό τις νύμφαν; Ἐρυσίχθονα δίσκος
 ἔτυψεν,
 ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὀθρυῖ ποίμνι
 ἀμιθρεῖ.
 ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος
 εἰλαπιναστάς
 ἦσθιε μυρία πάντα· κακά δ' ἐξάλλετο
 γαστήρ
 αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι· τὰ δ' ἐς βυθὸν οἶα
 θαλάσσης ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν
 εἶδατα πάντα.
 ὡς δὲ Μίμαντι χίων, ὡς ἀελίῳ ἐνι
 πλαγγών,
 καὶ τούτων ἔτι μείζον ἐτάκετο, μέσφ' ἐπὶ
 νευραῖς δειλαίῳ ρινός τε καὶ ὀστέα μῶνον
 ἔλιφθεν.
 κλαίει μὲν ἂ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἰ
 δὺ' ἀδελφαί, χῶ μαστός, τὸν ἔπινε, καὶ
 αἰ δέκα πολλάκι δῶλαι.

στίχοι 97-125

καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ
 χεῖρας ἔβαλλε.
 τοῖα τὸν οὐκ αἶοντα Ποσειδῶνα
 καλιστρέων·
 ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον,
 εἴπερ ἐγὼ μὲν σεῦ τε καὶ Αἰολίδος
 Κανάκης γένος· αὐτὰρ ἐμείο
 τοῦτο τὸ δειλαιὸν γένητο βρέφος, αἶθε
 γὰρ αὐτὸν βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαί
 χέρεις ἐκτερέϊξαν·
 νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι
 κάθηται.
 ἢ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἢ ἐμιν
 αὐτός

νος – ὅταν ἐτοίμαζε τὸν γάμον τοῦ παιδιοῦ της,
 διὰ νὰ προσκαλέσῃ εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς δύο, καὶ
 τὸν Τριόπαν καὶ τὸν υἱὸν του.

Ἄλλὰ ἡ γυναῖκα (ἡ μητέρα του) μὲ στενοχω-
 ρία τῆς ἀπήνησε, ἐνῶ ἔχυνε δάκρυα·
 ἔφυγε (ἀνεχώρησε) ὁ Τριόπας· τὸν δὲ Ἐρυσί-
 χθονα τὸν ἐσκότωσε ἀγριογούρουνο εἰς τὰς
 ὠραίας κοιλάδας τῆς Πίνδου, καὶ εἶναι τῶρα
 ἔννεα ἡμέρας νεκρός.

Δυστυχημένη μητέρα, πού ἀγαποῦσες τὸ
 παιδί σου, ποῖο ψέμα δὲν εἶπες;

Παρέθετε κάποιος συμπόσιον; σὺ ἔλεγες,
 ὅτι ὁ Ἐρυσίχθων εὐρίσκεται εἰς τὰ ξένα.

Ἐνυμφεύετο κάποιος ἄλλος (καὶ τὸν προσ-
 εκάλεῖ εἰς τὸν γάμον του); σὺ ἔλεγες, ὅτι τὸν
 Ἐρυσίχθονα ἐκτύπησε δίσκος,
 ἢ ὅτι ἔπεσε ἀπὸ τοῦ ἄλογο ἢ ὅτι μετράει τὰ
 ποίμνιά του εἰς τὴν Ὀθρυν.

Ἐκεῖνος ὅμως πράγματι εὐρίσκετο εἰς τὸ
 βάθος τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἔτρωγε τὰ πάντα, πού
 ἦσαν ἀπειρα, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν· καὶ ἡ κοι-
 λία του ἀναπηδοῦσε, ἐνῶ αὐτὸς ἔτρωγε διαρ-
 κῶς περισσότερα· ὅλα δὲ τὰ φαγητά, πού
 ἔτρωγε, κατρεκύλιαν εἰς βυθὸν ὡσάν εἰς τὸν
 βυθὸν τῆς θαλάσσης ἀνωφελῶς καὶ χωρὶς εὐ-
 χαρίστησιν.

Καθὼς δὲ τὸ χιόνι λιώνει εἰς τὸν Μίμαντα
 καὶ καθὼς ἡ κηρίνη κούκλα λιώνει κάτω ἀπὸ τὰς
 ἀκτίνες τοῦ ἡλίου,

ἔτσι κι' αὐτὸς ἔλυωνε, ἀλλὰ πολὺ περισσότε-
 ρον ἀπὸ αὐτὰ (ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ τὴν κηρίνην
 κούκλαν)· κι' ἔλυωνε συνεχῶς μέχρις ὅτου
 ἀπέμειναν εἰς τὸν δυστυχή μόνον τὸ δέρμα
 καὶ τὰ κόκκαλα. Καὶ ἔκλαιε ἡ μητέρα του καὶ
 βαρεῖα ἐστέναζον αἱ δύο ἀδελφές του, καὶ ὁ
 μαστός, πού ἐβύζαινε, καὶ πολλὰς φορὲς αἰ

στίχοι 97-125

δέκα δοῦλες. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Τριόπας ἐπέθεσε
 τὰ χέρια του εἰς τὴν πολιὰν κεφαλὴν του, καὶ
 ἔλεγεν αὐτὰ εἰς τὸν Ποσειδῶνα, πού δὲν
 ἤκουε:

ψευτοπατέρα, ἴδες αὐτὸν ἐδῶ, πού ἀνήκει εἰς
 τὴν τρίτην γενεάν σου, ἐάν ἐγὼ βέβαια ἀνήκω
 εἰς τὸ ἰδικόν σου γένος καὶ τῆς Αἰολίδος Κα-
 νάκης· ἀλλ' ἀπὸ ἐμέ ἐγεννήθη τούτο τὸ δυ-
 στυχημένο βρέφος. Μακάρι αὐτὸν,
 χτυπημένον ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα, νὰ τὸν
 ἐφόνευαν τὰ ἰδικὰ μου χέρια·
 τῶρα ὅμως ἐπικάθηται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
 του κακὴ βουλιμία.

Ἡ ἀπομάκρυνε ἀπὸ αὐτὸν τὴν κακὴν ἀσθέ-
 νειαν ἢ πάρε τον ἐσὺ ὁ ἴδιος καὶ βόσκει τον

βόσκει λαβών, ἀμαί γάρ ἀπειρηκάντι
 τράπεζαι.
 χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες
 ἦδη
 τετραπόδων· ἦδη γάρ ἀπρηνήσαντο
 μάγειροι·
 ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγαλᾶν υπέλυσαν
 ἀμαξᾶν.
 καὶ τάν βῶν ἔφαγεν, τάν Ἐστία ἔτρεφε
 μάτηρ,
 καὶ τόν ἀεθλοφόρον καὶ τόν πολεμήϊον
 ἵππον,
 καὶ τάν αἴλουρον, τάν ἔτρεμε θηρία μικκά.
 μέσφ' ὅτε μὲν Τριόπαο δόμοις ἐνι
 χρήματα κείτο, μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι
 κακόν ἠπίσαντο.
 ἀλλ' ὅτε τόν βαθύν οἶκον ἀνεξήραινον
 ὀδόντες,
 καὶ τόθ' ὁ τῷ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι
 καθῆστο,
 αἰτιζῶν ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα
 δαιτός.
 Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὴν φίλος, ὅς τοι
 ἀπεχθής, εἴη, μῆδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ
 κακογείτονες ἐχθροί.
 εἶπατε, παρθενικαί, καὶ ἐπιφθέγγασθε
 τεκοῖσαι·
 Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε,
 πουλυμέδιμνε.
 χ' ὡς αἰ τόν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι
 ἄγοντι
 τέσσαρες, ὡς ἀμὴν μεγάλα θεός
 εὐρύνασσα
 λευκόν ἔαρ, λευκόν δέ θέρος καὶ χεῖμα
 φέροισα,
 ἦξεϊ, καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο
 φυλαξεῖ.
 ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ
 πατεῦμες,

στίχοι 126-139

ὡς πόδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρέας
 ἔξομες αἰεῖ.
 ὡς αἰ λικνοφόροι (χρυσῶ) πλέα λίκνα
 φέροντι,
 ὡς ἄμμες τόν χρυσόν ἀφειδέα
 πασαιμεσθα.

Μέσφα τὰ τὰς πόλιος πρυτανήϊα τὰς
 ἀτελέστως τᾶσδε τελεσφορίας· ποτὶ τάν
 θεῦν ἄχρισ ὁμαρτεῖν,

(τρέφε τον)· διότι τὰ ἰδικὰ μου τραπέζια ἐξην-
 τλήθησαν.

Οἱ στάβλοι μου εἶναι ἔρημοι καὶ τὰ μανδριά
 μου εἶναι πλέον κενά (ἀδειανά) ἀπὸ τετράποδα
 ζῶα· διότι πλέον ἀρνοῦνται οἱ μάγειροι. Ἀλλὰ
 προσέτι ἔλυσαν ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀμάξια τούς
 ἡμίονους.

Ἐφαγε καὶ τὴν ἀγελάδα, πού τὴν ἔτρεφεν ἡ
 μητέρα του πρὸς χάριν τῆς Ἐστίας,
 ἐπίσης καὶ τόν νικηφόρον καὶ τόν πολεμικόν
 ἵππον,

καὶ τὴν γάτα, πού τὴν ἔτρεμαν τὰ μικρὰ θηρία.
 Ἐφ' ὅσον μὲν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Τριόπου
 ὑπῆρχον πράγματα, μόνον οἱ θάλαμοι τοῦ σπι-
 τιοῦ ἐγνώριζαν τὸ κακόν.

Ἄλλ' ὅταν τόν πλοῦσιον οἶκον ἀπεξήρηναν
 τὰ δόντια,
 καὶ τότε ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως ἐκάθητο εἰς τὰ
 τριστράτα
 καὶ ἐζητοῦσε ψιχία καὶ τὰ ἀπορρίμματα τοῦ
 τραπεζιοῦ.

ὦ Δήμητρα, εἴθε νὰ μὴ εἶναι φίλος εἰς ἐμέ
 ἐκεῖνος, πού εἰς ἐσένα εἶναι μισητός, οὔτε νὰ
 εἶναι γείτων μου· εἰς ἐμέ οἱ κακοὶ γείτονες
 εἶναι ἐχθροί.

Πέστε, παρθένες, καὶ σεῖς πού ἐγεννήσα-
 τε, φωνάξατε:

ὦ Δήμητρα, πού μᾶς δίδεις πολλήν τροφήν
 καὶ μᾶς παρέχει πολὺ σιτάρι, μεγάλη ἡ χάρι
 σου·

καὶ καθὼς φέρουν τὸ καλάθι τὰ τέσσαρα λευ-
 κότριχα θηλυκὰ ἄλογα, ἔτσι καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ
 ἔλθῃ ἡ μεγάλη θεά, πού βασιλεύει εἰς εὐρείαν
 ἔκτασιν, καὶ νὰ μᾶς φέρῃ λευκὴν ἄνοιξιν, λευ-
 κό καλοκαίρι καὶ χειμῶνα καὶ φθινόπωρο, καὶ νὰ
 μᾶς διαφυλάξῃ εἰς τὴν ἄλλην χρονίαν.

Καθὼς δέ ἀνυπόδητες καὶ χωρὶς κεφαλό-
 δεσμο περιπατοῦμεν εἰς τὴν πόλιν, ἔτσι θά

στίχοι 126-139

ἔχωμεν πάντοτε γερά τὰ πόδια καὶ τὰ κεφάλια
 γερά. Καθὼς αἱ λικνοφόρες (αἱ γυναῖκες πού
 φέρουν τὰ κάνιστρα) φέρουν τὰ κάνιστρα γε-
 μάτα ἀπὸ χρυσό,
 εἴθε ἔτσι καὶ ἡμεῖς νὰ ἀπολαύσωμεν ἀφθονον
 τόν χρυσόν.

Ἔως τὰ πρυτανεῖα (ὅπου τρέφονται δωρεάν
 οἱ ἐξέχοντες πολῖται) τῆς πόλεως αἱ ἀμύητοι
 εἰς αὐτὴν τὴν τελετουργίαν νὰ συνοδεύουν

αἴτινες ἐξήκοντα κατώτεραι. αἱ δὲ
βαρεῖαι,
χ' ἄτις Ἐλειθυία τείνει χέρα, χ' ἄτις ἐν
ἄλγει,
ὡς ἄλις, ὡς αὐτᾶν ἰκανόν γόνυ. ταῖσι δὲ
Δηῶ
δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καὶ ὡς ποτὶ νηὸν
ἴκωνται.

Χαῖρε, θεά, καὶ τάνδε σάω πόλιν ἐν
θ' ὁμονοία, ἐν τ' εὐηπελία· φέρε δ'
ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν,
οἶσε θερισμόν·
φέρβε καὶ εἰράναν, ἴν', ὅς ἄροσε, κείνος
ἀμασεῖ.
ἴλαθί μοι, τριλλιστε, μέγα κρείοισα θεάων.

τὴν θεάν ἐξ ὀλοκλήρου αὐτές αἱ ἐξήντα πού
εἶναι νεώτερες, αἱ βαρεῖές ὅμως καὶ ὅποια τεί-
νει τὸ χέρι τῆς πρὸς τὴν Εἰλειθυίαν (τὴν θεάν
τῶν γεννήσεων) καὶ ὅποια ἔχει ἄλγος (πόνον)
ἔως ἐκεῖ πού ἀντέχουν τὰ πόδια τῶν, καὶ ἔτσι
εἶναι ἀρκετόν, ὥσπου νὰ ἔλθουν εἰς τὸν ναόν.
Εἰς αὐτάς δὲ ἡ Δηῶ θὰ δώσῃ ὅλα γεμάτα.

Χαῖρε, ὦ θεά, καὶ σῶζε αὐτὴν τὴν πόλιν
μέσα εἰς τὴν ὁμόνοιαν καὶ εἰς τὴν ἀφθονίαν·
καὶ φέρε μας ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς ὅλα τὰ προϊόν-
τα νόστιμα.

Βόσκει τὰ βόδια, φέρε μῆλα, φέρε σιτάρι,
φέρε τὸν θερισμόν· τρέφε καὶ τὴν εἰρήνην, διὰ
νὰ θερίσῃ ἐκείνος, πού ἔσπειρε.

Γίνε σ' ἐμένα εὐμενῆς, πολέουκτε, σύ πού
εἶσαι ἡ μεγάλη βασίλισσα εἰς τὰς θεάς.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Καλλιμάχου πού ἔπρεπε νὰ ἀκολουθοῦν ὡς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ τῆς ἐκδόσεως 1829, τῆς Λειψίας, παραλείπονται, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν κανένα εἰδικόν ἐνδιαφέρον, ἢ μᾶλλον διότι δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μετὰ τὰ ἄλλα κείμενα τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ, ἐπειδὴ περιέχουν παρανέσεις καὶ πληροφορίας ἀσχετοὺς μετὰ τὰς ἀπόψεις τοῦ ΟΡΦΙΣΜΟΥ.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὁ ἐπιφανὴς ἐλεγείοποιός Καλλιμάχος (310-240 π.Χ.) διέσωσεν ἀρκετάς πληροφορίας περὶ τῆς προϊστορικῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς «Ἵμνους» του. Οὕτω εἰς τὸν «Ἵμνον τοῦ Διός» ἐξηγεῖ διατὶ ὁ Ζεὺς ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν Κρήτην, ὅπως συνήθως ὑποστηρίζεται, (στίχοι 1-19), καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἀναφέρει, ὅτι ἡ παράδοσις τῆς ὑπάρξεως εἰς τὴν Κρήτην καὶ τάφου τοῦ Διός, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Κρήτες δὲν ἐπίστευον πράγματι ὅτι ὁ Ζεὺς ἦτο θεός, ἀφοῦ παρεδέχοντο ὅτι ὁ Ζεὺς ἀπέθανεν καὶ ὁ τάφος του εὐρίσκετο εἰς τὴν Κρήτην.

Εἰς τὸν «Ἵμνον τῆς Ἀρτέμιδος» ἐπίσης (στίχος 227) ἀναφέρει ὅτι ὁ Νηλεὺς ἡγούμενος Ἀθηναίων (Ἰώνων) μετέβη εἰς τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἴδρυσε τὴν Μίλητον (βλέπε καὶ Παν. Γεωργούντζου, ἀνάπτυον ἀπὸ περιοδικόν «Πλάτωνα» ὑπὸ τὸν τίτλον «Σχέσεις Μεσοσηνίων πρὸς Ἀθηναίους καὶ Ἴωνας» ἐκδόσις (1980) καὶ Στράβωνος «Γεωγραφικά» Τόμος III, Κεφάλαιον Α, 7-10 ἐκδόσις Ἀδαμ. Κοραῆ καὶ ἐκ τῶν Τυπογραφείων Ι.Μ. Ἐβεράρδου, Παρίσι 1817, εἰς δὲ τὸν «Ἵμνον τῆς Ἀθηνᾶς» (στίχος 4) ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι αἱ κόραι τῶν Ἀθηναίων ἀπεκαλοῦντο «Ξανθαὶ Πελασγιάδες», ἐπιβεβαίωσις τῆς παναρχαίας παραδόσεως ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῶν Ἀθηναίων ἦσαν Πελασγοὶ καὶ Ξανθοί, πληροφοριαν τὴν ὅποιαν ἠγνοοῦν καὶ ἠγνόησαν προφανῶς οἱ ἐφευρέται τῶν Ἀρίων καὶ τῶν Ἰνδοευρωπαίων, ἢ παρσυσθέντες ἀπὸ αὐτὴν ἐπίστευσαν καὶ ὑπεστήριξαν ὅτι, ἐπειδὴ αἱ κόραι τῶν Πελασγῶν Ἀθηναίων ἦσαν Ξανθαί, θὰ ἔπρεπε νὰ κατήγοντο, νὰ προήρχοντο, ἀπὸ τὸν βορρᾶν καὶ φυσικὰ θὰ... ἦσαν Ἀγγλίδες!... Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια τεράστια σφάλματα παρατηροῦνται εἰς τὴν Προϊστορίαν κάποτε ἀπὸ φανεράν ἐπιπολαιότητα τῶν ἐρευνητῶν!...(βλέπε καὶ «Ὠυγυγίαν» Σταγειρίτου βιβλίον Α, μέρος βον «Περὶ ἀρχαίων οἰκητόρων Ἀττικῆς» σελίδες 120 καὶ συνέχεια).

Ἐξ ἄλλου εἰς τὸν «Ἵμνον τῆς Ἀθηνᾶς» στίχος 175 ἀφηγεῖται ὅτι ἐπειδὴ ὁ νέος Τειρεσίας εἶδεν εἰς τὴν βρῦσιν γυμνὴν τὴν θεάν Ἀθηνᾶν (τὰ στήθη καὶ τίς λαγόνες τῆς) ἐτυφλώθη, συμφώνως μετὰ τὸν παλαιόν νόμον τοῦ Κρόνου, κατὰ τὸν ὅποιον ἐτιμωροῦντο «ὄσοι ἐβλεπον γυμνὴν θεάν» ἀλλὰ ἡ θεὰ διὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ κατὰ κάποιον τρόπον τὴν ἐξοργι-

σθεΐσαν φίλην της καί μητέρα του Τειρεσίου, του παρεχώρησε τό χάρισμα της μαντικής. Καί σκληράν τύχην καί τραγικόν τέλος είχεν επίσης καί ὁ Ἄκταίων, ὁ ἀκόλουθος της Ἀρτέμιδος, κατασπαραχθείς καί αὐτός ἀπό τά σκυλιά της κυνηγέτιδος θεᾶς, διότι εἶδεν καί αὐτός γυμνήν τήν θεάν.

Ἄλλά οἱ στίχοι (61-62) εἰς τόν «Ἕγνον της Ἀρτέμιδος» πού ἀναφέρεται ὁ σίδηρος (ἀπόκτημα τῶν ἀνθρώπων μετά τό 1350 π.Χ.) οἱ στίχοι 230 καί 261 τοῦ ἰδίου Ἕγνου, ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι, ὁ Ἀγαμέμνων ἐδώρησεν εἰς τόν ναόν τό πηδάλιον τοῦ πλοίου του καί τό ἀναφερόμενον ἐπίσης εἰς τόν στίχον 19, τοῦ «Ἕγνου της Δήλου» ὅτι ἡ Κύρνος (ἡ Κορσική) κατεΐχετο ἀπό τοὺς Φοίνικας (ἀκμάσαντας μετά τό 800 π.Χ.) καί εἰς τόν (στίχον 189) περί Πτολεμαίων, ἀποδεικνύουν, ὅτι οἱ Ἕγνοι, ἀναφέρονται εἰς γεγονότα μετά τά Τρωϊκά κυρίως καί οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντα μέ τās Θεογονικάς, τās Κοσμογονικάς, τās Ἠθικάς καί Φιλοσοφικάς θεωρίας καί ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως καί μέ τās περί Φύσεως καί Δημιουργίας παρατηρήσεις καί τελετουργίας των.

Γενικώτερον ὅμως ἐνδιαφέρον ἔχει ἐν τούτοις τό ἀναφερόμενον εἰς τόν «Ἕγνον της Δήλου» περί Κελτῶν καί Γαλατῶν (στίχοι 174-178) τοὺς ὁποίους πῶτος ἀναφέρει ὁ Ἐκαταίος (520. π.Χ.) καί ἀκολούθως ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Διόδωρος, ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς καί ὁ Στράβων (βιβλίον 4ον § 1, 2, 3) καί τοὺς ὁποίους αἱ πανάρχαιαι Ἑλληνικαί παραδόσεις τοὺς φέρουν ὡς ἀπογόνους της Γαλατίας καί τοῦ Πολυφήμου (κατά τόν Ἱστορικόν Τίμαιον) ἢ κατ' ἄλλους, ὡς προερχομένους ἀπό τόν υἱόν τοῦ Ἀπόλλωνος Γαλάτην, ἐνῶ ἡ ἐπικρατεστέρα ἐκδοχή εἶναι ὅτι ὑπήρξαν ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ὁποῖος κατά τās διηγήσεις τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς, τοῦ Στράβωνος καί ἄλλων ἀρχαίων Ἱστορικῶν εἶχε φθάσει ἡγούμενος πολεμιστῶν καί εἰς τήν Γαλατίαν κατά τās περιηγήσεις του καί τās ἐκστρατείας του εἰς τήν Δύσιν.

Προφανῶς ὅμως ὅλα αὐταί αἱ πανάρχαιαι παραδόσεις ἀπηχοῦν κινήσεις ὁμάδων προϊστορικῶν ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου πρὸς τήν Δύσιν, καί τόν βορρᾶν μετά τήν παρέλευσιν της ἐποχῆς τῶν παγετῶνων (12 καί 15.000 ἐτῶν π.Χ.) Καί της ἰδίας προελεύσεως εἶναι καί αἱ Τευτονικαί φυλαί πού ἐνεφανίσθησαν τήν ἰδίαν περίπου περίοδον εἰς τά βορειότερα της Εὐρώπης, μέ θεοὺς ὁμοιάζοντας πρὸς τό Ἑλληνικόν δωδεκάθεον, διότι αἱ θεωρίαι περί Ἰνδοευρωπαϊῶν ὅτι ἤλθον, ἀπό τόν βορρᾶν, ἔχουν πλέον σήμερον ἐκμηδενισθῆ (1984) καί κρίνονται ὡς μυθεύματα καί κατασκευάσματα ἀμαθεστάτων ἢ ὑπόπτου προθέσεως παλαιότερων Ἱστορικῶν, γλωσσολόγων καί ἀρχαιολόγων (βλέπε καί Τόμον «ΕΛΛΑΣ» πρῶτον μέρος, «Φυσική Ἀνθρωπολογία» καί κεφάλαιον «Πῶς ἀνετράπησαν αἱ προσπάθειαι ἐκείνων πού ἠθέλησαν νά διαστρέψουν τήν Ἑλληνικήν Προϊστορίαν», καί τό νέον βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Ι.Α.Π.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ πραγματική καταγωγή τοῦ Πολιτισμοῦ Καί ἡ ἀναγκαία Ἀναδιάρθρωσις τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας.

Ἀπεδείχθη εἰς τὰς προηγουμένας σελίδας κατὰ ποῖον ἐπίμονον καί ἀδίστακτον τρόπον ἐπεχείρησαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἀλλὰ καί εἰς τὴν ἐποχὴν μας, μετὰ τὰς διαφόρους ἀσυστάτους καί ἐντέχνους θεωρίας τῶν νὰ διαστρεβλώσουν καί νὰ παραποιήσουν τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν. Ἀποτέλεσμα δὲ τῆς προσπάθειας αὐτῆς ἦτο νὰ διαστρεβλωθῇ καί ἡ Παγκόσμιος Προϊστορία, οὐδόλως ὑποψιαζόμενοι ἢ φανταζόμενοι οἱ ὑπουλοὶ αὐτοὶ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅτι κάποιαν ἡμέραν ἢ ἀξιοποιήσῃ τῶν Ὀρφικῶν κειμένων τὰ ὁποῖα σκοπίμως, ἢ ἀπὸ ἀγνοίαν εἶχον παραμερίσει καί ἀποπνίξει καί ἡ δημοσίευσις τῶν μετὰ ἐρμηνείαν διὰ ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων καί ἐξακριβώσεων, διότι ἄλλως εἶναι ἀκατανόητα καί ἀχρηστα διὰ τὴν ἐπιστήμην, ὅπως καί ἡ πρόοδος τῶν τελευταίων διαπιστώσεων τῶν Ἀρχαιολόγων, θὰ ἀπεκάλυπτον τὰ καταχθόνια, δόλια καί ἄνομα σχέδιά των, καί τὰς ἀνθελληνικὰς ἀπόψεις τῶν ποῦ εἶχον ἐπιμελῶς διαδόσει καί εἶχον ἐπιβάλλει διεθνῶς.

Δηλαδή μετὰ ἄλλας λέξεις, διὰ τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν καί τῶν τελευταίων ἀποκαλύψεων τῶν Ἀρχαιολόγων (1950-1982) παραμερίζονται, ἀναθεωροῦνται καί ἀχρηστεύονται ὅλα αἱ μέχρι σήμερον (1984) γνώσεις περὶ τῆς Προϊστορίας, τῆς καταγωγῆς τῆς ἀνθρωπότητος καί τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τό σημαντικώτερον, περὶ προελεύσεως τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ πολιτισμοῦ, μετὰ τὰς ὁποίας μέχρι σήμερον ἐδίδασκον τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου, μετὰ ψευδολογίας ἀσυστάτους καί μετὰ ἀφθονίαν μύθων καί παραμυθιῶν, οἱ διάφοροι μυθογράφοι καί ἀμαθεῖς Ἱστοριογράφοι καί δῆθεν ἐρευνηταί: Τὰ αὐτὰ δὲ ἐδίδασκον καί οἱ ὁπαδοὶ καί οἱ σχολιασταὶ τῆς Βίβλου, οἱ διαστρεβλωταὶ αὐτοὶ τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καί κυρίως τῆς Ἱστορίας τοῦ Πολιτισμοῦ, τοῦ ἔξανθρωπισμοῦ καί τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἀρχίζει πρὸ ἑκατοντῶν χιλιάδων ἐτῶν, μετὰ ἀναμφισβήτητον πλέον ὁδηγόν καί ἡγέτην, τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν καί τό ἀφθαστον Ἑλληνικόν πνεῦμα, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐπιβάλλει καί ὑπεστήριζον ὅτι ὁ κόσμος καί ἡ ζωὴ εἶχον ἀρχίσει τό 4.004 π.Χ.!. **(Λεπτομερέστερον περὶ τῶν διαστροφῶν τῆς Προϊστορίας καί διὰ τὰ μυθεύματα τῆς «Βίβλου» βλέπε καί τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία» καί ἀνωτέρω εἰς σχόλια εἰς τοὺς «Ὑμνοὺς τοῦ Ὀρφέως»).**

Ἀλλὰ τό σπουδαιότερον καί τό πλέον ἀποκαλυπτικόν καί ἀπίστευτον πράγματι ἐξ ἄλλου εἶναι, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐπίσης ἀπὸ τὰ δημοσιεύμενα κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, ὅτι καί ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία καί ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐπιστῆμη ἐπαναλαμβάνομεν, ἔχουν τὰς βάσεις των, ἢ μᾶλλον ἐκ τῶν Ὀρφικῶν ἠντλησαν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δὲ αὐτῶν διετύπωσαν,

μετά ταῦτα, οἱ Προσωκρατικοί καί οἱ μετέπειτα ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς καί σοφοί, τὰ ἀπαράμιλλα καί ἀσύγκριτα διανοημάτα των καί τὰς γνωστάς ἀνεπαναλήπτους θεωρίας καί ἀπόψεις των, περί προελεύσεως τοῦ Σύμπαντος, τῆς ζωῆς καί τῆς ἐμφανίσεως, ἐξελίξεως καί ψυχικῆς καί πνευματικῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, πού μᾶς ἐκληροδότησαν. Καί μεταξὺ αὐτῶν ὅλας τὰς ἀνωτέρας ἠθικὰς ἀρχὰς καί τὰ ὑψίστα, εὐγενῆ καί ἀκατάλυτα ἰδεώδη, βάσει τῶν ὁποίων ἀνεπτύχθη καί ἐσταδιοδρόμησεν ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ Ἐγελος μάλιστα ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἐπίδόσεις καί τὰς ἐκδηλώσεις αὐτάς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἔγραψεν ὅτι «τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἶναι τὸ ἕαρ καί ἡ αἰώνια νεότης τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ἐκεῖθεν ἐξεπήγασεν καί ὁ ἀνθρωπισμὸς καί ὁ πανανθρώπινος πόνος διὰ τοὺς δυστυχούντας καί δυναστευομένους ἀνθρώπους». **(βλέπε καί «Ἀνέκδοτα Ἀποσπασμάτια» Ὁρφῆως πρῶτον § 7, 11, 28, περί Φάνητος καί διὰ τὸ πρωτόγονον αὐγὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη, καί εἰς τὸ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).**

Ἀλλὰ καί ἀπὸ τὰ «Ἀποσπασμάτια» 34 καί 36 (Ἀνέκδοτα Ὁρφῆως) σαφέστατα ἐμφαίνεται ὅτι τόσο ὁ Ὅμηρος, ὅσον καί ὁ Ἡσίοδος ἐγνώριζον καί εἶχον ὑπ' ὄψιν τὰ Ὁρφικά κείμενα, καί τὰ ὁποῖα, ὅπως ἀποδεικνύεται (βλέπε καί σχόλια εἰς «Γενικὴν Εἰσαγωγὴν» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μου) εἶχον πολλαπλῶς ληλατήσει καί συνεπῶς καί ἀπὸ τὰ κείμενα τοῦ Ὀμήρου καί τοῦ Ἡσιόδου, οἱ μετέπειτα Προσωκρατικοί, παρέλαβον ἀρκετάς ἀπόψεις τῶν Ὁρφικῶν, ἐκτός τῶν ὄσων ἐδανείσθησαν καί ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ Ὁρφικά. Τὰ δεδομένα δὲ αὐτὰ ἀποδεικνύουν ἐπίσης τὴν συνεχῆ καί ἀδιάσπαστον συνέχειαν τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως τὴν ὁποῖαν οἱ νεώτεροι μισέλληνες ἐρευνῆται τῆς Δύσεως ἀδυνατοῦσαν ᾄθην νὰ ἐρμηνεύσουσιν καί νὰ συσχετίσουσιν, ἀναζητοῦντες εἰς ἄλλας χώρας καί εἰς ἄλλας ἐπιδράσεις τὴν καταγωγὴν, τὴν προέλευσιν, καί τὴν ἀνάτασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον.

Ὡς ἐκ τούτου ἀνατρέπεται καί ἡ ἄλλη ἀνέντιμος θεωρία τῶν ξένων, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία, ἐνεφανίσθη, ἀνεπτύχθη καί διεμορφώθη μετὰ τὸ 800 π.Χ., ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀνυπάρκτου φιλοσοφικῆς σκέψεως τῶν παλαιότερων, κατ' αὐτούς, Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς. Διότι καί ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ἦτο καί ἀκατάληπτος καί ἀπαράδεκτος, ἀφοῦ ἦτο ἀνθρωπίνως ἀδύνατον ἐντὸς τόσοσιν συντόμου χρονικοῦ διαστήματος (700-300 π.Χ.) νὰ δημιουργηθῆ, νὰ ἐξελιχθῆ, καί νὰ καταυγασθῆ τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ἀνάσπερον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἐνῶ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν Ὁρφικῶν, χιλιετηρίδας προηγουμένως εἶχεν ἐκδηλωθῆ ἡ μελέτη καί ἡ ἐρευνα τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἀλλὰ καί τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τῶν μακρυνῶν προγόνων μας, τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Προ-Ὁρφικῶν, συστηματοποιηθεῖσα δὲ μετέπειτα ὑπὸ τῶν Ὁρφικῶν, τῶν Προσωκρατικῶν καί τῶν λοιπῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ἐξεπήδησεν ὡς φωτεινὸν μετέωρον εἰς τὸν πνευματικὸν ὀρίζοντα τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τὸ 700 π.Χ.

Κατὰ συνέπειαν καί ἡ ἀπορία, ἀπὸ πού προῆλθεν καί ποίας ἐπιδράσεως ὑπέστη ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία διὰ νὰ ἐκδηλωθῆ ὅπως γνωρίζομεν κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον, ἐξηγεῖται πλήρως, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν Ὁρφικῶν μὲ ἀστρονομικὰς ἐρμηνείας, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀφοῦ κάθε δημοσίευσίς αὐτῶν, παλαιότερα ἢ νεώτερα χωρὶς ἀστρονομικὰς ἐρμηνείας καί διαπιστώσεις, εἶναι ἀδύνατον νὰ βοηθήσῃ διὰ τὴν κατανόησιν αὐτῶν τῶν σημαντικῶν κειμένων καί συνεπῶς οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει ἡ ἀπλὴ δημοσίευσίς αὐτῶν.

Κατόπιν ὁμῶς ὄλων τῶν ἀνωτέρω, ἐπιβάλλεται πλεον ἡ Ἑλληνικὴ Προϊστορία καί ἡ Προϊστορία τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος ΝΑ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΘΗ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΜΟΡΦΩΘΗ ἐπὶ ἄλλων δεδομένων, ἀποδείξεων, γεγονότων καί στοιχείων ἀδιασείστων καί ὄχι ὅπως ἐγίνετο μέχρι σήμερον, πού ἐδιδάσκετο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι πρό τινας γνωστῶν φανταστικῶν, ὑπόπτων, ὑποθετικῶν καί ἀναποδείκτων, θεωριῶν, αἱ ὁποῖαι προῆλθον ἀφ' ἐνός μὲν ἀπὸ τὰς ἀουστάτους πληροφορίας τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Κτησία τοῦ Διοδώρου, τοῦ Φλαβίου Ἰωσήπου, τοῦ Μανέθωνος τοῦ Βῆρωσσοῦ καί ἄλλων καί ἀφ' ἐτέρου ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν Βίβλον γενέσεως τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι καί διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐμφανῶς κατεπολέμησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων καί καταπολεμοῦν καί σήμερον ἀκόμη, τὰς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ἐπειδὴ δι' αὐτῶν ἀποδεικνύεται πόσον παλαιότερον εἶχεν δημιουργηθεῖ ὁ Κόσμος, πόσον παναρχαία εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ, πόσον αὐτοδύναμον ὑπῆρξε καί εἶναι τὸ

Ἄρχαιον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀποκαλύπτονται τὰ παραμύθια τῶν ἰδικῶν των παραδόσεων.

Πάντως πρὸ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Σχλίμαν καὶ τοῦ Ἐβανς, ὅλοι οἱ ξένοι σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, ὑπεστήριζον, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία ὅπως ἐξετέθη καὶ εἰς τὰ προηγούμενα ἀρχίζε ἀπὸ τὸ 876 π.Χ. ἢ τὸ 786 π.Χ. (ἐναρξίς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων) μετὰ τὰς ἀνακαλύψεις δὲ τῶν ἀνωτέρω, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐστεργον, οἱ... ἀνυποχώρητοι αὐτοὶ προστάται τῆς Ἱστορικῆς ἀληθείας (!) – καὶ μάλιστα ἐδέχοντο τοῦτο καὶ ὡς ὑψίστην παραχώρησιν πρὸς τὴν Ἑλλάδα – νὰ μετατεθῆ ἡ ἀρχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας κατὰ 400 μόνον ἔτη, εἰς τὸ παρελθόν!!... διότι ἡ Βίβλος τῶν Ἑβραίων περὶ γενέσεως τοῦ κόσμου, ἀναφέρει ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη τὸ 4004 π.Χ. καὶ συνεπῶς ἦτο ἀπαράδεκτος ἡ ἀποψις, ὡς αἴρεσις εἰδωλολατρῶν, αὐτῆ πού ἀναφέρεται εἰς τὰ Ἑλληνικά κείμενα καὶ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις, ὅτι ὁ κόσμος, οἱ ἄνθρωποι, ὑψίσταντο, ὑπήρχον καὶ δροῦσαν πρὸ χιλιετηρίδων καὶ πάντως πρὸ τοῦ Μύθου τῆς Βίβλου τῶν 4.004 ἐτῶν π.Χ.

Τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν ἐμπάθειαν καὶ τὸ μίσος των, κατὰ τῶν Ἑλλήνων, οἱ ἀδίστακτοι αὐτοὶ πολέμιοι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, δὲν ἐφαντάσθησαν καὶ δὲν ἐσκέφθησαν, οἱ ἀνόητοι, ὅτι πιθανῶς κάποιοι ἡμέραν θὰ ἀναπηδοῦσεν ἀπελευθερωμένη, ὄρθια, ἀπαστράπτουσα καὶ ἐκτυφλωτικὴ ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀποπειραθῆ διαφοροτρόπως νὰ στραγγαλίσουσιν καὶ νὰ ἀποπνίξουσιν, διὰ μέσου τῶν αἰῶνων πού παρήλθον καὶ ὅτι κείμενα μὲ ἀδιασειστούς ἀστρονομικὰς ἀποδείξεις, ὅπως τὰ δημοσιευόμενα κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, θὰ ἀνετίνασσον ὡς δυναμῆτις εἰς τὸν ἀέρα τὰ ἀθλία καὶ καταχθόνια αὐτὰ κατασκευάσματά των, διὰ τῶν ὁσίων ἐπὶ αἰῶνας μακροῦς ἐνεφάνιζον τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν ὡς περιπλανωμένην νεαράν φερέοικον, ὡς ἀστεγον δηλαδὴ καὶ ἀπροστάτευσον κόρην ἀναξίαν προσοχῆς, ἐνῶ ταυτοχρόνως εἶχον ἐπιδιώξει νὰ μειώσουσιν καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν συμβολὴν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ παράγοντος εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ.

Τουλάχιστον τὸ πάθημά των ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Σχλίμαν, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν βοήθειαν τῆς σκαπάνης του, διέλυσε καὶ συνέτριψε τούς πρὸ 100 ἐτῶν ἰδίους ἰσχυρισμούς των, ὅτι τὰ ἔπη, αἱ ραψωδίαί τοῦ Ὀμήρου, περιεῖχον μύθους καὶ ὄχι γεγονότα τῆς Προϊστορίας, ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ, θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς εἶχε διδάξει καὶ συνετίσει. (Ἄλλὰ περὶ τῶν κυριωτέρων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ, τόσον κατὰ τὴν ἀρχαίαν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, ὅπου περιέχεται καὶ εὐρυτάτη περίληψις τῶν «Πρακτικῶν τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» βλέπε καὶ βιβλίον τοῦ Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ Ἑγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», προσαρτήματα Α καὶ Β, ἔκδοσις 1980, Ἑγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», τὸ βιβλίον τοῦ Σάβλς Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους Κόσμους» καὶ κυρίως τὸ βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟ-ἹΣΤΟΡΙΑ» ὅπου ἐπίσης ὑπάρχει περίληψις τῶν «Πρακτικῶν τῶν Σοφῶν τῆς Σιών»).

Ἡ ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Προκύπτει ὁμως καὶ δικαίως τὸ εὐλογον ἐρώτημα κατόπιν τῶν ὄσων ἐξετέθησαν εἰς τὰ προηγούμενα: ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλάς εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ πολιτισμοῦ, διατί νὰ σημειωθῆ ἡ ἀντίθετος, ἡ ὑπουλος καὶ ἐπίμονος ἀνθελληνικὴ αὐτῆ προσπάθεια τῶν διαφόρων ξένων διανοητῶν καὶ ἐπιστημόνων, πού ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ μάλιστα ἀπὸ προβεβλημένους ξένους συγγραφεῖς, ἀφοῦ πολλοὶ καὶ μάλιστα ἀρκετοὶ, ἐξέχοντες ἐξ αὐτῶν, ὅπως τοὺς ἀναφέρω εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία» παρεδέχθησαν καὶ διεκήρυξαν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει τὸν ἐκπολιτισμόν της εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν καὶ συμβολὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ εὐτυχῶς, οὔτε δυσχερὴς εἶναι, οὔτε αἱ ἀποδείξεις ἐλλείπουν, τόσον διὰ τὴν ἀρχαίαν ὅσον καὶ διὰ τὴν νεωτέραν καὶ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, πρὸς διαπίστωσιν τῆς αἰτίας ἐκ τῆς ὁποίας προέκυψε τὸ θλιβερόν, τὸ ἀδικον, ἀλλὰ καὶ ἐξοργιστικόν καὶ ἀνέντιμον αὐτὸ φαινόμενον.

Ἄλλα διά νά μή ἐπαναλαμβάνωμεν ἐνταῦθα συμπεράσματα προκύψαντα ἀπό τήν συστηματικήν ἐρευναν καί μελέτην τῶν Ἑλληνικῶν κειμένων καί ἀπό τήν λεπτομερεστέραν καί βαθυτέραν ἐξέτασιν τῶν διαφόρων ἀνθελληνικῶν θεωριῶν, καί τῶν ἄλλων δολιῶν ἐκδηλώσεων καί ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξετέθησαν ἀναλυτικώτερον εἰς τά προηγούμενα, θά περιορισθῶμεν νά τονίσωμεν ἐνταῦθα μόνον, ὅτι τό θλιβερόν αὐτό φαινόμενον ἀποτελεῖ κυρίως τήν μεγαλυτέραν ἀπόδειξιν τῆς αἰωνίας πάλης μεταξύ τῆς ὕλης καί τοῦ πνεύματος, τῆς ὀπισθοδρομικότητος καί τῆς προόδου καί γενικά τῆς πάλης τοῦ ἰδεώδους τῆς Ἐλευθερίας, πρὸς τά συστήματα τῆς βίας καί τοῦ δεσποτισμοῦ.

Εἶναι ἄλλως τε ἀποδεδειγμένον καί φανερόν πλέον, ὅτι τό Ἑλληνικόν πνεῦμα, αἱ Ἑλληνικαί παραδόσεις καί τά συστήματα διοικήσεως τῶν πολιτειῶν καί τῶν κοινωνιῶν τῶν ἀνθρώπων, πού καθιέρωσαν ἢ ἐδίδαξαν καί ἐφήρμοσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἦσαν ἀντίθετα πρὸς τό συμφέρον τῆς ἡγετικής ὀλιγαρχίας τῶν διαφόρων βαρβάρων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου ὅπως καί τῶν νεωτέρων Εὐρωπαϊκῶν Ἔθνῶν μέχρι τό 1915, ἀλλά καί ἀκατανόητα διά τό καθυστερημένον πνεῦμα τῶν ἀρχαίων κυρίως Λαῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ ἐλευθερία τῶν ἀτόμων, ἡ ἀνθρωπίνη ἀξιοπρέπεια, ἡ ἔννοια τῆς Δικαιοσύνης καί γενικά ὁ «ἀνθρωπισμός», εἶναι ἀρχαί καί ἰδεώδη ἀσυμβίβαστα μέ τās θεωρίας πού διετύπωσαν οἱ δημιουργοί καί ὁπαδοί τῶν θεωριῶν τόσοσ τοῦ ἀρχαίου ὄσον καί τοῦ νεωτέρου ὕλισμοῦ, μεταξύ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται ὄλοι ἐκεῖνοι πού προσεπάθησαν καί κατά τήν ἀρχαίαν, ἀλλά καί κατά τήν νεωτέραν ἐποχήν καί μεταξύ αὐτῶν πῶτοι καί καλύτεροι ἢ μάλλον περισσότερον ἀδίστακτοι κατά τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἱ Ἑβραῖοι Σκωνισταί, νά ἀμφισβητήσουν τήν γνησιότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τήν πρωτοτυπίαν τῶν πνευματικῶν τῆς ἐκδηλώσεως καί τήν τεραστίαν συμβολῆν τῆς εἰς τόν ἐκπολιτισμόν τῆς ἀνθρωπότητος (βλέπε διά τήν παλαιότεραν ἐποχήν Φλαβίου Ἰωσήπου «Λόγοι Α καί Β κατ' Ἀπίωνος», καί «Ἰουδαϊκή Ἀρχαιολογία» κ.ἀ., καί διά τήν νεωτέραν ἀποδείξεις πού παρατίθενται εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).

Εἶναι ἐξ ἄλλου γνωστόν ὅτι ἀπό τόν νεώτερον ὕλισμόν προήλθον ὄλα τά ΝΕΑ δῆθεν συστήματα τῆς «κοινωνιοκρατίας» τῆς «κοινοκτημοσύνης», τῆς «κοινογαμίας» κλπ., τά καταγόμενα ἀπό τοὺς πρωτογόνους καί ἐκφυλισμένους Λαοὺς τοῦ Βορρᾶ καί τοῦ Νότου καί τοὺς χωρίς σημαντικούς ἠθικούς φραγμούς πολιτισμοὺς τῶν Ἀσσυροβαβυλωνίων, Φοινίκων καί τῶν ἄλλων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς ἢ πού ἐγεννήθησαν ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῶν διδασκαλιῶν καί τῶν πεπλανημένων ἀντιλήψεων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων τῆς παρακμῆς, τās ὁποίας ὄμως καί αὐτās οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρεμόρφωσαν, διέστρεψαν καί παρερμήνευσαν.

Ὅπως δέ ἀναφέρεται εἰς τά ἀνάλογα ἄρθρα τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» οἱ «Γεφυραῖοι», τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρόδοτος καί ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς τοὺς θεωροῦν ὡς μεταδόσαντες εἰς τήν Ἑλλάδα τά μυστήρια τῆς «γονιμοποιῦ» Δήμητρος, πού ἐξεδιώχθησαν ἀπό τās Θήβας, λόγω τῆς ὑπόπτου συμπεριφορᾶς των, οἱ «Γεφυραῖοι» πού ἐδολοφόνησαν τόν Ἰππαρχον ἀργότερον εἰς τās Ἀθήνας, «τά ξένα στοιχεῖα» πού εἶχον ὑπεισέλθει μετὰ ταῦτα καί μέχρι τῶν ἰθυόντων ἀκόμη εἰς τά τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν κλπ., ὄλοι αὐτοὶ ἦσαν Φοινίκες, ἢ Ἀνατολίται ἀντιδραστικοί, ὅπως θά ἐλέγομεν σήμερον, καί ἀλλοθρησκοί, διότι καί τῆς λατρείας των ἐτέλουν ἐλευθέρως καί ἰδιαιτέρως χάρις εἰς τήν ἐλευθεριότητα τῶν Ἑλλήνων καί τοῦ σεβασμοῦ των πρὸς τοὺς θεοὺς καί τά ἔθιμα τῶν ἄλλοθρησκων καί συνεπῶς ἦσαν ξένοι πρὸς τόν ἀρχαῖον Ἑλληνικόν κόσμον καί εἶχον ἄλλας ἀντιλήψεις, ἐπιδιώξεις καί σκοπούς.

Πρέπει ἐν τούτοις νά τονισθῆ καί πάλιν ὅτι καί ὁ Ἡρόδοτος, τόν ὁποῖον τόσοσ ἐτίμησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, διότι εἶχε τήν ἐπιτηδεότητα νά ἐξάρη τά τῆς πολιτείας των, διά νά λάβη τό χρίσμα τοῦ Ἑλληνος Ἱστορικοῦ, ἔχων ὑπόδουλον πατρίδα, ἦτο «ραγιάς» ἐπηρεασμένος καί αὐτός ἀπό τό πνεῦμα τῶν κατακτητῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό πλείστας περικοπάς τῶν ἔργων του, εἰς τās ὁποίας ἐξαιρεῖ τήν συμβολήν τῶν βαρβάρων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς εἰς τόν πολιτισμόν (κυρίως βιβλία του Α, Κλειῶ, Β, Εὐτέρπη κ.τ.λ. διότι δέν ἐγγώριζεν καί αὐτός ὅπως φαίνεται τās ἀπόψεις τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ) προκαλέσας καί δικαίως τήν «Περί κακοθείας Ἡροδότου» πολυκροτον ἐπίθεσιν τοῦ Πλουτάρχου. (Ἐκδοεῖς καί σχόλια κατ' τήν νεωτέραν ἐποχήν ὑπό Δημ. Βερναδάκη Ἀθῆναι).

Καί αὐτόν ἐχρησιμοποίησαν, ὡς ἐπὶ τό πλείστον, κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν, ὅσοι ἔγραψαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Φαίνεται δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ὁ Ἡρόδοτος, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀλικαρνασσόν, ἦτο καὶ ξενικῆς καταγωγῆς, ἐάν κρινῆ κανεὶς ἀπὸ τὰ ὀνόματα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θεοῦ του, πού διεσώθησαν.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Διόδωρος Σικελιώτης καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ εἰς τὰ προηγούμενα, ἐνεπλάκησαν, ὡς φαίνεται εἰς τὴν ἴδιαν παγίδα, πού ἐνέπεσαν καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ μὲ τὰ παραμύθια τῆς Βίβλου τῶν Ἑβραίων καὶ διάφοροι νεώτεροι Ἕλληνες καὶ ξένοι συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠναγκασμένοι νά ἀκολουθοῦν τὴν ὑποπτον καὶ ἀνελληνικὴν γραμμὴν τῶν ξένων, διὰ νά μὴ θεωρηθοῦν ὅτι ἐκφεύγουν ἀπὸ τὰ καθιερωμένα ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ἐνεφανίσθησαν γράφοντες πράγματα πού ἐξυπηρετοῦν μόνον τὰς ξένας αὐτὰς ἐπιδιώξεις.

Ἄλλως τε καὶ σήμερον ἀκόμη ὠρισμένοι τοῦλάχιστον ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῶν Γεφυραίων καὶ Φοινίκων, ὅπως εἶναι οἱ Ἑβραῖοι «Νεομεσσανισταί» καὶ «Σιωνισταί», ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὁποίων ἐκινήθησαν καὶ ἐδρᾶσαν τόσο ὁ Κάρολος Μάρξ, ὁ δημιουργὸς τοῦ Μαρξισμού καὶ προφήτης τῶν κομμουνιστῶν, ὅσον καὶ οἱ πρῶτοι συνεργάται καὶ ὁπαδοὶ του, πού ἠγήθησαν κατ' ἀρχὰς τῆς κομμουνιστικῆς κινήσεως εἰς τὰς ἄλλας χώρας, ἐξακολουθοῦν τὴν ἀνταγωνιστικὴν αὐτὴν προσπάθειαν, διὰ τῆς μεθόδου κυρίως τοῦ ἐπαναστατικοῦ σοσιαλισμοῦ, πού ἀποτελεῖ τὴν ἀπόλυτον ἀρνησιν ὄλων τῶν ἀνωτέρων ἠθικῶν ἀξιών καὶ ἀρχῶν πού ἐδίδασαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες σοφοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πλήρη περιφρόνησιν τοῦ ιδεώδους τῆς Ἐλευθερίας.

Διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω, δηλαδὴ ὁ Μάρξ καὶ οἱ πρῶτοι ὁπαδοὶ του, πού ἀπεστάλησαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὡς προπαγανδισταὶ τῶν ιδεῶν τοῦ Μάρξ καὶ ἠγέται τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὰς διαφόρους ξένας χώρας, ὅπως καὶ οἱ πλείστοι ἐκ τῶν ἀπλῶν ὁπαδῶν τοῦ Μάρξ, ἦσαν ὡς γνωστόν Ἑβραῖοι ἀνήκοντες εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν «Νεομεσσανιστῶν». (βλέπε σχετικῶς καὶ Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Μετὰ τὴν Θύελλαν», κεφάλαιον 10ον ἐκδόσις Βασιλείου 1945, καὶ «Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Ἐκδόσις Ἐγκυκλοπαιδείας «ΗΛΙΟΥ» 1980, Προσαρτήματα Α καὶ Β καὶ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία» ὅπου εἰς εἰδικὸν κεφάλαιον ἐκτίθεται ἡ δρᾶσις κατὰ τὴν ἀρχαίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν τῶν Ἑβραίων «Νεομεσσανιστῶν» καὶ «Σιωνιστῶν», καὶ τοὺς διωγμοὺς πού ὑπέστησαν οὗτοι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐξ' ἀφορμῆς τῆς δολίας καὶ καταχθονίας δράσεώς των ἐντὸς τῶν κοινωنيῶν ὄλων τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων Λαῶν καὶ Κρατῶν).

Κατὰ τοὺς Νεομεσσανιστὰς λοιπόν, ὁ Λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, δηλαδὴ ὁ «περιοιστος Λαὸς τοῦ Θεοῦ» κατὰ τὰς Γραφάς, εἶναι ὁ Μεσίας ἐν τῷ συνόλω του, δηλαδὴ ὁ Μεσίας πού ἀναφέρουν αἱ Γραφαί, δὲν εἶναι κατὰ τοὺς Νεομεσσανιστὰς, ἓνα πρόσωπον, ἀλλὰ ὀλόκληρος ἡ φυλὴ τῶν Ἰουδαίων, ἡ ὁποία κατὰ τὰ ἀπόκρυφα βιβλία των τὰ «Ταλμούδ» – «εἶναι προωρισμένη ἀπὸ τὸν Θεὸν νά καταστῆ κυρίαρχος τοῦ κόσμου, ἐάν κατανοήσῃ τὴν θεῖαν ἀποστολὴν τῆς καὶ τὴν Ἐθνικὴν τῆς ὑπεροχὴν».

Ἀργότερον ὅμως, δηλαδὴ διὰ τοῦ Μάρξ ὁ ὁποῖος ἐφεύρε τὴν θεωρίαν τοῦ «Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ» οἱ δὲ ὁπαδοὶ του (Λένιν κ.ά.) ἐδίδασαν τὸν ἐπαναστατικὸν σοσιαλισμόν, ἢ αἵρεσιν αὕτη ἔλαβε τεραστίαν ἑκτασιν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ κομμουνισμοῦ – καὶ ὁ Τρότσκι Ἑβραῖος Νεομεσσανιστὴς ἦτο, ὅπως Ἑβραῖοι ἦσαν καὶ ὄλοι περιπίου οἱ ἰθύνοντες, οἱ ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 εἰς τὴν Ρωσίαν – τὰ δὲ ἀποτελέσματα αὐτῆς εἶναι σήμερον πασίγνωστα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὀλόκληρον. Ἄλλως τε σήμερον καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν ἀκόμη, δηλαδὴ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ νεωτέρου κομμουνισμοῦ, κατεδιώχθησαν καὶ καταδιώκονται οἱ Ἑβραῖοι, ὡς Νεομεσσανισταί, δηλ. ὡς ἔχοντες ἄλλας καὶ ἰδιαιτέρας ἐπιδιώξεις, ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι δικαίον καὶ ὀρθόν, διότι ὄλοι οἱ Ἑβραῖοι δὲν εἶναι Νεομεσσανισταὶ ἢ Σιωνισταί.

Ἀληθές πάγματι εἶναι ὅτι ἀπὸ μακροῦ χρόνου οἱ ὀρθόδοξοι Ἑβραῖοι, δηλ. οἱ Σιωνισταὶ ἐπιδοκιμάζουν τὰς ἀντιλήψεις αὐτὰς τῶν Νεομεσσανιστῶν, (ἀπὸ τὸ 1879 ὅτε καὶ διετυπώθησαν εἰς τὸ γνωστὸν συνέδριον τῆς Βασιλείας καὶ τὰ πολὺκροτα «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Γινῶν») οἱ ὁποῖοι μετὰ ταῦτα ὑπῆρξαν παραίτιοι μεγάλων συμφορῶν καὶ ἀνάστατώσεων εἰς τὴν Εὐρώπην, διὰ τῶν ἐπαναστάσεων πού προεκάλεσαν ἢ

των πολέμων πού ελαβον χώραν υπό την επίδρασιν των και των θεωριών του κομμουνισμού πού εφεύρον ανέπτυσαν και διέδωσαν.

Συγχρόνως όμως οι Νεομεσσανιστὰι και οι Σιωνιστὰι, υπήρξαν δυστυχώς και δι αυτούς και διά την φυλήν των, ή άφορμή επίσης άγρίων διώξεων ολοκλήρου τής Έβραϊκής φυλής, ή όποια έν τούτοις ουδόλως μετείχεν ως σύνολον εις τας συνωμοτικές προσπαθείας των «αιρετικών» αυτών ήγετών της, και συνεπώς ουδόλως έπταιε διά τας διώξεις πού ύφίστατο.

Πάντως ή επίδρασις των Νεομεσσανιστών και των Σιωνιστών, διά τής καλλιέργειας των ύλιστικών και κομμουνιστικών θεωριών εις την Εύρώπη, από τά μέσα κυρίως του 19ου αιώνος υπήρξε καταστρεπτική, και διά την Εύρώπην αλλά και διά τούς Έβραίους, διότι δέν υπάρχει καμμία άμφιβολία ότι άνέκοψε την φυσιολογικήν εξέλιξιν του πολιτισμού τής Εύρώπης και ευρύτερον τής άνθρωπότητος και τήν καλλιέργειαν και τήν διάδοσιν του άνθρωπισμού και πρό παντός εξέτρεψε τούς ανθρώπους εις βιαιότητας και από τόν πραγματικών προορισμών των, όπως απέδειξαν οι άγριότητες πού διεπράχθησαν από τούς κομμουνιστάς έκτοτε εις όλας τας χώρας, κατά τας επαναστάσεις που προεκάλεσαν και έν πάση περιπτώσει ήμπόδισε την ανάπτυξιν και την επικράτησιν του «άνθρωπισμού», φορείς του όποιου είναι τό αρχαίον Έλληνικόν πνεύμα και ό Χριστιανισμός. Ταυτοχρόνως όμως κατά την περίοδον αυτήν και οι Έβραϊοί άρκετά έδεινοπάθησαν από τας διώξεις και τας σφαγάς πού υπέστησαν.

Όπως δήποτε οι Έλληνες, όπως λέγει και ό Ρενάκ, «είχον και ένα άλλο άκόμη άσυγκρίτως μεγαλύτερον πλεονέκτημα έκτός των άλλων, άπέναντι των Αιγυπτίων, των Ασσυρίων, των Βαβυλωνίων των Φοινίκων και των άλλων Λαών τής Ανατολής, από τούς όποιους έν τούτοις έλέχθη κατά κόρον ότι οι Έλληνες ελαβον τά στοιχεία του πολιτισμού των. Οι Έλληνες δέν ύφίσταντο και ούτε ήνείχοντο τόν ζυγόν του δεσποτισμού και των προλήψεων, κάτω από τας όποιας έζησαν όλοι οι άλλοι λαοί τής Ανατολής και του Νότου.» και φυσικά και οι Έβραίοι, προσθέτομεν ήμεις.

- «Οι Έλληνες παρουσιάζουν μίαν καταπληκτικήν αντίθεσιν προς τούς άλλους λαούς. Έχουν τό ένστικτον τής Έλευθερίας, λατρεύουν τόν νεωτερισμόν και αισθάνονται άκρόεστον όψιν διά τήν πρόδοον. Οι Έλληνες ουδέποτε έδεσμεύθησαν μέ τό παρελθόν δι' άλλουσιν τυραννικής παραδόσεως. Και ή θρησκεία των άκόμη ελάχιστα παρημόδισε την άπεριόριστον έλευθερίαν των έμπνεύσεών των. Ένωρίτατα επίσης βλέπομεν νά αναφαινεται μεταξύ των Ελλήνων, κάτι τό όποιον δέν άνεφάνη, και ούτε υπήρξεν εις ουδεμίαν άλλην χώραν τής Ανατολής. Πρόκειται περί τής ροπής, την όποιαν έχουν οι Έλληνες νά θεωρούν τά ανθρώπινα πράγματα ως άποκλειστικώς ανθρώπινα και νά διανοούνται επί των φυσικών φαινομένων, ως νά εξηρτάτο ή κατανόησις των από την όρθήν λειτουργίαν του λογικού, του «νού». Και ή ροπή αυτή έδημιούργησε επιλέγει ό Ρενάκ, τόν Έλληνικόν ρεαλισμόν και τόν Έλληνικόν όρθολογισμόν, πού ήσαν αντίθετοι προς την πνευματικήν συγκρότησιν και εκδήλωσιν, την πνευματικήν μάλλον καυστέρησιν των άλλων Λαών. Όμοιό δέ μέ τόν έρωτα προς την Έλευθερίαν και μέ την άνεπτυγμένην αισθησιν πού είχαν προς ό,τι καλόν και ώραιον, οι Έλληνες προσέφερον εις τούς μετέπειτα ανθρώπους και τόν όρθολογισμόν των, ως τό πολυτιμότερον δώρον πού προσέφερε ποτέ Λαός εις την άνθρωπότητα» (εις τό έργον του «Απόλλων»).

Εις τά άνωτέρω όμως δύναται νά προστεθί από ήμάς, ότι εκτός των άνωτέρω, οι Έλληνες επίσης προέβαλλον και έκαλλιέργησαν πρώτοι τας άνωτέρας ήθικάς άρχάς και άξιας πού λέγονται Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια, Δικαιοσύνη, ως τά ύψιστα και ευγενέστερα ιδεώδη του άνθρώπου, τά όποια έν τούτοις, υπό την επίδρασιν των ύλιστικών θεωριών, είχαν άπολακτίσει πρό τιος οι άνθρωποι, ένώ σήμεραν σπεύδουσι και τας άναζητοούν ως καταφύγιον και έπιστρέφουν εις αυτάς, όπως άποδεικνύει ή στροφή των μαζών εις την Γαλλίαν, την Άγγλίαν, την Γερμανίαν και την Άμερικην έσχάτως, προς τοποθετήσεις συντηρητικής, διότι οι Λαοί είναι άηδιασμένοι, άπογοητευμένοι και άγανακτισμένοι, από τά χρεωκοπήσαντα και καταρρέοντα νεώτερα πολιτικοκοινωνικά συστήματα του ξεπερασμένου παλαιού Φιλελευθε-

ρισμοῦ. τοῦ παραπαίοντος Σοσιαλισμοῦ καί τοῦ ἐξευτελισθέντος καί ἀπογυμνωθέντος ἐκ τῶν ἔργων του καί ἀλληλοσπαρασσομένου καί θνήσκοντος Μαρξισμοῦ καί κομμουνισμοῦ. τὰ ὁποῖα τοὺς συνήγειρον ἄλλοτε, παλαιότερον.

Ἐπίσης θά ἠδύνατο νά λεχθῆ ὅτι ΟΛΟΙ οἱ ἀρχαῖοι Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καί κυρίως οἱ Φοίνικες καί οἱ Ἑβραῖοι, μετὰ ταῦτα δέ καί οἱ Μωαμεθανοί, κατεῖχοντο ἐπὶ πλεόν ἀπὸ μίαν φρικτὴν μισαλλόδοξον ἀντίληψιν, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἀγνωστος καί εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Νά θεωροῦν τοὺς θεοὺς καί τὰς θρησκείας ὅλων τῶν ἄλλων λαῶν, ὄχι μόνον κατωτέρας τῆς ἰδικῆς των, γεγονός τό ὁποῖον δέν θά ἦτο καί ἀξίον κατακρίσεως, ἐφ' ὅσον εἶσι ἐπίστευον, ἀλλά καί ἐχθρικός πρὸς τὴν ἰδικὴν των θρησκείαν καί συνεπῶς, τόσον τοὺς λαοὺς πού ἐπίστευον εἰς ἄλλην θρησκείαν, εἰς ἄλλους θεοὺς, ὅσον καί τοὺς θεοὺς των ἀκόμη, τοὺς ἐθεώρουν ὡς ἀξίους ἐξοντώσεως!

Ἀπειρα ἀφ' ἑτέρου εἶναι τὰ παραδείγματα ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Λαοὶ αὐτοί, ὅταν κατέκταν ἄλλοθρήσκους των, δέν παρέδιδον ἀπλῶς καί μόνον εἰς τό πῦρ τοὺς ναοὺς των, τὰ ἱερά των, τὰ ξῶανα, τὰ ἀγάλματα, ἢ τὰς εἰκόνας τῶν θεῶν των καί πολλάκις, ὄχι μόνον ἤρπαζον αὐτά, ἢ τὰ συνέτριβον καί διαφοροτρόπως τὰ κατέστρεφον ἐκδηλώνοντες τοιοῦτοτρόπως τὴν περιφρόνησιν των πρὸς τοὺς θεοὺς καί τὴν θρησκείαν τῶν ἄλλων λαῶν, ἀλλά καί κατέσφαζον καί ἐξόντωναν τοὺς ἄλλοθρήσκους των!! Ἐννοεῖται ὅτι ἡ νοσηρά καί ἀνελευθέρᾳ αὐτῆ ἀντίληψις, κατὰ τὴν ὁποίαν «οὐκ ἔσονται σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ», κατὰ τὰ Ἑβραϊκά κείμενα καί «Εἰς Θεός ὁ Ἀλλάχ καί μόνος προφήτης αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Μωάμεθ», κατὰ τόν Μωαμεθανισμόν, ὅπως καί ἡ ὑπερβολή ὅτι μόνον ὁ ἰδικός των Θεός ἦτο ὁ μόνος ἀληθινός καί πραγματικός Θεός, ἐδημιούργει καί προεκάλει τόν φθόνον καί τό μῖσος τῶν διαφόρων αὐτῶν λαῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην ἀκόμη ἐποχὴν, ἀδιάφορον ἐάν τόν μονοθεισμόν εἰς τόν ὁποῖον ἐπίστευον Αἰγύπτιοι (ὠρισμένη κάστα Αἰγυπτίων ἱερέων καί ἡ βιαία ἐπιβολή αὐτοῦ ἐπὶ Ἀμένωφι Δ') Ἰουδαῖοι καί Μουσουλμᾶνοι τόν εἶχον παραλάβει ἀπὸ τοὺς Ἀρχαιοέλληνας ἀπὸ τοὺς Ὀρφικούς! **(βλέπε καί τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία» καί εἰς τό ἀνά χεῖρας βιβλίον μου, εἰς σχόλια «Ἕγμων τοῦ Ὀρφέως» καί Ἰωάν. Κορδάτου «Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη στό Φῶς τῆς Κριτικῆς» σελίδας 35, 67 καί ἔως σελίδα 84).**

Ἀντιθέτως οἱ Ἕλληνες πού ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν ἀνεξίθρησκοι, ἐλάχιστα ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις των, ὥστε νά μὴ ἐξαρτοῦν ἀπὸ αὐτάς τὴν συμπεριφορὰν των ἐναντι τῶν ἄλλων λαῶν, καθιέρωσαν καί εἰς τὰ ζητήματα τῆς θρησκείας τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν πού εἶχον καθιέρωσει καί εἰς τὰς πολιτικὰς καί κοινωνικὰς συγκροτήσεις των, μέ ἀποτέλεσμα νά ὑπερέχουν πάντοτε ἐναντι τῶν λαῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως μὴ δυνάμενοι κατ' ἄλλον τρόπον νά ἀντιδράσουν εἰς τὴν πνευματικὴν, ἀλλά καί τὴν ἠθικὴν καί φυλετικὴν αὐτὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἑλλήνων, περιορίζοντο εἰς διαφόρους συνωμοτικὰς ἢ ἀγρίως ἐκδικητικὰς κατ' αὐτῶν ἐκδηλώσεις, ὅταν καί ὅπου ἠδύνατο νά πράξουν τοῦτο. **(βλέπε καί Προσόρτημα Β' εἰς τό βιβλίον μου «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» καί εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία»).**

ΤΑ ΦΥΛΕΤΙΚΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ὅπως ἐλέχθη καί ἀνωτέρω εἰς τοὺς Ἕλληνας δέν ὑφίστατο ὁ ζυγός τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀντιλήψεων, δεσμεύσεων καί προλήψεων, διότι δι' αὐτούς ἡ Ἐλευθερία ἐπὶ ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς, ἦτο τό ὑπέρτατον ἀγαθόν καί ἡ κυρτωτέρα ἐπιδιώξις των: ἂν καί ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, τό ἀγαθόν αὐτό μετεβάλλετο πολλάκις εἰς δυνάμιν φθοροποιόν, εἰς τό μεγαλύτερον ἐλάττωμά των, ἀφοῦ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία εἰς τὴν ὁποίαν

ἐπίστευον καὶ ὁ ὑπέρμετρος ἀτομικισμός των κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν. ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἤμπόδισε τὴν συσσωμάτωσίν των εἰς ἐνιαῖον Κράτος. Ἄλλὰ καὶ κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν ἡ ἀντίληψις των αὐτῆ περι Ἐλευθερίας, καὶ ἡ ἐγώπαθειά των ὑπῆρξαν καὶ εἶναι ἐπιζήμια διὰ τὸ ἔθνος μας, ἀφοῦ τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ καὶ αἱ συνεχεῖς ἀντιθέσεις μας, ἀποτελοῦν καὶ σήμερον (1984) τὴν κυριωτέραν καὶ βαθυτέραν αἰτίαν τῶν συνεχῶν καὶ ἀδιαλείπτων προστριβῶν καὶ διενέξεων μας, αἱ ὁποῖαι καὶ σήμερον ἀπειλοῦν νὰ διαλύσουν τὴν Ἑλλάδα, ὁμοῦ μὲ τὴν διαστροφήν, τὴν ὑπονόμευσιν καὶ τὸν ἐκβαρβαρισμὸν καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώσσης μας ἀπὸ τὰς ρίζας τῆς.

Καὶ δὲν κρίνω ἄσκοπον νὰ παραθέσω ἐδῶ τὴν χαρακτηριστικὴν ἀλλὰ καὶ καυστικὴν γνώμην τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀρχιδικαστοῦ Ν. Κέλλου «Περὶ Ἑλλήνων» ἡ ὁποία ἐβραβεύθη κατόπιν δαγωνισμοῦ ὑπὸ μεγάλου περιοδικοῦ τοῦ Σικάγου κατὰ τὸ 1938:

«Πρὸ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ἀδεκάστου Ἱστορίας – ἔγραψε ὁ Κέλλου – ὁ Ἕλληνας ἀπεκαλύφθη ἀνέκαθεν κατώτερος τῶν περιστάσεων καίτοι ἀπὸ ἀπόψεως διανοητικῆς κατεῖχε πάντοτε τὰ πρωτεῖα. Ὁ Ἕλληνας εἶναι εὐφυέστατος ἀλλὰ καὶ οἰηματοῦς (ἀλαζών), δραστήριος ἀλλὰ καὶ ἀμέθοδος, φιλότιμος ἀλλὰ καὶ πλήρης προλήψεων, θερμόαιμος, ἀνυπόμονος ἀλλὰ καὶ γενναῖος πολεμιστής. Ἀνέδειξεν τὸν Σωκράτη διὰ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Ἐθαύμασε τὸν Θεμιστοκλέα διὰ νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς ἔξοριαν. Ἐδημιούργησε τὸ 21 διὰ νὰ τὸ διακυβεύσῃ. Προέβαλε τὸ 1909 διὰ νὰ τὸ λησμονήσῃ. Ἐμεγάλωσε τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ 1912 καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὴν κηδεύσῃ. Πλάσμα παράδοξον, ἀτίθασον, περιεργον, καλὸν καὶ κακόν, ἀσταθές καὶ ἀβεβαίων διαθέσεων.

Θαυμάσατέ τον, οἰκτιρήσατέ τον ἐάν θέλετε, καὶ ἐάν δύνασθε, ταξινομήσατέ τον».

Καὶ δὲν νομίζω ὅτι οἱ χαρακτηρισμοὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀρχιδικαστοῦ ἀφίστανται τῆς πραγματικότητος, καὶ εἶναι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἐπιτυχή προσδιορισμὸν τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ Ἕλληνος.

Ὅπως δὲ αἱ καταφανεῖς καὶ τεράστιαι φυλετικαὶ καὶ πνευματικαὶ διαφοραὶ πού ἔχομεν ἐπισημάνει, ὑπῆρξαν ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς παναρχαίας καὶ ριζικῆς ἀντιθέσεως μετὰ τὸν Ἕλληνα καὶ βαρβάρων, μετὰ τὸν πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς κτηνώδους βίας. Διότι οἱ μὲν Ἕλληνες ἀνέκαθεν, ὅπως ἀπέδειξε ἡ ἐν γένει πολιτεία των καὶ ἡ πνευματικὴ των ἐκδήλωσις, ἐνδιεφέροντο νὰ ἐπιτύχουν καὶ νὰ δημιουργήσουν κάτι καλύτερον διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ ἀφυπνίσουν καὶ νὰ τελειοποιήσουν τὸν ἀνθρώπον – καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπιδίωξις τοῦ Σωκράτους καὶ τῶν μεγάλων μαθητῶν του καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ φιλοσοφία ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ Σωκράτους – οἱ δὲ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοὶ, τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες δικαίως ἐθεώρουν ὡς βαρβάρους, ὄχι μόνον οὐδέποτε κατῶρθωσαν νὰ συλλάβουν τὴν ἀνωτέραν ἐννοίαν καὶ τὴν εὐρυτέραν διὰ τοὺς ἀνθρώπους σημασίαν καὶ ὠφελιμότητα τῆς ἐπιδιώξεως αὐτῆς, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀνέκαθεν οἱ Λαοὶ αὐτοὶ ἐζησαν ἐν καθυστερήσει καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς. ὑφίσταντο δὲ πάντοτε καὶ συνεχῶς τὸν δεσποτισμὸν τῆς ἐκάστοτε ὀλιγαρχίας, πού ἐπεκράτητο εἰς τὸν αὐχένα των, ἢ ὡς φυσικὴν καὶ μοιραίαν ἀνάγκην, ἢ ὡς... θείαν ἐπιπαγήν!

Ὅπως δὲ εἰς τὴν ἐποχὴν μας (1984) οἱ φορεῖς τῶν ἀνελευθέρων συστημάτων καὶ ἰδεῶν, ἀντιδρῶν διαφορετικῶς καὶ δὲν θέλουν νὰ ἀφυπνισθοῦν αἱ λαϊκὰ μᾶζαι, εἰς τὰς ὁποίας διδάσκουν τὰς μονοπλεύρους θεωρίας των – αἱ προσπάθειαι καὶ αἱ θεωρίαι τῶν Μαρξιστῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν πού ἐπιδιώκουν τὴν πνευματικὴν ὑποβάθμισιν τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ τοὺς κατευθύνουν καὶ νὰ τοὺς κυβερνοῦν ὡς ἄβουλον μάζαν – τοιοῦτοτρόπως καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῶν προοδευτικῶν τάσεων καὶ τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἐπιδιώξεων τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε συστηματικὴ καὶ ἐπίμονος.

Καὶ ἴδου διατί καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχὴν, ἀλλὰ περισσότερο εἰς τὴν ἰδικὴν μας, ἡ μᾶλλον καθ' ὅλην τὴν νεωτέραν περιόδον, συστηματικὴ κατεβλήθη προσπάθεια ἀπὸ ὅλους ἐκείνους πού ἦσαν ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὰς φυλετικὰς παραδόσεις των, ἡ ἀπὸ ἐκείνους πού ὑπῆρξαν θύματα τούτων καὶ παρεσύρθησαν ὑπ' αὐτῶν, νὰ συσκοτισθῇ ἡ ἀλήθεια ὡς πρὸς τὴν ὅλην ἐλληνικὴν προσφοράν καὶ ἐκδήλωσιν, νὰ διαστρεβλωθῇ δὲ ἡ Προϊστορία καὶ ἡ Ἱστορία

καί νά μειωθῇ ἡ ἀξία καί ἡ σπουδαιότης τῶν διδασκαλιῶν καί τῶν ἐπιφορᾶσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.¹

Οἱ Ἕλληνες, ἐξ ἄλλου οἱ ὁποῖοι πάντοτε ἠγωνίσθησαν διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων πού παρήλθον διὰ νά ἐκπολιτίσουν καί νά ἐξανθρωπίσουν τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐξάπλωσις καί ἡ παρουσία τῶν εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους, εἰς τὸν Βορρᾶν καί τὸν Νότον, εἰς τὴν Ἀνατολήν καί τὴν Δύσιν καί ἡ θαυμαστὴ καί τεραστιὰ πνευματικὴ καί ἐκπολιτιστικὴ δραστηριότης πού ἐμφανίζου ἀνάκθεον, οὐδέποτε ὑπῆρξαν σωβινισταὶ ἢ κατακτηταί, ὅπου ἐνεφανίσθησαν, ὅπως πλείστοι ἄλλοι λαοὶ καί σύγχρονοι ἀκόμη, πού ἐπεβλήθησαν τῶν συνανθρώπων των, διὰ νά τοὺς ὑποδουλώσουν καί νά τοὺς ἐκμεταλλεθοῦν, παρασύροντες αὐτοὺς μὲ τὸ πανάρχαιον δόλωμα περὶ ἐξασφαλίσεως κοινωνικῆς δικαιοσύνης καί ἐλευθερίας ἀτομικῆς.

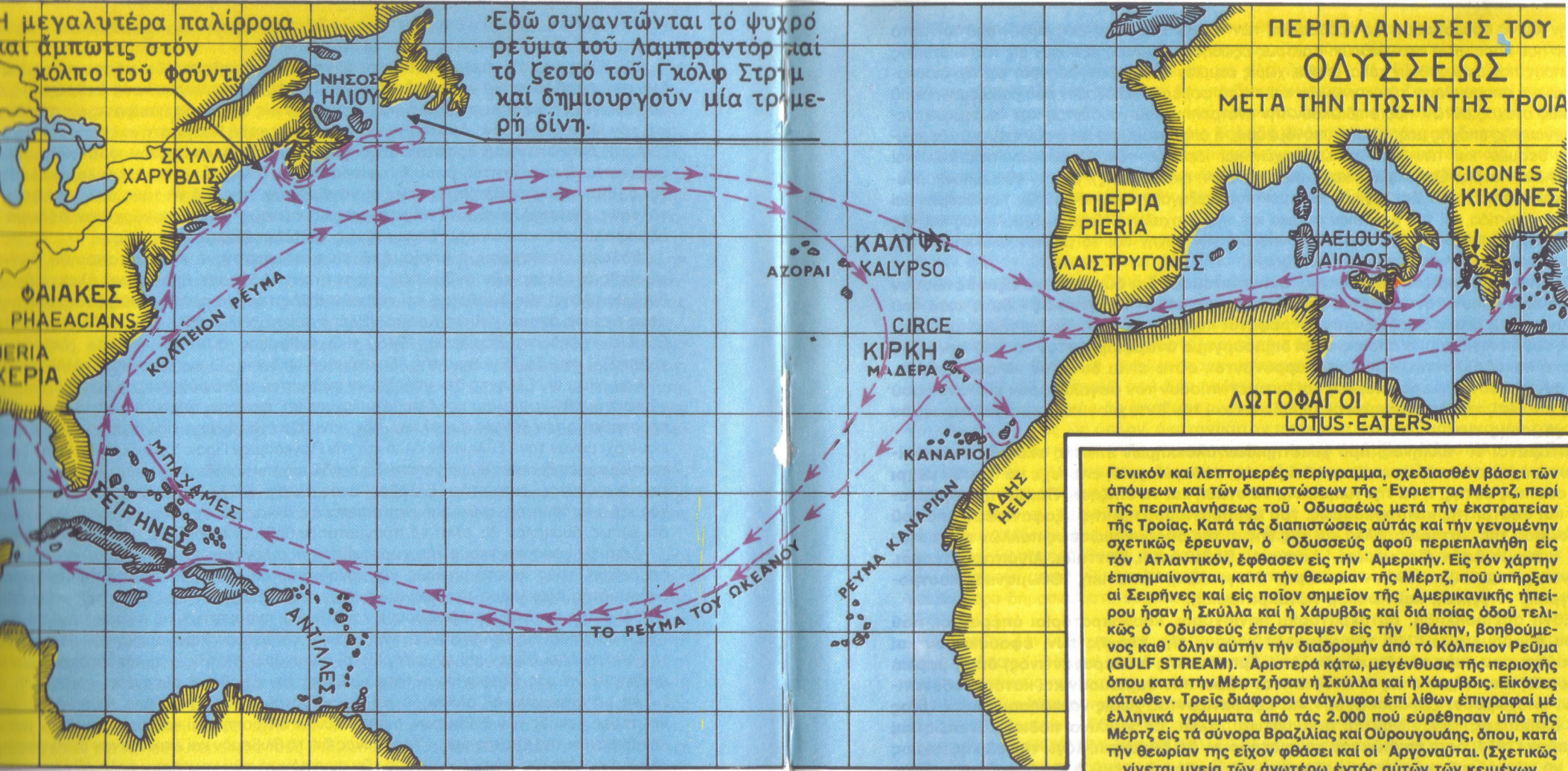
Δόλωμα, ὑπόσχεσις ἡ ὁποία, ἐνῶ εἶναι ἀδύνατον νά πραγματοποιηθῇ, λόγω τῆς φυσικῆς ἀτελείας τῶν ἀνθρώπων, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἔπαυσε νά ἠλεκτρίζη καί νά διεγείρῃ λόγω τῆς ἀμαθείας καί τῆς εὐπιστίας των, τὰ πλήθη, τοὺς ἀνοήτους ἀνθρώπους καί ὡς ἄτομα καί ὡς Λαοὺς. (Βλέπε καί τὰ βιβλία τοῦ Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Μετά τὴν Θύελλαν» ἐκδόσις Βασιλείου 1945. «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸ τὸ κτῆνος» (ἐκδόσις 1947 «Ἄετοῦ») καί «Τὸ Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» (ἐκδόσις Ἐγκυκλοπαιδείας «ΗΛΙΟΥ», 1980).

Ἐάν ὅμως οἱ Ἕλληνες δὲν ὑπῆρξαμεν σωβινισταὶ, τοῦτο οὐδόλως σημαίνει, ὅτι πρέπει καί νά ὑφιστάμεθα χωρὶς καμμίαν διαμαρτυρίαν καί ἐπ' ἀπειρον, τὰς συστηματικὰ καί ὑπόουλους προσπάθειαι τῶν ξένων, τῶν ἄλλων, τῶν φανερῶν ἐχθρῶν μας, πού παραποιοῦν καί διαστρέφουν ὄχι μόνον τὴν Ἑλληνικὴν ἀλλὰ καί τὴν Παγκόσμιον Προϊστορίαν καί Ἱστορίαν διαφοροτρόπως καί ἐπιδιώκου νά μᾶς ἀποπνίξουν ἐδῶ εἰς τὴν κοιτίδα μας, χωρὶς νά ὑπολογίζου, ὅτι καί πέραν αὐτῆς, ἐκτός τῆς Ἑλλάδος, ἕνας ἄλλος Ἑλληνισμός, νέος, σφριγηλός, δυναμικός καί ἀκατάβλητος, ἀνθεὶ καί ἀναπτύσσεται εἰς ἄλλας χώρας καί περιοχάς, διὰ νά ἀποδείξῃ ὅτι κάπως δύσκολον θά εἶναι νά πραγματοποιηθοῦν αἱ ἐπιδιώξεις αὐταὶ τῶν ἐχθρῶν μας.

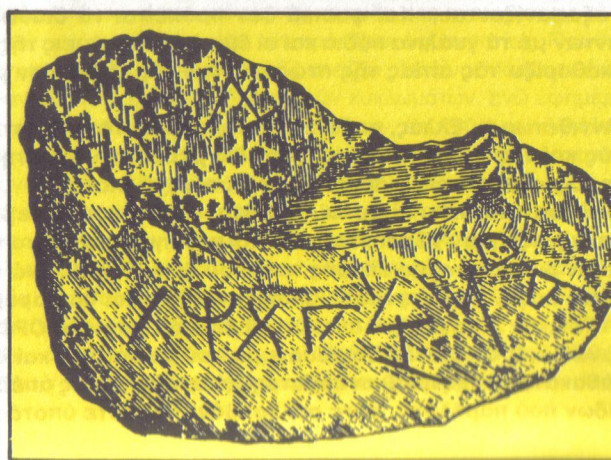
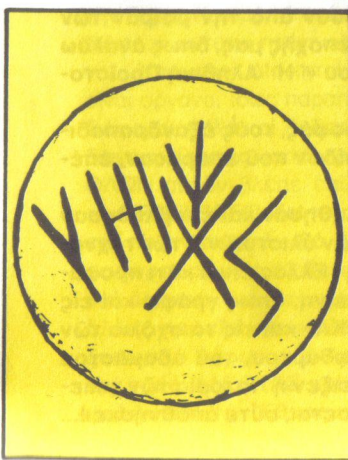
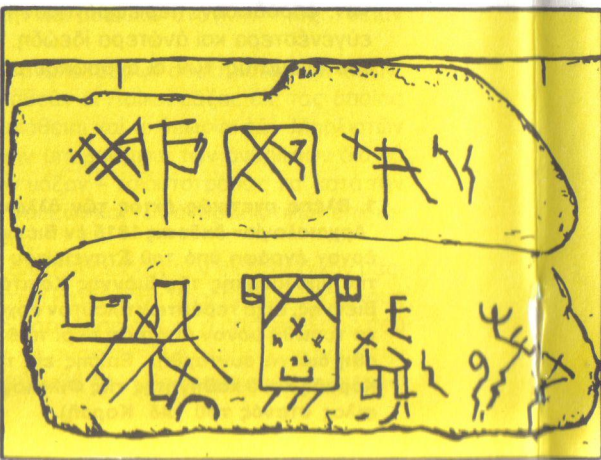
Διότι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας αὐτῆς πού λέγεται Ἑλλάς, τοὺς αὐτόχθονας, ὅπως ἀπεδείχθη, τοὺς καταπληκτικούς καί μοναδικούς δημιουργοὺς τοῦ πολιτισμοῦ, ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος τὸν ἐξανθρωπισμὸν τῆς, ἀδιάφορον ἐάν οἱ ὑποτιθέμενοι σήμερον (1984) ἀν μὴ ὄχι ἀνάξιοι, ἀδιάφοροι ἢ καὶ ἀνίκανοι πνευματικοὶ καί πολιτικοὶ ἡγέται τῆς, τὴν ἐχουν ὀδηγήσει εἰς τὴν ἠθικὴν καί πνευματικὴν κατὰπτωσιν καί ἀναρχίαν πού παρουσιάζει καί τὴν ὁποῖαν ὅλοι ζῶμεν καί γνωρίζομεν, οἱ δὲ ἰσχυροὶ τῆς γῆς μᾶς κακομεταχειρίζονται καί ἐπιζητοῦν νά μᾶς ἐξαφανίσουν λημονοῦντες ὅτι εἰμεθα οἱ εὐεργέται των!

Ἄς μὴ αἰτιώμεθα ἐξ ἄλλου δὲ καί ἄς μὴ ζητοῦμεν εὐθύναι ἀπὸ τοὺς νέους, ἀπὸ τῆς νεώτερας γενεᾆς τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν ἠθικὴν ἐκτροπὴν καί κατὰπτωσιν καί τὴν πνευματικὴν ἀναρχίαν τῆς ἐποχῆς μας. Ὑπεύθυνος διὰ τὸ θλιβερόν καί ἐπικίνδυνον αὐτὸ φαινόμενον τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ὁ κυνισμὸς τῶν συγχρόνων, τῶν νεωτέρων πολιτικῶν καί πνευματικῶν ἡγετῶν τῆς, οἱ ὁποῖοι χωρὶς κανένα δισταγμόν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐν γένει πολιτεία των, ἐπρόδωσαν, περιεφρόνησαν καί ἀπελάκτισαν, ὅλας τὰς ἠθικὰς ἀξίας καί ἀρχὰς καί τὰ εὐγενέστερα καί ἀνώτερα ἰδεώδη, βάσει τῶν ὁποίων ἐξεπολιτίσθησαν καί κατέστησαν ἀξιοὶ τοῦ ὀνόματός των οἱ ἄνθρωποι, μὲ ἀποτέλεσμα νά ἀποθαρρύνουν, νά δηλητηριάσουν τὴν

1. Βλέπε σχετικῶς ἐκτός τῶν ἄλλων ἀρχαίων συγγραφέων καί Ἰωαν. Σταγειρίτη «Ὠγγυία ἢ Ἀρχαιολογία» ἐκδόσις 1815 ἐν Βιέννῃ. Σημειωτέον ὅτι τὸ πεντάτομον αὐτὸ καί σπουδαιότατον ἔργον ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Σταγειρίτου μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ περιφήμου τότε βιβλιοθηκαρίου τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης Κοπιτάρ καί εἰς τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ βιβλιοθήκη τῆς Βιέννης, εἶχε τεράστιον πλοῦτον ἀρχαίων παπύρων, χειρογράφων καί κειμένων, τὸ ἔργον δὲ διὰ νά τυπωθῇ μόνον ἀπήτησε περὶ τὰ 6 ἔτη καί ἀσφαλῶς περισσότερος ἀκόμη χρόνος θά ἐχρειάσθη διὰ νά συνταχθῇ. Ἐπίσης εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἔργου ἐβοήθησε φαίνεται καί ὁ Ἄδαμ. Κοραῆς καί ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλολογίας καί εἰδικὸς ἐρευνητὴς τῶν Ἑλληνικῶν κωδικῶν Χάαζε, φίλος στενός τοῦ Ἄδ. Κοραῆ).

Γενικόν και λεπτομερές περίγραμμα, σχεδιασθέν βάσει τῶν ἀπόψεων και τῶν διαπιστώσεων τῆς Ἐνριεττας Μέρτζ, περί τῆς περιπλανήσεως τοῦ Ὀδυσσεύς μετά τήν ἐκστρατείαν τῆς Τροίας. Κατά τὰς διαπιστώσεις αὐτάς και τήν γενομένην σχετικῶς ἔρευναν, ὁ Ὀδυσσεύς ἀφοῦ περιπλανήθη εἰς τόν Ἄτλαντικόν, ἔφθασεν εἰς τήν Ἀμερικὴν. Εἰς τόν χάρτην ἐπισημαίνονται, κατά τήν θεωρίαν τῆς Μέρτζ, ποῦ ὑπῆρξαν αἱ Σειρήνες και εἰς ποῖον σημεῖον τῆς Ἀμερικανικῆς ἡπείρου ἦσαν ἡ Σκύλλα και ἡ Χάρυβδις και διά ποίας ὁδοῦ τελικῶς ὁ Ὀδυσσεύς ἐπέστρεψεν εἰς τήν Ἰθάκην, βοηθούμενος καθ' ὅλην αὐτήν τήν διαδρομὴν ἀπό τό Κόκπειον Ρεύμα (GULF STREAM). Ἀριστερά κάτω, μεγένθυσις τῆς περιοχῆς ὅπου κατά τήν Μέρτζ ἦσαν ἡ Σκύλλα και ἡ Χάρυβδις. Εἰκόνες κάτωθεν. Τρεῖς διάφοροι ἀνάγλυφοι ἐπί λίθων ἐπιγραφῆς μέ ἑλληνικά γράμματα ἀπό τὰς 2.000 πού εὐρέθησαν ὑπὸ τῆς Μέρτζ εἰς τὰ σύνορα Βραζιλίας και Οὐρουγουάης, ὅπου, κατά τήν θεωρίαν τῆς εἶχον φθάσει και οἱ Ἀργοναῦται. (Σχετικῶς γίνετα μνεία τῶν ἀνωτέρω ἐντὸς αὐτῶν τῶν κειμένων.)

ψυχὴν καὶ νὰ θρυματίσουν τὰς προσδοκίας τῶν νέων καὶ νὰ τοὺς ἐκτρέψουν ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο πού ἔπρεπε νὰ ἀκολουθοῦν. Καὶ τοὺς ἐξώθησαν καὶ τοὺς ἐξωθοῦν εἰς τὰς σκοτεινὰς ἀτραπούς πού ἀκολουθοῦν καὶ αἱ ὁποῖαι, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὀδηγοῦν εἰς τὴν διάσπαρσιν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν κοινωνιῶν καὶ εἰς τὸ φοβερὸν ἀδιέξοδον πού βαδίζομεν, ἀφοῦ βασικὸς στόχος αὐτῶν, πού ἐπιδιώκουν τὴν ἀνατροπὴν, τοῦ νοσοῦντος κατ' αὐτοὺς, κατεστημένου τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἡ ὑπὸ νόμους, ἡ ἀποδυνάμωσις καὶ ἡ συντριβὴ τῶν θεμελιωδῶν θεσμῶν καὶ τῶν ἰδεολογικῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεωδῶν τῶν ἐλευθέρων πολιτειῶν καὶ κοινωνιῶν (Πατρις, Θρησκεία, οἰκογένεια, σχολεῖον, ἐκπαίδευσις), μὲ τὸν ἀδιάκοπον, ὑπουλον, καὶ συστηματικὸν ἰδεολογικὸν πόλεμον πού διεξάγουν ἐναντίον αὐτῶν τῶν θεσμῶν καὶ μὲ τὴν φροντίδα καὶ τὴν βοήθειαν φυσικὰ καὶ τῆς ἀποχαλινωθείσης σεξουολογίας καὶ τῆς ἀνεύθυνης, ἀσυγκράτητης καὶ ἐπικίνδυνης διὰ τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τεχνολογίας καὶ ἐπιστήμης.

Πρέπει νὰ γνωρίζουν ἐντούτοις, ὅσοι πιστεύουν ὅτι δύνανται νὰ ἐξουθενώσουν καὶ νὰ ἀφανίσουν τὴν Ἑλλάδα, ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς – διότι κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως ἀπεδείξαμεν, στρέφεται κυρίως καὶ ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι δημιούργημα ἀναμφισβήτητον τοῦ Ἑλληνισμοῦ – οὔτε καταβάλλονται, οὔτε ἀποθαρρύνονται, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ἀφανισθοῦν, ἐάν ἀνανήσουν σήμερον κυρίως καὶ ἀντιμετωπίσουν τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον πού τοὺς ἀπειλεῖ, τὴν ἐπιδιωκομένην ἀλλοίωσιν καὶ τὸν ἐντεχνον καὶ βέβαιον ἀφανισμόν τῆς γλώσσης των.

Ἰστάμενοι οἱ Ἕλληνες, πρὸ χιλιετηρίδων ὀλοκλήρων ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς πού εὐρίσκονται ἔχον διαπιστώσει, ὅτι οὐδεὶς λαὸς, οὐδεμία φυλὴ ἐπέτυχε νὰ ὑψωθῆ μὲχρι τῆς σκοπιᾶς αὐτῆς, ἢ νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ σταθῆ καὶ νὰ ἐπιζῆσῃ. Παρέστησαν μάρτυρες καὶ θεαταὶ τῆς καταρρέουσας, τοῦ ἐκμηδενισμοῦ καὶ τῆς ἐξαφανίσεως ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς Ἰστορίας, ἀλλὰ καὶ τῆς γῆς, ἢ τῆς ἀποδυναμώσεως πολλῶν παλαιότερων ἰσχυρῶν λαῶν (Σουμέριοι, Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι, Χετταῖοι, Αἰγύπτιοι, Πέρσαι, Φοινικες Ρωμαῖοι) καὶ ἄλλων νεωτέρων (Μογγολικῆ, Ἰσπανικῆ, Ὀθωμανικῆ, Αὐστροουγγρική, Ἀγγλικῆ, καὶ Ρωσικῆ, Αὐτοκρατορία).

Ἔθνη ἀπειροπληθῆ, αὐτοκρατορίαὶ πανίσχυροί, κοσμοκρατορίαὶ ἀπέραντοι, πού εἶχον ὑποδουλώσει ὅλον τὸν γνωστὸν κόσμον τῆς ἐποχῆς των, ἐφοῦσκωσαν καὶ ξεφοῦσκωσαν κατὰ τὸν Ρωμαῖν Ρολάν (Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντινός) ὅπως μερικὰ θυμοειδῆ ἀποστήματα εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, πού θεριεύουν καὶ κατόπιν ἀδυνατίζουν, ὑποχωροῦν, ξεφοουσκῶνουν καὶ ἐξαφανίζονται, χωρὶς νὰ ἀφήσουν οὔτε ἴχνος τῆς διαβάσεώς των. Γιγάντες πραγματικοί, ἀλλὰ, μὲ γυάλινα πόδια! Συνεπῶς καὶ σήμερον (1984) ὅσοι ἐπιδιώκουν καὶ πιστεύουν, ὅτι δύνανται, λόγω τῆς ὑλικῆς ἰσχύος των νὰ μᾶς ἐξουθενώσουν τουλάχιστον ματαιοπονοῦν, ἐνῶ ἡ ἰδικὴ των τύχη, ὅπως διδάσκει ἡ Ἰστορία, οὕτως ἢ ἄλλως, θὰ εἶναι ἡ τύχη τῶν Γιγάντων πού καταρρέουν καὶ ἐξαφανίζονται... Καὶ φυσικὰ δὲν πρόκειται νὰ διασωθοῦν ἀπὸ τὴν μοῖραν τῶν γιγάντων μὲ τὰ γυάλινα πόδια καὶ αἱ δύο ὑπερδυνάμεις τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως ἀναλύω καὶ καθορίζω τὰς αἰτίαις τῆς πώσεώς των εἰς τὸ βιβλίον μου « Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία ».

Ἀντιθέτως ἡ Ἑλλάς, παρὰ τὰς καταδρομάς, τὰς καταστροφάς, τοὺς ἐξανδραποδισμούς καὶ τὰς δηώσεις πού ὑπέστη διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων πού ἐπέρασαν, ἐπέζησε, ὑφίσταται καὶ ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχῃ! Διατί;

Ἀπλούστατα διότι αἱ φυλαὶ, τὰ ἔθνη, οἱ λαοὶ πού προεβλήθησαν καὶ ἐπεβλήθησαν προσκαίρως, ἦσαν χώροι γεωγραφικοὶ καὶ δημιουργήματα τῶν ὑλιστικῶν ἢ τῶν τεχνολογικῶν δυνάμεων τῆς ἐποχῆς των, πού διελύθησαν, ἐνῶ ἡ Ἑλλάς εἶναι κάτι προφανῶς καὶ ἀσφαλῶς διάφορον. Ὑπῆρξεν, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ, ὅπως γράφω καὶ εἰς τὴν «Γενικὴν Εἰσαγωγὴν» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μου «ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ» καὶ εἰς τὰ σχόλια τῶν «Ὑμνων τοῦ ΟΡΦΕΩΣ» δημιουργημὰ τοῦ ἀφθάστου καὶ ἀφθάρτου, τοῦ ἀδαμάστου καὶ ἀθανάτου ἐλληνικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ Ἰστορία τῶν χιλιετηρίδων πού παρήλθον, οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε ὑποτάσσεται, οὔτε ἀποθησκει!...

Παρά ταῦτα ὁ κίνδυνος νά ἐξουθενώθῃ καί νά ἐκλείψῃ ἡ αἰωνία καί θεῖα αὐτή φυλή, εἶναι ἐν τούτοις σήμερον δυστυχῶς, ὄχι μόνον φανερός καί τρομερός, ἀλλά καί ἐπικείμενος, ἄμεσος!. Διότι ἄς μὴ πλανώμεθα. Ἡ Ἑλλάς, ὁ Ἑλληνισμός, τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων σήμερον δέν κινδυνεύουν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καί τοὺς Βουλγάρους ἢ νά κατακτηθῇ ἡ Ἑλλάς ἀπὸ κάποιους ἄλλους, ἐχθρούς τῆς, τοὺς Ἑβραίους Σιωνιστάς, ἢ ἀπὸ τὸν Κομμουνισμὸν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐπικράτησιν ξεπερασμένων καί ὀπωσδήποτε χρεωκοπημένων πολιτικοκοινωνικῶν συστημάτων τὰ ὁποῖα ἐξελικτικῶς θά καταρρεύσουν, θά ἀποδυναμωθοῦν καί θά παρέλθουν διεθνῶς, κάτω ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν κατακραυγὴν, καί τελικῶς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Λαῶν πού ἔχουν ἐξαπατηθεῖ καί δεινοπαθοῦν.

Ὁ Ἑλληνισμὸς περισσότερον κινδυνεύει σήμερον ἀπὸ τὴν ἐπιβληθεῖσαν διὰ νόμων δῆθεν Δημοτικὴν καί τὴν ἐγκληματικὴν «ἐκπαιδευτικὴν μεταρρύθμισιν», ἢ ὁποῖα ἐξουθένωσε τὴν Παιδείαν καί διέλυσε τὰ κατώτερα καί ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, μὲ τὴν καθιέρωσιν τοῦ «μονοτονικοῦ» καί τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώσσας μας ἀπὸ τὰς ρίζας τῆς, μὲ τὴν κατάργησιν περιπίου εἰς τὰ σχολεῖα μας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, πού ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δολοφονίαν καί τὸν ἐκχυδαϊσμὸν τῆς γλώσσῆς, καί διὰ τῶν ὁποίων πραγματοποιεῖται ἡ καταχθονία προσπάθεια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού δέν ἐπέτυχε μέχρι σήμερον δι' ἄλλων μεθόδων καί οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νά μᾶς ἀποδυναμώσουν καί τελικῶς νά μᾶς ἀφανίσουν ὡς ἔθνος, χρησιμοποιοῦντες ὡς ὄπλον, ἀκατανίκητον πράγματι, τὸν ἐκβαρβαρισμὸν τὴν ἀλλοίωσιν καί τὴν διαστροφήν τῆς γλώσσῆς μας, ἢ ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀκατάλυτη, ἡ ζωντανὴ συνδετικὴ καί ἀδιάσπαστος δύναμις, πού διέσωσε τὴν φυλὴν μας διὰ μέσου τῶν αἰῶνων πού παρήλθον...

Καί αὐτὸ εἶναι τὸ φοβερόν ἐγκλημα κατὰ τῆς φυλῆς καί τοῦ Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων. αὐτῶν τῶν ἀνίδεων, ἀνευθύνων, ἀμαθῶν καί ἀφρόνων, πολιτικῶν καί πνευματικῶν ἡγετῶν, μας, οἱ ὁποῖοι παρεσύρθησαν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἰς τὰ πολύμορφα διχτυὰ των πού ἔχουν προφανῶς ἐμπλακῆ, ἢ ἔχουν ἐπηρεασθεῖ ὑπ' αὐτῶν, ὅπως προδίδουν πολλὰ καί διάφορα δημοσιεύματα ἐσχάτως δι' αὐτούς πού διέπραξαν αὐτὸ τὸ ἐγκλημα κατὰ τοῦ Ἔθνους!...

Συνεπῶς, ἐάν ὑπάρχει, ἔστω καί στοιχειῶδες ἐνδιαφέρον διὰ τὴν τύχην τοῦ τόπου αὐτοῦ καί συνειδήσις Ἑλληνικὴ μεταξὺ ἐκείνων πού μᾶς διοικοῦν, καί παριστάνουν τοὺς πολιτικούς καί πνευματικούς ἡγέτας μας, πρέπει ἀμέσως, ταχύτατα ἐάν ἔχουν καί ἐλαχίστην πολιτικὴν εὐθίσαν καί φιλότιμο, νά φροντίσουν καί νά διατάξουν οἱ ἴδιοι, νά ἐπιληφθῇ ἡ Δικαιοσύνη αὐτοῦ τοῦ τεραστίου Ἐθνικοῦ προβλήματος, διὰ νά ξεκαθαρίσῃ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία, ποῖοι εἶναι πράγματι ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΙ ἢ ΠΡΟΔΟΤΑΙ καί εἰς τὸν τόπον αὐτόν, καί ὑπονομεῦουν τὸ Ἔθνος, ὅπως ἐγίνε πρότινος εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ τὰς ἀποκαλύψεις καί διώξεις πού ἐγιναν κατὰ τῶν Μασόνων, πού θεωροῦνται ὄργανα τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν καί μόλις προχθές εἰς τὴν Γερμανίαν μὲ τὸ σκάνδαλον «Φλίκ», ἀφοῦ καί εἰς τὴν πατρίδα μας ἔχουν καταγγελθῆ ἀπὸ διάφορα ἐντυπα πρότινος καί ἐσχάτως, πρῶην καί νῦν πρόεδροι Δημοκρατίας, Πρωθυπουργοί, Ὑπουργοί, Διοικηταὶ Δημοσίων Ὄργανισμῶν καί Τραπεζῶν, ὅτι εἶναι Μασόνοι, Λάϊον, ἢ εἶναι ὄργανα, ἴσως παραπλανηθέντες, ξένων ἀνθελληνικῶν κυκλωμάτων, ἐνῶ ἐφημερίδες ἢ διάφοροι πολιτικοὶ ἀνδρες ἔχουν καταγγείλει καί καταγγέλου ἐαυτοὺς καί ἀλλήλους ὡς διαχειρισθέντας κατὰ τρόπον ἐπιλήψιμον τὸ δημόσιον χρῆμα!... (λεπτομερέστερον περὶ ΟΛΩΝ αὐτῶν βλέπε ἐπιλογον τοῦ βιβλίου μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία»).

ΠΡΟΣΞΑΤΕ! διότι κανεὶς δέν γνωρίζει σήμερον καί περισσότερον ἔσεῖς, ποῖος καί ποῖαν στιγμὴν θά πυροδοτήσῃ τὴν τεραστίαν ποσότητα δυναμιτίδος, πού ἔχετε συσσωρεύσει εἰς τὰ θεμέλια αὐτοῦ τοῦ Κράτους καί τοῦ Ἔθνους, μὲ τὴν προκλητικὴν καί ἄφρονα συμπεριφορὰν καί πολιτείαν σας καί ποῖαι δυνάμεις Λαϊκαί, πολιτικά, ἢ ἄλλης προελεύσεως θά ἐκδηλωθοῦν, θά ἀναφανοῦν καί θά δράσουν, διὰ νά ἀπαλλάξουν τὴν Χώραν, τὸν Λαόν καί τὸ Ἔθνος ἀπὸ τοὺς ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΑΣ καί τοὺς ΚΛΕΦΤΑΣ καί ἀπὸ τοὺς ἀνευ προηγουμένου κινδύνους πού ἀπειλοῦν τὴν φυλὴν καί τὸ Ἔθνος...

Ο συγγραφέας αυτού του βιβλίου, είχε τό θλιβερόν προνόμιον νά ειδοποιηθῆ ἐγκαιρῶς, δηλαδή ἀπό τόν Μάϊον τοῦ 1966, ἀλλά χωρίς ἀποτέλεσμα ἀτυχῶς, τόν τότε Βασιλέα Κωνσταντῖνον διὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ Στεφ. Στεφανοπούλου καί τοῦ Γραμματέως του κ. Ἀρναούτη, ὅπως καί τούς Γεωρ. Παπανδρέου καί Κ. Καραμανλῆν περί τῆς ἐπικειμένης ἐπαναστάσεως τῆς 21 Ἀπριλίου 1967, ὅπως ἐμφαίνεται ἐκ τῶν συντριπτικῶν στοιχείων, πού παραθεῶν σχετικῶς εἰς τό βιβλίον μου «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» (σελίδες 240-270, ἔκδοσις 1980 τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «Ἡλίου») καί ἐκ τῶν ὁποίων ἐπίσης ἀποδεικνύεται ὅτι διὰ τήν ἐκδήλωσιν καί τήν ἐπικράτησιν τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῆς ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΗΤΟ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ὁ Κ. Καραμανλῆς, ὁ ἐμφανισθεὶς κατόπιν ὡς δῆθεν ΣΩΤΗΡ, ἀλλά πράγματι ΒΙΑΣΤΗΣ τῆς Δημοκρατίας, ἀφοῦ ἐπαγίδευσεν, ὡς γνωστόν, καί ἐξηπάτησεν, ἐξ ὧσων μετὰ ταῦτα ἀπεκαλύφθησαν τόν Ἰούλιον τοῦ 1974 τόν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, τόν πρῶτον καί μεγαλύτερον ἀντεπαναστάτην κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν τῆς 21ης Ἀπριλίου τοῦ 1967, μέ τό ἀποτυχῶν κίνημα πού παρεσκέυασε κατ' αὐτῶν τόν Δεκέμβριον τοῦ 1967.

Καί ὁ μέν Βασιλεὺς ὑπερασιζόμενος τήν Δημοκρατίαν καί ἀγωνισθεὶς διὰ τὰς Λαϊκὰς ἐλευθερίας, μέ τό κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1967 ΑΠΩΛΕΣΕ τον θρόνον του, ἐνῶ ὁ κ. Καραμανλῆς εἰσπράξας ἐκτοτε ὅλας τὰς τιμάς καί τήν δόξαν τοῦ ἀπελευθερωτοῦ, ἀνηγορεύθη καί Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας! Ἄλλὰ διὰ ποίας καί πάλιν μεθόδου; Ἀφοῦ διὰ τῆς Λαϊκῆς ψήφου, μέ ἐντεχνον δημοψήφισμα, ὅπως κατηγγέλη τότε, κατήργησε τήν Βασιλείαν, δέν προσέφυγε καί αὐτός εἰς τήν λαϊκὴν ψήφον, διὰ νά ἐκλεγῆ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ἀλλ' ἀνηγορεύθη Πρόεδρος ὑπὸ τῆς Βουλῆς καί μάλιστα μέ ΜΙΑΝ ψήφον!... ἀγωνιῶδῶς, καί ὄχι τόσο ἐυθέως ὅπως τότε ἐγράφη – ἀποκτηθεῖσαν!...

Ἐπολιτεθῆ δὲ μέ παρομοίους τρόπους καί μεθόδους ἐλάχιστα ὀρθοδόξους, ὁ κ. Καραμανλῆς ἐναντι τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καί τοῦ θεσμοῦ τῆς Βασιλείας ἀπό... εὐγνώμοσύνην προφανῶς, ἀφοῦ οἱ βασιλεῖς γονεῖς τοῦ Κωνσταντίνου, Παῦλος καί Φρειδερίκη τόν ἀνέδειξαν ὡς Πρωθυπουργόν, εἰς βάρος καί τῶν Συνταγματικῶν θεσμῶν καί τοῦ εὐπρεπεστάτου καί ἀδιαβλήτου κατὰ γενικὴν ἀναγνώρισιν ἀειμνήστου πολιτικοῦ Στεφανοπούλου, τόν ὁποῖον παρεπλάνησαν καί παρηγκώνισαν, ὅπως ἀποκαλύπτεται εἰς τό βιβλίον πού ἔχει γραφεῖ διὰ τόν «Πραγματικόν Καραμανλῆν».

Ἄλλως τε ὁ κ. Καραμανλῆς ἔχει διακριθεῖ διὰ τήν... εὐγνώμονα συμπεριφορὰν του καί πρὸς ἄλλους πρῶην φίλους του, πού τόν εἶχον βοηθήσει εἰς τό παρελθόν, ὅπως ἔχω ἀποκαλύψει καί εἰς τό βιβλίον μου «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» (σελίδες 260-261). Ἄς εἶναι δὲ βέβαιος ὁ κ. Καραμανλῆς, ὅτι ὅσα βιβλία καί ἂν γραφοῦν ἀπό τούς διαφοροτρόπως ἐξυμνηθέντας καί ἄλλους παρατρεχάμενους κονδυλοφόρους, πού τόν ἔχουμ ἐξυμνήσει καί βιογραφήσει, δέν πρόκειται νά ἐξασφαλίσῃ τήν ὑστεροφημίαν πού ἐπιδιώκει καί φυσικὰ αὐτό δέν θά τό ἐπιτύχει, δηλαδή τήν ὑστεροφημίαν του, οὔτε μέ τὰ ἀμφιβόλου ἀξίας μετάλλια πού συλλέγει εἰς τό ἐξωτερικόν, πρὸς ἐνίσχυσιν καί προβολὴν τῆς προσωπικότητός του, οὔτε μέ τό προσωπικόν Μουσεῖον πού προσπαθεῖ νά κατασκευάσῃ εἰς τὰ περιβόητα «βραχώδη οἰκόπεδά του».

Διότι εἰς τό βιβλίον πού ἔχει γραφεῖ καί θά κυκλοφορήσῃ μετ' ὀλίγον, διὰ τόν «Πραγματικόν Καραμανλῆν», θά ἀποκαλύπτονται τὰ διαπραχθέντα πολιτικὰ ἐγκλήματα τοῦ ἀνδρός κατὰ τοῦ ἔθνους, ὅπως καί ἄλλαι ἀγνωσταί πτυχαί, ἀπό τὰς προσωπικὰς καί οικονομικὰς ἀσχολίας καί ἐπιδόσεις του, ἀφοῦ εἰς τόν τόπον αὐτόν τίποτε δέν παραμένει πάντοτε μυστικόν καί εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμη καί ἐπέζησαν μερικοὶ ἄνθρωποι πού δέν ὑπέκυψαν εἰς τὰς συστηματικὰς ἐπιμόνους καί ἐντέχνους διώξεις του, ἀπὸ τήν γνωστὴν ἐμπάθειάν του!...

Καί ειδοποιούμεν: ἄς μὴ παραπλανηθοῦν καί οἱ σημερινοὶ πολιτικοὶ καί ἄλλοι ὑπεύθυνοι τῆς ἐπιχειρουμένης παρ' αὐτῶν ἀποδυναμώσεως τοῦ ἔθνους, ὅτι ἡ δημιουργηθεῖσα καί ἐπικρατοῦσα ἀποπνικτικὴ καί βαρεῖα πολιτικὴ, οἰκονομικὴ καί κοινωνικὴ ἀτμόσφαιρα θά ἐκτονωθῇ, μέ ἀνωφελεῖς καί κενὰς πλέον ἐκ τῶν ἄνω συστάσεις «δι' ἔθνικὴν ὁμοψυχίαν» ἢ «δι' ἠπιον κλίμα» καί μέ τόν συνεχιζόμενον ἐμπαιγμόν

των Λαϊκών μαζών. Διότι η Λαϊκή δυσφορία δυναμώνει επιτείνεται και όγκουται καθημερινώς από τās δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις του ραγδαίως εκπίπτοντος εις άνυποληψίαν και περιφρόνησιν δημοσίου βίου και δέν άποκλείεται νά έκραγή νά έκσπάση άπροόπτως μέ οδηγούς έλαχίστους τολμηρούς και άποφασιστικούς "Έλληνας, όπως μάς διδάσκει η Ίστορία μας και φυσικά μέ άπροσδιοριστου μορφής και έκτάσεως εκδηλώσεις και πάντως μέ όλεθρίας και όδυνηράς συνεπειάς, όχι μόνον διά τήν άδιόρθωτον πολιτικήν και πνευματικήν ήγερσίαν μας, αλλά δυστυχώς και διά τόν Λαόν και τό "Έθνος!...

΄Αφηνισθήτε!... Ξυπνάτε!... Συνέλθετε!... διότι εάν δέν άντιλαμβάνεσθε, δέν διαισθάνεσθε και δέν άκούτε τήν μακρυτήν βοήν τής έπερχομένης καταίγιδος, ήμείς, προειδοποιούμεν, έπισημαίνομεν και νά είσθε βέβαιοι ότι, οι πρώτοι κεραυνοί, θά έκσπάσουν άσφαλώς και όπωσδήποτε επί τών κενών, αλλά υπεύθυνων διά τήν κατάντριά μας κεφαλών σας!!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μετά τούς συγγραφείς και τά έργα πού αναφέρονται εις τό τέλος τής «Γενικής Εισαγωγής» αύτου του βιβλίου και έντός τών κειμένων, όπως και εις τās σχετικές ύποσημειώσεις έντός τών κειμένων, θεωρούμεν περιττήν τήν παράθεσιν και έπι πλέον βιβλιογραφίας, πρός κατατόπισιν και πληρεστέραν διαφώτισιν του άναγνώστου. Τά βιβλία πού αναφέρομεν άρχαίων και νεωτέρων συγγραφέων, άρκούν διά νά διαπιστώσθ ή άναγνωστής, ότι αυτά πού εγράψαμεν βασίζονται εις πηγάς συγκεκριμένas και ύπαρχούσas, όπως φαίνεται δε από τās παραπομπάς, τά βιβλία αυτά τά έχει διαβάσει ή γράψας, άδιάφορον εάν εις τήν βιβλιοθήκην του ύπάρχουν και άλλα άκόμη βιβλία πού δέν αναφέρονται.

Τό εύκολώτερον φυσικά θά ήτο νά παραθέσωμεν τούς τίτλους και τών άλλων βιβλίων, πού έχομεν διαβάσει και έχομεν εις τήν βιβλιοθήκην μας, όπως πράττουν μερικοί σύγχρονοι συγγραφείς, οι όποιοι παραθέτουν άπειρίαν βιβλίων εις τήν βιβλιογραφίαν κάποιου βιβλίου των, πράξις ή όποία όμως δέν άποτελεί και τήν άπόδειξιν ότι τά βιβλία αυτά τά έχουν διαβάσει, έφ' όσον έντός του κειμένου δέν αναφέρονται και σχετικά παραπομπά έστω και εις τά περιεχόμενα τών βιβλίων πού παραθέτουν εις τήν βιβλιογραφίαν των και ύποτίθεται ότι έχουν διαβάσει.

΄Ας σταματήσθ, λοιπόν και αύτή ή κακή συνήθεια, ή όποία κουράζει και έμποδίζει τόν άναγνώστην νά κατατοπισθ, άφου τά παρατιθέμενα βιβλία εις τήν βιβλιογραφίαν, χωρίς καμμίαν παραπομπήν εις αυτά, δέν βοηθοϋν τόν άναγνώστην νά έξακριβώσθ, αυτά πού γράφει ή συγγραφέας. Διότι έφ' όσον δέν ύπάρχουν λεπτομερείς παραπομπά ή λεπτομερή περιεχόμενα εις αυτά τά βιβλία, ή άναγνώστης πρέπει νά διαβάσθ όλα τά βιβλία πού αναφέρει ή συγγραφέας διά νά κατατοπισθ, όποτε δέν άποκλείεται νά γίνη, λόγω πολλών γνώσεων, και ή άναγνώστης... «συγγραφέας»!...

Νομίζω συνεπώς ότι είναι υπεραρκετά τά βιβλία πού παραθέτω εις τήν σχετικήν βιβλιογραφίαν και έντός τών κειμένων και εις τās ύποσημειώσεις και φυσικά έφ' όσον παραπέμπω εις αυτά και μάλιστα εις σχετικές σελίδas, δέν θα συλληφθώ ότι δέν τά διάβασα... όπως ίσως νά συμβαίνει μέ ώρισμένους νεωτέρους συγγραφείς, οι όποιοι ένώ άντιγράφουν, δέν αναφέρουν τόν πραγματικόν συγγραφέα τών κειμένων των, αλλά παραθέτουν βιβλία εις τήν βιβλιογραφίαν των, τά όποία συνήθως ουδεμίαν σχέσηιν έχουν μέ τά κείμενα του βιβλίου των, διότι τά κείμενα... έχουν άντιγραφεί από άλλα βιβλία...

Και οι συγγραφείς αύτοι σήμεραν είναι και πολλοί και θεωρούνται και μεγάλοι!... όπως απέκάλυψαν πρό τινος ή άείμνηστος Πέτρος Γαρουφαλιάς και ή άείμνηστος καθηγητής και πρώην ύπουργός τών Οικονομικών Κούλης διά κάποιον διαπρεπή οικονομολόγον και ή Θεοφυλ. Παπακωσταντίνου μέ τό βιβλίον του «΄Η παθολογία τής Δημοκρατίας» διά κάποιον τέως ύπουργόν «Πολιτισμού και ΄Επιστημών»... ΄Αλλά και ή φανερά λεηλασία από τήν «Εισαγωγήν» του Τόμου «ΕΛΛΑΣ» τής ΄Εγκυκλοπαιδείας

μας (κεφάλαιον «Οι Νεώτεροι μεγάλοι φιλόσοφοι, πολιτικοί και Ἐπιστήμονες διὰ τὴν Ἑλλάδα» σελίς 16 πρώτη ἔκδοσις) ἀπὸ κάποιον ἄλλον συγγραφέα ὁ ὁποῖος χωρὶς κανένα δισταγὸν παρέλαβεν τὸ ἀνωτέρω κεφάλαιον τῆς Ἑγκυκλοπαιδείας καὶ τὸ ἔκαμε διάλεξιν, τὸ ἐξέδωκεν εἰς τευχίδιον, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀναφέρῃ ἀπὸ ποῦ ἐδανείσθη αὐτὰ τὰ κείμενα...

Δυστυχῶς εἶναι καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς – φαίνεται εἶναι μόδα τῶν ἀνευθύνων τῆς ἐποχῆς μας – ποῦ ἀντιγράφουν ξένα κείμενα χωρὶς νὰ ἀναφέρουν τὴν πηγὴν των, διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς... συγγραφεῖς ἔργων πρωτότυπων!...

Ἄς φροντίσουν συνεπῶς οἱ γράφοντες τοῦ εἴδους αὐτοῦ, πρῶτον νὰ διαβάζουν καὶ δεύτερον νὰ μᾶς λένε σέ ποιούς συγγραφεῖς καὶ σέ ποιά βιβλία, ἀλλὰ μὲ συγκεκριμένους παραπομπές, ὑπάρχουν αὐτὰ ποῦ ἔγραψαν, διότι δὲν πρέπει νὰ ἀγνοοῦν ὅτι καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὰ «Μεταφυσικά» § 983 καὶ ἐφεξῆς ἐθεώρησε ὑποχρέωσιν του νὰ εἴπῃ, «ὅτι αὐτὰ ποῦ γράφουμε (ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἐποχὴν του) κατὰ κάποιον τρόπον προέρχονται, ἢ μᾶλλον εἶναι ἀπήχησις ἢ ἐπίδρασις ἀπόψεων τῶν παλαιότερων», ὅπως ἄλλως τε καὶ ἀπεδείχθη τοῦτο μετὰ τὴν δημοσίευσιν εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ.

Εἶναι ὠραῖον, εὐπρεπές, ἀξιοπρεπές, ἐντιμὸν καὶ διδακτικὸν πράγματι νὰ γράφῃ κανεὶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δηλαδὴ νὰ ἀναφέρῃ, ποῦ ὑπάρχουν, ἢ ποῖοι ἔγραψαν, αὐτὰ ποῦ ἐπικαλεῖται ἢ γράφει ὁ συγγραφεὺς, ὅταν δὲν εἶναι σκέψεις ἢ ἀπόψεις ἰδικαὶ του...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Απὸ τῆς θέσεως αὐτῆς θέλω νὰ ἐκφράσω καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τοὺς παλαιούς συνεργάτας μου:

Εὐάγγελον Σταμάτην, τὸν προβεβλημένον καὶ διεθνῶς μεγάλον Ἑλληνα Μαθηματικόν, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ τὸ μόνον ἐν Ἑλλάδι μόνιμον μέλος τῶν Ἀκαδημιῶν τῶν ἐπιστημῶν, Βερολίνου καὶ Παρισίων.

τὸν ἐπιφανῆ καὶ πολυμαθέστατον Ἑλληνα διπλωμάτην καὶ μελετητὴν Ἰωάν. Νικηφ. Μοσχόπουλον (Πρέσβυν ἐπὶ τιμῆ).

τὸν Μιχαὴλ Σαραντᾶκον (ἀνώτατον Κρατικόν ὑπάλληλον) Ἱστορικόν ἐρευνητὴν καὶ ἐτ' 40 ἔτη προϊστάμενον τῆς Συντάξεως τῆς Ἑγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

τον Σταύρον Ἠλιάδην, εὐρυμαθέστατον παλαιὸν δημοσιογράφον καὶ Διευθυντὴν τῆς Ραδιοφωνίας Ἀθηνῶν (Δελτίον Ξενογλωσσῶν ἐκπομπῶν) καὶ

τὸν Δημ. Ν. Σαραντᾶκον, χημικόν μηχανικόν καὶ ἀκούραστον ἐρευνητὴν τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας. (ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ὑπῆρξαν καὶ μόνιμοι συντάκται τῆς Ἑγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»), διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν παρ' αὐτῶν σημαντικὴν βοήθειαν, πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, μὲ παροχὴν πληροφοριῶν καὶ διαφόρων στοιχείων ἀπὸ τὰ ἔργα ξένων κυρίως συγγραφέων καὶ ἐπιστημόνων ποῦ ἔχουν μελετήσει καὶ γενικὰ μὲ τὰς γνώσεις των.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελίδες
Γενική Εισαγωγή	9-28
Βιβλιογραφία - Πληροφορία	28-40
Πρόλογος τής διατριβής του Κ. Χασάπη	41-44
Εισαγωγή εις τούς Ὕμνους τοῦ ΟΡΦΕΩΣ	45-50
Κεφάλαιον Α' ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ	51-54
» Β' Η ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΣΦΑΙΡΑ	55-58
» Γ' ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ	59-66
» Δ' Ο ΗΛΙΟΣ	67-80
» Ε' Η ΣΕΛΗΝΗ	81-84
» ΣΤ' Η ΓΗ	85-91
» Ζ' Ο ΧΡΟΝΟΣ	92-98
» Η' Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΜΟΣ	98-100
» Θ' Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ ΥΜΝΩΝ	101-110
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	111-114
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ	115-118
Περίληψις εις τήν Ἀγγλικήν τῶν Ἀστρονομικῶν διαπιστώσεων καί ἐξακριβώσεων τοῦ Κ. Χασάπη	119-122
ΤΑ ΣΤΕΡΕΟΥΠΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ	
Ἀρχαῖον κείμενον καί Μετάφρασις	129-132
Τά Ἀργοναυτικά τοῦ ΟΡΦΕΩΣ	133-189
Σχόλια εις τά Ἀργοναυτικά	190-194
ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ	195-250
Σχόλια εις τούς Ὕμνους τοῦ ΟΡΦΕΩΣ	251-281
Λιθικά	282-316
Ἀποσπασμάτια	317-351
Ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα Ὀρφέως	352-361
Πρόκλου Ὕμνοι	362-370
Ἡρώ καί Λέανδρος τοῦ Μουσαίου	371-385
Ὕμνοι Καλλιμάχου	386-429
1. Ὕμνος εις Δία	386-389
2. Ὕμνος εις Ἀπόλλωνα	386-393
3. Ὕμνος εις Ἴωτεμιν	394-404
4. Ὕμνος εις Δῆλον	404-416
5. Ὕμνος τῆς Παλλάδος	416-421
6. Ὕμνος εις Δήμητραν	421-429
Ἐπίλογος	
Ἡ πραγματική καταγωγή τοῦ Πολιτισμοῦ Καί ἡ ἀναγκαία Ἀναδιάρθρωσις τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας	431-446

Ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον καὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὴν πληγὴν τυπογραφικῶν κυρίως λαθῶν, ποὺ διέφυγον τὴν προσοχὴν τῶν διορθωτῶν, ἐπικαλούμεθα τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ἀναγνώστου.

Κάθε γνήσιο ἀντίτυπο φέρει τὴν ὑπογραφή τοῦ συγγραφέως.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:

«ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΜΑΣ ΣΤΗ ΝΙΚΗ», Συναρπαστικά περιγραφεί των μαχών και των ηρωικών αγώνων του Έλληνικού Στρατού κατά την Μικρασιατική εκστρατεία, από τον συγγραφέα, που υπήρξε αυτόπτης μάρτυς της άπεγνωσμένης αυτής Έλληνικής προσπάθειας και της επελθούσης καταστροφής (Έκδοσις 1922, «Κόσμος» Σμύρνη). Έχει διασωθεί ένα μόνο αντίτυπον, αλλά αρκεταί σελίδες του μοναδικού αυτού βιβλίου, έχουν μεταφερθεί και δημοσιεύονται εις τον Τόμον «ΕΛΛΑΣ» (κεφάλαιον «Μικρασιατική εκστρατεία» της Έγκυκλοπαιδείας του «ΗΛΙΟΥ»).

«ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΝ». Περιγραφεί από την Μικρασιατική ενδοχώραν κατά την περίοδον 1920-1922 (Έκδοσις «Κόσμος» Σμύρνη 1922 ξαντληθέν).

«Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΕΘΝΟΥΣ». Ιστορική επισκόπησις της Μικρασιατικής εκστρατείας, βάσει των επίσημων αρχείων της Στρατιάς Μικράς Ασίας, του Υπουργείου των Ξεωτερικών και προσωπικών αφηγήσεων του Αρχιστρατήγου Αναστ. Παπούλια (Έκδοσις 1925) ξαντληθέν. Άρκεταί σελίδαι του βιβλίου δημοσιεύονται εις τον τόμον «ΕΛΛΑΣ» «Μικρασιατική εκστρατεία» της Έγκυκλοπαιδείας του «ΗΛΙΟΥ».

«Ο Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΙΧΑΣΜΟΣ». Έμπεριστατωμένη και δι' επίσημων κειμένων εξιστόρησις του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, και των επιπτώσεών του επί της Ελλάδος, εκδοθείσα εις 2 τόμους υπό της εφημερίδος του συγγραφέως «Ημερήσιος Κήρυξ» τό 1934 (ξαντληθέν, υπάρχει μόνον ο Β΄ τόμος).

«ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ». (Έκδοσις Άθηναι, οίκος Βασιλείου 1945). Ιστορική, φιλοσοφική και κοινωνιολογική μελέτη, επί των αποτελεσμάτων του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου (ξαντληθέν).

«S.O.S.» (Έκδοσις 1945) Πληροφορία και σχόλια της ηλιθίας επαναστάσεως των κομμουνιστών-συμμοριτών τό 1944-45, που διέλυσε την Ελλάδα. Έξαντληθέν.

«ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΓΥΡΟΣ» (Έκδοσις 1945). Προφητική πράγματι πρόβλεψις της αποτυχίας και της τρίτης προσπάθειας των αφρόνων κομμουνιστών τό 1946-1949 διά την κατάληψιν της εξουσίας. Έξαντληθέν.

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ» (Έκδοσις 1947, Άθηναι, εκδοτικός οίκος «ΑΕΤΟΣ»). Έξαντληθέν. Έξεδόθη εις την Άγγλικήν και την Ολλανδικήν.

«Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ» (πρώτη Έκδοσις 1948). Δευτέρα Έκδοσις 1962, Τρίτη Έκδοσις 1976-1982 διορθωμένη και συμπληρωμένη μέχρι τό 1982).

«Η ΝΑΣΑ» ο μεγαλύτερος επιστημονικός οργανισμός του Κόσμου, εκτιμῶσα την εκδοτικήν προσπάθειαν του «ΗΛΙΟΥ», όπως μᾶς ἀνήγγειλε μέ ἔγγραφόν της ἀπό 8 Φεβρουαρίου 1980, κατέγραψεν την Έγκυκλοπαιδείαν του «ΗΛΙΟΥ» εις τον κατάλογον των εταίρων της, εις τους οποίους αποστέλει τὰς ἰδιαιτέρας επιστημονικάς ἐκδόσεις της, διὰ κρίσιν που τιμᾶ την Έγκυκλοπαιδείαν μας, ἀλλά και τὴν Ελλάδα. Βάσει των ἀνωτέρω στοιχείων τῆς ΝΑΣΑ, καὶ ἄλλων στοιχείων που παρεχωρήθησαν εις τον «ΗΛΙΟΝ», καὶ ἀπὸ ἐξέχοντας Σοβιετικούς ἐπιστήμονας, ἐξεδόθη ὁ ἰδιαιτέρος τόμος τῆς Έγκυκλοπαιδείας του «ΗΛΙΟΥ», τό «ΣΥΜΠΑΝ», που περιέχει ὄλας τὰς νεωτάτας διαπιστώσεις του ἀνθρώπου μέ ἄφθονες καὶ πρωτότυπες ἐγχρωμες φωτογραφίες ἀπὸ τό διάστημα, διὰ τὴν ἐξέλιξιν, τὴν μορφήν καὶ τὴν δομὴν του Ἀπεύρου (του Σύμπαντος). Παρόμοιον ἔργον δὲν ἔχει ἄλλο ἐκδοθεῖ.

Τιμὴ πωλήσεως τοῦ βιβλίου 700 Δραχμαὶ